

ஆசார்ய வைபவமஞ்ஜர்

ஸ்ரீமத்தாயுதாழ்வாய நம: '

பூரிசாசார்யர்களின் வைபவங்களைத்
தொகுத்துக் கூறும்

ஆசார்ய வைபவமஞ்ஜர்

(முதல் பாகம்)

ஸ்ரீதீர்த்தபதஞ்ஜர்

சாசார்யக்கங்கண்டார்

மணக்கங்கண்டார்

ஆசார்யக்கங்கண்டார்

சாசார்யக்கங்கண்டார்

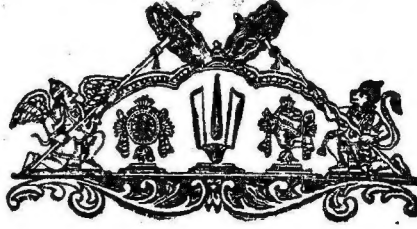
தீர்த்தபதஞ்ஜர் நம: '

தொகுப்பாசிரியர் & கிடைக்கப்பெற்ற

Dr. சி.கு.வி.சுப்பிரமணியன், அரியங்குடி அரு.வகை.

30, பி.கே.சி. அருங்குடி, திருச்சி - 620 017.

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

பூர்வாசார்யர்களின்
வைபவங்களைத் தொகுத்துக் கூறும்

ஆசார்ய வைபவமஞ்ஜரி

(முதல் பாகம்)

கிடைக்குமிடம் & தொகுப்பாசிரியர்
S கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார், அட்வகேட்
3B, புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி-620017.

ஸ்ரீ. ரா. ஸ்ரீ. கி. ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார் குடும்ப
தர்ம சொத்துக்களின் ஆதரவில் வெளியிடப்பெற்றது.

டி.ரஸ்டிகள்:—

S. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார், M.A.B.L., அட்வகேட்,
S. ராம அய்யங்கார், B.Sc., B.L., அட்வகேட்.

விலை

[தபாற்கூலி தனி]

1992

ஸ்ரீநிவாஸம்பிரஸ், புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி-17.

அச்சிட்போர் :

ஆர் என் ஆர் பிரிண்டர்ஸ் & பப்ளிஷர்ஸ்

19, தாண்டவராயன் தெரு, திருவல்லிக்கேணி,

சென்னை - 600 005. போன் : 28441856

இப்பதிப்புக்கு உதவியவர்கள்

வேளுக்குடி க்ருஷ்ணன்

கிஞ்சித்காரம் டிரஸ்ட்

ரூ. 45,000/-

சென்னை - 600 004

முடும்பை முகுந்தன்

ஹைதராபாத்

ரூ. 5,000/-

ஸ்ரீ:

ஆசார்ய வைபவ மஞ்ஜரி தொகுப்பாசிரியரின் முடிவுரை

அநாதி வைதிக மதமான விசிஷ்டாந்த வைதிக வைஷ்ணவ தரிசனத்தை எப்பெருமான் மயர்வற மதிநல மருள, கண்டவர்கள் ஆழ்வார்கள்; அவ்வாழ்வார்களாலே மயர்வற மதிநலம் அருளப் பெற்று இந்தத் தரிசனத்தை அசைக்க வொண்ணாதபடி நிலைநாட்டியவர்கள் ஆசார்யர்கள்; ஆழ்வார்கள் காலத்தால் மிகவும் முற்பட்டவர்கள். ஆகையாலே அவர்களுடைய வைபவத்தை விளக்கும் வரலாற்று நூல்கள் மிகுதியாக இல்லை. கி. பி. 9 ம் நூற்றாண்டில் அவதரித்த நாத முனிகள் தொடங்கி கி. பி. 14 வது நூற்றாண்டில் அவதரித்த மணவாள மாமுனிகள் ஈரூக, பல பல ஆசார்யர்கள் அவதரித்து இந்தத் தரிசனத்தை நிலைநாட்டிப் போந்தனர். இத்தகைய பெருமை நம்நாட்டில் நிலவிவரும் வேறு எந்தத் தரிசனத்திற்கும் கிடையாது. இவ்வாசார்யர்களில் பலர் நூற்றுக்கணக்கான க்ரந்தங்களை அருளிச் செய்துள்ளனர். அவைகளில் வரலாற்று நூல்களாகவே அமைந்தவை சில. ஆசார்யர்களைப்பற்றிய வரலாற்றுக் குறிப்புகளைக் கொண்டவை நூற்றுக்கணக்கில் உள்ளன. இவ்வகைத்தையும் தொகுத்து நாதமுனிகள் தொடக்கமாக மணவாள மாமுனிகள் ஈரூக உள்ள எல்லா ஆசார்யர்களுடைய வைபவங்களையும் ஒரு நூலாக வெளியிட வேண்டும் என்னும் விருப்பம் நமக்கு நெடுநாளாகவே இருந்தது. மிகக்கடினமாக உழைத்துத் தொகுத்தாலும் இத்தகைய ஒரு நூலைத்தொகுத்து அச்சிட்டு முடிக்கப் பல் வகுடங்களாகும். இதற்கு ஒரு தொடக்கமாக அடியேனுடைய ஷஷ்டியப் பூர்த்தியை வியாஜமாகக் கொண்டு 1984 ம் வருடம் 'ஆசார்ய வைபவமஞ்சரி' என்னும் இத் தொகுப்பு நூலைத் தொடங்கினேன். இந்நூல் ஸ்தூரணத்தில் பகுதிபகுதியாகத் தொடர்ந்து வெளிவந்தது. ப்ரஜோதப்பதிமாசிப் புனர்பூசமான (15-2-1992) இன்று நாதமுனிகள் தொடங்கி, ஆசார்யரத்நஹாரத்தின் நடுநாயகரத்நமர்ய, தர்ஸநஸ்தூபகரப் விளங்கும் எப்பெருமானார் ஈரூக உள்ள 19 ஆசார்யர்களின் வைபவங்கள் அடங்கிய இந்த முதல் பாகம் வெளியிடப்படுகிறது. நாதமுனிகள் அருளிய நூல்கள் இப்போது எதுவும் கிடைப்பதில்லை. ஆளவந்தார் அருளிய நூல்களில் (1-3) ஸித்தி, த்ரயமாகிற மூன்று நூல்கள்,

(4) கீதார்த்தஸங்க்ரஹம் (5) ஆக்யம் ப்ராமாண்யம்
 (6) ஸ்தோத்ரரத்னம் (7) சதுஸ்ஸலோகி ஆகிய ஏழு கீர்த்தங்கள்
 இப்போதும் கிடைக்கின்றன. மஹாபுருஷநிர்ணயமாகிற எட்
 டாவது நூல் லுப்தமாகிவிட்டது. தர்சன ஸ்தூபகரான எம்
 பெருமானார் நவரத்தினங்கள் போலே அருளிய (1) ஸ்ரீபூஷ்யம்
 (2) வேத்யாந்ததீபம் (3) வேத்யாந்தஸாரம் (4) வேத்யார்த்த
 ஸங்க்ரஹம் (5) கீதா பூஷ்யம் (6, 7, 8) மூன்று கத்யங்கள்
 (9) நித்யக்ரந்தம் ஆகிய ஒன்பது கீர்த்தங்களும் நம்
 முடைய பூக்ய வசத்தாலே இப்போதும் குறைவறக் கிடைக்
 கின்றன. இவற்றில் ஸ்ரீபூஷ்யம், கீதாபூஷ்யம், வேத்யார்த்த
 ஸங்க்ரஹம், மூன்று கத்யங்கள் ஆகிய ஆறு கீர்த்தங்
 களுக்குப் பூர்வாசார்யர்களாலேயே வ்யாக்யானங்கள் எழுதப்
 பட்டுள்ளன. இவை தவிர ராமாநுஜகுடைய ஸிஷ்யப்ரஸிஷ்யர்
 களாலே 14வது நூற்றாண்டுவரை எழுதப்பட்ட பூர்வாசார்ய
 கீர்த்தங்கள் நூற்றுக்கணக்கானவை இப்போதும் உள்ளன.
 பூர்வாசார்யர்கள் காலத்தை ஒட்டி, ஒரு சில நூற்றாண்டுகளுக்குள்
 எழுதப்பட்ட ப்ரபந்தநாம்குதம், யதீந்த்ரப்ரவண ப்ரபாவம்,
 ராமாநுஜார்ய திவ்ய சரிதை முதலான ஆசார்யர்களைப்
 பற்றின வரலாற்று நூல்களும் உள்ளன. அந்திமோபாய
 நிஷ்டை, பெரிய திருமுடியடைவு, றஹஸ்ய விவேகம் முதலான
 பிற்பட்ட நூல்களில் நம் ஆசார்யர்களைப் பற்றிய வரலாற்றுக்
 குறிப்புகள் பல காணப்படுகின்றன. பூர்வாசார்யர்களால்
 அருளிச்செய்யப்பட்ட திவ்யப்ரபந்த வ்யாக்யானங்களில், நம்
 ஆசார்யர்களைப் பற்றிய ஐதிஹ்ய நிர்வாஹக்
 குறிப்புகள் நூற்றுக்கணக்கில் உள்ளன. எம்பெருமானார் ஈடுக
 உள்ள 19 ஆசார்யர்களைப் பற்றிய, முற்கூறிய பலநூல்
 களில் சிதறிக்கிடக்கும் வரலாறுகளையும் ஐதிஹ்யநிர்வாஹங்
 களையும் இந்த முதல் பாகத்தில் இயன்றவரை தொகுத்துக்
 கொடுத்திருக்கிறேன். இது நம்முடைய பூர்வாசார்யர்களைப்
 பற்றிய வரலாற்று நூல்களை எழுதுபவர்களுக்குப் பேருதவி
 யாக இருக்கும்.

இதே முறையில் எம்பெருமானாளுக்குப் பிற்பட்ட பல
 ஆசார்யர்களின் வைபவங்களையும், ஐதிஹ்ய நிர்வாஹங்
 களையும் இனிவரும் மேல் பாகங்களில் வெளியிட எம்
 பெருமான் அருள்புரிவானாக.

பிரஜோத்பத்தி
 மாசிப்புனர்பூசம்
 (15-2-92)

}

ஸ்ரீவைஷ்ணவ தாஸன்,
 ஸ்ரீகிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார்,
 (ஸுதர்சனம் ஆசிரியர்)

பூமதுபயவே. ந்யாய வேதாந்த வித்வான் (கீர்த்திமூர்த்தி)
வாகம்ருதவர்ஷீ வேளுக்குடி வரதாசார்ய ஸ்வாமி

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம: ஸ்ரீமத் வரவருநயே நம:

ஸுதர்சனர் ஸ்ரீ உ.வே. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார்

ஆசார்யவைபவ மஞ்ஜரி

(முதல் பாகம்)

விஷய ஸிபிகை

பக்கம்

ஸ்ரீமத் நாதமுனிகள்

(i) ஸ்ரீமத்நாதமுனிகள் வைபவம்	1-6
(ii) ஐதிஹ்ய நிர்வாஹங்கள்	6-22
1. வார்த்தாமாலை	6-7
2. தேஸிக க்ரந்தங்கள்	8
3. சரமோபாய நிர்ணயம் (நாயனூராச்சான்பிள்ளை)	8-11
4. ஆரூபிரப்படி குருபரம்பரை	11-15
5. பெரிய திருமுடியடைவு (கந்தாடைநாயன்)	15-16
6. இராமானுச நூற்றத்தாதி	16
7. ஸ்ரீ ரங்கராஜஸ்தவம்	16
8. யதி ராஜ ஸப்ததி (தேஸிகன்)	16
9. திவ்யஸூரி சரிதம் (கருடாடவாஹந பண்டிதர்)	17
10. ப்ரபந்தாம்குதம்	17
11. ஆசார்யஹ்ருத்யம் (அழகியமணவாளப் பெருமாள் நாயனார்) அதன் வ்யாக்யாநம்	18
12. ஸ்ரீவசந பூஷணம் (பிள்ளைலோகாசார்யர்) அதன் வ்யாக்யாநம்—அகும்பதவுரை	18-19
13. திவ்யப்ரபந்தா வ்யாக்யாநங்கள்	19-20
14. தனியன்கள் முதலியவை	20-22

II. உய்யக்கொண்டார்

(i) உய்யக்கொண்டார் வைபவம்	23-29
(ii) ஐதிஹ்ய நிர்வாஹங்கள்	29-32
1. வார்த்தாமாலை	29
2. சரமோபாய நிர்ணயம்	29-30
3. ஆரூபிரப்படி குருபரம்பரை	30-31
4. பெரிய திருமுடியடைவு	31
5. திவ்யஸூரிசரிதம்	31
6. ப்ரபந்தாம்குதம்	31
7. ப்ரமேய சத்னம் (யாமுனாசாரியரான திருமாலை யாண்டான்)	31-32
8. தனியன் முதலியவை	32

III. மேலையகத்தாழ்வான்-கீழையகத்தாழ்வான்

- (i) மேலையகத்தாழ்வான்-கீழையகத்தாழ்வான்வைபுவம் 38
- (ii) ஐதிஹ்ய நிர்வாஹங்கள் 33-34
1. ஆரூயிரப்படி குருபரம்பரை 33-34
 2. சரமோபாய நிர்ணயம் 34
 3. குருபரம்பரா ஸாரம் (தேயுரிகன்) 34
 4. ப்ரபந்நாம்குதம் 34

IV. குருகைக்காவலப்பன்

- (i) குருகைக்காவலப்பன் வைபுவம் 35
- (ii) ஐதிஹ்ய நிர்வாஹங்கள் 35-38
1. திவ்ய ப்ரபந்நா வ்யாக்யானங்கள் 35-36
 2. வார்த்தாமாலை 36
 3. ஆரூயிரப்படி குருபரம்பரை 37
 4. பெரியதிருமுடியடைவு 37
 5. தனியன் முதலியவை 37-38

V. திருக்கண்ணமங்கையாண்டான்

- (i) திருக்கண்ணமங்கையாண்டான் வைபுவம் 38
- (ii) ஐதிஹ்ய நிர்வாஹங்கள் 38-40
1. திவ்ய ப்ரபந்நா வ்யாக்யானங்கள் 38-39
 2. மாணிக்கமாலை (பெரியவாச்சான்பிள்ளை) 39
 3. வார்த்தாமாலை 39
 4. ஸ்ரீவசந ப்ரபந்நா-அதன் வ்யாக்யானம் 40
 5. விலகாணமோஷாதிகாரி நிர்ணயம் (எழும்பியப்பா) 40
 6. ப்ரபந்நாம்குதம் 40
 7. தனியன் 40

VI. மணக்கால்நம்பியி

- (i) மணக்கால்நம்பியைவைபுவம் 42
- (ii) ஐதிஹ்ய நிர்வாஹங்கள் 43-47
1. ஆரூயிரப்படி குருபரம்பரை 43-44
 2. வார்த்தாமாலை 44

8. சரமோபாய நிர்ணயம்	44-45
4. பெரியதிருமுடியடைவு	46
5. திவ்யஸூரிசரிதம்	45
6. ப்ரபந்தாங்குதம்	45
7. திவ்ய ப்ரபந்த, வ்யாக்யாநங்கள்	45-46
8. ப்ரமேயரத்தம்	46
9. தேவரீக க்ரந்தங்கள்	46-47
10. தனியன்கள் முதலியவை	47

VII ஆளவந்தார்

(i) ஆளவந்தார் வையாவம்	48-54
(ii) ஐதிஹ்யநிர்வாஹங்கள்	54-85
1. ஆறுயிரப்படி குருபரம்பரை	54-64
2. சரமோபாய நிர்ணயம்	64-65
3. பெரிய திருமுடியடைவு	65-66
4. வரத்தாமரணம்	66-68
5. ப்ரமேயரத்தம்	69
6. திவ்ய ப்ரபந்த, வ்யாக்யாநங்கள்	69-78
7. பரந்த ரஹஸ்யம் (பெரியவாச்சான் பிள்ளை)	79
8. ரஹஸ்யத்ரயதீபிகை (பெரியவாச்சான் பிள்ளை)	79
9. ஸ்ரீவசந் ப்ரஹ்மணம்	79
10. பரத்தபடி (பிள்ளைலோகரசாரியர்)	79
11. ஸ்ரீவசந் ப்ரஹ்மணவ்யாக்யாநம் (மாமுனிகள்)	80
12. தத்வத்ரய வ்யாக்யாநம் (மாமுனிகள்)	80
13. ஆசாரியஹ்ருத்யம்	81
14. கீதா ப்ராஷ்யம்	81
15. வேதார்த்த, ஸங்க்ரஹம்	81
16. ஸ்ரீவைகுண்ட, க்ரந்த்யம்	81
17. வரத, ராஜஸ்தவம் (சுரத்தாழ்வான்)	81-82
18. இராமாஸுர நூற்றந்தாதி	82
19. ஸ்ரீரங்க, ராஜஸ்தவம்	82
20. வேதார்த்த தேவரீக க்ரந்தங்கள்	82-84
21. திவ்யஸூரிசரிதம்	84-85
22. ப்ரபந்தாங்குதம்	85
23. தனியன் முதலியவை	85

VIII பெரியநம்பி

(i) பெரியநம்பி வைபவம்	86-87
(ii) ஐதிஹய நிர்வாஹங்கள்	87-103
1. ஆரூயிரப்படி குருபரம்பரை	87-98
2. சரமோபாய நிர்ணயம்	93-94
3. பெரியதிருமுடியடைவு	94
4. வார்த்தாமாலை	94-99
5. திவ்யப்ரபுத்தி வ்யாக்யாநங்கள்	99-101
6. ஸ்ரீவசந பூஷண வ்யாக்யாநம்	101
7. ஆசார்யஹ்ருத்யவ்யாக்யாநம்	101
8. திவ்யஸுலிசிசரிதம்	101
9. ப்ரபந்தாங்குதம்	101
10. தேவரீகக்ரந்தங்கள்	101-102
11. ப்ரமேயதந்தம்	102
12. யதிராஜவைபவம் (வடுகநம்பி)	102-103
13. தனியன் முதலானவை	103

IX திருக்கோட்டியூர் நம்பி

(i) திருக்கோட்டியூர் நம்பி வைபவம்	104-106
(ii) ஐதிஹயநிர்வாஹங்கள்	106-126
1. ஆரூயிரப்படி குருபரம்பரை	106-112
2. வார்த்தாமாலை	112-118
3. திவ்யப்ரபுத்தி வ்யாக்யாநங்கள்	118-120
4. முமுக்ஷுப்படி வ்யாக்யாநம்	120
5. தனிசரமம் (பிள்ளைலோகாசார்யர்)	120
6. தனிப்ரணவம் (பிள்ளைலோகாசார்யர்)	120
7. ப்ரமேயதந்தம்	120-121
8. சரமோபாய நிர்ணயம்	121-123
9. பெரியதிருமுடியடைவு	123
10. யதிராஜவைபவம்	123-124
11. தேவரீகக்ரந்தங்கள்	124
12. திவ்யஸுலிசிசரிதம்	124
13. ப்ரபந்தாங்குதம்	124
14. தனியன் முதலானவை	124-126

X திருமாலையாண்டாள்

(i) திருமாலையாண்டாள் வைபவம்	126-128
(ii) ஐதிஹ்யநிர்வாஹங்கள்	128-139
1. ஆரூயிரப்படி குருபரம்பரை	128-130
2. பெரியதிருமுடியடைவு	130
3. வார்த்தாமாலை	130-132
4. திவ்யப்ரபுத்தா வ்யாக்யாநங்கள்	132-133
5. ப்ரமேயரத்தம்	133-137
6. யதிராஜவைபவம்	137-138
7. தேசிக க்ரந்தங்கள்	138
8. திவ்ய ஸூரிசரிதம்	138
9. ப்ரபத்தாம்குதம்	138
10. தனியன் முதலானவை	138-139

XI பெரியதிருமலை நம்பி

(i) பெரியதிருமலை நம்பி வைபவம்	139-140
(ii) ஐதிஹ்யநிர்வாஹங்கள்	140-155
1. ஆரூயிரப்படி குருபரம்பரை	140-150
2. பெரியதிருமுடியடைவு	150
3. வார்த்தாமாலை	150
4. திவ்ய ப்ரபுத்தா வ்யாக்யாநங்கள்	150-152
5. ப்ரமேயரத்தம்	152
6. யதிராஜ வைபவம்	152-154
7. தேசிக க்ரந்தம்	154
8. திவ்யஸூரிசரிதம்	154
9. ப்ரபத்தாம்குதம்	154
10. தனியன் முதலானவை	154-155

XII திருவரங்கப்பெருமானாரையர்

(i) திருவரங்கப்பெருமானாரையர் வைபவம்	155-156
(ii) ஐதிஹ்யநிர்வாஹங்கள்	156-166
1. ஆரூயிரப்படி குருபரம்பரை	156-159
2. பெரியதிருமுடியடைவு	159
3. வார்த்தாமாலை	160
4. திவ்யப்ரபுத்தா வ்யாக்யாநங்கள்	160-161

5. ப்ரமேயரத்தம்	181
6. யதிராஜவைபவம்	161
7. தேயிகக் க்ரத்தங்கள்	161-162
8. திவ்யஸூரிசரிதம்	162
9. கோயிலொழுது	162-166
10. தனியன் முதலானவை	166

XIII திருக்கச்சி நம்பி

(i) திருக்கச்சி நம்பிவைபவம்	168
(ii) ஐதிஹ்ய நிர்வாஹங்கள்	169-173
1. ஆளுயிரப்படி குருபரம்பரை	169-171
2. சரமோபாயநிர்ணயம்	171
3. பெரியதிருமுடியடைவு	171
4. வாசத்தாமாலை	171-172
5. திவ்யப்ரபுத்தா வ்யாக்யாநம்	172
6. யதிராஜ வைபவம்	172
7. தேயிகக் க்ரத்தம்	172
8. திவ்யஸூரிசரிதம்	173
9. ப்ரபந்நாமருதம்	173
10. தனியன் முதலானவை	173

XIV மாறனேரி நம்பி

(i) மாறனேரி நம்பி வைபவம்	174
(ii) ஐதிஹ்ய நிர்வாஹங்கள்	175-176
1. ஆளுயிரப்படி குருபரம்பரை	175
2. பெரியதிருமுடியடைவு	175
3. திவ்யப்ரபுத்தா வ்யாக்யாநங்கள்	175
4. ஸ்ரீ வசந பூஷண வ்யாக்யாநம்	175
5. ஆசாரியஹ்ருத்ய வ்யாக்யாநம்	175
6. ப்ரபந்நாமருதம்	176
7. தனியன் முதலானவை	176

XV தெய்வவாரியாண்டர்

(i) ஐதிஹ்ய நிர்வாஹங்கள்	176
1. ஆளுயிரப்படி குருபரம்பரை	176
2. வாசத்தாமாலை	176

XVI வகுளபுரண ஸோமயாஜியர்

(i) ஐதீஹ்ய நிர்வாஹங்கள்	177
1. வார்த்தாமாலை	177

XVII வானமாமலையாண்டான்

(i) ஐதீஹ்ய நிர்வாஹங்கள்	177
1. வார்த்தாமாலை	177

XVIII அம்மாங்கி

(i) ஐதீஹ்ய நிர்வாஹங்கள்	177-178
1. வார்த்தாமாலை	177-178

XIX எம்பெருமானார்

(i) எம்பெருமானார் வையுவம்	179-196
(ii) ஐதீஹ்ய நிர்வாஹங்கள்	196-524
1. ஆரம்பிப்படி குருபரம்பரை	196-333
2. சரமோபாயநிர்ணயம்	333
3. பெரியதிருமுடியடைவு	333-339
4. சரமோபாயதாபசீயம் [நாலூரச்சான் பிள்ளை]	340-364
5. வார்த்தாமாலை	364-384
6. கிவ்யப்ரபுத்த வ்யாக்யாநங்கள்	385-405
7. ஸ்ரீவசநட்யுஷண வ்யாக்யாநம்	405-407
8. தத்வதரய வ்யாக்யாநம்	407-409
9. முமுக்ஷுப்படி வ்யாக்யாநம்	409-410
10. ஆசார்யஹ்ருத்ய வ்யாக்யாநம்	410-412
11. ஸ்ரிய: பதிப்படி [பிள்ளைலோகாசார்யர்]	412
12. தனித்துவயம் [பிள்ளைலோகாசார்யர்]	413-414
13. பரத்தபடி [பிள்ளைலோகாசார்யர்]	414
14. தனி சரமம் [பிள்ளைலோகாசார்யர்]	414
15. தனிப்ரணவம் [பிள்ளைலோகாசார்யர்]	414
16. சரமகுரு நிர்ணயம் [எறும்பியப்பா]	414-424

[இதில் 'எம்பெருமானாருடைய ஸீஷ்யரான சோமாசியாண்டான், பெரியவாச்சான் பிள்ளை, வடுகநம்பி, வாதிகேஸரி அழகிய மணவாளச்சீயர், நஞ்ஜீயர், கணியனார் சிறியாச்சான், தலத்திகழ் நாராயணதாஸர் முதலான பல ஆசார்யர்களுடைய க்ரந்தங்களுகிறந்து எம்பெருமானாருடைய பெருமையை விளக்கும் மேற்கோள்கள் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.]

17. ப்ரமேயரத்தம்	424-425
18. கோயிலொழுது	425-442

19. அத்தி மோபாய நிஷ்டை [பரவஸ்து பட்டர் பிரான் ஜீயர்]	443-452
20. க, த்ய வ்யாக்யாதம் [பெரியவாச்சனப்பிள்ளை]	452-454
21. சதுஸ்ஸலோகீ வ்யாக்யாதம் [நாயனாராச்சன பிள்ளை]	455-456
22. தாத்பர்யதீபிகை [ஸுதூர்சன பட்டர்]	456
23. சரணுகதி க்யூட வ்யாக்யாதம் [ஷெ]	456
24. ரஹஸ்யவிவேகம்	457-458
25. தேவரிக க்யூரத்தியங்கள்	458-466
26. ராமாநுஜாச்யதீவ்யசரிதை [பிள்ளைகோகம் ஜீயர்]	466-498
27. ப்ரமேயஸாரவ்யாக்யாதம் [மாமுனிகள்]	498
28. சப்தகாதை [வினாயகசோலைப்பிள்ளை]	498
29. பரகாலநல்லான் ரஹஸ்யம் [பரகாலதாஸர்]	498-499
30. இராமாநுச நூற்றந்தாதி	499
31. யதிராஜவிம்ஸதி [மாமுனிகள்]	499
32. ஆச்சி ப்ரபந்தம் [மாமுனிகள்]	499
33. ப்ரபந்தமங்குதம்-முதல் பாகம்	500
34. இராமாநுஜர் சரித்திரம் [வடிவழகிய நம்பிதாஸர்]	500
35. தீவ்யஸூரிசரிதம் [கருடவாஹந பண்டிதர்]	500
36. உபதேசரத்தின மாலு [மாமுனிகள்]	500
37. இயல் சாற்று—முதல் பாகம்	
[பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸர்]	500
38. பஞ்சஸ்தவம் [சுரத்தாழ்வான்]	500-502
39. ஸ்ரீரங்க ராஜஸ்தவம் [ஸ்ரீபராசரபட்டர்]	502
40. ஸ்ரீபராசர பட்டர் முத்தகம்	502
41. தயாஉபஞ்சகம் [ஸ்ரீராமாநுஜஸிஷ்யர்கள்]	502-504
42. ஸ்ரீராமாநுஜ சதுஸ்ஸலோகீ [அநந்தாழ்வான்]	505-506
43. ஆச்சனப்பிள்ளை முத்தகம்	506
44. மற்றும் சில முத்தகங்கள்	506-508
45. ஸரணுகதி க்யூத்ய ஸ்ரீரங்க க்யூத்யத்தனியனிகள்	508
46. ச்ருதப்ரகாஸிகை - தொடக்கஸ்ஸலோகங்கள்	508-509
47. ப்ராசித்தன பஞ்சகம்	509-510
48. தேவரிக ஸ்லோகங்கள்	511-513
49. ஸ்ரீராமாநுஜ ஸுப்ரபாதம் [ப்ரதிவாதி பாயங்கரம் அண்ணன்]	513-518
50. ஸ்ரீபுஷ்யகார மங்களம்	518-522
51. தனியன் முதலானவை	522-524

ஆசார்யவைபவமஞ்ஜரி முதல் பாகம்
விஷய ஸூசிகை முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஆசார்ய வைபவ மஞ்ஜரீ

ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் வைபவம்

நாதமுனிகள்—காட்டுமன்னர்குடி

நமோ஽சிந்த்யாத்,பு,தாக்கலிஷ்ட ஜ்ஞாநவைராக்ய ராஸயே।
நாத,ாய முநயே஽க,ாத,புக,வத்,புக்திஸிந்த,வே॥

[ஸ்தோத்ரரத்னம் 1]

[இப்படிப்பட்டதென்று நினைக்கமுடியாததும் ஆய்நீர்மமானதும், (பகவானுடைய அருளாலே) எளிதாகக் கிடைத்ததுமான ஞானத்தினுடையவும், வைராக்யத்தினுடையவும் குவியல் போன்றவராகவும், புகழ்வானை மனமும் செய்பவராகவும், ஆழ்ந்த புகழ், வத்புகழ்ச்சிக்குக் கடலாகவுமிருக்கிற நாத, முனிகளுக்கு நமஸ்காரம் செய்கிறேன்.]

தல்நம் நமோ மது, நித்யம், நிலரோஜத்தத்வ-

ஜ்ஞாநாநுராக, மஹிமாதிஸாயாந்தஸீம்நே ।

நாத, ரய நாத், முநயேதீர் பரதீர் சிபி

நித்யம் யதீ, மசர்ஸென்ன ஸாரணம் மதீ, யம் ॥

[ஸ்தோத்ரரத்னம் 2]

[இவ்வுலகத்திலும், மேலுலகத்திலும், எப்போதும், எந்த ஸ்ரீமந்த் நாத, முனிகளுடைய திருவடிகள் எனக்குப் புகலிடமோ, மதுவை நிரஸித்த எம்பெருமானுடைய திருவடித் தாமரைகளைப்பற்றின உண்மை அறிவினுடையவும், அன்பினுடையவும் பெருமேன்மையின் முடிவே எல்லையாயிருப்பவரும், (எனக்கு) நாத, ராயிருப்பவருமான அந்த நாத, முனிகளுக்கு நமஸ்காரம்.]

பூ. யோ நமோஸுபரிமிதாச்யுதப, க்திதத்த்வ

ஜ்ஞாநாம்ருதாப், தி, பரிவாஹஸூபை, வசோபி, ॥

லோகேவதீர்ணபரமார்த்த, ஸமக், ரப, க்தி-

யோக, ரய நாத், முநயே யமிநாம் வராய ॥

[ஸ்தோத்ரரத்னம் 3]

[அளவற்ற புகழ், வத்புகழ்ச்சியென்ன, உண்மை அறிவென்ன, (இவைகளாகிற) அமுதக்கடலின் போக்குவிடாயிருக்கும் ஸம்புமரான வார்த்தைகளாலே இவ்வுலகத்தில் அவதாரம் செய்திருக்கிற பரம ப்ரயோஜனமாயும், பூர்ணமாயிருக்கும் புகழ்ச்சியின் சேர்த்தியை உடையவரும், யோகிகளில் மேலானவருமான நாத, முனிகளுக்கு மறுபடியும் நமஸ்காரம்.]

“ஏகோ ஹ வை நாராயண ஆஸீத். ந ப்ரஹ்மா நோநாந:” [மஹோபனிஷத்] [நாராயணன் ஒருவனே முதலில் இருந்தான்; பிரமனுமில்லை; சிவனுமில்லை] என்கிறபடியே ப்ரளயகாலத்தில் லீலா விபூதி அழிந்துகிடந்தபோது, “ஸ ஏகாஃ ந ரமேத்” [மஹோபனிஷத்] [அவன் ஒருவனுமிருந்து இன்புறவில்லை] என்கிறபடியே அசித்ஸமராயக் கிடந்த பத்ய, த, சேதனரைக்கண்டு வருந்தி,

இவர்கள் உய்யும் வழியென்ன?" என்று ஆராய்ந்து, "ஒன்றியொன்றி உலகம் படைத்தான்" என்கிறபடியே உலகைப் படைத்து, இச்சேத னர்க்குக் கரணகளேப,ரங்களை (சரீரேந்திரியங்களைக்) கொடுத்து, இருட்டில் விளக்குப்போலே அஞ்ஞானவிருளைப்போக்கும் ஸாஸ்த்ரத் தைக் கொடுத்து அதிலும் திருந்தாமையாலே, கிணற்றில் விழுந்த குழந்தையை எடுக்கத் தானே கிணற்றில் குதிக்கும் தாயைப்போலே, தானே பல அவதாரங்களையெடுத்தும் திருந்தாமையாலே, மாளைக் கொண்டு மாளைப்பிடிப்பாரைப்போலே சேதளரைத் திருத்தச் சேத னரான ஆழ்வார்களையும், ஆசாரியர்களையும் அவதரிக்கச்செய்யத் திருவுள்ளங்கொண்டான் ஸ்ரீயாபதியான ஸர்வேஸ்வரன்.

உயிர்களாகிற பயிர்களைச் செழிப்பிக்கத் திருவுள்ளங்கொண்ட பத்தியுழவனாகையாலே, பெரும்புறக்கடலான தன்னிடமுள்ள கருணை யாகிற நீரைப்பருகும் காளமேகமாக நம்மாழ்வாஸ்யும், அம்மேகம் பொழியும் நீரைத்தாங்கும் மலையாக நாத,முனிகளையும், அம்மலையி லிருந்து இழியும் அருவிகளாக உய்யக்கொண்டார் மணக்கால்நம்பி களையும், அவ்வருவிகளிலிருந்து பெருகும் பேராறாக ஆளவந்தாரை யும், அவ்வாற்றிலிருந்து வெட்டப்பட்ட கால்வாய்களாகப் பெரிய நம்பிகள் முதலான ஐந்து ஆசார்யர்களையும், அவ்வாய்க்கால்களின் மூலம் அந்நீர் தேங்கும் பெரிய ஏரியாக எம்பெருமானாரையும், அவ் வேரியிலிருந்து உயிர்களாகிற பயிர்களுக்கு நீரைப்பாய்ச்சும் மதருக ளாக எழுபத்துநாலு ஸிம்ஹாஸநாதிபதிகளையும் அவதரிப்பித் தருளினான். இங்கு கூறப்பட்ட இவ்வுருவகதையே எம்பெருமானு ருடைய சிஷ்யரான எம்பார் என்னும் பேராசிரியர்—

“லக்ஷ்மீநாத,நாத,யஸிந்தெ,ள ஸட,ரிபுஜலத,:

ப்ராப்ய காருண்யநீரம்

நாத,நாத,ராவப்,யஷிஞ்சத் தத,நு

ரகு,வராம்பே,ராஜசக்ஷுர்ஜ,ராப்,யாம் ।

க,த்வா தாம் யாமுநாக்,யாம் ஸரிதமத,

யதீந்த்,ராக்,யபத்,மாகரேந்த்,ரம்

ஸம்பூர்ய ப்ராணிஸஸ்யே ப்ரவஹதி

ப,ஹுத,ந தே,ஸிகேந்த்,ரப்,ரமௌகை, ||”

[லக்ஷ்மீநாத,னாகிற பெருங்கடலில், சடகோபராகிய மேகம், கருணை நீரைப்பருகி நாத,முனிகளாகிற மலையிலே பொழிந்தது; அந்நீர் புண்ட,ரீகாக்ஷரென்னும் உய்யக்கொண்டார், ராமமிஸீரர் எனும்

மணக்கால்நம்பி ஆகிய இரு அருவிகளில்பூலம் யாழநாசார்யர் எனும் ஆளவந்தாராகிற பேராற்றை அடைந்து, (அதிலிருந்து பெரியநம்பிகள் முதலான ஐந்து ஆசார்யர்களாகிற காலவாய்கள் பூலம்) யதிராஜராகிற பெரிய ஏரியை அடைந்து (எழுபத்து நாலு) ஆசார்யர்களாகிற மதகுகளாலே உயிர்களாகிறபயிர்களின் பொருட்டுப் பெருகுவிது) என்னும் ஸ்லோகமாக அருளிச்செய்தார்.

ஆசார்யர்களில் முதல்வரான ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் ஸேனை முதலியாருடைய முக்கியமான படைத்தலைவரான கஜாநாதர் என்னும் யானைமுகமுடைய நித்யவலியினுடைய அம்ஸமாய், சோழதேசத்தில் வீரநாராயணபுரத்தில் (காட்டுமன்னார்கோவிலில்) (கி-பி 823) சோபக்ருத்-ஓ ஆனி-யீ 7-ஆம் தேதி புதன்கிழமை பெளர்ணமீ திதி அனுஷ்டஷத்திரத்தில் ஈஸ்வர பட்டாழ்வாருக்குக் குமாரராக ஸட்யமஷண கோத்ரத்திலே (செட்டைக்குலத்திலே) அவதரித்தார். இவருக்குத் திருத்தகப்பனார் இட்ட திருநாமம் ஸ்ரீரங்கநாதன் என்பது. இவர் யோக்யாயாஸம் கைவந்தவராகையாலே ஸ்ரீரங்க நாதமுநிகள் என்றும், சுருக்கமாக நாதமுனிகள் என்றும் வழங்கப் பட்டார். இவர் தம் திருத்தகப்பனாரான ஈஸ்வர பட்டாழ்வாரோடும், தம் திருக்குமாரரான ஈஸ்வரமுனிகளோடும் ஸகுடும்புமாகக் காட்டுமன்னார் நியமனத்தோடு வடநாட்டு யாத்திரை புறப்பட்டு, வடதிசை மதுரை, சாளக்கிராமம், வைகுந்தம், துவரை, அயோத்தி முதலான வடநாட்டு திவ்யதேவங்களை ஸேவித்துவிட்டு, யமுனைக் கரையிலே ஸ்ரீகோவர்த்தனபுரம் என்கிற கிராமத்திலே எழுந்தருளியிருந்தார். "தூயபெருநீர் யமுனைத்துறைவன்" என்கிற எம்பெருமனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்துகொண்டு சில வருஷங்கள் அங்கேயே எழுந்தருளியிருந்தார்கள். ஒருநாள் காட்டுமன்னார் நாதமுநிகளுடைய கனவிலே எழுந்தருளி, "வீரநாராயணபுரத்திற்கு வருவீர்" என்று நியமித்தருள, அவர்களும்—யமுனைத்துறைவரிடம் நியமனம் பெற்றுக்கொண்டு, பல திவ்யதேவங்களை ஸேவித்துக்கொண்டு வீரநாராயணபுரத்திற்குக் குடும்பத்தோடு எழுந்தருளினார்கள். மன்னனுக்குச் சில வருஷம் கைங்கர்யம் செய்துகொண்டிருக்கும்போது, ஸேவார்த்திகளாக வந்த சில ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் "ஆராவமுதே" என்கிற திருவாய்மொழியை மன்னனார் திருமுன்பே அநுஸந்தித்தருள, அதைக்கேட்ட நாதமுனிகள் மிகவுகந்து, "இத்திருவாய்மொழியின் திருநாமப்பாட்டிலே (சாற்றுப்பாட்டிலே) 'ஓராயிரத்துள் இப்பத்தும்' என்று அருளிச்செய்யப்பட்ட ஆயிரம் பாட்டும் உங்களுக்கு வருமா?" என்று கேட்டார். "இப்பத்துப் பாட்டுத்தவிர மற்றவை கிடைக்க வில்லை" என்று கூறிச் சென்றார்கள். உடனே நாதமுநிகள்

“குருகூர்ச்சடகோபன்” என்று ஆழ்வாரால் அருளிச்செய்யப்பட்ட திருக்குருகூருக்குச் சென்று ஸ்ரீமதுரகவிகளுடைய பரம்பரையில் வந்த ஸ்ரீபராங்குளதூசஸரை விசாரித்தார். அவரும் “திருவாய்மொழியும், மற்ற திவ்யப்ரபுத்தாங்கனும் நீண்ட காலத்துக்கு முன்பே மறைந்து விட்டன. எங்களுடைய பரமாசார்யரான ஸ்ரீமதுரகவிகள் ஆழ்வார் விஷயமான ‘கண்ணிருண் சிறுத்தாம்பு’ என்கிற திவ்யப்ரபுத்தாத்தை எங்களிடம் அளித்து ‘இதை ஒருமுகமாக ஆழ்வார் திருமுன்பே இருந்து ஆழ்வார் திருவடிகளை த்யானித்துக்கொண்டு நியமத்துடன் பன்னிராயிரம் உரு அநுஸந்தித்தால் ஆழ்வார் ப்ரஸன்னராவார்’ என்று அருளிச்செய்தார்” என்று நாதமுநிகளிடம் கூறினார். நாதமுநிகளும் கண்ணிருண் சிறுத்தாம்பை அவரிடம் பிரார்த்தித்து உபதேசம்பெற்று ஆழ்வார் திருமுன்பே அதை நியமத்தோடு பன்னிராயிரம் உரு அநுஸந்தித்தார். ஆழ்வாரும் அவர் நெஞ்சிலே தோன்றி “உமக்கு என்னவேணும்?” என்று கேட்க, “திருவாய்மொழி முதலான திவ்யப்ரபுத்தாங்களை அடியேனுக்கு இரங்கியருளவேணும்” என்று நாதமுநிகள் விண்ணப்பம் செய்ய, ஆழ்வாரும் அவருக்கு மயர்வற மதிநலமருளி, ரஹஸ்ய த்ரயத்தையும், திருவாய்மொழி முதலான திவ்யப்ரபுத்தாங்களையும், அவற்றின் பொருளையும், அஷ்டாங்கயோகரஹஸ்யத்தையும் அநுக்ரஹித்தருளினார். அதற்குப்பின் சில காலம் நாதமுநிகள் ஆழ்வார் திருநகரியிலே திவ்யப்ரபுத்தாங்கள் முதலானவற்றை அநுஸந்தித்துக்கொண்டு எழுந்தருளியிருந்தார். ஒருநாள் இவரை வீரநாராயணபுரத்திற்கு வரச்சொல்லி மன்னனார் களவிலே நியமித்தருள, இவரும் ஆழ்வாரிடம் விடைகொண்டு வீரநாராயணபுரம் சென்று, மன்னனார் நியமனத்தாலே தமது மருமக்களான மேலையகத்தாழ்வாரையும், கீழையகத்தாழ்வாரையும் கூட்டிக்கொண்டு திவ்யப்ரபுத்தாங்களுக்கு தேவகூடானத்தாலே ராகும் தாளம் முதலானவற்றை அமைத்து, இயலும் இசையும் ஆக்கிப் பாடச்செய்து பரப்பி வந்தார். இவருடைய முக்கிய சிஷ்யர்கள் உய்யக்கொண்டாரும், குருகைக் காலவப்பனுமாவர். அவர்கள் மூலமாக திவ்யப்ரபுத்தாத்தையும் யோகரஹஸ்யத்தையும் ப்ரசாரம்செய்வித்து, பிறக்க இருக்கும் தம்முடைய பேரனான யழுனைத்துறைவனுக்கு இவற்றை அளிக்கும்படி நியமித்துவிட்டு, குருகைக்காவலப்பன் கோவிலிலே பரமபதித்தருளினார்.

தூது வருஷம் (கி. பி. 917) மாசி மாதம் ஸுக்லபக்ஷ ஏகாதசி இவருடைய தீர்த்ததிருநம். சுமார் தொண்ணூற்று மூன்று (93) திருநகரத்திரங்கள் எழுந்தருளியிருந்தார்.

இவர் அருளிச்செய்த க்ரந்தம் 'ந்யாய தத்வம்' என்பது. இதிலிருந்து சில பகுதிகள் எம்பெருமானார், ஸ்ருதபர்காசிகா பட்டர். ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகர் முதலான ஆசார்யர்களால் எடுத்துக்காட்டப் பட்டுள்ளன. க்ரந்தம் இப்போது இல்லை. யோகாஹஸ்யம். புருஷநிர்ணயம் என்னும் இரு க்ரந்தங்களையும் இவர் செய்ததாகப் பெரிய திருமுடிபடைவில் உள்ளது. இவையும் இப்போது இல்லை. இவர் நம்மாழ்வாரிடம் பூஷிஷ்யதாசார்ய விக்ரஹத்தைப்பெற்ற செய்தி முதலானவை அடுத்துள்ள ஐதிஹ்ய நிர்வாஹங்களில் எட்டாவதில் (8, 9 பக்கம்) காணலாம்.

* ஐதிஹ்ய நிர்வாஹங்கள்

1. வார்த்தாமால (36b). திருமந்த்ரத்தில் ப்ரணவம் ஜீவபரஸ்வரூபஜ்ஞானத்தையும் நம:பதம் மற்ற உபாயங்களில் வைராக்யத்தையும், மூன்றாவதான 'நாராயண' பதம் கைங்கர்யத்துக்குக் காரணமான பூக்தியையும் ஜீவனுக்கு விளைக்கிறது என்பது பெரியமுதலியாரான நாதமுனிகளுடைய நிர்வாஹம்.

2. வார்த்தாமால (136a). எம்பெருமான் உபாயமம்போது புருஷகாரமாகவும், உபேயமம்போது தானும் உபேயமாகவும், கைங்கர்யத்தை வளர்ப்பவளாகவும், அவன் ஜகத்காரணமம்போது இவனும் ஜகத்ஸ்ருஷ்டி முதலானவற்றை ப்ரேரணம் செய்பவளாகவும், ஜகத்வ்யாபாரஸத்தில் அந்நயிப்பவளாகவும், அவனுடைய பரவ்யூஹ விபூவ் அந்தர்யாமி அர்ச்சாருபங்கள் அனைத்திலும் அவனை விட்டுப் பிரியாது கூடியிருப்பவளாகவுமிருக்கையாலே, மீன் ஜலமயமாய் இருப்பதுபோலே எம்பெருமானுடைய வடிவம் ஸ்ரீமதமாயிருக்கும் என்று பெரியமுதலியாரான நாதமுனிகள் அருளிச்செய்தவர். த்வயத்தில் இரண்டு கண்டத்திலும் ஸ்ரீஸப்தம் வந்திருப்பதற்கு இது விளக்கமாகும்.

3. வார்த்தாமால (202). ஸஞ்ஜீயர் நம்பின்னே ஸம்வாதம்.

நம்பின்னே:— நாதமுனிகளுக்கும் நம்மாழ்வாருக்கும் நடுவில் நம்மாழ்வாருடைய ஸிஷ்யரான மதுரகவிகளையும் அவருடைய வம்ஸத்தில் அவதரித்தவராய் நாதமுனிகளுக்குக் கண்ணிநுண் சிறுத்தாய்பை உபதேசரித்தவரான பராங்குஸ நம்பிளையும் தவிர இடையிலுள்ள மதுரகவி வம்ஸத்தார்கள் அனைவரையும் திருநாமத்தையிட்டு அறிந்து அநுஸந்திக்கவேண்டாவோ?

* அந்தந்த ஆசார்யர்களைப் பற்றிப் பூர்வாசார்ய க்ரந்தங்களிலுள்ள ஐதிஹ்யங்களோ, அவற்றின் விவரணமோ இப்பகுதியில் தரப்படும். அவர்களது நிர்வாஹங்கள் வந்திருக்குடி இடமே பெரும்பாலும் குறிக்கப்பெறும்.

நஞ்ஜீயர்:— அவர்கள் பலராகையாலும் நெடுங்காலத்துக்கு முற்பட்டவர்களாகையாலும் அவர்களுடைய திருநாமங்கள் அறிய முடியாமலிருக்கிறது. தம்முடைய தந்தை முதலான விஷயத்திலும் ஒரு சில தலைமுறைகள் தவிர மற்றவர்களை அறியாததனால் ப்ரஹ்மணியத்துக்குக் குறையில்லாமலிருப்பதுபோலே இவ்வாசார்யர்களையும் பெயரையிட்டு அறியாததனால் இவனுடைய அறிவுக்கோ பேறு கிடைப்பதற்கோ தட்டில்லை.

4. வார்த்தாமாலே (441a). நம்மாழ்வாரிடம் யோக, துஸையிலே திருவாய்மொழி கேட்கும்போது “பொலிக பொலிக” [திருவாய் 5-2] என்னும் திருவாய்மொழியில் தம்மால் உணர்த்தப்பட்ட ப்ரஹ்மணியாசார்யரான எம்பெருமானாரைப் பற்றி நாதமுனிகளுக்கு அருளிச் செய்து அவருடைய வித்ரஹத்தையும் அருளி “உம்முடைய பேரனைக்கொண்டு கடாஷிர்கச்செய்து ஸகலார்த்தங்களும் அவருக்குப் போய்ச்சேரும்படி ஏற்பாடு செய்யவேண்டும்” என்று அருளினார் நம்மாழ்வார். (இவ்விஷயம் நாயனராச்சான்பிள்ளையருளிய சரமோபாயநிர்ணயத்தில் உள்ளது.) இவ்விஷயத்தை நாதமுனிகள் அடிக்கடி “குளப்படியிலே தேங்கினால் குருவி குடித்துப்போம்; வீராணத்து ஏரியிலே தேங்கினால் நாடுவிளையும்” என்னும் வார்த்தையாலே உணர்த்திக்கொண்டிருப்பாராம். இதன் கருத்தாவது—ஒரு மாட்டின் குளம்பின் அடியிலே தேங்கும்போது மழை நீர் சில குருவிகள் குடிப்பதற்கே பயன்படும்; அதே மழைநீர் வீரநாராயண புரத்து (வீராணத்து) ஏரியிலே தேங்கினால் நாட்டிலுள்ள வயல்களெல்லாம் விளைந்து நாடே வாழும்; அதுபோலே எம்பெருமானுக்கு முன் வரையிலுள்ள ஆசார்யர்களால் ஒரு சில ஸிஷ்யர்களுக்கே பயன்படும்; அதே அர்த்தங்கள் எம்பெருமானிடம் வந்து சேரும் போது உலகனைத்துக்கும் பயன்படும் என்பது. இவ்விஷயங்களும் இவ்வார்த்தையும் நாதமுனிகளிடமிருந்து உய்யக்கொண்டாருக்கும், உய்யக்கொண்டாரிடமிருந்து மணக்கால் நம்பிக்கும், மணக்கால் நம்பியிடமிருந்து அவரால் தூதுவனைக் கிரையப் பச்சையிட்டு வரிகரிக்கப்பட்ட ஆளவந்தாருக்கும், ஆளவந்தாரிடமிருந்து அவரது ஐந்து ஸிஷ்யர்கள் மூலமாக எம்பெருமானார்க்கும் வந்து சேர்ந்து, இவ்வார்த்தையின் கருத்தறிந்த எம்பெருமானார் எழுபத்துநாலு மத்குளுள்ள வீராணத்தேரியாகத் தம்மை நாதமுனிகள் திருவுள்ளம் பற்றியதை அடியொற்றி எழுபத்துநாலு எம்ஹாஸ்துதிபதிகளைத் தம்க்குப் ப்ரதான ஸிஷ்யர்களாக அமைத்தார் என்றும் பூர்வாசார்ய க்ரஹ்மணியங்கள் கூறும். பக்கம் மூன்றிலுள்ள எம்பார்ஸிலேயும் காண்க.

5. தேஸிகன் அருளிய ஸம்பந்தராய பரிஸுத்தி. நாதமுனிகள் தம்முடைய திருப்பேரனான ஆளவந்தாருக்குத் தாம் உபதேஸியாதே தம்முடைய ஸிஷ்ய ப்ரஸிஷ்யர்களை “இவருக்கு ஆகாங்கை (ஹிருப்பம்) பிறந்த போது உபதேஸியுங்கோள்” என்று ஆஜ்ஞாபித்து” என்று தொடங்கி ஸாத்தித்ருக்கும் ஸ்ரீஸலித்தனைப் பார்த்தால் ஸ்ரீநாதமுனிகள் காலத்திலேயே ஆளவந்தார் அவதரித்து விட்டதுபோல் தோன்றுகிறது. சரமோபாபநிர்ணயம், குரு பரம்பராப்ரபுரவம் முதலானவற்றோடு இது முரண்படுகிறது. முரணில்லாமல் நிர்வஹிக்க வழியுண்டா என ஆராயவேண்டும்.

6. தேஸிகன் அருளிய குருபரம்பராஸாரம். இவ்வாசார்யர்களில் ஈஸ்வரமுனிகள் பிள்ளை நாதமுனிகள், இவர் ந்யாயதத்தவம் என்கிற ஸாஸ்திரமும், யோக, ரஹஸ்யமும் அருளிச்செய்தார். இவருக்கு ஸ்ரீமதுரகவிகள் முதலாக உண்டான ஸம்பந்தராய பரப்பரை யாலும் திருவாய்மொழி முகத்தாலும் யோக, துஸையில் ஸாக்ஷாத் க்ருதராயும் நம்மாழ்வார் ஆசார்யரானார். நாதமுனிகள் பிள்ளை ஈஸ்வர் பட்டாழ்வான். நாதமுனிகள் ஸ்ரீபாதத்தை ஆஸ்ரயித்த முதலிகள்:—1. உய்யக்கொண்டார், 2. குருகைக்காவலப்பன், 3. நம்பி கருணாகரதாஸர், 4. ஏறுதிருவுடையார், 5. திருக்கண்ணமங்கையாண்டான், 6. வானமாதேவி ஆண்டான், 7. உருப்பட்டுர் ஆச்சார்பிள்ளை, 8. சோகத்தூராழ்வான் ஆக எண்மர்.

7. தேஸிகன் அருளிய ந்யாய ஸித்ததாஞ்ஜனம். இதில் தேஸிகன் ஸ்ரீமந் நாதமுனிகள் அருளிய ந்யாய தத்தவத்திலிருந்து பத்தொன்பது இடங்களில் வாக்யங்களை உதாஹரித்திருக்கிறார்.

8. பெரியவாச்சார்பிள்ளை திருக்குமாரரான நாயனாராச்சார்பிள்ளை அருளிய சரமோபாய நிர்ணயம். நாதமுனிகளுக்கு ஆழ்வார் திருத்திரை வளைத்துத் திருவாய்மொழி ப்ரஸாதித்தருளுகிறவள்விலே “பொலிக பொலிக” வந்தவாறே பூ, தப, விஷயத், வர்த்தமாந காலத்ரய பர்யவஸாயிஜ்ஞாநமுடையவராகையாலே உடையவருடைய திருவவதாரத்தைக்கடாக்கித்தருளி “கலியும் கெடும் கண்டுகொண்டின்” என்று “இந்த ப்ரபந்த குலத்திலே ஒரு மஹாநுபுராவர் திருவவதரிக்கப்போகிறார். அவராலே நாட்டங்க வாழப்போகிறது” என்று நாதமுனிகளுக்கு அருளிச்செய்ய, அவரும், “பயனன்றுகிலும்” என்கிற பாட்டை இயலும் இசையுமாக ஏறிட்டு ஆழ்வாரைப் பாடி உகப்பித்து, “தேவரீர் ஸர்வஜ்ஞராகையாலே அறியப்போகாததொன்று மில்லை. அவ்யக்தியினுடைய ஸம்ஸ்தாநத்தை (திருவுருவை) தேவரீர் பரவித்துக் காட்டியருளவேணும்” என்று ப்ரார்த்தித்த, அற்றை ராத்ரியிலே நாதமுனிகளுக்கு ஸ்வப்னமுகே, ந ஆழ்வார் எழுந்தருளி,

த்வராத்ஸோர்த்துவபுண்ட்ரங்களும், காஷாயத் திருப்பரியட்டமும், த்ரித, ண்ட, ஹஸ்தமும். ஆஜாநுப, ஹுவும் நிரவதி, கதேஜோருபமு மாள 'திருமேனியும், x "மகரம்சேர் குழையிருபாடிஸங்கியாட்" தீ, ரீக்க, ராய் எழுந்தருளி, க்ருபாப்ரவாஹஸ-ஸகமாள முகமும், முறுவனும் சிவந்த திருக்கண்மலருமாக ஸேவை ப்ரஸாதித்தருளி, 'அவ்யக்தி யிருக்கும்படி இது காணீரே' என்றருளிக்கெழுது, 'இவ்யக்தியடியாக ப்ரபந்தருவாந்தர்பூதர் எல்லாரும் பேறு பெறப்போகிறார்கள்' என்று அருளிச்செய்தார். நாதமுனிகளும் உடனே உணர்ந்தருளி ஆழ்வார் திருவடிபுளிலே துண்டும் ஸம்ஸ்பித்து 'தேவரூடைய ஸம்ஸ்தானத்திலும் தேவரீர் பூர்வித்தருளின ஸம்ஸ்தானம் அடியேனுக்கு மிகவும் ஆகர்ஷகமாயிருந்ததீ!' என்ன, "இதென்ன மாயம்! லோகமெல்லாம் இவ்யக்தியிலேகாணும் மேல்விழப் போகிறது!" என்று அருளிச்செய்தார். நாதமுனிகளும் தீரியவும் ஆழ்வாரை உகப்பித்து 'இந்த பூவிஷ்யத, ஶாசார்ய விக், ரஹத்தை நித்யமாக அநு பூவித்துக்கொண்டிருக்கும் விரகேது?' என்று விண்ணப்பம்செய்ய, ஆழ்வாரும் உடையவருடைய ஸர்வோத்தாரகத்வத்தை வெளியிடக் கடவோமென்று மற்றைநாள் சாத்திரி ஸ்வவிக், ரஹத்துக்குக்கடவ ஸிஸ்பவம்ஸரிடத்திலே ஸ்வப்னமுகே, ந எழுந்தருளி பூவிஷ்யத, ஶாசார்ய ஸம்ஸ்தானத்தை வகுத்துக் காட்டியருளி "நானே நம் புளிக் கிழே வந்து இப்படியே ஸர்வாவயவ பூர்ணமாகச் சமையுங்கோள்" என்று அருளிச்செய்ய, மற்றைநாள் விடிந்தவாறே, திருப்புளியின் கிழே வந்து ஸரீரஸோத, ஶ பூர்வகமாக ஆஹாசநித், ரையின்றிக்கே அவ் விக், ரஹத்தை நிர்மித்துக்கொடுக்க, அவ்விக், ரஹத்திலே ஒரு ஸக்தி விஸேஷத்தை அதி, ஷ்டிப்பித்தருளி, நாதமுனிகளை அழைத்தருளி, 'உம்முடைய அபேக்ஷித்தத்தை இதோ தலைக்கட்டினோம் கண்டிரே' என்று அவ்விக், ரஹத்தை ப்ரஸாதித்தருளி— "ராமஸ்ய தக்ஷிண பூ, ஹு:—என்கிறபடியே நம்முடைய அவயவமாக நினைத்திரும். இவ்யக்திக்கு * அடி நாமாகையாலே நமக்கு * அடியுமாய், நம் கார்யத்துக்குக் கடவதுமாயிருக்கும். இனிமேல் நம் தர், ஶனத்துக்கு வர்த்தகமாக * அடியிட்டுவைத்தோம். உம்முடைய குலத்திலே ஒருவர் இவ்யக்தியை ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்போகிறார், அதுதான் பெருமாள் திருவபி, ஷேகத்துக்குப் பாரித்த / மாஸத்திலே பதினெட்டாமோத்திலே ப்ரத, மோபாயம் பிறந்தாற்போலே, நம் பிறவி நானைக்கேற்பார்த் தால் ௦ பதினெட்டாமவதியிலே ஶரமோபாயம் பிறக்கப் போகிறது, இவ்யக்தியை நம்மைக் கண்டு கொண்டிருந்தாற்போலே 'கண்டு

x திருநெடு 21.

* அடி-(1) காரணம்; (2) திருவடி.
/ சித்திரை. ௦ திருவாதிரை.

கொண்டிருந்தும்” என்றருளிச்செய்து விடைகொடுத்தருளா, அப்போதே நாத, முனிகளும் ஆழ்வார் ஸேவை ஸாதித்தருளின துக்குத்தோற்று. * “யஸ்ஸவாபகாலே கருணாகரஸ்ஸந் புவியதாசார்யபரஸ்ஸரூபம் | ஸந்தர்ஸயாமாஸ மஹாநுபுராவம் தம் காரிஸதூநம் ஸரணம் ப்ரபத்யே ||” என்கிற ம்லோகம் அருளிச்செய்தாரென்று / நம்முடைய பிள்ளை பலகாலும் அருளிச்செய்வார். இவ்வர்த்தம் ஓராண்வழியாய்ப் பரமகுஹ்யமாய் வந்ததென்றும் அருளிச்செய்வார். இப்படி நாத, முனிகள் நாலாபிரமும் ஆழ்வார் பக்கவிலே கேட்டருளி, மீளவும் வீரநாராயண புரத்தேற எழுந்தருளினவளவிலே, ஆழ்வார் தம்மை விஷயிகரித்த ப்ரகாரங்களை மன்னனார் திருமுன்பே அருளிச் செய்து, ஸந்திதியிலே எல்லா வரிசைகளையும் பெற்றுத் தம்முடைய திருமாளிகையிலே எழுந்தருளித் தம்முடைய மருமக்களான கீழையகத்தாழ்வானையும் மேலையகத்தாழ்வானையும் அழைத்தருளி. ஆழ்வார் தம்மை விசேஷகடாக்ஷம்பண்ணி க்ருபைபண்ணியருளின ப்ரகாரத்தையும், ஸ்வப்னமுகே, ந ஸேவைஸாதித்த கட்டளையையும் அருளிச் செய்ய, அவர்களும் மிகவும் விஸ்மயப்பட்டு, “இப்படிப்பட்ட மஹாநுபுராவனுடைய ஸம்பந்தம் ஆரோஹண க்ரமத்தாலேயாகிலும் உண்டாகப்பெற்றதே! என்று தேறியிருக்கலாம்” என்றார்கள்; பின்பு தம்முடைய ஸ்ரீபாதத்திலே ஆஸ்ரயித்து ஸிஷ்யகுண பூர்த்தியையுடையரான திருக்கண்ணமங்கையாண்டானுக்கு த்வயோபதேச பூர்வகமாகத் திருவாய்மொழி ப்ரஸாதித்தருளுகிறபோது ‘பொலிக் பொலிக்’ வந்தவாறே ஆழ்வார் அருளிச்செய்த திவ்யஸூக்திகளையும் ஸ்வப்ன வருத்தாந்தங்களையும் அருளிச்செய்ய, “அவ்யக்தியை ஸ்வப்னமுகே, ந ஸாக்ஷாத்திகரித்த தேவரீரோடே ஸம்பந்தமுள்ள அடியேனுக்கு ஒரு குறைகளும்இல்லை” என்று அருளிச்செய்தார். பின்பு, உய்யக்கொண்டார். குருகைக்காவலப்பன், தம்முடைய குமாரரான ஈஸ்வரமுனிகள் இவர்களை அழைத்தருளி ஸ்வப்ன வருத்தாந்தங்களையும் ஆழ்வார் அருளிச்செய்த திவ்யஸூக்திகளையும் அருளிச் செய்து, குருகைக்காவலப்பனை யோகக்ரமத்தை அப்யஸிக்கச்சொல்லி, உய்யக்கொண்டாரை தூர்ணத்தை ப்ரவர்த்திப்பித்துக்கொண்டுவரச் சொல்லி, ஈஸ்வரமுனிகளை “உமக்கொரு குமாரர் உண்டாகப் போகிறார். அவருக்கு யமுனைத்துறைவர் என்று திருநாமம் சாத்தும்”

* எந்த நம்மாழ்வார் கருணையிக்குவராய், அடியேன் தூங்கும் போது புவியதாசார்யரின் சிறந்த விக்கிரஹத்தை எனக்குக் காட்டியருளினாரோ, காரியாரின் பிள்ளையான அவரை ஸரணமடைகிறேன்.

/ பெரியவாச்சான்பிள்ளை.

என்று அருளிச்செய்து, ஆஸந்த சரமத;பையானவாறே உய்யக் கொண்டாரை அழைத்தருளி, 'ஓருவார்க்கும் வெளியிடாதே கிடர்' என்று சூழரவுகொண்டு, ஆழ்வார் தமக்கு ப்ரஸாதித்தருளின ப;விஷயத;சார்ய விக்;ரஹத்தை ப்ரஸாதித்தருளி, வரவும் அருளிச்செய்து, 'இத்தை ஈஸ்வரமுனிகள் குமாரருக்கு நாம் விரும்பின விஷயமென்று சொல்லித் தஞ்சமாகக் காட்டிக்கொடும்' என்று அருளிச்செய்து, அவ்விக்;ரஹத்தைத் திருவுள்ளத்திலே த;யானம் பண்ணிக்கொண்டு, 'ஆழ்வார் திருவடிகளே ஸரணம்' என்று * அந்தமில் பேரின்பத்தடியரோடு ஒரு கோவையாக எழுந்தருளினார்.

9. பின்பழகிய பெருமான் ஜீயர் அருளிய ஆருயிரப்படி குருபரம்பரா ப்ரபாவம். அநந்தரம், கங்கைகொண்ட சோழபுரத்திலே அந்த ராஜ்யத்துக்கு ராஜாவான சோழன் வாசலிலே, தேவக;நம் பாடுவா ளொருத்தியும் மநுஷ்யக;நம் பாடுவா ளொருத்தியுமாக இரண்டு x வாரஸ்தீர்கள் தங்களில் விவாத;மாய் வந்து, ராஜஸந்திதி;யிலே வித்;வாண்களைத் திரட்டிப் பாட, ராஜாவும் அங்குள்ள வித்;வான் களும் மனுஷ்யக;நம் பண்ணுகிறவனைக் கொண்டாடி அவளுக்கு மணியும். மாலையும் ஁த்யாக;மும் கொடுத்துப் போகவிட்டு தேவ க;நம் பாடியவனை அநாத;ரித்துத் தள்ளிவிட, அவளும் 'நான் பாடுகிற க;நம் தேவதைகளறியுத்தனை' என்று தேவாலயங்கள் தோறும் புக்குப் பாடிக்கொண்டு வந்து மன்னனார் கோயிலிலே அவர் திருமுன்பே பாட, நாத;முனிகளும் அத்தைக்கேட்டு உகந்து கொண்டாடி, அவளுக்கு மன்னனாருடைய தீர்த்த, ப்ரஸாத;மும் திருப் பரியட்டமும் ப்ரஸாதி;ப்பித்தருள, அவளும் இவரை த;ண்ட;னிட்டிப் போய் இந்த ராஜாவுடன் 'நான் பாடுகிற தேவக;நம் அறிவாராய் நாத;முனிகளென்னுந் திருநாமமுடையாரொருவர் வீரநாராயண புரத்தில் மன்னார்கோயிலிலே இருக்கிறார்' என்ன, ராஜாவும் நாத; முனிகளை 'எழுந்தருள வேணும்' என்று அழைத்துவிட, இவரும் 'திருவாய்மொழி முதலான தி;வ்யப்ரப;ந்த;ங்களை தி;வ்யக;நத்திலே யடைத்தோம்; நாட்டார் இதின் வைப;வம் அறியார்கள்; இத்தை நாம் அறிவிக்கவேணும்' என்று திருவுள்ளம்பற்றி ராஜகே;ரஷ்டி; யேற எழுந்தருள, ராஜாவும் எழுந்திருந்து த;ண்ட;ன் ஸமீப்பித்து ஆஸநமிட, இவரும் எழுந்தருளியிருந்து ஆசீர்வதிக்க, ராஜாவும் அத்யாத;ரத்துடனே 'இவள் பாடுகிற தேவக;நம் தேவரீர் அறி விரோ?' என்று கேட்க, இவரும் மநுஷ்யக;நம் பாடுகிறவனையும்

* திருவாய் 10-9-11. x தேவத;ரஸிகள், ஁ மரணியுநிலம்.

தேவக்யாநம் பாடுகிறவனையும் பாடச்சொல்லிக் கேட்டருளி, ராஜா வைக் குறித்து 'இவன் பாடுகிற மதுஷ்யக்யாநம் உங்களுக்குத் தெரியும்; இவன் பாடுகிற தேவக்யாநம் தேவர்களுக்குத் தெரியுமது போக்கி உங்களுக்குத் தெரியாது' என்ன, ராஜாவும் 'தேவரீர் அறியுமென்னுமிடம் நாங்களறியும்படியெவ்வளவு?' என்ன, நாற்பது நூறு தாளத்தைச் 'சேர்வொற்றுச் சொல்லி 'இது இத்தனையெடை, இது இத்தனையெடை' என்று நாதமுனிகள் அருளிச்செய்ய, அவற்றை ராஜாவும் தனித்தனியே நிறுத்துச் சோதித்துப் பார்க்க, அவை யெல்லாம் முந்திரை ஏறாமல் குறையாமல் இருந்தபடியைக் கண்டு மிகவும் ஆச்சரியப்பட்டு நாதமுனிகளுடைய ஸ்ரீபாதத்திலே தண்ட னிட்டு பூஹுத், ரவ்யத்தை ஸமாப்பிக்கத் தேடி, இவரும் சதுர்முக, பசுபதி ஸதமக, ப்ரபுருதி பத்ரங்களை நிராகரித்திருக்கும் நிஸ்ப்ருஹ ராகையாலே 'நமக்கு இவையொன்றும் வேண்டா' என்று ராஜாவை ஆசீர்வதித்து, மீண்டு வீரநாராயணபுரத்தே எழுந்தருளி, மன்னனார் திருவடிகளில் கைக்காய்க் நிரதராய் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கங்காலத்திலே, இவர் ஸ்ரீபாதத்தில் ஆஸ்ரயித்தவர்களாய், *...சரீரம் வஸு விஜ்ஞாநம் வாஸ: கர்ம குணநஸூந் | குர்வர்த்தம் தயாரயேத் யஸ்து ஸ ஸிஷ்யோ நேதரஸ் ஸம்ருத: ||' என்று சொல்லப்படுகிற குணங்களையுடையாரான உய்யக்கொண்டார், குருகைக்காவலப்பன், நம்பி கருணாகரத்யாஸர், ஏறு திருவுடையார், திருக்கண்ணமங்கையாண்டான், வானமாமலை தேவியாண்டான், உருப்பட்டுர் ஆச்சாரிபிள்ளை, சோகத்தூராமுவான் என்கிற எண் மர்க்கும் *...அஹோ த்வயஸ்ய மாஹாத்மயம் அஹோ வீர்ய மஹோ ப்ரலம் | மந்த்ரரத்நம் ஸுபுகரம் வேத்யஸாரம் ஸநாதநம் ||' என்கிற படியே மந்த்ரரத்நமென்று ஸ்லாகித்துச் சொல்லப்படுகிற த்வய யார்த்தத்தையும் ப்ரஸர்தித்து, திருவாய்மொழி முதலான திவ்ய ப்ரபுந்த்ரங்களையும் ஒதுவித்து, வேத்யாஸத்ரங்களையும் அதிகரிப்பித்து, ரஹஸ்யத்ரயஸாரார்த்தமாய், ஸகல ஜகத்காரணபூதனு ஸர்வேஸ்வரன் விஷயமான ஸ்ரீபுருஷநிர்ணயத்தையும் ந்யாய தத்வத்தையும் அருளிச்செய்து, கரியகோலத்திருவுருவை த்யாதித்துக் கொண்டு யோக்யுலே எழுந்தருளியிருந்தார்.

* சரீரத்தையும் பொருளையும், அறிவையும், வஸிக்குமிடத்தையும், செயல்களையும், குணங்களையும், பிராணைகளையும் ஆசார்யனுக்காக எவன் தரிக்கிறானோ, அவனே சிஷ்யனெனத்தக்கவன், வேறுவிதமாக இருப்பவன் சீடனல்லன்.

** த்வயத்தின் பெருமையும், வீர்யமும், ப்ரலமும், எத்தகையது! மங்களத்தை அளிப்பதாய், வேதஸாரமாயிருப்பதாய், பழையதாயிருப்பது மந்த்ர ரத்னமான த்வயம்.

ராஜா இவருடைய யோக்யைபடிவத்தைக் கேட்டு அங்கேறப் பிடிய மன்னனாரையும் ஸேவித்து, தானும் ஸ்திரீகளுமாக, இவர் யோக்யத்திலே எழுந்தருளியிருக்கும்படியைக் கண்டு ஆஸ்சர்யப்பட்டு விண்டு போகிறவள்விலே, "x" திருவுடை மன்னரைக் காணில் திரு னாலெக்கண்டேனையென்னும்" என்கிறபடியே அவர்களைக் கருஷ்ண ஹம் கோபிமாருமாக நினைத்து அவர்கள் பின்பே கங்கைக்கொண்ட சோழபுரத்தேற எழுந்தருளாதிநக, இது கேட்டு உய்யக்கொண்டார் ஞானகைக்காவலப்பனுள்ளிட்ட முதலிகளடையப் பின் தொடர்ந்தெழுந்தருளி, கங்கைக்கொண்ட சோழபுரத்தே கண்டு 'தேவரீர் இப்படி செய்யலாமோ?' என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, நாதமுனிகளும் 'கருஷ்ணனும் பெண்டுகளுமாக நினைத்து அவர்களுடனே வந்தேன்' என்று அருளிச்செய்து மீண்டெழுந்தருளினார்.

சிலநாள் கழிந்தவாறே, பிள்ளையும் ஒருகால் ராஜா வந்து மன்னனாரை ஸேவித்து மீண்டுபோகிறவன், தன் ஸாமந்தன் தலை யிலே அடியிட்டு யானைக்கழுத்திலேற, இத்தை நாதமுனிகள் கண்டு 'ஸர்வேஸ்வரன் ப்ரஹ்மருத்ராதி,கள் தலைமேலே அடியிட்டுப் பெரியதிருவடியை மேற்கொள்ளும்படி இதுவாகாதே!' என்று மோஷித்தார் என்று ப்ரஸித்தம்.

பிள்ளையும் சிறிது காலம் யோக்யத்திலே எழுந்தருளியிருந்து ஞானகைக்காவலப்பனைப் பார்த்து 'நீர் யோக்யரஹஸ்யத்தை அப்யஸி யும்' என்று அஷ்டாங்க, யோக்யக்ரமத்தை அவருக்கு அருளிச் செய்தருளினார். உய்யக்கொண்டாரைப் பார்த்து 'நீரும், யோக்ய ரஹஸ்யத்தை அப்யஸியும்' என்ன, உய்யக்கொண்டாரும் 'பிணம் பிடிக மணம் புணரலாமோ? இந்த ஸரீராவஸாநத்திலே அப்யஸிக்க அமையும்' என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, 'ஆகில், நீர் ஸாஸ்த்ரங்களையும் திருவாய்மொழி முதலான திவ்யப்பரபுத்தங்களை யும் ப்ரவர்த்திப்பியும்' என்று அருளிச்செய்து, தம் புத்ரராகிய ஸர்வரமுனிகளைப் பார்த்து "உமக்கு ஒரு குமாரர் உண்டாகப் போகிறார்; அவருக்கு 'யமுதைத்துறைவர்' என்று திருநாமம் சாத் தும்" என்று அருளிச்செய்து, உய்யக்கொண்டாரையும் குருகைக் காவலப்பனையும் குறித்து 'உங்களுக்கு நாம் சொன்ன தர்ஸந தாத்பர்யங்களையும், யோக்யரஹஸ்யார்த்த, விசேஷங்களையும் யமுதைத் துறைவருக்கு உபதேசியுங்கோள்' என்று நியமித்தருளி, முன்பு போலே யோக்யத்திலே எழுந்தருளியிருந்தார்.

அநந்தரம், அந்த ராஜா ஸபரிசுரனும் வேட்டைக்கு வந்து மீண்டு போகாதிருக்கச் செய்தே, இவருடைய பெண்பிள்ளைகள் வந்து, "ஐயா! நம் அகத்திலே ஒரு குரங்கும் இரண்டு வில்லிகளும் ஒரு பெண்பிள்ளையுமாக வந்து 'நாதமுனிகள் எங்கே?' என்று தேடிப்போனார்கள்" என்றவாறே, நாதமுனிகளும் 'அவர்கள் *...அக்ரத: ப்ரயயென ராமஸ் ஸீதா மத்யே ஸுமத்யமா | ப்ருஷ்ட்ய தஸ்து த்ருஷ்பாணிர் லக்ஷ்மணோ஽நுஜக்யாம ஹ ||' என்று சொல்லப் பட்ட பெருமானும் பிராட்டியும் இளையபெருமானும் /ஐந்த்ரவ்யாகரண பண்டிதனுமாக அடுக்கும்' என்று திருவுள்ளம்பற்றிப் பின்தொடர்ந்து எழுந்தருளி, வழியில் எதிர்ப்பட்ட பலரையும் இப்படிப் போகிறவர்களைக் கண்டீர்களோ?' என்று கேட்டருள, அவர்களும் 'போகிறார்கள்; போகிறார்கள்' என்று சொல்ல, கடுதடையிட்டு நெடுந்தூரம் எழுந்தருளி கங்கைக்கொண்ட சோழபுரத்தில் கீழ் வாசலானவாக எழுந்தருளி, அவ்வுள்ளவர்களை 'இப்படிப் போகிறவர்களைக் கண்டீர்களோ?' என்று கேட்டருள, அவர்களும் 'கண்டிலோம்' என்ன, போகிற வில்லிகளும் காணக்காண மறைந்திட, இவரும் ஏங்கி அடித்துக்கொண்டு விழுந்து மோஹித்து, அது ஹேதுவாக *...பரந்து வைஷ்ணவம் லோகம் நித்யாநந்தம் ஸுகூலஹம் | தத்ர ஸம்வாஹிரீம் த்விவ்யாம் விரஜாம் வேத்ய ஸம்பவாம் || ஸர்வே ஹிரண்மயாஸ் தத்ர ஸர்வே வேத்யமயாஸ்ஸுபா: | அப்ராக்ருதமயா நித்யா: புரராவ்ருத்ஸுவர்ஜிதா: ||' *** ஏகரந்திஸ்ஸந்தா ப்ரஹ்மத்யாயிரோ யோக்யோ ஹி யே | தேஷாம் தத் பரமம் ஸ்தாநம் யத்யை பர்யந்தி ஸூரய: ||' என்கிறபடியே x பிணை கொடுக்கிலும் போகவோட்டாத o அடியார் நிலாகின்ற வைகுந்தமானகரை ப்ரர்பித்தருளி

* (அகாரார்த்தமான) பெருமாள் முதலில் சென்றார்; (உகாரார்த்தமான) சிற்றிடையாளான ஸீதை நடுவில் சென்றாள்; (மகாரார்த்தமான) இளையபெருமாள் வில்லேந்திப் பின்சென்றார். (இது ப்ரணவம் நடந்து செல்வதுபோலிருந்தது!). / அனுமன்.

** எப்போதும் ஆநந்தமயமாயிருப்பதாய் இன்பமளிப்பதான விஷ்ணுலோகம் மேலானது. அங்கு—வேதத்துக்குப் பிறப்பிடமான விரஜாநதியைக் காணலாம். அங்கு—பொன்மயமானவராய், வேதமயராய், மங்களமானவராய், அப்ராக்ருதராய், ஸம்ஸாரத்திற்குத் திரும்பிவருதலில்லாத நித்ய முக்தர்கள் உள்ளனர்.

*** பரமபுருஷன் ஒருவனையே உபேயமாகக் கொண்டவர்களாய், ப்ரஹ்மத்யானம் செய்யும் உபாஸகர்களுக்கு, நித்யஸூரிகள் காணும் மேலான ஸ்தானம் ப்ராப்யமாகிறது.

x பெரியாழ்திரு 4.5.2. o திருவிருத்தம் 75.

ஸர்) கலந்து பிரிந்த பிராட்டி பத்துமாஸம் பிரிந்திருந்தாள். இவர் கண்டு உகந்து காண்பதற்கு முன்னே காணப்பெறாத இழவு இரங்கிக்கொண்டுபோக எழுந்தருளினார். இச்செய்தியை உய்யக் கொண்டார். குருகைக்காவலப்பன், ஈஸ்வரமுனிகள் முதலானார் (14) ஸ்யாகுலப்பட்டு அங்கேறப்போய், அவருடைய விமலசரம எங்குமுததை ஸேவித்து, தங்கள் கண்ணிலும் நெஞ்சிலும் தெரிக்கொண்டு ஸோகார்த்தராய்க்கிடந்து துடித்துத் தங்களிலே தெரி துடித்துநின்று சரம கைங்கர்யத்தை ஈஸ்வரமுனிகள் திருக் கையாலே பூரஹ்மமேத, ஸம்ஸ்காரவிதியடங்கச் செய்வித்துப் பார்ப்பிட்டுத்து, வீரநாராயணபுரத்தேற எழுந்தருளி மற்றும் செய்ய வேண்டும் க்ருத்யங்களெல்லாம் செய்வித்தார்கள். குருகைக்காவலப்ப னார் நாதமுனிகள் எப்போதும் யோகத்திலே எழுந்தருளியிருக்கு ிர துடிக்கு அருகே யோகத்திலே எழுந்தருளியிருந்தார்.

நாதமுனிகள் திருநகைத்ரம். ஆளி மாஸத்தில் அநுராதை.

, அவர் தனியன்—

“வ்யோமந: பரஸ்தாத் ஸவித்யம் ஸமேத்ய

லக்ஷ்மியா நியோக்யாத் குருகாதிராஜ: |

ஸ மந்த்ரரத்நம் த்வயமாஹ யஸ்மை

நாதாய தஸ்மை முநயே நமோஸ்து ||”

10. கந்தாடை நாயன் அருளிய பெரியஇருமுடியடைவு. ஸேனை வாகனியருடைய மந்தரியான கஜாஸ்யருடைய அம்ஸபூதரான ஸ்ரீமந்நாதமுனிகளுக்குத் திருவவதார ஸ்தலம் சோழதேசத்தில் வீரநாராயணபுரம். திருநகைத்ரம் கவியுகம் மூவாயிரத்து இரு(?) நாட்கள் இருபத்துநாலு வருஷத்துக்குமேல் ஸோபகருத் ஸம்வத்ஸரம் ஆயி மாஸம் ஏழாந்தேதி பெளர்ணிமை புதன்கிழமை அனுஷம். திருத்தகப்பனார் ஈஸ்வரபட்டாழ்வார். குடி சொட்டை. குமாரர் ஈஸ்வரமுனிகள். திருநாமங்கள் ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள். ஸ்ரீரங்கநாத, முனிகள். நாதபூரஹ்மர். ஆசார்யர் நம்மாழ்வார். புருஷகாரர் மதுரகவியாழ்வார். திருவாராதானம் மன்னார், இருப்பிடம் நம் மாமுனார்கோவில். சிஷ்யர் உய்யக்கொண்டார், குருகைக்காவலப்பன்,

* பரமபத்தினின்றும், பெரியபிராட்டியாரின் ஆணையாலே திருக்குருகர் நம்பியான அந்த நம்மாழ்வார் (யோகதசையில்) எவரை யடைந்து மந்த்ரரத்நமான துவயத்தை உபதேசித்தாரோ, அந்த நாதமுனியின் பொருட்டு நமஸ்காரம்.

பிள்ளை கருணாகரதாஸர், நம்பி கருணாகரதாஸர், ஏறுதிருவுடையார், திருக்கண்ணமங்கையாண்டான், வானமாமலை தெய்வநாயக ஆண்டான். உருப்புட்டிராச்சான்பிள்ளை, சோகத்தூராழ்வான், கீழையகத்தாழ்வான், மேலையகத்தாழ்வான், ஆக சிஷ்யர் பதினொரு திருநாமம். இவர் அருளிச்செய்த ப்ரபந்தங்கள் ந்யாயதத்வ மென்கிற ஸாஸ்த்ரமும், யோக, ரஹஸ்யமும், புருஷநிர்ணயமும். இவர்க்கு யோக, ரஹஸ்யஜ்ஞானமும், கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பும், மதுரகவியாழ்வார் சிஷ்யரான ஸ்ரீபரங்குஸதாஸர் ப்ரஸாதிக்கையாலே மதுரகவியாழ்வார் புருஷகாரரானார். யோக, துஸையிலே லாக்ஷாத்தகரிக்கையாலும், திருவாய்மொழி முதலான திவ்யப்ரபந்தங்களானும், புகுவத்ப்ரபந்தாதி, விசேஷங்களானும் நம்மாழ்வார் ஆசார்யரானார். இவர் நம்பெருமாளுக்கு விண்ணப்பஞ்செய்தார். இவரே குருபரம்பரைக்கு ப்ரதானர். இவர் யோக, பாப்யாஸக்ரமத்தாலே முந்நூற்றுமுப்பது திருநகைத்ரம் எழுத்தருளியிருந்து குருகைக்காவலப்பன் கோயிலிலே சக்ரவர்த்தித்திருமகனார் திருவடிகளிலே சேர்ந்தார். தாத்தரு ஸம்வத்ஸர மாக, ஸுக்லகாத்ஸரி தீர்த்தம்.

11. அமுதனார் அருளிய இராமானுச நூற்றந்தாதி—20-ம் பாட்டு.

ஆரப் பொழில்தென் குருகைப்பிரான்* அமுதத்திருவாய்
ஈரத் தமிழின் இசையுணர்ந் தோர்கட்டு* இனியவர்தம்
சீரைப் பயின்றய்யும் சேவ்கொள் னாத முனியை நெஞ்சால்
வாரிப் பருகும்* இராமானுசன் என்றன் மாசிதியே.

12. ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிய ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் (1-5)

நெளமி நாதமுநிம் நாம ஜீமுதம் புக்த்யவகூரணே |

வைராக்ய புகூலத் தத்த்வ ஜ்ஞானபுக்த்யபிவரணுகம் ||

[புக்தியாகிற மழைநீர் பெய்யாமலிருந்த பஞ்சகாலத்தில், வைராக்யம், எம்பெருமானைப்பற்றிய ஜ்ஞானபுக்திகள் ஆகியவற்றைப் பொழியும் ஸ்ரீமத்நாதமுனிகள் என்னும் கார்முகிலைத் துதிக்கிறேன்.]

13. ஸ்ரீதேவிகன் அருளிய யதிராஜஸுப்தி—6-வது ஸ்லோகம்.

நாதேந முநிநாதேந புவேயம் நாதவாநதம் |

யஸ்ய ஹைக்யமிகம் தத்த்வம் ஹஸ்தாமலகதாம் சூதம் ||

[வருக்கு வேதாந்த விழுப்பொருளான பரப்ரஹ்மம் கையிலங்கு நெல்லிக்கனியாயிற்று. அந்த முனிவர் தலைவரான நாதமுனிகளாலே அடியேன் நாதஜ்ஞாநபவனாகக் கடவேன்.]

14. கருடசுவாஹன பண்டிதர் இயற்றிய திவ்யஸூரி சரிதப் பதினாறுவது ஸர்க்குச் சுருக்கம் (1-38 ஸ்லோகங்கள்)—

விஷயம்	ஸ்லோகம்
வீரநாராயணபுர வர்ணனம்.	1-4
ஸ்ரீநாதமுனிகள் அவர் குமாரர் ஈஸ்வரமுனிகளோடு செய்த திவ்யதேவ யாத்ரா வர்ணனம்; கோவர்த்தனபுரியில் வாஸம்.	4-11
வீரநாராயணப்பெருமாள் ஸ்வப்நமூலமாக வீரநாராயணபுரத்துக்கு வர நாதமுனிகளை அழைத்தல்.	12
நம்மாழ்வாரை ஸேவிக்க நாதமுனிகள் திருக்குருகூருக்குச் செல்லுதல்.	13-15
யோகமகிமையால் நம்மாழ்வாரை ஸாக்ஷாத்தரிப்பதற்காக நாதமுனிகள் செய்த ஜபவர்ணனம்.	16-17
மதுரகவி ஆழ்வாரோடு கூடிய நம்மாழ்வாரை யோகதூஸையில் ஸாக்ஷாத்தரிப்பதை வர்ணித்தல்.	18-19
மறுபடியும் வீரநாராயணப்பெருமாள் நியமனத்தால் தமது ஊர் சென்று அவரைத் துதித்தல்.	20-21
சோழ அரசனுடைய விருப்பத்தின்படி இரண்டு ஸ்த்ரீகளுடைய தமிழ்ப்பாட்டுத் திறமையைப் பரீக்ஷித்தல்.	22-28
தமது ஸிஷ்யரான புண்டரீகாக்ஷருக்கும் குருகைக்காவலப்பனுக்கும் தமது நியாயத்தவக்ரந்தத்தைச் சொல்லிவைத்தல்.	29-30
நாதமுனிகளை ஸேவிப்பதற்காகச் சோழ அரசன் வீரநாராயணபுரம் வருதல்.	31
கண்ணனென்று நினைத்துச் சோழ அரசனை நாதமுனிகள் பின்தொடர்ந்தல்.	32-34
புண்டரீகாக்ஷரிடம் தர்ஸநார்த்தங்களையும் குருகைக்காவலப்பனிடம் யோகரஹஸ்யத்தையும் உபதேசித்தல்.	35
பிறக்க இருக்கும் பேரனுக்கு யாமுனேயன் என்று பெயர் வைக்கும்படி தம் குமாரரிடம் ஆஜ்ஞாபித்தல்.	36
தமது பேரனுக்கு ஸகலஸாஸ்த்ரங்களையும் உபதேசிக்கும்படி ஸிஷ்யர்களை நியமித்தல்.	37
நாதமுனிகள் பரமபதமடைதல்.	38

15. ப்ரபர்ணாமருதம். (107, 108, 109 அத்தியாயங்கள்)—

விஷயம்	அத்தியாயம்
நாதமுனிகள் தீர்த்தயாத்ரை.	107
நாதமுனிகள் புவிஷ்யதாசார்ய விக்ரஹத்தை அடைதல்.	108
நாதமுனிகளின் சரமதூஸாவர்ணனம்.	109

16. அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் அருளிய ஆசார்ய ஹ்ருதாயம் (161-வது சூர்ணை)—

“விவேகமுகூராய் நூலுரைத்து அள்ளலில் ரதியின்று அணங்கின் நடைபைப் பின்சென்று குடைநீழலிலே கவரியசையச் சங்கமவை முரல வரிவண்டிசைபாட மாநஸபத்,மாஸனத்திலேயிருந்து விதியினு டிடரிலந்தரமின்றி இல்பம்படக் குடிச்சிமையிலேயாதல், பற்றற்ற பரம ஹம்ஸராதலான நயாசலன் மெய்ந்நாவன் நாதயாமுனர்போல்வாரை அன்னமென்னும்”

இச்சூர்ணையின் மாமுனிகள் வ்யாக்யானத்தின் பகுதி

“பற்றற்றார்கள்” என்றும், “சிற்றெயிற்று முற்றல் மூங்கில் மூன்று தண்டரோன்றினர் அற்றபற்றர்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸாம் ஸாரிக ஸகலஸங்க,மூற்று உத்தமாஸ்ரமிகளாய்ப் பரமஹம்ஸ ஸப்த, வாச்யரான நாத,முனிகள் யாமுனமுனிகள்போல்வாரையும் இந்த கு,ண ஸாம்யத்தையிட்டு அன்னமென்று சொல்லுமென்கை.

17. ஸ்ரீவசனபூ,ஷணம்—மாமுனிகள் வ்யாக்யானம் அவதாரிகை—
“ஆழ்வாருடைய திர்ஹேதுக கடாஷுலப்த,தி,வ்யஜ்ஞானரான நாத,முனிகள்”

இப்பகுதிக்கு அண்ணாவப்பங்கார் ஸ்வாமியின் அரும்பதவுரை

“தத: காலே மஹதா லிநஷ்டாம் பு,வி ததக்ருதம் | நாத,நாமா முகிவர: யோக,ஜ்ஞானாத அவாபஸ்யதி ||” [நீண்டகாலம் சென்ற பின்பு நம்மாழ்வாருடைய ப்ரப,ந்த,ங்கள் இவ்வுலகில் மறைந்து போனவளவில் நாத,முனிகள் அதை யோக,ஜ்ஞானத்தாலே பெறப் போகிறார்] என்று புராணத்திலும்.....கண்ணிருண் சிறுத்தாம்பு என்னும் ப்ரப,ந்த,த்தை ஆழ்வார் திருமுன்பே ஏகாஸனத்திலே ஏகாக்ரசித்தராய்ப் பன்னிராயிரம் உரு நாத,முனிகள் அனுஸந்தி,த்த தாகவும்....பின்பழகராம் பெருமாள் க்ரந்த,த்திலும்ருக்க, ஆழ்வா ருடைய திர்ஹேதுக கடாஷு லப்த,தி,வ்யஜ்ஞானரானமை எங்ஙனே? என்னில்—ஆழ்வார் நாத,முனிகளைக் கேட்டருளினதுக்குத் தாம் விண்ணப்பம் செய்யுமளவில் “திருவாய்மொழி முதலான தி,வ்ய ப்ரப,ந்த,ங்களை அடியேனுக்கு இரங்கியருளவேணும்” என்று இவ்வ ளவே நாத,முனிகள் அபேக்ஷித்திருக்க, திவ்யப்ரப,ந்த,மாத்ரத்தை த,ரிபிபித்துவிடாமல் அநபேக்ஷிதமான தி,வ்யசக்ஷு: ப்ரத,ரநமும், ஷஹஸ்யாசித்த,ப்ரத,ர்ஸநமும், அகி,லத,ர்ஸநதாத்பர்யப்ரத,ர்ஸநமும், அஷ்டாங்க,யோக,ரஹஸ்யப்ரத,ர்ஸநமும் ஆழ்வார் செய்தருளின

விது நிர்ஹேதுக கடாஷுத்தாலேயிறே... ப்ரதாநாம்ஸம்
நிர்ஹேதுக கடாஷு லப்யதாமானஸ் அந்யத்ஸர்வம் தத்ப்ராயமர்கலா
மிதே. ஆகையால் நாதமுனிகளுக்கு ஆழ்வாருடைய நிர்ஹேதுக
கடாஷு லப்யதாஜ்ஞாநத்வம் உபபந்நம் என்று கண்டுகொள்வது.

18. சிருப்பாவை 16-ம் பாட்டு ஆரூயிரப்படி.

(நாயகனாய்நின்ற) ஆளவந்தார் எம்பெருமானை ஸ்தோத்ரம்
பண்ணவென்று புக்கு ஆசார்யஸ்தோத்ரத்திலே இழிந்தார். அதுக்கடி
ஒருவன் ஒரு ரத்னத்தைக்கொடுத்தால் அதின் விளையை அறிய அறியக்
கொடுத்தவன் பக்கவிலே விருப்பம் பிறக்குமாபோலே ஸாஸ்த்ரங்க
ளெங்கும் அப்யஸித்துப் பார்க்குமிடத்து உபாயமாகத் தோற்றுகிற
கர்மஜ்ஞானபுத்திகள் பேற்றுக்கு ஸாத்யமாம்கமாட்டாது; புகுவத்
ஸம்பந்திகளை முன்னிட்டுக்கொண்டு அவனையே உபாயமாகப்பற்று
மது பேற்றுக்குடலென்று ஸ்வப்ரபந்தத்திலும் முதலிலும் முடிவிலும்
பரமாசார்யரான *பெரியமுதலியாரைப் பற்றினார். “த்வத்பாத்யமூலம்
ஸரணம் ப்ரபத்யே” என்று தாம் அவன் திருவடிகளிலே பண்ணின
ப்ரபத்தியையும் கீழிலவற்றோடே காற்கடைக்கொண்டு / “நாதமுநிம்
விலோக்ய” என்று *பெரியமுதலியாரை முன்னிட்டார்.

19. திருநெடுந்தாண்டகம் 10-ம் பாட்டு வ்யாக்யானம்.

(குணபாலமதயானாய்) *பெரியமுதலியார்பக்கல் தமக்குண்டான
ஆதரத்தாலே மன்னனுடைய வடிவழகையும், செருக்கையும், நினை
யழகையும் பற்ற உடையவர் “குணபாலமதயானாய்” என்று மன்னனாரை
அருளிச்செய்வார்.

குறிப்பு:— மன்னனார் என்பது காட்டுமன்னார் ஸன்னிதி
எம்பெருமான். ஆளவந்தாரிடத்திலும் ஸ்ரீமந்நாதமுனிகளிடத்திலு
முள்ள ஆதராதியத்தாலே அவர்களுடைய திருவவதார ஸ்தூலப்
பெருமானை எம்பெருமானார் “குணபாலமதயானாய்” என்பதற்குப்
பொருளாகத் திருவுள்ளம்பற்றுவர் என்று கருத்து.

20. புகுவத்ஸுஷியம்.

(1) (திருவாய்மொழி 1-5-11) (இசைகாரர்) இயலுக்கு இசைய
இசையிடவல்லவர்கள். ஸ்ரீமதுரகவிகளையும் நாதமுனிகளையும்
போலேயிருக்குமவர்கள்.

(திருவாய் 4-6-8) நாதமுனிகள், ராஜா ஸாமந்தத்தலையிலே
அடியையிட்டு ஆணைக்கழுத்திலே புக்கபடியைக் கண்டு, ‘ஸர்வேஸ்வரன்

* பெரியமுதலியார் - நாதமுனிகள். / 23-வது இலக்கம் காண்க.

ப்,ரஹ்மா தி,கள் தலையிலே அடியிட்டுப் பெரியதிருவடிபை மேற்கொள் ளும்படி இதுவாகாதே' என்ன மோஹித்தாரென்று ப்ரஸித், த்,மிதே; ர்ரஜா ஸபரிகரமாக கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தேறம் போகச்செய்தே, பெரியமுதலியார் மன் ன னார் திருவடிகளிலே ஸேவித்திருக்கச் செய்தே பெண்பிள்ளை வந்து 'நம் அகத்திலே ஒரு குரங்கும் இரண்டு விள்ளிகளும் ஒரு பெண்ணுமாக வந்து புருத்தார்கள்' என் ற வாரே, 'பெருமானும் இளையபெருமானும் பிராட்டியும் //ஐந்த்,ரவ்யாகரணபண்டி,தனும்' என்று பு,த்,தி,பண்ணிப் பித்தொடர்ந்துபோய், முன்னேபோய், 'போகிறார்கள், போகிறார்கள்' என்னக் கேட்டுக் கிழைவாசலிலே சென்றவாரே, 'இப்படி போகிற வர்களைக் கண்டுகோளோ?' என்று வாசலிலவர்களைக்கேட்க, அவர்கள் 'கண்டிலோம்' என்ன, அதுவே ஹேதுவாகத் திருநாட்டுக்கு எழுந்தருளினாரே.

21. ஸ்ரீமந் நாதமுனிகள் அருளிய தனியன்கள்

(1) நம்மாழ்வார் விஷயமான ஸ்லோகம்

யத்,கே,ஸஹஸ்ரமபஹந்தி தமாம்ஸி பும்ஸாம்

நாராயணோ வஸதி யத்ர ஸஸங்க,சக்ர: |

யந்மண்ட,லம் ஸ்ருதிக,தம் ப்ரணமந்தி விப்ரா:

தஸ்மை நமோ வகுளபூ,ஷணப,ாஸ்கராய ||

[எவருடைய ஆயிரம் திருவாய்மொழிப் பாடல்கள். (கிரணங்கள்) ஜீவர்களுடைய அகவிருளை அகற்றுகின்றனவோ, எந்த நம்மாழ்வா ராகிற ஸ்ரீர்யனுக்குள் சங்குசக்கரத்தோடுகூடிய நாராயணன் வாழ் கின்றானோ, திருநாமப் பாட்டில் திருப்பித் திருப்பிவரும் எவருடைய ஊரும் திருநாமமும் செவிப்பட்டவுடன் அந்தணர்கள் (வேதத்தி லுள்ள ஸ்ரீர்யமண்ட,லத்தைப்பேரலே) வணங்குகின்றார்களோ அந்த மகிழ்மாலை மார்பினராகிய நம்மாழ்வாரை வணங்குகிறேன்.]

(2) திருப்பல்லாண்டு—பெரியாழ்வார் திருமொழித் தனியன்

ரு,ருமுக,மநதீ,த்ய ப்ராஹ வேத,ாநஸேஷாந்

நரபதிபரிக்லுப்தம் ஸுல்கமாத,ாதுகாம: |

ஸ்வஸு,ரமமாவந்த,யம் ரங்க,நாத,ஸ்ய ஸாக்ஷாத்

த்,விஜகுலதிலகம் தம் விஷ்ணுசித்தம் நமாயி ||

// அனுமன்.

[எவரொருவர் பாண்டியவரசனாக உயர்த்துக்கிக் கட்டப்பட்ட பொற்கிழியை வென்று எடுப்பதற்காக, ஓராசார்பன் மூலமாக அத்யயனம் செய்யாமலேயே எல்லா வேதங்களை யும் முழங்கினாரே. ஸ்ரீரங்க, நாத, னுக்கு மாமனாராய், தேவர்களாலும் வணங்கப்படும் ப்ராஹ்மண குலச் சேஷ்ட, சரண (கருடாழ்வானின் அம்ஸமான) அந்த விஷ்ணு சித்தரை வணங்குகிறேன்.]

(3) கண்ணிறுன்றெத்தாம்புத் தனியன்

அவிதி, தவிஷயாந்தரஸ்யாட, ரே-

ருபநிஷத, ருபக, ருபநாத்ரபே, ரக, :

அபி ச கு, ணவஸாத் ததே, கஸேஷீ

மது, ரகவிர் ஹ்ருத, யே மமாவிரஸ்து ||

[வேறெதையும்றியாமல் தம்மாழ்வாருடைய தமிழ் உபநிஷத்துக்களைப் பாடுவதிலேயே இன்பம் காண்கின்றவராய், குணத்தாலும் அவருக்கு அடிமைப்பட்டிருப்பவரான மது, ரகவிகள் என் ஹ்ருத, யத்தில் தோன்றுவாராக.]

(4) ஷே தமிழ்த் தனியன்

வேறென்றும்நான் அறியேன் வேதம்தமிழ்செய்த*

மாறன்சடகோபன் வண்குருகூர்—ஏறு* எங்கள்

வாழ்வாமென்றேத்தும் மதுரகவியார்* எம்மை

ஆள்வாரவரேயரண்.

(5) திருவாய்மொழித் தனியன்

புத்தாம்பருதம் விஸ்வஜநாநுமோத, நம்

ஸர்வார்த்த, தம் ஸ்ரீஸாட, கோபவாங்கமயம் |

ஸஹஸ்ரஸாகே, ருபநிஷத்ஸமாக, மம்

நமாய்ஹம் த், ராவிட, வேத, ஸாக, ரம் ||

[அடியார்களுக்கு (புத்த, வது, னுபு, மாகிற) அழுதத்தை அளிப்பதாய், எல்லா ஜனங்களுக்கும் காண இனியதாய், எல்லா அர்த்தங்களை யும் (1 அர்த்தபஞ்சகத்தையும், 2 துனத்தையும்) அளிப்பதாய், ஸாடகோபருடைய திருவாக்கிலிருந்து புறப்பட்டதாய், ஆயிரம் ஸாகைகளையுடைய ஸாமவேதத்தின் உபநிஷத் (ஆகிற நதி,) சேருமிடமாயிருக்கப் பெற்றதான திருவாய்மொழியாகிற தமிழ், வேதக் கடலை வணங்குகிறேன்.]

22. மாமுனிகள் அருளிய உபதேசத்தினமால்—36

தெருளுற்றவாழ்வார்கள் சீர்மையறிவாரார்*
அருளிச்செயலை யறிவாரார்*--அருள்பெற்ற
நாதமுனிமுதலாம் நந்தேசிகரையல்லால்*
பேதைமனமே! உண்டோபேசு.

23. ஆளவந்தார் அருளிய ஸ்தோத்ரரத்னம் கடைசி ஸ்லோகம்
அக்ருத்ரிமத்வச்சரணரவிந்த்.

ப்ரேமப்ரகர்ஷாவதி, மாத்மவந்தம் ।
பிதாமஹம் நாத, முநிம் விஸோக்ய
ப்ரஸீத, மத், வருத்தமசிந்தயித்வா ॥

[என்னுடைய நடத்தையை நினைக்காமல், உன்னுடைய திருவடித்
தாமரைகளில் இயற்கையாயிருக்கும் மேலான அன்பிற்கு எல்லை
நிலமாயிருப்பவரும், ஆத்மஸ்வரூபத்தை உணர்ந்தவரும், எனக்கும்
பாட்டனாகுமாகிய நாத, முனிகளைக் கடைசிப்பித்து (எனக்கு)
அருள்புரியவேணும்.]

24. ஸ்ரீமந்நாத, முனிகள் திருஷட்திர தனியன்

ஜ்யேஷ்ட, மாலே த்வநூராதே, ஜாதம் நாத, முநிம் ப, ஜே ।
ய: ஸ்ரீஸ்ட, ஸே: ஸ்ருதவாந் ப்ரப, ந்த, மகி, லம் கு, ரோ: ॥

[ஆனி அனுஷத்தில் அவதரித்தவராய், ஆசார்யரான நம்மாழ்வாரிட
மிருந்து எல்லா தி, வ்யப்ரப, ந்த, வங்களையும் கேட்டவரான நாத, முனி
களிடம் ப, க்தி செய்கிறேன்.]

25. ஸ்ரீமந்நாத, முனிகள் வாழித்திருநாமம்

ஆனிதனி லனுடத்தி லவதரித்தான் வாழியே
ஆளவந்தார்க்குபதேசம் அருளிவைத்தான் வாழியே*
பானுதெற்கிற் கண்டவன் சொல்பல வுரைத்தான் வாழியே
பராங்குசனார் சொற்பிரபந்தம் பரிந்துகற்றான் வாழியே*
கானமுறத் தாளத்திற் கண்டிசைத்தான் வாழியே
கருணையினு லுபதேசக் கதியளித்தான் வாழியே*
நானிலத்திற் குருவரையை நாட்டினான் வாழியே
நலந்திகழு நாதமுனி நற்பதங்கள் வாழியே.

உய்யக்கொண்டார் வைபவம்

திருவெள்ளறை — உய்யக்கொண்டார்

நம: பங்கஜ நேத்ராய நாத, பூபாத, பங்கஜே
நயஸ்த ஸர்வப, சாயாஸ்மத்குலநாத,ாய தீ,மதே ||

[தாது முனிகளின் திருவடித்தாமரையில் தன் ஸர்வ ப,ரங்களையும்
அடித்தவராய், நம் குலநாத,சாஸ புண்ட,ரீகாக்ஷராம் பேரறிவாளர்க்கு
வடிவகாரம்.]

நமஸ்யாம்யரவிந்தாஷ்டம் நாதபூாவே வ்யவஸ்திதம் ।
ஸூத்த, ஸத்த்வமயம் செளரேரவதாரமிவபரம் ॥

[யதிராஜஸப்தத் 6].

[நாதபூாவத்தில்—பரத்வத்தில்—நிலைநிற்கும் புண்ட, ரீகாஷ்டானுள எம்பெருமானைப்போலே, நாதபூாவமாகிற நாத, முனிகளின் நினைவில் நிலைநிற்பவரும், ஸூத்த, ஸத்த்வமயராயிருப்பவரும், பூக, வாணுடைய மற்றொரு அவதாரம் போன்றுள்ளவருமான புண்ட, ரீகாஷ்டரை (உய்யக்கொண்டாரை) வணங்குகிறேன்.)

நாத, முனிகளுடைய ப்ரத, மசிஷ்யரான உய்யக்கொண்டார், நாத, முனிகள் அவதரித்து அறுபத்துமூன்று வருஷங்களுக்குப் பின்பு பராபூவ வருடத்தில் (கி. பி. 886) சித்திரை மாதம் கார்த்திகை நஷ்டத் திரம் ஸூக்லபக்ஷப்ரத, மை புதன்கிழமையிலே 'ஜயத்தேஸ்வர்' என்னும் நித்யஸூரியின் அம்ஸமாக ஸ்ரீரங்க, த்திற்கு வடக்கேயுள்ள 'திரு வெள்ளறை' என்னும் தி, வ்யதே, ஸத்திலே பூர்வரிக, ஸ்ரீவைஷ்ணவ ப்ர, ராஹ்மண குலத்திலே அவதரித்தார்.

ஆசார்ய பரம்பரையிலே நாத, முனிகளாகிற மலையினிருந்து பெருகுகிற அருவி ஸ்தானத்திலே அமைந்தவர் உய்யக்கொண்டார் என்னும் மஹாசார்யர். இவருடைய வைப, வத்தைச் சுருக்கமாக அநுபூ, விப்போம்.

அவதார ஸ்த, லம்

த, ஷ்டிணதே, ஸம் முழுவதும் காடாயிருந்த காலத்திலே, ஸ்ரீராம பிரானுக்கும் முன்னேனாய், ஸரணமடைந்த புருஷக்காகத் தன் உடலையே தியாகம்செய்யத் துணிந்தவனுக்குப் பிரஸித்திபெற்றவனுள சிபிச்சக்ரவர்த்தியால், கங்காயமுனிகளின் மத்தியப்பிரதேசத்திலிருந்து மூவாயிரத்து எழுதூறு பூர்வரிக ஸ்ரீவைஷ்ணவ ப்ர, ராஹ்மண குடும் பங்கள் திருவெள்ளறையில் கோயில்கொண்டு எழுந்தருளியிருந்த புண்ட, ரீகாஷ்டப் பெருமானுக்குக் கைங்கர்யம் செய்வதற்காக ப்ரதிஷ்டை செய்விக்கப்பட்டன. இப்படி ஆதிகாலத்தில் ஏற்பட்ட தி, வ்யதே, ஸமாகையாலே இன்றும் ஜனங்களால் 'ஆதி திருவெள்ளறை' என்று வழங்கப்படுகிறது இத்தலம். பெரியாழ்வாராரும், திருமங்கையாழ்வாராரும் மங்களாசாஸனம் செய்யப்பெற்ற பெருமையை உடையது இந்த தி, வ்யதே, ஸம்.

அவதார குலம்

சோழதேசத்திற்கு ஆதிகாலத்தில் வந்தவர்களாகையாலே அன்றும் இன்றும் இக்குலத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் சோழியர்கள் என்று அழைக்கப்படுகின்றனர். மிகவுயர்ந்த பரமபதத்திலிருக்கும் ஸ்ரீமந் நாராயணன் கீழிருக்கும் தேவர்களில் உயர்ந்தவனாயிருப்பது போலவும், ஸம்ஸாரி சேதனர்களிடையே உயர்ந்த உலகிலிருக்கும் தேவர்கள் தாழ்ந்தவுலகிலிருக்கும் மனிதர் முதலானாரைக் காட்டிலும் சிறந்தவராயிருப்பதுபோலவும், விராட்புருஷனின் உத்தமாங்குமான முகத்திலிருந்து உண்டான ப்ராஹ்மணன், கீழுள்ள அவயவங்களான கைகள், துடைகள், கால்கள் ஆகியவற்றிலிருந்து உண்டான மற்ற வர்ணங்களைக்காட்டிலும் சிறந்தவனாயிருப்பதுபோலவும், ஸம்ஸாரத்தை யளிக்கும் குறுக்கே படரும் நாடிகளைக்காட்டிலும், மோக்ஷமளிக்கும் ஊர்த்துவமுகமான ஸுஷும்நாநாடி சிறந்ததாயிருப்பது போலவும், குறுக்கே வளரும் திர்யங்குகளைக் காட்டிலும் உயரவளரும் மனிதர் சிறந்தவராயிருப்பதுபோலவும், குறுக்கே படரும் திரய்க்புண்ட்ரங்களைக் காட்டிலும் உயரநோக்கியிருக்கும் ஊர்த்துவபுண்ட்ரம் சிறந்த தாயிருப்பதுபோலவும், பக்கம்நோக்கியும் கீழ்நோக்கியுமிருக்கும் மற்ற சிகைகளைக் காட்டிலும் உயரநோக்கியிருக்கும் ஊர்த்துவஸிகை, சிறந்ததாகும். ஆத்மோஜ்ஜீவனத்துக்கு ப்ராஹ்மணதி, வர்ணம் போலே சிகையின் உயர்வும் அப்ரயோஜகம் என்பது ஒருபுறமிருந்த போதிலும், அந்தந்த வஸ்துக்களுக்குள்ள உயர்வு தாழ்வுகள் இயல்வானவையன்றோ. ஆழ்வார்களுடைய சிறப்புக்களைப் பேசவந்த தனியன்களில் அவர்கள் புரஸ்ஸிகுர்களாகில் அது குறிப்பிட்டுக் கூறப்படுவதிலிருந்தும் இந்த சிகையின் ஏற்றம் விளங்கும். ஆழ்வார்களில் ப்ராஹ்மணர்களாயிருந்த மதுரகவிகள், பெரியாழ்வார், தொண்டரடிப்பொடிகள் ஆகிய மூவரும் புரஸ்ஸிகுர்கள் என்பதிலிருந்தும் ஆதிகாலத்தில் தமிழ்நாட்டில் புரஸ்ஸிகுர்களே மிகுந்திருந்தனர் என்பது விளங்கும். இத்தகைய பூர்வசிக் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ப்ராஹ்மணோத்தமகுலத்திலே அவதரித்தருளியவர் பரமாசார்யரான உய்யக்கொண்டார்.

ஸம்ஸ்காரங்கள்

நமது ஸ்ரீவைஷ்ணவ பரம்பரையில் தேவஹஜன்மத்தைக் காட்டிலும், ஜ்ஞாநஜந்மமே சிறந்ததாகக் கருதப்படுகிறதாயினால், உய்யக்கொண்டாரின் ஆசார்ய - சிஷ்யர்களைப் பற்றிக் குறிக்கப்பட்டுள்ளதுபோலே பெற்றோரைப்பற்றியும் மக்களைப்பற்றியும் விபரங்

கள் ப்ராசீன க்ரந்தங்குளில் குறித்துவைக்கப்படவில்லை. "நல்லார்கள் வெள்ளறை" "சதுரர்கள் வெள்ளறை" என்று பெரியாழ்வாரால் மங்குளாசாஸனம் செய்யப்பெற்ற மஹநீயர்கள் வாழ்ந்த திவ்ய தேயமானையாலே, பரமபுருஷனுக்கு மங்குளாசாஸன கைங்கர்யங்கள் செய்துவந்த பரமைகாந்திகளான பெற்றோர்களுக்குப் புத்திரர்தன மாய் இவர் அவதரித்தார் என்று கொள்ளலாம். அத்தகைய பெற்றோர்—குழந்தை பிறந்தவுடன் ஜாதகர்மம் செய்து,

"ஸுத்த, ஸத்த்வமயம் ஸௌரேரவதாரமிவாபரம்"

[யதிராஜஸப்ததி 6]

என்று ஸ்ரீ வேதாந்ததேசிகர் அருளிச்செய்தபடியே, இவருடைய ஸுத்த, ஸத்த்வமயமான திருமேனியையும், திருக்கண்களையும் கண்டு 'அப்புண்ட, ரீகாஷுனே இக்குழந்தையாய் அவதரித்தான்போலும்!' என்று அறுதியிட்டு, புண்ட, ரீகாஷுன் என்றே திருநாமமிட்டு, உரிய காலத்தில் அந்நப்ராஸனம், சௌளம், உபநயனம் முதலான ஸம்ஸ்காரங்களைச் செய்து ஸத்யாசார்யனை ஆஸ்ரயிப்பிக்க அவகாசம் பார்த்து நின்றனர்.

ஸத்யாசார்ய ஸமாஸ்ரயணம்

அக்காலத்திலே, காட்டுமன்னர்குடியென்னும் வீரநாராயண புரத்திலே கஜமுகுரென்றும் நித்யஸூரியின் அம்ஸமாக அவதரித்தவராய், ஜ்ஞாநவைராக்க்யராசியாய், ஆழ்ந்த புகுவத்புகுத்திக் கடலாய், பரமயோகியாய், நம்மாழ்வாடமிருந்தே யோக்யத்யஸையில் நாலாயிர திவ்யப்ரபுத்தங்களையும் அவற்றின் அர்த்தத்தையும், ரஹஸ்யங்களையும் உபதேசம் பெற்றவராய் எழுந்தருளியிருந்த நாத முனிகள் என்னும் ஸ்ரீரங்க நாத முனிகளிடத்திலே நமது புண்ட, ரீகாஷுரை ஆஸ்ரயிப்பித்தனர். இவரும், "நம: பங்கஜநேதராய நாதஸ்ரீபாத பங்கஜே ந்யஸ்தஸர்வபுராய" [நாத முனிகளுடைய திருவடித் தாமரையிலே தம்முடைய எல்லா புகாரங்களையும் வைத்தவரான புண்ட, ரீகாஷுருக்கு] "நமஸ்யாம்யரவிந்தாக்ஷம் நாதபூலே வ்யவஸ்திதம்" [நாத முனிகளின் நினைவிற்படி நின்றவரான புண்ட, ரீகாஷுருக்கு] என்கிறபடியே நாத முனிகளையல்லது அறியாதவராய் குருகுலவாஸம் செய்துவந்தார்.

புண்ட, ரீகாஷுர் உய்யக்கொண்டாரானது

ஸ்ரீமந்நாத முனிகளின் சிஷ்யர்களில் ஸ்ரீ புண்ட, ரீகாஷுரும், குருகைக்காவலப்பனும் முக்கியமானவர்கள். ஸ்ரீமந்நாத முனிகளிடம் இரண்டு நிதிகள் இருந்தன. புகுவத்ப்ராப்திக்கு உறுப்பான

புத்தியோகும் ஒன்று; புகழ்வதில்வருபருபருணவிபூதிக்கித் தெளிவுப் புகழ் நாலாயிரம். பாகரங்களடங்கிய திவ்யப்ரபந்தங்கள் மற் றொன்று. முதல் நிதியாலே சேதனன் தானொருவன் மோஷமடைய ளுடியும். இரண்டாவதாலே உலகையே உய்விக்கமுடியும், இவற்றில் எது பிணண்டும்? என்று குருகைக்காவலப்பனை வினவினார் ஸ்ரீமந்நாத் முனிசுவர். புக்தியோகத்தைப்பெற்று உய்ந்து போகிறேன் என்றார் அவர். அப்படியே உபதேசம் பெற்று உஜ்ஜ்வலமடைந்தார். “நீரும் புகழ்க்கதையே பெற்றுப்போகிறீரோ?” என்று ஸ்ரீபுண்டரீகாஷரையும் வினவினார் ஸ்ரீமந்நாத்முனிகள். “பிணங்கிடக்க மணம் புணர்வா ளுண்டோ? உலகமே ஆத்மநாடிமடைந்து பிணக்காடாயிருக்கும் போது, அடியேன் ஒருவன் எம்பெருமானோடு ஆத்மவிவாஹம் செய்து கொண்டு மோஷமடைவது சரியாகுமோ? அடியேன் எப்படியானாலும் பரவாயில்லை; உலகம் உய்யும்படி திவ்யப்ரபந்தங்களை உபதேசிப்பீர்” என்றார் அப்பெரியவர். இதைக்கேட்ட ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் அவரை வாயிற்போனத்து, “புண்டரீகாஷரே! நீரே உலகையும், உலகை யுடையவானான நாராயணனையும், அவனைச் சொல்லும் அருளிச்செயல் களையும், அதைப்பெற்ற என்னையும் உய்யக்கொண்டவர், உம்மாலேயே தான், அரும்பாடுபட்டுப்பெற்ற அத்தமிழ்மறைகள் உலகெங்கும் பரவி அகிலவரையும் உய்விக்கப்போகின்றன. இன்று முதல் நீர் ‘உய்யக் கொண்டார்’ என்னும் திருநாமத்தாலே பிரசித்திபெற்று விளங்கக் கவிரீ” என்று அருளிச்செய்து திவ்யப்ரபந்தங்களை உய்யக் கொண்டார்க்கு உபதேசித்தருளினார். உய்யக்கொண்டாருடைய இத்தகைய சுயநலம்பெறாத பரந்த மனப்பான்மையாலே இன்று நாம் அருளிச்செயல்களாலே உய்ந்துபோகிறோம். இதனாலேயே இவர் ஸ்ரீமந்நாத்முனிசுவர் ஸமூஹம் முழுவதற்கும் பரமாதாராய், வாக்ய அருடாரம்பரையிலும், ஸ்லோககுருபரம்பரையிலும் நாத்முனிகளுக்கு முன் அருஸந்திக்குப்படுகிறார்.

புகழ்வதில்வருபருபருணவிபூதிக்கித் தெளிவுப் புகழ் நாலாயிரம் விக்ரஹத்தைப் பெற்றது

நாத்முனிகள் யோக்யதையிலே நம்மாழ்வாரிடம் திருவாய்மொழி உபதேசம் பெறும்போது, “பொனிக் பொனிக்” என்னும் திருவாய்மொழி உபதேசம், இந்தத் திருவாய்மொழியில் “கலியும் கெடும் கண்டு புகழ்வாயின்” என்று நான் சொன்னதை மெய்யாக்க ஓர் மஹானுபாவர் அவதரிக்கப்போகிறார் என்றார் ஆழ்வார். அவரை ஸேவிக்கவேண்டு மென்று நாத்முனிகள் விரும்ப, ஆழ்வாரும் அப்படியே ஸேவை ஸாதிக்க “புகழ்வாயிரைக் காட்டிலும் அழகிய இந்தத் திருமேனியை அடியேன் கையிட விரும்பும் ஸேவிக்க வழியிடவேணும்” என்று நாத்முனிகள்

பிரார்த்திக்க. ஆழ்வாரும் சில்பிகளை ஸ்வப்நமுகேத நியமித்து பூவிஷ்யதாசார்யராகிய எம்பெருமானுருடைய விக்ரஹத்தைச் செய்வித்து நாதமுனிகளிடம் கொடுத்தருளி, 'இவரை நம்முடைய அடியாக நினைத்திரும்' என்று அருளினார் என்று சரமேர்ப்பாய நிர்ணயத்திலே நாயனராச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்வார். தம்முடைய சரமதுஸையிலே நாதமுனிகள் தம்முடைய ப்ரதூனசிஷ்யரான உய்யக்கொண்டாரை அழைத்தருளி, 'ஒருவர்க்கும் வெளியிடாதே கிடீர்!' என்று குழரவுகொண்டு, ஆழ்வார் தமக்கு ப்ரஸாதித்தருளிய பூவிஷ்யதாசார்ய விக்ரஹத்தை ப்ரஸாதித்தருளி, 'இதை என்னுடைய பௌத்ரனுக்கு நாம் விரும்பின விஷயம் என்று காட்டிக் கொடும்' என்று அருளிச்செய்து, சடகோபன் பொன்னடியான அவ்விக்க்ரஹத்தை தியானம் பண்ணிக்கொண்டு, 'ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்' என்று பரமபதித்தருளினார் என்றும் அருளிச்செய்வார். உய்யக்கொண்டாரும் தம் சரம துஸைவரையில் நாதமுனிகளுக்குப் பௌத்ரர் அவதரிக்காமையாலே, தம் ப்ரதூனசிஷ்யரான மணக்கால் நம்பியிடம் அவ்விக்க்ரஹத்தை அளித்து நாதமுனிகளுக்குப் பிறக்கப் போகும் பௌத்ரரான யமுனைத்துறைவரிடம் அதை அளிக்கும்படி நியமித்தருளினார் என்றும் அவரும் அவ்வண்ணமே அளித்தார் என்றும் அருளிச்செய்வார்.

உய்யக்கொண்டாரின் சிஷ்யர்கள்

"உய்யக்கொண்டார் ஸ்ரீபாதத்தை ஆஸ்ரயித்தவர்கள் ஐவர். அவர்களாகிறார் -- மணக்கால்நம்பி, திருவல்லிக்கேணிப் பாண்டபெருமானாரையர், சேட்டலூர் செண்டலங்காரர், புண்டூரீகதூஸர், உலகப்பெருமாள் நங்கை" என்று குருபரம்பராஸாரத்திலே ஸ்ரீ வேதாந்ததேசிகர் அருளிச்செய்வார். ஆரூயிரப்படி குருபரம்பராப்ரபூவத்திலும் இப்படியே காண்கிறது. பன்னிராயிரப்படி குருபரம்பராப்ரபூவத்திலும், பெரிய திருமுடியடைவிலும் கோமடும் திருவிண்ணகரப்பன் என்பவரும் சிஷ்யராகக் கூறப்படுகிறார். இவர்களில் மணக்கால்நம்பி ப்ரதூனமானவர். இவர்க்கு இயற்பெயர் 'ஸ்ரீராமன்' என்பதேயாகும். இவர் பன்னிரண்டு வருடங்கள் உய்யக்கொண்டார் திருவடிகளில் ஸர்வவித கைங்கர்யங்களையும் செய்து கொண்டிருந்தவர். ஒரு சமயம் உய்யக்கொண்டார் தேவிகளான ஆண்டாள் பரமபதித்தவளவிலே, திருமாளிகைக் கைங்கர்யமெல்லாம் தாம் ஒருவராகவே செய்து வந்தார் மணக்கால்நம்பி. அப்போது ஒருநாள் உய்யக்கொண்டாருடைய சிறுபிகளான பெண்பிள்ளைகள் இருவரையும் நீராட்டி அழைத்துக்கொண்டு வருகிற வழியிலே

வாய்க்கால் சேருயிருக்கக்கண்டு அவர்கள் திகைத்துநின்று, தாம் படியாய்க்கிடந்து அவர்களைத் தம் முதுகிலே அடியிட்டு எழுந்தருள் வித்துக்கொண்டுபோக, ஆசார்யபுத்திகளின் மணற்கால் பொலியின்றித் திருமேனியை உடையராயிருந்தமையாலே, அன்றுமுதல் இவர்க்கு மணற்காலதம்பி என்றும், இவர் அவதரித்த ஊருக்கு மணற்கால் என்றும் திருநாமம் ஏற்பட்டது என்று பெரியோர்கள் அருளிச் செய்வர். இத்தகைய ஆசார்யநிஷ்டையாலே உய்யக்கொண்டாருடைய பரமரநுக்ரஹத்திற்குப் பாத்திரமானார் மணக்காலதம்பி.

சரமதுவை

உய்யக்கொண்டார் திருநாட்டுக்கு எழுந்தருளுகிறபோது, 'இனி நான் நப்ரவர்த்தகராவார் ஆர்' என்று மணக்காலதம்பி விண்ணப்பம் செய்ய, "மற்ற முதலிகளையும் கூட்டிக்கொண்டு நீரே இத்தர்வனத்தை நடத்தக்கடவீர். பின்பு நாதமுனிகளின் திருக்குமாரசாரன ஈஸ்வர முனிகளுக்கு ஒரு குமாரர் அவதரிப்பார், அவருக்கு யமுனைத் துறைவர் என்று திருநாமம் சாத்தச்செய்து, பதிஷ்யதாசார்ய விக்ரஹத்தையும் அவரிடம் கொடுத்து, அந்த பதிஷ்யதாசார்யரைத் தேடிக் கண்டுபிடித்து அவரிடம் தர்வநநிர்வாகத்தை ஒப்படைக்க வேண்டியது அவரது கடமை என்று நாதமுனிகள் நியமித்ததாகச் சொல்லி, அவருக்கு எல்லா அர்த்தங்களையும் உபதேசியும்" என்று நியமித்தருளி, ஸ்ரீமந்நாதமுனிகளின் திருவடிகளை தியானித்துக் கொண்டு பத்மாஸனத்தில் எழுந்தருளியிருப்பவராய் அணையிலே சாய்ந்தருளித் திருநாட்டுக்கு எழுந்தருளினார். உய்யக்கொண்டார்— ந்ரந்தம் எனவும் அருளியதாகத் தெரியவில்லை.

ஐதிஹ்ய நிர்வாஹங்கள்

1. வார்த்தாமாலே (136b), ப்ரமாண ஸாரமாகையாலே த்வயம் ப்ரமாணம் என்றும், அதற்கு விஷயம் அர்ச்சாவதாரமாகையாலே வதுவே ப்ரமேயம் என்றும், த்வயத்தின் அர்த்தத்தை அறிந்து பபதேஸிப்பவன் ஆசார்யனாகையாலே அவனை ப்ரமாதா என்றும் உய்யக்கொண்டார் அருளிச்செய்வர்.

2. வார்த்தாமாலே (441a), நாதமுனிகள் வைபவம் ஐதிஹ்ய நிர்வாஹம் 4-ல் சொல்லப்பட்ட வார்த்தையை உய்யக்கொண்டாருக்கு நாதமுனிகள் அருளிச்செய்தார் என்று உள்ளது.

3. சரமோபாயநிர்ணயம். பின்பு உய்யக்கொண்டார், நாதமுனிகள் ஸ்ரீபாதத்து முடிவிலும் தாமுமாக தர்வநநார்த்தங்களை

ப்ரவர்த்திப்பித்துக்கொண்டு ஸுக, மே எனமுத்தருளியிருக்கிற நாளிலே, உய்யக்கொண்டார் ஸ்ரீபாதத்து முதலிகள் மணக்கால் நம்பி, திருவல்லிக்கேணிப்பாண்பெருமானரையர் ஸ்வாசார்யரிடத்திலே திருவாய்மொழி கேட்கிறவனவிலே. "பொலிக பொலிக" என்கிற திருவாய்மொழி ஆனவாறே, "கலியும் கெடும்" என்கிற இடத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறவனவிலே, நாத, முனிகள் தமக்கு அருளிச்செய்த ஸ்வப்ன வ்ருத்தாந்தங்களையும் அருளிச்செய்ய, மிகவும் விஸ்மயப்பட்டு "நாத, முனிகள் பெற்றபேறு ஆர்தான் பெறப்போகிறார்கள்? ப, விஷயத, ஈசார்ய வ்யக்தியை ஸ்வப்னமுகே, ந ஸாஷாத்தரித்தவிடத்திலே அத்யாகர்ஷகமாயிருந்தது என்றருளிச் செய்யும்போது, ப்ரத்யக்ஷமாய் ஸாஷாத்தரிக்கும்படியானால் லோகமாக மேல்விழுந்து ஆஸ்ரயிக்குமாகாதே" என்றருளிச்செய்தார். அவ்வளவிலே உய்யக்கொண்டார் "அந்த மஹாநுப, ாவனுடைய ஸம்ப, ந்தம் எதி, தி, த்தாலொழியத் தவிராதினே" என்று அருளிச் செய்தார். உய்யக்கொண்டார் சரமத, ளையில் ப்ரத, ம சிஷ்யரான மணக்கால்நம்பியை அழைத்தருளிப் பன்னிரண்டு ஸம்வத்ஸரம் பழக்க ஸ்வாநுவர்த்தநம் பண்ணிப் போந்தவராகையாலே, நாத, முனிகள் தமக்கருளிச்செய்த ரஹஸ்யார்த்த, ங்களையும் வெளியிட்டருளி, ஸ்வப்னவ்ருத்தாந்தங்களையும் அருளிச் செய்ய, மணக்கால்நம்பியும், இந்த த, ர்ஸந ப்ரவர்த்தகராறென்று கேட்க, நம்முடைய பக்கவிலே ப, க, வத் ஸம்ப, ந்தம் பண்ணிக்கொண்ட நீரே நடத்தக்கடவீர். பின்பு சொட்டைக் குலத்திலே நாத, முனிகளுக்குத் திருப்பேரனான யமுனைத்துறைவர் ப்ரவர்த்தகராவார். அவருக்குப் பின்பு கரையத் தேவையில்லையென்று அருளிச்செய்தார். அதாவது—நாத, முனிகள் அருளிச்செய்தபடியே ப்ரபன்ன குலமாகப் பேறுபெறும்படி ஒரு மஹானுப, ாவர் திருவவதரிக்கப் போகிறார். அவராலே த, ர்ஸனம் விளங்கப்போகிறது—என்று அருளிச்செய்தார் என்றபடி. பின்பு — உய்யக்கொண்டார் மணக்கால் நம்பியை அழைத்தருளி, அவ்வி, ரஹத்தை ப்ரஸாதி, த்தருளி, "நம் காலத்திலே யமுனைத்துறைவர் திருவவதரிக்கப் பெற்றதில்லையே. நீர் இவ்வி, ரஹத்தை, 'உங்கள் திருப்பாட்டினர் விரும்பின விஷயம்' என்று தஞ்சமாகக் காட்டிக்கொடுத்து, நாம் சொன்ன ஸ்வப்ன வ்ருத்தாந்தங்களையும் ரஹஸ்யார்த்த, ங்களையும் வெளியிடும்" என்றருளிச்செய்தார்.

4. ஆரூபிரப்படி குருபரம்பராப்ரபாவம். அநந்தரம் உய்யக் கொண்டாரும், நாத, முனிகள் ஸ்ரீபாதத்திலே ஆஸ்ரயித்த முதலி

களை யுங் கூட்டிக்கொண்டு த,ர்ஸநார்த்தங்களை யும் திருவாப்பொழி முதலான தி,வ்ய ப்ரப,த்த,ங்களை யும் அருளிச்செய்து கொண்டிருக்குங் காலத்திலே இவர் ஸ்ரீபாத,த்திலே ஆஸ்ரயித்த முதலிகள் மணக்காழ்தம்பி. திருவல்லிக்கேணிப் பாண்பெருமானரையர், செட்டைப்பூசிக்கண்டலங்காரர் (சேட்லூர் செண்டலங்காரர்). ஸ்ரீபுண்ட,ரீகத,ாஸர், உலகுபெருமாள் நங்கை என்கிற இவ்வைவர்கள். (மேல் பகுதிகள் மணக்காழ்தம்பி வைபவத்தில் காண்க.)

5. பெரியதிருமுடியடைவு. ஜயதேவநாமஸூத்ரான உய்யக் கொண்டாருக்குத் திருவவதார ஸ்த,ஸம் - கோயிலுக்கு வடக்கு திருவெள்ளறை. திருநஷுத்தர் - கலியுக,ம் முவாயிரத்து (எண்ணூற்று?) இருபத்தேழுக்குமேல் பராப,வ வருஷம் சித்திரை மாலம் வெள்ளிக் கிழமை பௌர்ணமி காத்திகை. திருநாமங்கள்-உய்யக்கொண்டார். புண்ட,ரீகாஷ்டர். பத்,மாஷ்டர். ஶாஜீவாஷ்டர். அரவித்த,ாஷ்டர். ஆசார்யர்-ஸ்ரீநாத,முனிகள். திருவாராத,னம்-நம்மாழ்வார். சிஷ்யர்-மணக்கால்நப்பி. திருவல்லிக்கேணிப் பாண்பெருமாள் அரையர். சேட்டலூர் செண்டலங்காரத,ாஸர், ஸ்ரீபுண்ட,ரீகத,ாஸர், கே,ாமட,ம் திருவிண்ணகரப்பன், உலகப்பெருமாள் நங்கை. இருப்பிடம்-கோயில். இவர் தூற்றைந்து திருநஷுத்தர்மெழுந்தருளியிருந்தார்.

6. திவ்யஸூரிசரிதம். 16-வது ஸர்க்கம். 39-வது ஸ்லோகம். நாதமுனிகள் ஸிஷ்யர்களில் குருகைக்காவலப்பன் ஸமாதி,நிலையில் ஆழ்ந்துவிட்டபடியால் அவரது மற்றொரு ஸிஷ்யரான புண்ட,ரீகாஷ்டர் (உய்யக்கொண்டார்) நாதமுனிகளிடம் பெற்ற அர்த்த,ங்களைப் பிரசாரம் செய்தார்.

7. ப்ரபண்ணும்ருதம், 111-வது அத்தியாயம். புண்ட,ரீகாஷ்டர் (உய்யக்கொண்டார்) சரித்திர வர்ணனம்.

8. காதி,கேஸரி ஜீடரின் சீடரும், திருமாலையாண்டான் வம்ஸ ஸ்த,ருமான யாமுநாசார்யர் அருளிய ப்ரமேயரதம் 2-வது ப்ரகரணம். "ப்ரவர்த்தகளை வலிய அழைத்தாகிலும் இவ்வர்த்த,த்தை உபதே,ஸிக்கை ஆசார்யக்குத்யம். எங்ஙனேயென்னின் - குளப்படியில் தீரைத் தேக்கினால் நின்று வற்றிப்போய்; வீராணத்தேரியிலே தேக்கினால் நாட்டுக்கு உபகாரகமாம். ஆகையால் இவ்வர்த்த,த்தை ஆளவந்தாருக்கு உபதே,ஸியும்" என்று உய்யக்கொண்டாரைப் பார்த்து நாத,முனிகள் அருளிச்செய்தார்.

9. ஷே 3.வது ப்ரகரணம். “புகுத்திநிஷ்டுனுக்குக் கர்மாவஸானத்திலே ப்ராப்யம்” என்று உய்யக்கொண்டார் அருளிக் செய்வார்.

10. திருப்பாவைத் தனியன்.

அன்னவயற் புதுவை யாண்டாள் அரங்கற்குப்
பன்னு திருப்பாவைப் பல்பதியம்—இன்னிசையால்
பாடிக் கொடுத்தாள் நற்பாமாலை பூமாலை
சூடிக் கொடுத்தாளைச் சொல்லு.

சூடிக் கொடுத்த சுடர்க்கொடியே! தொல்பாவை
பாடி யருளவல்ல பல்வளையாய்!—நாடிநீ
வேங்கடவற் கென்னை விதியென்ற விம்மாற்றம்
நாம் கடவா வண்ணமே நல்கு.

11. திருநாடிக் தனியன்.

மேஷ மாஸே ஸரோஜாக்ஷம் க்ருத்திகாஜாதமாஸ்யே ।

நாத்யோகி, பத்யாம்பே, ஜத்வந்த், வப்ரவண மாநஸம் ।

[சித்திரை மாதம் கார்த்திகை நஷத்திரத்தில் அவதரித்தவராய், நாத்யுனிகளின் இருதிருவடித் தாமரைகளில் ஈடுபட்ட மனமுடையவரான புண்டரீகாக்ஷரான உய்யக்கொண்டாரை ஆஸ்ரயிக்கிறேன்.]

12. வாழித்திருநாமம்.

வாலவெய்யோன்தனை வென்ற வடிவழகன் வாழியே
மால் மணக்கால்நம்பி தொழு மலர்ப்பதத்தோன் வாழியே
சீலமிருநாதமுனி சீருரைப்போன் வாழியே
சித்திரையில் கார்த்திகை நாள் சிறக்க வந்தோன் வாழியே
நாலிரண்டு மையைந்தும் நமக்குரைத்தான் வாழியே
நாலெட்டினுட்பொருளை நடத்தினான் வாழியே
மாலரங்க மணவாளர் வளமுரைப்போன் வாழியே
வையமுய்யக்கொண்டவர் தான் வையகத்தில் வாழியே.

[நாலிரண்டு—திருவெட்டெழுத்து. ஐயைந்து—25 அக்ஷரமுள்ள துபயம். நாலெட்டு—முப்பத்திரண்டு அக்ஷரமுள்ள சரமஸ்லோகம். ரஹஸ்யத்ரயமும் சொன்னபடி.]

மேலையகத்தாழ்வான் கீழையகத்தாழ்வான் வைபவம்

இவர்கள் இருவரும் நாதமுனிகள் மருமக்கள் என்றும், இவர்கள் மூலம் நாதமுனிகள் தேவகானத்தில் இசையமைத்துப் பாடும் கிரமத்தைப் பரப்பினர் என்றும் பல கிரந்தங்களில் இருக்கிறது. “காளம் வலப்புரியன்ன நற்காதலடியவர்க்கு.....” என்று வேதாந்த தேசிகரும் இவர்களை நாதமுனிகளுக்குக் காளமும் வலப்புரியும் போன்றவர்கள் என்று பாடினார். அரையர்களில் பெரும்பாலோர் இவர்கள் வம்சத் தவர்கள் என்றே விளங்குகிறது. நடாதூர் அம்மாளின் தத்வஸார கிரந்தத்தை வ்யாக்யானத்துடன் (கி. பி. 1900)ல் அச்சிட்ட புஸ்தகத்தின் முகவுரையில் வேங்கட சேஷாசாரியர் என்பவர் இவர்களைப் பற்றிப் பின்வருமாறு எழுதியிருக்கிறார்.

“ஸ்ரீமந்நாதமுனிகளுக்கு மேலையகத்தாழ்வான், கீழையகத்தாழ்வான் என்கிற வரதாசார்யர், கிருஷ்ணமாசார்யர் என்று பாகிநேயர் (மருமக்கள்) இருவர். அந்த வரதாசார்யர் ஸ்ரீதரயோகாப்தி என்றும், கிருஷ்ணமாசார்யர் ஸ்ரீதரயோககல்பதரு என்றும் யோகசாஸ்திரங்களைச் செய்தார்கள். வரதாசார்யர் குமாரரான நிர்மலதாஸர் ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் அருளிச்செய்த யோகசாஸ்திரத்துக்குக் க. விருத்தி அருளிச் செய்தார். இவர் குமாரரான ஞானவராஹாசாரியர் நாதமுனிகளுடைய யோக சாஸ்திரத்துக்கும் பதஞ்ஜலி யோக சாஸ்திரத்திற்கும் ஐக்கண்டியம் செய்தார். குருகைக் காவலப்பன் என்றும் இவர் குமாரரான குருகேசர் ஸ்ரீஆளவந்தாருக்கு யோகசாஸ்திரத்தை பிரஸாதிக்கத் தான் நித்ய விபூதிக்கு எழுந்தருளும் தினத்தைக் குறிப்பிட்டு நியமித்திருக்க அக்காலத்தில் அவர் மறந்து வராமலிருந்தமையால் மேற்படி குருகைக்காவலப்பன் வரை யோகானுஷ்டானம் வந்து பிறகு நின்றுவிட்டது” என்று,

இதிலுள்ள விஷயங்களை, குறிப்பாக குருகைக்காவலப்பன் நாதமுனிகளின் மருமகனின் ப்ரபௌதரன் என்பதை ஆராயவேண்டும். மேலே, கீழையகத்தாழ்வான்களைப் பற்றிய ஐதிஹ்ய நிர்வாஹங்களைக் கீழே கொடுக்கிறோம்.

ஐதிஹ்ய நிர்வாஹங்கள்

1. குருயரம்பராப்ரபாவம்:— நாத₂முனிகளும் தம்முடைய மருமக்களான கீழையகத்தாழ்வாரையும் மேலையகத்தாழ்வாரையும் அழைத்து—5

தருளி, 'ஆழ்வார் தம்மை விசேஷகடாக்ஷம் -பண்ணியருளிப் ப்ரஸாதித்தருளின இத்திவ்யப்ரபுத்தங்களை இயனுமிசையுமாக்க வேணும்; அது செய்யுமிடத்து * இன்கவிபாடும் பரீபகவிகள் அருளிச்செய்ததாய் * செஞ்சொல்லெடுத்த தெய்வநன்மையான திவ்யப்ரபுத்தங்களுக்கையாலே இத்தை திவ்யகூடநத்திலே சேர்த்துப் பாடவேணும்' என்று அவர்களையும் கூட்டிக்கொண்டு, ஸ்ரீவேதுவ்யாஸபுக்ஷவான் வேதுங்களை உதார்த்த அநுதார்த்த ஸ்வரிதப்ரசையுத்தங்களாக உச்சரிக்கலாம்படி பண்ணினிற்போலே நாதமுனிகளும் இத்திவ்யப்ரபுத்தங்களை திவ்யகூடனத்திலேயடைத்து இயனுமிசையுமாக்கிப் பாடுவித்தருள, இது லோகத்திலே ப்ரஸித்தமாயிற்று.

2. சரமோபாய ங்ணயம்:—இப்படி நாதமுனிகள் நாலாயிரமும் ஆழ்வார் பக்கவிலே கேட்டருளி, மீளவும் வீரநாராயணபுரத்தேற எழுந்தருளினவளவிலே, ஆழ்வார் தம்மை விஷயிகரித்த ப்ரகாரங்களை மன்னனார் திருமுன்பே அருளிச்செய்து, ஸந்திதிமீலே எல்லாவரிசைகளையும் பெற்றுத் தம்புடைய திருமாளிகையிலே எழுந்தருளித் தம்முடைய மருமக்களான கீழையகத்தாழ்வானையும் மேலையகத்தாழ்வானையும் அழைத்தருளி, ஆழ்வார் தம்மை விசேஷ கடாக்ஷம் பண்ணி க்ருபைபண்ணியருளின ப்ரகாரத்தையும், ஸ்வப்னமுகேந ஸேவை ஸாதித்த கட்டளையையும் அருளிச்செய்ய, அவர்களும் மிகவும் விஸ்மயப்பட்டு, 'இப்படிப்பட்ட மஹானுபாவனுடைய ஸப்ப்ரபுத்தம் ஆரோஹண க்ரமத்தாலேயாகிலும் உண்டாகப் பெற்றதே' என்று தேறியிருக்கலாமென்றார்கள்.

3. தேசிகன் அருளிய குருபரம்பரா ஸாரத்தின் கடைசிப்பாட்டு:—
காளம் வலம்புரி யன்னநற் காத லடியவர்க்குத்
தாளம் வழங்கித் தமிழ்மறை யின்னிசை தந்தவள்ளல்
முளும் தவநெறி மூட்டிய நாத முனிகழலே
நாளும் தொழுதெழு வோம்நமக் கார்திகர் நானிலத்தே
[தம்மிடம் மிகுந்த புகத்தியை உடையவர்களாய், தமக்குக் காளம், வலம்புரிச்சங்கு எனும் வாத்தியங்கள் போலிருந்த மேலையகத்தாழ்வானுக்கும், கீழையகத்தாழ்வானுக்கும் தாளத்தைக் கொடுத்து அருளிச்செய்யுங்கு இனிய தேவகூடனத்தை அமைத்துக்கொடுத்தவராய், எம்பெருமானிடம் ஈடுபடும் பக்திப்ரபத்தி நெற்களைப் ப்ரபயிவரான நாதமுனிகளின் திருவடிகளையே எப்போதும் தொழுவோம். நமக்கு ஒப்பு இவ்வுலகில் எவர் உள்?]

4. ப்ரபாண ம்ருதம்-அத்தியாயம் 109:38; 110.4-6.

குருகைக்காவலப்பன் வைபவம்

இவர் நாதமுனிகள் சிஷ்யர் என்றும், அவரிடமிருந்து யோக ரஹஸ்யத்தைப் பெற்றார் என்றும் பல கிரந்தங்களிலுள்ளன. நாத முனிகள் வைபவம்—ஐதிஹ்ய நிர்வாஹப்பகுதியில் 9-ஆவது பாராவில் எடுக்கப்பட்ட ஆறாயிரப்படி குருபரம்பராப்பராவத்தின் பகுதியைக் காண்க. 8-ஆவது பாராவில் எடுக்கப்பட்ட சரமோபாய நிர்ணயம் பகுதியிலும் உள்ளது. திவ்யஸூரிசரிதம் 16-ஆம் ஸர்க்கம் 39-வது ச்லோகத்திலும், 87-94 ஸ்லோகங்களிலும் உள்ளது. ப்ரபந்தநாப்ருதம் 110, 111, 115-வது அத்தியாயங்களிலும் உள்ளது. இனி மற்ற ஐதிஹ்ய நிர்வாஹங்களைக் காண்போம்.

ஐதிஹ்ய நிர்வாஹங்கள்

1. பகவத்விஷயம் ஈடு (2-6-2):— இங்கே, ஆளவந்தார்க்குக் குருகைக்காவலப்பன் அருளிச்செய்ததாக அருளிச்செய்யும் வார்த்தை— “அப்பன் ஸ்ரீபாத,த்திலே ஒரு ரஹஸ்யவிரோஷமுண்டு” என்று மணக்காஸ்தம்பி அருளிச்செய்ய, ‘அது கேட்கவேணும்’ என்று அளவந்தாரும் எழுந்தருள், கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தேற, அப்பனும் அங்கே ஒரு குட்டிச்சுவரிலே யோக,த்திலே எழுந்தருளியிருக்க, ‘இவரை ஸமாதி,புங்கும் பண்ணவொண்ணது’ என்று சுவருக்குப் புறம்பே பின்னே நிற்க, அப்பனும் யோக,த்திலே எழுந்தருளியிருக்கிறவர் திரும்பிப்பார்த்து, “இங்குச் சொட்டைக் குலத்தில் ஆரேனும் வந்தாருண்டோ?” என்று கேட்டருள், “அடியேன்” என்று ஆளவந்தாரும் எழுந்தருளிவந்து கண்டு, “நாங்கள் பின்னே தெரியாதபடி நிற்க இங்ஙன் அருளிச்செய்கைக்கு ஹேது வென்?” என்ன, “நாலும் தானுமாக அநுபூதியாதின்றால், பெரியபிராட்டியார் திருமுலைத் தடத்தாலே நெருக்கியனைத்தாலும் அவள் முகங்கூடப் பாராத ஸர்வேஸ்வரன், என் கழுத்தை அமுக்கி நாலு மூன்றுதரம் அங்கே எட்டிப்பார்த்தான்; இப்படி அவன் பரர்க்கும்போது சொட்டைக்குடியிலே சிலர் வந்தாருண்டாகவேணும் என்றிருக்கவேணும் என்றிருந்தேன்காணும்” என்று அருளிச்செய்தார்.

2. திருவிருத்தம் 38-ஆம் பாட்டு நம்பிள்ளை ஈடு ஐதிஹ்ய விவரணம்:— “ஐகத்துக்கும் ஈஸ்வரனுக்கும் தொடர்பு எத்தகையது?” என்று ஒருவன் குருகைக்காவலப்பனைக் கேட்டான். “இந்த ஐகத்துக்கும் ஈஸ்வரனுக்கும் தொடர்பை நீயா கேட்பது?” என்று பதில் கூறினார். இதன் கருத்தாவது:— “ஈஸ்வரனான இந்த ஜீவாத்மா பிறக்கும்பொழுது யாதொரு சரீரத்தைப்பெற்று மரணத்தின்பொழுது

யாதொரு சரீரத்திலிருந்து கிளம்புகிறாளு" (கீதை 15-8) என்று இத்ந்ரியம் முதலானவற்றோடு கூடி வளர்வதாயிருக்கும் இந்த தேஹமாகிற இந்த ஜகத்திற்கு ஜீவாத்மாவை எச்வரனாகச் சொல்லிற் றல்லவோ கீதை: இந்த சரீரத்திற்கும் இதற்கு எச்வரனான ஜீவாத் மாவக்கும் உள்ள தொடர்பாகிற 'சரீராத்மத்தன்மையே உலகிற்கும் ஸர்வேச்வரனுக்கும் உள்ளதாகும் என்பது பதிவின் கருத்து. அதே மனிதன் குருகைக்காவலப்பனைப் பார்த்து, "எம்பெருமானே எப் பெர்மூதும் நினைத்துக்கொண்டிருக்கும் நீர் அவனை நினைக்க எனக்கு ஒருவழி சொல்லவேண்டும்" என்று கேட்டான். அதற்கு அப்பன், "நான் உனக்கு எம்பெருமானே நினைக்க வழி சொல்லுகிறேன். நீ அவனை மறக்க எனக்கு வழி சொல்லுவாயாக" என்று பதில் கூறினாராம். இந்த பதிவின் கருத்தாவது:- "ஒரு பொருளைக்கண்டால், அது ஒரு பொருளாயிருப்பதும், அதற்கு ஒரு பெயருண்டாவதும் எம் பெருமான் அந்தராத்மாவாக இருத்தலாலேயே ஆகும். அப்படி இருக்கும்பொழுது அவனுக்குச் சரீரியாய் விசேஷணமான எந்தப் பொருளைப் பார்த்தாலும் சரீரமாய் விசேஷ்யனான அவனுடைய நினைவும் வந்தே தீரவேண்டியிருக்க, நினைக்க ஒருவழி சொல்ல வேண்டுமோ?" என்று கருத்து.

3. வார்த்தாமாலே (209-ம் வார்த்தை):-ஆளவந்தார் திருவனந்த புரத்துக்கு எழுந்தருளுகிறபோது, தெய்வவாரியானெடானை மடத் துக்கு வைத்துத் திருவனந்தபுரத்துக்கு எழுந்தருளுகிற அளவிலே, ஸந்திதியில் முதலிகளைப்பார்த்து, 'குருகைக்காவலப்பன் நமக்கு இட்டுத் தந்த திருமுகத்தை எடுத்துக்கொண்டு வாருங்கோள்' என்று அருளிச்செய்தருளி, திருமுகத்தைப் பார்த்தருள, மாஸமும் திவஸமும் அன்றுதானாயிருந்தபடியாலே 'ஒரு புஷ்பகவிமானம் பெற்றிலோமே?' என்று போர ஸோகார்த்தராய் மீண்டெழுந்தருளாநிற்க.

4. வார்த்தாமாலே (403-ம் வார்த்தை):-"எளிவரும் இயல்விளன் நிலைவரம்பில பலபிறப்பாயொளிவரும்" என்கிறவிடமருளிச் செய்யா நிற்க, 'இப்படி குணவானாயிருக்கிற அவனை ஸாஷாத்கரிக்க விர கில்லைமோ?' என்று மணக்கால் நம்பியை ஆளவந்தார் கேட்டருள. 'எனக்கு ஸேஷத்வாதுஸந்தாத்மே அமையும்; நீர் அப்பன்பாடே செல்லும்'என்ன, இவரும் அங்கே செல்ல, அவரும் காலங் குறித்துவிட. இவரும் திருவனந்தபுரத்துக்கு எழுந்தருளி அங்கே அக்காலத்தை நினைத்து "அப்பன்பக்கலேறப்போக ஒரு புஷ்பகம் பெற்றி லோமே!" என்று க்லேஸரிக்க, பெருமானும், 'நாம்செய்தபடி ளனுயி து; ஸேஷத்வஜ்ஞாத்மே அமையும்' என்றருளினார்.

5. ஆரூயிரப்படி. குருபரம்பராப்ரபாவம்:— பின்பு நம்பெருமாள் திருவத்யயநத் திருநாளிலே, திருவத்யயனங் கேட்டருளும்போது ஆழ்வார் திருவரங்கப்பெருமானாரையர் “கெடுமடர்” என்கிற திருவாய்மொழியை அபிதயித்துப் பாடியருளுகிறவர். ஆளவந்தார் திருமுகமண்டலத்தைப் பார்த்தருளி “நடம்தே நமர்களுள்ளிர் நாமுமக்கறியச் சொன்னேம்” என்று பலகாலும் பாடியருள, ஆளவந்தாரும் இத்தைக் கேட்டருளி ‘ஆழ்வாருடைய தமர்களிலே, அந்தர்ப்பூதமாம்போது திருவநந்தபுரம்புக்கு ஸேவிக்கவேண்டியிருந்தது’ என்று, அப்போதே திருவோலக்கத்தினின்றும் எழுந்திருந்து பெரியபெருமானுக்கு தண்டன் ஸமர்ப்பித்து அவரநுமதி கொண்டு புறப்பட்டருளி, மடத்துக்குக்காவலாகத் தெய்வவாரியாண்டாளை வைத்துத் திருவநந்தபுரத்துக்கு எழுந்தருளிப் படமுடையரவிற்பள்ளி பயின்ற அநந்தபுரத்தம்மானையும் த்வாரதரயேண திருவடி தொழுது அங்கே எழுந்தருளியிருந்தவளவிலே, ஸந்நிதி, முதலினைப் பார்த்து “குருவைக்காவலப்பன் நமக்கிட்டுத் தந்த திருமுகத்தைக்கொண்டு வாருங்கோள்” என்று அருளிச்செய்ய, முதலிகளும் கொண்டு வந்து ஸமர்ப்பிக்க, பார்த்தருளி, மாஸமும் தி,வஸமும் அன்றையிருந்தபடியாலே ‘ஒரு புஷ்பகனிமாதம் பெற்றி லோமே!’ என்று போர ஸோகார்த்தராய் மீண்டு எழுந்தருளாநிற்க;

6. பெரியதிருமுடியடைவு:— குருவைக் காவலப்பனுக்குத் திருவவதார ஸ்தலம் பாண்டியதேசத்தில் திருக்குருகூர். திருநகைத்ரமதை மாஸத்தில் விளாகும். இருப்பிடம் ஸ்ரீமந்நாத,முனிகளுடைய திருப்பள்ளி. அது அன்றுமுதலாகச் சோழதேஸத்திலே திருக்காவேரிதீரத்தில் குருவைக் காவலப்பன் கோயிலென்று ப்ரஸித்த, மாயிற்று. அவர்க்கு வித்யை அஷ்டாங்க்யோக்யம். ஆசார்யர் நாத, முனிகள். திருவாராத்யனம் சக்ரவர்த்தித் திருமுகநர். வர்ணம் ப்ரஹ்மணோத்தமர். புருஷகாரர் புண்டரீகாக்ஷர். இவர் நூற்றைம்பத்தொரு திருநகைத்ரம் எழுந்தருளியிருந்தார்.

தனியன்

நாத,மௌநி பத்யாஸக்தம் ஜ்ஞாநயோக்யாதி, ஸம்பதம்।
குருகாதி,ப யோகீ,நத்ரம் நமாமி ஸிரஸா ஸத்யா॥

7. குருவைக்காவலப்பன் அருளிய மூன்றாம் திருவந்தாதித் தனியன்:-

சீராரும் மாடத் திருக்கோவ லூரதனுள்
காரார் கருமுகிலைக் காணப்புக்கு—ஓராத்
திருக்கண்டே னென்றுரைத்த சீரான் கழலே
உரைக்கண்டாய் நெஞ்சே யுகந்து.

8. திருஷ்ணத்தித் தனியன்:—

ம்ருகே, விஸாக, ஸம்பூதம் நாத, மௌநி பத, ஸ்ரீதம் ।
ஜ்ஞாந யோக, தி, ஸம்பந்நம் குருகாத், யக்ஷமாஸ்ரயே ।)

9. வாழித்திருநாமம்:—

மகரமதில் விசாகம்நாள் வந்துதித்தான் வாழியே
மாறன்தாள் நாதமுனி மலரடியோன் வாழியே
நிகரில்நன் ஞானயோகம் நீண்டு செய்வோன் வாழியே
நிர்ணயமா யைந்துபொருள் நிலையறிவோன் வாழியே
அகமறுக்கு மிராமர்பதம் ஆசையுள்ளோன் வாழியே
ஆழ்வார்கள் மறையதனை ஆய்ந்துரைப்போன் வாழியே
செகதலத்தில் குருகூரில் செனித்த வள்ளல் வாழியே
செய்(ய)குருகைக் காவலப்பன் திருவடிகள் வாழியே.

திருக்கண்ணமங்கையாண்டான் வைபவம்

நாதமுனிகளுடைய முக்கிய சிஷ்யர்களில் ஒருவரான இவர் திருக்கண்ணமங்கை என்னும் திவ்யதேசத்தில் அவதரித்தவர். இவரைப் பற்றிய பல செய்திகள் பல க்ரந்தங்களில் உள்ளன. ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் வைபவத்தில் ஐதிஹ்ய நிர்வாஹத்தில் 8ஆவது பாராவிஷுள்ள சரமோபாயநிர்ணயப்பகுதியில் காணலாம். இனி உற்ற ஐதிஹ்யநிர்வாஹங்களைக் குறிப்பிடுகிறோம்.

ஐதிஹ்ய நிர்வாஹங்கள்

1. பகவத்விஷயம் (4-6-8) அடையவளந்தான் அரும்பத உரை:— ஹிவைஷ்ணவர்கள் அபிமானம் ஸீக்ரபடபரதம் என்றதுக்கு ஓர் ஐதிஹ்யம். “ திருக்கண்ணமங்கையாண்டான் பத்தரானி கைப்புடை யிலே ஸ்வயம்பாரத்தை விட்டுக் கண்வளர்ந்தருளினபோது அவருடைய பரிஷயர். “ எமக்கினி க, தி ஏது? ” என்ன, “ நம்முடைய ஸமீபத்திலே இரும் ” என்று அருளிச்செய்ய, அவர் அப்படியே செய்து அவருக்கு நன்பேபரமபத, த்திற்குப் போனார்; திருக்கண்ணமங்கையாண்டான் பின்பு மூன்றாம் நாளிலே எழுந்தருளினார்.

2. பகவத்விஷயம் (9-2-1):— திருக்கண்ணமங்கையாண்டான் அங்கே ஒரு திருமகி ஸ்ரீமலே இருந்து சருகைத் திருவலகிடாநிற்க,

கூட வாசித்து நாஸ்திகனாயிருப்பான் ஒருவன். "பகவான் உபாயம், நாம் அதன்ய ப்ரயோஜனம். இப்பொழுது இந்த க்லேஸத்துக்குப் பூலமென்?" என்ன, திருவலகிட்ட இடத்தையும் இடாத இடத்தை யும் காட்டி, "இவ்விடமும் அவ்விடமும் இருந்தபடி கண்டாய்க்கு ஒரு பூலமிஸ்லை என்று தோற்றியிருந்ததோ?" என்னுள்.

3. திருமாலே 38ஆம் பாட்டு வ்யாக்யானம்:— (உன் கடைத் தலையிருந்து) திருக்கண்ணமங்கையாண்டான், ஒரு ஸம்ஸாரி தன் வாசலைப்பற்றிக் கிடந்ததொரு நாயை நலிந்தவனை வெட்டிக் தானும் குத்திக்கொண்டபடியைக் கண்டு, "ஒரு தேஹாத்மாபிமானியளவு இதுவானால் பரமசேதனன் யமாதிடிகள் கையில் நம்மை விட்டுக் கொடான்" என்று திருவாசலைப்பற்றிக் கிடந்தானிறே.

4. பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிய மாணிக்கமாலே:—உபாயத்தை நிலையிட்டார்கள் பிராட்டி, த்ரௌபதி, திருக்கண்ணமங்கையாண்டானுள்ளிட்டார்கள் திருக்கண்ணமங்கையாண்டானைப்போலே பரபரப்பற்று வகுத்தவன் வாசனிலே தன்னைப் பேணுது ஒதுங்கும்.

5. வார்த்தாமாலே 109ஆவது வார்த்தை:— உபாயத்தை நிலையிட்டவர்கள் பிராட்டியும், த்ரௌபதியும், திருக்கண்ணமங்கையாண்டானும்.

6. வார்த்தாமாலே 234 ஆவது வார்த்தையில் 6ஆவது அர்த்த விவரணம்:— ஸாமான்யஸத்ரத்தில் "காண்பரோ கேட்பரோ தாம்" [திருமாலே 7] என்கிற ரீதியில் கண்செலுத்தாமல் விசேஷ ஸாஸ்த்ரமான புகுவத்யவிஷயத்தில் எப்போதும் பரிசீலனம் பண்ணிக் கொண்டு அநுஷ்டானத்திலும் ஸாமான்யத்தைவிட்டு விசேஷத் தையே கடைப்பிடித்து, இதில் ஒருபடிப்பட்டவனாய் ஐயமற்றவனாயிருக்கவேண்டும். "ஆதிபுரதன ஜ்ஞானியும், ஸ்வர்த்துமான ஸ்வவ்யாபாரத்தைவிட்ட திருக்கண்ணமங்கையாண்டானுமன்றே இப்படியிருக்க முடியும். நமக்கு இது எட்டாததன்றே" என்று ஐயமுறலாகாது. எப்பேர்ப்பட்ட முரட்டுக்குதிரையானாலும் ஏறுகிற முறையில் ஏறிப்பழகினால் அது அடங்கிநிற்கும். அதுபோலே இளநெஞ்சை உடையவர்களுக்கும் இந்த உறுதியைப் பழக்கிக்கொள்வது சிரமமில்லை. ஒரு பெண்பிள்ளை நெடுநாள்பழக்கத்தாலே முதலில் பெரியகஸ்ஸையும், அதற்குப்பின் சிறியகுன்றையும், அதற்குப்பின் ஒரு மலையையுமே எடுத்துக்காட்டினாள் என்று ஒரு பழங்கதை சொல்லுவதில்லையோ? என்பது இதன் கருத்து.

7. பூர்வசனபூஷணம் சூர்ணை 80:— “உபாயத்துக்குப் பிராட்டியையும், த்ரௌபதியையும், திருக்கண்ணம்ங்கையாண்டாணையும்போலே இருக்கவேண்டும்.

8. பூர்வசனபூஷணம் சூர்ணை 82:— திருக்கண்ணம்ங்கையாண்டான் ஸ்வய்யாபாரத்தை விட்டான்.

9. ஷே சூர்ணைக்கு மணவாள மாமுனிகள் வ்யாக்யானம்:— (திருக்கண்ணம்ங்கையாண்டான் ஸ்வய்யாபாரத்தை விட்டான்) அதாவது—ஸ்வரக்ஷண ஹேதுவான ஸ்வய்யாபாரங்களை விட்டா னென்றபடி. ஒரு ஸேவகனுடைய நாயை, ஒரு ஸேவகன் அடிக்க, அவன் அது பொருமல் அடித்தவனோடே எதிர்த்துப் பொருது அவனையுங்கொன்று தானும் குத்திக்கொள்வதாக இருக்கிறபடியைக் கண்டு ஒரு க்ஷுத்ரசேதனன் தன் அபிமானத்திலே ஒதுங்கினது என்னும் இவ்வளவுக்காகத் தன்னை அழிய மாறினபடி கண்டால் பரம சேதனன் அபிமானத்திலே ஒதுங்கினால் அவன் எப்படுமோ? என்று ஸ்வரக்ஷணவ்யாபாரங்களையுடைய விட்டு அந்த நாயோபாதிபாகத் தம்மை அனுஸந்தித்துக்கொண்டு அப்போதேவந்து திருக்கண்ணம்ங்கையில் பத்தராவி திருவாசலில் கைப்புடையிலே புருத்து கண் வளர்ந்தாரென்று ப்ரஸித்தமிறே.

10. ஏறும்பியப்பா அருளிய விலக்ஷணமோக்ஷாதிக்காரி நிர்ணயம்:— திருக்கண்ணம்ங்கையாண்டாணைப்போலே ஸ்வய்யாபாரங்களையுடைய விட்டு, பரமார்த்தனும், பிள்ளை திருநறையூர் அரையரைப்போலே ஸ்வதேஹத்தை உபேக்ஷித்து க்ரமக்ரமமாக முத்தனயப்போம்..... பரமார்த்தனும், பூர்ண ப்ரபதானாதிக்காரியாய், திருக்கண்ணம்ங்கையாண்டாணைப்போலே ஸ்வய்யாபாரங்களெல்லாம் ஸவாஸனமாக விட்டால் அவனுக்கு லோகாபவாதமும் வாராது; சாஸ்த்ர விரோதமும் வாராது; பாகுவந்திக்ஷுரஹமும் வாராது.

11. ப்ரபாந்நாந்ருதம் அத்தியாயம் 110.

12. திருக்கண்ணம்ங்கையாண்டான் அருளிய நாச்சியாச ந்ருமொழித் தனியன்:—

அல்லிநாட் டாமரைமே லாரணங்கி னின்துணை
மல்லிநா டாண்ட மடமயில்—மெல்லியலாள்
ஆயர் குலவேந்த னாகத்தாள் தென்புதுவை
வேயர் பயந்த விளக்கு.

திருச்சி மாவட்டம், லால்குடி வட்டம், லால்குடி அருகில் அன்பில்
திவ்யதேஸத்திற்குப் போகும் வழியில் மணக்கால் அக்ரஹாரத்தில்
ஸ்ரீவரதராஜப்பெருமாள் திருக்கோயிலில் எழுந்தருளியிருக்கும்

மணக்கால்நம்பிகள்

(வைகானஸ ஆகம புறஜ)

மணக்கால்நம்பி

மணக்கால்நம்பி வைபவம்

அநுஜ்ஜி, தக்ஷமாயோக்யமபுண்யஜநப,ாத,கம் ।

அஸ்ப்ருஷ்டமத்யூராக்யம் தம் ராமம் தூர்யமுபாஸ்மஹே ॥

[யதிராஜஸப்ததி 7]

[(பரசுராமனைப்போல்) பொறுமையை (பூ,மியை) விடாதவராய். (ராமனைப்போல்), புண்யஜனங்களை (ராக்யஸர்களை) பூ,ாதி,க்காத வராய், (பு,லராமனைப்போல்) மது,பானமத்யம் இல்லாதவரான நாலாவது ராமனை (மணக்கால் நம்பியை) உபாஸிக்கிறோம்.]

ப,க,வத்,ப,க்திது,க்த,ாப்தி,க்ருதக,ாட,ாவக,ாஹ நம் ।

நிர்முக்ததாபத்ரிதயம் ஸ்ரீராமம் ஸரணம் ஸ்ரயே ॥

[பகவத் பக்தியாகிற பாற்கடலில் குடைந்தாடப் பெற்றவராய் (அதனால்) ஆத்,யாத்மிகம், ஆதி,தே,விகம், ஆதி,பெ,ளாதிகம் என்னும் மூன்று தாபங்களும் நீங்கப்பெற்றவரான ஸ்ரீராமன் என்னும் மணக்கால் நம்பியை ஆஸ்ரயிக்கிறேன்.]

உய்யக்கொண்டாருடைய ப்ரத,ாந சிஷ்யரான 'ஸ்ரீராம மிஸ்ரர்' என்னும் 'மணக்கால் நம்பி' உய்யக்கொண்டார் அவதரித்து நாற்பத்து மூன்று வருடங்களுக்குப் பின்பு (கி.பி. 929) விரோதி, வருஷத்திலே மாசி மாதம் மக நஷுத்திரத்திலே ஸுக்லபக்ஷம் சதுர்த்தசி கூடிய புதன்கிழமையில் காவேரிக்கரையில் (லால்குடிக்கு அருகில்) இவர் திருநாமத்தையிட்டு மணக்கால் என்று வழங்கப்படும் கிராமத்தில் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ப்ரஹ்மண குலத்தில் குமுத,ாகுஷர் என்னும் நித்யஸலிரியின் அம்ஸமாக அவதரித்தவர். இவருக்கு 'மணக்கால்நம்பி' என்கிற பெயர் வந்ததற்குக் காரணம் உய்யக் கொண்டார் வைப,வத்தில் காட்டப்பட்டது. இவர், தம் ஆசார்யரான உய்யக்கொண்டாரின் நியமனப்படி நாத,முநிகளின் பேரரான ஆளவந்தாரைத் திருத்திப் பணிகொண்டு, அவருக்கு 'ரஹஸ்ய த்ரய'த்தையும், தி,வ்ய ப்ரப,ந்த,ங்களையும் அவற்றின் பொருளையும், ப,விஷ்யத்யூசார்ய விக்,ரஹத்தையும் அளித்தருளினார். இதுபற்றிய விபிஷ ஆளவந்தார் வைப,வத்தில் காணலாம். அவதாரஸ்த,வத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் மணக்கால் நம்பி த்ரித,ண்ட,த்துடன் ஸேவை ஸா தி,க்கையால் கடைசியில் தூர்யாஸ்ரமஸ்விகாரம் செய்துகொண்டிருக்கவேண்டும் என விளங்குகிறது. இவரும் க்ரந்தம் எதுவும் அருளியதாகத் தெரியவில்லை.

ஐதிஹ்ய நிர்வாஹங்கள்

1. ஆரூயிரப்படி ரூபரம்பராப்ரபாவம்: இவர்களில் மணக்கால்நம்பி பன்னிரண்டு ஸம்வத்ஸரம் ஸ்வாசார்யரான உய்யக்கொண்டார் திருவடிகளிலே “அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி” என்ற இந்நியபெருமானைப்போல ஸர்வவிதக் கைங்கர்யங்களையும் பண்ணிக் கொண்டிருக்கையில் உய்யக் கொண்டார் தேவிகளாகிய ஆண்டாள் திருநாட்டுக்கு எழுந்தருள். திருமாளிகைக் கைங்கர்யமெல்லாம் தமக்கே பரமாய் நடத்திக் கொண்டு போராநிற்கச்செய்தே உய்யக்கொண்டார் பெண்பிள்ளைகளிருவரையும் நிராட்டி அழைத்துக்கொண்டு வருகிற வழியிலே வாய்க்கால் சேரூயிருக்கக் கண்டு அவர்கள் திகைத்துநிற்க, தாம் படியாய்க்கிடந்து அவர்களைத் தம் முதுகிலே அடியிட்டெழுந்தருள் வித்துக் கொண்டுபோக, உய்யக்கொண்டாரும் இச்செய்தியைக் கேட்டருளி, ‘இவர் இப்படி செய்வதே!’ என்று போர பீரதராய், இவருத்தமாங்குத்தைத் தம் திருவடித்தாமரைகளாலே அலங்கரித்துப் பொன்னடிப்பூ முடிசூட்டி ‘உமக்கு நாம் செய்யவேண்டுவதென்?’ என்று கேட்டருள், நம்பியும் “உற்றேன் உகந்து பணிசெய்து உனபாதம் பெற்றேன் ஈதேயின்னம் வேண்டுவது எந்தாய்” என்று தேவரீர் திருவடிகளில் ஸேவையே வேண்டுவது” என்ன, உய்யக் கொண்டாரும் உகந்து அந்த உகப்பின் மிகுதியாலே, “அதீநாநாகு, தஜ்ஞாநமாத்தமத்த்வ ப்ரகாஸகம் | ஸர்வவேதார்த்த, விஜ்ஞாநம் ஸர்வஸாஸ்த்ரார்த்த, துர்ஸநம் ||” “மாநஸம் வாசிகம் பாபம் காயிகம் தத்திரிதா க்ருதம் | த்வயஸ்மரண மாத்ரேண நாஸம் யாதி ஸுநிர்ஸிதம் ||” என்கிற வைபவத்தையுடைய பரமார்த்தமான த்வயத்தையே மீளவும் ப்ரஸாதித்தருளினார்.

பின்பு சிலநாள் கழிந்தவாறே உய்யக்கொண்டார் திருநாட்டுக்கு எழுந்தருளுகிறபோது ‘இனி துர்ஸநப்ரவர்த்தகராவார் ஆர்’ என்று மணக்கால்நம்பி விண்ணப்பஞ்செய்ய, அவரும் ‘இங்குள்ள முதலிகளையும் கூட்டிக்கொண்டு நிரே துர்ஸநம் நிர்வஹிக்கக் கடவீர்; பின்பு சொட்டைக் குலத்தினரான ஈஸ்வரமுனிகள் திருவயிற்றிலே ஸ்ரீமந் நாதுமுனிகளுக்கு ஒரு திருப்பேரணர் அவதரிப்பர்; அவருக்கு யமுதைத்துறைவரென்று திருநாமஞ் சாத்துவித்து துர்ஸந ப்ரவர்த்தகராப்படி ஸகலதுர்ஸந ரஹஸ்யார்த்தவிஸேஷங்களையும் உபதேசியும்; அவர் துர்ஸநப்ரவர்த்தகராவர்; இந்தக் கைங்கர்யத்தை நாதுமுனிகள் தம் அந்திமதஸையிலே அடியேனுக்கு நியமித்தருளினார்; நான் செய்யப்பெற்றிலேன்; நீர் அவரை அநுவர்த்தித்தாகிலும் ரஹஸ்யார்த்தங்களே உபதேசியும்’ என்று

நியமித்தருளி ஸ்ரீமந் நாதமுனிகள் திருவடிகளை தயாநித்துக் கொண்டு பத்ரமாஸநோபவிஷ்டராய் அணையிலே சாய்ந்தருளித் திருநாட்டுக்கு எழுந்தருளினார்; இத்தால், ஆசார்யாஜ்ஞாபரிபாலனம் அவஸ்யகரணியம் என்றபடி. உய்யக்கொண்டார் திருநாட்டுக்கு எழுந்தருளினபடியைக்கண்டு மணக்கால் நம்பியுள்ளிட்ட முதறிக ளெல்லாரும் மிகவும் ஸோகார்த்தராய் ஆசார்ய விஸ்வேஷா ஸஹிஷ்ணுக்களாய் கேட்குவித்துக்கொண்டு விழுந்து போரக் லே சித்துத் தங்களிலே தேறி நிற்க, நம்பியும் உய்யக்கொண்டாரை ப்ரஹ்மமேத, த்தாலே ஸம்ஸ்கரித்துப் பள்ளிபடுத்து, மேலும் செய்யவேண்டும் க்ருத்யங்கௌல்லாம் செய்தருளினார்.

2. வார்த்தாமால 136 c (விவரணம்):— “ஸம்ஸாரமாகிற விஷம் தீண்டப்பெற்றவனுக்கு த்வயம் விஷம் தீர்க்கும் மருந்தாய் இருக்கும்” என்று மணக்கால்நம்பி அருளிச்செய்வார்.

3. வார்த்தாமால 403. குருகைக்காவலப்பன் வைபுவத்தில் ஐதிறய நிர்வாஹம் 4, பக்கம் 36ல் காண்க.

4. வார்த்தாமால 441a. ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் வைபுவத்தில் ஐதிறய நிர்வாஹம் 4, பக்கம் 7ல் காண்க.

5. சரமோபாய விர்ணயம்:— பின்பு மணக்கால்நம்பியும் ஆளவந்தாரைப் பச்சையிட்டுக்கொண்டு கோயிலேற எழுந்தருளி, ஸ்வாசார்யரான உய்யக்கொண்டார் அநுமதிப்படியே நாதமுனிகள் அருளிச்செய்ததாக ஸ்வாசார்யர் அருளிச்செய்த அர்த்த விஸேஷங் களையும், விஸேஷித்து ஸ்வப்ன வ்ருத்தாந்தங்களையும் அருளிச்செய்து “நெடுங்காலம் தேவரீர் இந்த துர்ஸனத்தை ப்ரவர்த்திப்பித்துக் கொண்டு ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்ருத், தியோடே எழுந்தருளியிரும்”. என்று அருளிச்செய்தார். அப்படியே ஆளவந்தாரும் துர்ஸன ப்ரவர்த்த தகராய் எழுந்தருளியிருக்கிற நாளிலே மணக்கால் நம்பி சரமதுஸை யானவாறே, நாதமுனிகள் ஸ்வப்னத்திலே எழுந்தருளி நம்பியைப் பார்த்து, ‘நம்முடைய யமுனைத்துறைவர்க்கு *நாட்டையளித்துய்யச் செய்து நடத்துமவனை நாம் தேடச் சொன்னோம் என்று சொல்லும். நாம் விரும்பின விக்ரஹத்தைத் தஞ்சமாக அவர் கையிலே காட்டிக் கொடும்’ என்றருளிச்செய்ய, இப்படி அருளிச்செய்கிறது ஏதென்ன, ‘நமக்கு ஸ்வப்னத்ருஷ்டமான வ்யக்தி நம் பேரனுக்கு ப்ரத்யக்ஷ ஸித், தாமானால் நமக்கு நெஞ்சாறல் தீரும்’ என்றருளிச்செய்தார். நம்பியும்—உடனே உணர்ந்தருளி மிகவும் விஸ்மயப்பட்டு, நிர் ஹேதுகமாக நமக்குப் பேறு கிடைப்பதென்று போரப் ப்ரீதராய் எழுந்தருளியிருக்கிற அவ்வளவிலே, ஆளவந்தாரும் அவராய் எழுந்

தருள. "உம்முடைய திருப்பாட்டினர் நிர்ஹேதுகமாக நமக்கு 'ஸைவை ஸாதி, த்தருளி தேவரீர்க்கு ஒரு வார்த்தை விண்ணப்பம் செய்யச்சொல்லி அருளிச்செய்தார்" என்று அங்வார்த்தையை அருளிச் செப்ப. இது தேரேயாகப் பெற்றதில்லையென்று இழவுபட்டருளி, ஸத்,வாரசுகமாகவாகிலும் விஷயிகரிக்கப்பட்ட இதுவே அமையுமென்று பரிதராய் எழுத்தருளியிருக்க, ப,விஷயத,ர்சாரீய விக்,ரஹத்தையும் ப்ரஸாதித்து, "உம்முடைய திருப்பாட்டினர், தாம் விரும்பின விஷயம் என்று உம்மை இவ்விக்,ரஹத்தைத் தஞ்சமாகப் பற்றி யிருக்கச் சொல்லும் என்று நியமித்தருளினார். ஆகையாலே தே,வரீ ரும் இந்த அவதார ரஹஸ்யத்தைப் பேணி நோக்கிக்கொண்டு போகும்; இவ்யக்திமானே தேரே ஸாக்ஷாத்கரிக்கப் போகிறீர், அவ்யக்திமானாலே இத்த,ர்சனம் தெடுக்காலம் நிறைநிற்கப் போகிறது" என்று அருளிச்செய்தார்.

6. பெரிய திருமுடியடைவு:— குமுத,ாக்ஷாம்ஸபூ,தரான மணக் கால்நம்பிக்குத் திருவவதார ஸ்த,ஸம் சோழதே,ஸத்திலே திருக் காயேரிதீரத்தில் கோவில் ப்ரதே,ஸம் மணக்கால் என்கிற க்,ராமம். திருநக்ஷத்ரம் - கஸியுக,ம் மூவாயிரத்துத்தொள்ளாயிர வருஷத்துக்கு மேல் விரோதி, ஸம்வத்ஸரம் மாசி மாஸம் புதன்கிழமை பூர்வபக்ஷம் சதுர்த்த,சி மக,நக்ஷத்ரம். இருப்பிடம் கோயில். திருநாமங்கள் மணக்கால்நம்பி, ஸ்ரீராமமிஸ்ரர். ஆசார்யர் உய்யக்கொண்டார். திருவாராத,னம் நம்பெருமாள். வர்ணம் ப்,ராஹ்மணோத்தமர். சிஷ்யர் ஆளவந்தார். திருவரங்கப்பெருமானரையர், தெய்வத்துக்கரசு நம்பி, பிள்ளையரசுநம்பி, சிறுபுள்ளருடையார்பிள்ளை, திருமாவிருஞ் சோலை,ராஸர், வங்கிபுரத்தாச்சி. இவர் நூற்றஞ்சு திருநக்ஷத்ரம் எழுந்தருளியிருந்தார்.

7. இவ்யஸூரிசரிதம்: 16-வது ஸர்க்கம் 40-43 ஸ்லோகங்கள். உய்யக்கொண்டாருடைய ஸிஷ்யராய் குமுத,ாக்ஷரின் அம்ஸமான ஸ்ரீராமமிஸ்ரர் என்னும் மணக்கால் நம்பிக்கு உய்யக்கொண்டார் எல்லா அர்த்த,ங்களையும் உபதே,ஸித்து, அவற்றை அவதரிக்கப் போகும் நாத,முனி பௌத்ரரான யாமுனேயருக்கு உபதே,ஸிக்கும்படி நியமித்தார். அவரும் யாமுனேயரின் அவதாரத்தை எதிர்நோக்கி யிருந்தார்.

8. ப்ரபந்நாம்ருதம்: 112-ஆம் அத்,யாயம் முற்பகுதி.

9. திருமலை: 37-ஆம் பாட்டு வ்யாக்,யானம் (அளியன் நம் பையலென்னார்) மணக்கால்நம்பி "நம் மாணி (நம் மாணுக்கன்) திருமகிழ்மலைமார்வனுக்குத் திற" என்றுரிதே.

10. புகுவத்யுபயம்: 2-6-2. குருகைக்காவலப்பன் வையவத் தின் முதல் ஐதிஹ்ய நிர்வாஹம் காண்க.

11. புகுவத்யுபயம்: 6-5-5 விவரணம் (மழைபெய்தா லொக்கும் கண்ணநீரினெடு) மணக்கால்நம்பி ஆளவந்தாரிடம் "உபாயம் எம்பெருமானுக்கு மேலில்லை" என்று கூற. ஆளவந்தார் "இவ்விஷயத்தை இப்போதே ஸாக்ஷாத்கரிக்க வழியில்லையோ" என்று சா. அ.தற்கு மணக்கால் நம்பி "உண்டு காணும்" என்று பெரிய பெருமாள் பக்கனிலே கூட்டிக்கொண்டுபோய்ப் பெரியபெருமாள் திருவடிகளைக் காட்டிக்கொடுக்கக் கண்டவுடன் ஆளவந்தாருக்குக் கண்ணீர் வெள்ளமிட்டது.

12. புகுவத்யுபயம் 6.8-1:— பாண்டவர்களுக்குத் தூது போன க்ருஷ்ணனையும், ஆளவந்தாருக்குப் பச்சையிட்ட மணக்கால் நம்பியையும் போலேயிருந்ததீ உங்கள்படி.

13 புகுவத்யுபயம்: 9-3-5 (இரந்து கனமே சொல்லி னேன்) இரந்து சொல்லுகைக்கு மணக்கால் நம்பியோடொப்பர்.

14. ப்ரமேயரத்னம் 2-ம் ப்ரகரணம்:— ஆழ்வார் திருவரங்கப் பெருமானாரையர் (புகுவத்யாரருக்குத்) திருவாய்மொழி ஒதுவித் தருளினார். திருவாய்மொழியினுடைய அர்த்தத்தை அருளிச்செய்தார் திருமாலையாண்டான். இவையிரண்டுக்கும் ப்ரவர்த்தகராவார்களிறே ஆசார்யபத்யமேறிப்போந்தவர்கள். அவர்கள் ஆர்? என்னில்: நாத, முனிகள், உயக்கொண்டார், மணக்கால்நம்பி, ஆளவந்தார், உடையவர், எம்பார், பட்டர், நஞ்சீயர், நம்பிள்ளை. இவர்களில் வைத்துக்கொண்டு ஸப்தப்ரதான ஆசார்யனிலும் அர்த்தப்ரதான னாவன் அதிகன்.

15. ப்ரமேயரத்னம் 3-ம் ப்ரகரணம்:—புகுத்திப்ரபத்திகளிரண்டும் புகுவத்யுப்ரஸாத, கங்களாயிருந்ததேயாகிலும் அதியேத ப்ரஸாத, மூலம் ப்ரபத்யநமென்று மணக்கால்நம்பி அருளிச்செய்வர்.

16. ப்ரமேயரத்னம் 4-ம் ப்ரகரணம்:— ஆசார்ய கைங்கர்யத்துக் குப் படிமா வடுகநம்பியும், மணக்கால்நம்பியும்.

17. தேயுரிகன் அருளிய குருபரம்பராஸாரம். மணக்கால்நம்பி ஸ்ரீபாத்யத்தை ஆஸ்ரயித்தவர்கள் ஐவர்; அவர்களாகிறார்—ஆளவந்தார், தெய்வத்துக்கரசுநம்பி, கோமடத்துத் திருவிண்ணகரப்பன், சிறும் புள்ளார் ஆளுடையபிள்ளை, ஆச்சி.

18. தேவரிகன் அருளிய ஸம்பந்தராய பரிசுத்தி, மணக்கால் நம்பி ஆனவந்தாருக்கு தெனாள் பச்சையிட்டு (உகந்த வஸ்து வைத் தத்து). ஒருவிரகாலே (வழியாடு) ஆகாய்கையுண்டாக்கி உபதேசித்தது — ஆசாய்வுகுத்திற்குத் தாமொரு கிஞ்சித்தாரம் (சிறுதொண்டு) பண்ணுகையிலும்; ஆசாய் நியோகத்தை (கட்டினாயை)க் கடுக (வினாவில்)த் தலைக்கட்டுகையிலும் உன்டான த்வரையாலும் (வினாவாலும்) சிரகால பரிசுத்திகள் வேண்டாதபடி "பேராத, தம் ச முஹு: க்ரமாத்" என்கிற யுக்த, சீமத்தின் அது ஸாரத்தாலும் உபபந்தம்.

19. பெருமான் திருமொழித் தனியன். (மணக்கால்நம்பி அருளியது) ஆரங்கெடப் பரளன்பர்கொள்ளாரென்று அவர்களுக்கே வாரங்கொடு குடப்பாம்பிற்கையிட்டவன் மாற்றலரை வீரங்கெடுத்தசெங்கோல் கொல்லிகாவலன் வில்லவர்கோன் சேரன்குலசேகரன் முடிவேந்தர்சிகாமணியே.

20. திருநாவுக்கரசர் தனியன்.
கும்பமாலே மகே, ராத், பூ, தம் சாமமிஸ்ரமுபாஸ்மதேஹ |
புண்ட, சீகாஷ பாதாப், ஜ ஸமாஸ்ரயண ஸாலிநம் ||

21. மற்றொரு தனியன்:—

அயத்ததோ யாமுநமாத்மதாஸ-

மளர்க்க பத்ரார்ப்பண நிஷ்க்ரயேண |

ய: க்ரீதவாநாஸ்தி, த யௌவராஜ்யம்

தமாயி தம் சாமமமேயஸத்த்வம் ||

22. வாழித்திருநாமம்.

தேசமுய்யக் கொண்டவர்தான் சென்னிவைப்போன் வாழியே
தென்னரங்கர் சீரருளைச் சேர்ந்திருப்போன் வாழியே
தாசரதி திருநாமம் தழைக்கவந்தோன் வாழியே
தமிழ்நாத முனியுகப்பைத் தாபித்தான் வாழியே
நேசமுட னுரியனை நியமித்தான் வாழியே
நீணிலத்தில் பதின்மர்கலை நிறுத்தினான் வாழியே
மாசிமகந் தனில்விளங்க வந்துதித்தான் வாழியே
மால்மணக்கால் நம்பிபதம் வையகத்தில் வாழியே.

ஆளவந்தார் வைபவம்

ஆளவந்தார்—கரட்டுமன்னர்கோயில்

யத்பத,ரம்பே,ரூஹத்,யாந வித்,வஸ்தாஸேஷகல்மஷ:
வஸ்துதாமுபயாதோஹம் யாமுநேயம் நமாமி தம் ||

[கீதாபுராண்யமங்குளம்]

[எவருடைய திருவடித்தாமரைகளை தியானிப்பதால் எல்லா தேவாஷும் நீங்கப்பெற்று யான் ஒரு பொருளாக ஆனேனோ, அத்தகைய பழனைத் துறைவரை வணங்குகிறேன்.]

மணக்கால் நப்பி அவதரித்து நாற்பத்தேழு வருடங்களுக்குப் பின்பு 'தாது' வருடத்திலே (கி. பி. 976) ஆடி மாதம் பெளர்ணமி உத்தராமம் கூடிய வெள்ளிக்கிழமையில் நாதமுநிகளுடைய குமாரரான சுஸ்வர முனிகளுக்கும் அவருடைய தர்மபத்தியான ஸ்ரீரங்கநாயகிக்கும் குமாரர் நாதமுநிகள் அவதரித்த வீரநாராயண பூர்த்திலே அவதரித்தருளினார்.

நாதுமுனிகள் நியமனப்படி அவர் கைக்கீயம் செய்த வடநாட்டு
கோவர்த்தனபுரத்திலுள்ள எம்பெருமானின் “யமுனைத் துறைவன்”
என்னும் திருநாமம் இவருக்குச் சாத்தப்பட்டது. ஈசுவர முனிகளால்
உரிய காலத்தில் அன்ன ப்ராஸதம். செளளம், உபதயனம்
முதலான ஸம்ஸ்காரங்கள் யாமுனருக்குச் செய்யப் பெற்றன.
வேதாத்யயனம் செய்யும்போது ஏகஸந்தைக் க்ரஹி’யாய் மஹா
மேதா விலாஸத்தையுடையவராய் இருந்தார். உரிய காலத்தில்
இவருக்கு விவாஹமும் செய்விக்கப்பெற்றது.

மஹா ப்ராஷ்ய பட்டர் என்பவரிடம் இவர் ஸாஸ்த்ராப்யாஸம்
செய்துவந்தார். அக்காலத்தில் ராஜபுரோஹிதனுயிருந்த ஆக்கியாழ்
வான் என்பவன் தன் வித்யா கர்வத்தாலே அந்நாட்டில் உள்ள
எல்லா வித்யாவான்களிடமும் கப்பம் வாங்கிவந்தான். அவன் ஒருநாள்
கப்பம்கேட்டு மஹாப்ராஷ்ய பட்டருக்கு ஓலை அனுப்ப, பட்டர் கப்பம்
செலுத்த வழியில்லாமல் திகைத்து நிற்பதைப் பார்த்து. யமுனைத்
துறைவர் அவ்வோலையைக் கிழித்தெறிந்து விட்டார். அதைக்கேட்ட
ஆக்கியாழ்வான் “ஓலையைக் கிழித்தவன் வெறும் கவியோ, அல்லது
தந்த்ரம் (மீமாம்ஸாதி, ஸாஸ்த்ரம்) கரைகண்டவனோ?” என்று
கேட்டனுப்பினான். அதற்கு “யாம் கவிகள் மாத்திரமேயல்லோம்; யாம்
மீமாம்ஸா ஸாஸ்த்ரக்கடலை மாத்திரம் கரைகண்டவர்களல்லோம்.
எதிர்வாதம் புரியுமவர்களாகிற யானைகளின் மிக்க ஆடம்பரமாகிற
மத்தகத்தைப் பிளக்க வல்லமையுடையோரும் ஆவோம்” என்று பதில்
எழுதியனுப்பினார் யமுனைத்துறைவர். இதைக்கண்டு வியப்புற்ற
அரசன் யமுனைத்துறைவரை உடனே ராஜஸபைக்கு வரச்சொல்லி
ஓலை அனுப்பினான். அவ்வோலையையும் யமுனைத்துறைவர் கிழித்துவிட,
அதைக்கேட்ட அரசன் “இவர் ஸாமான்யரல்லர்” என்று அறிந்து
இவர் வருவதற்குப் பல்லக்கை அனுப்பினான். யாமுநேயரும் அப்
பல்லக்கில் ராஜஸபைக்கு எழுந்தருளி, “மலையரசன் மகளான
பார்வதியின் தளிரடிவைப்பினாலே சிறந்து விளங்கும் தாழ்வரைகளை
யுடைய இமயமலை முதல், அரக்கனூல் அபஹரிக்கப்பட்ட சீதா
பிராட்டியின் திருமுகத்தாமரை மலர்வதற்குக் காரணமான ஸேது
வரையிலும், சந்திரஸூரியர்களிருவரையும் தலையலங்காரமாகவுடைய
உத்யாகிரிக்கும் அஸ்தமநகிரிக்கும் நடுவிலும், பூர்வமீமாம்ஸை
உத்தரமீமாம்ஸை எனும் இரண்டு சாஸ்திரத்திலும், விசேஷமான
பயிற்சியினாலே மயர்வற்ற நெஞ்சையுடைய என்னைப்போன்ற
மற்றொருவன் தேடப்பட்டும். (தேடினாலும் கிடைக்கமாட்டான்)”

என்னும் பொருளுள்ள ஸ்லோகத்தை எழுதியனுப்பினார். அதற்குப்பின் ஆக்கியாழ்வானுக்கும் யமுனைத் துறைவர்க்கும் மத்யஸ்தூர்களான வித்வான்கள் முன்னிலையில் தர்க்கம் நடந்தது. அப்போது அங்கு ஸம்ஹாஸதத்திலிருந்த ராஜமஹிஷியும் ராஜாவும் ஒருவர்க்கொருவர் பின்வருமாறு சபதம் செய்துகொண்டனர். “யாமுநேயர் தோற்றராகில் நான் மஹிஷீபதவியைத் துறந்து உமக்கு வேலைக்காரியாவேன்” என்றான் ராஜமஹிஷி. “ஆக்கியாழ்வான் தோற்றராகில் யமுனைத் துறைவர்க்கு நான் பாதி ராஜ்யம் தருவேன்” என்றான் அரசன்.

இளம் பிள்ளையான இவரை ஸாஸ்த்ரவிவாதும் லாமலே லௌகிக விஷயங்களிலே தோற்கடித்துவிடலாம் என்று எண்ணிய ஆக்கியாழ்வான் “லௌகிகங்களிலே நீர் இல்லை என்பதை நான் உண்டு என்பேன். நீர் உண்டு என்பதை நான் இல்லை என்பேன். வென்றவன் தோற்றவன் தலையிலே அடிக்கவேண்டியது” என்று கூறினான். அதற்கு இசைந்த யமுனைத்துறைவர் “(1) உன் தாய் மலடியல்ல. (2) அரசன் தூர்மிகன். (3) ராஜபத்நீ பதிவ்ரதை” என்று மூன்று வாக்கியங்களைச் சொல்லி அவனை மறுக்கச் சொன்னார். அவன் அவற்றை மறுக்க இயலாமல் மௌனியாய் இருந்தான். பின்பு ஸாஸ்த்ரவிசாரமும் நடந்தது. அதிலும் தோல்வியுற்றான் ஆக்கியாழ்வான். “நீர் சொன்ன மூன்று லௌகிக வாக்கியங்களையும் உம்மால் மறுக்க முடியுமே?” என்று யமுனைத்துறைவரை ராஜாவும் சாஜமஹிஷியும் கேட்டனர். ‘முடியும்’ என்று சொல்லி யாமுநேயர் பின் வருமாறு மறுத்துக் காட்டினார்.

1. “ஒரு மரமும் தோப்பல்ல. ஒரு பிள்ளையும் பிள்ளையல்ல” என்கிற உலக வழக்கின்படி, நிலையற்றதான இவ்வுலகில் ஒரு பிள்ளையைப் பெற்ற தாய் “இப்பிள்ளை நமக்குத் தக்கவேனுமே, நம்மை ரக்ஷிக்க வேனுமே” என்று கலங்கிக்கொண்டேயிருப்பாளாகையால், அவள் பிள்ளைபெற்றும் மலடியேயாவாள். இம்முறையில் ஒரு பிள்ளைபெற்ற ஆக்கியாழ்வானுடைய தாயார் மலடியேயாகையால் முதல்வாக்கியம் மறுக்கப்பட்டது.

2. குடிகள் செய்யும் பாபம் அரசனைச் சேருமாகையாலே, பரம தூர்மிகனை இவ்வரசனும் குடிகள் செய்யும் பாபத்திலே பங்கு பெறுகிறானாகையாலே, இரண்டாவது வாக்கியம் மறுக்கப்பட்டது.

3. “ஸோம: ப்ரத்யமோ விவிதே, க, ந்தூர்வோ விவித, உத்தர: த்ருதியோ அக், நிஷ்டே பதி: துரியாஸ்தே மனுஷ்யஜா:” [ஸோமன்

முதல்தான் உன்னை மணம் புணருகிறான். கூந்தல்தான் அடுத்த நாள் உன்னை மணம் புணருகிறான். மூன்றாவது நாள் அக்கியானவன் உனக்குப் பதியாகிறான். நாலாவது நாளிலேயே கைப்பிடித்த மனிதன் உனக்குக் கணவனாகிறான்.) என்கிற வேத; வாசுபத்திப்படி வைதீக முறையில் மணம் செய்துகொண்ட எல்லா ஸ்திரீகளுக்குமே மணமான முதல் மூன்று நாட்களில் தேவதைகளோடு தொடர்பு உண்டாகையால் பர்திவ்ரத்யத்தில் குறையுண்டு. அக்குறை பரமவைதீகமான முறையில் அரசனைக் கைப்பிடித்த ராஜபத்தினிக்கும் உண்டாகையாலே மூன்றாவது வாச்யமும் மறுக்கப்பட்டது.

இவ்வண்ணமாக லௌகிக வாதுத்திலும் ஈஸ்த்ர வாதுத்திலும் ஆக்கியாழ்வானை வெற்றிகொண்ட பின்பும், ராஜபுரோஹிதனுமாய், பிராயத்தில் முதிர்ந்தவனுமான ஆக்கியாழ்வானை முதலில் பண்ணின ப்ரதிஜ்ஞைப்படி தலையிலே அடிப்பதற்கு மறுத்துவிட்டார் யமுனைத்துறைவர். இவருடைய பண்பையும், ஈஸ்த்ரப் புலமையையும், லோகானுபாவத்தையும். கண்டு வியப்புற்ற வித்ஸுவான்கள் அனைவரும் இவருக்கு பூரஹ்மரத்யம் பண்ணிப் பெருமைப்படுத்தினர். ராஜமஹிஷியும் "என்னை ஆளவந்தீரோ" என்று யமுனைத்துறைவரைத் தன் பிள்ளையைப்போலே எடுத்தனைத்துக்கொண்டு தன் பூர்த்தாவுடன் அரண்மனைக்குள் புகுந்தார். அரசனும் தன் ப்ரதிஜ்ஞைப்படி இவருக்குப் பாதிராஜ்யம் கொடுத்தான். இவரும் தம் பத்தினியோடுகூடி அரசாட்சி செலுத்திக்கொண்டு அரச பேரூகத்திலே ஆழ்ந்திருந்தார்.

உய்யக்கொண்டவர் நியமனத்தாலே யமுனைத்துறைவரை துர்ஸனப்ரவர்த்தகராக்க ஆசைகொண்ட மணக்கால் நம்பி கட்டும் காவலுமாய் இருந்த அரண்மனைக்குள் சென்று ஆளவந்தாரைக் காணமுடியவில்லை. திருமடைப்பள்ளியில் பணிபுரிவோரிடமிருந்து 'தூதுளைக் கீரையே ஆளவந்தார் விரும்பி அமுது செய்யும் கறியமுது' என்று அறிந்து மடைப்பள்ளிக்கு ஆறுமாதகாலம் தூதுளைக் கீரையை அளித்துவந்தார். அப்போதும் இவரைப்பற்றி ஆளவந்தார் விசாரிக்காமையாலே வருந்தி, நாலுநாள் தூதுளையைக் கொடுப்பதைத் தவிர்த்திருந்தார். ஆளவந்தார் அமுதுசெய்யும்போது "நாலு நாளாகத் தூதுளை இல்லாமல் இருப்பதேன்?" என்று கேட்டருள, அவர்களும் "ஆறு மாதமாக வயது முதிர்ந்த அந்தணர் ஒருவர் அளித்துவந்தார். நாலு நாளாக அளிக்கவில்லை" என்று கூறினார்கள். ஆளவந்தாரும் கேட்டு வியப்புற்று, 'அடுத்தபடி அவர் வந்தால் நமக்குத் தெரிவியுங்கள்' என்று நியமித்துவிட்டார். மறுநாள் நம்பியும் "இன்னமும் முயற்சி செய்து பார்ப்போம்" என்று தூதுளை எடுத்துவந்து, திருமடைப்

பள்ளியில் கொடுத்தார். அவர்களும் நம்பியை ஆளவந்தாரிடம் அழைத்துச் சென்றனர். ஆளவந்தாரும் அவரைக்கண்டு வணங்கி ஆஸனமிட்டு "நீர் இத்தனைநாளும் தூதுனை கொண்டு வந்து இருகிறது எதற்காக? உமக்கு வேண்டிய தடநதாந்யங்களை அளிக்கிறோம்" என்று நம்பியைக் கேட்க, நம்பியும் "நமக்கு இவை யொன்றும் வேண்டா. உமது பாட்டனார் தேடிவைத்த நிதி ஒன்று என்னிடம் இருக்கிறது. அதை உம்மிடம் அளிப்பதற்கு நான் இங்கு வந்து போவதைத் தடைசெய்யாமல் இருக்கும்படி உத்தரவிடவேண்டும்" என்று அருளிச்செய்ய, அதன்படியே அரண்மனைச் சேவகர்களிடம் கட்டளையிட்டார் ஆளவந்தார். அன்றுமுதல் தினந்தோறும் நம்பி அரண்மனைக்கு எழுந்தருளி, கிதையின் செம்மைப்பொருள் தெரியும்படி பதினெட்டு அத்தியாயமும் அருளிச் செய்ய, ஒருநாளைக்கொருநாள் ஆர்த்தி விஞ்சப்பெற்ற ஆளவந்தார், "இவ்வெம்பெருமானை அடையும் உபாயம் எது?" என்று நம்பியைக் கேட்க, நம்பியும் தனியே அழைத்துச் சென்று, மெய்ம்மைப் பெருவார்த்தையான சரமஸ்ஸோகத்தின் பொருளை ஆளவந்தாருக்கு அருளிச்செய்து "அவனை அடைவதற்கு அவனே உபாயம்" என்னும் உறுதியை அவருக்கு உண்டாக்கினார். அருளிச்செயல்களையும், அவற்றின் அரும்பொருள்களையும் அவருக்கு உபதேசித்தருளினார். அதற்குப்பின் திருவரங்கம் திருப்பதிக்கு அவரை அழைத்துச் சென்று பெரிய பெருமானைத் திருவடி தொழச் செய்து, "உங்களுடைய பாட்டனார் தேடிவைத்த பெருநிதி, இதுவே காணும்" என்று காட்டிக்கொடுக்க, பெரியபெருமாளிடம் ஈடுபட்ட ஆளவந்தார் ராஜ்யம் முதலான எல்லாவற்றையும் துறந்து துரியாஸூர மத்தை ஏற்றுக்கொண்டு ஸ்ரீரங்கத்தில் துர்ஸன நிர்வாணம் செய்து வந்தார். அக்காலத்திலே பெரியநம்பி, திருக்கோட்டியூர்நம்பி, பெரிய திருமலைநம்பி, திருமலையாண்டான் முதலான ஸ்ரீவைஷ்ணவப் பராஹ்மணேத்தமர்களும், திருக்கச்சிநம்பி, மாறனேரிநம்பி முதலான பாகு, வதோத்தமர்களும் அவரை ஆஸ்ரயித்திருந்தார்கள்.

அப்போது மணக்கால்நம்பி "தேவரீருடைய பாட்டனாரான நாதமுனிகள் அஷ்டாங்கயோக, ரஹஸ்யத்தைக் குருகைக்காவலப்பனிடம் சேமித்து வைத்திருக்கிறார். அவரிடம் சென்று அந்தநிதியைப் பெற்றுக்கொள்ளும்" என்று நியமித்தருளினார். ஆளவந்தாரும், குருகைக்காவலப்பன் யோகம் செய்யுமிடத்தில், அவருடைய யோகத்தைக் கலைக்கக்கூடாது என்னும் திருவுள்ளத்தால் ஓசைப்படுத்தாமல் ஸவருக்குப் பின்புறம் நிற்க, அப்பனும் பின்புறம் திரும்பிப் பார்த்து "இங்கு சொட்டைக் குலத்தவர் எவரேனும் வந்ததுண்டோ?" என்று

கேட்டருள. ஆளவந்தாரும் "அடியேன் யழைத்துறைவன் விடை கொண்டிருக்கிறேன்" என்று வணங்கிநின்று "அடியேன் வந்தது எப்படித் தெரிந்தது?" என்று கேட்க "பிராட்டியோடு பேசாக, ரஸத்தை அனுபவிப்பதின்காலிலும் என்னோடு கலத்திருப்பதை விரும்பும் எப்பெருமான் என்னையும் உபேஷித்துப் பின்புறம் திரும்பிப் பார்த்ததனால். நாதமுனிவம்சஸ்தூர் ஒருவர் வந்திருக்கவேணும் என்று உணர்ந்தேன்" என்று அருளிச்செய்தார். ஆளவந்தாரும் "பேசாக, ரஹஸ்யத்தை அருளிச்செய்யவேணும்" என்று பிரார்த்தித்தே, அப்பனும் தாம் பரமபதம் செல்லவிரும்பும் நானாக்குறியிட்டு, "அதற்கு முன் வந்தால் உபதேசிக்கிறோம்" என்று திருமுகம் எழுதிக்கொடுத்து ஆளவந்தாரைக் கோயிலுக்கு அனுப்பினார்.

கோயிலில் தூர்ஸனம் நிர்வஹித்து வரும்போது நம்பெருமாள் திருவத்யயனோத்ஸவத்திலே அரையர் ஸேவையில் "கெடுமிடர்" [திருவாய் 10-2] என்கிற திருவாய்மொழியை அபிநயித்துப் பாடி வருகிற திருவரங்கப் பெருமானாரையர் ஆளவந்தார் திருமுக மண்டலத்தைப் பார்த்து "நடமினோ நமர்களுள்ளீர் நாமுமக்கு அறியச்சொன்னோம்" [திருவாய் 10.2.8] என்று பலகாலும் பாடியருள. ஆளவந்தாரும் பெரியபெருமானுடைய நியமனம் பெற்றுத் திருவனந்தபுரத்திற்கு எழுந்தருளி, அநந்தபத்மநாபனைத் திருவடி தொழுது குருகைக்காவலப்பன் எழுதிக்கொடுத்த திருமுகம் நினைவுக்கு வருகையாலே அதை எடுக்கச் செய்து பார்க்கையில், அப்பன் பரமபதம் செல்லும் தினம் அன்றையாறிருக்கக்கண்டு "ஒரு புஷ்பக விமானம் பெற்றிலோமே" என்று மிக வருந்திக் கோயிலுக்கு எழுந்தருளினார். ஆளவந்தார் வைபவத்தில் எஞ்சிய பகுதிகள் அடுத்துள்ள அவருடைய சிஷ்யர்கள் வைபவத்திலும் எம்பெருமானார் வைபவத்திலும் சுருக்கமாகக் காணலாம்.

ஆளவந்தார் அருளிச்செய்த க்ரந்தங்கள் எட்டு. 1. ஆத்ம ஸித்தி, 2. ஸம்வித்தி, 3. ஈஸ்வரஸித்தி, என்னும் ஸித்தித்ரயம், 4. நேதாந்த தத்வ விசாசபரமான இவை எம்பெருமானுக்கு ஸூபாஷ்யம் முதலானவற்றை அருளிச்செய்ததற்குக் கைகொடுத்தன. 5. கீதார்த்த ஸங்க்ரஹம். இது எம்பெருமானுடைய கீதாபாஷ்யத்திற்கு அடிப்படையாய் அமைந்தது. 6. ஆகம ப்ராமாண்யம். இது பாஞ்சராத்ர ஆகமத்தின் ப்ராமாண்யத்தை ஸமர்த்திப்பதாய், பாஞ்சராத்ராதிக்ரணம் முதலானவற்றை விவரிக்கும்போது ஸூபாஷ்யகாரர்க்கு உதவிற்று. 7. மஹாபுருஷநிர்ணயம். ஸூத்ர

நாராயணனின் பரத்வத்தை ஸ்தாபிக்கும் க்ஷரந்த்மான இது-
வே, தூர்த்தஸங்க்ரஹம் முதலான பல க்ஷரந்த்ங்களை அருளிச்
செய்யும்போது எம்பெருமானுக்குப் பயன்பட்டது. 7. ஸ்தோத்தரத்தாம்.
எம்பெருமானைப் பற்றிய தன்னிகரில்லாத துதிநூல் இது. 8. சது-
ஸ்ஸோகி. மிகச் சுருக்கமாய், மிக ஆழ்ந்த பொருளை உடைய இத்
துதிநூல் பிரட்டியைப்பற்றியது. இவ்விருண்டு துதிநூல்களும்
உடையவராலே கசுத்யம் முதலானவற்றில் ஆர்வத்தோடு கையாளப்
பட்டவை. இவற்றில் ஸித்தி, த்ரயத்தில் ஒரு பகுதியும், மஹாபுருஷ
நிர்ணயம் முழுவதும் இப்போது கிடைக்கவில்லை. மற்றவை உள்.

ஐதிஹ்ய நிர்வாஹங்கள்

1. ஆருயிரப்படி குருபரம்பராப்ரபாகம்: பெரியநம்பி, திருக்
கோட்டியூர்நம்பி, பெரிய திருமலைநம்பி, மாறனேரி நம்பி, திருக்கச்சி
நம்பி, ஆளவந்தாராழ்வான், திருமாலையாண்டான், வானமாமலை
யாண்டான், தெய்வவாரியாண்டான், ஈசனாண்டான், சீயராண்டான்,
திருக்குகூரப்பன், திருமோகூரப்பன், திருமோகூர்நின்றான், தெய்வப்
பெருமாள், வகுளாபரண ஸோமயாஜியார், திருக்குகூர்தாஸர்,
திருமாலிருஞ்சோலைதாஸர், வடமதுரைப்பிறந்தான், ஆட்கொண்டி
யம்மங்கி என்று இவ்விருபது முதலிகளும் ஆளவந்தார் ஸ்ரீபாதத்
திலே ஆஸ்ரயித்தார்கள்.

இவர்களெல்லாரும் வித்வான்களுமாய் தர்ஸந ப்ரவர்த்தகருமா
யிருக்கிற காலத்திலே, மணக்கால் நம்பி ஆளவந்தாரைப்பார்த்து
'இன்னமொரு ரஹஸ்ய விசேஷம் ருருகைக் காவலப்பன் பக்கலிலே
யுண்டு; அங்கேபோய்க் கேளும்' என்று அருளிச்செய்ய, ஆளவந்
தாரும் 'அதுவென்? தேவரீருக்கு அந்த ரஹஸ்ய விசேஷம் இன்
றிக் கே போவாளென்?' என்ன, நம்பியும் "உங்கள் திருப்பாட்டனா
ரான நாதமுனிகள் எங்களாசார்யரான உய்யக்கொண்டாருக்கு
அந்த ரஹஸ்ய விசேஷத்தை அருளிச்செய்யத்தேட அவரும் 'பிணங்
கிடக்க மணம் புணரலாமோ? ஸரீராவஸநததுஸையிலே அப்ய
ஸிக்கவமையும்' என்று விண்ணப்பஞ்செய்தார். ஆகையாலே அந்த
ரஹஸ்ய விசேஷம் இல்லையாய்த்து" என்ன, 'ஆகில், அங்கே கேட்
போம்' என்று கோயிலிலே எழுந்தருளியிருந்து 'ஆளவந்தார்
தர்ஸநம் நிர்வஹிக்க.

2. ஆருயிரப்படி குருபரம்பராப்ரபாகம்: அந்தந்தம் ஆளவந்
தாரும் முதலிகளும், அப்பன் யோகத்திலே எழுந்தருளியிருக்கு

மிடத்தேற எழுந்தருளி. 'இவரை ஸமாதியுட்கும் பண்ண வொண்ணாது' என்று தும்முதல் இருமுதல் அடியோசைப்படுத்து தல் செய்யாதே மௌனத்தோடே கவர்ப்புறத்தே பின்னோ தெரியாதே நிற்க, அப்பனும் யோக்யத்திலே எழுந்தருளியிருக்கிறவர் பின்னோ திருப்பிப் பார்த்தருளி 'இங்கே சொட்டைக்குலத்தவர் ஆரேனும் வந்தாருண்டோ?' என்று கேட்டருள, ஆளவந்தாரும் 'அடியேன் யமுனைத்துறைவன் விடைகொண்டிருக்கிறேன்' என்று எழுந்திருந்துவந்து அப்பன் ஸ்ரீபாதத்திலே ஸேவித்திருந்து 'அடியோங்கள் கவர்ப்புறத்தே பின்னோ தெரியாதபடி நிற்க, தேவரீர் இங்ஙன் அருளிச்செய்கைக்கு ஹேதுவென்?' என்று கேட்டருள அப்பன் அருளிச்செய்தபடி:- அடியேனுத் தானுமாய் அநுபூவியா நின்றால் பெரியபிராட்டியார் திருமுலைத் தடத்தாலே நெருக்கியனைத் தாலும் அவள் முகங்கூடப் பாராத ஸர்வேஸ்வரன் என் தேவர்களை யமுக்கி நாலுமூன்றுதரம் கவர்ப்புறத்து எட்டிப்பார்த்தான்; இப்படி அவன் பார்க்கும்போது சொட்டைக்குலத்திலுள்ளார் ஆரேனும் வந்தா ருண்டாகவேணுமென்று இருந்தேன் கானும்' என்று அருளிச் செய்தார். ஆளவந்தாரும் இதைக்கேட்டுப் போர வித்துராயருளி 'அடியேனுக்கு இந்த யோக்யஹஸ்யத்தை அருளிச் செய்ய வேணும்' என்று அப்பன் ஸ்ரீபாதத்திலே தண்டனிட்டுக்கொண்டு விழுந்து கிடக்க, அப்பனும் உகந்து 'அப்படியே செய்கிறேன்' என்று முடிபிடித்தெடுத்து 'நம்முடைய ஸரீராவஸாநத்திலே சொல்லுகிறோம்; வருகிற புஷ்ய மாஸத்திலே குருபுஷ்யயோக்யத்திலே அபிஷித் துஹுர்த்தத்திலே நமக்கு ஸரீராவஸாநமாயிருக்கும்; அதுக்கு முன்னாக எழுந்தருள வேணும்' என்று திருமுகமெழுதிக்கொடுத்தருள ஆளவந் தாரும் திருமுகத்தைக்கொண்டு கோயிலேற எழுந்தருளினார்.

3. ஆறுபிரப்படி குருபரம்பராப்ரபாவம் : குருகைக்காவலப்பன் வைபவம் ஐதிஹ்ய திரீவாஹம் 5-ல் உள்ளபடி.

4. ஆறுபிரப்படி குருபரம்பராப்ரபாவம் : தெய்வவாரியாண்டா னுக்கு ஆளவந்தார் வில்லேஷம் பொறாமல் திருமேனி மோஷிக்க, இங்கிருந்த முதலிகள் இவர்க்கு வைத்யர்கள் பலரையும் அழைத்துப் பார்ப்பித்த விடத்தில் அவர்கள் 'இவர்க்கு விஷயஸ்ப்ருஹையாக்கும் ஸ்ரீப்படியாய்த்து' என்ன, 'உமக்கு எந்த விஷயத்திலே ஸ்ப்ருஹை இருக்கிறது?' என்று முதலிகள் கேட்க, அவரும் 'அடியேனுக்கு ஆளவந்தார் விஷயமொழிய வேறொரு விஷயமுண்டோ?' என்று அருளிச்செய்ய, 'ஆகில், இவரை அங்கேறக் கொண்டுபோய்கோள்'

என்று வைத்யர்கள் பலருஞ்சொல்ல, முதலிகளும் இவரைக் கட்டணத்திலே கொண்டுபோக, ஒருநாளாக்கொருநாள் திருமேனியில் வாட்டந்தீர்த்து பின்பு நடக்கவல்லவராய் வருகிறவளவிலே, ஆளவந்தாரும் திருவநந்தபுரத்தினின்று மீண்டு எழுந்தருளுகிற வழியிலே திருவநந்தபுரத்துக்கு அரைக்காதவழியிலே கரைமனைமாற்றங்கரையிலே விட்டு எழுந்தருளியிருக்க, தெய்வவாரியாண்டானும் ஆளவந்தாரை ஸேவித்து அவர் ஸீபாதத்திலே தண்டன் ஸமர்ப்பித்துக் கொண்டு விழுந்துகிடக்க, ஆளவந்தாரும் இவர் 'எழுந்திருக்க மாட்டாமற்கிடக்கிறதைக்கண்டு, 'பெருமாள் ஸ்வதந்த்ரமாய் ஸூரருமாயிருக்கையாலே ஸ்ரீபுரதாழ்வான் வைத்தவிடத்தேயிருந்தார்; அடியேன் ஸ்வதந்த்ரனுமன்றிக்கே ஸூரனுமன்றிக்கேயிருக்கையாலே யிறே நீர் வைத்தவிடத்தல் இராமல் வந்தது' என்று அருளிச்செய்ய, இத்தைக்கேட்ட தெய்வவாரியாண்டானும் 'வந்து ஸ்வரூபஹாநிப்பட்டேன்!' என்று மிகவும் ஸத்தை குலைந்து கிடக்க, இவர் எழுந்திராதபடி கண்டு 'என்னை ஸ்வதந்த்ரனும் ஸூரனுமாக்கினாலொழிய எழுந்திரேனென்று கிடக்கிறயோ?' என்று ஆளவந்தார் அருளிச்செய்ய, தெய்வவாரியாண்டானும் இவ்வார்த்தையைக்கேட்டு, 'வந்து ஸ்வரூபஹாநிப்பட்டவோபாதி இதுவும் ஒரு ஸ்வரூபஹாநியாயிற்றே!' என்று பரபரவென்று எழுந்திருந்து நிற்க, ஸீபாதத்து முதலிகளும் 'ஐலாந்மதஸ்யாவீவோதத்த்ருதௌ' என்ற இளையபெருமாள் நிலை இவர்க்கு உண்டாய்த்து — என்ன, ஆளவந்தாரும், 'ஈதொரு அதிகார விசேஷம் இருந்தபடி எந்தான்!' என்று போரவுகந்தருளி 'மிகவும் மெலிந்திரே' என்று முதுகு தடவி அதிக்ருபார்த்துரசித்தராய், 'திருவநந்தபுரத்துத் திருக்கோபுரம் அதோ தோன்றுகிறது; அங்கே போய் *ஆயிரம்பைந்தலையநந்தசயனனை ஸேவித்து வாரும்' என்று அருளிச்செய்ய, இவரும் 'என்னுடைய திருவநந்தபுரம் எதிரே வந்தது' என்று ஸ்வாசார்யரான ஆளவந்தாரைக் காட்டியருள, ஆளவந்தாரும் 'யேநாவ குருண யஸ்ய ந்யாஸவித்யாப்ரதீயதே | தஸ்ய வைகுண்ட, துக்ஷதாப்தி த்வாரகாஸ்ஸர்வ ஏவ ஸ: ||' என்றும், 'வில்லாச் மணி கொழிக்கும் வேங்கடப் பொற்குன்றுமுதல் செல்லார் பொழில்கூழ் திருப்பதிக ளெல்லாம் மருளாயிருளோட மத்தகத்துத் தம்தாள் அருளாலே வைத்த அவர்' என்றும், 'நின்ற வண்கீர்த்தியும்' என்று தொடங்கி, 'உன்னினை மலர்த்தாள் என்றளக்குமது' என்றும் சொல்லுகிற படியே விசேஷாதிகாரியான தெய்வவாரியாண்டானைக் கூட்டிக் கொண்டு மீண்டு கோயிலேற எழுந்தருளிப் பெரிய பெருமானாயும் ஸேவித்துக்கொண்டு (அங்கே தாமும் ஸ்ரீபாதத்து முதலிகளுமாக இருந்து தர்சனம் நிர்வஹித்தருளுகிறபோது) 'இனிமேல் தர்சனப் ப்ரவர்த்தகராவார் ஆர்?' என்று விசாரமுண்டாய் ஒருவரையுங் காணுதே முசித்துச் சிந்தித்திருக்கிறகாலத்திலே—

6. ஆறுமீரப்படி குருபரம்பரப்பரபாவம்: அவ்வளவிலே, இரண்டு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பேருள்ளார் ஸத்தி, யினின்றும் கோயிலுக்கு எழுந்தருளி நம்பெருமானைத் திருவடிதொழுது ஆளவந்தார் திருவடிகளிலே ஸேவித்துநிற்க, ஆளவந்தாரும் பெருமாள் கோயில் விசேஷங் கேட்டருளும்போது ப்ராஸங்கிகமாக "யாதவப்ரகாசனென்பானொரு ஏகதூண்டி, ஸந்தானபக்கல் ஸ்ரீபெரும்புகூர் இளை யாழ்வா ரென்றொருவர் வேதாந்தம் வாசிப்பதின்க, 'ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம' [சு-ஆத 1] [ஸத்யமாகவும் (எப்போதும்ருப்பதாகவும்), ஜ்ஞானஸ்வரூபமாகவும், அநந்தமாகவும் (தேவகாலவஸ்துக்கள் மூன்றாலும் அளவுபடாததாகவும்) இருப்பது ப்ரஹ்மம்] என்கிற ஸ்ருதி வர, அவன் அதுக்கு வ்யாவ்ருத்தி தோன்ற அரித்த, ஞ்சொல்ல, இளை யாழ்வாரும் குணயோக்யம் சொல்லலாயிருக்க வ்யாவ்ருத்தி சொல்லல்சேராதென்ன, அவனும் ஹுங்காரம் பண்ணினான்; பின்பையும் ஒருநாள் இளை யாழ்வார் அவனுக்கு அப்யயஞ்ஜநம்டும்போது 'தஸ்ய யதா கப்யாஸம் புண்டரீகமேவ மக்ஷிணி' [சுரத் 1-6-6 & 7] [அவனுக்கு ஸலிரயனல் மலரும் தாமரை போன்ற இரு கண்கள் உள] என்கிறதுக்கு அநுசிதார்த்த, ஞ்சொல்லக்கேட்டு க்லேசிக்கும்போது ஸோகாஸ்ரு அவன் தொடையிலே விழ, அது நெருப்புப்பொறிபட்டாற்போல் வேக, அவனும் பதறி இவர் முகத்தைப் பார்த்து க்லேஸஹேதுவேதென்ன, இவரும் 'ஸலிரயனைக் கண்டு அப்போதவர்த்த கமலம்போலவிரும்பும் பரமபுருஷன் திருக்கண்களென்று இங்ஙனே யோஜனையிருக்க அபார்த்தங் கேட்டவாறே க்லேசமாயிற்று' என்றார்" என்ற இந்த வ்ருத்தாந்தங்களை ஸவிஸ்தரமாக விண்ணப்பஞ்செய்ய ஆளவந்தாரும் கேட்டருளி, "அஸந்த ஏவாத்ர ஹி ஸம்பவந்தி, ஹஸந்திகாயாமிவ ஹவ்யவாஹ: | அத்ரேவ ஸந்தோ யதி, ஸம்பவந்தி தத்தரேவ லாபு: ஸரஸீருஹாணம் ||" [நெருப்புச்சட்டியில் நெருப்புப்போலே இவ்வுலகில் துஷ்டர்களே உள்ளனர். இதிலேயே நல்லோர்களாகச் சொர் காணப்படுவார்களாகில், அந்த நெருப்புச்சட்டியிலேயே தாமரைகள் பூத்தது போலாகும்] என்கிறபடியே 'இந்தளத்திலே தாமரை பூத்தாற்போலே இவ்விபூதியிலே இப்படியும் ஒரு மஹாநுபாவனுண்டாகப் பெற்றதே! ' என்று போரப்பீரராய் அப்பொழுதே அவரைக் காணவேணுமென்னும் பேராசையோடே முதனிகளும் தாமுமாகப் புறப்பட்டு நம்பெருமானுக்கு விண்ணப்பஞ்செய்து அவரநுமதிக்கொண்டு எழுந்தருளி, பயணகதியிலே திருக்கோவலூர் வழியாக வந்து ஆழ்வார்கள் நாயனாரையுந் திருவடிதொழுது ஆ-8

"புரினாமி ஸர்வாஸாம் ஸ்ரேஷ்டா பரபஹா ஹி ஸா | நாம்நா காஞ்சி மிக்யாதா புரி புண்யவிவர்த்தாநீ ||" [ஹஸ்திகிரிமாஹாத்மியம்] [நகரங்கள் அனைத்திலும் சிறந்ததாய், பரபத்தைப் போக்கடிப்பதாய், புண்ணியத்தை வளரச்செய்வதாயிருப்பது காஞ்சி யென்று புகழ்பெற்ற அந்நகரம்] என்று சொல்லப்படுகிற மாஹாத்மயத்தையுடைத்தான பெருமாள்கோயிலேற எழுந்தருள (திருக்கச்சிநம்பியும் 'ஸ்வாசார்யரான ஆளவந்தார் எழுந்தருளினார்' என்று கேட்டு மிகவும் ஸந்தோஷத்துடனே எதிர்கொள்ள எழுந்தருள) அங்குள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் வரத்தரும் பெருமானரையும் ஸ்ரீஸட,கோபனும் தீர்த்தப்ப்ரஸாதங்களுங் கொண்டு அதிஸ்ட்ப்ரமத்துடனே எதிர்கொள்ள, ஆளவந்தாரும் மிகவும் ஸந்துஷ்டராய் ஸாஷ்டாங்கப்ப்ரணாமம் பண்ணித் தீர்த்தப்ப்ரஸாதங்களை ஸ்விகரித்தருள, திருக்கச்சிநம்பியும் மிகவும் உகப்போடே திருவடிகளிலே அடைவுகெட விழுந்து ஸேவிக்க, ஆளவந்தாரும் அதிப்ரீதியுடனே அவரை முடிபிடித்தெடுத்து 'ஸ்ரீகஜேந்த்ரதாஸரே! பேரருளாளர்க்கு அந்தரங்கமான திருவாலவட்ட கைங்கர்யம் அவிச்சிந்தமாக நடந்துவருகிறதோ?' என்ன, அவரும் வாய்புதைத்து 'தேவரூடைய க்ருபையாலே பேரருளாளர் கண்டருளுகிறார்' என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய பின்பு நம்பியையுங் கூட்டிக்கொண்டு "உலகேத்துமாழியான் அத்தியூரான்" என்கிற அர்த்திதார்த்தப்பரிதாநதீ,க்ஷிதரான பேரருளாளரை ஸேவிப்பதாகப் புருந்து ப்ரதமம் பேரருளாளன் பெருந்தேவியாரைத் திருவடிதொழுது ப்ரத,க்ஷிணமாக எழுந்தருளாநிற்க. "உத்கம்பம்சிமபாக்யஸ்தம் வல்மீகம் மஹதோ கிரே| பூஜநியஸ்ச தத்ராஸ்தே ஸேஷபுண்ப்ருதாம் வர:" [ஹஸ்திகிரிமாஹாத்மியம் 1.61] [அந்தத் திருக்கச்சியிலேயே, சிறந்த அத்திகிரிக்கு வடமேற்கில் புற்றென்று இருக்கிறது. அந்தப் புற்றில் பாம்புகளுக்கு அரசனான திருவனந்தாழ்வான் (யாவராலும்) பூஜிக்கத்தக்கவராக எழுந்தருளியிருக்கிறார்] என்று சொல்லுகிற திருப்புற்றின் ஸமீபத்திலே திருவனந்தாழ்வானையும் அதுக்குக் கிழக்காகக் கரிபமாணிக்கத்தாழ்வாரையும் ஸேவித்து ஆளவந்தாரும் முதலிகளும் எழுந்தருளியிருக்கிறவளவிலே, யாதவப்ரகாஸனும் திரௌமாகப் பேரருளாளரை ஸேவித்து ப்ரத,க்ஷிணம் பண்ணிக் கொண்டு வாராநிற்க, ஆளவந்தாரும் 'இவர்களிலே இளையாழ்வார் ஆர்?' என்று நம்பியைக்கேட்டருள, அவரும் "சிவந்து நெடுகி வஸிபராய் 'ஆயதாஸ்ச ஸுவ்ருத்தாஸ்ச ப்ராஹஸ:' [ரா-கி3-15] [நீண்டவையும், உருண்டிருப்பவையுமான (ராமலக்ஷ்மணருடைய) திருக்கைகள்] என்கிறபடியே ஆஜாதுபாஹுவாய் நடுவே வருகிறவர்" என்று

விண்ணப்பம் செய்ய, ஆளவந்தாரும் ஸத்தோஷத்தாலே ப்ரஸத்த மது, கம்பீரநயனங்களாலே பூ, யோபூ, செவ்வரியோடே அவரைப் பார்த்தருளி 'ஆம் முதல்வன் இவன்' என்று விசேஷகடாஷும் பண்ணியருளி, பெருமானோடுநோக்கி, 'யஸ்ய ப்ரஸாத, கஸ்யா ப, தி, ரஸ ஸ்ருணோதி பங்கு: ப்ரத,ாவதி ஜவேந ச வக்தி மூக:| அந்த: ப்ரபஸ்யதி ஸூதம் லப,தே ச வத்த,பாதம் தேவமேவ வரதம் ஸரணங்க,தோடஸம் ||' [அந்தப் பேரருளாளனுடைய அனுகூலஹத்தின் லேசத்தினாலேயே செவிடர் கேட்கும் சத்தியுடைய வனுகிறானே, காலில்லாதவன் வேகமாக நடக்கவல்லவனாகிறானே, ஊமை பேசவல்லவனாகிறானே, குருடன் கானவல்லவனாகிறானே, மலடியும் பிள்ளை பெறுகின்றனோ, அந்த தேவப்பெருமானான வரதராஜனை ஸரணமடைகிறேன்] என்றும், 'தாம்வேண்டும், காமமே காட்டுங் கடிது' என்றும் சொல்லுகிறபடியே அவ்வவருடைய இஷ்ட காமங்களைத் தந்தருளுகிறவராகையாலே, அடியேனுக்கும் இளையாழ் வாராகிற மஹாநுபூவர் நம் துர்மத ப்ரவர்த்தகரம்படி விசேஷ கடாஷுள் செய்தருளவேணுமென்று தேவரீரை ஸரணம் புகுந்தேன்" என்று விண்ணப்பஞ்செய்து, பின்பு ஹஸ்திகி, சியின் மேலே எழுந்தருளிப் பேரருளாளரையும் லே வித் துத் தீர்த்த, ப்ரஸாத, மும் ஸ்வீகரித்தருளித் திருக்கச்சிநம்பியையும் நிறுத்தி, அப்போது இவர்க்கு ஒரு நல்வார்த்தைசொல்ல அவஸரம் காணமையாலே மீண்டு, முதலிகளும் தாமுமாகக் கோயிலுக்கு எழுந்தருளினார்.

6. ஆரூயிரப்படி ரூபரம்பராப்ரபாவம்: அவ்வளவிலே ஆளவந்தார் திருமேனியிலே நோவுசாத்தியெழுந்தருளியிருக்கச் செய்தே, திருவரங்கப் பெருமானாரையரைப் புருஷகாரமாகக்கொண்டு திருக்கோட்டியூர் நம்பியும் பெரியநம்பியும் ஆளவந்தார் ஸ்ரீபாதத்திலே தண்டனிட்டு 'அடியோங்களுக்குத் தஞ்சமா யிருப்பதொரு அர்த்தம் ப்ரஸாதி, தந்தருளவேணும்' என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, ஆளவந்தாரும் முதலிகளிருவரையும் திருவுள்ளம்பற்றி 'உங்களுக்குத் தஞ்சமாயிருப்பதொரு அர்த்தம் இது:— கோயிலாழ்வாரே உங்களுக்கு உயிர்நிலை உங்களுக்குத் தஞ்சமென்று பு, த், தி, பண்ணிப்போருங் கோள்' என்றும், 'பெரியபெருமான் திருவடிகளின் கீழே விணையுங்கையுமாய் லேவித்திருக்கும் திருப்பாணாழ்வார் விக், ரஹத்தைப் பாதாதி, கேஸாந்தமாக லேவித்துக்கொண்டு போருங்கோள்' என்றும் திருவுள்ளமாக, திருவரங்கப்பெருமானாரையர் முதலான முதலிகள் மூவரும் அப்படியே திருவுள்ளம் பற்றியிருக்கிறவளவிலே, ஆளவந்தாரும் திருவரங்கப்பெருமானாரையர் முதலான முதலிகள் மூவரையும் குறித்து, இதற்கு ப்ரமானமாகத் திருவேங்கடமுடையா

னுயிர்நிலை யறித்து போரும் குறுப்பறுத்த தப்பீபையும். பேரரு ளாளப் பெருமானுயிர் நிலையறித்து போரும் திருக்கச் சிதப்பியையும், பெரிய பெருமானுயிர் நிலையறித்து போரும் திருப்பாணுழ்வாரையும், திருப்பாணுழ்வாருயிர் நிலையறித்து போரும் திருவரங்கப் பெருமா ளரையரையும் காட்டியருளி, ஆழ்வார் திருவரங்கப்பெருமா ளாரை யரைப் பார்த்தருளி 'நீர் பெரிய பெருமானுயிர்நிலையறித்து ஸேவித் துப்போருகிற விக்கரஹமே அடியேனுக்கு உபாயோபேயமென்று புத்த, திபண்ணிப் போருவன்' என்று அருளிச்செய்ய. திருவரங்கப் பெருமா ளரையரும் ஆளவந்தார் ஸ்ரீபாதத்திலே தண்ட, ஸமர்ப் பித்து 'தேவரீர் நித்யவிபூ, தியிலே சென்று பரமபத, நாத, னே ஸேவித்து இமையாத கண்ணராய்க் கொண்டுபோரத் திருவுள்ளம் பற்றி யருளிற்றே?' என்று விண்ணப்பஞ் செய்ய. ஆளவந்தாரும் அவரைக் குறித்து 'நீர் பரஸம்ருத், தி, க்கு உகந்து அத்த, யவளித் திரும்' என்று அருளிச்செய்து, பிணையும் ஆளவந்தார் இம் முதலிகள் மூவரையும் திருவுள்ளம்பற்றி 'ஓருவன் ப்ரபந்தனானல் ப, க்யத, தி, நமான ஆத்ம யாத்ரையிலும் கர்மாதீ, நமான தே, ஹ யாத்ரையிலும் அந்வயமுண்டென்று இருந்தானானல் ஆத்மஸமர்ப் பணங்குலைந்து நாஸ்திகனாய்விடும்; ஆகையானே, தீரிவித, கரணங் களாலும், உப, யயாத்ரையிலும் அந்வயம் இல்லை; நாராயணனுக்கு தைரந்தரீய வேஷம் தன்பக்கல் பேற்றுக்கு 'நம:' என்னுதவர்களை 'வானவர் நாட்டையும் நீ கண்டு கொள்' என்பது ஒரு ஓளத, ரீய விசேஷமுண்டு, நாரங்களுக்கு தைரந்தரீயவேஷம் 'நாராயணனே நமக்கே பறைதருவான்' என்கிறபடியே நிர்ப்ப, ரங்களாயிருக்கை என்றிராதே, தம்பேற்றுக்கு த்வரிக்கையும் ஸ்வரூபஹாதி: எம்பெரு மானே ரக்ஷகனென்றிருக்கையும் ஸ்வரூபஹாதி: எம்பெருமான் ரக்ஷய னென்றிருக்கையும் ஸ்வரூபஹாதி: இப்படியிருந்தானானல் அநந்யார் ஹஸேஷத்வத்துக்கும் ஸ்வ ஸ்வாமிய, பாவஸம், ப, ந்த, த்துக்கும் சேராது' என்று அருளிச்செய்ய. மீளவும் இவர்கள், ஸ்ரீபாதத்திலே தண்ட னிட்டு, 'அடியோங்களுக்குப் பற்றும் உபாயம், எது?' என்று கேட்க. ஆளவந்தாரும், 'நீங்கள் அடியேனை உபாயோபேயமென்று புத்த, திபண்ணிப் போருங்கோளென்கை அடியேனுக்கு ஸ்வரூப ஹாதி: 'எம்பெருமான் தான் தொழுவார் எப்பொழுதுய என் மனத்தேயிருக்கின்றாரே' என்கிறவதுவே உங்களுக்கு உபாயோ பேயமென்று புத்த, திபண்ணிப் போருங்கோள்' என்று அருளிச் செய்ய. முதலிகளும் திருவுள்ளத்திலே முசித்திருக்க ஆளவந்தாரும் இவர்களைக்கண்டு 'நீங்கள் முசிக்கவேண்டா: உங்களுக்குத் திருமந்தரார்த்தம் பே, ராக, மண்டபம்: சரஸ்வலோகார்த்தம், புஷ்ப

மண்டபம்; மந்திரரத்தார்த்தம் த்யாகமண்டபம்; இதற்குப் பரமாதாக்கள் திருப்பாலாழ்வார் முதலானோர்கள் என்று அருளிச்செய்தார் இதைத் திருவரங்கப்பெருமானரையர் திருவுள்ளம்பற்றி 'தேவரீர் அலாதாரர் தீர்த்தம் பரவரத்தித் துப்போளளவில் கீரீய்கீடாதி, கருக்கு ஓழிவு வத்தால் சேதம் இல்லை' என்று அருளிச்செய்ய, ஆளவந்தாருப அங்வார்த்தையைக்கேட்டுப் பராக்கடித்துப் பரத்யுத்தர அருளிச் செய்யாமலிருக்க, இங்வார்த்தையை முதலிகள் இருவரும் திருவுள்ளம்பற்றி, 'ஆளவந்தார் வியோகத்தில் நாம் பராண த்யாக்யம்பண்ணைக் கடலோம்' என்று நிம்சபித்திருக்கிறவளவிலே:

பெரியபெருமாள் திருவோலக்கத்திலே இவ்வியோகம் பிறக்க, பெரியபெருமானும் திருவரங்கப்பெருமானரையர் திருக்கோட்டிழை நம்பி முதலாக அருளப்பாடிட்டு, 'ஆளவந்தார் வியோகத்திலே தீவர்கள் அவிவேகம்பண்ணினீர்களாகில் நம்மாளை' என்று ஆஜ்ஞாபித்துத் திருவரங்கப்பெருமானரையர் திருக்கையிலே அவர்களைக் காட்டிக் கொடுத்தருள, அவரும் முதலிகளிருவரையும் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு ஆளவந்தார் பூரீபாதத்திலே சென்று இவ்வியோகத்தை விண்ணப்பஞ்செய்ய. அவரும் இதைக்கேட்டு, "நம் பேற்றுக்கு ஸஹியாதவர்கள் பெரியபெருமாள் இரண்டாற்றுக்கும் நடுவே திருவாராத நங்கண்டருள ஸஹியாதவர்கள்" என்று அருளிச்செய்து, 'நம்முடைய வியோகத்தில் அவிவேகம் பண்ணினீர்களாகில் உய்யக்கொண்டார் மணக்காஸ்தம்பி முதலான பெரிய பெருமானாகத்த முதலிகளுடைய திருவுள்ளத்தை மறுத்தவர்களாவுதினோள்' என்று தம்முடைய திஷ்யாஜ்ஞையிட, இவர்களும் திருவுள்ளத்திலே நொந்திருக்கிறவளவிலே. ஆளவந்தாரும் 'பாக்யவத்பாக்யவத விஷயங்களிலே தரமடாதே பாக்யவதவிஷயத்திலே பாக்யவந்நோக்கான வாய் பாக்யவாளை குருபரம்பராதியாகத் திருவடி வளக்குமா போலே, பாக்யவதவிஷயத்திலும் தன் ஸத்தை மாண்டு ஆசார்ய விக்ரஹத்தாத அநுஸந்தித்துத் தீர்த்தங்கொண்டு போருகையும், அவர்களுக்குத் தீர்த்தங்கொடுக்கும்புடத்தில் அர்த்தகாம பரவலரன்றிக்கே தாங்களும் நேரே ஆசார்யனை நோக்கி குருபரம்பரா பூர்வகமாக த்வயத்தை அநுஸந்தித்துக் கொடுக்கையும் இருவார்க்கும் உபாதேயம்; ஜ்ஞாநாதிக விஷயமுமாய் ஸமூஹமுமாய்ச் சென்றவளவிலே. இருவரும் அர்த்தகாமபரவலராய், பராக்ருதஸரீரத்திலே நோக்காய், ஸமூஹத்திறசென்ற முதலிகளையிழந்து திருவுள்ளம் கன்றுமாகில், ஆசார்யனையாகிலும் இவர்களுக்கு அத்தீர்த்தம் உபாதேயமன்று' என்று அருளிச்செய்ய. இம்முதலிகளும் அங்வார்த்தையைத் திருவுள்ளம்பற்றியிருக்கிறவளவிலே, ஆளவந்தார்

தாரும் முதலிகளைப் பார்த்து 'உங்களுக்குச் சரமார்த்தம் பெரிம பெருமான் திருவடிகளிலே ஒரு கருமுனைமுதிர் வெடிக்கணைக்கவும் ஆசார்ய விஷயத்தில் ப்ரத,மத,நை மத்யம த,நைகளைச் சரம த,நையாக அருஸந்தி,த்துப் போருகையும் உத்தாரகப்ரதிபதி' என்று அருளிச்செய்து, திருவரங்கப் பெருமானாரையரை தண்ட, னிட்டுத் திருக்கோட்டியூர் நம்பியையும் பெரியநம்பியையும் அவர் கையிலே காட்டிக்கொடுக்க, திருவரங்கப்பெருமானாரையரும், அவர் களைக் கைக்கொண்டு 'நீங்கள் ஆசார்ய விஸ்ஸேஷத்தில் அவிவேகம் பண்ணினீர்களாகில், உங்களுக்கு ஒரு தே,ஸவிஸேஷம் றிக்கே நித்யஸூரிசுள் திரளிலும் புகுரப்பெருதே இழப்புதினோள்' என்று அருளிச்செய்ய, ஆளவந்தாரும் இதைக் கேட்டுத் திருவுள்ளமுகந்து 'உங்களுக்குத் திருவரங்கப்பெருமானாரையருடைய விக்க,ரஹமே உபாயோபேயமென்று பு,த,தி,பண்ணிப் போருங்கோள்' என்று அருளிச்செய்ய, அவர்களும் அப்படியே பு,த,தி, பண்ணியிருந்த வளவிலே, ஆளவந்தார் திருமேனியில் நோவாறி ஆரோக்,ய முண்டாய், நீராடி, பெரியபெருமானாக்கும் உதல்ஸவாய்ப் பெரியதிரு மஞ்சளம் கண்டருளி உடுத்து முடித்துச் சாத்துப்படிசாத்தி அங்குள்ள ஸ்ரீரங்கமாமறையோர் ஸேவிக்க அமுதுசெய்தருளித் திருத்திரை நீக்கியிருக்கிறவளவிலே.

ஆளவந்தார் திருவோலக்கத்தேற எழுந்தருளி க்ருதாஞ்ஜனி புடராய் ஸேவித்து நிற்க, பெரியபெருமானும் நினைவறிந்து திருவரங்கப்பெருமானாரையரை அருள்பாடிட்டருள, அவரும் ஸேவிக்கு மடைவொழியச் சூழ்விசும்பணிமுகில் ஸேவிக்க, திருவோலக்கமடைய 'இதென்ன!' என்று விஸ்மயப்பட, பெரியபெருமான் திருநெற்றி மாலை நழுவிவிழ, நம்பியார் எடுத்து ப்ரஸாதி,க்கிறோமென்று இருக் கிறவளவிலே, திருவரங்கப்பெருமானாரையர் சடக்கொள் எடுத்து ஆளவந்தாருக்கு ப்ரஸாதி,த்தருள, ஆளவந்தாரும் திருவுள்ள முகந்து நிற்க, அரையரும் 'உம்முடைய நினைவு வித்தி,த்ததே!' என்ன, பெருமானும் தீர்த்தம் ப்ரஸாதம், ஸ்ரீஸட,கோபன் ப்ரஸா தி,த்து விடைகொடுத்தருள, ஆளவந்தாரும் மடத்தேறச்சென்று திரு வரங்கப்பெருமானாரையர் திருக்கோட்டியூர்நம்பி பெரியநம்பி முதலான முதலிகளெல்லாரையும் தீர்த்தம் கொண்டு அமுதுசெய்யப் பண்ணி தண்டனிட்டு 'ஸர்வாபராதங்களையும் பொறுத்தருள வேளும்' என்று கூமைகொண்டு எழுந்திராமல் நிற்க, திருவரங்கப்பெரும னாரையரும் 'உமக்கு ஒரு அபசாரம் உண்டோ?' என்று முடிபிடித் தெடுக்க, எழுந்திருந்து பின்பு அமுது செய்து இவர்களுக்குப் பூர்வம்போலே நவ்வார்த்தையருளிச் செய்துகொண்டிருக்க;

அவ்வளவிலே ஆளவந்தார் திருமேனியிலே நோவு சாத்திரு
ரென்றுகேட்டு திரண்டு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பேரருளாளர் ஸத்
திதியில் நின்றுக் கோயிலேறச்சென்று ஆளவந்தார் திருவடினிலே
ஸேவித்திருக்க ஆளவந்தாரும் பெருமான்கொயில் விசேஷம் கேட்டு
'இனியாழ்வார் செய்கிறதென்?' என்று கேட்டருள, அவர்களும்
'இப்போது இனியாழ்வார் யாதவப்ரகாசனிடத்திலே சீற்றம் பிறந்து
அவனைத் துறத்து 'பேரருளாளர்பக்கல் ப்ரவணராய் நில்லாநின்றார்'
என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய. அத்தகை ஆளவந்தாரும் கேட்டருளி
உகந்து 'பேரருளாளர் நம்முடைய ப்ரபத்தியை ஸப,ஸமாக்கி
யருளினார்' என்று பெரிய ப்ரீதியோடே பேரருளாளன் பெருமையைப்
பேச வல்லவராய்க்கொண்டு ஸ்தோத்தரத்தை விண்ணப்பஞ் செய்து
ஸ்வாபி,மாதாந்தர்ப்பூ,தராள பெரியதம்பி திருக்கையிலே கொடுத்து
அவரைப் பார்த்து 'இனியாழ்வார் இப்போது யாதவப்ரகாச
னிடத்திலே சேராதே அவனை விட்டுத் தேவப்பெருமான் பக்கலிலே
ப்ரவணராயிராநின்றாரென்று கேட்டோம்; இக்காலத்தில் நீர் அங்
கேற்போய் அவரை நம்மோடு சேர்க்கவேணும்' என்று நியமித்
தருள. அவரும் அப்படியே கடக்களைப் புறப்பட்டுப் பெருமான்
கொயிலுக்கு எழுந்தருளினார்.

அநந்தரம் ஆளவந்தார் பின்னையும் நோவுசாத்தி மிகவுந்
தளர்ந்து கண்வளர்ந்தருள, அருகிலிருந்த முதலிகளும் 'பெரிய
பெருமான் திருவுள்ளம் ஏதோ!' என்று தங்களிலே சித்தித்திருக்கிற
வளவிலே, பேரருளாளப்பெருமானுடைய அயன்கண்ட வைகாசித்
திருநாளில் அவப்,ருத்,த்தினன்று ஆளவந்தாரும் நீராடிப் பெரிய
பெருமானைத் திருவடி தொழச்சென்று உத்தமஸந்தி, அமுதுசெய்து
திருத்திரை நீக்கினவளவிலே தண்டன் ஸமர்ப்பித்துப் பாதாதி,
கேஸாந்தமாகவும் கேஸாதி, பாதாந்தமாகவும் பெரியபெருமானை
ஸேவித்துத் திருவடிக் கீழ்த் திருப்பாணாழ்வாரையும் அநுப,வித்து,
நம்பியார் ஸ்ரீஸட,கோபன் தீர்த்தம் ப்ரஸாதம் ப்ரஸாதி,க்கப்பெற்று
திருப்பதியாரும் திருத்தளிகை ப்ரஸாதம் ப்ரஸாதி,த்து விடை
கொடுத்தருள. ஆளவந்தாரும் ஸ்ரீபாக,த்து முதலிகளுடன் மடமே
சென்று மீண்டு முதலிகளைத் தீர்த்தங்கொண்டு அமுதுசெய்தருளப்
பண்ணி முஹுர்த்தம்ட்டு, வைகாசி மாஸம் ஆருந்தேதி ஸ்ரவணா
நக்ஷத்ரத்தினன்று அபி,ஜிந்முஹுர்த்தத்திலே முதலிகள் ஸேஷமும்
அங்கீ,கரித்து ஆழ்வார்களைச் சரணம்புடுத்து ஆசார்யர்கள்
முதலிகள் ஸ்தூநத்தார் முதலாக எல்லாரையும் அழைப்பித்து
க்ஷமமகொண்டு வேண்டிக்கொள்ள, அவர்களும் 'பெரியபெருமா
ளுக்கு ஒரு அபராத,முண்டாகிலன்றோ உமக்கு அபராத,முண்டா
வது?' என்ன, திருவரங்கப் பெருமானாரையர் முதலான முதலிகளை
அங்குள்ள முதலிகள் திருக்கையிலே காட்டிக்கொடுத்தருளி, ஸ்தூர

நத்தாரைப் பார்த்து 'பெரிய பெருமானுடைய திருவடாததம் திருமந்திர புஷ்பம் காலாகாலத்திலே நடத்திக்கொண்டு போருப்போன்; ஆசார்யர்கள் முதலிகள் தேசாந்தரிகள் முதலானாரை வரவணத்துக்கொண்டு போருப்போன்' என்று காட்டிக்கொடுத்தருள். அவர்களும் 'அப்படியே ஆகிறது' என்று அங்கீகரித்து. 'இது புதுமையாயிருந்தது' என்று எல்லாரும் விடைகொடுத்துப்போக. அநந்தரம் மணக்கால்நம்பியை தயாநித்துக்கொண்டு பத்மஸாஸந்திசேயோக்யமாய் எழுந்தருளியிருந்து அவர் திருவடிகளைத் தம்முடைய நெஞ்சிலும் கண்ணிலும் திருமுடியிலும் ஒற்றிக்கொண்டு அவர் திருவடிகளைத் தம்முன்னே வைத்துக் கொண்டு ப்ரஹ்மவல்லிப் ப்ருகு, வல்லி, புருஷஸூக்தம், அர்ச்சிராதி, சூர்யிகம் பணிமுதிவ், முதலாக முதலிகள் ஸேவிக்க, திருச்சங்கு பணிமாற ஸகலவாத்யங்கனும் முழங்க, ஆளவந்தார் ப்ரஹ்மரந்த்ரத்தாலே திருநாட்டுக்கு எழுந்தருளினார்.

7. சரமோபாய நிர்ணயம் : அப்படியே ஆளவந்தாரும் தர்ஸன ப்ரவர்த்தகராய் எழுந்தருளியிருக்கிற நாளிலே மணக்கால்நம்பி சரமத்யஸையானவாரே, நாத்யமுனிகள் ஸ்வப்னத்திலே எழுந்தருளி நம்பியைப் பார்த்து, நம்முடைய யமுனைத்துறைவர்க்கு நாட்டையளித்துமயச் செய்து நடத்துமவளை நாம் தேடச்சொன்னோம் என்று சொல்லும். நாம் விரும்பின வித்ரஹத்தைத் தஞ்சமாக அவர் கையிலே காட்டிக்கொடும்' என்றருளிச்செய்ய, இப்படி அருளிச் செய்கிறது ஏதென்ன, 'நமக்கு ஸ்வப்னத், ருஷ்டமான வ்யக்தி நம் பேரனுக்கு ப்ரத்யக்ஷ வித்ரத்யமான நமக்கு நெஞ்சாரல் தீரும்' என்றருளிச்செய்தார். நம்பியும்—உடனே உணர்ந்தருளி மிகவும் விஸ்மயப்பட்டு, 'நிர்ஹேதுகமாக நமக்குப் பேறு கிடைப்பதே!' என்று போர ப்ரீதராய் எழுந்தருளியிருக்கிற அவ்வளவிலே ஆளவந்தாரும் அவராய் எழுந்தருள், "உம்முடைய திருப்பாட்டனார் நிர்ஹேதுகமாக நமக்கு ஸேவை ஸாதித்தருளி தேவரீர்க்கு ஒரு வார்த்தை விண்ணப்பம் செய்யச்சொல்லி அருளிச்செய்தாரென்று அவ்வார்த்தையை அருளிச்செய்ய, 'இது நேரேயாகப் பெற்றதில்லையென்று இழவுபட்டருளி, ஸத், வாரகமாகவாகிலும் விஷயிகரிக்கப்பட்ட இதுவே அமையுமென்று ப்ரீதராய் எழுந்தருளியிருக்க, ப்ரவிஷ்யத்யாசார்ய வித்ரஹத்தையும் ப்ரஸாதித்து, "உம்முடைய திருப்பாட்டனார், தாம் விரும்பின விஷயம் என்று உம்மை இவ்வித்ரஹத்தைத் தஞ்சமாகப் பற்றியிருக்கச்சொல்லும்" என்று நியமித்தருளினார். ஆகையாலே தேவரீரும் இந்த அவதார ஈஹஸ்யத்தைப் பேணி நோக்கிக்கொண்டு போரும்; இவ்யக்திமானே நேரே ஸாஷாட்கரிக்கப் போகிறீர். அவ்யக்திமானாலே இத்தர்ஸனம் நெடுங்காலம் நிலைநிற்கப் போகிறது" என்று அருளிச்செய்தார்.

ஆளவந்தாரும் அப்படியே த,ரீஸன ப்ரவர்த்தராய் எழுந்தருளியிருந்து அவ்விக்க,ரஹத்தைப் பரமரஹஸ்யமாகப் பரிவுடனே நோக்கிக் கொண்டு மணக்காஸ்தம்பி அருளிச்செய்தபடியே * நாயுடையளித்துய்யச்செய்து நடத்துகிறவனைத் தேவதாக உத்யோகித்து நூலரையும் அடைவுபடக் காணுமையாலே வ்யாகுலாந்த:கரணராய் எழுந்தருளியிருக்க, இளையாழ்வாருடைய வ்ருத்தாந்தங்களைச் சிலர் விண்ணப்பச் செய்யக் கேட்டருளி, பெருமாள் கோவிலுக்கு எழுந்தருளினவுடனே, நம்பி முகே,ந இளையாழ்வாரைக் கண்டு அவருடைய திருநஷைத்ரமும் கேட்டருளி, மூன்றுபடியாலும் ஒத்திருக்கையாலே பூர்ணமாகக் கடாஷித்தருளி 'ஆமுதல்வனிவன்' என்று ப்ரதிபத்தி பண்ணியருளினார். பின்பு கோமிலேற எழுந்தருளி, சிலநாள் செல்லத் தம்முடைய சரமத,ஸையா:வாறே திருக்கோட்டியூர் நம்பியை அழைத்தருளி, அந்த விக்க,ரஹத்தை ப்ரஸாதித்து வரவாறும் அருளிச்செய்து, மற்றுமுண்டான வ்ருத்தாந்தங்களையும் அருளிச்செய்து, தீர் இளையாழ்வாருக்கு நாம் அருளிச்செய்த ரஹஸ்யார்த்த,ங்களெல்லாம் அருளிச்செய்யுமென்று நியமித்து, 'அவர் திருநாமத்தாலே த,ரீஸனம் விளங்கப்போகிறது' என்றும் 'ப்ரபன்ன குலமாகப் பேறுபெறுப்படி உத்தராகராகத் திருவவதரித் திருக்கிரூர்' என்றும் அருளிச்செய்தார். பின்பு ஆலந்த சரமத,ஸையானவாறே, முதலிகளெல்லாரும் சூழவிருந்து, அடியோங்களுக்கு இனி தஞ்சம் ஏதென்று கேட்டருள, "உங்களுக்கு நாம் ஒருவரை உண்டாக்கியன்றோ பேறுபெறப் போகிறோம். உங்களுடைய இழவைத் தீர்த்து நாம் மாத்ரமன்றோ இழவோடே போகிறோம்". என்று அருளிச்செய்தார்.

8. பெரியதிருமுடியடைவு: விம்ஹாநாம்ஸ பூ,தரான ஆளவந்தார்க்குத் திருவவதார ஸ்தூலம் சோழ தே,ஸத்திலே திருக்காவேரி தீரத்தில் வீரநாராயணபுரம்; திருநஷைத்ரம் கலியுகம் மூவாயிரத்து (தொள்ளாயிரத்து?) எழுபத்தேழுக்குமேலே த,ராதுவருஷம் ஆடி மாஸம் பெளர்ணமி வெள்ளிக்கிழமை உத்தராதம் விஷ்கம்ப,ப,வகரணம். திருத்தகப்பனார் ஈஸ்வரமுநிகள். திருப்பாட்டனார் நாதமுனிகள். திருத்தரயார் ஸ்ரீரங்க,நாயகி. குமாரர் திருவரங்கப் பெருமானரையர், தெய்வத்துக்கரசு நம்பி, பிள்ளையரசு நம்பி, சொட்டைநம்பி. திருநாமங்கள் யாமுனசார்யர், யமுனைத்துறைவர், வாதி,மத்தேப,ஸிம்ஹேந்த,ரர், ஆளவந்தார், பெரியமுதலியார். குடி சொட்டை. திருவாராத,னம் நம்பெருமாள். இருப்பிடம் கோயில். இவர்க்கு நாத,முனிகள் - யாமுனசார்யரென்கிற திருநாம உட-9

மும், புகுவத் ஸம்பந்தமும் மத்திரோபதேசமும் ஸாதித்தருளி. தத்வஹித் புருஷார்த்தங்கள் ப்ரஸாதிக்க உய்யக்கொண்டார்க்கு நியமித்து. யோக, ரஹஸ்யம் ப்ரஸாதிக்கக் குருவைக்காவலப்பனுக்கு நியமித்தார். அந்த உய்யக்கொண்டார் மணக்கால் நம்பிக்கு நியமித்தார். ஆகையாலே இவருக்குப் புருஷார்த்தங்களும் புகுவத், விஷயமும் நானாயிரமும் சதுர்த்தாஸ்திரம் ஸ்வீகாரமும் முதலான அர்த்தவிசேஷங்களெல்லாம் ப்ரஸாதித்தருளினவர் ஸ்ரீராம மிஸ்ரர் ஆக இவர்க்காசாரியர் ஸ்ரீமத் நாதமுனிதனும். புருஷார்த மணக்கால் நம்பியுமாம். குருபரப்பரை வரிசைக்கு இவர்க்கு ஆசார்யர் மணக்கால் நம்பி. கிஷ்யர்கள் பெரியநம்பி, பெரியநித மலைநம்பி, திருக்கோட்டியூர் நம்பி. திருமாலையாண்டான். தெய்வ வாரியாண்டான், வானமாலையாண்டான், ஈஸ்வராண்டான். ஜீய ராண்டான். ஆளவந்தாராழ்வான், திருமோகூரப்பன், திருமோகூர் நின்றார். தேவப்பெருமாள், மாறனேரி நம்பி, திருக்கச்சி நம்பி, திருவரங்கப்பெருமானையார், திருக்குருகூர் தாஸர், வகுளாபரண ஸோபயாஜியார், அம்மங்கி, ஆள்கொண்டி, வடமதுரையில் பிறந்த கோவித்தாஸர், ராஜபுரோஹிதரான நாதமுனிதாஸர், ரங்கசோழ னின் ராஜபத்தினியான திருவரங்கத்தம்மன். ஆக கிஷ்யர் ப்ரதான ரானவர் இருபத்திருவர். இவரருளிச் செய்தருளின ப்ரபந்தங்கள் ஸ்தோத்ரரத்தனம், ஸித்தி, தீர்த்ரயம் ஸ்ரீகீதார்த்த, ஸங்க்ரஹம். ஆக ம ப்ராமாண்யம். சது:ஸ்லோகி. இவர் சதுர்வேத, ஷட் ஸாஸ்த்ராத்ரி, ஸகலவித்யா பாடங்களும் அருளிச்செய்து நூற்றிருபத்தஞ்சு திருநாஷத்ரம் எழுந்தருளியிருந்தார். இவர் நம்பெருமாள் அநுஜ் னையினிலே திருநாட்டுக்கெழுந்தருளின ஸ்தலம் கோயில். நிக்ஷபம் பண்ணப்பட்ட ஸ்தலம் திருப்பார்த்துறை (பாற்றுறை?)யிலே.

இவர்க்குத் தனியான்

யத்பத்யாம்போருஹத்யாந வித், வஸ்தாபோஷகஸம்ஷ: |
வஸ்துதாமுபயாதோஹம் யாமுநேயம் நமாமி தம் ||

9. வார்த்தாமாலே 36 c விவரணம். திருமந்திரத்தில் முதல் பதமான ப்ரணவம் ஸ்வருபஜ்ஞானத்தை விளைக்கையாலே புகுவத் ஸம்பந்தமாகிற ராஜகுலத்தையும், நம:பத்யம் உபாயாத்ரஸூத் யதையை விளைக்கையாலே ப்ரபத்திவித்யாநிஷ்டையையும், மூன்றாவது பதமான நாராயணயபத்யம் கைங்கர்யத்தைக் காட்டுகையாலே புகுவத் புகுவத் கைங்கர்யமாகிற நல்லொழுக்கத்தையும் ஜீவனுக்கு விளைக்கிறது என்று ஆளவந்தாருடைய நிர்வாஹம்.

10. வார்த்தாமால 84 விவரணம். திருக்கோட்டியூர் நம்பி ஆளவந்தாரைப் பார்த்து. 'உபாயாந்தரத்தில் தஞ்சமாக நினைத்திருப்பதென்?' என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய; 'இவ்வளவு நீண்டகாலம் ஸ்வரூபநிருபணம் பண்ணப்பெற்றுவைத்து உபாயநிருபணமே பண்ணத் தேடுவதே!' என்று வருந்தியவராய் அந்நாள், 'அகில் உபாயம் வேண்டாவோ?' என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய; 'அழகியவளான மனைவி தன் வடிவை அலங்காரம் முதலானவற்றாலே அழகுபடுத்த அழகுபடுத்த, அழகியவளாய் செல்வம் மிக்கவனான கணவன் அவளிடம் அந்தரங்கமாக ஈடுபடுவான். மனைவி கணவனிடம் ஈடுபாட்டுக்காக இதைத்தவிர வேறொரு உபாயாநுஷ்டானம் செய்யவேண்டியதில்லை. அதுபோலவே அநாதி, காலமாக எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபத்தையும் தன் ஸ்வரூபத்தையும் அறியாமல், இவ்வறியாமையாகிற அழுக்குமண்டிக்கிடக்கும் ஜீவன், ஈஸ்வரனுக்குப் பூசாரியையை ஒத்தவனாகையாலே, பூர்த்தாவான அவன் தன்னை அநுபூஷிக்கலாம்படி இவ்வழுக்கை அறுக்க அறுக்க, எம்பெருமான் திருவுள்ளம் இவளிடம் மிகவும் ஈடுபடும். ஆகையால் அவன் தன்னை விஷயிகரிப்பதற்கு இவன் உபாயாநுஷ்டானம் ஒன்றுச் செய்யவேண்டியதில்லை' என்று அருளிச்செய்தார்.

11. வார்த்தாமால 136 d விவரணம். "ஏழைக்குப் புதையல் கிடைத்ததுபோலே நமக்கெல்லாம் துவயம்" என்று ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தார்.

12. வார்த்தாமால 185 c விவரணம். 'நம்மாழ்வாருடைய பெருமையைப் பார்க்கும்போது திருக்குறுங்குடி நம்பியான எம்பெருமானே நம்மாழ்வாராய் வந்து அவதரித்தான் என்று சொல்லலாம்' என்று ஆளவந்தார் திருவுள்ளம்.

13. வார்த்தாமால 208ம் வார்த்தை & விவரணம். ஆளவந்தார் ஸ்ரீபாதத்திலே ஸேவித்திருப்பார் இரண்டு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அந்யோந்யம் விஸ்வேஷ்பீருக்களாய் வர்த்திக்கிறவர்கள். ஒருநாள் இருவரும் ஆற்றுக்கு எழுந்தருளி ஒருவர் புறப்பட்டுவர, ஆளவந்தார் அருளிச்செய்த வார்த்தை:— 'அன்றினின்றுடைய அவஸ்தை, பிறந்தபோது காண் ஆகம் ஜ்ஞாநம் பிறந்ததாவது' என்று அருளிச்செய்தார். விவரணம்:— ஒருவன்யொருவர் பிரியாமலிருக்கும் தம் இரு ஸிஷ்யர்களும் ஆண்பெண் அன்றில்கள்போலே பிரிந்தால் துரியாதவர்களாயிருக்கும் நிலைமை உடையவர்களானால் தான் பூசக, வதநிஷ்டையாகிற ஆகம்யாத, உத்யஜ்ஞானம் பரி

பூர்ணமாகப் பிறந்ததாகக் கொள்ளலாம் என்பது ஆளவந்தார் திருவுள்ளம்.

14. வார்த்தாமாலே 209ம் வார்த்தை. குருகைக்காவலப்பன் வைபுவம் ஐதிஹ்ய நிர்வாஹம் 3 காண்க.

15. வார்த்தாமாலே 303 விவரணம். பெரிய முதலியார் என்னும் திருநாமமுள்ள ஆளவந்தார் தமது சிஷ்யர்களில் ஒருவரான அம்மங்கி என்னும் வாலிபனுக்குச் சொன்ன வார்த்தை இது— “உன்னுடைய யௌவன வயஸ்ஸைக் கணிசியாமல் உனக்கு புகுவதும், விஷயத்தைச் சொல்லிவிட்டேன். உன்னிடம் நல்வார்த்தை கேட்கலும்போது புகுவதும், விபூதியான (எம்பெருமானுக்குச் செல்வமான) ஸ்த்ரீகள் உன்னையடைந்து ஆத்மோஜ்ஜீவனத்தைப் பெறுவார்களா? அல்லது ஆத்மநாஸத்தைப் பெறுவார்களா? என்று எனக்குப் புரியவில்லை. ஆகையால் உடம்புக்கு இரையிட்டு ஆத்ம நாஸத்தை வினைக்காமல், உடலைப்பட்டினிபோட்டு உயிர்க்கு இரையிட்டு ஆத்மோஜ்ஜீவனத்தை வினைத்துக்கொண்டு போவாயாக” என்று.

16. வார்த்தாமாலே 394 விவரணம். ஆளவந்தார் ஒருநாள் பெருமானைத் திருவடிகளில் கோயிலுக்குள் போகாதிருக்க, ப்ரயோஜ நாந்தரபரையான ஒருத்தி கண்ணும் கண்ணிருமாகச் சேலையால் கழுத்தைப் போர்த்துக்கொண்டு ப்ரதக்ஷிணம் பண்ணுவதைக் கண்டார். உடனே கோயிலுக்குள் போகாமல் வெளியிலேயே நின்று ‘ப்ரயோஜனந்தரபரையோய்விட்டாளா’ என்று விசாரித்து அவள் சென்றபின்பே உள்ளே புகுந்தார். சிஷ்யர்கள் அதற்குக் காரணம் கேட்க, “அவள் இருக்கும்போது நாம் திருவடி தொழ்ச்சென்றால் இரண்டு விரோதங்கள் ஏற்படும். அவள் ப்ரயோஜனந்தரபரையோ நாம் அநந்யப்ரயோஜனங்கள். இது அதிசய விரோதமாகிற முதல் முரண்பாடு. அவளுக்கு ஐஸ்வர்யம் முதலான மற்றவை பூலம்: நமக்கு எம்பெருமானே பூலம். இது பூல விரோதமாகிற இரண்டாவது முரண்பாடு” என்று அருளிச்செய்தார். மற்ற பயன்களை விரும்புவவர்களுடன் சேர்ந்தால் அநந்யப்ரயோஜனங்களுக்கும் அவர்களுடைய தோஷம் தட்டும் என்று கருத்து.

17. வார்த்தாமாலே 403ம் வார்த்தை. குருகைக்காவலப்பன் வைபுவம் ஐதிஹ்ய நிர்வாஹம் 4 காண்க.

18. வார்த்தாமாலை 441a. நாதமுனிகள் வைபவம் ஐதிற்ப
நிர்வாஹம் 4 காண்க.

19. வார்த்தாமாலை 441 b வார்த்தை 2 விவரணம். “இம்
ஹாநுபாவன் இத்தர்ஸனத்தில் புகுத்தானுகிலோ” என்றார்
ஆளவந்தார். விவரணம்:- இம்ஹாநுபாவன்— எம்பெருமானார்.
எம்பெருமானார் யாதுவப்ரகாஸனிடம் படித்துக்கொண்டிருந்தபோது
இவரே நாதமுனிகள் திருவுள்ளம்பற்றிய படிவியதாசார்யர் என்று
அறுதியிட்டு ஆளவந்தார் அருளிச்செய்த வார்த்தை.

20. வார்த்தாமாலை 456ம் வார்த்தை இறுதிப்பகுதி. ஐதிற்ப
நிர்வாஹம் 16 குருபரம்பராப்ரபாவத்திலுள்ளபடியே பெரும்பாலும்
உள்ளது.

21. ப்ரமேயரத்னம். முதல் ப்ரகரணம் “புஷ்பேஷ்வஸ்த்வபி
கூடஜந்ம மே” [ஸ்தோத்ரரத்னம் 55] என்று யாமுதாசார்யரும்
இத்தையே அபேக்ஷித்தார்.

22. ப்ரமேயரத்னம் 2ம் ப்ரகரணம். பாஷ்யகாரர் “ஆளவந்தா
ருக்கு நான் ஏகலவ்யஸூபாதி” என்று அருளிச்செய்தார்.

23. ப்ரமேயரத்னம் 2ம் ப்ரகரணம். நாலாராண்டான் ஆளவந்
தார் ஸ்ரீ பாத்யத்திலே ஆஸ்ரயித்துத் திருமாலையாண்டான் பக்கவிலே
ஜ்ஞானோபேஜ்வனம் பண்ணினார்.

24. ப்ரமேயரத்னம் 3ம் ப்ரகரணம். “கரணத்ரயமும் கூடுகை
ஆர்த்தலக்ஷணம். இதில் ஒன்று கூடுகை த்ருப்தலக்ஷணம். தத்தத்
ப்ராயஸ்சித்தங்கனாலே நிவர்த்தனீயமான ஸகல பாபநிவ்ருத்திக்குத்
ததே, கோபாயவ்யவஸாயம் ப்ரபத்தி” என்று பெரிய முதலியார்
(ஆளவந்தார்) அருளிச் செய்வார்.

25. பெரியாழ்வார் திருமொழி 5-4-3 வ்யாக்யர்ணம்:- (எம்மனா
இத்யாதி) “எம்மனா, என்குல தெய்வமே என்னுடை நாயகனே”
என்கிற இம்மூன்றிலும் ஜ்ஞானவிரோதியும், ஆஸ்ரயணவிரோதியும்,
மோக்ஷவிரோதியும் போனபடி” என்று ஆளவந்தார்.

26. திருப்பாவை 16ஆம் பாட்டு:- (நாயகனாய் மீன்ற) ஆள
வந்தார் எம்பெருமானை ஸ்தோத்ரம் பண்ணவென்றுபுக்கு ஆசார்ய
ஸ்தோத்ரத்திலே இழிந்தார்; அதுக்கடி, ஒருவன் ஒரு ரத்னத்தைக்
கொடுத்தால் அதன் விலையை அறிய அறியக் கொடுத்தவன் பக்கவிலே

விருப்பம் பிறக்குமாபோலே, ஸாஸ்த்ரங்களெங்கும் அப்யஸித்தும் பார்க்குமிடத்து உபாயமாகத் தோற்றுகிற கர்மஜ்ஞான பக்திகள் பேற்றுக்குஸாத, நமாகமாட்டாது. ப, க, வத் ஸம்பந்தி, களை முன்னிட்டுக் கொண்டு அவனையே உபாயமாகப் பற்றுமது பேற்றுக்குடலென்று ஸ்வப்ரபுத்த, த்திலே முதலிலும் முடிவிலும் பரமாசார்யரான பெரிய முதலியாரைப் பற்றினார். 'தவத்பாதுமூலம் ஸரணம் ப்ரபத்யே' [ஸ்தோ 22] என்று தாம் அவன் திருவடிகளிலே பண்ணின ப்ரபத்தியையும் கீழி ஸவற்ருடே காற்கடைக்கொண்டு 'நாதமூலம் விலோக்ய' [65] என்று பெரிய முதலியாரை முன்னிட்டார்.

27. திருப்பாவை 20ம் பாட்டு (திருமே) உதார வாக்குகளாகிறார்— திருமங்கையாழ்வாரும், ஆளவந்தாரும், ஆழ்வாலும், பட்டரும். [இவர்கள் "திருவுக்கும் திரு" என்று எம்பெருமானைக் குறித்தவர்கள்]

28. திருப்பாவை 21ம் பாட்டு. (வள்ளல் பெரும் பசுக்கள்) "உதார: ஸந்த, ரயம்" (ஸ்தோத்ர ரத்னம் 4) என்று ஆளவந்தார்.

29. நாச்சியார் திருமொழி 10.5. (வந்தருள் செய்து கூடுவரா யிடில்) "சிசுபாலனும் எம்பெருமானைப் பெற்றுகிறே" என்றார்களாய் ஆளவந்தார் கோஷ்டியிலே; "அவன் பெற்றத்தைப் பேருகச் சொல்ல வொண்ணாது; குசிமுன்குடிப் பெறும் பேருயிற்று பேருவது; அவனிருக்கில் நாடழியுமென்று கொற்றவன் வாசலுக்குள்ளே கழற்றி யெறிந்தானத்தனை காண்" என்றாராம்.

30. திருமொழி 19ம் பாட்டு. (குணதிசை பாதம் நீட்டி) "ஆளவந்தார் திருவடிதொழ எழுந்தருளினால் துர்யோத, ந ஸ்த, ரநம்" என்று திருமுடிப் பக்கத்தில் ஒரு ப்ரதேசத்தில் ஒரு நானுமெழுத் தருளியிருந்தறியார்; திருவாசலுக்குக் கிழக்கு எழுந்தருளியிராத ப்ரதேசமில்லை" என்று பட்டர் அருளிச்செய்வார்.

31. கண்ணிறுண்சிறுத்தாம்பு 2. (நாவினில் நயிற்றிக்ப பெய் தினோடு மேவினோளவன் பொன்னடி) இத்தைப் பின்சென்றிறே ஆளவந்தாரும் ஆசார்ய விஷயத்தை "அதர பரதா னபி நிதவம் மதி, யரெனென் ஸரணம் மதி, யம்" [ஸ்தோத்ர ரத்னம் 2] என்றது.

32. திருக்குறள்தாண்டகம் 17ம் பாட்டு (என்பதின வுலகின் வண்ணம்) ஏகவாக்கும் அவன்குணங்களைச் சொல்லி ஏசுவேனுமே, ஆளவந்தார், "நாட்டையழியாமைக்காக, சிசுபாலனைக் கொற்றவன் வாசலுக்குள்ளே கழற்றி யெறிந்தானத்தனை; குசிமுன்குடிப் பெரு வதிறே பேருவது" என்று அருளிச் செய்தார்.

33. திருநெடுந்தாண்டகம் 29ம் பாட்டு. (அனுகூல வித்யாதி.)
பிராட்டிக்கு உதவின படியை அருளிச் செய்கிருள். இவ்விரண்டு அப
த்யாநத்திலும்—பிராட்டியை ஸபிஷ்டைக்காகக் கடவுள் கடைத்தது; அவ
ளுடைய தனிமையைத் தீர்க்கக்காகக் கடலை அடைத்தது; அம்ருத
ப்ரத்யாநமும் குடியிருப்பிக் கொடுக்கையும் ஆநூஷங்கி, சந்திரே, அவ
னுடைய திருவுள்ளத்தை அடிபொற்றின ஆளவந்தார் 'யத்யத்
த்யம்மபே, தி, சமந்த, யப, ந்தி, ச' | ஸ்தோ-ரத் 37] என்றாள்.

34. திருவிருத்தம் 52. (என்று வாரீசின்றதே) 'அவளோடே
அவன் கலத்தபோது அவயவியோடே கலந்தாற்போலே இவர்கள்
இருக்கவும், இவர்களோடே கலந்தபோது தன்னுடைய ஸ்தனபுரஹு
த்யுஷ்டிகளோடே கலந்தாற்போலே அவன் நினைத்திருக்கவும்,
இப்படி இவர்களுடைய ஸ்வரூபமாய் அபரிச்சித்த விஷயமாகையாலே
எல்லாருங் கூடி அனுபவிக்கவேண்டியிருக்க இருவர்க்குப் பாத்மம்
போராத ஸூ-த்யுஷ்டியங்களிலுண்டாம் ஸாபத்தியம் இவ்விஷயத்தில்
உண்டாகச்சொல்லுமது உபபன்னமாய்படி எவ்வளவு' என்ன,
இச்சோத்யத்துக்கு முன்புள்ள முதலிகள் 'தானுமவனுமான
பே, சக, த்துக்கு நான் ஸ்ரட்சந்த, நாதிகளோபாசி வரவருக்க என்னை
அநாத்யரித்துப்போவதே என்றின்னதாய் அழகிருள்' என்று பரி
ஹரித்தார்கள். இத்தை ஆளவந்தார் கேட்டருளி 'வடிவீனையிர்லா
மலர்மகளை இந்தீர்தடுக்க நடுங்கும்படி கடலிலே கொடுபோவதே!
படுக்கையாக நான் கிடக்கச்செய்தே' என்று பூமிப்பிராட்டி அழகிருள்
காண்' என்றருளிச்செய்தார். இத்தை பட்டர் கேட்டருளி 'இதெல்
லாம் வேண்டாகாண், அதுபபன்னமாயிருப்பதொரு அர்த்தத்தைச்
சொல்லவே, 'இதெவ்வளவு கூடும்படி' என்று தலைமகள் நெஞ்சிலே
ப்டும்; அவள் விசாரித்து நிர்ணயிக்குங்காட்டில் அவன் வந்துகொடு
நிற்கும் என்னும் விஸ்ரம்புத்தாலே சொன்னார்களாக அமையுங்காண்'
என்றருளிச்செய்தார்.

35. திருவிருத்தம் 9 ஸப்பிள்ளை ஈடு ஸ்வாபதேசம்—திருக்
கோட்டியூர் நம்பி கோயிலுக்கு நடந்து மீண்டெழுந்தருளும் விசை
தோறும் மாராச்சிப்புரத்தளவும் வழிவிட்டுப் பிள்ளையும் மீளவது.
அதிலொருவிசை போகாநிற்க, ஐலகார்யத்துக்கெழுந்தருளி நிற்கச்
செய்தே 'எனக்குத் தஞ்சமர்க நினைத்திருக்கலாவதொன்றருளிச்செய்ய
வேணும்'என்ன; 'ஆளவந்தார் ஸ்தானூர்த்த்யமாக இழிந்து அக, மர்ஷ
ணம் பண்ணிக்கிடக்கும்போது ஆமைமனையைக் கவிழ்த்தாற்போலே
யிருக்கிற முதுகுபுறத்தை அவருடைய உக்தியும் நோக்கும் மாறின்

பின்பு எனக்குத் தஞ்சமாக நினைத்திருப்பன்; நீருமத்தையே தஞ்சமாக நினைத்திரும்" என்றருளிச் செய்தாராம்.

36. திருவிருத்தம் 33 நம்பிக்கை [அரு. 'தனித்தனியே நூற்று வரையும் சுழற்றி யெறியவல்ல பூர்த்தாக்களும்ருக்க தூரஸ்த, னான க்ருஷ்ணனை ஸ்மரிப்பானென்?' என்று ஆளவந்தாரைக் கேட்க; 'அறிந்தோமே, பண்டேயொரு சுருசுருப்புண்டுபோலே காணும் கேட்டுவைப்பது' என்றருளிச்செய்தாராம். அதாவதென்னென்னில். 'ஸ்மர்த்தவ்யோ, புகுவாந் ஹரி:' என்று ஆரேனும் சொல்லிவைத்தாருண்டு போலேகாணும். [விவரணம் 'ஜ்ஞாதம் மயா வஸிஷ்டே,ந' என்று வஸிஷ்ட,ர் முன்பு உபதேசித்ததை நினைக்கிறார்.]

37. பெரியதிருமடல் அவதாரிகை. ஸத்யாஸத,ர்மத்தை மடல் என்று ஆளவந்தாருளிச்செய்தார்.

38. பகவத் விஷயம் 1-1-1. "ஸ்வாப,ரணிகாநவதி,காதிசா யாஸங்க்யேய கல்யாண கு,ணாக,ணா:" என்று இதுக்கு ஆளவந்தாருளிச்செய்யும் சந்தை.

39. பகவத் விஷயம் 1-2 ப்ரவேசம். இத்திருவாய்மொழி தன்னை ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தாராகத் திருமாயையாண்டான் ப்ரபத்திவிஷயமாக்கி நிர்வஹித்துக்கொண்டுபோந்து. எம்பெருமானாரு மப்படியே அருளிச்செய்து கொண்டுபோந்து, பூஷ்யம் தலைக்கட்டின பின்பு புக்தி விஷயமாக அருளிச்செய்துகொண்டு போருவர், பின்பு எம்பெருமப்படியே அருளிச்செய்தார்.

40. பகவத் விஷயம் 1-5-11. "பாலேய்தமிழ்ரென்கிறது— மூதலாழ்வார்களை. இசைகாரரென்கிறது—திருப்பாணாழ்வாரை. பத்த ரென்கிறது—பெரிவாழ்வாரை" என்று ஆளவந்தாருளிச்செய்வார்,

41. பகவத் விஷயம் 2-3-1. (தேனும்பாணு மித்யாதி,) இதுக்கு ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தாராகத் திருமாயையாண்டான் பணிக்கும் படி— "ஏகஜாதீய த்ரவ்யங்கள் தன்னிலே கலந்தாற்போலே" என்று. அதாவது - தேனும் தேனும் கலந்தாற்போலவும், பாலும் பாலும் கலந்தாற்போலவும், நெய்யும் நெய்யும் கலந்தாற்போலவும், கன்னளும் கன்னளும் கலந்தாற்போலவும், அமுதும் அமுதும் கலந்தாற்போலவும்" என்று. அங்ஙனன்றியே, எம்பெருமானார் அருளிச்செய்யும்படி — "இவற்றை-ஏனவத் பத,ர்த்தங்களுக்கெல்லாம் உபலக்ஷணமாக்கி— இவையும் நானுமான கலவிக்குள்ளே எல்லை எல்லைகளும் பிறக்கும் படி ஸம்நிலேஷித்தோமென்கிறார்" என்று.

42. பகவத் விஷயம் 2.3.3. ஆளவந்தார் அருளிச்செய்ததாகத் திருமூலையாண்டான் பணிக்கும்படி—“அறிவு நடையாடாத தசையிலே ஸம்பந்தஜ்ஞானத்தைப் பிறப்பித்து, பிறந்த ஜ்ஞானத்தை அழிக்கக் கடவதான தேஹஸம்பந்தத்தோடே பிண்ணையும் வைத்தாய்” என்கிற இழவாலே சொல்லுகிறார்—என்றும். இத்தை எம்பெருமானார் கேட்டருளி, “முன்னிற்பாட்டுக்களும் பின்னிற்பாட்டுக்களும் ப்ரீதி யோடேநடவாநிற்க, நடுவே அப்ரீதி தேற்றச் சொல்லுமது சேராது. ஆனபின்பு இங்ஙனையாய்த்தனை—“அறியாமாமாய்த்தடியேனை - அறியாக்காலத்துள்ளே அடிமைக்கணைப்பு செய்வித்து வைத்தாயால்” என்கிறார்” என்றித்தையு மொரு உபகாசமாக்கி அருளிச் செய்தார்.

43. பகவத் விஷயம் 2.5-1. (அந்தாபயித்யாதி,) “அடியார்கள் குழாங்களை உடன் கூடுவதென்றுகொளோ—என்றிவரரசைப்பட்ட படியே, நித்யஸஞ்சிகளோடே வந்து கலந்தான்” என்று ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தாராகத் திருமூலையாண்டான் பணிக்கும்படி. ஆனால் அவர்களை “ஆழிநூலாரம்” என்கிற சொல்லுவதென்னில்; சிந்மயராயிருக்கச்செய்தே பாரதந்தரிய வித்து, திக்காகத் தங்களை அமைத்துவைக்கிற இத்தனையிறே. (மேல் விஷயம் எம்பெருமானார் ஐதிஹ்ய நிர்வாஹம் காண்க.)

44. பகவத் விஷயம் 2.6 ப்ரவேசம். (இத்திருவாய்மொழி) “ப்ரணயிப்ரீத்யநுஸந்தானங்காணிது” என்று ஆளவந்தார் அருளிச்செய்யும்படி.

45. பகவத் விஷயம் 2.6-2. (எங்கும் பக்கநோக்கறியான்) “பெரிய பிராட்டியார் திருமுலைத் தடத்தினாலே நெருக்கினாலும் அவள் முகம் பாராள்.” இங்கே ஆளவந்தார்க்குக் குருகைக்காவலப்பனருளிச் செய்ததாக அருளிச்செய்யும் வார்த்தை. “அப்பன் பூர்பாதத்திலே ஒரு ஈறறஸ்ய விசேஷமுண்டு” என்று மனக்கால் நம்பி அருளிச் செய்ய, “அது கேட்க வேணும்” என்று ஆளவந்தாருமெழுந்தருள கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தேற, அப்பனும் அங்கேயொரு குட்டிச் சுவரிலே யோகத்திலேயெழுந்தருளியிருக்க, “இவ்விரஸமாதிப, வக, பண்ணவொண்ணது” என்று சுவருக்குப் புறம்பே பின்னேநிற்க, அப்பனும் யோகத்திலே யெழுந்தருளியிருக்கிறவர் திருப்பிப்பார்த்து, “இங்குச் சொட்டைக் குலத்தில் ஆரேனும் வந்தாருண்டோ?” என்று

கேட்டருள “அடியேன்” என்று ஆளவந்தாரும் எழுந்தருளிவந்து உண்டு, “நாங்கள் பின்னே தெரியாதபடி நிறக, இங்ஙன் அருளிச் செய்கைக்கு ஷேதுவென்?” என்ன, “நானும் தானுமாக அநுபவியா நின்றால் பெரியபிராட்டியார் திருமுலைத்தடத்தாலே நெருக்கியனைத் தாலும் அவள் மூகங்கூடப் பாராத ஸர்வேச்வரன் என்கழுத்தையமுக்கி நாலு மூன்று தரம் அங்கே எட்டிப்பார்த்தான்; இப்படி அவன் பார்க்கும் போது சொட்டைக்குடியிலே சிலர் வந்தாருண்டாகவேணும் என்றிருந் தேன் காலும்” என்றருளிச்செய்தார்.

46. பகவத் விஷயம் 2-9-8. (எக்காலமித்தயாதி.) இதுக்கு ஆள வந்தார் அருளிச்செய்யும்படி—“இனிக் கூறிடவொண்ணாதபடி சிறு கூறான அத்யல்ப காலத்திலும், நீ ஸ்வாமியான முறைதப்பாதபடி என் ஹ்ருத்யத்திலே வந்து புகுரப்பெறில், (மற்றெக்காலத்திலும்) இதொழிந்த எல்லாக் காலத்திலும், (யாதொன்றும் வேண்டேன்) பின்னையிதுதானும் வேண்டேன். இத்தை எம்பெருமானார் கேட்டருளி “இதுபொருள் அழகியது, இவ்வாழ்வாருடைய ப்ரக்ரு திக்குச் சேராது, பெற்றனும் பெறுதொழியினும் சிறுகக்கோலமாட்டார்; இங்ஙனையாகவேணும் என்றருளிச் செய்வார். (மேல் விஷயம் எம் பெருமானார் ஐதிஹ்ய நிர்வாஹம் காண்க)

47. பகவத் விஷயம் 2-10 ப்ரவேசம், கீழ் எம்மாவீட்டிலே நிஷ்கர்ஷித்த ப்ராப்யம் பெறுகைக்குத் திருமலையை ஆச்ரயிக்கிறு ரென்று ஆளவந்தாரருளிச் செய்தாராகத் திருமாலையாண்டான் பணிக்கும்படி. (மேல் விஷயம் எம்பெருமானார் ஐதிஹ்ய நிர்வாஹம் காண்க)

48. பகவத் விஷயம் 3-3-6. (மெய்மேல் வினை முற்றவும்) ப்ரக்ருதி ஸம்பந்த, நிபந்த, னமாக வரக்கடவ பாபக்களைச் சொல்லி கிறது. ஆக, ‘கடன்கள் மெய்மேல் வினை முற்றவும், வேம்-நசிக்கும்’ என்று இங்ஙனே ஆளவந்தார் அருளிச்செய்யும்படி. (மேல் விஷயம் எம்பெருமானார் ஐதிஹ்ய நிர்வாஹம் காண்க)

49. பகவத் விஷயம் 4-3-8. (உன்னதென்னதாவியு மென்ன துன்னதாவியும்) என்னுடைய ஆவியுள்ளது, உன்னுடைய ஆவி என்னது. என் ஸ்வரூபம் நீயிட்ட வழக்கு, உன் ஸ்வரூபம் நானிட்ட வழக்கு. இவ்விடத்தை ஆளவந்தார் அருளிச்செய்யா நிற்செய்தே இருந்த முதலிகளிலே சிலர், “இவ்வாத்மாவின் ஸ்வரூபம் அவனிட்ட வழக்கென்றால் கூடுமே, அவன் ஸ்வரூபம் இவனிட்ட வழக்காகையாவ

தென்?" என்று கேட்க, "இவன் தன்னை அவனுக்காக்குவன் என்ற வன்று, கர்மம் தகையவுங்கூடும், ஸர்வேஸ்வரன் தன்னை இவனிட்ட வழக்காக்குமன்று நிறாரகரில்லை; ஆனபின்பு அதுவே நிலைநிற்பது; இன்னம் 'இவன் ஸ்வரூபமவனிட்ட வழக்காக்கக்கூடுமோ' ? என்று இதிலே காணும் ஸந்தேஹிக்கவேண்டுவது" என்றருளிச்செய்தார்.

50. பகவத் விஷயம் 4-7-8. (நின் திருப்பாதங்கள் மேல்)..... "த்வத்பாத பங்கஜ பரிக்க, ரஹத, ந்யஜந்மா பூ, யாஸம்" [உன் திருவடியை வருடிப் பிறவிப்பயன் பெற்றவனாவேன்] என்கிறதுக்கு ஆளவந்தார் "வார்த்தையழகிது, வகுத்த விஷயத்திலேயாகப் பெற்றிலோம்" என்றருளிச்செய்தார். (த்வத்பாதே, த்யாதி, ம்லோகம் ப, வ, பூ, திகவியின் மாலதீ மாத, வியத்திலுள்ளது.)

51. பகவத் விஷயம் 5-1-9 ஆளவந்தாரருளிச்செய்ததாகத் திருமாலையாண்டான் பணிக்கும்படி:— (திருச்சக்கரம் சங்கிதனும், அடியேனொடுமானான் என்று) கையிலாழ்வார்களோடு பொருந்திற் போலே என்னோடேவந்து கலந்தானென்கிறார்—என்று. (மேல்விஷயம் எம்பெருமானார் ஐதிற்ய நிர்வாஹம் காண்க.)

52. பகவத் விஷயம் 5-2 ப்ரவேசம். இத்திருவாய்மொழியை ஆளவந்தார் பணித்தாராகத் திருமாலையாண்டான் பணிக்கும்படி— ஆழ்வாருடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவஹூத்யைக் காண்கைக்காக நித்ய ஸூரிகள் இங்கே வர, அவர்களைக் கண்டு மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிறார்—என்று. (மேல் விஷயம் எம்பெருமானார் ஐதிற்ய நிர்வாஹம் காண்க.)

53. பகவத் விஷயம் 5-2-4. (நாடகந் செய்கின்றளவே) இவர்கள் வ்யாபாரம் இவர்க்கு வல்லாராடினாற் போலேயிருக்கை; எம்பெருமானாருடைய ஸ்தித்திக, மநஸ்யநாதி, கனை நாம் கொண்டாடுமாபோலேயும். ஆளவந்தார் நடையை ராஜா கொண்டாடினாற்போலேயும் இவர் கொண்டாடுகிறபடி என்றருளிச் செய்வார்.

54. பகவத் விஷயம் 5-10-4. (வெள்ளநீர் இத்யாதி) இதுக்கு ஆளவந்தாரருளிச் செய்ததாகத் திருமாலையாண்டான் பணிக்கும்படி— ப்ரஹ்மருத், ரர்கள் நடுவே நின்றதொரு முதல் களவுண்டு; அதைச் சொல்லுகிறது—என்றுயிற்று. அதாவது—ருத், ரனையும் தன்னை யும் ஸமமாகச் சொல்லாப்படி த்ரிமூர்த்தி மத்யஸ்தி, தியைச் சொல்லுகிறதென்று; (மேல்விஷயம் எம்பெருமானார் ஐதிற்ய நிர்வாஹம் காண்க.)

55. பகவத் விஷயம் 6-1-10. "சில வண்டுகளைக் குறித்து— அவர் 'இத்தலையில் ஸத்தையுமில்லை' என்றிருப்பார்; அவைமுள்ள ளென்று சொல்லுங்கோளென்கிறாள்" என்று ஆளவந்தாரருளிச் செய்வார்; (மேல் விஷயம் எம்பெருமானார் ஐதிஹ்ய தர்வாஹம் காண்க)

56. பகவத் விஷயம் 6-1-1. (என்னையுமுள்ளென்மின்களே) இன்னமும் நோவுபடுகிறாண்டென்று சொல்லுங்கோள். ஆளவந்தாரருளிச்செய்ததாகத் திருமாலையாண்டான் பலரிக்கும்படி — இத்தலையைப் பிரிந்தாரல் இருப்பாரில்லை என்றிருக்கையாலே வாராதொழிந்தாரத்தனை; இத்தலையில் ஸத்தையுள்ளமையை அறிவியுங்கோள்— என்று (மேல் விஷயம் எம்பெருமானார் ஐதிஹ்ய தர்வாஹம் காண்க.)

57. பகவத் விஷயம் 6-2-1. (நப்பி) 'கண்ட காட்சி புல்லெழுந்து போனபடியிறே இவன் இங்ஙன் சொல்லுகிறது' என்று பெரிய முதனியார் வார்த்தை.

58. பகவத் விஷயம் 6-5-5. (மழைபெய்தாலொக்கும் கண்ண நீரினெடு) ஆளவந்தார் மணக்கால்நப்பி பக்கனிலே எம்பெருமானைக் கேட்டவந்ததரம் "உபாயம் இதுக்குமேலில்லை. இவ்விஷயத்தை இப்போதே ஸாக்ஷாத்கரிக்க விரகில்லையோ" என்றாராம்.

59. பகவத் விஷயம் 6-7 ப்ரவேசம். ஆளவந்தார் கோஷ்டியிலே " உண்ணுஞ்சோற்றிற் பிராட்டிக்கோ, கள்வன் கொல்லிற் பிராட்டிக்கோ அஞ்சவேண்டுவது?" என்று கேட்க. "இருவராய்ப் போனவர்களுக்கு வயிறெரியவேணுமோ? தனிவழியே போனவளுக்கன்றோ வயிறெரியவேண்டுவது"—என்று இருந்த முதனிகள் சொல்ல; "அங்ஙனன்று காணுங்கோள், இருவராய்ப்போனவர்களாகையாலே இருவர்க்கும் அஞ்சனெனும்; தனியே போனவளுக்கொரு படியு முண்டோ?" என்றாருளிச்செய்தார்.

60. பகவத் விஷயம் 6-8-1. பாண்டவர்களுக்குத் தூதுபோன க்ருஷ்ணனையும். ஆளவந்தார்க்குப் பச்சையிட்ட மணக்கால் நம்பி வையும் போலே யிருந்ததீ உங்கன்படி.

61. பகவத் விஷயம் 7-3-7. (வத்து விற்றிருந்த) "தீபோ நேத்ராதூரஸ்யேவ ப்ரதிகூலாஸி மே 'தூடம்'" [ரா-பு] [என் னரித் தோயுள்ளவனுக்கு விளக்குப்போலே எனக்கு மிக்க எரிச்சலுவினைக் கிறாய்] இதுக்கு ஆளவந்தாரருளிச் செய்யும்படி; "நேத்ரதோஷத்தால் வந்ததுபோக்கி தீ,பதோஷத்தால் வந்ததன்று" என்று.

62. பகவத் விஷயம் 7.5.3. (தன்மையறிவாரையறிந்தும்) ஆளவந்தார் 'சிகரலன் பெற்றிலன் காண்' என்று அருளிச்செய்வர்; அதுவென்? என்னின்? இதுக்கு அடியாகச் சொல்லலாவிடொரு ஸாதும் இவன் கையின் லாம்பையாலே. 'நாட்டை நயியாமைக்குக் கொற்றவன் வாசனுக்குள்ளே சுழற்றியெறித்தாளத்தனைகாண்' என்று அருளிச் செய்வர்.

63. பகவத் விஷயம் 7.9.1. (என்சொல்லி திற்பனே) "க்ருஷ்ணத்வையபாயதம் வ்யாஸம் வித்தி, தாராயணம் ப்ரபும | கோ ஹ்யந்ய: புண்டரிகாக்ஷாத் மஹாபாரதக்குத் ப்வேத் ||" என்றுற்போலே யிருக்கிறதாயிற்று. இதுக்கு ஆளவந்தாரருளிச்செய்யும்படி:—'ஸர்வோம்வான் செய்யப்புக்கால் அரியதும் ஒன்றுண்டோ' என்றும். (மேல்விஷயம் எம்பெருமானார் ஐதிறய நிர்வாஹம் காண்க).

64. பகவத் விஷயம் 7.9.3. (ஆமுதல்வனிவனென்று தன் தேற்றி) இங்கே அருளிச்செய்யும் வார்த்தை, "திருப்புற்றுக்குக் கிழக்கே கரியமாணிக்காழ்வார் திருமுகபின் லோபாளத்திலே ஆள வந்தார் எழுந்தருளியிருக்க, உடையவன் திருப்புற்றுக்குக் கிழக்காக எழுந்தருளிநிற்கிறவரைக் கண்டு 'ஆமுதல்வனிவன்' என்று அருளிச் செய்தாராம்" என்று.

65. பகவத் விஷயம் 8.6.11. (சடகோபன்சொல்) "பாலென் கிறது சோலைத்திருக்கடித்தானத்துறை திருமலை; அமுதென்கிறது சடகோபன் சொல்லென்கிற வாசகத்தை" இது ஆளவந்தார் நிர்வாஹம்.

66. பகவத் விஷயம் 9.4.3. (பிழைக்கின்றதருளென்று பேதுறு வனே) "வரையாதே ரக்ஷித்த மஹாருணம் எனக்கு உதவாமையாலே இழக்கப்புகா நின்றும் என்று பேசுணியாநின்றேன்" என்று ஆள வந்தார் அருளிச்செய்யும்படி. (மேல்விஷயம் எம்பெருமானார் ஐதிறய நிர்வாஹம் காண்க).

67. பகவத் விஷயம் 9.5.10. (தழைநல்ல இதயாதி) "தாந்தாம் முடிய நினைப்பார் 'நாடுவாழ்க' என்பாரைப் போலே சொல்லுகிறார்" என்று ஆளவந்தார் நிர்வாஹம். (மேல் விஷயம் எம்பெருமானார் ஐதிறய நிர்வாஹம் காண்க).

68. பகவத் விஷயம் 9.6.1 "கடலைத் தரைகாண்பாரைப்போலே இருத்தும் விவத்தில் அனுபவத்தை இதிலே கொண்டுவந்து சேர்ப்

பதே நம்முதவிகள்” என்று வித், கராயருளிச்செய்வார். அப்ராப்தியுங் கிடக்கச்செய்தே சீலகுண நுஸந்த,ானத்தாலே சித்திராகிருராய்த்து. ‘அப்ரீதி கர்ப்ப, குணநுஸந்த,ானம்’ என்று ஆளவந்தார் அருளிச் செய்யுஞ் சந்தை இதுக்கு.

69. பகவத் விஷயம் 9.8 ப்ரவேசம் பெரியமுதனியார் ப்ராப்ய ஸித்தி,யில் த்வரையாலே எப்போதும். இத்திருவாய்மொழியை அநு ஸந்தி,யாநிற்பார். ஆகையாலே இத்தைப் பெரிய முதனியார் திருவாய் மொழி என்றாய்த்துச் சொல்லுவது.

70. பகவத் விஷயம் 9.9.1. “ப்ராப்யவஸ்துவைப் பெறும் படியை மனோரதி,த்தார் கீழில் திருவாய்மொழியிலே; மனோரத, ஸம நந்தரம் பெறக்காணாமையாலே திருவாய்ப்பாடியிலுள்ளார் க்ருஷ்ண னைப்பிரிந்து ஒரு ராத்ரி பட்ட வ்யஸநத்தை இவரொருத்தரும் படு கிறார்” என்று ஆளவந்தார் அருளிச்செய்யும்படி—என்று திருமாலை யாண்டான் பணிக்க; (மேல்விஷயம் எப்பெருமானார் ஐதிஹ்ய நிர் வாஹம் காண்க).

71. பகவத் விஷயம் 9.10.3. (திருக்கண்ணபுரத்தண்டவாண னாமர்ப்பெருமானையே) “ப்ரதிமாஸ்வப்ரபுத்த,ானம்” [அறிவு குறைந்தவர்களுக்கு எப்பெருமான் அர்ச்சையில் நிற்கிறான்.] இதுக்கு ஆளவந்தார் அருளிச்செய்யும்படி — “அம்மேட்டிலும் ஏறிப்பாயாநிங் றுல் தேசிகருக்குச் சொல்லவேணுமோ?” என்று.

72. பகவத் விஷயம் 10.2-8. (பாதம் இத்யாதி,) திருவத்ய யனம் பாடாநிற்க, இதைக்கேட்டருளி ஆளவந்தார் ‘நமக்கு ஆழ்வா ரோடே ஒரு ஸப்ப,ந்த,முண்டாகவேணும்’ என்று அப்போதே ஸ்ரீபாத,த்தையுடையாரைக் கூட்டிக்கொண்டெழுந்தருளினார்.

73. பகவத் விஷயம் 10.4.1. ஆளவந்தார் அருளிச்செய்த தாகத் திருமாலையாண்டான் பணிப்பது — ப்ரபத்தி விஷயமாக வாய்த்து விடுமின்முற்றம். உடையவரும் அப்படியே ப்ரபத்தி விஷய மாக அருளிச்செய்துகொடுபோந்து பூர்வ்யம் அருளிச்செய்தபின்பு சஹஸ்யோபாயத்தை வெளியிடவொண்ணாது என்று விடுமின் முற்றத்தையும் புக்தியிஷயமாக்கி அருளிச்செய்தார். “ஆக முதல்திரு வாய்மொழியில் சொன்ன ப்ராப்யஸ்வரூபத்தையும் ப்ராப்திபூர்வான கைங்கர்யத்தையும் கெடுமிடரிலே ‘படமுடையரவிற்பள்ளி யயிற்றவன்’ என்றும், ‘கடைத்தலைசீய்க்கப்பெற்றால்’ என்றும் அருளிச்செய்து. அக்

கைங்கர்யத்தில் களைபறித்து 'உன் தன் திருவுள்ளமிடர் கெடுந்
தோறும் நாங்கள் வியக்க இட புறுதும்' என்று உத்தரகடூண்டத்தில்
நமஸ்கரித்து, தூர்த்தத்தை அருளிச்செய்து, கெடுமிடராலும் வேய்மரு
தோளினையாலும் முதல் திருவாய்மொழியை நிகழ்த்து, சர்வேதவ
நெறியாலும் கண்ணா கழர்வேளையாலும் விடுமின்முற்றத்திலும்
பத்துடையடியாலும் சொன்ன பக்திப்பரபத்திகள் ஸ்வஸாத்யத்
தோடே பொருத்திப்படியை அருளிச்செய்தார்' என்று ஆளவந்தார்
அருளிச்செய்ததாகத் திருமாளையாண்டான் பணிப்பது.

74. இருபத்துநாலாயிரப்படி 1-4-3. (கர்வர்க்கு) 'அப்படிப்பட்ட
வஞ்சகர்க்கு' என்பர் ஆளவந்தார். (மேல் விஷயம் எம்பெருமானார்
று திறைய நிர்வாகம் காண்க).

75. பரந்த ரஹஸ்யம்—இருமந்தர ப்ரகரணம். சேஷத்வத்திலு
டைய ப்ராத, அன்யத்தைப் பற்றவிறே ஆளவந்தாரும், "வபுராதி, வு
யோபி கோபி வா" "தவ சேஷத்வவிபுலாத் ப, ஹிர்யுதம்—
ஆத்மாநமபி ந ஸஹே" என்று, "ஆத்மவஸ்து. தே, ஹேந்த்ரிய
மன:ப்ராணாதி, களிலே ஏதேனுமொன்றாகவுமமையும்; எனக்கு இதி
றுடைய ஸ்வரூபநிர்ணயமும் வேண்டா; ஸ்வபு, ரவநிர்ணயமும்
வேண்டா; ஏதேனுமாக தேவர்க்கு சேஷமாயித்தனையே வேண்டு
வது. சேஷமன்றுகில் விலகுகுணமான இந்த ஆத்மவஸ்துதன்னையும்
வேண்டேன்" என்றருளிச் செய்தும்.

76. ரஹஸ்யத்ரயதி, பிகை. (75, 76 பெரியவாச்சான்பிள்ளை
, அருளியவை) "மத்ஸ்யத்தினுடைய ஆகாரமெல்லாம் ஜலமயமாயிருக்கு
மாபோலே ஸ்ரீமானுடைய வடிவத்தனையும் ஸ்ரீமயமாயிருக்கும்" என்று
பெரியமுதலியார் அருளிச்செய்தார்.

77. ஸ்ரீவசாபூ, ஷணம் 323. (மாதா பிதா புவதய:) என்கிற
சீலோகத்திலே இவ்வர்த்த, ததைப் பரமசாப்யரும் அருளிச்செய்தார்.

78. பரந்தபடி. இவர்கள் இத்தனைபேரையும் அடியொற்றிள
பரமசாப்யர் "ப்ரஹ்மர்ஷயந்தம் மஹிஷீம் மஹாபு, ஜம்" என்றும்
"ஸ்ரீயஸ்ஸ்ரீயம்" என்றும் விசிஷ்ட வேஷத்தை அருளிச்செய்து
"ஐகாந்திக நித்ய கிங்கர: ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி" என்று தத்வவிஷய
மான ஆர்த்தி விசேஷத்தைப் ப்ரார்த்தித்தார். அவர் திருவுள்ளத்
தைப் பிச் சென்ற ஸ்ரீபு, ஷ்யகாரும் "ஸ்ரீவஸ்பு" என்று விசிஷ்ட
வேஷத்தைப் ப்ராப்யமாக அருளிச்செய்தார்.

79. ஸ்ரீவசாபூஷணம் 19-வது வ்யா. இவற்றில் ஸ்நேஹகாருண்யங்கள் தேரூஷங்களாகிறது—அஸ்தா(தே)ந ஞ்ருதங்களாகையாலே; வதுபீதி தேரூஷமாகிறது — ஸ்வதர்மத்தில் அதர்மபுத்த்யாவந்ததாஸையாலே; “அஸ்தாநஸ்தேநஹகாருண்யதர்மாதர்மதிபாஸகுலம்” [கீதார்த்தஸங்க்ரஹம்] என்றிறே ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தது.

80. ஸ்ரீவசாபூஷணம் 182-வது வ்யா. அநந்தரம் பரமாசார்யரான ஆளவந்தார் வசனத்தை அருளிச்செய்கிறார். “ந தேஹம் ந ப்ராணம்.....”

81. ஸ்ரீவசாபூஷணம் 269-வது வ்யா. ஆகையிறே நாதமுனி களுடைய திவ்ய வைபவத்தை அருளிச்செய்கிற ஆளவந்தார் “அசிந்தயாத்,புதாக்கிஷ்டஞ்ஞானவைராக்ய்ராஸயே — அகாதபுகவத்புக்தி ஸிந்தயே” என்றருளிச்செய்தது.

82. ஸ்ரீவசாபூஷணம் 323-வது வ்யா. “மாதா பீதா யுவதயஸ்தாயா விபூதி:” என்று ஐஹிகபேராகங்களையும், ‘ஸர்வம்’ என்று அதுக்த ஸகல கத,நத்தாலே மந்த்ரதேவதாப,லாதி,கனையுமெடுத்து இத்தனையும் ஆழ்வார் திருவடிகளே என்று அருளிச்செய்கையாலே, அந்த ஸ்லோகத்திலே இவ்வர்த்தத்தைப் பரபாசார்யரான ஆளவந்தாரும் அருளிச்செய்தார்.

83. ஸ்ரீவசாபூஷணம் 380-வது வ்யா. இப்படி ஆழ்வார் அருளிச்செய்த இவ்வர்த்தத்தை “நீராஸகஸ்யாபி ந தாவது, தஸஹே.....” என்று ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தாரிறே.

84. தத்வத்ரயம் 3-வது வ்யா. “சித,சிதி,ஸ்வரதத்ஸவ்யாவ” என்று ஆளவந்தாரும்.....

85. தத்வத்ரயம் 46-வது வ்யா. “நீவாஸஸப்பாஸந.....ஸேஷ இதிரிதே ஜகை:” என்றிறே ஆளவந்தாரும் அருளிச்செய்தது. மற்று முள்ள தத்யரைப்போலே அநியமமாயிராதே ஸர்வேஸ்வரன் அமுது செய்த ஸேஷமொழிய அமுது செய்யாத நியமத்தைப்பற்ற ஸேஷானந ரென்று ஸேனை முதலியாரை நிரூபிக்கிறது. “த்வதி,பபுக்தோஜ்ஜி,த ஸேஷ பௌஜிநா” என்றாரிறே ஆளவந்தாரும்.

86. தத்வத்ரயம் 70-வது வ்யா. “ஆஸ்ரயாத்ஸபதே வ்ருத்தே ராஸ்ரபேண லமஸ்வயாத் | த்,ரய்பதவஞ்ச கு,ணத்வஞ்ச ஜ்ஞாத-ஸ்யைவோபயத்,யதே ||” என்றிறே ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தது.

87. நாதமுனிகள் ஐதிஹ்யதிர்வாஹம் 16 காண்க.

88. கீதாபுரஷ்யமங்குள ஸ்லோகம். ஆளவந்தார் வைபவத் தொடக்கத்தில் காண்க.

89. வேதார்த்த ஸங்க்ரஹம் இரண்டாவது மங்குள ஸ்லோகம்-

“பரம் ப்ரஹ்மைவாஜ்ஞம் ப்ரமபரிஷதம் ஸம்ஸரதி தத்
பரோபாத்யாலீடம் விவஸமஸுபுஸ்யாஸ்பத்யமிதி |
ஸ்ருதிந்யாயாபேதம் ஜகதி விததம் மோஹநமிதம்
தமோ யோநாபாஸ்தம் ஸஹி விஜயதே பாமுநமுநி: ||”

[(1) பரப்ரஹ்மமே மாயையால் மறைக்கப்பட்டு அறிவு குறைந்த ஜீவனாகவும், ஸம்ஸாரத்தில் கட்டுப்பட்டதாகவும் ஆகிறது. (2) அந்தப் பரப்ரஹ்மம் தேவர், மனிதர் முதலான உண்மையான ஸரீரங்களாகிற உபாதிகளோடு ஸம்பந்தப்பட்டு ஸம்ஸாரி ஜீவன் ஆகிறது. (3) அந்தப் பரப்ரஹ்மமே உலகோடு இயல்பாகவே பேதாபேதமுடையதாகையாலும் உலகமாகப் பரிணமிக்கையாலும் தேவாஷங்களுக்குக் கொள்கலமாகிறது. இவ்விதம் கூறும் சங்கரருடைய மாயாவாத, மதமும், பாஸ்கரருடைய ஸத்யோபாதி மதமும், யாத்வப்ரகாஸருடைய பேதாபேத மதமுமாகிற மூன்று மதங்களும் ஸ்ருதிக்கும், ந்யாயத்துக்கும் (யுக்திகளுக்கும்) பொருந்தாதவையாகும். ஆமினும் மோஹத்தை விளைக்கும் இம் மூன்று மதங்களும் உலகில் பரவிவிட்டன. இம் மூன்று மதங்களாகிற இருள் எவரால் தமது நூல்களின் மூலம் நீக்கப்பட்டதோ அந்த யாமுநமுநிவராகிய ஆளவந்தார் வெற்றியுடன் விளங்குகிறார்.]

90. ஸ்ரீ வைகுண்ட, கத்யமங்குள ஸ்லோகம்:

“யாமுநார்யஸுதார்பேதாதிமவகாஹ்ய யதாமதி |

ஆதாய புக்தியோகாக்யம் ரத்னம் ஸந்தர்ஸயாம்யஹம் ||”

[ஆளவந்தாராகிற அம்ருதக் கடலில் முழ்கி, அறிந்தவளவு நான் புக்தியோகமாகிய ரத்னத்தை எடுத்துக் காண்பிக்கிறேன்.]

91. கூரத்தாழ்வான் அருளிய ஸ்ரீ வரதராஜஸ்தவம் ஸ்லோகம் 102.

“ராமாறுஜாங்க்ரிஸரணோடஸ்மி குலப்ரதிபஸ்த்

வாஸித் ஸ யாமுநமுநேஸ் ஸச நாத வம்ஸ்ய: |

வம்ஸ்ய: பராங்குஸமுநேஸ்ஸ ச ஸோடபி தேவ்யா:

தாஸஸ்தவேதி வரதாஸ்மி தவேஷணிய: ||

[எம்பெருமானின் திருவடிகளை உபாயமாக உடையவனாயிருக்கிறேன். அந்த எம்பெருமானார் யாமுநமுனியின் குலவிளக்காயிருக்கிறார். அந்த யாமுநமுனியாகிற ஆளவந்தார் நாத, முனிகள் திருவம் ஸத்தவர். அந்நாத, முனிகள் நம்மாழ்வாரின் வழிவந்தவர். அந் நம்மாழ்வாரும் பெரியபிராட்டியாரின் திருவருள் பெற்றவர். வரத, ராஜரே! இவ்விதம் தேவரீருக்கு வழிவழித் தொண்டன் அடியேன் என்று தேவரீர் கடாஷத்துக்கு விஷயமாகத்தக்கவனாகிறேன்.]

92. திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச்செய்த இராமாநுச நூற்றந்தாதி 21.

“நிதியைப்பொழியும் முகிலென்று, நீசர்தம் வாசல்பற்றித் துதிகற்றுலகில் துவள்கின்றிலேன், இனித் தூய்நெறிசேர் எதிகட்கிறைவன் யமுனைத்துறைவன் இணையடியாம் கதிபெற்றுடைய, இராமாநுசனென்னைக் காத்தனளே.

93. பட்டர் அருளிச்செய்த ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் 1-4,

“வித்யாய வைதிகம் மார்க்கம் அகௌதஸ்குதகண்டகம் |
நேதாரம் புகுவத்புக்தேர் யாமுநம் மநவாமறை ||

[ஏன் ஏன் என்று கேட்டு விதண்டாவாதம் செய்யும் வாதியராம் முட்கள் இல்லாததாக வைதிக நெறியைச் செய்து (அதில்) அழைத்துச் செல்பவராய் புகுவானிடம் புக்தியைத் தழைத்தோங்கச் செய்பவரான ஆளவந்தாரை தியானிப்போமாக.]

94. ஸ்ரீவேதாந்ததேவிகர் அருளிச்செய்த யிராஜஸ்ததி. 8.

“விக்ரஹே யாமுநம் தீர்த்தம் ஸாது ப்ருந்தாவதே ஸ்திதம் |
நிரஸ்தஜிஹமகஸ்பர்ஸே யத்ர க்ருஷ்ண: க்ருதாதர: ||”

[1. நீக்கப்பட்ட காளியனின் தொடர்பையுடையதான எந்த யமுன நதியில் கண்ணபிரான் அன்பு செய்தாரோ அந்த நல்ல ப்ருந்தாவனத்தில் இருக்கும் யமுனநதி தீர்த்தத்தில் முழுகுகிறேன்.

2. கோணல் வழியில் செல்லும் குத்ருஷ்டிகளின் தொடர்பைக், ரந்தங்களாலே நிரஸித்தவரான எந்த யாமுனசார்யரான ஆளவந்தாரிடம் கண்ணபிரான் (அல்லது பெரியவாச்சான்பிள்ளை) ஆகிற க்ருஷ்ணன் மிகவும் அன்புடையவரோ, பரிசுத்திரரானவரும், ஸாதுக்களின் ஸமுஹத்தை ரக்ஷிப்பதில் உறுதியுள்ளவருமான அந்த ஆளவந்தாரின் குணநுபுவ வெள்ளத்தில் முழுகுகிறேன்.]

95. ஸ்ரீதேசிகர் அருளிச்செய்த குறுபாம்பராலாரம் — நாத முனிகள் பிள்ளை ஈஸ்வரபட்டாழ்வான், ஈஸ்வரபட்டாழ்வான் பிள்ளை ஆளவந்தார். இவர் அருளிச்செய்த ப்ரபந்தங்கள்—ஆடிப்பரா மான்யமும், புருஷநிர்ணயமும், ஆத்மஸித்தி, ஈஸ்வரஸித்தி, ஸ்வஸித்தி, என்கிற ஸித்தித்ரயமும், ஸ்ரீகீதார்த்தஸங்க்ரஹமும், ஸ்தோத்ரமும், சதுஸ்ஸிலோகியும் ஆக எட்டு. ஆளவந்தார் பிள்ளை சொட்டைநம்பி. ஆளவந்தார் ஸ்ரீபாதத்தை ஆஸ்ரயித்த வர்கள் பதினேவர், அவர்களாகிறார்—பெரியநம்பி, திருக்கோட்டியூர் நம்பி, திருமாலையாண்டான், ஆளவந்தாராழ்வார், திருமலை நம்பி, ஈசாண்டான், தெய்வவாரியாண்டான், சிறியாண்டான், திருமோகூரப்பன், திருமோகூர் நின்றார், தெய்வப்பெருமாள், திருமங்கையாளியார், பிள்ளை திருமாவிருஞ்சேர்லை தூஸர், மாறனேர் நம்பி, ஆட்கொண்டி,

“என்னுயிர்தந்தளித்தவரைச்சரணம் புக்கு
யானடைவே அவர்குருக்கள் நிரைவணங்கிப்
பின்னருளால் பெரும்பூதூர்வந்தவள்ளல்
பெரியநம்பி ஆளவந்தார் மணக்கால்நம்பி
நன்னெறியை அவர்க்குரைத்த உய்யக்கொண்டார்
நாதமுனி சடகோபன் சேனைநாதன்
இன்னமுதத்திருமகளென்றிவரைமுன்னிட்டு
எம்பெருமான் திருவடிகள் அடைகின்றேனே.”

“நீளவந்தின்று விதிவகையால் நினைவொன்றிய நாம்
மீளவந்தினும் வினையுடம்பொன்றி விழுந்துழலாது
ஆளவந்தாரென வென்று அருள் தந்து விளங்கியசீர்
ஆளவந்தாரடியோம் படியோமினி அல்வழக்கே.”

96. ஸ்ரீ தேசிகர் அருளிச்செய்த ஸம்பந்தாயபரிஸுத்தி— மதுரகவிமுதலான ஸம்பந்தாய பரம்பரையாலும், ப்ரபுதூர்ப்ராவ விஸேஷத்தாலும் நாதமுனிகளுக்கு ஆழ்வார் (நம்மாழ்வார்) ஆசார்யரானார். இவரை ப்ரபந்தஸந்தானகூடஸ்தையாலே ஆளவந்தார் “ஆத்யஸ்ய ந: குலபதே:” என்று அருளிச்செய்தார். நாதமுனிகள் தம்முடைய திருப்பேரருளான ஆளவந்தாருக்குத் தாம் உபதேஸியாதே தம்முடைய ஸிஷ்யப்ரஸிஷ்யர்களை ‘இவருக்கு ஆகாங்கை பிறந்தபோது உபதேஸியுங்கள்’ என்று ஆஜ்ஞாபித்தது ‘குருபுத்ர பௌத்ராதிகளும் வித்யாப்ரதானத்திற்குப் ப்ரஸஸ்த பாத்ரங்கள்’ என்றும், ‘ஜ்ஞானஸந்ததியிலே முற்பட்டவர்

ளும் குருக்களாக 'ஆத்மரணியர்' என்றும், 'ஆகாங்கையின்றி யிருக்கச்செய்தே சொன்னால் ஸிஷ்யபுத்தி'யில் அர்த்தம் ப்ரதிஷ்டிதமாகாது' என்றும் தெரிவித்தபடி. மணக்கால் நம்பி ஆளவந்தாருக்கு நெடுநாள் பச்சையிட்டு ஒரு விரகாலே ஆகாங்கையுண்டாக்கி உபதேசமித்தது ஆசார்யருலத்துக்குத் தாம் ஒரு கிஞ்சித் காரம் பண்ணுகையிலும், ஆசார்யநியோகத்தைக் கடுகத்தலைக் கட்டுகையிலும் உண்டான த்வரையாலும் சிரகாலபரிஷாதிடிகள் வேண்டாதபடி 'பேராதாநம் ச முஹு: க்ரமாத்' என்கிற யுகத்தாந் மாநுஸாரத்தாலும் உபபந்தம், ஆளவந்தார்தாம் நாதமுனி களை முன்னிட்டு ஸ்தோத்ரம் பண்ணிற்றும் ஸரணம்புக்கதுவும் "தம்முடைய ஆசார்யனுக்கு இது ப்ரியதமம்" என்றும், "தமக்கு ஆசார்யவத்தை முதலான ஸம்பத்துகளுக்கும் அடி நாதமுனிவம் ஸத்தில் பிறவி" என்றும் தோற்றுகைக்கவும், "ஆசார்யவிஷயத்திற் போலே ப்ராசார்யாதிவிஷயத்திலும் க்ருதஜ்ஞதாதிடிகள் வேண்டும்" என்கைக்காகவும்.

97. அஞ்ஜலிவைபவம். ஸ்ரீதேசிகர் அருளிச்செய்த ரஹஸ்யம்—ஆளவந்தாரின் ஸ்தோத்ரரத்னத்தில் 33-வது ஸ்லோகமான "த்வதங் க்ரமித்யதிஸ்ய" என்ற ஸ்லோகத்தின் விவரணமாயமைந்தது.

98. ந்யாயஸித்ததாஞ்ஜனம்—(ஸ்ரீதேசிகர் அருளிச்செய்தது) இதில் பதினாறு இடங்களில் ஸ்ரீஆளவந்தாருடைய க்ரந்தங்க்ளிரிந்து மேற்கோள்கள் எடுக்கப்பட்டுள்ளன.

99. ஸ்ரீஆளவந்தாருடைய ஸ்தோத்ரரத்னத்துக்கும் சதுஸ் ஸ்லோகிக்கும் பெரியவாச்சான்பிள்ளை மணிப்ரவாள வ்யாக்யானமும், ஸ்ரீதேசிகன் ஸம்ஸ்க்ருத வ்யாக்யானமும் அருளியுள்ளனர். சதுஸ் ஸ்லோகிக்கு நாயனூர்ச்சான்பிள்ளை விஸ்தாரமான மணிப்ரவாள வ்யாக்யானம் அருளிச்செய்துள்ளார். கீதார்த்த, ஸங்க்ரஹத்திற்கு ஸ்ரீதேசிகர் வடமொழியுரை அருளியுள்ளார்.

100. மற்றும் பூர்வாசார்ய க்ரந்தங்க்ளில் பலவிடங்களில் யாநுநாசார்யரென்னும் ஸ்ரீஆளவந்தாரின் எட்டு க்ரந்தங்க்ளிரிந்து மேற்கோள்கள் எடுக்கப்பட்டுள்ளன.

101. த்விவ்யஸுரிசரிதம். பதினாறுவது ஸர்க்கத்தில் 44-வது ஸ்லோகம் முதல் 95-வது ஸ்லோகம் வரை ஆளவந்தார் சரித்திர வர்ணனம். 17-வது ஸர்க்கத்தில் 35 முதல் 45வது ஸ்லோகம்

வரை யாமுனரும். ஸ்ரீராமாதுஜரும் ஸம்பந்தப்பெட்ட சரித்திரங்கள் உள்ளன.

102. ப்ரபஞ்சம்ருதம்—112-வது அத்யாயத்தின் பிற்பகுதி.
113, 114-வது அத்யாயங்களின் பகுதிகள். 115, 116-அத்யாயங்கள்,
117-வது அத்யாய முற்பகுதி.

103. ஆளவந்தார் அருளிய நம்மாழ்வார் தனியன்.

மாதா பிதா யுவதயஸ் ததயா விபூ, திஸ்
ஸர்வம் யதே, வ நியமேத மத, ந்வபாநாம் |
ஆத்யயஸ்ய ந: குலபதேர் வகுளாபி, ராமம்
ஸ்ரீமத் தத, யக், ரி யுக, ளம் ப்ரணமாமி மூர்த்த, நா || [ஸ்தோ-ர5]

[என் குலத்தவர்க்குத் தாய், தந்தை. மனைவிமக்கள், செல்வம் ஆகிய
அனைத்தும் என்றும் எதுவேயாகிறதோ, எங்களுக்கு ஆதி குலபதி
யான நம்மாழ்வாரின் வகுளமாலையால் அழகுபெற்று விளங்கும்
அந்தத்திருவடியினை யைத் தலையால் வணங்குகிறேன்.]

104. திருநகைத்தரத்தனியன்.

ஸுசௌ மாஸ்யுத்தராஷாட, ாஜாதம் யாமுததே, ஸிகம் |
ஸ்ரீராமமிஸ்ரரண ஸரோஜாபூதி மாஸ்ரயே !!

[ஆடி உத்தராடத்தில் அவதரித்தவரும், மணக்கால்நம்பியாகிற
ஸ்ரீராமமிஸ்ரரின் திருவடித் தாமரைகளை ஆஸ்ரயித்தவருமான ஆள
வந்தாரெனும் யாமுநாசார்யரை ஆஸ்ரயிக்கிறேன்.]

105. வாழித்திருநாமம்.

மச்சணியும் மதிளரங்கம் வாழ்வித்தான் வாழியே
மறைநான்கு மோருருவில் மகிழ்ந்துகற்றான் வாழியே
பச்சையிட்ட ராமரீபதம் பகருமவன் வாழியே
பாடியத்தோ ஸீடேறப் பார்வை செய்தோன் வாழியே
கச்சிநகர் மாய னிருகழல் பணித்தோன் வாழியே
கடக வுத்தராடத்துக் காலுதித்தான் வாழியே
அச்சமற மனமகிழ்ச்சி யனைந்திட்டான் வாழியே
ஆளவந்தார் தாளினைக ளளவரதம் வாழியே.

பெரியநம்பி வைபவம்

௧௭

ஸ்ரீரங்கம் — பெரியநம்பிகள்

த, யாநிக், நம் யதீந்த், ரஸ்ய தே, ரிகம் பூர்ணமாஸ்ரயே ।
யேந விஸ்வஸ்ருஜோ விஷ்ணோரபூர்யத மநோரத, ॥

[யதிராஜஸப்ததி 9]

[ஓன்றியொன்றி உலகம் படைத்த விஷ்ணுவின் (சேதநஸாப,) மநோ
ரதும் எவராலே நிறைவேற்றிவைக்கப்பட்டதோ, கருணை நிரம்பிய
வருள், யதிராஜருடைய ஆசார்யருமான அத்தகைய பெரியநம்பிகளை
ஆஸ்ரயிக்கிறோம்.]

கமலாபதி கல்யாணகுணம்ருதநிஷேவபா ।

பூர்ணகாமாய ஸததம் பூர்ணய மஹதே நம: ॥

[ஸ்ரீமந்தாசாயணனுடைய கல்யாண குணங்களாகிற அமுதத்தைப் பருகுகையால் எப்போதும் விருப்பம் நிறைவேற்பெற்றவராயிருக்கும் பெரியநம்பிகளுக்கு நமஸ்காரம்]

ஆளவந்தார் அவதரித்து இருபத்தொரு வருடங்களுக்குப்பிறகு (கி. பி. 997—998) ஹேவ்ளம்பி வருஷத்தில் மார்ச்சுமீயில் கேட்டையில் புதன்கிழமையில் ப்ருஷ்ச்சரண ப்ராஹ்மண குலத்தில் ப்ராத், வாஜகேரத்தில் யஜுஸ்ஸாகையில் ஸ்ரீபராங்குரதாஸர் என்னும் திருநாமம் உடையவராய், குமுதர் என்னும் தித்யஸூரியின் அம்ஸமாக அவதரித்தவர் பெரியநம்பி. எப்பெருமானுக்கு ஸமாஸ்யணம் செய்த முக்யாசார்யராகையாலே ஆளவந்தாருடைய சிஷ்யர்களுக்குள் பெருமை பெற்றவராய், பெரியநம்பி என்று அழைக்கப்பெற்றார். ஆளவந்தார் நியமனத்தின் பேரில் இவரே ஸ்ரீராமானுஜரைத் திருவரங்கத்துக்கு அழைத்து வந்தார். ஆளவந்தார் காலத்திற்குப்பின் ஆளவந்தாருடைய மற்ற சிஷ்யர்களாலே பிரார்த்திக்கப்பெற்ற இவரே ஸ்ரீராமானுஜர்க்கு ஸமாஸ்யணம் செய்து அழைத்து வருவதற்காக ஸ்ரீகாஞ்சிக்குப் புறப்பட்டார். தேவப்பெருமானின் நியமனம் பெற்றுப் பெரியநம்பியை ஆஸ்ரயிப்பதற்காக ஸ்ரீராமானுஜர் திருவரங்கத்தை நோக்கிப் புறப்பட்டார். இருவரும் மதுராந்தகப் ஏரிகாத்தபெருமாள் கோயிலிலே சந்திக்க, அங்கு ஸ்ரீராமானுஜ ஸமாஸ்யணம் நடைபெற்றது. எப்பெருமானார் மேல்நாட்டுக்கு எழுந்தருளியபோது, கூரத்தாழ்வானோடு கீர்மிகண்டனுடைய ஸபைக்குச் சென்று, நம் த்ரஸதத்திற்காகத் தம் த்ரஸதத்தையும் (கண்டியும்), உயிரையும் த்யாகம் செய்த மஹாநுபாவர் இவர், இவர் தம் குமாரரான புண்டரீகாகுரையும், பெண்ணான அத்துழாயையும் உத்தாரகரான எப்பெருமானார் திருவடிகளிலே ஆஸ்ரயிப்பித்தார். ஆளவந்தாருடைய சிஷ்யராய் சதுர்த்துவர்ணத்தைச் சேர்ந்தவரான மாறனேர் நம்பிக்கு ப்ராஹ்மமேத்யுஸஸ்காரம் செய்து பெருமைபெற்றவர் இவர். இது இவருடைய வைபவத்தின் சுருக்கம், யதிராஜ வைபவத்தில் இதன் விபிஷ காணலாம்.

ஐதிஹ்ய நிர்வாஹங்கள்

1. ஆரூயிரப்படி குருபரம்பராப்ரபாவம்:—இளையாழ்வார் பெரிய நம்பிகளிடத்து ஆஸ்ரயித்த வைபவம். அக்காலத்திலே கோயிலிலே

ஆளவந்தார் ஸ்ரீபாதத்து முதலிகளெல்லாரும் திரளாகவிருந்து பெரியநம்பியுடனே 'இத்தர்ஸநத்துக்குக் கடவர் ஆர்?' என்ன, பெரியநம்பியும் முதலிகளைக் குறித்து 'ஆளவந்தார் முன்பு நினைவிட்டு வ்ஸேஷகடாஷும் பண்ணியிருளினதும், திருவிரல்கள் நிமிர்ந்த ஏற்றமும் உங்கள் திருவுள்ளங்களிலே நிலையிட வில்லையோ? ஸர்வதூர ஆளவந்தாரபிடிமாதம் பொய்யாகமாட்டாது' என்ன, முதலிகளெல்லோரும் கூடி ஸம்மதித்து 'இன்னமும் தேவரீர் எழுந்தருளி இளையாழ்வாரை விசேஷ கடாஷுஞ் செய்தருளினம் தர்ஸந ப்ரவர்த்தகரம்படி திருத்தி அழைத்துக்கொண்டு வர வேணும்' என்று பெரியநம்பிக்கு விண்ணப்பஞ்செய்ய, நம்பியும் அப்போதே குடும்பு ஸஹிதமாகப் புறப்பட்டு நம்பெருமாள் ஸந்நிதியிற் சென்று ஸேவித்து விண்ணப்பஞ்செய்து அவரநுமதி கொண்டு தவிர்த்துப் புறப்பட்டுப் பெருமாள்கோயிலுக்கு எழுந்தருளாநிற்கச் செய்தே, ஸ்ரீமதுராதந்தகத்திலே ஏரிகாத்த பெருமாள் கோயிலிலே அவஸரித்து எழுந்தருளியிருந்தவளவிலே;

இளையாழ்வாரும், தமக்குப் பேரருளாளர் திருக்கச்சிநம்பி முகேந நியமித்தருளினபடியே பெரியநம்பி ஸ்ரீபாதத்திலே ஆஸ்ரயிப்பதாகப் புறப்பட்டுத் திருக்கச்சிநம்பியையும் பேரருளாளப் பெருமானையும் ஸேவித்து அவர்களநுமதிக்கொண்டு கோயிலுக்கு எழுந்தருளாநிற்க, ஸ்ரீமதுராதந்தம் வழியாகையாலே இவரும் அங்கே ஏரிகாத்த பெருமானை ஸேவிப்பதாக எழுந்தருள, ஏரிகாத்த பெருமாள்கோயிலிலே பெரியநம்பி எழுந்தருளியிருக்க, இளையாழ்வாரும் தூரத்திலே கண்டு அத்யாஸ்சர்யப்பட்டு, 'எண்ணின பூலம் எதிரேவந்து வாய்த்ததுபோல் நம்பி நமக்கெதிரே எழுந்தருளிக்ருபைசெய்ய வந்தபடி 'கண்டாயே! நெஞ்சே!' என்று நிர்ப்பூராதந்த பூஷ்பங்கஜையுடையராய், பெரியநம்பி திருவடிகளிலே ஹர்ஷஸம்பூரமத்துடனே துண்டன் ஸமர்ப்பித்து நிற்க, நம்பியும் தம் அபிஷேக அபிஷேகரமாய் எதிரேவந்து ஸித்திதிக்கக்கண்டு ஆநந்தநிர்ப்பூரராய் இளையாழ்வாரை வாரியெடுத்து அணைத்துக் கொள்ள, இளையாழ்வாரும் 'அடியேனுக்கு இப்போதே தேவரீர் ஹிதோபதேசஞ் செய்தருளி ரக்ஷித்தருளவேணும்' என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய; நம்பியும்— "அஸ்தி ஹஸ்திகிளிர் நாம தத்ர ஸைலவரோ மஹாந் | வித்யாத்ராப்யர்ச்சிதோ விஷ்ணுஸ்தஸ்ய ஸைலஸ்ய மூர்த்தநி | புண்யகோடிதி விஷ்ணுயாதம் விமாதம் புண்ய வர்த்தநம் ||" [ஹஸ்திகிளி மாஹாத்மியம்]

[அந்தத் திருக்கச்சிநகரில் அத்திகிரியெனும் சிறந்த பெரிய மலை விளங்குகிறது. அந்த மலையின் சிகரத்திலே ஸ்ரீமந்நாராயணன் பிரமனால் யாகத்தில் ஆரதிக்கப்பட்டான். புண்ணியத்தை வளர்ப்ப தாகையாலே, ஹஸ்திகிரிவிமானம் புளையகோடி என்று புகழப்படு கிறது.] என்று சொல்லப்படுகிற ஹஸ்திகிரியிலே புளையகோடி விமான மத்யத்திலே ப்ரஹ்மதி, ஸகல சேதநரானும் ஸேவ்ய மாளரான பேரருளாளர் ஸந்திதியிலே செய்கிறோம் — என்று அருளிச்செய்ய. இளையாழ்வாரும் “காவலோபம் பண்ணவொண்ணு மைக்கு ஆளவந்தார்பக்கல்” கண்டது அமையாதோ? மின்னின் நிலையில்லாத அடியெனுடைய இம்ஸரீரம் இருக்கிறபோதே க்ருபை பண்ணியருளவேணும்” என்று விண்ணப்பஞ்செய்து திருவடி களிலே விழுந்துகிடக்க, பெரியநம்பியும் இவரை முடிபிடித்தெடுத்து ‘இவருடைய ஆர்த்தியிருந்தபடியென்!’ என்று மிகவும் உகந்த திருவுள்ளத்தராய் இளையாழ்வாரைக் கையைப்பிடித்து அழைத்துக் கொண்டுபோய் ஏரிகாத்த பெருமாள் கோயில் திருமகிழடியிலே எழுந்தருளியிருந்து. “மந்த்ரஸம்ஸ்காரஸித்த்யார்த்தம் மந்த்ர தி, ஷூரவிதௌ ததா | சக்ரஸ்ய தூரணம் ப்ரோக்தம் மந்த்ரை: பஞ்சாயுதாநி வா ||” [அவ்வண்ணமே மந்திரஸம்ஸ்காரம் ஏற்படுவ தற்காக மந்திரஸம்ஸ்காரவிதியில் சக்கரத்தை தரிப்பது விதிக்கப் படுகிறது. மந்திரங்களால் ஐந்து ஆயுதங்களையுமாவது தரிக்க லாம்.] என்றும். “சக்ரதி, தூரணம் பும்ஸாம் பரஸம்பந்த, வேத்யம் | பதிவ்ரதாநிமித்தம் ஹி வஸ்யாதி, விபூஷணம் ||” [கூம்புராணம்] [சக்ரம் முதலியவைகளை தரிப்பது பரமாத்மஸம் பந்தத்தைக் காட்டுகிறது. வளை முதலிய ஆபரணங்கள் பதிவ்ர தைக்கு அடையாளங்களன்றோ.] என்றும் சொல்லுகிறபடியே திரு விஸ்சினை ப்ரஸாதித்து. “நிவேர்ய தூஷிணே ஸ்வஸ்ய விநீதாஞ்ஜலிஸம்யுதம் | மூர்த்யநி ஹஸ்தம் விநிஷிப்ய தூஷிணம் ஜ்ஞாந தூஷிணம் || ஸவ்யம் து ஹருதி, விந்யஸ்ய க்ருபயா விஷுயேத்யுரு: | ஸ்வாசார்யம் ஹருத்யே த்யாத்வா ஜப்த்வா குருபரம்பராம் || ஏவம் ப்ரபத்ய தே, வேஸமாசார்ய: க்ருபயா ஸ்வயம் / அத்யாபயேந் மந்த்ரரத்தம் ஸர்ஷிச்சந்தே, ராதி, தைவ தம் ||” [தன் வலதுபுறத்தில் அடக்கத்துடனும் அஞ்ஜலியோடும் கூடிய சீடனை இருத்தி, ஞானத்தைத் தரவல்ல தன் வலது கையை சீடனின் சிரத்தில் வைத்து, தன் இடது கையைச் சீடனின் மார்பில் வைத்து, அருளுடன் சீடனை ஆசார்யன் கடாஷிக்கக் கடவன். தன் ஆசார்யனை இருதயத்தில் தியானித்து, குருபரம்பரையை ஜபித்து,

இவ்வகையாக எம்பெருமானை சரணமடைந்து ரிஷி, சந்திரன், தேவதைகளுடன் கூடிய மூலமந்திரத்தைத் தானே கருணையால் சீடனுக்கு உபதேசம் செய்யக்கூடவன்.] என்று சொல்லுகிற க்ரமத்திலே பெரியநம்பியும் — ஸவிநயரான இளையாழ்வாரைத் தம்முடைய வலப்புறத்திலே வைத்துத் தம் திருக்கைகளாலே அவர் ஸிரஸ்தை ஸ்பர்சித்துக்கொண்டு ஸதாசார்யரான ஆளவந்தார் திருவடிகளை ஸ்மரித்துக்கொண்டு குருபரம்பரா பூர்வமாக மந்திரத்தினால்தவயத்தை ஸாங்கே, பாங்குமாக இளையாழ்வாருடைய வலத்திருச் செவியிலே உபதேசித்தருளி, “பெருமாள் நாட்டுக்காக ஸ்ரீபுரதாழ்வான் தலையிலே திருவடி நிலைகளை வைத்துக் காட்டுக்கு எழுந்தருளினாற்போலே ஆளவந்தாரும் உமக்காகத் தம்முடைய திருவடித் தாமரைகளை என் தலைமேலே வைத்துத் திருநாட்டுக்கு எழுந்தருளினாரென்றிருக்கிறார்” என்று இளையாழ்வாருக்கு அருளிச் செய்தருளினார். ஆளவந்தாருக்குக் கரணபூ, தரிதே பெரியநம்பி, இளையாழ்வார்க்கு நேரே ஆசார்யர் யமுதைத்துறைவரேயாம். ஆகையாலேயிறே, “எதிகட்கிறைவன் யமுனைத்துறைவனினையடி யாங்கதி பெற்றுடைய இராமாநுசன்” என்று பிள்ளையமுதனார் அருளிச்செய்ததும்.

இளையாழ்வாரும் ‘ப்ரமாணம் எது? ப்ரமேயம் எது? ப்ரமாதாக்கள் ஆர்?’ என்று பெரியநம்பியைக் கேட்க, அவரும் “மாதவன் பேர் சொல்லுவதே ஓத்தின் சுருக்கு” என்கிறபடியே ப்ரமாணமும் தவயமே; ப்ரமேயமும் இத்தால் ப்ரதிபாத்யனாய் ஸ்ரீ ஹஸ்திகிரியின் மேலே கையுந் திருவாழியுமாய் நிற்கிற பெருமானே; ப்ரமாதா நீர்தாம்; இந்த ப்ரமாணத்தாலே ப்ரமேயத்தை அநுபவிக்க வாரும்” என்று அருளிச்செய்து, அதின்மற்றைநாள் புறப்பட்டு ஏரிகாத்த பெருமானைத் திருவடிதொழுது “ஸ ராமோ லோகரஞ்ஜந:” [உலகங்களையெல்லாம் ரமிக்கச்செய்ப்வராகையால் அவர் ராமன் என்னும் பெயருடைய வரானார்] என்னுமாபோலே தேவரீர் திருநாமத்துக்குத் தகுதியான இத்தார்ஸநம் பி, நந்தடாகமாகாதபடி செய்தருளிறே!” என்று மங்குளாஸாஸநம் பண்ணியருளிப் பெருமாள்கோயிலேற எழுந்தருள, திருக்கச்சி நம்பியும் எதிரேவந்து பெரியநம்பியை ஸேவிக்க, அவரையும் க்ருபை பண்ணி அவர் புருஷகாரமாக உலகேத்து மாழியானத்தபூரான பேரருளாளனையும் ஸேவித்து, நாதமுனிகள் உய்யக்கொண்டாருக்கு அருளிச்செய்தபடியை உய்யக்கொண்டார் நியோகூத்தால் மணக்கால்நம்பி ஆளவந்தாருக்குப் பச்சையிட்டு உபதேசித்துக் கோயிலிலே கொண்டுபோய்ப் பெரியபெருமானை

ஸாஷாத்தகிப்பித்து அனுபவிப்பித்தாற்போனே, பெரியநம்பியும் ஷ்ளாவந்தார் நியோகூரத் பலகால் தட்டி உபதேசித்துப் பேரருளாளப் பெருமானை ஸாஷாத்தகிப்பித்து அநுபவிப்பித்தருளினார்.

அநந்தரம் இளையாழ்வார் திருமாளிகையிலே எழுந்தருளி, தம் திருமாளிகையிலே மேல்பாதியிலே பெரியநம்பி குடும்ப, ஸஹிதமாக எழுந்தருளியிருக்கத்தக்கதாக இடம் ஸமர்ப்பித்துத் தளிகைக்கு வேண்டும் பதார்த்தங்களும் ஸமர்ப்பிக்க, நம்பியும் ஆறுமாஸம் அங்கே எழுந்தருளியிருந்து இளையாழ்வாருக்கு துராவிட, வேத, ப்ரபுந்தங்களையும், துர்ஸநவிஷய ரஹஸ்ய விஸேஷங்களையும் ப்ரஸாதிக்க, இளையாழ்வாரும் ப்ரீதியுடனே செவிக்கினிய செஞ் சொல்கேட்டு க்ருதார்த்த, ஸ்ரீயிருக்குவகாலத்திலே, ஒருநாள் திருமஞ்சந முறையிலே எண்ணெய்க் காப்புச் சாத்தவந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர் 'ஷுத்து நலியாநின்றது' என்றவாறே. இளையாழ்வாரும் தம் தேவிகளை யழைத்து 'ஸ்ரீவைஷ்ணவர் விடாய்த்திருக்கிறார்; பர்யுஷிதாந்நம் இல்லையோ?' என்ன, தேவிகளும் 'அல்பமாகிலுமில்லை' என்ன, இவரும் தேவிகளை ஒரு கார்யத்திலே ஏயிவிட்டு உள்ளே புகுந்து ரோதித்தருளிப் பாத்ரத்திலே பழைய ப்ரஸாதும் ஸம்ருத்த, துமாயிருக்கக் கண்டெடுத்து, தேவியாரையழைத்து 'ஸ்ரீவைஷ்ணவர் இளைத்திருக்க இப்படி செய்தாயீ! இடும்பையா லடர்ப்புண்டு இடுமினோ துற்றென்றிரத்தவர்க்கு இல்லையென்று நெடுஞ்சொல்லால் மறுத்த நீசையிறே நீ' என்று கனக்கக் கோபித்து விட்டார். பின்னையும் ஒருநாள் கிணற்றின்கரையிலே இளையாழ்வார் தேவிகளுக்கும் பெரியநம்பி தேவிகளுக்கும் ஒரு தோண்டி வ்யாஜமாகச் சண்டையானவளவிலே, இத்தைப் பெரியநம்பி கேட்டருளித் தம்முடைய தேவிகளை மிகவுங்கோபித்து இளையாழ்வாருக்கும் அறிவி யாதே தேவிகளையழைத்துக்கொண்டு மீண்டு கோயிலுக்கு எழுந்தருளினார். இளையாழ்வாரும் அநுஷ்டாநம்பண்ணி எழுந்தருளிப் பெரியநம்பியை ஸேவிகப்பெருமல், திருமாளிகையில் வர்த்திக்கிற வர்களை 'பெரியநம்பி எங்கே?' என்று கேட்டருள, 'மீண்டு கோயிலுக்கு எழுந்தருளினார்' என்று அவர்கள் விண்ணப்பஞ்செய்ய, இவரும் 'அதுவென்? அவர் அருளிச்செய்யாமல் எழுந்தருளுகைக்கு ஹேதுவென்?' என்ன, 'ஒரு தோண்டியடியாக மதனியாருக்கும் மதனியாருக்கும் சண்டையானவாறே தம் தேவிகளைக் கோபித்து புகாதுவதாபசாரத்துக்கு இருய்த்து அப்போதே கோயிலேற எழுந்தருளினார்' என்றார்கள்.

இளையாழ்வாரும் அச்செய்தியைக்கேட்டுத் திருவுள்ளங்கலங்கி தேவிகளைப் பார்த்து அதிருப்திராய்— “பாபநாமாகரஸ்ஸத்தியை” [ஸ்திரீகள் பாபங்களுக்கெல்லாம் இருப்பிடமாயிருப்பவர்கள்.] என்னும் படியை ஸ்பஷ்டமாக்கினாயே! முன்பே திருக்கச்சிநம்பி விஷயமாகவும், ஸ்ரீவைஷ்ணவர் விஷயமாகவும் புகழ்வதாபசாரப்பட்டாய்; இப்போதும் பெரியநம்பி தேவிகளுடனே பிணங்கி அஸஹ்யாபசாரப்பட்டாய்; இப்படி செய்கிற நீ இப்பொழுதே புறப்பட்டுப் போ—என்று ததநுபந்தியான தநங்கனையுங் கொடுத்துப் பமணமாக்கிப் பிறந்தகமே போகவிட்டு...

2. ஆரூயிரப்படி குருபரம்பராப்ரபாவம்:— பெரியநம்பி திருமகளாரான அத்துழாய் புக்ககத்திலே வாழங்காலத்திலே. ஒரு நாள் தீர்த்தமாடத் துணைவர வேணும் என்று மாமியாரை அபேஷித்த. அவளும் ‘உன் சீதனவெள்ளாட்டியைக் கொண்டு போ’ என்று கடுத்துச் சொல்ல, நம்பிபக்கலிலே வந்து ‘ஐயா! என்னை இப்படி சொன்னாள்’ என்ன, நம்பியும் ‘நாம் அறியோம்: உங்கள் சீயருக்கு சொல்’ என்ன, இவரும் அங்கே சென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, உடையவரும் அருகிலிருந்த முதலியாண்டாளை ‘உமக்கு இந்தாரும் சீதனவெள்ளாட்டி’ என்று கொடுத்து ‘போம்’ என்ன, ஆண்டானும் கூடவெழுந்தருளி நிராடப்பண்ணுவித்துக்கொண்டு வந்து அவருடைய புக்ககத்திலே நின்று தாஸவருத்திகளைச் செய்யத்தொடங்க, அவருடைய புக்ககத்தார் ‘ஆண்டான்! இது என்?’ என்ன, ‘என்னை வரவிட்ட உடையவரைக் கேளுங்கோள்; ஆசார்யர்சொன்னது செய்யவேணுமே’ என்ன, அவர்களும் நம்பி ஸ்ரீபாதத்தேறப்போய் ‘நம்பி! முதலியாண்டாளை வரவிட்டு எங்களை இப்படி நசிப்பிக்க வேணுமோ?’ என்ன, நம்பியும் ‘நாம் அறிந்தோமோ? உடையவரைக் கேளுங்கோள்’ என்ன, அவர்களும் அங்கே சென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, உடையவரும், ‘ஆண்டாளை அத்துழாய்க்குச் சீதனவடிமையாகத் தந்தோம்; அவர் அக்கு நிற்கை உங்களுக்கு அதிஷ்டமாகில் இங்கிருந்து அடிமை செய்கிறார்’ என்று அழைப்பித்துக் கொண்டருளினார்.

பெரிய நம்பி மாறனேரிநம்பியை ப்ரஹ்மமேதந்தாலே ஸம்ஸ்கரித்துப் பள்ளிபடுத்தருள, இதுகேட்டு எம்பெருமானார் நர்பி ஸ்ரீபாதத்தேறச்சென்று தண்டன் ஸமர்ப்பித்து. ‘சீயா! ஸம்ஸாரம் சிலுகிடாதபடி அடியேன் ஒரு வழியாலே வேலியிட்டுவர, தேவரீர் ஒருவழியாலே பிரித்தருளாநின்றதே!’ என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய நம்பியும் ‘வாரீர் உடையவரே! இக்ஷ்வாகுவம்ஸத்திலே அவதரித்து

ஸாமாந்யதர்மத்தை வெளியிட்டருளின பெருமானைக்காட்டில் நான் பெரியவனோ? பெரியவுடையாரைக் காட்டில் இவர் தண்ணியரோ? ஸாமாந்ய தர்மநிஷ்டரான தர்மபுத்ரரைக்காட்டில் நான் பெரியவனோ? ஸ்ரீவிது, ரரைக்காட்டில் இவர் தண்ணியரோ? 'பயிலுஞ் சூடரொளி' 'நெடுமாற்கடிமை' கடலோசையோ?" என்று அருளிச் செய்ய, உடையவரும் உகந்து ஸம்மதித்திருக்கச்செய்தே, 'மாற னேரிநம்பி திருநாட்டுக்கு எழுந்தருளும்போது பெரியபெருமாள் திருவடிகளே ஸரணமென்னுதல், ஆளவந்தார் திருவடிகளே ஸரணமென்னுதல் செய்யக்கண்டிலோம்; இது என்?' என்று உடையவருடனோ பெரியநம்பி அருளிச்செய்தருள, உடையவரும் 'அவர்க்கு அப்போது ஸ்லோக த்வயாதுஸந்தாநமாயிருந்ததாய்க் கொள்ளீர்' என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய நம்பியும் 'அதுபெண்கண்ட ிச்சன் வார்த்தையன்றோ?' என்று அருளிச்செய்தருள, உடையவரும் 'பெண்ணினுடைய நித்யயோகத்ததைத் திருவுள்ளம் பற்றுகொழுகிற தென்?' என்று விண்ணப்பஞ்செய்தார்.

3. ஆரூயிரப்படி குருபரம்பராப்பரபாவம். ஆளவந்தார் ஐதிஹ்ய நிர்வாஹம் 6 காண்க.

4. சரமோபாய நிர்ணயம். இன்னமும் இவருடைய உத்தர கத்வஸாதகங்களான ஆசார்ய திவ்யஸூக்திகள் பலவும் சொல்லப் படுகிறது. பெரியநம்பி மதுராந்தகத்து ஏரிகாத்தபெருமாள் கோயில் திருமகிழ் அடியிலே எழுந்தருளியிருந்து, 'சக்ராதி, தாரணம் பும்ஸாம் பரஸம்பந்தாவேதநம் / பதிவ்ரதாநிமித்தம் ஹி வஸயாதி, விபூஷணம் //'' [சக்ரம் முதலியவைகளை தரிப்பது பரமாத்ம ஸம்பந்தத்தைக் காட்டுகிறது. வளை முதலிய ஆபரணங்கள் பதிவ்ர தைக்கு அடையாளங்களன்றோ.] என்றும், "ஏவம் ப்ரபத்த்ய தேவேஸம் ஆசார்ய: க்ருபயா ஸ்வயம் / அத்யாபயேந்மந்த்ரரத்நம் ஸர்ஷிச்ச, ந் தே, தாதீ, தைவதம் //'' [பொருள் ப89, 90ல் காண்க] என்றும் சொல்லு கிறபடியே புகுவதஸம்பந்த பூர்வகமாக உடையவர்க்கு த்வயோப தேஸம் பண்ணியருளி, "நாம் உமக்கு ஆசார்யராகவேனுமென்று பெருமைக்குச் செய்தோமிடீ; ஆளவந்தார் கணிசித்த விஷயமென்று செய்தோமித்தனை. ஆழ்வார் உம்மைக் கடாஷித்து 'கலியும் கெடும் கண்டுகொண்மின்' என்று அருளிச்செய்தாராகையாலே அப்படிப்பட்ட மஹானுபாவனன்றோ; இவ்வழியாலே தேவரோட்டை ஒரு ஸம் பந்தம் வேனுமென்றும் செய்தோமித்தனை. 'வெங்கதிரோன் குலத்துக்கோர் விளக்காய்த் தோன்றி விண்முழுதும் உய்யக்கொண்ட வீரன்' என்றும், "ஐநகாநாம் குலே கீர்த்திமாஹரிஷ்யதி மே

ஸூதா” [ரா-பு, 67-22] [ஜனக வம்சத்திற்கு எஃபென் புகழை உண்டாக்குவாள்.] என்றும் சொல்லுகிறபடியே, தேவரீர் வந்து அவ தரிக்கையாலே ப்ரபன்னகுலமாக விளங்கப்போகிறது. தேவரீரே ஸர்வோத்தராகர். அடியேன் ரஹஸ்யத்திலே நினைத்திருப்பதும் அப்படியே” என்றருளிச் செய்தார். இவ்வார்த்தை ஸம்பந்த்யாய மென்று பிள்ளை [பெரியவாச்சான்பிள்ளை] அருளிச்செய்வார்.

5. பெரியதிருமுடியடைவு:— குமுத்யாம்ஸூதரான பெரியநம்பிக்குத் திருவலதார ஸ்தலம் கோயில். திருநகைத்ரம் கனியுகம் நாலாயிரத்து முப்பத்தெட்டுக்குமேல் ஹேவினம்பி வருஷம் மார்ச்சி மாஸம் புதன்கிழமை பூர்வபகஷம் பஞ்சமி கேட்டை. குடி சாந்தனார். குலம் ப்ருஹச்சரணம் பாரத்வாஜகோத்ரம், யஜுர்ஸாகை, திருநாமங்கள் பெரியநம்பி, ஸ்ரீபராங்குஸத்யாஸர், மஹாபூர்ணர், பூர்ணசார்யர். குமாரர் புண்டரீகாக்ஷர். குமாரத்தி அத்துழாய். திருவாராதனம் அழகிய சிங்கர், ஆசார்யர் ஆளவந்தார். சிஷ்யர் திருக்கச்சிநம்பி, எம்பெருமானார், மலைகுனியநின்றார், ஆரியூரில் ஸ்ரீசடகோபதாஸர், அணியரங்கத்தமுதனார் பிள்ளை, திருவாய்க்குலமுடையார் பட்டர் முதலானவர்கள், இருப்பிடம் கோயில். இவர் நூற்றஞ்சு திருநகைத்ரம் எழுந்தருளியிருந்தார். ததநந்தரமாகத் திருநாட்டுக்கெழுந்தருளினது சோழதேசத்தில் பசியது (பசுபதி ?) கோயில். இவர் செய்தருளின க்ரந்தம் திருப்பதிக்கோவை. இவர் மாறனேரி நம்பிக்கு ப்ரஹ்மமேத, ஸம்ஸ்காரம் பண்ணினார்.

இவர்க்குத் தனியன்

த்யாநிக், நம் யதீந்த்ரஸ்ய தே, ஸிகம் பூர்ணமாஸ்யே /
யேந விஸ்வஸ்குஜோ விஷ்ணோரபூர்யத மநோரத: //
கமலாபதி கல்யாண்கு, ணம்ருதநிஷேவயா /
பூர்ணகாமாய ஸததம் பூர்ணய மஹதே நம: //

6. வார்த்தாமால (72) வார்த்தை & விவரணம். எம்பெருமானார், பெரியநம்பி ஸ்ரீபாதத்திலே சென்று, “ப்ரபத்தியென்?” என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, ‘கனிப்பழம் காம்பற்றப்போலேயிருக்கும்’ என்ன; [இவ்வார்த்தம் “தானே பழுத்தால் வீழும் கனிபோல் பற்றற்று வீழும் விழுக்காடே” [ஞானஸாரம் 1] என்று அருளாளப்பெருமாள் எம்பெருமானாராலே அருளிச்செய்யப்பட்டது.] ‘இன்னமும் ஸந்தேஹம் செல்லாநின்று’ என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய; ‘ஆகில் இவ்வார்த்தத்தைத் திருக்கோட்டியூர் நம்பி ஸ்ரீபாதத்திலே கேளும்’ என்ன; இவரும் அங்கே சென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய; அவரும் “ஸத்ருதேவ”

என்றருளிச்செய்ய; [“ஸக்ருதேவ” என்றது “ஸஹஸைவ” என்ற படியாய், சடக்கெனத் திருவடிகளிலே விழவேணும் என்று பெருமாள் அருளிச்செய்தது பெரியநம்பியருளியதற்குப் ப்ரமாணமென்று கருத்து.] ‘இன்னமும் ஸந்தேஹம் செல்லாநின்றது’ என்று விண்ணப்பஞ் செய்ய; ‘ஆகில் இவ்வர்த்தத்தைத் திருமாலையாண்டான் ஸ்ரீபாதத்திலே கேளும்’ என்ன; இவரும் அங்கேசென்று விண்ணப்பஞ் செய்ய; அவரும் ‘இத்தனை பிசுகைக்குண்டோ? ஒரு ரேகை, மாத்தரம்’ என்ன; [‘நாம் பற்றும் பற்றுகிய உபாயஸ்வீகாரமும் நம் கையிலுள்ள உபாயமாகுமோ?’ என்று ஸந்தேஹிக்க வேண்டா. அது கையில் உள்ள ரேகைபோல் அதிகாரி விஷேஷணமாகவே யிருப்பது என்று பரிஹாரம்.] ‘இன்னமும் ஸந்தேஹம் செல்லாநின்றது’ என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய; [‘இப்படி எம்பெருமானே உபாயமானால் எல்லாருக்குமே ப,ஸம் உண்டாக வேண்டி வருமே’ என்றோ ‘இப்படிப் பற்றற்று விழுகை ஒருவர்க்கு விர்த்திக்குமோ?’ என்றோ இங்கே எம்பெருமானுக்கு ஸந்தேஹம்.] ‘ஆகில் இவ்வர்த்தத்தை ஆழ்வார் திருவரங்கப்பெருமானாரைப் ஸ்ரீபாதத்திலே கேளும்’ என்ன; இவரும் அங்கே சென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய; அவரும் ‘ததீயபாயந்தமரகக்காணிர்’ என்றருளிச்செய்தார். [எந்தப் ப்ரபந்தன் புகாசுவதாபிமானத்துக்கு விஷயமாகிருளோ அவனுக்கே தானே பழுத்தால் விழுங்கனிபோல் பற்றற்று வீழும் விழுக்காடாகிற ப்ரபத்தி ஏற்பட்டு, எம்பெருமானுடைய அருள் கிடைக்கும் என்பது இந்த ஸந்தேஹங்கள் அனைத்துக்கும் அரையர் அருளிச்செய்த பரிஹாரம்.]

7. வார்த்தாமால (95) விவரணம். க்ருமிகண்ட, னால் திருக்கண்கள் பிடுங்கப்பெற்று அவனுடைய தலைநகரான கங்கைகொண்ட சோழபுரத்திலிருந்து பெரியநம்பி ஸ்ரீரங்கத்துக்குத் திரும்பிவரும் வழியில் பெரியநம்பிக்குப் ப்ராணபத்தியிருக்கும்போது ‘சரமதுஸை நேருவதற்குமுன் ஸ்ரீரங்கத்துக்குச் சென்றுவிட்டால் நன்றாயிருக்குமே’ என்று நம்பி குமரரத்தியான அத்துழாய் தெரிவித்தபோது “இங்கேயே சரமதுஸை நேர்ந்தாலும் எம்பெருமான் அருளாலே பரமபதம் கிடைப்பதில் தட்டில்லை, நாம் வாஹனாகி வதைத்துக்கொண்டு விரைந்து சென்று ஸ்ரீரங்கத்துக்குப்போய் ப்ராணனைவிட்டால், மற்றும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் இதை முன்மாதிரியாகக்கொண்டு ‘ஸ்ரீரங்கத்தில் மரணமடைந்தால்தான் மோக்யம்’ என்று முடிவுகட்டி ‘மற்ற இடங்களில் உயிர்நீங்கினால் மோக்யம் கிடைக்காது’ என்று பயப்படுவார்கள்” என்று கூறி, வழியிலேயே பரமபதமடைந்த செய்தியைக் கூறுவது இவ்வார்த்தை.

8. வார்த்தாமால (736௫) விவரணம். “பதிவ்ரதைக்கு மங்குள ஸூத்ரம்போன்றது நமக்கு த்வயம்” என்று பெரியநம்பி அருளிச் செய்வார்.

9. வார்த்தாமால (183) வார்த்தை & விவரணம். உடையவர் அபயப்பரதநாமம் அருளிச்செய்யாநிற்க, பிள்ளையுறங்காவில்விதாஸர் கேடாஷ்டியில் நின்றும் புறப்பட்டு “ஸ்ரீவிபீஷணப்பெருமாள் ஸ்வாபிடிமாதத்தைவிட்டுப் பெருமாள் திருவடிகளே தஞ்சமாக ‘ஸ்ர்வ லோகஸரணயரய ராகுவாய’ [எல்லா உலகிற்கும் ஸரணமடையத்தக்கவ ராய், மஹாத்மாவான ராகுவரிடத்தில் விபீஷணன் வந்திருப்பதை விரைந்து தெரியப்படுத்துங்கள்] என்று பற்றினவரைக் கல்லுந்தடியுங் கொண்டது பெருமாள் பரிகரம் [ராமனுக்குத் துணைவரான ஸூக்ரீவன் முதலான வானரஸேனை]; நாம் என்செய்யக்கடவோம்?” என்று படியப்பட. உடையவர் அருளிச்செய்தபடி— ‘கமுகுண்ணில் வாழை உண்ணும்; எனக்குப் பெரியநம்பியுண்டு; உமக்கு நானுண்டு’ என்று அருளிச்செய்தருளினார். [“நெல்லுக்கிறைத்த நீர் வாய்க்கால் வழியோடிப் புல்லுக்கும் ஆங்கே பொசியுமாம்”] என்கிற ரீதியிலே கமுகு பயிரிடுவோர் அதற்குத் தண்ணீர் பாய்ச்சும் போது அதனருகிலிருக்கும் வாழையும் அத்தண்ணீரை உண்டு வளருவதுபோலே பெரியநம்பி ஸம்பந்தத்தைப் பார்த்து, பெருமாள் என்னைக் கடாஷிப்பார். என்னோடு ஸம்பந்தத்தைப் பார்த்து உம்மையும் கடாஷிப்பார். ஆகையால் பெருமாள் கடாஷுமாகிற வெள்ளம் நம்மீதும் ஏறிப்பாய்ந்து நம்மையும் உஜ்ஜீவிக்கச்செய்யும் என்று கருத்து.]

10. வார்த்தாமால (185) வார்த்தை & விவரணம். ஒருநாள் உடையவரும் முதலிகளும் எழுந்தருளாநிற்க, பெரியநம்பி தண்டனிட, உடையவர் அஞ்ஜலிபண்ணிப்போக, முதலிகள், உடையவரை இதுவென்னென்று கேட்க, அப்போது, ‘அவருடைய இஷ்டம் அநுவர்த்திக்கையன்றோ நமக்கு ஸ்வரூபம்’ என்று அருளிச்செய்தார், [எம்பெருமான் திருத்துழாயான நித்ய ஸூரியைத் தன் முடியிலே வைத்துக்கொண்டாலும் இசைந்தி ருக்கையே அந்த நித்யஸூரியின் பாரதந்தர்ய ஸ்வரூபத்துக்குச் சேர்ந்திருப்பதுபோலே, பெரியநம்பி தண்டனிட்டதை இசைந்தி ருப்பதே நமக்கு ஸ்வரூபம் என்றபடி. இது ஸ்ரீராமாயண புருஷர் களில், பெருமாள் நியமனத்தாலே ராஜ்யபுரத்தை ஏற்றுக்கொண்ட ஸ்ரீபுரதாழ்வான் நிலைநிறுத்திய அர்த்தம்.]

11. வார்த்தாமாலை (186) வார்த்தை ௩ விவரணம், அநந்தரம் நம்பி ஸ்ரீபாதத்திலே சென்றுகேட்க, "ஆளவந்தாரும், முதலிகளும் எழுந்தருளினுற்போலேயிருந்தது; அத்தாலே தண்டனிட்டேன்" என்ன, "இது ஹேதுவாகமாட்டாது" என்று விண்ணப்பஞ் செய்ய, 2 "ஆளவந்தார்க்குப் பின்பு அர்த்த,ஸ்தி,தி இவர்க்கே உள்ளது; வேறெருவருக்குமில்லை; ஒருவரை தண்ட,னிடக்கடவ தாய் அத்தால் மற்றோரை தண்ட,னிடவது" என்று அருளிச்செய்தார். [2 அர்த்த,ஸ்தி,தி - ஆசார்யத்வபூர்த்தி. ஆளவந்தாருக்குப் பிறகு ஆசார்யத்வபூர்த்தி இவர்க்கேயுள்ளது; வேறெருவருக்கும் இல்லை. ஆளவந்தாரை தண்ட,னிட விரும்பிய அடியேன் அவரில்லாமை யாலே, ஆசார்யத்வபூர்த்தியில் அவரை ஒத்த இவரை தண்ட,னிட்டேன் என்று கருத்து.]

12. வார்த்தாமாலை (211) வார்த்தை. பெரியநம்பி திருமகளாச் அத்துழாய் புக்ககத்திலே இராநிற்க, ஒருநாள் 'தீர்த்த,மாடத் துணைவரவேணும்' என்று மாமியாருக்கு அருளிச்செய்ய, 'உன் சீதந வெள்ளாட்டியைக் கொண்டுபோ' என்று தடுத்துச்சொல்ல, நம்பி பக்கல் வந்து, 'நம்பி! என்னை இப்படி சொல்லார்' என்ன, 'நாமறியோம்; உங்கள் ஜீயருக்குச் சொல்லும்' என்ன; இவளும் அங்கே சென்று விண்ணப்பம் செய்ய, அருகேயிருந்த முதலியாண்டாளைப் பார்த்து, 'உமக்கு இந்தாரும் அம்மா சீதநவெள்ளாட்டி' என்று திருவுள்ளமாய் 'இவரைக் கொண்டுபோ' என்ன, ஆண்டானும்கூட எழுந்தருளி நீராடப் பண்ணுவித்து, இவருடைய புக்ககத்திலே நின்று தூஸவ்ருத்திகளைச் செய்யத் தொடங்கினார்; இவருடைய புக்ககத்தார் 'இதுவென் ஆண்டான்?' என்ன, 'என்னை வரவிட்ட உடையவரும் எங்கள் நாச்சியாரும் சொன்னது செய்யவேணுமே' என்ன, அவர்களும் நம்பிஸ்ரீபாதத்தேறப் போய் 'நம்பி! முதலியாண்டாளை வர விட்டு இப்படி எங்களை நசிப்பிக்கிறதென்?' என்ன, 'நாம் அறிந்தோமோ? எம்பெருமானுக்குச் சொல்லுங்கோள்' என்ன, அங்கே சென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, உடையவரும், 'ஆண்டாளை அத்துழாய்க்குச் சீதநவடிமையாகக் கொடுத்தோம்; அங்கு உங்களுக்கு நிற்க பரியமன்றாகில் இங்கே நின்று அடிமைசெய்கிறது' என்றருளிச் செய்து அழைப்பித்துக்கொண்டருளினார்.

13. வார்த்தாமாலை 234(5) விவரணம், பொசங்கின நாற்ற முடைய உணவுக்கு ஆசைப்பட்ட பெருச்சாளி கூண்டிலேயகப்பட்டுத் ஆ-13

துன்புறுவதுபோலே, இவனுக்கு இடரை விளைக்கும் பேராக,ங்களை விரும்பினால் அதற்குரிய உணவு, இருப்பு, படுக்கை முதலானவற்றின் தொடர்பாலே நல்லறிவு கெட்டு, தீய அறிவு உண்டாகி, ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களின் திரளிலிருந்து விலக்கப்பட்டுவிடுவான். தலையேபோகும் ஆபத்து வருவதானாலும் முற்கூறியபடி ஆத்மஜ்ஞானத்துக்கு அழிவு பிறவாதபடி நினைவான உறுதிகொண்டவனாயிருக்கவேண்டும். இதற்கு உதாஹரணமாயிருந்தவர்கள் — அரசனைத் துரும்பென மதித்து தர்ஸனத்துக்காக உயிரைவிட்ட பெரியநம்பியும், தர்ஸனத்தை (கண்ணை)க்கொடுத்த கூரத்தாழ்வானுமாவர்.

14. வார்த்தாமாலே (378)ம் வார்த்தை 9 விவரணம். பெரிய நம்பியும் திருக்கோட்டியூர் நம்பியும் திருமாளையாண்டானுங்கூடி ஸ்ரீசந்திரபுஷ்கரிணிக்கரையிலே திருப்புனைக் கீழே எழுந்தருளியிருந்து, தங்களாசார்யரான ஆளவந்தார் எழுந்தருளியிருக்கும்படியையும் அவருளசிச் செய்தருளின நல்வார்த்தைகளையும் நினைத்து அநுபூவித்துக்கொண்டு மிகவும் ஹ்ருஷ்டராய் ஆநந்தமக், நராயக் கொண்டு (இன்பத்தில் மூழ்கியவர்களாய்) எழுந்தருளியிருக்கிறவள விலே, திருவரங்கச் செல்வர் (புலி ஸாதிக்கும் பெருமாள்) புலி ப்ரஸாதிப்பதாக எழுந்தருளிப் புறப்பட, இவர்களுடைய ஸமாதி, பூங்கும் (பூகுவத், பூகுவதாசார்யாநுபூவத்துக்குத் தடை) பிறந்து எழுந்திருந்து தண்டனிட வேண்டுகையாலே, “கூட்டங்கலைக்கியார் வந்தார், இற்றைக்கு மேல்பட ஸ்ரீபுலியெம்பெருமானெழுந்தருளாத கோயிலிலே இருக்கக்கடவோம்” என்று ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணிக் கொண்டார்கள். (இப்படி மஹாத்மாக்களான இவர்களுக்குத் தடையாயிருப்பதைப் பார்த்து, திருவரங்கச் செல்வர் தம்மை புலிஸாதிக்க எழுந்தருளச்செய்துகொண்டு போகவேண்டாம் என்று நியமித்து விட்டதாகவும் அந்த நியமனம் இன்றளவும் நடப்பதாகவும் கூறுவர்.)

15. வார்த்தாமாலே 441(d) வார்த்தை 8 விவரணம், ‘வித்தா ருங்காய் பிஞ்சிலே தெரியும்’ என்றார் பெரியநம்பி; [பல மரங்களுக்கு மூலகாரணமாயிருக்கும் விதைக்காயைப் பிஞ்சிலேயே கண்டுபிடித்து விடலாய். அதுபோலே உலகம் வாழ்வந்தவர் எம்பெருமானார் என்பதை அவருடைய சிறுவயஸ்ஸிலேயே நாங்கள் கண்டுவிட்டோமென்று கருத்து.]

16. வார்த்தாமாலே 450 வார்த்தையின் இறுதிப்பகுதி (P 503) விவரணம். இவ்வார்த்தையிற் சொன்ன ஏற்றங்கள் ப்ராரத்மணாரல் லாத ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு இருக்கிறது என்று திருவுள்ளம்பற்றியே

பெருமானாகிற ஸ்ரீராமபிரான் நிகழ்களைக்காட்டிலும் குறைப்பெருமா ளிடமும் வாநரமுதலிகளிடமும் வீட்டி, ஷாநிவாளிடமும் ஈடுபட்டார். நம்பெருமாள் லோகஸாரங்க, மஹாமுனியைக்காட்டிலும் திருப்பாணை வாரிடம் ஈடுபட்டார். திருமலையப்பன் முடிமன்னான தொண்டை மான் சக்கரவர்த்தியைக் காட்டிலும், குபவரான குழம்பறுத்த நம்பி யிடம் ஈடுபட்டார். பெரியநம்பி ப்ராஹ்மண ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களு டைய விரோதத்தையும் பொருட்படுத்தாமல் மாறனேரி நம்பிக்கு ப்ராஹ்மமேத, ஸம்ஸ்காரம் செய்தருளினார். ஆகையால் ப்ராஹ்மண ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் இந்தப் பத்து வார்த்தையையும் அநுஸந்தித் தால் சாத்தாத முதலிகளின் பெருமையை அறிவார்களாகையாலே அவர் களிடம் அபசாரம் ஏற்படாது; எம்பெருமான் திருவடிகள் எளிதில் கிடடும்—என்று எம்பெருமானார் முதலியாண்டானுக்கு அருளிச் செய்தார்.

17. வார்த்தாமாலை(456) வார்த்தையின் பகுதி. மேலே 1 காண்க.

18. திருப்பாவை முதற்பாட்டு ஆரூர்ப்படி. எம்பெருமானுக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுமெழுந்தருளாநிற்கப் பெரியநம்பி தண்டனிட்டுக் கிடந்தார்: 'நம்மை இங்ஙனே செய்தருளிறதென்?' என்று கேட்க ஆளவந்தாரெழுந்தருள்கிருரென்றிருந்தேன் என்றருளிச் செய்தார்.

19. பெரிய திருமொழி 3-7. ஆளவந்தார் ஸ்ரீபாதத்திலே வர்த்தித்த வைஷ்ணவன் அந்திமஸமயத்தில் பட்ட க்ஷேசத்தைக் கண்டு பெரியநம்பிக்கும் எம்பெருமானார்க்கும் நடந்த ஸம்வாதத்தை நினைப்பது. ['ஸம்வாதத்தை' என்ற இடத்தில் 'ஸம்மோஹத்தை' என்று பாட, ரந்தரம் காண்பதாகத் தெலுங்குவிபி வியாக்கியானத்தில் அச்சிடப்பட்டுள்ளது.]

20. பெரிய திருமொழி 7-4. பெரியநம்பி—ஜந்ம வ்ருத்தாதி, னளால் குறைய நிக்ருரொருவர் திருநாட்டுக்கு நடந்தாராய், அவரை அதுகூடும் பண்ணி, தீர்த்துமாடாதே வந்தெழுந்தருளியிருக்க, இத்தை எம்பெருமானார் கேட்டருளி, பெரியநம்பி பாடே வந்து. "மர்யாதை கிடக்கக் கார்யம் செய்யவேண்டாவோ?" என்ன; "பயிலும் கூடரொளி, நெடுமாற்கடிமை கடலோசையோபாதியோ? சிறிது குறையவாகிலும் ஆசரிக்க வேண்டாவோ?" என்றருளிச் செய்தார்.

21. திருவிருத்தம் நம்பிப்பாட்டு-8. (கச்சியில் கலாபனியில்) ஒருதான் எம்பெருமானார் முதலிகளெல்லாரோடுங்கூட எழுந்தருளி

யிருக்கச்செய்தே திருக்கச்சிநம்பி செய்கிறதென்னென்றாய்ந்து வருவாரில்லையோ என்ன; கடுக ஒருவரும் நான் போகிறேனென்று எழுந்திருந்தாரில்லை; பிற்பிறைநாள் விடிவோடே பெரியநம்பி வந்து தாமழைக்கிறபடியே எம்பெருமானாரை அழைத்து 'நான் பெருமாள் கோயிலிலே பெருமானைத் திருவடிதொழுது வாராநின்றேன்' என்ன; நிஷேதிக்கலாப்படி அன்றிறே ப்ரபுவமிருப்பது; எழுந்தருளலாகாதோ என்ன; அங்கேபோய் அவரிருக்கிறபடியறிந்துபோரா, திருநாளணித்தாயிருந்தது; போகிறதென்? என்ன. நான் வந்த காரியம் தலைக்கட்டிற்று; இனித் திருநாளுக்கு நிற்கவொண்ணாது என்ன; இப்படியே போய் வரவல்லாரில்லையோ என்றவிடத்தில் நான் என்று எழுந்திருந்தாரில்லை; 'அத்தாலே இவர்க்கிதுவோ கருத்தென்று போந்தேன்; அது தலைக்கட்டிற்று. இனிப் போகவமையும்' என்றாராம்.

22. பகவத் விஷயம் 3-5-7. (உத்தமர்கட்கு என் செய்வாரே)... ஆயிரத்தளியிலே ராஜா இருக்கச் செய்தே பெரியநம்பியையும் ஆழ்வானையும் நவந்தானும், ஆழ்வான் மடியிலே சாய்ந்துகிடக்கச் செய்தே பெரியநம்பி திருநாட்டுக்கு எழுந்தருளினார்; அவ்வளவிலே 'ஒருவருமில்லாதாரை ப்ரதிபத்தி பண்ணக் கடவோம்' என்று திரிகிருச்சிலர் அங்கே வந்து ஆழ்வானைக் கண்டு 'ஒருவனுண்டிறே' என்று போகப்புக, ஒருவரையும் ஒரு குறை சொல்லியறியாதவன், 'வாரிகோள் மாணிகளர்! வைஷ்ணவனுமாய் ஒருவனுமில்லாதான் ஒருவனைத் தேடி ப்ரதிபத்தி பண்ண இருக்கிறிகோளோ நீங்கள்? ஈசுவரனும் ஈசுவர விபூதியும் வைஷ்ணவனுக்குக் கிஞ்சிக்கரிக்கவிருக்க, வைஷ்ணவனுமாய் அறவையுமாயிருப்பான் ஒருவனை நீங்கள் எங்கே தேடுவீகோள்!' என்னும், [ப்ரதிபத்தி பண்ணுகையாவது—ஸம்ஸ்காரம் செய்கை.]

23. பகவத் விஷயம் 7-10-5. (பலரடியார்முன்பருளிய) கிழக்குத்த ராஜாக்கள் பொல்லாங்காலே இங்கே நவிவு பிறக்குமளவிற்குச் செய்வதென்? என்று எம்பெருமானார் அத்தை அநுஸந்தித்தருளி, இத்தேசத்தை விடாதே நோக்கிக்கொண்டு கிடந்தோம்; இவ்விடத்துக்கும் அழிவு வரும்படி ஆஸுரவர்க்கும் மேலிடாநின்றது; மேல்செய்ய அடுப்பதென்? என்று பெரியநம்பிக்கு அறிவிக்க, நான் பெருமானுடைய திருவெல்லைவிலே ஒரு ப்ரதக்ஷிணம் வரும்படியாக உம் சிஷ்யர்களிலே ஒருவரைப் போரவிடுவது என்ன; அதுக்காவாராச்? என்ன; எண்பின்னே போராநின்றால் ஒருவன் பின்னே போகாநின்றேன் என்று தன்னொஞ்சிற்படாதே சாயைபோலே என்னைப் பின்

செல்வானொருவனாகவேணும் என்ன; அதுக்காவன் ஆர்? என்ன; ஆழ்வானைப் போகவிடலாகாதோ என்றாராம்.

24. ஸ்ரீவசாபூஷணம் 234. வ்யாக்யானம். அபி, மாதமேது வரள ஜன்மவ்ருத்தாதி, களிற்றிக்கே ஆளவந்தார் ஸ்ரீபாதத்ததை வுடையராய் அத்யாத்மஜ்ஞாந ப்ரபூர்ணராயிருக்கிற மாறனேரி நம்பி தம்முடைய அந்திமதசையிலே 'ஆளவந்தார் அபி, வானித்தருளின இத்தே, ஹத்தை ப்ரக்ருதி ப, ந்து, க்கள் ஸ்பர்ஸிக்கில் செய்வதென்?' என்று அதிசங்கைபண்ணி ஸப், ரஹ்மசாரியான பெரிய நம்பியைப் பார்த்து 'புரோட, ஸத்தை நாய்க்கிடாதே கிடர்' என்றருளிச்செய்து திருநாட்டுக்கெழுந்தருள, பெரியநம்பியும் அப்படியே பிறர் கையில் காட்டிக்கொடாதே நாமே பள்ளிபடுத்துவந்தெழுந்தருளியிருக்க, இத்தை உடையவர் கேட்டருளி, பெரியநம்பி ஸ்ரீபாதத்திலே வந்து 'ஜீயா! மர்யாதை கிடக்கக் கார்யஞ்செய்ய வேண்டாவோ? தேவரீர் செய்தருளவேண்டிற்றோ?' என்ன, 'ஆளிட்டந்திதொழுவோ? நான் பெருமானிற்காட்டில் உத்க்ருஷ்டனோ? இவர் பெரியவுடையாரிற் காட்டில் அபக்ருஷ்டரோ? பயிலுஞ்சுடரோளி, தெடுமாற்கடிமை கடலோசையோபாதியோ? ஆழ்வாரருளிச்செய்த அர்த்தத்தைச் சிறிது குறையவாகிலும் ஆசரிக்க வேண்டாவோ?' என்று (பெரிய நம்பி) அருளிச்செய்த வார்த்தை.

25. ஆசார்யஹ்ருத்ய வ்யாக்யானம் 85. ப்ரஸித்த, த, ரான் நம்பிகள் மூவரிலும் ப்ரத, தநரான பெரியநம்பி மாறனேரி நம்பிக்கு..... செய்த புத்தர்குத்யமும்.

26. தி, வ்யஸூரி சரிதம். 16-84, 85 ஸ்லோகங்கள். 17-55 முதல் 69 முடிய ஸ்லோகங்கள், 81-82 ஸ்லோகங்கள்.

27. ப்ரபஞ்சாம்குதம். 9, 11, 12, 20, 42, 49, 60, 114, 115, 116, 117 அத்யாயப் பகுதிகள்.

28. ஸம்ப்ரத்யாய பரிசுத்தி. ஆளவந்தாருடைய நியோகத்தாலே (கட்டையாலே) ஸ்ரீபாஷ்யகாரரை அங்கீகரித்த பூர்ணரான பெரியநம்பி இவரைத் தமக்கு ஸப், ரஹ்மசாரிகளான திருக்கோட்டியூர் நம்பி பக்கலிலே அர்த்த, ஸிகை பண்ணவும், திருமாலையாண்டான் பக்கலிலே திருவாய்மொழி கேட்கவும், ஆழ்வார் திருவரங்கப்பெருமானரையர் பக்கலிலே நல்வார்த்தை கேட்கவும் நியோகித்ததும்..... உபபத்ததம்,

29. குருபரம்பரா ஸாரம். பெரியநம்பி ஸ்ரீபாதத்தை ஆஸ்ரயித்தவர்கள் அறுவர். அவர்களாகிறார்—எம்பெருமானார், மலைகுனிய நின்றார், ஆரிய ஸ்ரீஸட்கோபதாஸர், அணியரங்கத்தமுதனார், திருவாய்க்குழுடையான் பட்டர், திருக்கச்சிநம்பி. [அணியரங்கத்தமுதனார்—திருவரங்கத்தமுதனாரின் தந்தை]

30. ப்ரமேயரத்னம்—முதல் ப்ரகரணம். பெரியநம்பி சரபத்திலே ஆழ்வான் மடியிலே கண்வளர. "கோயிலும் பூஷ்யகாரமும்ருக்க. இங்கே ஸ்ரீராவஸானமாவதே" என்று வெறுக்க, "ஒரு பூஷ்யவதனுடையமடியிற்காட்டில் கோயில் உத்க்ருஷ்டமன்று" என்று அருளிச் செய்தார்.

31. ப்ரமேயரத்னம்—முதல் ப்ரகரணம். பெரியநம்பி மாறனாரி நம்பியை ஸம்ஸ்கரித்தார்.

32. ப்ரமேயரத்னம்—2-ம் ப்ரகரணம். பூஷ்யகாரருக்கு இவையிரண்டுக்கும் (தவ்யத்துக்கும் திருவாய்மொழிக்கும்) ஸப்தப்ரதிபாதுகள் இருவரும். அர்த்தப்ரதிபாதுகள் இருவரும்; ஆரென்னில்: பெரியநம்பி தவ்யத்தை உபதேசித்தருளினார்; தவயார்த்தத்தை அருளிச்செய்தார் திருக்கோட்டியூர்நம்பி. ஆழ்வார் திருவரங்கப்பெருமாளரையர் திருவாய்மொழி ஒதுவித்தருளினார். திருவாய்மொழியினுடைய அர்த்தத்தை அருளிச்செய்தார் திருமாலையாண்டான்.

33. ப்ரமேயரத்னம்—2-ம் ப்ரகரணம். ஆளவந்தாரும் ஸ்தோத்தரத்தை அருளிச்செய்து பெரியநம்பி கையிலே கொடுத்து, பூஷ்யகாரர் பக்கலேறப் போகவிட்டருளினார்.

34. ப்ரமேயரத்னம்—3-வது ப்ரகரணம். "ஆர்த்தனுக்கு (ப்ரபத்தி) ஆஸ்வாசப் பூலிக்கும்; த்ருப்தனுக்கு தேஹாவஸாநத்திலே பூலிக்கும்" என்று பெரியநம்பி அருளிச்செய்தார்.

35. உடுகாம்பி அருளிய யத்ராஜ வைபவம். பெரியநம்பியை ஆஸ்ரயித்தல். 42 முதல் 45 வரை உள்ள ஸ்லோகங்களின் விவரணம்.

(42) ராமாதுஜரும் பெரியநம்பியை ஆஸ்ரயிப்பதற்காக ஸ்ரீரங்கத்திற்குச் செல்கின்றவராய், வழியில் மதுராத்தகத்திலே ஸ்ரீபூமி தீளாதேவிகளோடு கூடிய கருணாகரணையும், ஸீதையோடு கூடிய ஏரிகாத்த ராமபிரானையும் லேவித்தார். (43) ஆளவந்தாரின் மற்ற ஸிஷ்யர்களால் (ராமாதுஜரை ஆட்கொள்ளும்படி) நியமிக்கப்பெற்று மதுராத்தகத்தை அடைந்திருந்த பெரியநம்பியையும் அங்கேயே

தெய்வச்செயலாலே ஸேவித்து, அவருடைய திருவடித்தாமரை யிணையை வணங்கி, ஆனந்தக்கண்ணிர் நிறைந்தவரானார் ராமாநுஜா சார்யர். (44) ஒருவர்க்கொருவர், தங்களுக்கு ஏற்பட்ட நியமனத்தை விசாரித்து அறிந்து உகந்தபின், அந்த மதுராந்தகம் கோயிலிலே, மகிழ்மரத்தின் நிழலுடைய அவ்விடத்தையே பரமபதமாக தியானித்து, பெரியநம்பியை ராமாநுஜர் ஆசார்யராக அடைந்தார். (45) 1. ஸங்க, சக்ராங்களம், 2. ஊர்த், வபுண்ட், ரதாரணம், 3. தாஸ்யநாமம், 4. யாக, ஸம்ஸ்காரம், 5. மந்த்ரரத்னமாகிற த்வயத்தையும் (திரு வஷ்டாஷ்டரம் முதலிய) மற்ற மந்திரங்களையும் பொருளோடு உப தே, ஸித்தலாகிற மந்த்ரஸம்ஸ்காரம் என்னும் பஞ்சஸம்ஸ்காரங்களை பெரியநம்பி ராமாநுஜருக்கு அங்கேயே செய்தருளினார்.

36. பெரியநம்பி அருளிய இருப்பாணுழவர் தனியன்.

ஆபாத்ருட, மதுபூ, ய ஹரிம் ஸயாதம்
மத்யே கவேரது, ஹிதூர் முதி, தாந்தராத்மா |
அத், ரஷ்ட்ருதாம் நயநயோர் விஷயாந்தரானாம்
யோ நிஸ்சிகாஸ மநவை முநிவாஹநம் தம் ||

[இருகாவிடிகளுக்கு நடுவில் பள்ளிகொண்ட பெரியபெருமானைத் திருவடிமுதல் திருமுடிவரை அதுபு, வித்துப் பேராளந்தக்கொண்ட நெஞ்சினராய், தம் கண்கள் மற்றென்றினைக்காணு என்று எவர் அறுதியிட்டாரோ, அந்த முனிவாஹனரை அதுஸந்திக்கிறேன்.]

37. இருஷ்ணத்ர தனியன்.

த, துர்ஜ்யேஷ்ட, ராஸமுத், பூ, தம் யாமுநாங்க், ரி ஸமாபுரிதம் |
மஹாபூர்ணம் யதிந்த், ராய மந்த்ரரத்நப்ரதம் ப, ஜே ||

[மார்கழிக் கேட்டையில் அவதரித்தவரும், ஆளவந்தார் திருவடி களை ஆஸ்ரயித்தவரும், எம்பெருமானுக்கு த்வயத்தை உபதே, ஸித்தவருமான பெரியநம்பியை தியானிக்கிறேன்.]

38. வாழித்திருநாமம்.

அம்புயியில் பதின்மர்க்கலை யாய்ந்துரைப்போன் வாழியே

ஆளவந்தார் தாளிணையை யடைந்துய்ந்தோன் வாழியே

உம்பர் தொழு மரங்கேசரக் குகப்புடையோன் வாழியே

ஓங்கு தனுக்கேட்டைதனி லுதித்தபிரான் வாழியே

வம்பவிழ்தார் வரத ருரை வாழி செய்தான் வாழியே

மாறனேரி நம்பிக்கு வாழ்வளித்தான் வாழியே

எம்பெருமானார் முனிவர்க் கிதமுரைத்தான் வாழியே

எழில் பெரியநம்பி சரணினிதூழி வாழியே.

திருக்கோட்டியூர் நம்பி வைபவம்

திருக்கோட்டியூர் நம்பிகள்—திருக்கோட்டியூர்

ஸ்ரீவல்லபதாம்போஜ தீபக்த்தயம்ருதஸாகரம் ।
 ஸ்ரீமத்,கேடாஷ்டபுரீபூர்ணம தே,ஸிகேந்த்ரம் பஜாமஹே ॥
 [புரியாதின் திருவடித்தாமரையில் ஞானமும், பக்தியுமாகிற
 அமுதங்களுக்குக் கடல்போன்றவரும், திருக்கோட்டியூர் தப்பியென்னும்
 பெயருடையவருமான ஆசார்யோத்தமரை ஆஸ்ரயிக்கிறோம்.]

ஆளவந்தார் அவதரித்துப் பதினொரு வருடங்கள் கழிந்தபின் (கி. பி 987) ஸர்வஜித் வருஷத்திலே வைகாசி மீனாட்சிமீனில் கார்யபகோத்ரத்தில் ருக்மாவதிகையில் பெரியாழ்வாருக்குப் பரம ஆப்தரான செல்வநம்பியின் வம்சத்திலே ஸ்ரீபுண்டரீகர் என்னும் நித்யலக்ஷ்மியின் அம்ஸமாய், பூர்வஸிக, ஸ்ரீவைஷ்ணவப், ராஜஸ்யை குலத்திலே குருகேஸர் (திருக்குறளைப்பிரான்) என்னும் திருநாமமுடையவராய் அவதரித்தவர் திருக்கோட்டியூர் நம்பி. நாத, முநிகளிடமிருந்து உய்யக்கொண்டார் மணக்கால் நம்பிகளின் மூலம் கிடைத்த ப. விஷ்ணு தாசார்ய விஷ்ணுத்தை ஆளவந்தார் தம் சரமத, ஸாயிலே இவரிடம் ப்ரஸாதித்து, அது வந்த வழியையும் அருளிச்செய்து, ரஹஸ்யார்த்தங்கள் அனைத்தையும் ஸ்ரீராமானுஜர்க்கு உபதேசிக்கும்படியும், நம் தர்ஸனத்தை அவர் திருநாமத்தாலே விளங்க வைக்கும்படியும் நியமித்துச் சென்றார். அதன்படியே மஹாதீர்க்க, தர்ஸியான திருக்கோட்டியூர் நம்பி — அநுஸ்ருத்தி ப்ரஸந்நாசார்யர் களுடைய பரம்பரை தம்முடன் முடிவுபெற்று, எம்பெருமானார் தொடங்கி க்ருபாமாத்ர ப்ரஸந்நாசார்யர்களுடைய பரம்பரை வளர வேணும் என்னும் திருவுள்ளத்தாலே ஸ்ரீராமானுஜரைப் பதினெட்டு முறை திருக்கோட்டியூருக்கு நடக்கச் செய்து, வேறு எவர்க்கும் உபதேசித்தகக் கூடாது என்று ப்ரதிஜ்ஞை பெற்றுக்கொண்டு, அவருக்குத் திருமந்த்ரார்த்தத்தை உபதேசித்தார். ஸ்ரீராமானுஜர் தம் காரேய் கருணையினாலே ஆசார்ய நியமனத்தையும் மீறி “நமக்கு நரகம் வந்தாலும் வரட்டும்; பலர் உஜ்ஜீவித்தால் போதும்” என்னும் திருவுள்ளத்துடன் பலர்க்குத் திருமந்த்ரார்த்தத்தை உபதேசித்ததைக் கண்டு “எம்பெருமானாரே!” என்று ஸ்ரீராமானுஜரை அனைத்துக்கொண்டு “எம்பெருமானார் தர்ஸனம்” என்று எம்பெருமானார் திருநாமத்தாலே தர்ஸனம் விளங்கும்படி அநுகூரணித்து, அவருக்குத் தாமே சரமஸ்ஸோகார்த்தத்தை உபதேசித்து, அதைத் தக்க அதிகாரிகளுக்கு உபதேசிக்கும்படி நியமித்தருளினார். திருமாயாண்டானை எம்பெருமானாருக்குத் திருவாய்மொழி காலக்ஷேபம் சொல்லும்படி நியமித்தவரும் இவரே. ஆளவந்தாரிடம் கேட்காத அர்த்தங்களை வில்வாமித்ர ஸ்ருஷ்டியாக எம்பெருமானார் கூறியதாலே கோபமடைந்து, திருமாயாண்டான் திருவாய்மொழி காலக்ஷேபத்தை நிறுத்தியபோது, ப. விஷ்ணுதாசார்யரான எம்பெருமானாருடைய பெருமையைத் திருமாயாண்டானுக்கு எடுத்துரைத்து, மறுபடியும் காலக்ஷேபம் தொடங்கும்படி செய்தவரும் இவரே. ஸ்ரீரங்கத்தில் உள்ளார் விஷம் இட்டமையாலே எம்பெருமானார்

உபவாஸம் இருக்கிறார்' என்று கேள்விப்பட்டுத் திருக்கோட்டியூரி லிருந்து பதறிவந்து, எம்பெருமானார் சிஷ்யர்களில் கிடாம்பியாச்சா னுக்கே எம்பெருமானார் திருமேனியில் பரிவு உள்ளதை ஸோதித்து அறிந்து, அவரை உடையவர்க்கு மடைப்பள்ளி கைங்கர்யம் செய்யும் படி நியமித்தவரும் இவரே. இவற்றிலிருந்து இவர் பெரிய தீர்க்க, தர்ஸி என்பதும், எம்பெருமானாரிடம் பொங்கும் பரிவை உடையவர் என்பதும், தமக்குக் கெட்டபெயர் ஏற்படுமானாலும், எம்பெருமானு ருக்குச் சிறப்பு விளைவிப்பதில் ஊன்றி நின்றவர் என்பதும், ஆள வந்தார் சிஷ்யர்களில் தலைமை பெற்றவர் என்பதும் விளங்கும்.

இவர் குமாரத்தி தேவகிப் பிராட்டியார் சிறந்த ஜ்ஞாநாதி, கை, எம்பெருமானாருடைய சிஷ்யை. "உந்துமதகளிற்றன்" [திருப்பாவை 18] பாட்டை எம்பெருமானார் அநுஸந்தித்துக்கொண்டு மாது, கரத் திற்கு (உஞ்சவ்ருத்திக்கு) எழுந்தருளும்போது திருக்கோட்டியூர் நம்பி திருமாளிகை வாசலிலே "செந்தாமரைக் கையால் சீரார் வளை யொலிப்ப வந்து திறவாய் மகிழ்ந்து" என்று அநுஸந்தித்த வுடன் தேவகிப்பிராட்டியார் கதவைத் திறக்க, அவளை நப்பின்னை யாகவே எண்ணித் திருவடியில் விழுந்தார் எம்பெருமானார் என்னும் ஐதிஹ்யம் — வார்த்தாமாலை முதலான பல ப்ராசீந க்ரந்த, தங்கனில் விவரிக்கப்பட்டுள்ளது. நம்பி — தம் குமாரர் தெற்காழ்வானையும் உத்தாரகரான எம்பெருமானாரை ஆஸ்ரயிக்கச் செய்தார்.

ஐதிஹ்ய நிர்வாஹங்கள்

1. ஆரூயிரப்படி குருபரம்பராப்ரபு, அவம்:— இளையாழ்வார் திருக்கோட்டியூர் நம்பி யினிடத்து விசேஷார்த்தங்கேட்டல்: இராமாநுசனும் அங்கேற எழுந்தருளித் திருக்கோட்டியூர் வாஸிக ளான மாற்றிலி சோறிட்டுத் தேசவார்த்தை படைக்குமவர்களை 'நம்பி திருமாளிகை எங்கே?' என்று கேட்டருள, அவர்களும் 'அப்பாலே தோன்றுகிற கூறை' என்று காட்ட, அவ்விடத்தொடங்கி நம்பி திருமாளிகையளவும் தண்டனிட்டுக்கொண்டு எழுந்தருள, அப்போது அவ்வூரில் குற்றமின்றிக் குணம்பெருக்கிக் குருக்களுக்கு அநுகூல ரான ஸத்துக்கள் நம்பிப்ரபு, அவம் அறிந்தார்கள். உடையவரும் நம்பி ஸ்ரீபாதத்திலே சென்று ஸாஷ்டாங்க, ப்ரணாமம் பண்ணி "தேவரீர் அடியேனுக்கு ரஹஸ்யார்த்த, விசேஷங்களை யெல்லாம் ப்ராஸாதித்தருளவேணும்" என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, அவரும் இவருடைய அத்யவாஸாயபு, ஹுஸ்யத்தை அறியவேணுமென்று 'ஆருக்கென் சொல்லுகேன்?' என்று முகங்கொடாமல் எழுந்தருளி

யிருக்க, உடையவரும் மீண்டு கோயிலேற எழுந்தருளினார். பின்பு நம்பியும் கோயிலுக்குத் திருநாள் ஸேவிக்க எழுந்தருளித் தம்முரே திரும்பி எழுந்தருளுகிறவரை நம்பெருமாள் அருளப்பாடிட்டுத் திருமலை திருப்பரியட்டம் தீர்த்தம் ஸட்கோபனும் ப்ரஸாதித்து 'நம்மிராமாநுசனுக்கு ரஹஸ்யார்த்தங்களை உபதேசியும்' என்று அர்ச்சகமுக்கேந நியமித்தருள. நம்பியும் 'நாஸம்வத்ஸரவாஸிநே ப்ரப்யுயாத்' [ஒரு வருடமாவது குருஸூருகைஷெ செய்யாதவனுக்கு உபதேசம் செய்யலாகாது.] என்றும், 'இதும் தே நாதபஸ்காய' என்று தொடங்கி, 'ந சாஸூம்ருஷவே வாச்யம்' [ப்ரமரஹஸ்யமான இவ்வர்த்தத்தை, தவம் புரியாதவனுக்குச் சொல்லலாகாது; (தவம் புரிந்தவனானும் உன்னிடமும் என்னிடமும்) புக்தியில்லாதவனுக்கு ஒருபோதும் உபதேசிக்கக்கூடாது; (தவமும் புக்தியுமிருந்தாலும்) ஸூம்ருகைஷெ செய்யாதவனுக்குக் கூறலாகாது; (வேறு எத்தனை குணமிருந்தாலும்) என்னைக்குறித்து அஸூரியை கொள்பவனுக்குச் சொல்லவே கூடாது.] என்றும் தேவரீர் நியமித்தருளிற்றே' என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, பெருமானும் 'அப்படியன்று; 'ஸரீரம் வஸூ விஜ்ஞாநம்' [சரீரத்தையும், பொருளையும், அறிவையும், வஸிக்குமிடத்தையும், செயல்களையும், குணங்களையும், பிராணங்களையும் ஆசார்யனுக்காக எவன் தூரிக்கிறானோ, அவனே சிஷ்யனெனத்தக்கவன். வேறுவிதமாக இருப்பவன் சீடனல்லன்.] என்று தொடங்கிச் சொல்லப்பட்ட ஸிஷ்யலக்ஷண பூர்த்தியுள்ள உடையவருக்குச் சொல்லக் குறையில்லை' என்று அருளிச்செய்ய, நம்பியும் உடையவரைக்குறித்து 'ஊரேறவாரும்' என்று அருளிச்செய்து எழுந்தருள, இராமாநுசனும் திருக்கோட்டியூர்நம்பி ஸந்திதிக்குச்செல்ல, அவரும் 'இற்றைக்குப் போய்வாரும்' என்ன, இவரும் மீண்டு கோயிலேற எழுந்தருளினார். இப்படி பதினெட்டு பரியாயம் எழுந்தருளி ஸ்ரீபாதத்திலே ஸேவித்து நிகழ்வளவிலும், நம்பியும் இவருடைய த்ருடாத்யவஸாயபரீக்ஷார்த்தமாக ஒன்றும் அருளிச்செய்யாமலிருக்க, இராமாநுசனும் பெரிய ஆர்த்தியோடே மீண்டு இளைமலர்க்கண்ணிர் ததும்பக் கோயிலேற எழுந்தருளியிருந்தார். அவ்வளவிலே திருக்கோட்டியூர் நம்பி ஸிஷ்யரான ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் வந்து நம்பெருமானை ஸேவித்து மீண்டு எழுந்தருளுகிறவர், உடையவர் ஸ்ரீபாதத்திலே ஸேவித்துநிற்க, அவருடனே தம்முடைய ஆர்த்தியெல்லாத் தோன்றுப்படி 'பூந்துழாய் முடியார்க்குத் தகவலை; பொருளுழிக்கையாருக்குத் தகவலை' என்று விண்ணப்பஞ்செய்து போகவிட்டருள, அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவரும் நம்பி திருவடிகளிலே சென்று தண்டளிட்டு அச்செய்தியை விண்ணப்பஞ்செய்ய, நம்பியும் 'இத்தனை ஆர்த்தியுள்ள

டாவதே !' என்று உகந்தருளி, 'தண்டும் பவித்ரமுமாகத் தாம் ஒருவரே வருவது' என்று அவரையே மீண்டு இராமாநுசன் பக்கல் போகவிட்டருள, ஸ்ரீவைஷ்ணவரூப உடையவர் திருவடியேறச்சென்று தண்டனிட்டு நம்பியருளிச்செய்ததை விண்ணப்பஞ்செய்ய, உடையவரும் கேட்டருளி மிகவும் உகப்போடே அவரைத் தண்டனிட்டு, கூரத்தாழ்வானையும் முதலியாண்டானையும் கூட்டிக்கொண்டு அதித்வரையோடே திருக்கோட்டியூரேறச் சென்று நம்பி திருவடிகளிலே தண்டன் ஸமர்ப்பித்து நிற்க, நம்பியும் உடையவரைப் பார்த்து 'உம்மையொருவரையுமன்றோ வரச்சொன்னோம்; இவர்களைக் கொண்டு வருவானென்?' என்று கேட்டருள, உடையவரும் 'தேவரீர் தண்டும் பவித்ரமுமாகவன்றோ வரச்சொல்லியருளிற்று; இவர்களைத் தண்டும் பவித்ரமுமென்றே கூட்டிக் கொண்டு வந்தேன்' என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, நம்பியும் 'தண்டு ஆர்? பவித்ரம் ஆர்?' என்று கேட்டருள, உடையவரும் முதலியாண்டானைக் காட்டி 'இவர் த்ரித்யுண்டம்', 'கூரத்தாழ்வானைக் காட்டி 'இவர் பவித்ரம்' என்று அருளிச்செய்ய, நம்பியும் 'ஆகில், இவ்வர்த்தத்தை இவர்களுக்கொழிய மற்றொருவர்க்கும் சொல்லாதே கொள்ளும்' என்று நியமித்தருளித் தம் திருவடிகளைத் தொடுவித்துச் சூறறுவுகொண்டு பரமக்ருபையாலே 'ப்ரணவாத்யம் நமோ மத்யம் நாராயண பத்யாந்திமம் / மந்த்ரமஷ்டாஷ்டரம் வித்யாத் ஸர்வவித்யதிகரம் ந்ருணம் // முமுக்ஷுணம் ஸத்யா ஜப்யம் புக்தி முக்திபுலப்ரத்யம் / வைஷ்ணவாநாம் ஸத்யா ஜப்யம் புக்திஜ்ஞாந ப்ரவர்த்தநம் //'' [ப்ரணவத்தை முதலிலும், நமஸ்ஸை நடுவிலும் நாராயண பத்யத்தைக் கடைசியிலும் கொண்ட அஷ்டாஷ்டர மந்திரமானது மனிதர்களுக்கு எல்லா வித்யதிகளையும் அளிப்பதென்றும், மோக்ஷமடைய விரும்புகிறவர்களால் (ஸாத்யமானாக) எப்போதும் ஜபிக்கத்தக்கதென்றும், பேராக்ஷமோக்ஷபுகங்கள் இரண்டையும் அளிப்பதென்றும், ப்ரபன்னர்களான வைஷ்ணவர்களுக்கு (ஸ்வயம்ப்ரயோ ஜனமாக) எப்போதும் அநுஸந்திக்கத்தக்கதென்றும், புக்தியையும் ஞானத்தையும் வளர்ப்பதென்றும் அறியவேண்டியது.] என்கிறபடியே எட்டுத் திருவக்ஷரமாய், பத்யத்ரயாத்மகமாய், ஜ்ஞாநபுக்தி வைராக்ய ஜநகமாகையாலே முமுக்ஷுக்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு நாத தழும்பெழ ஸத்யாநுஸந்தேயமாய், நலந்தருஞ் சொல்லான பெரிய திருமந்த்ரார்த்தத்தைப் ப்ரஸாதித்தருளினார். இராமாநுசனும் க்ருதார்த்தராய் அதின் மற்றைநாள் அவ்வூரிலெம்பெருமானுள் தெற்காழ்வார் திருவோலக்கத்திலே அநேகம் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு அப் பரமரஹஸ்யார்த்தத்தை அருளிச்செய்தருளினார்.

இச்செய்தியை தம்பி கேட்டருளி உடையவரை அழைத்து 'இந்தப் பரமரஹஸ்யார்த்தத்தை வேறொருவர்க்குஞ் சொல்லாதேகொள்ளும் என்றன்றோ நாம் உமக்குச் சொன்னோம்; அத்தை மறுத்து நீர் அநேகம் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குச் சொன்னீரென்று கேட்டோம்'. என்று கேட்டருள, உடையவரும் 'உள்ளது; தேவரீர் திருவடிகளை முன்னிட்டுக்கொண்டு சொன்னேன்' என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, நம்பியும் 'ஓருவர்க்குஞ் சொல்லவேண்டாவென்று நியமித்தன்றோ சொன்னோம்; அத்தை மறுத்துச் சொன்ன உமக்குப் புலம் எது?' என்று கேட்டருள, உடையவரும் 'ஆசார்யநியமநத்தை மறுத்த எனக்கு நரகமே புலம்' என்று அருளிச்செய்ய, இத்தையறிந்திருந்தும் சொல்லுவானேன்?' என்று கேட்டருள, இராமாநுசனும் 'அடியேன் ஒருவனையன்றோ நரகம்புகுவது? தேவரீர் திருவடிகளை முன்னிட்டுக் கொண்டு சொல்லுகையாலே இவ்வாத்மகோடிகளெல்லாம் தேவரீர் திருவடி ஸம்பூஜத்தாலே உஜ்ஜீவிப்பர்களென்று சொன்னேன்' என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, நம்பியும் 'இந்தப் பரஸம்ருத்தி, நமக்குக் கூடிற்றில்லையே! என்று இவர் பரஸம்ருத்தி, சிக்குப்போர உகந்தருளி, எம்பெருமானாரே! வாரும்' என்று எடுத்து அனைத்துக் கொண்டு, 'அவரோ நீர்?' என்று அருளிச்செய்து, "இதுவரையில் இத்தர்ஸநம் பரமவைதிக்கறித்த, ரந்தம் என்றிருந்தது; இன்று முதல் 'எம்பெருமானார் தர்ஸநம்' என்னுங்கோள்" என்று எல்லார்க்கும் அருளிச்செய்து, அந்த உகப்பின் மிகுதியாலே 'வாரீர் எம்பெருமானாரே! இன்னமொரு சரமரஹஸ்யார்த்தவிசேஷஞ் சொல்லுவதாக இராநின்றோம்; இவ்வளவிலே நீர் த்ருப்தராயிராநின்றீர்; உம்முடைய அத்யவஸாயத்தைச் சொல்லிக்கூணீர்' என்ன, எம்பெருமானாரும் 'தேவரீர் அருளிச்செய்த அர்த்தத்துக்கு மேலே ஓரர்த்தமுண்டென்றிருந்தேனாகில் அவிஸ்வாவஸியாவேன்; கேளாதிருந்தேனாகில் அருளிச் செய்த அர்த்தம் நெஞ்சிற்பட்டதில்லையாம்' என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய விரகநியாமல் ஸ்ரோதவ்யஸாபேஷனாய் வ்யாகுலாந்த:கரணாய இராநின்றேன்" என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, நம்பியும், 'இப்போது போய் ஏகாந்தமாக நீர் ஒருவருமே வாரும்' என்று அருளிச் செய்ய, இவரும் கோயிலேற எழுந்தருளினார்.

பின்பு எம்பெருமானாரொருவருமே நம்பி ஸ்ரீபாதத்தேறச்சென்று தண்டன் ஸமர்ப்பித்து நிற்க, நம்பி இவர் திருக்கையைப் பிடித்துக் கொண்டுபோய் ஏகாந்தமாக மேல்தளத்திலே ஏறிப் படிக்கதவை விழ விட்டு எழுந்தருளியிருந்து, ஒருவர்க்குஞ்சொல்லாதபடி தம் திருவடிகளைத் தொடுவித்துச் சூறறுவுகொண்டு தம்முடைய நிர்ஹேதுக

க்ருபையாலே “ஸர்வகுஹ்யதமம் பூயஃ ஸ்ருணு மே பரமம் வசஃ | இஷ்டோஸி மே த்ருடமிதி ததோ வக்ஷ்யாமி தே ஹிதம் ||” [அனைத்திலும் ரஹஸ்யமான புக்தியோக விஷயமான மேலான என் வார்த்தையை மறுபடியும் கேள். எனக்கு நீ மிகவும் இனிய வனாகையால் உனக்கு நன்மையைச் சொல்லுகிறேன்] என்று கீதாசார்யன் அருளிச்செய்தாற் போலே நம்பியும் ஸர்வகுஹ்யதம மாய்ப் பரமரஹஸ்யமான சரமஸ்லோகத்தையும் அருளிச்செய்து, அத்தால் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற இதரோபாயத்தாக், பூர்வகமான ஸித்தேதோபாய வைவக்ஷண்யத்தையும் ப்ரஸாதித்து ‘இந்தப் ப்ரம ரஹஸ்யார்த்தத்தை “இதந்தே நாதபஸ்கரய நாபுக்தாய கதாசந | ந சாஸுக்ருஷ்டவே வாச்யம் ந ச மாம் யோடப்யஸூயதி ||” என்று சொல்லுகிறபடியே புகுவத்து விமுகுந் முதலான நாஸ்திகர் செவிப் படாதபடி பேணிக்கொண்டு பேரும்’ என்று நியமித்தருள். இவரும் ‘அடியேன் அப்படிப்பட்ட பேருக்குச் சொல்லக்கடவேணவ்ணை; புகுவத்ப்ரவணரான கூரத்தாழ்வானொருவர்க்கும் சொல்லாதிருக்க வொண்ணாதே!’ என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, நம்பியும் ‘இவ்வர்த த்ங்கேட்கைக்கு அதிகாரமுண்டேயாகிலும் “ஸம்வதஸரம் தத்யுத் த்யம் வா மாஸத்ரயமத்யாபி வா / பரீக்ஷ்ய விவிதேதோபாயை: க்ருபயா நிஸ்ப்ருஹோ வதேதுத் ||” [ஒரு வருடமோ, அதிற் பாதியோ, மூன்று மாதமோ பலவிதமான உபாயங்களால சிஷ்யனைப் பரீக்ஷைசெய்து, கைம்மாறு கருதாமல் கேவலக்ருபையாலே உபதேசிக்கவேண்டியது.] என்கிறபடியே புகுஹுப்ரகாரத்தாலும் அவருடைய அத்யவஸாயத்தை அறிந்து ஒரு ஸம்வதஸரம் ஸுக்ருஷ்டைக்கொண்டு சொல்லும்’ என்று நியமித்தருள். எம்பெருமானாரும் மாயனன்றோதிய வாக்களைக் கற்று யதார்த்தஜ்ஞாநமுடையராய், அர்ஜுநன் ஷட்கத்யஸ்த்திலும் எடுப்புஞ் சாய்ப்புமாய்ப்போந்து இவ்வர்த்த்ங்கேட்டு த்ரித்தாப்போலன்றிக்கே ‘மெய்மைப் பெருவார்த்தை விட்டுசித்தர் கேட்டிருப்பர்’ என்கிறபடியே நிர்ப்பரராய், நிர்ப்பரத்தவாதுஸந்தாதத்தாலே வந்த பீர்த்த்யுத் த்ருதியாலுண்டான ராஜகுலமாஹாத்மயத்தோடே புறப்பட்டுக் கோயிலேற எழுந்தருளினார்.

அநந்தரம் கூரத்தாழ்வானும், எம்பெருமானார் ஸ்ரீபாதத்திலே தண்டனிட்டு நிற்க, அவரைப் பார்த்தருளி “ஆளவந்தார் நம்மை விசேஷகடாக்ஷம் பண்ணிப் பேரருளாளரை நோக்கி ப்ரபத்தி பண்ணியருளினது ஸப்தமொம்படி நம்பி நம்மை வாழ்வித்தருளினார்; கண்டிரோ?” என்று அருளிச்செய்து உடையவரும் ஆழ்வானைக் குறித்து ‘உமக்குமுட்பட ஒரு ஸம்வதஸரம் ஸுக்ருஷ்டைக்கொண்டு

அக்யவஸ்ய பூரஹஸ்யத்தையறிந்து சொல்லென்று நியமித்தருளி னார்' என்ன. ஆழ்வாரும் 'ஓரு ஸம்வத்ஸரம்' இஸ்வரீரத்திற்கு நிலை யுண்டோ? இல்லையோ?' என்று வ்யாகுலாத் தகரணராய் விசாரித் தருளிப்பெற்றாஸ்து தாயாத பேராசையாலே 'ஸம்வத்ஸர ஸம் ருஷாஸமம் ஆசார்யன் திருமாளிகை வாசனிலே மாஸோபவாஸம் பண்ணுகை' என்று ஸாஸ்த்ரமுண்டாகையாலே அப்படி செய்ய. உடையவரும் இரங்கி ப்ரஸாதித்தருளினார்.

முதலியாண்டானும் எம்பெருமானார் திருவடிகளிலே தண்டன் ஸமர்ப்பித்து 'அடியேனுக்கும் இவ்வர்த்தம் ப்ரஸாதித்தருளவேணும்' என்று விண்ணப்பஞ் செய்ய, உடையவரும் 'ஆழ்வான் ஒருவர்க்குமே நம்பி ஸ்ரீபாதத்திலே விண்ணப்பஞ்செய்துகொண்டது; நீர் நம்பி ஸ்ரீபாதத்தேறப்போய்க் கேளும்' என்று அருளிச்செய்ய, முதலி யாண்டானும் திருக்கோட்டியூரேற எழுந்தருளி நம்பி ஸ்ரீபாதத் திலே தண்டன் ஸமர்ப்பித்துக்கொண்டு ஆறுமாஸம் நின்றவிடத்தி லும் அவர் முகங்கொடாமறிநுக்க, பின்பு ஆண்டானும் நம்பி திரு வடிகளிலே ஸேவித்து நிற்க, அவரும் 'சாமாநுஜபரிசுருஷிதனைப் போலே யிருந்தாயி!' என்ன, 'அடியேன் தூரஸரதி,' என்ன, 'ஆகில் என்?' என்று கேட்டருள்; இவரும் 'சரமரஹஸ்யார்த்தம் அடியேனுக் கும் ப்ரஸாதித்தருளவேணும்' என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, நம்பியும் 'வித்யாமதேஹ தநமதஸ் த்ருதீயோட்சிஜநாநமத: / ஏதே மத்யாவஸிப்தாநாமேத ஏவ ஸதாம் தம: ||' [மத்யங்கொண்டவர்க ளுக்க, வித்யை, தனம், நல்லருடிப்பிறப்பு எனும் ஒவ்வொன்றும் மதத் திற்குக் காரணமாகிறது. இவைகளே நல்லோர்களுக்கு (மதத்திற்கு நேர்மாறான) தமத்திற்குக் காரணமாகின்றன.] என்கிற இம்முன்று குறும்பும் போனால் எம்பெருமானார் தாமே க்ருபைபண்ணி ப்ரஸாதித் தருளுவார்; அஞ்சாதேபோம்' என்று தம் திருவடித்தாமரைகளாலே இவர் உத்தமாங்கத்தை பூஷிக்கும்படி ப்ரஸாதித்து விடைகொடுத்த ருளினார். முதலியாண்டானும் மிகவும் ஸமத்யமாத்யாத்ம குணங் களையுடையராய்க் கோயிலுக்கு எழுந்தருளி, உடையவர் ஸ்ரீபாதத்தில் தண்டன் ஸமர்ப்பித்துத் தம்முடைய ஆர்த்தியெல்லாந்தோற்ற நம்பி அருளிச்செய்தபடியை விண்ணப்பஞ்செய்து ஸவிநயராய்நிற்க, உடைய வரும் தம் ஸந்நிதி முதலிகளைப் பார்த்தருளி "ஆண்டான் நம்பி ஸந்நிதியில் ஸ்வரூபஸிகைபெற்று வந்த வேஷமிருந்தபடி பாருங் கோள்" என்று அருளிச்செய்து மிகவும் உகப்போடே ஆண்டானுக்கும் ஸர்வகுஹ்யதமமான சரம ஸ்லோகார்த்தத்தை உபதேசித்தருளி அதிஸந்துஷ்டராய் 'இப்போதன்றோ நமக்குத் தண்டும் பவித்ரமும் கையுருந்தது' என்று அருளிச்செய்தருளினார்.

2. ஆரூயிரப்படி குருபரம்பராப்ரபயாவம்:—உடையவர் கத்யயத்ர யமும். நித்யத் திருவாராத நப்படியும் அருளிச்செய்து. ‘பரப்பரஹ் மம் ஸ்ரீமந்நாராயணே’ என்று அறுதியிட்டு துர்ஸநப்ரவர்த்தநம் பண்ணிக்கொண்டு போருகிற காலத்திலே, இவர் ஏழகம் மாது, கரம் பண்ணும்போது ஸ்த்நாநத்தாளை நெருக்கிக்கொண்டு போருகையாலே அவர்களிலே ஒருவர் இவர் மாது, கரம் பண்ணுகிற விடத்திலே விஷயிஸ்ரநந்தத்தை ப்ரயோகிக்கும்படி (நியமித்து வைக்க, அந்த க்ருஹஸ்த்ரும்) ஸ்வஸ்தீயை ப்ரேரிக்க. அவளும் ‘கூடாது’ என்ன, அவளும் நிர்ப்ப, ந்தி, க், அவளும் விஷயிஸ்ர ராநந்தத்தை மறித்து ஸமர்ப்பித்து தண்டனிட்டுப்போக, இவரும் ‘இதென்?’ என்று திகைத்து ப, ராவமறிந்து, ஸக, ராநந்தத்தை ஸாக, ரக, ராமிநியான திருக்காவேரியிலே கரைத்துவிட்டு உபயஸித் திருக்க, இச்செய்தியைத் திருக்கோட்டியூர் நம்பி கேட்டருளிக் கோயிலுக்கு எழுந்தருளாநிற்கச் செய்தே மத்யாஹ்நகாலத்திலே திருக்காவேரியிலே எழுந்தருளாநிற்க, உடையவரும் முதலிகளுமாக எழுந்தருளி, நம்பி ஸ்ரபாத, த்திலே தண்டனிட்டுக்கொண்டு கிடக்க, நம்பியும் அவரை எழுந்திருக்கச் சொல்லாமலிருக்க, கிடாம்பியாச்சா னும் ‘இதென்ன ஸிஷ்யாசார்யக்ரமந்தான்? கருமுகைமாஸையை வெய்யிலிலே பொகடுவார்களோ?’ என்று பரிந்தெடுக்க, நம்பியும் ‘உம்மைக் காணும் தேடுகிறேம்; திருமேனிக்குப் பரிவர் நீர்தாம்; இன்றுமுதல் தளிகைக்குப்பண்ணி இவர்க்கு ஏகமாது, கரமாக ப்ர ஸாதி, யும்’ என்று நியமித்தருள, கிடாம்பியாச்சானும் அப்படியே பண்ணி ஸாதி, த்துக்கொண்டு எழுந்தருளியிருந்தார்.

3. வார்த்தாமாலை. 20-ம் வார்த்தை & விவரணம். திருக் கோட்டியூர்நம்பி உடையவருக்கு அருளிச்செய்த வார்த்தை—ப்ரபந்ந னுக்குப் பரிஹார்யம் ஆறு: அவையாவன—ஆஸ்ரயணவிரோதி, ஸ்ரவணவிரோதி, அதுப, வவிரோதி, ஸ்வரூபவிரோதி, பரத்வ விரோதி, ப்ராப்திவிரோதி, என்று. இவற்றில், ஆஸ்ரயணவிரோதி, யாவது - அஹங்காரமகாரசங்களும், ப, ஸாபி, ஸந்தி, யும், புருஷகா ர்த்தை இழக்கையும், பேற்றில் ஸம்ஸயமும்; [நான் எனது என்னும் அஹங்கார மகாரசங்களும், ப்ராக்ருத ப, லங்களில் விருப்பமும், புருஷ காரமான பிராட்டியையும் ஆசார்யர்களையும் அவமதிப்பதும், ப, க, வத் ப்ராப்தி கிடைக்குமோ கிடைக்காதோ என்னும் ஐயமும் ஒரு ஜீவனை எம்பெருமானை ஆஸ்ரயிக்காதபடி தடுத்துவிடும் என்று கருத்து.]

ஸ்ரவணவிரோதியாவது - தேவதாந்தரகதாவிஷயங்களிலே அவர
மாகச் செவிதாழ்க்கை; [தன்னை மறந்து மற்ற தெய்வங்
களைப் பற்றிய கதைகளைக் கேட்பது, எம்பெருமானைப் பற்றிய
பெருமைகளைக் கேட்பதைத் தடுத்துவிடும் என்று கருத்து]
அநுபூவவிரோதியாவது - பேராகத், ரவ்யங்கொண்டு புக்கு ஸ்நாந
த், ரவ்யங்கொண்டு புறப்படுகிற விஷயாநுபூவேச்சை; [சந்தரணம்
புஷ்பங்கள் முதலான பேராகத், ரவ்யங்களைத் துணைகொண்டு
அநுபூவிக்கப்படுவதாய், அநுபூவித்தபின் ஈந்தி ஏற்படுவதற்குக்
குளிக்கவேண்டியிருக்கும் ஸ்திரீபுருஷஸம்பேராகம் (ஆண் பெண்
கலவி) ப்ராக்குத விஷயங்களில் பற்றை விளைப்பதன்மூலம் புகுவ
தநுபூவத்தைத் தடுத்துவிடுமென்று கருத்து.] ஸ்வரூபவிரோதி
யாவது - பரதந்த்ரனாக இசையாதே ஸ்வதந்த்ரனாய்க் கைவிஞ்சுகை.
[எம்பெருமானுக்குப் பரதந்த்ரனாயிருக்க இசையாமல், தன்னை ஸ்வதந்த்ர
னாக நினைத்து அவன் ஆணையை மீறுவது புகுவத்பாரதந்த்ரய
மாகிற ஸ்வரூபத்தை ஜீவன் அறியாதபடி தடுத்துவிடும் என்று கருத்து]
பரத்வவிரோதியாவது - முற்றல் க்ஷேத்ரஜ்ஞான ப்ரஹ்மருத்
ராதிகளை ஈஸ்வரராக ப்ரமிக்கை; [ஜ்ஞான ரக்திகளில் நம்மைக்
காட்டிலும் சிறிது விஞ்சினவர்களாயிருந்தபோதிலும் ஜீவர்களேயான
பிரமன் உருத்திரன் முதலான தெய்வங்களை ஸர்வேஸ்வரராக மயங்கு
வது எம்பெருமானுடைய பரத்வத்தை அறியாதபடி தடுத்துவிடும்
என்று கருத்து.] ப்ராப்திவிரோதியாவது - கேவலரோட்டைச்
சேர்த்தி. [எம்பெருமானை இனியவனாக நினையாமல், தம்முடைய
ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தைக் கழித்துத்தரும் பாவனனாக மாத்திரம்
நினைக்கும் கைவல்யநிஷ்டரோடு சேருவது, எம்பெருமானைப் பரம
பேராக்யனாக நினைப்பவர்க்கே எளிதான புகுவத் ப்ராப்தியைத்
தடுத்துவிடும் என்று கருத்து.]

4. வார்த்தாமால 49 ம் வார்த்தை & விவரணம். 'பொன்னைப்
புடமிடப் புடமிட உருச் சிறுகி ஒளி விஞ்சி மாற்று எழும்போலே,
ஸங்கோசமற்று ஜ்ஞாநவிகாஸமுண்டாளவாதே நாய்ச்சிமாருடனே
ஸாம்யம் சொல்லையிறேயிருப்பது இவ்வாத்மாவுக்கு' என்று திருக்
கோட்டியூர்நம்பி அருளிச்செய்வர். [ஜீவாத்ம ஸ்வரூபம் பொன்போலே
குற்றமற்றது. தேஹஸம்பந்தத்தாலே அழக்கேறின பொன்போல்
உள்ளது, பொன்னை அக்னியிவிட்டுப் பலகால் புடமிட்டால் அழக்
குக்கழன்று உருச்சிறுகினாலும், ஒளிவிஞ்சி, மாற்று அதிகமாகிறது.
அதுபோலவே ஜீவாத்மாவாகிற பொன் ரஹஸ்யத்ரயஜ்ஞானமாகிற
அக்னியிலே புடமிடப்பட்டால், தேஹஸம்பந்தத்தால் ஏற்பட்ட
ஆ-15

அழுக்குகள் நீங்கி முக்தித,ஸையில் த,ர்மபூ,தஜ்ஞாமை முழுமலர்ச்சி பெற்றவுடன் பிராட்டிமாருடன் — (1) அநந்யாஹஸேஷத்வம், (2) அநந்யஸரணத்வம், (3) அநந்யபே,ாக்யத்வம், (4) ஸம்ஸலேஷத்தில் (கூடினால்) த,ரிப்பது. (5) விஸ்ஸேஷத்தில் (பிரிந்தால்) த,ரியுமை, (6) ததே,கநிர்வாஹ்யத்வம் (எப்பெருமானிட்ட வழக்கா யிருக்கை) என்னும் ஆறு வகைகளிலே ஜீவனுக்கு ஸாயமுண்டா கிறது என்று கருத்து].

5. வார்த்தாமாலை 72-ம் வார்த்தை & விவரணம். பெரியநப்பி வைபவம் ஐதிஹயநிர்வாஹம் 6-ல் காண்க.

6. வார்த்தாமாலை 83 (a) வார்த்தை & விவரணம். வ்யாக்,ர ஸம்ஹங்களோபாதி உபாயவேஷம்; யூத,பதியான மத்தக,ஜம் போலே உபேயவேஷம் என்று திருக்கோட்டியூர்நம்பி அருளிச் செய்வர்; [புலியும் சிங்கமும்போலே. எப்பெருமான் உபாயமாம்போது தன்னோடொத்த மற்றொரு உபாயத்தைப் பொறுக்கமாட்டான். யானைக்கூட்டத்திலுள்ள எல்லா யானைகளோடு சேர்ந்து தலைமை யானை பே,ாக்யங்களை அநுப,விப்பதுபோலே. எப்பெருமான் உபேயமாகும்போது பிராட்டிமார் ந்த்யமுக்தர்கள் முதலானவர்களோடு சேர்ந்தே உபேயமாகிறான். அதாவது— அன்றே முக்தி யடைபவனை இவர்கள் அனைவரோடுகூடி எப்பெருமான் அனுப, விக்கிறான் என்று கருத்து.]

7. வார்த்தாமாலை 84-வது விவரணம். ஆளவந்தார் வைபவம் ஐதிஹயநிர்வாஹம் 10ல் காண்க.

8. வார்த்தாமாலை 94-வது வார்த்தை சி விவரணம். திருக் கோட்டியூர்நப்பி அந்நிமத,ஸையிலே “ திருவுள்ளக் கருத்தேது? ” என்று முதனிகள் கேட்க; ‘சக்ரவர்த்தித் திருமகனார் திருவுள்ளக் கருத்தை ஒரு பகி புண்படுத்திற்று’ என்றார். [சக்ரவர்த்தித் திருமகனார் திருவுள்ளக் கருத்தை ஒரு பகி புண்படுத்துகையாவது — ஸ்ரீராமாயணம் யுத்,த,காண்ட,ம் பதினெட்டாவது ஸர்க்க,ம் “ ஸ்ருயதே ஹி ” என்று தொடங்கும் 24-வது ஸ்லோகத்திலும், “ ஸ ஹி தம் ” என்று தொடங்கும் 25-வது ஸ்லோகத்திலும் சக்ரவர்த்தித்திருமகன் — தன்னுடைய மனைவியைக் கவர்ந்து சென்ற வேடனுக்காகத் தன் உயிரை விட்டு அவனுக்கு விருந்தளித்த ஒரு புருஷின் கதையைச் சொல்லி, “ இந்தப் புருவைப் போலாவது நான் ஸரணக,தரணம் செய்ய முடியாதே. நான் இந்த விபீ,ஷணனை ரகித்தாலும் மனைவியைக் கவர்ந்த இந்த வேடனுக்காக

உயிரை விட்ட இதன் பெருமை எனக்கு ஏற்படாதே. என் உயிரையே விட்டு ராவணனை ரக்ஷித்தால் அப்பெருமை ஏற்படலாம். அப்படி ஏற்பட்டாலும் எனக்கு முன்னமே ஒரு புரு பெற்றுப்போன பெருமையையே நான் பெற்றேனாவேன்” என்று திருவுள்ளம் புண்பட்ட வ்ருத்தாந்தத்தை நிகைக்கிறது. அந்த ஸ்லோகங்களின் அப்யய ப்ரத்யான ஸாரத்தில் பெரியவாச்சான்பிள்ளையும் திருவாய் மொழி 6-8-6 ஈட்டில் நம்பிள்ளையும் இவ்வார்த்தையை அருளாளப் பெருமாள் எம்பெருமானாருடையதாக எடுத்திருக்கிறார்கள். திருக்கோட்டியூர் நம்பி, அருளாளப் பெருமாள் எம்பெருமானார் ஆகிய இருவருமே அந்திம காலத்தில் இப்படி அநுஸந்தித்திருக்கலாம்.]

9. வார்த்தாமாலை 136 (f) விவரணம். “கைக்குழந்தைக்குத் தாய்முலைபோன்றிருப்பது நமக்கு ‘த்யவயம்’” என்று திருக்கோட்டியூர் நம்பி அருளிச்செய்வார்.

10. வார்த்தாமாலை 173 (a) வார்த்தை. திருக்கோட்டியூர்நம்பி திருநாளுக்கெழுந்தருளி திருமாலையாண்டானையும் அழைத்துக் கொண்டு எம்பெருமானார் மடமே எழுந்தருள. அவரும் தண்டன் ஸமர்ப்பிக்க, அவரைப் பார்த்தருளி, ‘நீர் திருமாலையாண்டான் பக்கவிலே திருவாய்மொழிக்கு அர்த்தம் கேளும்’ என்று இவரைத் திருமாலையாண்டான் திருக்கையிலே காட்டிக்கொடுத்துத் தாம் மீண்டெழுந்தருளினார். திருக்கோட்டியூர்நம்பி கோயிலுக்கெழுந்தருளித் திருமாலையாண்டான் பக்கவிலேயெழுந்தருளி, ‘திருவாய்மொழி வ்யாக்யாநம் நடத்தாமல் தவிருவானென்?’ என்று கேட்டருள, ‘ஆளவந்தாந் அருளிச்செய்ய அடியென் கேட்ட அர்த்தமொழிய இவர் சில விஸ்வாமித்ர ஸ்ருஷ்டி பண்ணி ஸ்வகல்பிதமாகச் சொல்லுகையாலே தவிர்ந்தேன்’ என்ன, அவர் சொன்ன அர்த்தம் ஏதென்ன; ‘(அறி யாக்காலைத்துள்ளே) என்கிற பாட்டை, உபகார ஸ்ம்ருதியாகவேணு மென்று சொன்னார்’ என்ன, ‘அதுவும் ஆளவந்தாரருளிச் செய்ய நான் கேட்டேன்’ என்று நம்பி அருளிச்செய்து, “ஸாந்தீ, பன் பக்கவிலே, க்ருஷ்ணன் அத்யயநம் பண்ணினாற்போலேகானும் உம்முடைய பக்கவிலே எம்பெருமானார் திருவாய்மொழி கேட்கிறது; ஆளவந்தார் திருவுள்ளத்திலுண்டான அர்த்தமொழிய இவருக்கு ப்ரகாஸியாதென்றிருந்; நீர் இவருக்கு அஜ்ஞாதஜ்ஞாபதம் பண்ணு கிறேமென்றிராதே கொள்ளும்” என்று அருளிச்செய்தருளினார்.

11. வார்த்தாமாலை 199ம் வார்த்தை ௪ விவரணம். திருக்கோட்டியூர்நம்பியை, தம்முடைய தமையனார் “அந்திமத்யஸையிலே

எனக்குத் தஞ்சமேது?" என்று கேட்க; விரைவுக்கு இக்கரையில் உம்மை எங்குநின்றும் வந்தீர்?" என்று கேட்டாருண்டாகில் திருக்கோட்டியூர்நம்பி ஸ்ரீபாதத்திலே நின்றும் வந்தோம் என்றும், [இந்த ஸம்ஸார மண்டலத்தில் "திருக்கோட்டியூர்நம்பி ஸ்ரீபாதத்தை அடைந்தவன்" என்று சொன்னால் யமன் முதலானார்கள் நலியமாட்டார்கள் என்று கருத்து.] அக்கரையில் உம்மைக் கேட்டாருண்டாகில், 'திருக்கோட்டியூர்நம்பி தமையனார்' என்றும் சொல்லுமென்று அருளிச்செய்தார். [நித்யவிபூதியில் "நப்பிக்குத் தமையனார்" என்று சொன்னால் "லோகோத்தாரகரான எம்பெருமானருடைய ஆசார்யருக்கும் தமையனாரா?" என்று அங்குள்ளார் கொண்டாடுவர் என்று கருத்து.]

12. வார்த்தாமலை 201-ம் வார்த்தை ஓ விவரணம். திருக்கோட்டியூர்நம்பி ஸ்ரீபாதத்திலே உடையவர் பதினெட்டு ப்ரகாரம் எழுந்தருள, [திருமந்திர சரமல்லோகார்த்துங்களைக் கேட்பதற்காக என்று கூட்டிக்கொள்வது.] 'இன்னமும் கேட்கவந்தீரோ?' என்ன, உடையவர், 'ஒருரு இரண்டுருவாந்தனையும் வருவன்' என்றருளிச் செய்தார். [ரஹஸ்யார்த்துங்களைக் கேட்டபின்பும் மறுபடியும் சில உருக்கள் அவற்றைக் கேட்டு உறுதிப்படுத்திக்கொள்வதற்காக இன்னமும் பலமுறை வருவேன் என்று கருத்து.]

13. வார்த்தாமலை 205-ம் வார்த்தை சி விவரணம். எம்பெருமானார், திருக்கோட்டியூர்நம்பி ஸ்ரீபாதத்திலே நின்று நெடுநாளோடே கூட ஸ்தோத்ரங்கேட்டருளிச் சாத்தினவாறே. 'இனி ஜ்ஞாநகாரியத்தில் உமக்குக் கர்த்தவ்யம் ஒன்றும் இல்லை. பெரிய நம்பிக்கு பரியமாகக் கோயில் திருவாராத, நம் நடத்தலாகாதோ? என்று சரமல்லோகார்த்தத்தையும் அவ்வளவிலே அருளிச்செய்து விடைகொடுத்தருள, இவரும் விடைகொண்டு திருக்குளக்கரையிலே எழுந்தருள, முதலியாண்டான் எம்பெருமானார் தாழ்த்தருளினவாறே ஸ்ரீபாதத்திலே கண்டு வரவேணுமென்று வர, [திருப்பாற்கடல் என்னும் புஷ்கரிணிக்கரையருகிலே எம்பெருமானார் திருப்பிவரும் போது இவரைக் காணவேண்டும் என்று ஸ்ரீரங்கத்திலிருந்து எழுந்தருளின முதலியாண்டான் அங்கு எம்பெருமானாரைச் சந்தித்தார் என்று கருத்து.] 'ஒரடி முற்பட்டிடில்லையே: எனக்குச் சரமல்லோகமருளிச்செய்த உருகுபதத்தோடே எழுந்தருளியிருக்கிறார்; புக்கு தண்டனிட்டு வா' என்று அருளிச்செய்ய, ஆண்டானும் நம்பி ஸ்ரீபாதத்திலே சென்று தண்டனிட்டு நிற்க, 'ராமாநுஜ பரிக்கு ஹீதனைப்போலேயிருந்தாய்' என்று விஷயிகரித்து சரமல்லோகார்த்

தத்தை அருளிச்செய்து [குருபரம்பராப்ரபுவம் முதலான வற்றில் முதலியாண்டானுக்கு எம்பெருமானாரே சரமஸ்ஸோகார்த்தம் அருளிச்செய்தார் என்றிருக்கையாலே இங்கு திருக்கோட்டியூர்நம்பி அருளியதாக உள்ளதை "நம்பி சுருக்கமாகச் சரமஸ்ஸோகார்த்தம் அருளிச்செய்து. விரிவை எம்பெருமானுரிடம் கேட்கும்படி நியமித்தார்" என்று கொள்ளவேண்டும்.] "உனக்குப் பரிஹரிக்கவேண்டுவது மூன்று படுகுழியுண்டு; அதைக்கேள்" என்ன, "அருளிச்செய்ய லாகாதோ?" என்ன; "வீத்யவான். அபிஜாதன் [தற்குடிப்பிறந்தவன்], எம்பெருமானார் கருமகன் என்கிறவற்றையெல்லாம் உத்தேசிய மென்றிராதே. எம்பெருமானார் திருவடிகளில் பண்ணின ஸம்பந்த தாமே உனக்கு உத்தராக்ஷேது என்றிரு" என்று அருளிச்செய்ய, "அத்யந்தஹேயனுயிருக்கிற என்னையும் தங்களோடே ஒரு கோவையிலே கோப்பதே!" என்று கண்ணும் கண்ணிருமாய் விடைகொண்டு எம்பெருமானார் ஸ்ரீபாதத்தேறப் போந்தார் என்று பிள்ளையருளிச் செய்வார். [எம்பெருமானார் ஸம்பந்ததாமே உத்தராக்ஷமான மோக்ஷ ஹேது என்று தாங்கள் நினைத்திருப்பதுபோலவே மிகத் தாழ்ந்த அடியேனையும் நினைக்கச் சொல்லுவதே! என்று கருத்து.]

14. வார்த்தாமால 206-ம் வார்த்தை ஓ விவரணம். எம்பெருமானார், "உந்துமதகளிற்றன்" என்கிற பாட்டை அதுஸந்தித்துக்கொண்டு திருக்கோட்டியூர்நம்பி திருவாசலிலே (சீரார் வளையொலிப்ப வந்து திறவாய்) என்கிறவிடத்தை அதுஸந்தித்திற போது நம்பிதிருமகளார், திருக்கதவைத் திறந்துகொண்டு புறப்பட, எம்பெருமானார் விழுந்து தண்டனிட்டோக் கிடக்க, நெரித்துக் கொண்டு உள்ளேயோடிப் புக. நம்பி 'இதுவென் பெண்ணே?' என்ன. 'என்னை எம்பெருமானார் தண்டனிட்டார்' என்ன. 'அதுக்கு பயப்படவேணுமோ?' என்றருளிச்செய்து. எம்பெருமானார் உள்ளே புக்கருளினவாறே. 'இளையாழ்வார்! இப்போது அதுஸந்தாதம் உந்துமதகளிற்றனோ?' என்றருளிச்செய்தாரென்று பிள்ளையருளிச் செய்வார். [நம்பி திருமகளாள். தேவகிப் பிராட்டியாள். திருப்பாவை பதினெட்டாம் பாட்டு 'உந்துமதகளிற்றன்' வ்யாக்யானத்தில் இறுதியிலுள்ள ஐதிலயத்தின் விவரணம் இந்த வார்த்தை. இந்த வார்த்தை யிலும், வடிவழகிய நம்பிதாஸரின் குருபரம்பராப்ரபுவம் முதலான மற்ற க்ரந்த்யங்களிலும் திருக்கோட்டியூர் நம்பி திருமாளிகையில் நடந்ததாகச் சொல்லியிருக்கும் இவ்வையதிலயத்தைப் பெரிய நம்பி திருமாளிகையில் அத்துழாய் விஷயமாக நடந்ததாக திருப்பாவை மூவாயிரப்படி அரும்பத உரைகாரர் எழுதியிருப்பது ப்ரா-மாணிகர்களால் ஆதரிக்கத்தக்கதன்று.]

15. வார்த்தாமாலே 378 ம் வார்த்தை ஓ விவரணம். பெரிய நம்பி ஐதிறைய நிர்வாஹம் 14ல் காண்க.

16. வார்த்தாமாலே 441 (h) வார்த்தை & விவரணம். 'ஊர் புகுவருகிறேன்' என்றார் - திருக்கோட்டியூர் நம்பி; [எம்பெருமானு றிருக்கும்மே - ஊர் (உத்தேசியபூமி) என்று திருக்கோட்டியூர் நம்பியின் திருவுள்ளம்.]

17. பெரியாழ்வார் திருமொழி 5-4-3. (தூறுகள் பாய்ந்தனவே) தூறு என்கிறது ஸம்ஸாரிகளை யென்று திருக்கோட்டியூர் நம்பியருளிச் செய்வார்.

18. ஈச்சியார் திருமொழி 11-5. அளவந்தார் மகனார் சொட்டை நம்பி ஓரளவிலே திருக்கோட்டியூர் நம்பியை நெகிழ ஒரு வார்த்தை சொன்னாராய், 'நீ கடக்க வர்த்தி' என்றருளிச்செய்ய, அவரும் படைவிட்டிலே ராஜஸேவை பண்ணித் திரிந்தாராய்.

19. ஈச்சியார் திருமொழி 12-2. (அறிந்தொழிந்தார்) இவள் தான் திருக்கோட்டியூர் நம்பியைப்போலே "பகவத்விஷயம் ஒருவராலறியலாகாது" என்று மறைத்துக்கொடுப்போருமவளொருத்தி போலே காணும். நம்பிதாம் ஒருதிண்ணையிலே ஒருவருமறியாத படி புகுவதே குணநுஸந்தானம் பண்ணியிருப்பார்; எம்பெருமானார் எழுந்தருளி "நம்பிமடமேது" என்கொண்டு தண்டனிட்டவாறே. அங்குள்ளார், "எம்பெருமானார் நம் திருக்குருகைப்பிரானகத்தை நோக்கித் தண்டனிடாநின்றார்" என்ற பின்பிறே நம்பியுடைய ப்ரபாவம் அங்குள்ளாரறிந்தது. ஆழ்வானும் ஆண்டானும் ஓராறு மாஸம் ஸேவித்திருந்த ஸந்நிவேஸத்தைக் கண்டு போருப்போது ஒருவார்த்தை கேட்டுப்போருவர்களே; ஆழ்வான் ஒருவிசை ஆறுமாஸம் ஸேவித்து நின்று போரப்புகாநிற்கச் செய்தே, ஆழ்வானை, "நம்மாழ்வார் அடியேனுள்ளான்" என்றபடி கண்டாயே" என்று பணித்தாராய்; "அடியேன் க்ருதார்த்ததுணை" என்று போந்தாலும். "என்னுள்ளான்" என்று அஹமர்த்தத்தை நிம்சயிக்கிற விடத்திலே "அடியேன்" என்று ஸேஷத்வத்தை நிருபகமாகச் சொல்லுகிறதிறே.

20. திருவிருத்தம் 85 வ்யாக்யானம் & ஈடு. (அடியாவி) ஆழ்வான் திருக்கோட்டியூர் நம்பிபாடுநின்றும் வத்தவநந்தரத்திலே "பிள்ளைப்பிள்ளாய்! 'என்னுள்ளான்' என்னவேண்டும்ஸ்தானே ஆழ்வார் அடியேனுள்ளான் என்றபடி கண்டாயே!" என்று பணித்தார்.

21. இருவிருத்தம் 95 வ்யாக்யானம் ௩ ௩௦. இவ்விடத்திலே ஜீயர் குறியாக அருளிச்செய்வதொரு வார்த்தையுண்டு. திருக்கோட்டியூரிலே பட்டரெழுத்தருளியிருக்கச்செய்தே அங்கே ராமாநுஜதாஸ ரெண்ணெரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் 'அடியெனுக்குத் திருவிருத்தமருளிச் செய்யவேணும்' என்ன, 'பெருமானைப்பிரிந்த சோகத்தாலே நான் ஒன்றுக்கும் ஷூனமல்ல; ஜீயரே! நீரருளிச்செய்யும்' என்ன, ஜீயருமருளிச்செய்துகொடுபோகாநிற்செய்தே 'வளவன் பல்லவ மரையரென்று திருக்கோட்டியூர்நம்பி ஸ்ரீபாதத்தையுடையாரொருவர் அநுஸந்தித்துக்கொடுபோந்தாராய் அவர் இப்பாட்டளவிலே வந்த வானே கண்ணுங்கண்ணீருமாய்ப் புளகிதகூராராயிருக்க. இத்தைக் கண்டு 'பாடியில் வார்த்தைகள் சொல்லுவது, இனி ப்ரஸங்கித்த மாத்ரத்திலே வித்தராளீர்!' என்ன; 'நம்பி எனக்கு ஹிதமருளிச் செய்த அநந்தரத்திலே எம்பெருமான் திருப்பெ இப்பாட்டை நான் தோறும் விண்ணப்பஞ்செய்' என்றருளிச்செய்தார். அதை இப்போது ஸ்மரித்தேன்' என்ன, 'அவர் இதிலேதேனு மருளிச்செய்யும் வார்த்தை நினைத்திருப்பதுண்டோ' என்ன, 'அது எனக்குப் போகாது, இப்பாசுரமாத்ரத்தை நினைத்திருப்பேன்' என்றாராம். 'நம்பி ஆதரித்த பாட்டாகாதே'யென்று ஐந்தாறுநாழிகைப்போது இத்தையே கொண்டாடியருளிச்செய்தார்.

22. இருவிருத்தம் 99 வ்யாக்யானம் ௩ ௩௦. (அல்லாவில்லை) ஒருவிசை திருக்கோட்டியூர் நம்பி திருநாளுக்கு நடந்தவிடத்து இவ்வர்த்துத்தை அருளிச்செய்வதாக ஒரு ஏகாந்த ஸ்தலத்தே எம்பெருமானாரையுக்கொண்டு புக்காராய் திருப்பணிசெய்வானொருத்தன் அங்கே யுறங்கிக் குறட்டைவிடாநிற்க, அவனைக்கண்டு 'அநர்த்தப்பட்டோம்' என்று அவ்விசைக்குத்தவிர்ந்து, பிறறைவிசையிலே இத்தை நம்பி மருளிச் செய்யக் கேட்டருளி ஆழ்வான் அகத்திலே அமுதுசெய்திருக்கிற வளவிலே உச்சிவெய்யினிலே வந்து புகுந்து நம்பி இவ்வர்த்துத்தை 'ஒருவருக்குஞ்சொல்லாதேகொள்' என்றருளிச்செய்தார்; உனக்கு இது சொல்லா திருக்கமாட்டேனிறே என்று ஸஹகாரிநைரபேஷ்யத்தை அருளிச்செய்தாரிதே.

23. இருவிருத்தம் 10 ௩௦. ஆளவந்தார் ஐதிறைய நிர்வாணம் 35ல் காண்க.

24. பகவதவிஷயம் 7-10-11. (நல்கியுரைப்பர் தம் தேவியர்க்கே) சரமஸ்லோகம் ரக்ஷித்துக்கொண்ட அளவுபோலேயிருக்கும் அளவுகளிலே என்பபடி. (அதாவது உடையவர் திருக்கோட்டியூர்நம்பி

தமக்கு அத்வந்தரஹஸ்யமாக உபதேசித்த சரமஸ்லோகத்தைத் தெற் காழ்வார் திருமுன்பே எடுத்துக் கைநீட்டினவர்களுக்கு அவர்கள் விஷயத்திலே உகப்பாலே அருளிச்செய்தாரிறே] [() இவ்வடைப் பீனுள் உள்ளது அரும்பதவுரைகளுக்கு முரணியிருக்கையாலே அதிக பாடமாக ஈட்டுப்பதிப்புகளில் காட்டப்பட்டிருக்கிறது]

25. பகவத்விஷயம் 8.8-2. (அடியேனுள்ளான்) திருக்கோட்டியூர் நம்பி ஸ்ரீபாதத்திலே ஆறுமாஸம் ஆழ்வான் ஸேவித்து நின்று போரப் புக்கவாறே, "ஆழ்வான்! ஆழ்வார் 'அடியேனுள்ளான்' என்றபடி கண்டாயே" என்ன 'க்ருதார்த்தனனே' என்று போந்தானும்.

26 முழுஷுப்படி சரமஸ்லோக ப்ரகரணம் அவதாரிகை. இதிலர்த்தம் கேட்கைக்காகவிறே எப்பெருமானார் பதினெட்டு பர்யாயம் திருக்கோட்டியூர் நம்பி பக்கல் எழுந்தருளிற்று. நம்பி தாமும் இதில் அர்த்தத்தினுடைய கௌரவத்தையும் இதுக்கு அதிகாரிகளில்லா மையையும் பார்த்திறே இவருடைய ஆஸ்திக்யாதர பரீக்ஷார்த்தமாக வும் பலகால் நடந்து துவளப்பண்ணி குளு(ழ)றவு கொண்டு மாஸோபவாஸங்கொண்டு அருமைப்படுத்தி அருளிச்செய்தருளிற்று.

27. தனிசரமம். 'புருஷார்த்தாலாபத்தாலும் உபாய கௌரவாதியயத்தாலும் நாம் அதிகாரிகளாய் இவ்வுபாயத்தை அனுஷ்டித்து இப்புருஷார்த்தம் பெறுகையென்பது ஒன்றில்லை என்றும், 'ஸ்வரக்ஷணத்தில் ப்ராப்தியில்லாத நமக்கு ஸ்வாதந்த்ரிய கர்ப்பமான உபாயங்களை அனுஷ்டிக்க ப்ராப்தியில்லை' என்றும் சோகிக்க...இவ்வளவு பிறந்து சோகித்தவன் அதிகாரி என்கை. "இவ்வளவு பிறவாதவனுக்கு இவ்வர்த்தம் சொல்லுகையாகிறது. பறிப்பான் கையில் சிற்றறுவாள் கொடுக்குமோபாதி" என்று திருக் கோட்டியூர் நம்பி அருளிச்செய்வார்.

28. தனிப்ரணவம். உடையவர்க்குத் திருக்கோட்டியூர் நம்பி காரணத்வம் அருளிச்செய்யச் செய்தே, 'பெற்ற தாயை அறியாமல் பிறந்து வளருவாரைப் போலேயிறே காரணத்வம் காணாமல் கண்டு அநுனிந்திக்கும் தர்ஸநார்த்தங்கள் எல்லாம்' என்றருளிச் செய்தாராம்.

29. ப்ரமேயரத்னம் ப்ரகரணம் 2. பெரியநம்பி வைபவம் ஐதிற்ய நிர்வாஹம் 32ல் காண்க.

30 ஷே ப்ரகரணம் 3. "உபாயங்கள் அநர்த்தபடியத்தாலே த்யாயங்கள்" என்று திருக்கோட்டியூர் நம்பி அருளிச்செய்வார்.

31. ஷே ப்ரகரணம்—4. (உபேயபாதாத்மயம்) “வ்யாக்ரஸிம்ஹங்களேரபாதி உபாய விஸேஷம்: யூத,பதியான மதிதகஜத் தோபாதி உபேய விஸேஷம்” என்று திருக்கோட்டியூர்நம்பி அருளிச் செய்வர்.

32. ஷே ப்ரகரணம்—4. “ஒரு ப்ராக்ஷவதனுடைய நியமனத்தை வெறுத்தல் பொறுத்தல் செய்கைவன்றிக்கே, விஷயப்ரவணனுக்குப் படுக்கைத்தலையில் (காதலியிடம்) விஷயபாருஷ்யம் (சிற்றின்பநுகர்ச்சியில் சிரமம்) போக, மமாமாபோலேயாகிலும் போக்யமென்றிருக்கை” என்று திருக்கோட்டியூர்நம்பி அருளிச்செய்வர்.

33. ஷே ப்ரகரணம்—4. “ஆர்த்தப்ரபத்திபண்ணி இக்கரைப் படுகையிலே ஒருப்பட்டிருக்கச் செய்தேயும், மாதாபிதாக்களுங்கூட அநாத,ரிக்கும்படியான ஆர்த்தியையுடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவனைக் கண்டால் அவனுடைய ரக்ஷணத்திற்குறுப்பாக இங்கேயிருக்கையிலே ஒருப் படுகை” என்று திருக்கோட்டியூர்நம்பி அருளிச்செய்வர்.

34. ஷே ப்ரகரணம்—4. “ஸ்விகாரத்தில் அந்வயமில்லாத போது ஸ்வதஸ் ஸர்வஜ்ஞன் ஸ்வத:ப்ரஸாத,த்தாலே சேரவிடான். ஸோகநிவ்ருத்தி பிறவாதபோது சுமையெடுத்துவிடும்” என்று திருக்கோட்டியூர்நம்பி அருளிச்செய்வர்.

35. ஷே ப்ரகரணம்—4. “ஸ்விகாரத்தில் உபாயத்வபூத்,தியும், பேற்றில் ஸம்ஸயமும் ப்ரதிப,ந்தாகம்” என்று திருக்கோட்டியூர்நம்பி அருளிச்செய்வர்.

36 சரமோபாயநிர்ணயம். ஆளவந்தார் வைபவம் ஐதிஹ்யநிர்வாஹம் 7-ல் காண்க.

37. சரமோபாய நிர்ணயம். திருக்கோட்டியூரிலே உடையவர் எழுந்தருளி நம்பி பக்கவிலே சரமம்லோகம் கேட்கிறபோது, தஞ்சமான அர்த்த,விஸேஷங்களையெல்லாம் அருளிச்செய்து, “தேவரீரைப் பலகாலும் துவளப்பண்ணினத்தைத் திருவுள்ளத்திலே கொள்ளாதே கிடர். அர்த்த,த்தின் சீர்மையை வெளியிடவேண்டிச் செய்தோமித்தனை. தேவரீர் லோக ஸம்ரக்ஷணர்த்த,மாகத் திருவவதரித்தருளிற்று. நாத,முனிகளுக்குத் தஞ்சமான விஷயம் தேவரீர். இப்படிப்பட்ட மஹானுப,ாவனோடே ஸம்ப,ந்த,முள்ளடக்கப் பெற்றோமென்று மார்பிலே கைபொகட்டு உறங்கலாம்படிக்கு உடலாயிருக்கிறது”
பூ—16

எங்களாச்சார்யரான ஆளவந்தார் ஸ்ரீபாதாத்திலே ஆஸ்ரயித்த முதலிகளிலே இத்தர்ஸநத்தை நிர்வஹிக்க ஆளுண்டாயிருக்கவும், தேவரீரே தர்ஸநப்ரவர்த்தகராகவேணுமென்று பேரருளாளன் ஸன்னிதியிலே ப்ரபத்தி பண்ணியருளித் திருநாட்டுக்கெழுந்தருளுகிறபோது 'இந்த மஹானுபூவனோடே நாலு நாளாகிலும் கலந்து பரிமாறப் பெற்றோயில்லையே' என்று இழுவோடே எழுந்தருளினார். ஆகையாலே இத்தர்ஸநம் எம்பெருமானார் தர்ஸநமென்று தேவரீர் திருநாமத்திலே நாள்தோறும் கொழுந்துவிட்டு விளங்கப்போகிறது" என்று அருளிச்செய்தார்.

திருக்கோட்டியூர் நம்பி நியோகூத்தாலே உடையவர் திருமாலையாண்டான் பக்கவிலே திருவாய்மொழி நடத்தாநிற்க. இடையிலே ஒரு அர்த்தவ்யயாஸத்தாலே வ்யர்க்யானம் நடத்தாமல் தவிர. இத்தைத் திருக்கோட்டியூர் நம்பி கேட்டருளிக் கோயிலேற எழுந்தருளினவளவிலே திருமாலையாண்டானை அழைத்தருளி, "நீர் இவருக்கு அஜ்ஞாதஜ்ஞாபனம் பண்ணுகிறோமென்று இராதேகொள்ளும். இவர்க்கு ஆளவந்தார்க்குத் தோற்றின அர்த்தமொழிய விபரீதார்த்தம் தோற்றது. ஸாந்தீபநி பக்கவிலே க்ருஷ்ணன் வேதாத்யயநம் பண்ணினார்போலே காணும் உம்முடைய பக்கவிலே இவர் திருவாய்மொழி கேட்கிறது" என்றருளிச்செய்து, விட்ட தருவாய் தொடங்கி உடையவர் மடத்திலே திருக்கோட்டியூர் நம்பியும், திருமாலையாண்டானும், பெரியநம்பியுங்கூட எழுந்தருளியிருந்து, திருவாய்மொழி வ்யர்க்யானம் நடத்துவியாநிற்க, "பொலிக பொலிக" வந்தவாரே, "கலியும் கெடும்" என்கிறவிடத்திலே நம்பியும் உடையவரை ஏறவும் இறங்கவும் பார்க்க, உடையவர் அதைக்கண்டருளி இதுக்குப் பொருளெடுத்துக் கேட்க, "தேவரீர் திருவவதரித்து இதினுடைய அர்த்தத்தை வெளியிட்டுக்கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கச் செய்தே கேட்கவேணுமோ? ப்ரபன்ன குலோத்தாரசரான தேவரீரே இதுக்குப் பொருள்; அஸ்மத்யாதிகளைக் கரையெற்றுகைக்காவன்றே நித்யவிபூதியில் நின்று இங்கே எழுந்தருளிற்று" என்று அருளிச்செய்தார். இத்தைக் கேட்டிருந்த திருமாலையாண்டானும், ஹர்ஷபுளகிதகராராய், "இனி நான் ஆளவந்தாரை அறியேன்; எல்லாப் பேறும் தேவரீரே; தேவரீரோடு உண்டான ஸம்பந்தமே அடியேனுடைய பேற்றுக்கு ஸாதகமம்" என்றருளிச்செய்தார்.

38. சரமோபாய நிர்ணயம். இப்படி ஐயரும் கூடி உடையவர்க்கு ஆசார்யர்களாக இருந்தார்களேயாகிலும், தாங்கள் தஞ்சமாக அறுதியிட்டிருப்பது உடையவரிடத்தில் உத்தரகத்வத்தையிறே. திருக்

கோட்டியூர் நம்பி தம் குமாரத்தியாரை உடையவர் திருவடிகளிலே ஆஸ்ரயிப்பித்தவளவிலே, உடையவர் அப்பெண்பிள்ளையை ஏகாதத்திலே அழைத்தருளித் தம் திருவடிகளிரண்டையும் காட்டி, "பெண்ணே! இத்தையே தஞ்சமாக நினைத்திரு" என்றருளிச்செய்தார். அந்தப் பெண்ணும், "மேவினேனவன் பொன்னடி மெய்ம்மையே" என்று. தேவரீர் எங்கே எழுந்தருளியிருந்தாலும், அடியேனுக்கு தேவரீருடைய திருவடிகளே தஞ்சம்; தேவரீருக்கு ஆசார்யரான எங்கள் அய்யர் நினைத்திருக்கும்படி கண்டால் தேவரீருக்கு அநந்யார்ஹஸோஷ்ய, கையாள அடியேன் நினைத்திருக்கச் சொல்ல வேணுமோ" என்று சொன்னாளுகப் பிள்ளை அருளிச்செய்வார். திருக்கோட்டியூர் நம்பி தம்முடைய அந்திமதூஸையிலே குமாரத்தியாரை அழைத்தருளி, "பெண்ணே! நம் ப்ரயாணத்தில் நீ நினைத்திருப்பது என்?" என்ன, "அய்யரே! எங்களாசார்யரான எம்பெருமானாரோடு உண்டான ஸம்பந்தத்தாலே தேவரீருக்குப் பேறு முற்படப் பெற்றதே என்று நினைத்திருக்கின்றேன்" என்ன, அவரும், "வளர்த்ததனால் பயன் பெற்றேன்" என்று அப்பெண்பிள்ளையை அழைத்தருளி, ஆளவந்தார் ப்ரஸாத, ஸம்பந்தமான விக்ரஹத்தை ஸாதித்து உள்ளிடுகருத்தும் வெளியாய்ப்படி 'எம்பெருமானார் திருவடிகளே ஸரணம்' என்று திருநாட்டுக்கெழுந்தருளினார். இத்தால் எம்பெருமானாரிடத்திலே நிஸ்ஸம்ஸயமாக உத்தராகத்வத்தை அறுதியிட்டார் என்னுமிடம் வித்த, தூமாயிற்றதிநே.

39. பெரியநெருடியடைவு. ஸ்ரீபுண்டரீகாம்ஸ பூதரான திருக்கோட்டியூர் நம்பிக்குத் திருவவதார ஸ்தூலம் பாண்டிய மண்டலத்தில் திருக்கோட்டியூர். திருநகரத்தம் ஸர்வஜித் வருஷம் வைகாசி மாதம் ரோஹிணி. திருநாமங்கள் திருக்கோட்டியூர் நம்பி, கோஷ்டியூர், பூர்ணர், கோஷ்டியூர்புரீஸ், காலியபகோத்தரம், யஜுஸ்ஸாகை, பூர்வஸிகை, க்ரஹஸாயணஸூத்ரம், குமாரர் தெற்காழ்வான். குமாரத்தி தேவகி பிராட்டியார். திருவாராதனம் தெற்காழ்வான். ஆசார்யர் ஆளவந்தார், சிஷ்யர் ஸ்ரீபுஷ்யகாரர். இருப்பிடம் திருக்கோட்டியூர். இவர் தூற்றைந்து திருநகரத்திரம் எழுந்தருளியிருந்தார்.

தனியன்

ஸ்ரீவல்லபபத்யாம்பேரஜ தீபகத்தயம்ருதஸாகாரம் |

ஸ்ரீமத்கோஷ்டியூர்புரீஸ்ஸம் தேவரீகேத்திரம் பூஜாமஹே ||

40. வருகாம்பி அருளிய பதிராஜ வைபவம் 58, 59 ஸ்லோகங்களின் அர்த்தம். 58. அதற்குப்பின், பெரியநம்பியின் நிம்மளத்தாலே

திருக்கோட்டியூர் நம்பியின் திருவடிகளை வணங்கி, திருமந்தரார்த்தத் தையும், கீதா சரமஸ்லோகார்த்தத்தையும் அவரிடமிருந்து உப தேஸம் பெற்று, திருக்கோட்டியூரிலேயே பலருக்கு அவற்றை உபதேஸித்தார் எம்பெருமானார். 59. அதற்குப்பின் அத்திருக் கோட்டியூர் நம்பியும் ராமாநுஜரின் திருவுள்ளத்தில் பொங்கும் கருணையை அப்போதே அறிந்து, எதிகட்கிறைவரை 'எம்பெருமானார்' என்று கொண்டாடி மிகவுகந்தவராய், "இந்த துர்ஸனம் உமது பெயராலே 'எம்பெருமானார் தரிசனம்' என்றே பெயர்பெற்று விளங் கும்" என்று கூறினார். அதனாலேயே இது ஸ்ரீராமாநுஜ துர்ஸனம் என்று பெயர்பெற்று விளங்குகிறது.

41. ஸம்பந்தராய பரிசுத்தி. பெரியநம்பி ஐதிஹ்ய நிர்வாஹம் 28-ல் காண்க.

42. குருபரம்பராஸாரம். எம்பெருமானார் திருக்கோட்டியூர் நம்பி ஸ்ரீபாதத்திலே ரஹஸ்யார்த்தங்கள் ஸிக்ஷித்தார்.

43. திவ்யஸூரிசரிதம். 16-84, 85; 18.1 to 3.

44. ப்ரபந்நாமருதம். 20 to 24 அத்தியாயப் பகுதிகள். 114 to 117 அத்தியாயப் பகுதிகள்.

45. திருக்கோட்டியூர் நம்பி அருளிய பெரியதிருமொழித் தனியன்.

கலயாமி கலித்வம்ஸம் கவிம் லோகதிவாகரம் !

யஸ்ய கேடாபி: ப்ரகாஸாபி, ராவித்த்யம் நிஹதம் தம: ||

46. திருக்கோட்டியூர்நம்பி திருநகைத்ர தனியன்.

வைஸாக, ரோஹிண்யுதி, தம் கேடாஷ்டியூர்ணம் ஸமாஸ்ரயே / சரமஸ்லோக தாத்பர்யம் யதிராஜாய யோ஽வத, த் ||

47. ஷெயார் வாழித்திருநாமம்.

மன்னியசீராளவந்தார் மலர்ப்பதத்தோன் வாழியே

வைகாசி ரோகிணிநாள் வந்துதித்தோன் வாழியே

இன்னிளவஞ்சிக்கினிதுரைத்தான் வாழியே

எம்பெருமானாரெனும்பேரியம்புமவன் வாழியே

தென்னணியாம் காசிபகோத்திரத்துதித்தோன் வாழியே

திருக்குருகைப்பிரானெனும்பேர் திகழவந்தோன் வாழியே

முன்னரரும் பெரும்பூதூர் முனிக்குரைத்தோன் வாழியே

மொழிந்த திருக்கோட்டியூர்நம்பி மூதுலகில் வாழியே.

காசிபன் தன்கோத்திரத்தைக்கருதிவந்தோன் வாழியே
 கலையனைத்தால் முன்னவர்க்குக் கதியளித்தோன் வாழியே
 மாசறமெய்ப்பொருளெதிக்குவழங்குமவன் வாழியே
 வையகமுன் தரிசளத்தால்வாழுமென்றான் வாழியே
 ஏசறவேயுகந்தெதியைஎடுத்தனைத்தான் வாழியே
 எம்பெருமானாரெனும்பேர் இயம்புமவன் வாழியே
 தேசபுகழ்ச்செல்வன்மொழிதேர்ந்துரைப்போன் வாழியே
 திருக்கோட்டியூர்நம்பி சகதலத்தில் வாழியே.

சுரேழுமுன்னொன்றில்இதமுரைத்தான் வாழியே
 ஏற்றமா மாளவத்தாரிணையடியோன் வாழியே
 சுரேழுமருக்கும்பதம்பயுமவன் வாழியே
 எம்பெருமானாரெனும்பேரியம்புமவன் வாழியே
 நாலேழில்நாலாநாள்நாடிவந்தோன் வாழியே
 நம்மதுரகவிநிலையை நண்ணினான் வாழியே
 நாலேழுநாலெழுத்தைநன்குரைத்தான் வாழியே
 நங்கள் திருக்கோட்டியூர்நம்பி நற்பதங்கள் வாழியே.

அல்பகலும் ஆளவந்தார் அடிநிலைவோன் வாழியே
 அனவரதம் தெற்காழ்வார்க்காட்செய்வோன் வாழியே
 வெஃபொருள் வெளியிட, எதியை வெறுத்துகந்தான் வாழியே
 மேதினியோருய்வரென்று மெச்சினான்வாழியே
 உள்மத்திரமெதிராசர்க்கொளித்துரைத்தான் வாழியே
 உந்துமதத்தெதியைஉகந்தனைத்தான் வாழியே
 *செல்வநம்பிகுலம் தழைக்கச் செகத்துதித்தான் வாழியே
 திருக்கோட்டியூர்நம்பி சகதலத்தில் வாழியே.

48. திருக்கோட்டியூர்நம்பி குமாரர் திருநகைத்ர தனியன்.

கர்க்கடே ஸ்ரவணே ஜாதம் சாமாநுஜ பதாபுரிதம் /
 கார்யபாந்வய ஸம்பூதம் நாராயண குடும் புகுஜே //

* இதிலிருந்து பெரியாழ்வார் காலத்தில் அவருக்குப் பரமபந்தராய், பூரீவல்லபதேவனெனும் பாண்டிய அரசனுக்கு மத்திரியாயிருந்த செல்வநம்பியின் குலத்தில் உதித்தவர் திருக்கோட்டியூர்நம்பி என விளங்குகிறது.

திருமாலையாண்டான் வைபவம்

திருமாலையாண்டான் — திருமாலிருஞ்சோலை

ப,க்தாம்ருதம் வாஞ்சி,த பாரிஜாதம்
மாலாத,ரம் யாமுநபாத,ப,க்தம்।
ஸ்ரீப,ரஷ்யகாசார்த்த, ஹிதோபதே,ஸம்
ஸ்ரீஜ்ஞாநபூர்ணம் ஸிரஸா நமாமி।

[ப,க்தர்களுக்கு அமுதம் போன்றவராய், கேட்பார்க்குக் கேட்டதைக் கொடுக்கும் கற்பகவ்ருஷாமாய், யாமுநாசார்யரின் திருவடியில் அன்பு கொண்டவராய், ஸ்ரீப,ரஷ்யகாசாருக்குத் திருவாய்மொழியின் பொருளாகிற் பரமஹிதத்தை உபதே,சித்தவராய், ஜ்ஞாநபூர்ணர் (நல்லறிவு நிறைந்தவர்) எனும் திருநாமமுடைய திருமாலையாண்டானைத் தலை யாலே வணங்குகிறேன்.]

திருக்கோட்டியூர் நம்பி அவதரித்ததற்கு அடுத்த வருஷமான 'ஸர்வதாரி' வருஷத்தில் மாசி மாதம் மக, நஷத்திரத்தில் அழகர் கோவிலான திருமாலிருஞ்சோலையில் வாமநர் என்னும் நித்யஸூரியின் அம்ஸமாகப் பூர்வசிக, ஸ்ரீவைஷ்ணவப் பூராஹ்மண குலத்தில் கார்யப கோத்தரத்தில் யஜுர்ஸாகையில் அவதரித்தவர் திருமாலையாண்டான். திருமாலையாண்டான் என்பது இவர்களுக்கு வம்ஸபரம்பரையாய் வரும் பட்டப்பெயர் இவருடைய திருநாமம் 'ஜ்ஞாநபூர்ணர்' என்பது. இவருடைய மூதாதைகளில் ஒருவர் கண்ணுக்கினியான் ஸ்வாமி என்பவர். ஒருமுறை சில மலையாள மாந்தரிகர்கள் வந்து அஞ்ஜநமையைக் கண்ணில் இட்டுக்கொண்டு, அதன் மஹிமையாலே மறைந்துநின்று அழகருடைய தேஜஸ்ஸை ஆக்ஷித்துக் கொண்டு போக வந்திருந்தனர். அதையறிந்த இந்த ஸ்வாமி இந்த மாந்தரிகர்கள் பூவிப் ப்ரஸாதத்தை உண்டே உயிர் துரிக்கிருர்கள் என்று அறிந்து, அந்தப் ப்ரஸாதத்தில் மிளகு அதிசுமாகச் சேர்க்கும்படி செய்தார். அதை உண்டபின் மாந்தரிகர்களுக்குக் கண்ணீர் நிறைந்து அஞ்ஜநமை கரையையாலே அவர்கள் வெளிப்பட்டு சிஷிக்கப்பட்டார்கள் என்றும், அதனால் அந்த ஸ்வாமிக்குத் 'திருமலை ஆண்டான்' என்கிற பட்டப்பெயர் ஏற்பட்டு, அழகருக்குப் புரோஹிதராகவும் நியமிக்கப்பெற்று, பரம்பரையாக இன்றளவும் அப்பெருமைகள் அவருடைய வம்ஸஸ்தர்களால் அநுபூவிக்கப்பட்டு வருகிறது என்றும் அத்திருமாளிகைச் சரித்திரம் கூறுகிறது.

திருக்கோட்டியூர் நம்பியின் நியமனத்தால் எம்பெருமானார்க்குத் திருவாய்மொழியின் அர்த்தத்தைக் காலக்ஷேபம் ஸாதித்தார் ஜ்ஞாநபூர்ணரான திருமாலையாண்டான். "ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தாராகத் திருமாலையாண்டான் அருளிச்செய்யும்படி" என்று ஈடு முதலான வ்யாக்யாநங்களில் அடிக்கடி வருவதைக் காணலாம். ஆளவந்தாரிடம் மிகவும் ஈடுபாடுள்ள சிஷ்யராகையாலே, அவர் அருளிச்செய்த அர்த்தங்களுக்கு மாறுபட்டு எம்பெருமானார் சில அர்த்தங்களை விஸ்வாமித்ர ஸ்ருஷ்டியாக அருளிச்செய்வதை இவர் இசைவதிஸ்ஸை. "அறியாக்காலத்துள்ளே" [திருவாய் 2-3-3] என்ற பாசுரத்தின் வ்யாக்யாநத்தில் ஆளவந்தார் அருளிச்செய்த அர்த்தத்திற்கு மாறாக எம்பெருமானார் ஓர் அர்த்தத்தைச் சொன்னவுடன், திருமாலையாண்டான் கோபங்கொண்டு காலக்ஷேபத்தை நிறுத்தி விட்டார். பின்பு திருக்கோட்டியூர் நம்பியினால் "ஆளவந்தார்க்குத் தோன்றாத அர்த்தம் எம்பெருமானாருக்கு ஸ்பூரிக்காது" என்று தெளிவிக்கப்பெற்றுக் காலக்ஷேபத்தைத் தொடர்ந்து நிறைவுபடுத்த

தினார். இவர் தம் குமாரரான சுந்தரத்தோளுடையானை உத்தாரகரான எம்பெருமானார் திருவடிகளிலே ஆஸ்ரயிக்கச்செய்தார். திருமாலை யர்ண்டானுடைய வம்சத்தில் அவதரித்தவர்களில் யாமுநாசார்யர் என்பவர் வாதி, கேஸரி அழகியமணவாளச்சீயருக்கு சிஷ்யராயிருந்தவர்.

“ஸ்ரீமாலாத்ரவம்ஸமௌக்திகமணி: கண்டூரவோ வாதி, நாம், நாம்நா யாமுநதே, ஸிக: கவிவர: பாதஞ்ஜலே பண்டி, த:”

[திருமாலையாண்டான் வம்சமாகிற கடலில் விளைந்த சிறந்த முத்துப் போன்றவரும், வாதி, களுக்குச் சிங்கம்போன்றவரும், கவிகளில் சிறந்தவரும், யோக, ஸாஸ்தரத்தில் தேர்ந்தவருமாய் இருந்தவர் யாமுநாசார்யர்] என்று புகழ்பெற்றவர் இவர். இவர் அருளிய பல க், ரந்த, தங்களில் ப்ரமேயரத்தம் தத்வபூ, ஷணம்—என்னும் இரண்டும் இப்போதும் உள்ளன, திருமாலையாண்டானின் வம்சஸ்த, ர்கள் இன்றளவும் திருமாலிருஞ்சோலையில் அழகருக்குப் புரோஹிதராயிருந்துகொண்டு விசேஷகெ, ளரவங்களைப் பெற்றுவருகின்றனர். சித்ராபௌர்ணியில் அழகர் மதுரைக்கு எழுந்தருளும் மஹோத்ஸவத்தில் அழகருக்கு முன்னமே திருமாலையாண்டான் வம்சஸ்த, ர் பல்லக்கில் எழுந்தருள்வதைக் காணலாம். “ஆண்டார் பல்லக்கு முன்னே; அழகர் பல்லக்கு பின்னே” என்பது பொதுஜன வழக்கு.

ஐதிஹ்ய நிர்வாஹங்கள்

1. ஆரூயிரப்படி குருபரம்பராப்ரபாவம். இளையாழ்வார் திருமாலையாண்டானிடத்தத் திருவாய்மொழி கேட்டல். அநந்தரம் சில நாளைக்குப் பின்பு திருக்கோட்டியூர்நம்பி கோயிலுக்கு எழுந்தருளினம்பெருமானை ஸேவித்துப் புறப்பட்டுத் திருமாலையாண்டானையும் அழைத்துக்கொண்டு எம்பெருமானார் மடமேயெழுந்தருளினவாறே உடையவரும் நம்பி ஸ்ரீபாத, தத்திலே ஸேவித்து நிற்க, அவரைக் கடைசித்து ‘நீர் திருமாலையாண்டான் பக்கலிலே திருவாய்மொழிக்கு அர்த்தம் கேளும்’ என்று உடையவரை அவர் திருக்கையிலே காட்டிக் கொடுத்தருளித் தாம் மீண்டு திருக்கோட்டியூரேற எழுந்தருளினார்.

திருமாலையாண்டானும் நம்பி அருளிச்செய்தபடியே திருவாய்மொழி தொடங்கி நடத்தாநிற்க, ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தபடி ஆண்டான் நிர்வஹித்ததொழியப் பாட்டுக்கள்தோறும் சில அர்த்த, விசேஷங்களை ப்ரதிபாதி, த்து உடையவர் அருளிச்செய்ய, ‘இது ஆளவந்தார் அருளிச்செய்யக் கேட்டிலோம்’ என்று அருளிச்செய்தருளி,

“அறியாக் காலத்துள்ளே” என்கிற பாட்டுக்கு “அறிவு நடையாடாத துறையிலே ஸம்பந்தஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பித்து விறந்த ஜ்ஞாநத்தை அறிக்கக்கடவதான தே, ஹஸம்பந்தத்தோடே பின்பையும் வைத்தாய் என்கிற இழுவாலே அருளிச்செய்கிறார்” என்று திருமாலையாண்டான் அருளிச்செய்ய, உடையவரும் கேட்டருளி “முன்னிற் பாட்டுக்களும் பின்னிற்பாட்டுக்களும் பெரிய ப்ரீதியோடே நடவா நிற்க, நடுவே அப்ரீதிதோற்றச் சொல்லுமது சேராது; ஆகையாலே இங்ஙனையாமித்தனை:— “அறியா மாயாயத்தடியேனே அறியாக் காலத்துள்ளே அடிமைக்கள் அன்புசெய்வித்து வைத்தாயால்” என்று அருளிச்செய்கிறார்” என்று இத்தையும் ஒரு உபகாசஸ்மருதி பரமாக்கி அருளிச்செய்தவாரே, “இது விஸ்வாமித்ர ஸ்ருஷ்டி, ஆளவந்தார் அருளிச்செய்யக் கேட்டிலோம்” என்று திருவாய்மொழிக்கு அர்த்தமருளிச்செய்கை தவிர்ந்திருக்க, திருக்கோட்டியூர்நம்பி இத்தைக்கேட்டருளிக் கோயிலிலே திருமாலையாண்டான் பக்கலெழுந்தருளி, “திருவாய்மொழி நடக்கிறதோ?” என்று கேட்டருள, ஆண்டானும் “அடியேன் ஆளவந்தார்பக்கல் கேட்ட அர்த்தமொழிய இவர் பேறே சில அர்த்தங்களை ஸ்வகல்பிதமாகச் சொல்லுகையாலே தவிர்ந்தேன்” என்ன, நம்பியும் “அவர் சொன்ன அர்த்தமெது?” என்ன, ஆண்டானும் ““அறியாக் காலத்துள்ளே” என்கிற பாட்டுக்கு உபகாச ஸ்மருதியாகவேனு மென்கிறார்” என்ன “இவ்வர்த்தமும் ஆளவந்தார் அருளிச்செய்ய நாம் கேட்டிருக்கிறோம்” என்று நம்பி அருளிச்செய்து “ஸாந்தீ, பதிபக்கலிலே க்ருஷ்ணன் வேதூர்த்தயநம் பண்ணினாற்போலே காணும் உம்முடைய பக்கலிலே எம்பெருமானார் திருவாய்மொழி கேட்கிறதும்; ஆளவந்தார் திருவுள்ளத்திலுள்ள அர்த்தமொழிய இவர்க்கு வேறென்றும் ப்ரகாசியாது; இவர்க்கு நீர் அஜ்ஞாதஜ்ஞாபநம் பண்ணுகிறேமென்று இராதே கொள்ளும்” என்று அருளிச்செய்து திருமாலையாண்டானையும், பெரிய நம்பியையும் கூட்டிக்கொண்டு எம்பெருமானார் மடமே யெழுந்தருள, உடையவரும் அதிப்ரீதியுடனே தாளுந் தடக்கையும் கூப்பி இவர்கள் திருவடிகளிலே ஸேவித்து நிற்க, இவர்களும் “திருவாய்மொழி விட்ட தருவாய் தொடங்கி நீரே பலகால் அநுவர்த்தித்தாகிலும் ப்ரப,ந்த,த்தைக் தலைக்கட்டும்” என்று ஆண்டானுக்கு அருளிச் செய்தார்கள். பின்பையும் திருவாய்மொழி தொடங்கி நடவாநிற்கச் செய்தே, யிண்டும் ஒரு அர்த்தப் ப்ரஸ்தாவத்திலே ஆண்டான் ப்ரதிபாதித்த அர்த்தங் கேட்டு “ஆளவந்தார் இப்படி அருளிச் செய்யார்” என்று உடையவர் விண்ணப்பஞ்செய்ய, ஆண்டானும்

“நீர் ஆளவந்தாரைக் கண்ணிலும் காணாதிருக்க இப்படி அருளிச் செய்யார் என்கைக்கு நித்யநம் என்?” என்று கேட்டதன், உடையவரும் “நான் ஆளவந்தாருக்கு ஏகலவ்யனன்றோ?” என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, ஆண்டானும் ‘திருக்கோட்டியூர் நம்பி நமக்கு உரைத்தது ஒத்திருந்தது; இதுவும் ஒரு திருவவதாரம்: ஆளவந்தார் பக்கல் கேளாத அர்த்தமெல்லாம் இங்கே கேட்டோம்’ என்று இவரைத் தண்டனிட்டருளினார்.

2. பெரியதிருமுடியடைவு. வாமநாமம் பூதரான திருமாலையாண்டாளுக்குத் திருவவதார ஸ்தலம் அழகர்கோயில். திருநாஷத்ரம் ஸர்வதாரி வருஷம் மாகி மாதத்தில் மகம். திருநாமங்கள் மாலாதரம். ஸ்ரீஜ்ஞாநபூர்ணம், குமாரர் சுந்தரத்தோளுடையார், திருவாராதானம் அழகர். ஆசார்யர் ஆளவந்தார். சிஷ்யர் ஸ்ரீபுஷ்யகாரர். இருப்பிடம் அழகர்கோயில்.

இவர்க்குத் தவிரியன்

புக்தாம்ருதம் வாஞ்சித பாரிஜாதம்

மாலாதரம் யாமுநபாதபுக்தம் |

ஸ்ரீபுஷ்யகாரார்த்த ஹிதோபதேசம்

ஸ்ரீஜ்ஞாநபூர்ணம் ஸிரஸா நமாம் ||

3. வார்த்தாமாலை 272 பெரியநம்பி ஐதிஹ்யநிர்வாஹம் 6-ல் காண்க.

4. வார்த்தாமாலை 136(e) விவரணம். ‘பசியால் வருந்தியவனுக்கு அம்ருதபானம் போலேயிருக்கிறது த்வயம்’ என்று திருமாலையாண்டான் அருளிச்செய்வார்.

5. வார்த்தாமாலை 173(a) திருக்கோட்டியூர் நம்பி ஐதிஹ்யநிர்வாஹம் 10-ல் காண்க.

6. வார்த்தாமாலை 189 வார்த்தை. திருமாலையாண்டான் ஸ்ரீபாதத்திலே எம்பெருமானார் திருவாய்மொழி கேளாநிற்க. ஆளவந்தாரருளிச்செய்தாராகத் திருமாலையாண்டான் நிர்வஹித்ததொழிய, பாட்டுக்கள்தோறும் சில அர்த்தங்களைப் ப்ரதிபாதித்து ‘இங்ஙனே யானாலோ?’ என்று உடையவரருளிச்செய்ய; ‘இப்படி ஆளவந்தாரருளிச்செய்யக் கேட்டறியேன்’ என்று திருமாலையாண்டான் அருளிச் செய்து இங்ஙனே நடவாநிற்கச்செய்தே, ‘அறியாக்காலத்துள்ளே’ என்கிற பாட்டுக்கு ‘‘அறிவு நடையாடாத தஸையிலே ஸம்பந்த ஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பித்து ஜ்ஞாநத்தை அழிக்கக்கடவதான தேஹ

ஸம்பந்தத்தோடே பிள்ளையும் வைத்தாய்' என்கிற இழுவாலே அருளிச்செய்கிறார்" என்று திருமாலையாண்டானருளிச்செய்ய; இத்தை எம்பெருமானார் கேட்டருளி, "முன்னிற்பாட்டுக்களும் பின்னிற்பாட்டுக்களும் பெரிய பரிதியோடே நடவாதின, நடுவே அப்பிதி தோற்றச் சொல்லுமது சேராது; இங்ஙனையாமித்தனை;—(அறியாமா மாயத்து அடியேனை - அறியாக்காலத்துள்ளே அடிமைக்கன் அன்பு செய்வித்து - வைத்தாயால்) என்கிறார் என்று, இத்தையும் ஒருபொரு மாக்கி அருளிச்செய்கிறார்" என்று உடையவர் விண்ணம்பஞ்செய்ய; 'இது விஸ்வாமித்ரஸ்ருஷ்டி. ஆளவந்தார் அருளிச்செய்யக் கேட்டறியோம்' என்று திருமாலையாண்டான் திருவாய்மொழி அருளிச்செய்யத் தவிர்த்தார்.

7. வார்த்தாமாலை 378 வார்த்தை 5 விவரணம். பெரியநம்பி ஐதிஹ்ய நிர்வாஹம் 14-ல் காண்க.

8. வார்த்தாமாலை 392 வார்த்தை 6 விவரணம். திருமாலையாண்டான் அருளிச்செய்யும்படி:—நாம் புகுவது விஷயம் சொல்லுகிறோமென்றால் ஸம்ஸாரத்தில் ஆளில்லை; அதெங்ஙனையென்னில்:—ஒரு பாக்கைப்புதைத்து அது உருவாந்தனையும் செல்லத் தலையாலே எருச்சுமந்து ரக்ஷித்து அதினருகே கூரைகட்டி, பதினாறுட்டைக்காலம் காத்துக்கிடந்தால் கடைவழி ஒரு கொட்டைப்பாக்காயிற்றுக் கிடைப்பது; அதுபோலன்றிக்கே, இழக்கிறது ஹேயமான ஸம்ஸாரத்தை, பெறுகிறது - விலக்ஷணமான பரமபதத்தை; இதுக்குடலாக ஒரு வார்த்தை அருளிச்செய்த ஆசார்யன் திருவடிகளிலே ஒருகாலும் க்ருதஜ்ஞராகாத ஸம்ஸாரிகளுக்கு நாம் எத்தைச் சொல்லுவது? என்று வெறுத்தார். ("ஒரு பாக்கு மரத்தைப் பயிரிடுவதற்குப் பதினாறுண்டு காலம் பாடுபட்டு மரத்தை உருவாக்கிய பின்பும், பெறும் பூலன் மிக அல்பமாயிருக்கிறது. மிகத் தாழ்ந்ததான இஸ் ஸம்ஸாரத்தைப் போக்கி மிகச் சிறந்ததான பரமபதத்தைத் தருவதற்கு உறுப்பாகத் துவயத்தை அருளிச்செய்த ஆசார்யன் திருவடிகளில் எப்போதுமே நன்றியில்லாத ஸம்ஸாரிகளுக்கு எதைச் சொல்லி என்ன பயன் விளையப்போகிறது?" என்று எம்பெருமானாரின் ஆசார்யர்களுள் ஒருவரான திருமாலையாண்டான் வெறுத்து அருளிச்செய்த வார்த்தை இது.)

9. வார்த்தாமாலை 441(உ) வார்த்தை 5 விவரணம். 'இதொரு திருவவதாரமோ?' என்றார் திருமாலையாண்டான். [நாம் ஆளவந்தாரிடம் கேளாத அர்த்தங்களையும், ஆளவந்தார் திருவுள்ளமறிந்து

எம்பெருமானார் அருளிச்செய்கிறார் என்று திருக்கோட்டியூர் தம்பி மூல் மாக அறிந்து, திருமாலையாண்டான் அவரை ஒரு அவதார புருஷராக அறுதியிட்டார் என்று கருத்து.]

10. நாச்சியார் திருமொழி 11-6 வ்யாக்யானம். (என்னித்யாதி,) திருமாலையாண்டான், "ப்ரக்ருதி ப்ரரக்ருதங்களை த்யாஜ்யமென்று கேட்டுப் போராநிற்கச்செய்தேயும், இத்தை விடவேண்டியிருக்கிற திஸ்லை, ஆளவந்தார் ஸ்ரீபாதத்தை ஆஸ்ரயிக்கைக் குறுப்பாமென்று ஆத்யரியாநின்றேன்" என்றாராம்.

11. பகவத் விஷயம் ஈடு 1-4-3. (கள்வர்க்கு) "வஞ்சகர்க்கு" என்று திருமாலையாண்டான் நிர்வஹிக்கும்படி. எம்பெருமானார் "ஒன்றைநினைத்து ஒன்றைச் செய்தவர்க்கு" என்றருளிச்செய்வார். (இவ்விஷயமே ஆளவந்தார் ஐதிற்ய நிர்வாஹம் 74-விலும் வந்துள்ளது.)

12. பகவத் விஷயம் 2-3-1. ஆளவந்தார் ஐதிற்ய நிர்வாஹம் 41-ல் காண்க.

13. பகவத் விஷயம் 2-3-3. ஆளவந்தார் ஐதிற்ய நிர்வாஹம் 42-ல் காண்க.

14. பகவத் விஷயம் 2-5-1. ஆளவந்தார் ஐதிற்ய நிர்வாஹம் 43-ல் காண்க.

15. பகவத் விஷயம் 2-7-5. திருமாலையாண்டானோடே எம்பெருமானார் திருவாய்மொழி கேட்டருளுகிற நாளில், பாட்டுக்கள் தோறுஞ் சில வார்த்தைகளை அருளிச்செய்து "இது அர்த்தமானாலோ" என்றால், "இது விஸ்வாமித்ரஸ்ருஷ்டி. ஆளவந்தார் அருளிச்செய்யக் கேட்டறியேன்" என்று பணிக்குமாய் ஆண்டான்; ஆண்டான் "இப்பாட்டுக்கு விஸ்வாமித்ரஸ்ருஷ்டி வேண்டாவாயிருந்ததி" என்ன, "இப்பாட்டால்—தன் அவயவ ஸௌந்தர்யத்தாலே என்னைத் தனக் காக்கினான் என்கிறார்" என்றருளிச்செய்தருளினாராம். அதுவுங் கிடக்க, பட்டரருளிச்செய்து: தொன்றுண்டு—"ஆழ்வாரையும் ஆழ்வார் பரிகரத்தையும் விஷயிகரித்து, அத்தாலே திருமேனியிற்பிறந்த ஒளஜ்ஜ்வல்யத்தைச் சொல்லுகிறது" என்று.

16. பகவத் விஷயம் 2-10 ப்ரவேசம். ஆளவந்தார் ஐதிற்ய நிர்வாஹம் 47-ல் காண்க.

17. பகவத் விஷயம் 5.1-9. ஆளவந்தார் ஐதீஹ்ய நிர்வாஹம் 51-ல் காண்க.

18. பகவத் விஷயம் 5-10.4. ஆளவந்தார் ஐதீஹ்ய நிர்வாஹம் 54-ல் காண்க.

19. பகவத் விஷயம் 6.1-1. ஆளவந்தார் ஐதீஹ்ய நிர்வாஹம் 56-ல் காண்க.

20. பகவத் விஷயம் 7-2-10. (மூவுலகு இத்யாதி,) மூவுலகாளியே! கடிகமழ்கொன்றைச் சடையனே! நான்முடிக்கடவுளே! என்னும் வாடிவுடைவானோர்க்குத் தலைவனே என்கும்—என்று திருமாலையாண்டான் வையதி, கரண்யமாக்கி தீர்வஹிக்கும்; என்கும் 'என்னுமது என்னுமவராய். எம்பெருமானார் கேட்டருளி, ஸர்மாநாதி, கரண்யத் தாலே அருளிச்செய்தருளினார். த்ரைலோக்யத்துக்கும் கடவனுள இந்த்ரனுக்கு அந்தர்யாமியாய் நின்று அவனுடைய அதிகாரத்தை தீர்வஹிக்கிறவனே! என்னும். பரிமளத்தையுடைய கொன்றையை ஐடையிலேயுடைய ருத்,ரனுக்கு அந்தர்யாமியாய் நின்று அவனுடைய பதத்தை தீர்வஹிக்கிறவனே என்னும். அவர்களோடு இவ்வருளுள்ளாரோடு வாசியற எல்லார்க்கும் நிர்வாஹகனுயிருக்கிற சதுர்முகத்திற தேவதைக்கு அந்தர்யாமியானவனே! என்னும்.

21. பகவத் விஷயம் 8-7.3. (இதுவல்லால் இத்யாதி,) இதுக்குத் திருமாலையாண்டான் பணிக்கும்படி - நாட்டார் ஐஸ்வர்யத்தில் தலை யாகச்சொல்லுவது த்ரைலோக்யஸ்வர்யத்தையிறே; அதுவும் எனக்கு ஒரு சரக்கல்லவென்கிறார் என்று. எம்பெருமானார் அருளிச்செய்யும்படி - என்னுடைய ஹ்ருத்யத்திலே புகுந்து எழுந்தருளியிருக்கிற இருப் பொழிய வீற்றிருந்தேழுலகுத் தளிக்கோல் செல்ல இருக்கும்புபையும் தனக்கு ஐஸ்வர்யமாக நினைத்திருக்குமோவென்று பார்த்தால் அதுவும் ஒரு சரக்காக நினைத்திருக்கிறான் என்று. இதுவே ப்ரகரணத்துக்குச் சேருவது.

22. பகவத் விஷயம் 9-9.1. ஆளவந்தார் ஐதீஹ்ய நிர்வாஹம் 70-ல் காண்க.

23. பகவத் விஷயம் 10-4.1. ஆளவந்தார் ஐதீஹ்ய நிர்வாஹம் 73-ல் காண்க.

24. ப்ரமேயரத்னம். பெரியநம்பி ஐதீஹ்ய நிர்வாஹம் 2-ல் காண்க.

25. ப்ரமேயரத்னம். பூஷ்யகாரர் “ஆளவந்தாருக்கு ஏகலவ்ய னோபாதி” என்று அருளிச்செய்வார். எங்ஙனையென்னில் — பூஷ்யகாரர் திருமாலையாண்டான் பக்கலிலே திருவாய்மொழி கேட்கிறவளவிலே, “அறியாக்காலத்துள்ளே அடிமைக்கணன்புசெய்வித்து” என்கிற பாட்டை அருளிச்செய்கிறவளவிலே யதூந்வயமாக நிர்வஹிக்க, பூஷ்யகாரர் இது அருசிதமென்று அந்வயித்துப் பொருளுரைக்க, “உம்முடைய விச்வாமீத்ர ஸ்ருஷ்டி விடீர், நாம் பெரியமுதலியார் பக்கல் கேட்ட அர்த்தம் இதுவே காணும்” என்று இவருக்குத் திருவாய்மொழி அருளிச்செய்யாமலிருக்க, பின்பு ஒரு காலத்திலே திருக்கோட்டியூர் நம்பி ‘இளையாழ்வார் திருவாய்மொழி கேட்டுப்போரா நின்றாரோ’ என்று திருமாலையாண்டானைக் கேட்டருள, அங்குப் பிறந்த வ்ருத்தாந்தத்தை அவரும் அருளிச்செய்ய, ‘பெரியமுதலியார் திருவாய்மொழி இரண்டாமுரு அருளிச்செய்கிறபோது பூஷ்யகாரோக்த க்ரமத்திலே’ என்று திருக்கோட்டியூர் நம்பி அருளிச்செய்ய, பூஷ்யகாரரை அழைத்து ‘ஆளவந்தார் திருவுள்ளத்திலே ப்ரகாசிக்கு மதுவேயொழிய இவருக்குப் ப்ரகாசிக்குமா’ என்று திருமாலையாண்டான் அருளிச்செய்ய, பூஷ்யகாரர் ‘ஆளவந்தாருக்கு நான் ஏகலவ்ய னோபாதி’ என்று அருளிச்செய்தார்.

26. ப்ரமேயரத்னம். வங்கிப்புரத்து நம்பி திருமாலையாண்டான் ஸ்ரீபாதத்திலே ஆஸ்ரயித்து, ஸ்ரீபூஷ்யகாரர் பக்கலிலே ஜ்ஞாநோபஜீவநம் பண்ணினார். நாலுராண்டான் ஆளவந்தார் ஸ்ரீபாதத்திலே ஆஸ்ரயித்துத் திருமாலையாண்டான் பக்கலிலே ஜ்ஞாநோபஜீவநம் பண்ணினார்.

27. ப்ரமேயரத்னம். “ஸ்ரீஸ்தநம்போலே பேடாக்யன் சேதனன், பேடாக்தா பரமசேதனன்; ஆனால் அசித்திற்காட்டில் வாசி ஏதென்னில்: ‘ஈஸ்வரன் பேடாக்தா, நாம் பேடாக்யன்’ என்கிற ஜ்ஞாந விசேஷம்” என்று திருமாலையாண்டான் அருளிச்செய்வார்.

**திருமாலையாண்டான் வம்ஸஸ்தூர்களைப் பற்றிய
ஐதிஹ்ய நிர்வாஹங்கள்**

I பெரியாண்டான் (திருமாலையாண்டான் குமாரரான சுந்தரத் தோளுடையான்).

28. ப்ரமேயரத்னம். “ஆஸ்ரயண தஸையில் ஈஸ்வரனுக்கு அதிகாரி ரக்ஷயன்; அதிகாரி பூர்த்தியில் ஈஸ்வரன்தான் குழைச் சூக்கு (ரக்ஷயப்பொருள்).” என்று பெரியாண்டான் அருளிச்செய்வார்.

29. ப்ரமேயரத்னம். "மருகாத்தாரத்தில் தண்ணீர்ப்பந்தலோ பாதி ஸம்ஸாரத்தில் வைஷ்ணவஸஹவாஸம்" என்று பெரியாண்டான் அருளிச்செய்வார்.

30. ப்ரமேயரத்னம். பெரியாண்டான் திருத்தோரணம் தொடங்கி அழகர் திருவடிகளறுதியாகப் பத்தெட்டு திவஸம் தண்டிட்டுக் கிடப்பார். ராத்ரி மனுஷ்யர் போகும்போது "ஆண்டான் கிடக்கிறாரோ, பசு கிடக்கிறதோ. வழிபார்த்துப் போங்கோள்" என்னும் படியிறே சனியாமல் புகுவதுபுவம் பண்ணும்படி.

31. ப்ரமேயரத்னம். "இதரோபாய நிஷ்டுரீகருடைய தீர்த்த, ப்ரஸாத, தாயங்கீ, காரமும் ஜ்ஞாநமாந்த, யதேது; புகுவது, பாஸந நிஷ்ட, ருடைய தீர்த்த, ப்ரஸாத, தாயங்கீ, காரமும் ஜ்ஞாநமாந்த, யதேது" என்று பெரியாண்டான் அருளிச்செய்வார்.

32. ப்ரமேயரத்னம். "ஸரணுக, தியும், திருவாய்மொழியுமாக இரண்டுமிதே த்வயம் என்று போருகிறது" என்று பெரியாண்டான் அருளிச்செய்வார்.

33. ப்ரமேயரத்னம். "கருந்தறையில் உபதே, ஸிக்கிற ஆசார்யன் திருவிளையாட்டமாம்படி (விளையாடுமிடமாம்படி) திருவாழிக்கல்நாட்டினு னோபாதி, இவளைத் திருத்துகிற ஆசார்யன் திருவிளையாட்டத்தைத் திருநந்த, வளமாக்கி அதில் உண்டான திருப்படித் தாமத்தை (புஷ்பங்களை) புகுவதே, கபே, ரக, மாம்படி பண்ணுகிறவனோபாதி" என்று பெரியாண்டான் அருளிச்செய்வார்.

34. ப்ரமேயரத்னம். பெரியாண்டான் பூஷ்யகாரர் பூதீபாத, த் திலே ஆஸ்ரயித்து எம்பார் பக்கனிலே ஜ்ஞாநோபஜீவநம் பண்ணினார்.

35. ப்ரமேயரத்னம். "வ்யவஸாயாத்மக ஜ்ஞாந விஸேஷம் ப்ரபத்தி" என்று பெரியாண்டான் அருளிச்செய்வார்.

36. ப்ரமேயரத்னம். "ஒரு கிணத்திலே விழுந்தானொருத்தனை இரண்டு பேராக எடுக்குமோபாதியிறே பூஷ்யகாரரும் எம்பாரு, மாக என்னை உத், த, கித்தபடி." என்று பெரியாண்டான் அருளிச் செய்தார்.

37. ப்ரமேயரத்நம். "இதில் (பெருமானும் பிராட்டியுமாகிற மிதுனத்தில்) ஒன்றைவிட்டு ஒன்றைப்பற்ற நினைத்தானாகில் மாத்ரு ஹீநனான புத்ரனோபாதி அறவையாயும், பித்ருஹீநனான புத்ரனோபாதி அநாத, ஞாயுமிருக்கும். இருவரும் கூடினபோதிறே பூமித்புத்ரனாவது" என்று பெரியாண்டான் அருளிச்செய்தார்.

38. ப்ரமேயரத்நம். அழகர் திருவோலக்கத்திலே பிள்ளையழகப் பெருமாள் வந்து புருந்து பெரியாண்டானைப் பார்த்து 'பரமபத்யமிருக்கும்படியென்?' என்று கேட்க, 'இப்படியேயிருக்கும்' என்ன, 'ஆனால் இத்தைவிட்டு அங்கே போவானென்?' என்ன. 'இங்கிருந்தால் முதுகு கடுக்கும்; அங்குப் போனால் அது செய்யாது' என்று அருளிச்செய்தார்.

39. ப்ரமேயரத்நம். புகுவத்குணநுபுவத்துக்குப் படிமா (எடுத்துக்காட்டாயிருப்பவர்கள்) பெரியாண்டானும், எம்பாரும்.

40. ப்ரமேயரத்நம். "புகுத்திக்கு ஆயாஸகௌரவம் உண்டாகிறோபாதி ப்ரபத்திக்கும் விஸ்வாஸகௌரவம் உண்டு. பித்தோபஹதனுக்கு ரஸ்யபதார்த்தம் திக்தமாமோபாதி (கசப்பதுபோலே) புகாயுஹீனர்க்கு ப்ரபத்தியில் விஸ்வாஸகௌரவம் பிறவாது" என்று பெரியாண்டான் அருளிச்செய்வார்.

II. இளையாழ்வாரான திருமாலையாண்டான். (இவர் திருமாலையாண்டான் குமாரரான சுந்தரத்தோளுடையான் என்னும் பெரியாண்டானின் குமாரர்).

41. ப்ரமேயரத்நம். "கூரமகாலத்தில் அறச்சாலையோபாதி விபீதபூயிஷ்ட, தேவத்திலே வைஷ்ணவ ஸஹவாஸம்" என்று இளையாழ்வாரான திருமாலையாண்டான் அருளிச்செய்வார்.

42. ப்ரமேயரத்நம். "வஸிஷ்டனுக்கும் விஸ்வமித்ரனுக்கும் உள்ள வாசிபோரும், புகுவததீர்த்தத்துக்கும் புகுவததீர்த்தத்துக்கும்" என்று இளையாழ்வாரான திருமாலையாண்டான் அருளிச்செய்வார்.

43. ப்ரமேயரத்நம். "ஆழ்வார்க்கும் ஆசார்யத்வபூர்த்தி திருவாய்மொழியை வ்யாஜீகரித்துத் த்வயத்தை அருளிச்செய்கையாலே" என்று இளையாழ்வாரான திருமாலையாண்டான் அருளிச்செய்வார்.

44. ப்ரமேயரத்நம். பெரியபிள்ளை (பெரியவாச்சான்பிள்ளை) இளை யாழ்வாரான திருமாலையாண்டான் ஸ்ரீபாதத்திலே ஆழ்நயித்து நம்பிள்ளை பக்கிலே ஜ்ஞாநோபஜீவனம் பண்ணினார்.

45. ப்ரமேயரத்நம். "ப்ரபத்தாவும் (ப்ரபத்தி செய்பவனும்) உபாயமில்ல; ப்ரபத்தியும் உபாயமில்ல. ப்ரபத்தவ்யனே உபாயம்" என்று இளை யாழ்வாரான திருமாலையாண்டான் அருளிச்செய்வர்.

46. ப்ரமேயரத்நம். "அவை (உபாயாத்நங்கள்) சிரகால ஸாத்யங்களுமாய், அபராதபஹுளங்களுமாயிருக்கும்; ஆகையாலே துஷ்கரங்களுமாயிருக்கும்; இது (ப்ரபத்தி) ஸக்ருதக்ருதமாய், நிரபாய மாகையாலே ஸுகரமாயிருக்கும்" என்று இளை யாழ்வாரான திருமாலையாண்டான் அருளிச்செய்வர்.

47. ப்ரமேயரத்நம். "ராஜ்யபூரஷ்டனான ராஜாவுக்கு மிண்டும் ராஜ்யப்ராப்தி உண்டானவோபாதி, ரேஷபு, தனான இச்சேதனனுக்கு ஸேஷத்வாநுபவம்" என்று இளை யாழ்வாரான திருமாலையாண்டான் அருளிச்செய்வர்.

48. ப்ரமேயரத்நம். "வித்தேதோபாயத்தில் நிலை தாமரை யோடையிலே அன்னம் இறங்குமோபாதி; ஸாத்யோபாயங்களில் நிலை அவ்வோடையிலே யானை இறங்குமோபாதி" என்று இளை யாழ்வாரான திருமாலையாண்டான் அருளிச்செய்வர்.

III யாமுநாசார்யரான திருமாலையாண்டான். இவர் இளை யாழ்வாரான திருமாலையாண்டானுக்குப் பெளத்ரராயிருக்கக்கூடும். பெரிய வாச்சான்பிள்ளை தமது திருத்தகப்பனார் திருநாமமான யாமுநாசார்யர் என்னும் பெயரை இவருக்கு இட்டிருக்கக்கூடும். இவர் வாதி, கேஸரி ஜீயரின் சிஷ்யர் என்பது ப்ரஸித்தம். ப்ரமேயரத்நம், தத்வ ட்ஷணம், ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் எனும் மூன்று க்ரந்தங்களை இவர் அருளினார். முதலிரண்டும் இப்போதும் அச்சில் உள்ளன. வாதி, கேஸரி ஜீயரின் வைபவத்திற்குப் பிறகு இவரது வைபவம் அச்சிடப்படும்.

49. யதிராஜ வைபவம். 62, 63 ஸ்லோகங்களின் அர்த்தம். 62. மறுபடியும் தமது ஆசார்யரான பெரியநம்பியால் நியமிக்கப் பெற்ற பேரறிவாளரான யதிராஜர், நாலாயிரத்தில் நாலாவதாயிரமான தம்மாழ்வாருடைய திருவாய்மொழி, திருமகையாழ்வாருடைய

பெரியதிருமொழி தொடக்கமான இரண்டாமாயிரம், மற்றும் முதலாயிரம், இயற்பா ஆகிய அனைத்தின் பொருளையும் திருமாலையாண்டா னிடமிருந்து கற்றார். 63. அப்படிக்கற்றும்போது, சிற்சிலவிடங் களில் 'இப்படியும் அர்த்தமிருக்கலாம்' என்று யதிராஜர் அவரிடம் கூறினார். அதைக்கேட்ட திருமாலையாண்டான் திருக்கோட்டியூர் நம்பியிடமும், பெரியநம்பியிடமும் 'ஆளவந்தார் அருளாத அர்த்தங் களை இவர் இப்படி விஸ்வமித்ர ஸ்ருஷ்டியாகச் சொல்லுகிறாரே!' என்று குறைபட, 'இவர் சொன்னவையும் ஆளவந்தாரால் வேறு உருக்களில் அருளிச்செய்யப்பட்டவையேயாகும். ஆளவந்தார் திரு வள்ளமுக்காதது இவர் நெஞ்சில் தோன்றுது' என்று அவர்களால் கொண்டாடவேபட்டார் யதிராஜர்.

50. ஸம்பந்தராய பரிஸுத்தி. பெரியநம்பி ஐ திறையநிர்வாஹம் 28-ல் காண்க.

51. குருபரம்பராஸாரம். திருமாலையாண்டான் ஸ்ரீபாதத்திலே திருவாய்மொழி கேட்டார் (எம்பெருமானார்)

52. திவ்யஸூரிசரிதம். 16—84, 85, 86. 18—4.

53. ப்ரபஞ்ஜம்ருதம். 19-வது அத்தியாயம், 114-வது அத்தியாயம்.

54. திருமாலையாண்டான் அருளிய திருப்பள்ளியெழுச்சித் தனியன்.

தமேவ மத்வா பரவாஸுதேவம்

ரங்கேசுரயம் ராஜவதூரஹஸீயம் |

ப்ராபேதாதி, கீம் யோட்க்ருத ஸூக்திமாலாம்

புக்தாங்க்யுரிரேணும் புகுவந்தமீடே, ||

55. திருமாலையாண்டான் வாழித்திருநாமம்.

அம்புவிவி லாளவந்தா ரடியிணையோன் வாழியே

ஆரியனா மவர்பதத்தை யன்புசெய்தோன் வாழியே

வெம்பிவரும் வாதியரை வேர்களை ந்தோன் வாழியே

மேதினியில் நாலூர் விளக்கவந்தோன் வாழியே

எம்பெருமானை திராசந் கீடுரைத்தான் வாழியே

ஏற்றமுள்ள மாசிமக மிலங்கவந்தோன் வாழியே

வம்பவிழும் சோலைமலை வாழ்வந்தோன் வாழியே

மாலாதாராயின்தான் மாநிலத்தில் வாழியே.

விசுபுகழ்ச் சங்காழி விளங்குபுயம் வாழியே
 விண்ணாயர்ந்த மலையழகர் விரும்புமவன் வாழியே
 மாசிமகம்புயியில் வந்துதித்தோன் வாழியே
 மறைப்பொருளை உடையவர்க்கு வகுத்துரைத்தான் வாழியே
 காசிபநற்குலத்துதித்த கருணைநிதி வாழியே
 கையாழி சங்கதினால் கதிதருவோன் வாழியே
 தேசபுகழாளவந்தார் திருவடியோன் வாழியே
 திருமாலையாண்டான் தான் செக்தலத்தில் வாழியே.

பெரியதிருமலைநம்பி வைபவம்.

பிதாமஹஸ்யாபி பிதாமஹாய
 ப்ராசேதஸாதே, ஸப, லப்ரத, ராய ।
 ஸ்ரீப, ஸ்ஷயகாரோத்தமதே, ஸிகாய
 ஸ்ரீஸாலபூர்ணய நமோ நமஸ்தாத் ॥

[(பிரமனுக்குத் தந்தையான திருவேங்கடமுடையானாலே 'அப்பா' என்று கூப்பிடப்பெறுகையாலே) உலகிற்குப் பாட்டனான பிரமனுக்கும் பாட்டனாய், ஸ்ரீப, ஸ்ஷயகாரருக்குச் சிறந்த ஆசாரியராய் அவருக்கு வால்மீகியின் வாக்காகிற ஸ்ரீராமாயணத்தின் பொருளை உபதேசித்தவரான பெரிய திருமலைநம்பிக்குப் பலகால் வணக்கம்.]

ஸுமுக, ரீ என்னும் நித்யஸூரியின் அம்ஸமாகச் சித்திரை ஸ்வாதியில் திருமலையில் அவதரித்தவர் இவ்வாசாரியர். இவர் எம்பெருமானுக்கு மாதுலர் (மாமா), இவர் தம் ஸஹோதரிகளில் மூத்தவளான 'பூ, தே, வி' என்னும் காந்திமதியை ஸ்ரீபெரும்பூதூர் கேசவ ஸோமயாஜியாருக்கு மணம்செய்து கொடுத்தார். அவர்களுக்குப் பிறந்தவர் ஸ்ரீராமாநுஜர், இளையவளான ஸ்ரீதேவியை மதுரமங்கலம் கமலநயநபட்டருக்கு மணம்செய்து கொடுத்தார். அவர்களுடைய குமாரர்கள் எம்பாரீ என்னும் கோவிந்தரும், அவர் தம்பி சிறிய கோவிந்தப்பெருமானும். இவர் எம்பெருமானுக்குக் கீழ்த்திருப்பதியில் ஒருவருஷகாலம் 'ஸ்ரீராமாயணத் தைக் காலக்ஷேபம் ஸாதித்தார். திருவேங்கடமுடையான் இவரைத் திருத்தகப்பனாராக அபிமானித்தார். சைவராக மாற்றப்பெற்றுக் காளஹஸ்தியில் உள்ளங்கைகொண்டந்த நாயனாராயிருந்த மருமகன் கோவிந்தரை மறுபடி ஸ்ரீவைஷ்ணவராகத் திருத்தினார் இவர். தம் குமாரர்களான பிள்ளை திருமலைநம்பியையும், பிள்ளானையும், இரு

குமாரத்திகளையும் உத்தரகரான எம்பெருமானார் திருவடிகளிலே ஆஸ்ரயிக்கச் செய்தார், யத்ராஜ வைபவத்தில் இவர் வைபவத்தின் விரிவு காணலாம்.

ஐதிஹ்ய நிர்வாஹங்கள்.

1 குருபரம்பராபரபாவம் - திருமலைமீயினிடத்து உடையவர் ஸ்ரீராமாயணம் கேட்டல் : உடையவரும் அதிபீதியோடே திருப்பதிக்கு எழுந்தருளுமளவிலே மார்க்கமத்யயத்திலே 'வழிதிகைத் தவருகின்றேன்' என்கிறபடியே வழிதப்பித் திகைத்து நிற்க, முதலிலும் அங்கே ஒரு ஏற்றியிறைப்பாளைக்கண்டு 'திருமலைக்கு வழி எங்ஙனே?' என்று கேட்டவளவில் அவனும் செவ்வையான வழியைக்காட்ட உடையவரும் 'இதொரு அமாநவன் புருஷகாரம்ருந்த படி என்!' என்று அவனைத் தண்டனிட முதலினும் இப்பரமாஸ் திகைத்ததைக்கண்டு களித்து அவர்களும் தண்டனிட, இவரும் முன் நடந்து எழுந்தருளித் திருமலையாழ்வாரையும் திருத்தாழ்வரையிலே எழுந்தருளியிருக்கிற ஸ்ரீபராங்குஸபரகால ப்ரபுருதிகளான ஆழ்வார் பதின்மரையும் ஸேவித்துத் திருப்பதியிலே எழுந்தருளியிருந்து விடஸ்தேவனையும் ஸிஷ்யனுக்கிக்கொண்டு திருப்பதியிலே ஸ்வஸிஷ்யர்கள் முப்பது திருநாமங்களைக் குடியேற்றி, இளமண்டியத்தையும் கைப்பற்றுக விடுவித்து அங்கே எழுந்தருளியிருக்க, இச்செய்தியை அநந்தாழ்வான் தொடக்கமான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் கேட்டருளி, திருமலையினின்றும் இறங்கியந்து எம்பெருமானாரை ஸேவித்து 'தேவரீர் அப்பனை ஸேவிக்க எழுந்தருளவேணும்' என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, உடையவரும் 'ஆழ்வார்கள் திருமலை மதியாமையாலே நாமும் ஏறக்கடவோமல்லோம்; திருத்தாழ்வரையிலே எழுந்தருளியிருக்கிற ஆழ்வார்களை ஸேவித்திருக்கிறோம்' என்று அருளிச்செய்ய, அநந்தாழ்வானும் 'தேவரீர் ஏருதபோது அடியோங்களும் ஏறோம்; மற்றுமுள்ளாரொருவரும் ஏறுவதில்லை' என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, உடையவரும் 'அப்படியே செய்கிறோம்' என்று தத்துவஞ்ஞாமரகத் திருபேனியை ஸோதித்துக்கொண்டு எழுந்தருளி அடிப்புளியாழ்வாரடியிலே திருமலையாழ்வாரை ஸேவித்து, 'பாதேநாத்யாரோஹதி' [௨௭௧:1-51] [பரம்பொருளின் பர்யங்கத்தின் பாதுபீடத்தில் அடியிட்டு ஏறுகிறான்.] என்கிறபடியே ஸ்ரீவைகுண்டநாதியோக்யாத் முச்சேததன் பாதுபீடத்திலே அடியிட்டு ஏறுமாபோலே ப்ரதிபத்திபண்ணிக்கொண்டு திருவேங்கடமுடையான் அருள்பாடிடத் திருமலையேறி, *செப்பார் திண்வரையையும் *பன்மணிநீரோடு பொருதுருளுங் கானுற்றையும்

* அன்னைய பொற்றுவடுகளையும் * வேய்கள் தின்று வெண்ணுத்
தமே சொரியுங் * காணும் வானமும் வேடும் உடைய வேங்கடத்
தைக் கண்டு களித்துக்கொண்டு திருப்பரியட்டப் பாதையளவிலே
எழுந்தருளாநிற்க, திருவேங்கடமுடையான் தீர்த்தப் ப்ரஸாதங்
கொண்டு பெரியதிருமலை நம்பி எதிரே எழுந்தருளி ப்ரஸாதித்
தருள, உடையவரும் நம்பி திருவடிகளில் ஸாஷ்டாங்க, ப்ரணாமம்
பண்ணித் தீர்த்த, ப்ரஸாதமும் ஸ்லீகரித்தருளி, 'தேவரீர் எழுத்
தருளவேணுமோ? ஒரு சிறியர் இல்லையோ?' என்று விண்ணப்பஞ்
செய்ய, நம்பியும் 'நாலு திருவிதிலிலும் ஆராய்ந்து பார்த்த விடத்தில்
என்னிற்காட்டில் சிறியாரைக் கண்டிலேன்' என்ன, உடையவரும்
முதலிகளும் இதைக் கேட்டருளி அத்யாஸ்சீயப்பட்டுக் கல்வேலி
யளவிலே எழுந்தருளாநிற்க, சியர்கள் ஏகாங்கிகள் ஸ்ரீவைஷ்ணவச்
சுள் திருமலையிலுள்ள ஸ்தூபத்துறை ஸ்ரீபாதத்தாங்குவார் முதலான
அனைத்துக் கொத்திலுள்ளவர்களும் வந்து எதிர்கொண்டு ஸத்
கரிக்க, உடையவரும் முகனிகளுமாக எழுந்தருளி வைகுந்தன் திரு
வாசனிலே தண்டன்ஸமர்ப்பித்துத் திருக்கோளோரியிலே நீராடிக்
கேசவாதி, த்ருவாத்ருநாமங்களையுஞ் சாத்தியருளி 'நாலு விதியை
யும் ப்ரதுக்ஷிணமாக எழுந்தருளி, "சித்தாமணிகள் பகரல்லைப்
பகல்செய்" என்கிறபடியே கடித்த - அநர்க்க, ரத்த த்யுதி ரஞ்ஜித
மான மாட கூட ப்ராஸாத, தோரண கோபுர ப்ராகாரங்களையும்
அநுபூவித்து அங்கே தம் கைங்கர்யமான இராமா நுசனென்கிற
திருநர்தவனத்திலே எழுந்தருளித், திருக்கண்சாத்தி உகந்தருளி,
அநந்தாழ்வானைப் பார்த்து அனைத்துக்கொண்டு * வளர்த்ததருள்
பயன்பெற்றேன்' என்று பிகவும் ச்ருபை பண்ணியருளி, மற்றும்
அங்கு உண்டான 'தேனேய்பூம்பொழில்' என்றும், "விரையார்
பொழில்" என்றும், "கோல்தேன் பாய்த்தொழுகும் குளிர்
சோலை" என்றும் சொல்லுகிற * மொய்த்த சோலைகளையும், அச்
சோலைக்கு அலங்காரமாகச் * செண்பகமாய் திறுத் திருவுடைய
செண்பகம் செருந்தி திருமழை பாடலம் சுரபுன்னை புன்னாகம் முத
லான பதுவ்ரவகுலம் ப்ரகர்வுத்தையுடைய திருப்பூ மரங்களின்
எழிலையும் செவ்வந்தி பீச்சி இருவாட்சி பல்லிகை முல்லை தொடக்
கமான கொடியமரழகையும் "மொய்பூந்தடந்தாழ்வரே" என்று
சொல்லுகிற * செந்தாமலரும் சேருரீகனைகளில் மத்தப் ப்ரமநாதிக
மநோஹாரி செந்தாமரை ஸ்ரீயையும், * திருவேங்கடத்தெண்ணீர்
கனைகளில் * மீனும்ப் பிறக்கும் விதியுடையாரையும், * கோளோரி
வாமுங் குருகு கொக்கு நாரை தாரா முதலான பகிஸங்கங்களையும்,
வ்ருகடி மாக்ருடபிககஜித காலுளி நாதங்களையும்,

* கொண்டலதீரத் * தோகைவிரித்து நடமாடுகிற மயூர கேகாரவத் தையும். * வண்டினங்கள் தென்னுதெனுவென்று பண்பாடுகிற பாடலையும் கண்டு கேட்டு ஆநந்தித்து. * நிலங்கோட்டிடைக் கொண்ட ஞானப்பிரானையும் ஸேவித்து. * அவாவறச்சூழ்ந்தான் திரு வாசலிலே தண்டனிட்டு அத்தாணிப்புளியையும் ஸேவித்து, ஸ்ரீபதி, பீடத்தடியிலே தண்டனிட்டு யமுனைத்துறைவசென்கிற திருப்பூ மண்டபத்தையும் ஸேவித்து, ப்ரதக்ஷிணமாக எழுந்தருளி "தூர்மாஸேஸிதே பக்ஷே த்வாத்ஸ்யாமருணோதயே | ஆயாந்தி ஸர்வதீர்த்தாநி ஸ்வாம் புஷ்கரிணி ஜலே ||" [வேங்கடாசல மாஹாத்மயம்] [மார்கழி மாதத்தில் சுக்லபக்ஷத்தில் துவாதசியில் அருணோதயனே கையில் ஸ்வாமி புஷ்கரிணியின் நீரில் எல்லாத் தீர்த்தங்களும் வந்து சேருகின்றன]. என்று சொல்லப்படுகிற மாஹாத்மயத்தையுடைத்தான ஸ்வாமி புஷ்கரிணியிலே தீர்த்த ஸ்விகாரஞ்செய்து, செண்பகத்திருவாசனுக்குள்ளே புகுந்து தண்டன் ஸமர்ப்பித்து, திருமடைப்பள்ளி யாகஸாலை திருமாமணி மண்டபத் தையும் ஸேவித்து. ஸேனை முதலியாரையும் ஸேவித்து * வேங்கடத்தரீயையுந் திருவடிதொழுது. ஆநந்தநிலயமென்னும் திவ்ய விமானத்தையும் கண்ணாலே பருகுவாரைப்போலே அநுபவித்து உள்ளேயெழுந்தருளி * அடியாரும் வானவரும் அரம்பையரும் கிடந்தியங்குங் குலசேகரன் படியைக் கடந்து உள்ளேபுகுந்து * திலதமுலகுக்காய்நின்ற * தண்ணூர்வேங்கட வீண்ணோர்வெற்புனை * எண்ணம் புகுந்து தித்திக்குஞ் * செந்தாமரைக்கட செங்கனிவாய் நாற்றேளமுதையும் செங்கடலக்கழலிற்படியும் "சீதக்கடல்" என்கிற திருமொழிப்படியும் மணிநூபுராதிகிரீடாந்த ஸர்வதிவ்யாபாரண திவ்யமாலையாம்பர திவ்யாங்குராக, ஸோபிதமான அவ்விவ்விவக பாதாதி, கேசாந்தமாக அநுபவித்து 'அலர்மேல்மங்கையுறை மார்பா! புகலொன்றில்லா அடியேன் உன்னடிக்கீழ் அமர்ந்து புகுந்தேன்' என்று * அடிக்கீழமர்ந்து புகுந்து * பூவார் கழல்களைக் கிட்டி க்ருதாஞ்ஜலீபுடராய் அநுபவித்துநிற்க இவர்க்குத் தீர்த்த ப்ரஸாதமும் ப்ரஸாதிக்க, ஸ்விகரித்து க்ருதார்த்தராயருளி 'இது பூலோகவைகுண்டமாயிருந்தது!' என்று ஆஸ்சர்யப்பட்டு, திருப்பஞ்சநம் ஸேவித்தருளி, அழகப்பிரானுடைய ஸ்ரீபதித்திருநாளையும் ஸேவித் தருளி, * வீண்ணோர்வெற்பாகையாலே "நிகரில் அமரர் முனிக் கணங்கள்" என்று அருளிச்செய்த நித்யஸூரிகளன்றோ இங்கு வர்த்திப்பார்? நாம் இங்கே வர்த்திக்கவொண்ணாது' என்று அப் போதே 'திருமலையினின்றும் இறங்கவேணும்' என்று உத்யோகிக்க, பெரியதிருமலைதம்பியும், 'திவ்யதேவதத்திலே மூன்றுநாள் இருக்க

வேணங்காணும்' என்று அருளிச்செய்தருள. உடையவரும் ஸம் மதித்து மூன்று நாளும் அமுதுசெய்யாமல் * அப்பொழுதைக்கப் பொழுது என்னுராவமுதமான அப்பனை அநுபவித்து, அதுவே தாரகமாக எழுந்தருளியிருந்து, இப்படியே மூன்றுநாள் சென்ற வாறே நம்பியுடன் அப்பன் ஸந்திதிக்குச் சென்று திருப்பல்லாண்டை அநுஸந்தித்து அஞ்ஜலித்துநிற்க, அப்பனும் மிகவும் உகப்புடனே இவர்க்குத் தீர்த்த, ப்ரஸாதமும் ப்ரஸாதிடத்து, தம் * பூவார் கழல்களை ஸிரோபூஷணமாக்கி உமக்கும் உப்புமடையார்க்கும் உபய விபூ, த்யைஸ்வர்யமும் தந்தோமென்று நம் தெற்குவிட்டிலே சொன் னோமே' என்று * திருப்பவளச் * சோதிவாய்திறந்து அருளிச் செய்தருள, உடையவரும் 'மஹாப்ரஸாதம்' என்று அங்கீகரித்து நிற்க, அப்பனும் விடைகொடுத்தருள. நம்பியுடன் புறப்பட்டு அப் பொழுதே இறங்கியருளி, திருப்பதியிலே பெரியதிருமலைநம்பி திரு மாளிகையேறச் சென்று அங்கே அமுதுசெய்து, அவர் ஸந்திதி யிலே இதிஹாஸஸ்ரேஷ்டமான ஸ்ரீராமாயணத்திற்கு அர்த்தங் கேட்டுக்கொண்டு ஒருஸப்வத்ஸரம் எழுந்தருளியிருக்குங் காலத்திலே;

2. ஆறுவிரப்படி குருபரம்பராப்ரபாவம் : பின்பு ராமாநுசனும் ஆஸ்ரமதூர்மங்களைக் குறைவற நடத்திக்கொண்டு 'நமக்கு ஆள வந்தார் விசேஷகடாஷும் பண்ணினதற்கு ஈடாக விரோதிகளும் கழிந்து ஆநுகூல்யமும் கூடாதின்றதே; ஆளவந்தார் திருவுள்ளக் கருத்து நிறைவேறுப்படி நமக்கு ஒரு ஸஹாயம் உண்டாக வேணும்' என்று விசாரமுண்டாய்த் தத்து, ரோதே, ந கே, ரவிந்த, பட்டரை நினைத்து 'அவன் நமக்கு ஹிதப்ரவர்த்தகன்; ஸர்வ விஷயவிரக்தன்; ஸாஸ்த்ரவைத்யகூத்யமுள்ளவன்; இனி அவனை நம்மோடே சேர்ப்பாருண்டாகில் நல்லது; இப்போது அவன் தேவதாந்தரபரணியிராநின்றான். அவ்வுள்ளங்கை கொணர்ந்த இடத்தே சுருள்நாற்றமெழுப்பி 'எஸ்வகூந்தஸ் ஸர்வரஸ:' [சாந் 3-14-1] [எல்லா நறுமணங்களையும் உடையவராய், எல்லா நற் சுவைகளையும் உடையவராயிருப்பவர் பரமாத்மா.] என்னுமவனுடைய ஸௌக, ந்த்யத்தைக் காட்டி மீட்கும் விரகர் ஆரோ?' என்று நினைவிட, 'விசேஷாத்மகு, ணங்களையுடையராய், வேத, வேதாந்த வித்ய, க்ரேஸரராய், வகுளாப, ரணப்ரப, ந்த்யமுகுளாமோதி, தசித்த ராய், * திலதமுலகுக்காய் நின்ற திருவேங்கடத்தெப்பெருமானை அந வரதபூவளைபண்ணிப் பிரியாவடிமை செய்யாநின்றுள்ள தேவரி காக், ரேஸரரான பெரியதிருமலைநம்பி கடவர்' என்று நிர்சயித்து, ஒரு அநுகூல ஸ்ரீவைஷ்ணவரை அவர் ஸந்திதிக்குப் போகச்

சொல்லி. தேவரீருடைய மருமகனான வட்டமணி கோவிந்த, பட்டன் அடியேனுடன் ஸஹாத்யாயியாய் அநுகூலித்திருந்தவன். தூர்வாஸநாதிரயத்தாலே அந்நபரனாய்க் காளஹஸ்த்யாகிற கடுங் காட்டிலே நில்லாநின்றான்; தேவரீர் அடியேனுக்காக அடளித்தே நிர்ஹேதுக்கருபபண்ணி தேவரீர் திருவடிகளுக்கு அவனை ஆட் கொண்டருள வேணும்' என்று விண்ணப்பஞ் செய்து போக விட்டருளினார்.

3. ஆரூயிரப்படி குருபரம்பராப்ரபாவம் : எம்பாரை திருத்திய விவரம் : முன்பு திருமலைநம்பி ஸந்நிதிக்குப் போகவிட்டிருந்த ஸ்ரீ வைஷ்ணவர் ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்துடனே மீண்டெழுந்தருளி உடையவர் திருவடிகளிலே ஸேவிக்க, இராமா நுசனும் அவருடைய முகவிகாஸத்தைக் கண்டு கார்யஸித்தியை நிர்ஸயித்து பரிதி யுடனே 'அந்த வ்ருத்தாந்தத்தை விவரமாகச் சொல்லு' என்ன, ஸ்ரீவைஷ்ணவரும் 'தேவரீர் விடை ப்ரஸாதித்ததுளியின்பு திரு மலைக்குப் போய்த் திருமலைநம்பியை ஸேவித்து. தேவரீர் நிய மதப்படியே விண்ணப்பஞ்செய்தேன்: நபரியும் கேட்டருளி, 'இது நாமே செய்யக் கடவதாயிருக்க, நம்ப்ராமா நுசனும் எண்ணம் புருந்து தித்திக்குமமுதாகப் பெற்றதே!' என்று தேவரீரா நுகூல் யத்துக்கு உகந்த திருவுள்ளத்தராய்த் தத்துக்ஷணமே ஸ்ரீபாதத்து முதலிகளுடனே அடியேனையும் கூட்டிக்கொண்டு காளஹஸ்திக் குளக்கரையிலே ஒரு மரத்தடியிலே எழுந்தருளியிருக்க, உள் ளங்கை கொணர்ந்த நாயனாரும் அங்கே ருத்ராபிஷேகார்த்த மாக்கக் குடங்கொண்டு ருத்ரபரமான பாட்டுக்களையும் கதறிக் கொண்டு வர, நம்பியும் "கொல்லைச் சடையாளைக் குளிரநீராட்டி னான், என்னுனக்குண்டாம் பயன்?" என்று அருளிச்செய்ய, நாய னாரும் இப்பாகராய் கேட்டு நம்பியை ஸ்மடமாதமுக்குறைய் ஏறப் பாராநின்று கொண்டுபோக, இவரும் அவன் செய்யும் சேமத்தை மெண்ணித் தெளிவுற்ற சிந்தையராய் மீண்டு திருமலையிலே போய் வ்யாக்யானித்துக்கொண்டு எழுந்தருளியிருந்தார். பின்னையும் ஓருநாள் முன்போலே அக்குளக்கரையிலே வடவ்ருக்ஷச்சூயை யிலே எழுந்தருளியிருக்க, அங்கே நாயனாரும் அபிஷேகஜல ஹரணர்த்துமாகக் குடமெடுத்து வருமது கண்டு நம்பியும் அப் போதொரு சிந்தைசெய்து 'என்மனஞ்சூழ வருவானாய் உறங்கு வான்போல் யோகுசெய்வான் தானே உணர்வைப் பெறஹந்தவன் உறங்குகிறானே' என்று, தம்முடைய ஆசார்ய திய்யாஸத்தி யிலே "ஸ்காபுரவிசநவதிக்காதஸயேஸித்தருத்வம் [ஸ்தோ-ர 11]

[நாராயணனே! பிரமன், சிவன், இந்திரன், (இவர்களைக்காட்டிலும்) மேலானவனும், கர்மத்திற்கு வசப்படாதவனுமான முத்தாத்தா என்கிற எல்லாரும் எந்த உன்னுடைய பெருமைக் கடலில் துளிகளாக இருக்கின்றனரோ, அப்படிப்பட்ட உன்னிடத்தில், இயற்கையானதும், எல்லையற்ற மேன்மையை உடையதுமான ஐஸ்வர்யத்தை எந்த வைதிகன் பொறுக்கமாட்டான்?] என்கிற ஸ்லோகத்தை ஒரு ஓலைப்புறத்திலேயெழுதி அவன் வருகிற வழியிலே போகவிடுத்திருக்க, அவனும் அவ்வழியில் வந்து அவ்வோலையைக் கண்டெடுத்து வாசித்துக்கொண்டு கடக்கப்பொகட்டு ஜலத்தை ஆஹரித்துக்கொண்டு மீண்டுபோகிறவன் ஜலத்தையும் இறக்கி முன்பெறித்த ஏட்டைத்தேடியெடுத்து மீண்டு குடமெடுத்துக்கொண்டு வருகிறவன் எங்களைக் கண்டு “ஸோகஸ்ஸ்லோகத்வமாகுத:” [ரா.பா 2-40] [யாதொரு சோகமானது ஸம்மான எண்ணிக்கையுடைய அஷ்டரங்களுடன் கூடிய நான்கு பாதங்கள் கொண்டதாக அந்த மஹாத்மாவான வால்மீகியினால் பாடப்பட்டதோ, அந்த சோகம் அடிக்கடி உச்சரிப்பதால் சுலோகமாயிற்று.] என்று ஸ்ரீவால்மீகி புகுவாந் அர்த்தசுந்தனை பண்ணினுப்போலே இவனும் ஸ்லோகார்த்த பர்யாலோசனை பண்ணி நிற்கொண்டு கிட்டவந்து நின்று ‘உங்கள்கையில் நழுவின பொருள் இதுவோ?’ என்ன, நம்பியும், ‘வேறே சிலர் பொருள் நழுவுமதொழிய எங்கள் பொருள் நழுவுமதல்ல’ என்ன, அவனும் ‘அது கிடக்கிடீர்; நீங்கள் எல்லாரும் ஓரிடத்திலே நடக்கிறதென்?’ என்ன, நம்பியும் ‘மார்க்கும் கலக்கமற்றிருக்கையாலே’ என்ன, அவனும் ‘கேவலருக்கு மார்க்குங்களுண்டோ?’ என்ன, இவரும் ‘பொருள் கையுண்டாய்ச் செல்லுமவனுக்கு அடுப்பது இதுவன்றோ?’ என்ன, அவனும் ‘இப்போது நீங்கள் உற்றாரை விட வந்தீர்களோ?’ என்ன, இவரும் ‘அதல்ல, கறவைகள் கொள்ள வந்தோம்’ என்ன, அவனும், ‘அனுஷ்டாதாக்களுக்கும் பஸுபாததுளி பவித்ரமன்றோ?’ என்ன, இவரும் ‘அது இடமறிந்து நேர்புடில் நல்லது’ என்ன, அவனும் ‘குறுக்கு நெடுக்காகில் பேதமென்?’ என்ன, இவரும் ‘செவ்வையிருக்கத் திரியக்காகையே பேதம்’ என்ன, அவனும் ‘இது புதுவார்த்தைக் கட்டுக்களோ?’ என்ன, இவரும் ‘பழைய வார்த்தைக் கட்டுக்களும் இப்படியே’ என்ன, அவனும் ‘இதிலே பூர்வவிசாரம் வேண்டாவோ?’ என்ன, நம்பியும் ‘பரத்வத்திலே காண் விசாரயிருப்பது’ என்ன, நாயனாரும் நிருத்தரனும் நம்பியை ஏற்பாராநின்றனொண்டு யதாஸ்தாநமே போம்போது தலைதுலுக்கி அடைவுகேடு காணலாம்படி போனான்; நம்பியும் அது

கண்டு “ப்ரஸாத, மக, மச்சித்தம்” [ப்ரபந்தநாமருதம்? 18-59] [நெஞ்சம் தெளிவடைந்தது] என்னுமாபோலே நெஞ்ச முருகாநின் றதே! அவரேயினியாவாரே— என்று அதுஸந்தித்து ஸாத்ய கோடியிலேறிட்டு, முதலிகளுடன் ஸல்லாபித்துக்கொண்டு திருமலையே மீண்டு எழுந்தருளினார்” என்றவாறே. உடையவரும் மிகவும் ஆநந்தித்துக் கூரத்தாழ்வானையும் முதலியாண்டானையும் இருந்த முதலிகளையும் பார்த்தருளி—கேட்டீர்களோ, கோவிந்த, னுக்கு ஆளவந்தார் திய்யஸலுக்கி நெஞ்சிலுற்று அதற்கு வாங் மாத்ரத்தாலே வைதண்டிகச்சூயையைக் காட்ட, அதற்கு நம்பியும் சூயாமாத்ரத்தாலே ஸதுத்தரங்களை வாக்காதுரயங்களாலே ரசிக்க, கோவிந்த, னும் ஸாஸ்த்ரவித, க், த, னாகையாலே நம்பியினுடைய ஸ்ரீஸலுக்கிவைஸாரத்யக்ரமங்களிலே ஈடுபட்டு நிருத்தரனானி னே! எங்ஙனேயென்றில், ‘கூடஸ்தே, டாக்ஷர உச்சயதே’ [கீதை 15-16] [க்ஷரன் என்றும், அக்ஷரன் என்றும் லோகத்தில் புருஷர்கள் இரு விதமானவர்கள்; எல்லா பூதங்களும் க்ஷரனாகும்; கூடஸ்தனை முக்தாத்மா அக்ஷரனெனப்படுகிறான். இருவரிலும் சிறந்தவன் புருஷோத்தமன்.] “அமரர்களாதி முதல்வன்” “தே, ஹி ஸந்மார்க்க, வர்த்த, ந:” [அவதாரத் திருமேனியை ஏற்றுக்கொண்டு நல்வழியை வளரச்செய்கிறான் (ஸர்வேஸ்வரன்).] ‘நெறிவாசல்’ தானேயாய் நின்றான்” “கஸ்சிந் மாம் வேத்தி தத்வத:” [கீதை 7-3] [மனுஷ்யர் களில் ஆயிரக்கணக்கானவர்களில் ஒருவனே ஸித்தியடையும் வரையில் முயற்சி செய்கிறான். ஸித்தியடையும் வரையில் முயற்சி செய்பவர்களிலும் (பல்லாயிரத்தில்) ஒருவன்தான் என்னை உண்மையாக அறிக்கிறான்.] “யானே நீ என்னுடைமையும் நீயே”, “ஜ்ஞா நேந ஹீந: பஸூபி, ஸ்ஸமாந:” [நரஸிம்ஹபுராணம் 16-13] [ஆஹாரம், தூக்கம், பயம், ஸ்த்ரீபுருஷஸங்கமம் என்பவை இங்கு எல்லா ஜ்ஞாநத்திற்குக்கும் ஸ்மாநம். மற்றவைகளைக் காட்டிலும் மனிதன் அறிவினால் மேலானவனுயிருக்கிறான். ஞானமற்றவன் பசுக்களுக்கு ஸமமானவன்.] “என்னினைந்து போக்குவரிப்போது” ‘யே வா ஸலாடப, லகேஸதூர்த், வ புண்ட்ர:” [பாத்மம்] [எவர்கள் நெற்றியில் விளங்குகிற ஊர்த்வபுண்ட்ரமுடையவர்களோ] “தவளபபொடிக் கொண்டு நீரிட்டிடுமீன்”, ‘ஊர்த், வ புண்ட்ரம் த், விஜாதீ, நாம்” [தூர்மஸாஸ்த்ரம்] [அந்தணர்களுக்கு ஊர்த்வபுண்ட்ரமே தரிக்கத்தக்கது.] “நீறுசெவ்யேயிடக் காணில்” “வேத, மூலப்ரமாணத்” [பட்டர் முக்தகம்] “மிக்கவேதியர் வேதம்”, “ஸதே, வ ஸோம்யேத, மக், ர ஆஸீத்” [சூர் 6-2-1] [குழந்தாய்! (நாமருபங்களுடன் காணப்படும்) இந்த உலகம்—

ப்ரளயகாலத்தில் (நாமரூபங்களில்லாபையால்) ஒன்றாகவும், (தன்னைப் போல் வேறென்றில்லாததால்) இரண்டற்றதாகவுமிருந்த “ஸ்த்” எனப்படும் ப்ரஹ்மமாகவே இருந்தது.) “தூர்மே ஸர்வம் ப்ரதிஷ்டிதம்” [தை-நா 50] [எல்லாமே தரீமத்தில் நிலைநிற்கிறது.] “அவித்யயா ம்ருத்யும் தீர்த்தவா வித்யயா ம்ருதமஸ்துதே” [ஈசாவாஸ்ய 11] [கர்மயோகத்தாலே ஸம்ஸாரகாரணமான ப்ராசீன கர்மத்தைத் தாண்டி உபாஸனத்தாலே மரணமற்ற ப்ரமாத்மாவை அடைகிறான்.] “ப்ரணவோ த்ருஸ்ஸரோ ஹ்யாத்மா ப்ரஹ்ம தல்லக்ஷ்யமுச்சயதே! அப்ரமத்தேந வேத்ஸ்த்வயம் ஸரவத் தத்மயோபயேத் ||” [முண்டக 2-4-2] [ஆத்மாவானது அம்பாகவும், ப்ரணவமானது அவ்வம்பை எய்யும் வில்லாகவும், ப்ரஹ்மமானது—அந்த ஆத்மாவாகிற அம்பு சென்றடையும் இலக்காகவும் கூறப்படுகிறது. (விஷயாந்தரங்களில் பற்றற்று) கவனத்துடன் இவ்வாத்மாவாகிற அம்பை ப்ரஹ்மமாகிற இலக்கைக்குறித்து எய்யவேணும். அம்பு இலக்குடன் ஒன்றாகக் கலப்பதுபோல் ஆத்மாவும் ப்ரஹ்மத்தோடு ஒன்றாகக் கலக்கிறது.] “நாராயணத், ப்ரஹ்மா ஜாயதே, நாராயணத், ருத்ரோ ஜாயதே” [நாராயணோபநிஷத்] [நாராயணனிடமிருந்து பிரமன் பிறக்கிறான்; நாராயணனிடமிருந்து உருத்திரன் உண்டாகிறான்.] என்று இப்படிப்பட்ட ம்ருதில்மருதீதிஹாஸ புராணங்களிலே ப்ரதிபாதிக்கிற அர்த்தங்களை யெல்லாம் தத்தகாலத்திலே மநஸ்ஸானது அவகூஹிக்க. கோவிந்தனும் நிருத்தரனுப் டேனாளாயமாதசித்தனும்ப் போகையாலும், இவரும் அவனை ஸாத்ய கோடியிலேயேறிட்டுத் திரும்பியருளுகையாலும், நம்பிக்கு அவனுடன் ஓடின ஸாமர்த்த்யமிருந்தபடியென்!—என்று விஸ்மயதராய ஸ்ரீவைஷ்ணவரை உபலாஸித்தருளி ‘பின்னையென்?’ என்று கேட்டருள;

அவரும் — “யம் யம் ஸ்ப்ருஸதி பாணிப்யாம் யம் யம் பர்யதி சக்ஷுஷா! ஸ்தூவரான்யபி முச்சந்தே கிம்புநர் பூந்த்வா ஜநா: ||” [புராணஸ்ஸோகம்] [(பரமபுகூசவதன்) தன் திருக்கைகளினால் எதையெதைத் தொடுகிறானோ, எதையெதைத் திருக்கைகளால் காண்கிறானோ, அவைகள் தாவரங்களாயிருந்தாலும் மோக்ஷமடைகின்றன. உறவினர்களைப்பற்றிச் சொல்லவும் வேண்டுமோ?] என்கிறபடியே தேவரீருடைய உபயுக்தியஸம்பந்தம் பழுது போமோ? மூன்றாம் க்ஷதியில் கார்யஸித்தியைக் கேட்டருள வேணும்—என்று விண்ணப்பஞ் செய்தார், எங்ஙனையென்னில்:— “திருமலைநம்பியும் திருமலையில் * சிந்தாமணியைத் திருவடிதொழுது புறப்பட்டு, காளஹஸ்தி எஸ்ஸநிலத் தோப்பிலே எழுந்தருளி

யிருந்து. ஸ்ரீபாதத்து முதலிகளுக்குத் திருவாய்மொழி வ்யாக்யாநம் ப்ரஸாதித்தருளாநிற்க, நாயனாரும் ஒரு பாத்திரமேறிப் புஷ்பாப சயம் பண்ணாநிற்க, அவ்வளவிலே "திண்ணன் விடு" என்கிற திருவாய்மொழிக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்யாநிற்க. நாயனாரும் மூன்றுபாட்டளவும் பூப்பறிக்கை தவிர்ந்து கேட்டுக்கொண்டிருந்து நாலாம்பாட்டிலே "எப்பெருமானுக்கல்லால் பூவும் பூசனையும் தருமே" என்று வர. நாயனாரும் அம்மரத்தினின்றும் திடுக்கெனக்குத்ததுக் கையிலிருந்த பூப்படலிகையையுஞ் சுழற்றியெறிந்து. துரித்திருந்த ருத்ராஷுத்தையும் அலங்கலழியவாங்கி விசிப்போகட்டு. 'தகாது தகாது' என்று நம்பி திருவடிகளிலே அடைவுகெட விழுந்துகிடந்து "அஜ்ஞாஸாசாரஹிநம்ச மனினோ துஃக்க,ஸாக,ரே | நிமக்,ந:" [யான் நன்மை தீமை அறியாதவன்; ஒழுக்கமற்றவன்; அழுக்குடையவன்; துன்பக்கடலில் மூழ்கியவன்;] என்றும், "நீசனேன் நிறைவொன்றும்லேன்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே தம் வர்த்த மாநத்தைச் சொல்லி அதிவிஷண்ணராகிரூர்; எங்ஙனையென்னில்:— 'உபயவிபூ,திநிர்வாஹத்துக்கு முடிதுடினவனிருக்க விரிதலை யாண்டியை விரும்பினேனே!' என்றும், 'புதுக்கணிப்புடைய புண்டரீ காஷுனிருக்கப் பொறிபறக்கும் கண்ணனைப் பூசித்தேனே!' என்றும் 'கடல்மண்ணுண்ட கண்டனிருக்கக் *கறைகொண்ட கண்டனைக்கா மித்தேனே!' என்றும். * கல்லெடுத்துக் கன்மாரிகாத்த கற்பகமிருக்கக் கையார்கபாலியைக் கண்டு வணங்கினேனே! என்றும். திருவிருந்த மார்பனிருக்கத் *திருவில்லாத் தேவனைத் தொழுதேனே! என்றும். *பீதக வாடைப்பிரானிருக்கப் புனியுரையுடையனைப் பின்பெருடர்த்தேனே!' என்றும். 'சதிரான கங்கையடியாலிருக்கச் சுடுகாடு காவலனைச் சுற்றி வலம்வந்தேனே!' என்றும். பெருமலராகிற பெருந்துழய்வந மிருக்கப் பெருங்கையாற்குடமெடுத்துப் பேய்ச்சுரைக்கு நீர்வார்த்தேனே! என்றும் இப்படி பலவகையாகப் புலப்பி 'இவ்வாத்மாவை உஜ்ஜீவிப்பிக்கவேணும்' என்று தண்டனிட்டு எழுந்திராமலிருக்க. நம்பியும் முதலினை முகம்பார்த்து ஸூத்,தியோக,முண்டா யிருந்தது: ஆளவந்தார் க்ருபைபண்ணுப்படிக்குக் குறையினை என்று அருளிச் செய்து இவரையும் முடிபிடித்தெடுத்து, உடம்பையும் தடவிப் பலபடியாக ஸாந்த்வயாத,நப்பண்ணி "ஆபிப,ந்திவ சகஷார்ப்யாம" [கண்களால் பருகுபவன்போலவும்] என்கிறபடியே குளிர்நோக்கி விஸ்ரம்புகத,நம் நடவாநிற்க. இச்செய்தியையடையக் கேட்டு தத்ஸ்தாநத்தாரனைவரும் வந்து நம்பியுடனே 'எங்கள் ஸ்தாநத்துக்குக் கடவரான இவரை நீங்கள் எங்ஙனே அம்மான் பொடியிட அடுக்கும்?' என்ன, நம்பியும் 'அம்மான்பொடிக்கு ஈடு

பட்ட இவரையே கேட்டுக்கொள்ளுகோள்; எங்கள்வழி அந்நாது
 ரும்; அசல்வழி வருகிகீருமல்லோம்" என்று, அவர்களும் நாயனரை
 'வாரும்' என்று கையைப் பிடிக்க, இவரும் கையை உதறி "நம்மை
 யைப் பிடிக்கக்கூடுமோ?" என்று கருவூலத்தின் திறவுகோல் இலச்சினை
 மோதிரம் முதலானவற்றையும் பொகட்டு 'இனி உங்களுக்குத் தமக்கும்
 பணியில்லை' என்று கைதட்டி முகத்திருப்பிநிற்க, அவர்களும் நிராசராய்
 நம்பியுடனே 'நாங்கள் இச்செய்திகளை யெல்லாம் நேற்றே கேட்டோம்'
 நங்கள் பிராச நம்பழிவருவாரென்று உங்களுடனே சண்டைக்கு நிற்ப
 தாக எண்ணியிருந்தோம்; காளஹஸ்தியுடையாரும் எங்கள் கண்களிலே
 "பாஷண்ட,பெளத்த, சார்வாகைஸ்த்ரயித்யர்மோ விலோபித: "
 [புராண ஸ்லோகம்] [பாஷண்டிகளாலும், பேனத்தர்களாலும்,
 சார்வாக்கர்களாலும் வேததர்மம் அழிக்கப்பட்டது.] என்கிறபடியே
 வேத,புராணயரான பெளத்த,தாதிகளாலே வேத,ஸாஸ்த்ரங்கள்
 ப்ரமுஷிதங்களாகாநிற்க, "த்ரித,ண்ட,தாரிண பூர்வம் விஷ்ணுநா
 ரகிதா த்ரயீ" [புராண ஸ்லோகம்] [த்ரித,ண்டத்தை துடிக்கும்
 (த,த்தாத்ரேயரூபியான) விஷ்ணுவாலே வேதமாளது காப்பாற்றப்
 பட்டது.] என்று சொல்லுகிறபடியே நாஸ்திகநிரஸநார்த்தமாக
 த்ரித,ண்ட,ஸந்யாஸியான த,த்தாத்ரேயரைப்போலே மேஷாஸந
 அநந்த வைநதேயர்கள் யமுதைத்துறைவர் இனையாழ்வாரீ
 கே,ரவிந்தபுட்டராகவும், இவர்கள் சேர்த்திக்கு ஸங்க,சக்ரம்ஸங்
 கள் முதலியாண்டான் கூரத்தாழ்வானாகவும், மற்றுமுள்ள விஷ்ணு
 பார்ஷத,ங்களும் இப்படியே வந்து அவதரித்தார்கள்; இது நமக்கு
 ப்ரியமாகையாலே, கே,ரவிந்தபுட்டருக்கு முன்பு காலிவாஸா
 பேகைஷ்யிருக்கையாலே அந்த புத்தியைத் தவிர்க்கைக்காக நாமே
 உள்ளங்கை கொணர்ந்த வ்யாஜமிட்டு அழைத்துவைத்துக்கொண்ட
 தொழிய மற்றில்லை; ஆகையால், அவர்கள் ஸ்வேச்சு,ரவிஹாரிகள்
 என்று சொன்னார் என்று சொல்லி மீண்டுபோக, நம்பியும், இவ
 ரைக் கூட்டிக்கொண்டு திருப்பதியேற எழுந்தருளித் தத்தூணமே
 ம பநயநாதி,களை யுஞ் செய்வித்து "ஸம்ஸ்காரா: பஞ்ச கர்த்தவ்யா:"
 [வ்ருத்தஹாரீ தஸ்மருதி 8-63] [பஞ்சஸம்ஸ்காரத்தை முன்னிட்டுக்
 கொண்டு, ஆசாரியன் மந்திரத்தை ஒதுவிக்கவேண்டும். சிஷ்யன்
 பரமைகாந்தியாவதற்காக ஐந்து ஸம்ஸ்காரங்களைச் செய்விக்க
 வேண்டும்.] என்று தெடுமாலுவிவாகிய ஸ்வாமி புஷ்கரிணிக்கரை
 யிலே பஞ்சஸம்ஸ்காரங்களை யும் ப்ரஸாதி,த்தருளி, திருப்பல்லாண்டு
 முதலாக ஆழ்வார்களுடைய தி,வ்யப்ரப,ந்த,ங்களை யும் ஒதுவித்து,
 ஶர்த்த,பஞ்சக ஜ்ஞாநத்தையுமுண்டாக்கி விசேஷித்து க்ருபை
 பண்ணியருளினார். இவரும் *தேவுமற்றறியாதே ஆசாரியபதை,க

நிஷ்ட,ராய், "அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாம்" [ரா-அ 31-25] [நீர் விழித்துக்கொண்டிருக்கும்போதும், தூங்கும்போதும் எல்லா அடிமைகளையும் செய்வேன்] என்றிருக்குமவரைப்போலே ஒழிவில் காணத்திற்படியே அவர் திருவடிகளிலே சிந்தையாலும் சொல்லாலும் செய்கையினாலும் ஸர்வவிதக் கைங்கர்யங்களும் செய்துகொண்டிருப்பதற்கு ; இந்நாள் ஸேவித்திருந்து விடைகொண்டேன்'' என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, உடையவரும் அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவரை மிகவும் க்ருபை செய்தருளினார்.

4 பெரியதிருமுடியடைவு: ஸுமுக,ராம்ஸ பூ,தரான பெரிய திருமலைப்பிக்குத் திருவவதார ஸ்தலம் தொண்டைமண்டலத்தில் திருமலை. திருநகைத்தரம் சித்திரை மாஸம் ஸ்வாதி, திருவவதாரம் திருவேங்கடமுடையான் வரப்ரஸாதத்தாலே, திருநாமங்கள் பெரிய திருமலைநம்பி, ஸ்ரீவைஷ்ணவர், குமாரர் பிள்ளை திருமலைநம்பி, குமாரத்திகள் இருவர். மருமக்கள் எப்பாரும், சிறியகோவிந்தப்பெருமாளும், எம்பெருமானும். திருவாராதனம் மலைகுளியுதின்ற பெருமான், ஆசார்யர் ஆளவந்தார், ஸிஷ்யர் ஸ்ரீபூஷ்யகாரர், இருப்பிடம் திருமலை, இவர் திருவேங்கடமுடையானுக்குத் திருத்தகப்பனார், திருமலையார்க்கெல்லாம் கூடஸ்தர்,

இவர்க்குத் தனியன்

பிதாமஹஸ்யாபி பிதாமஹாய ப்ராசேதஸாதே,ஸப,ஸபரத,ராய |
ஸ்ரீபூஷ்யகாரோத்தம தே,ஸிகாய ஸ்ரீவைஷ்ணவ நமோ நம;
ஸ்தாத் ||

5. வார்த்தாமாலை 441d வார்த்தை சி விவரணம். 'வித்தாகுங் காய் பிஞ்சிலே தெரியும்' என்றார் பெரியதிருமலைநம்பி; [பல மரங்களுக்கு மூலகாரணமாயிருக்கும் விதைக்காயைப் பிஞ்சிலேயே கண்டு பிடித்துவிடலாம். அதுபோலே உலகம் வாழ்வந்தவர் எம்பெருமானார் என்பதை அவருடைய சிறு வயஸ்ஸிலேயே நாங்கள் கண்டுவீட்டோமென்று கருத்து.]

6. திருப்பாவை—14 ஆருயிரப்படி. (செங்கல் பொடிக்கறை) தாமஸப்ரகருதிகளைச் சொல்லுகிறது என்று எம்பார். தம:ப்ரகரர் உணர்ந்தார்களென்று சொல்லியோ எழுப்புலதென்று ஸத்த்வநிஷ்ட,ரான ஸந்ந்யாஸிகளைச் சொல்லுகிறதென்று திருமலைநம்பி.

7. நாச்சியார் திருமொழி (10-2) வ்யாக்யானம். (மாற்றேலைப் பட்டவர் கூட்டத்து) இதுக்குத் திருமலைநம்பி பணிக்கும்படி—தான் பிரிவாலே நொத்தபடியாலே "ஐராமரண மோஷாய" என்று ஆஸர்

யிக்கும் திரளின் நடுவே என்னைக் கொடுபோய் வைக்கவல்லோயெ
யென்கிறான்—என்றருளிச் செய்வார்.

8. காச்சியார் திருமொழி (10-8) வ்யாக்யானம். (அவதாரிகை)
திருமலை நம்பி. இவ்விரண்டு பாட்டையும் ஆதரித்துப் போருவராய்.
அவ்வழியாலே நம்முடையவர்களெல்லாரு மாதரித்துப் போருவர்கள்;
இப்பாட்டையும் மேலிற்பாட்டையும் அதுஸந்தித்து, கண்ணும் கண்
ணீருமாய் ஒரு வார்த்தையும் சொல்லாதே வித்து, ராயிருப்பராம்.

9. திருவிருத்தம் 36 ஈடு (பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யா).
(இவ்வகையித்யாதி.) 'அபிமதவிஷயத்துக்காக அவ்வரணையழித்து
உள்ளேயுக்கு உபகரித்தவர் இப்போது பிறந்தோவு தமக்குப் போது
போக்காக புத்தி, பண்ணியிருக்கிறாராகாதே' என்று எப்பாரருளிச்
செய்யுபடி. அங்ஙனன்க்கே 'வரபலத்தாலே ஒருவராலழிக்கவொண்
ணை அரணையுடைத்தான அரணையழித்தது ஓடுத்திக்காகவென்றிருந்
தோய்; அதங்ஙனன்றியே இங்ஙனே கட்டளைப்பட்டு தர்மநீயமா
யிருக்கிறதென்! என்னும் பொருமையாலே அழித்தாரித்தனை; அப்படி
நம்முடைய ஸ்திரீத்வத்தால் வந்த அரணையழிக்கக்காகவல்லது
நம்மோடே ஸ்தேஹமுண்டாயல்' என்று திருமலைநம்பி வார்த்தை.

10. திருவிருத்தம் 44 பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யா. (பேரும்)
திருமலைநம்பி அந்திமதுஸையிலே கணியனார் சிறியாத்தானை 'பிள்ளை
தமக்குத் தஞ்சமாக நினைத்திருக்குந் திருநாமமென்? அததைச்
சொல்லேனுய்' என்ன. 'இவர் முன்னே நாமெத்தைச் சொல்லுவது'
என்று கூசியிராநிற்க. 'தாசரதீ! பேசாதிருக்குமவஸ்தையன்று
கூணிது' என்ன. 'நாராயணதி நாமங்களுஞ் சொல்லிப்போருவர்;
அுகிலும் விருப்பியிடுப்பது அழகியமணவாளப்பெருமாள் என்னும்
திருநாமத்தை' என்ன. 'புர்த்துநாமத்தோபாதியாயிராநின்றது; ஆகி
றும்பிள்ளை நினைத்திருந்தது போக்கித் தஞ்சமில்லை' என்று 'அழகிய
மணவாளப்பெருமாளே சரணம்' என்று திருநாட்டுக்கு நடந்தார்.
கூரத்தாழ்வானோபாதியாகையாலே பட்டரைப் பிள்ளையென்பர்.

11. திருவிருத்தம் ஈடு 3. கீழ்த் தாய் பகவத் விஸ்வேஷத்தாலே
கண்ணுங் கண்ண திருமாயிருக்கிற இருப்பு வைஷ்ணவர்களுக்கிரிதா
யிருக்கிறபடியைக் கண்டு அவ்வழியாலே தம் தசையைத் தாமே அது
மணித்தாரென்றதே; இப்படி பகவத் விஷயத்திலே அவகூ ஹித்திருக்கிற
நாமக்குக் கேவலம் மாநஸாநுஸந்தானமாத்ரமேயாய் விடுகிறதோ?
ஹையஸம்சலேஷமும் பெற்றுவிடுகிறதோ? என்று திருமலைநம்பி
மணிப்பென்று பிள்ளை திருநறையூரையார் அருளிச்செய்வார்.

12. பகவத் விஷயம் 1-4-8 (வாயல்கிலின்னடிசில் வைப்பாரை நாடாய்) பெரியதிருமலைநம்பி தம்முடைய அந்திமதுஸையிலே தபக் கொரு - வெண்ணெய்க்காடும் பின்னையாயிற்று திருவாராதானப், அவர் திருமுன்பில் திருத்திரையை வாங்கச்சொல்லி "சாயலொடு மணி மாமை தளர்ந்தேன் நானினி யுனது வாயல்கிலின்னடிசில் வைப்பாரை நாடாயே" என்றாராம்.

13. பகவத் விஷயம் 4-3 ப்ரவேசம். ஸர்வேஸ்வரனுடைய "பாலையேழுலகு"—இதுதனக்கு மூன்றுபடியாக நிர்வஹிப்பர்கள் நம் முதனிகள்;— எம்பார். "அம்புனியம்மாளைப் பிடித்துத்தரவேணும் என்றருத ப்ரஜைக்கு. தேங்காயைக் கொடுத்து அழகையை ஆற்று வாரைப்போலே, வேறொரு குணவிஷ்காரத்தைப்பண்ணி அநுபூஷிப்பிக்க அநுபவிக்கிறார்" என்றருளிச்செய்தார். திருமலைநம்பி, "ஒருவன் ஓன்றை அபேஷித்தால், அவனும் அது செய்வானாகத் தலை துலுக்கி னான். பெற்றருளும் பின்பு பின்னிவிழவு தோன்றும்படியன்றிருப்பது; ஆகையாலே, அவனும் 'அப்படியே செய்கிறோம்' என்கை, கீழினி ழவை மறந்து எல்லாம் பெற்றாராயநுபவிக்கிறார்" என்று.

முக்தியமான குறிய்பு. திவ்யப்ரபந்த வ்யாக்யானங்களினுள்ள இந்த 6 to 13 ஐதிறையங்களில் 12-வது ஐதிறையத்திலே 'பெரிய திருமலைநம்பி' என்று காணப்படுகிறபடியால் அதுவே பெரியதிருமலை நம்பியைப்பற்றியது. மற்றவற்றில் "திருமலைநம்பி" என்றே காணப் படுவதானும். எம்பார் முதலானவர்களோடு சேர்த்துப்படிப்பதானும், அவை பெரியதிருமலைநம்பியின் குமாரரான பின்னே திருமலைநம்பியைப் பற்றியவையாகவே யிருக்கத்தகும்.

14. ப்ரவேசரத்தம். எம்பார் திருமலைநம்பி ஸ்ரீபாதத்திலே ஆய்ர வித்து, பூரஷ்யகாரர் பக்கனிலே ஜ்ஞாநோபஜீவனம் பண்ணினார்.

15. யதிராஜ வைபவம் முதல் எட்டு ஸ்லோகங்களின் அர்த்தம்.

1. ஸ்ரீமத்யாமுநாசார்யரிடமிருந்து உப்யவேத்யாத்மங்களின் ஒருத்தை அறிவப்பெற்றவராய், (பூரஷ்யதாசார்யரைக் கண்டுபிடித்து, தர்ஸனப்ரசாரத்தை அவரிடம் ஒப்பிக்கவேண்டும் எனும்) அவருடைய ஆஜ்ஞையை நிறைவேற்றவேண்டும் என்னும் ஒரே குறிக்கோளை உடையவராய், தமது இரு ஸநேஹாதாரிகளுக்கும் தருந்த வரன்களைத் தேடுகின்றவராய், திருவேங்கடமுகையானுக்குத் தீர்த்தம், புஷ்பம் முதலான திருவாராதானத்திற்கு உறுப்பான உபஹாரங்களை ஸமர்ப்பித்துக்கொண்டு, திருமலையிலே திருமலைநம்பி என்னும் ஆசார்யர் வாழ்ந்து வந்தார்.

2. இவ்வாறிருக்கையில், நற்குடிப்பிறந்தவர்களாய், வேத, வேதாங்கங்கள் கற்றவர்களான—மது, ரமங்குலத்தில் நித்யவாஸம் செய்யும் கபலநயனபட்டரும், ஸ்ரீபெரும்பூதூரில் நித்யவாஸம் செய்யும் கேஸவஸோமயாஜியும் அவ்விரு ஸஹோதரிகளில் ஒவ்வொருத்தியை மணம் புரியவிரும்பி, திருமலை நம்பியிடம் வந்தார்கள்.

3. தமது திருவடிகளில் வணங்கிப் பிரார்த்திக்கப்பட்ட திருமலை நம்பி, மிகவுந்தவராய், அவ்விருவரையும் தக்க வரங்களாக நிரூபித்து, ஸங்குச்சக்ரதாரணம், மந்த்ரோபதேசம் முதலான பஞ்சஸப்ஸ்காரங்களை அவர்களுக்குச் செய்துவைத்தார்.

4. கேஸவஸோமயாஜியானவர் அந்த ஸஹோதரிகளில் மூத்தவனான பூமிதேவியை மிகவுந்து மணம் புரிந்துகொண்டார். அவ்வண்ணமே இளையவனான ஸ்ரீதேவியைக் கமலநயனபட்டர் மணம் புரிந்துகொண்டார். இத்திருமணங்களாலே திருமலைநம்பியும் அவ்விரு மணவாளப்பிள்ளைகளும் ஆநந்தமடைந்தனர்.

5. அதன்பிறகு, திருமலைநம்பியின் அனும்பிபெற்று, மனைவியரோடு கூடிய அவ்விருவரும் தத்தம் ஊருக்குச்சென்று, நல்லொழுக்கம் உடையவர்களாய், ஸ்ரியபதியை ஆராதிப்பவர்களாய், அவளடியார்களிடம் அன்பு பூண்டவர்களாய், மனைவியரோடு நெடுங் காலம் இன்புற்று வாழ்ந்துவந்தனர்.

6, 7. அதன்பிறகு, உலகிற்கே மங்குளமளிக்கும் பிங்குளவருஷத்தில், சிறப்புற்ற சித்திரை மாஸத்தில், ஸுக்லபக்ஷத்தில் பஞ்சமி திதியில் திருவாதிரை நக்ஷத்திரத்தோடு கூடிய வியாழக்கிழமையன்று நன்மைமிக்க ஸம்ஹலக்ஷத்தில், முறைமுடிகளின் முடிவை நிலைநாட்டு வதற்காகவும், வேதத்திற்குப் புறம்பான பூர்வமதங்களும் வேதத்திற்கு அவப்பொருள் சொல்லும் த்ருத்ருஷ்டிமதங்களும் அழிவதற்காகவும் கேஸவஸோமயாஜியின் மனைவியான பூதேவியிடம் ஆதிசேஷமும் ஸத்தை உடையவராய், 'ஓளிய்குந்த ஒரு மஹாபுருஷர் அவதரித்தார்.

8. திருமலைநம்பியும் ஸ்ரீபெரும்பூதூருக்கு எழுந்தருளி, அற்புத ஞானமருமகளைக் கடைகித்து, அவரது ரகசியம்பொருட்டு ஸங்குச்சக்ரம் முதலான பஞ்சாயுதங்கள்கொண்ட ஐர்படைத்தாலியை, அணிவித்து, சாமாநுஜன் என்னும் திருநாமத்தையும் இட்டருளினார்.

16. யதிராஜ வைபவம் 70-வது ஸ்லோகத்தின் அர்த்தம். (தமது சிறியதாயார் பிள்ளையான) கேசாவிந்தபட்டர் கருத்தைத்

திருத்துவதற்காகத் திருமலைநம்பியிடம் யதிராஜரால் அனுப்பப்பட்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள், அங்குசென்று திரும்பிவந்து, "கோவிந்த பட்டர் (உள்ளங்கைகொணர்ந்த நாயனாராயிருந்த நிலைபோய் சிவலிங்க ஸம்பந்தம் கழியப்பெற்று, திருமலைநம்பியின் திருவடித் தாமரையில் வண்டுபோலேயானார்" என்னும் செய்தியை யதிராஜருக்குத் தெரிவித்தனர்.

17. யதிராஜ வைபவம் 75 76-வது ஸ்லோகங்களின் அர்த்தம்

75. அதற்குப்பின் பல சிஷ்யர்களோடு கூடியவராய், காஞ்சி மார்க்குமாகப் புகுத்தியோடு திருவேங்கட மலைக்குச்சென்ற யதிராஜா திருமலைநம்பியாகிற ஆசார்யரால் எதிர்கொண்டழைக்கப்பட்டு அவரை வணங்கினார்.

76. அவருடைய கடைகூத்தாலே அலர்மேல் மங்கையுறை மாப்பனை ஸரணடைந்து, அத்திருமலையிலேயே ஒருவருவும் வாழ்ந்து அத்திருமலைநம்பியிடமிருந்து பலவிதமான அரும்பொருள்கள் நிறைந்த ஸ்ரீராமாயணத்தை உபதேசம் பெற்றார்.

18. குருபரம்பராஸாரம். திருமலைநம்பி ஸ்ரீபாதத்திலே (எம் பெருமானார்) ஸ்ரீமத், ராமாயணம் கேட்டருளினார்.

19. த்வயஸூரிசரிதம். 18—4.

20. பரபர்நாமருதம். அத்தியாயம் 18, 19, 30, 114.

21. பெரியதிருமலைநம்பி அருளிய அமலனாதிபிரான் தனியன். காட்டவே கண்டபாத கமலம் நல்லாடை யுந்தி தேட்டரு முதரபந்தம் திருமார்வு கண்டம் செவ்வாய் வாட்டமில் கண்கள் மேனி முனியேறித் தனிபுகுந்து பாட்டினார் கண்டுவாரும் பாணர் தாள் பரவினோமே.

22. பெரியதிருமலைநம்பி இருங்குதரத் தனியன். ஸ்ரீமல் ஸக்ஷமண யோகீந்த்ர ஸ்ரீராமாயண தேசிகம்! ஸ்ரீவைஷ்ணவம் வருஷபு ஸ்வாதி ஸஞ்ஜாத மாஸ்யே ||

23. பெரியதிருமலை நம்பியின் வாழித்திருநாமம்.

வைகாசிச் சோதிநாள் வந்துதித்தான் வாழியே

வந்திருவேங்கடமுடையான் வரபுத்திரன் வாழியே

அய்யன் ஸ்ரீ ஆளவந்தார் அடிதொழுவோன் வாழியே

அளவரதம் உலகுளியர்க்கு அடிமை செய்வோன் வாழியே

மெய்யனிராமானுசாரியன் விரும்புமவன் வாழ்பே
மிக்கதிருமுலையார்க் கெல்லாம் மேலாவான் வாழ்பே
செய்யதமிழ் வேதத்தின் சிறப்பறிந்தோன் வாழ்பே
திருமுலைநம்பிகள் உபயதிருவடிகள் வாழ்பே.

[குறிப்பு:— ப்ரபந்தநாமருதம் பெரியதிருமுடியடைவுகளில் பெரியதிரு
முலைநம்பி திருநகைத்தரம் சித்திரை ஸ்வாதி என்று உள்ளது. திரு
நகைத்திரத்தனியன் வாழ்த்திருநாமங்களில் வைகாசி ஸ்வாதி என்று
உள்ளது. எதுசரி என்பது ஆராயவேண்டிய விஷயம்.]

திருவரங்கப்பெருமானரையர் வைபவம்

ஸ்ரீராமமிஸ்தரபத,பங்கஜ சஞ்சரீகம்
ஸ்ரீயாமுநார்யவரபுத்ரமஹம் குணாட்யம் ।
ஸ்ரீரங்க,ராஜகருணா பரிமை த,த்தம்
ஸ்ரீபூஷ்யகார சரணம் வரங்க,மீடே, ॥

[ஸ்ரீராமமிஸ்தராம் மணக்கால் நம்பியின் திருவடித் தாமரையில்
வண்டாயிருப்பவரும், ஸ்ரீயாமுநாசார்யருடைய சிறந்த புத்திரரும்,
குணத்தில் மிக்கவரும், ஸ்ரீரங்க,ராஜ கருணையினாலே அளிக்கப்பெற்ற
வரும், ஸ்ரீபூஷ்யகாரரை சிஷ்யராகக் கொண்டவருமான- திருவரங்கப்
பெருமானரையரைத் துதிக்கிறேன்,]

எம்பெருமானார் அவதரித்த பிங்குள வருஷத்தில் (கி. பி. 1017)
வைகாசிக் கேட்டையில், யாமுநாசார்யரான ஆளவந்தாருக்கும்,
ஸ்ரீரங்க,நாய்ச்சியாருக்கும் முதல் குமாரராய் 'ஸங்கு கர்ணர்' என்னும்
நித்யஸூரியின் அம்ஸமாக ஸ்ரீரங்க,நாத,னின் கருணையாலே
அவதரித்தவர் இவர், ஆளவந்தார் இவரைத் தம் ஆசார்யரான
மணக்கால் நம்பியிடம் ஆஸ்ரயிக்கச் செய்திருந்தார் என்பது தனியனி
லிருந்து விளங்குகிறது. ஸ்ரீரங்க,நாத,ன் நியமனத்தாலே காஞ்சி
யில் தேவப்பெருமானைத் தம் இசையாலே மயக்கி வரம்பெற்று,
யதிராஜரைத் திருவரங்கத்திற்கு அழைத்துவந்தவர் இவர், ஸ்ரீரங்க,
நாத,னுக்கு அரையராயிருந்த இவர் எம்பெருமானார்க்கு அருளிச்
செயல் சந்தையும், சரமோபாயமும், நல்வார்த்தைகளும் உபதேசரித்
தவர். இவருக்கு ஸந்ததியில்லாமையால், தம் தப்பிகளான தெய்
வத்துக்கரசுநம்பி, பிள்ளையரசுநம்பி, சொட்டைநம்பி ஆகியவர்களை
எம்பெருமானாருக்கு ஸிஷ்யர்களாக்கினார்.

ஆக எம்பெருமானாருடைய ஐந்து ஆசார்யர்களின் வைபவம் இவ்வளவால் கூறப்பட்டது. இவர்கள் அனைவரும் எம்பெருமானார் உத்தாரக ஆசார்யர் என்பது தோற்றத் தங்களுடைய தம்பிகளையும் குமாரர்களையும், குமாரத்திகளையும் எம்பெருமானாருடமே ஆஸ்ரயிப்பித்தனர்.

ஐதிஹ்ய நிர்வாஹங்கள்

1. ஆறுவிரப்படி குருபரம்பராப்ரபுராவம். இளையாழ்வார் திருவரங்கப்பெருமானாரையரிடத்தில் சரமோபாயத்தை யுணர்ந்தல். பின்பு எம்பெருமானாரும் திருவாய்மொழி சாத்திப்போரப் பிராரபிருக்க அவரைப் பார்த்துப்பெரியநம்பியும் 'ஆழ்வார் திருவரங்கப் பெருமானாரையர் பக்கவிலே இன்னமொரு அர்த்தவிசேஷமுண்டு; அத்தை அவர் பக்கவிலே கேளும்' என்று அருளிச்செய்தருள, உடையவரும் அது லபிக்கக்காக அன்றுமுதல் ஆறுமாஸம் அரையருக்கு உகப்பாகப் பாலமுதுகாய்ச்சி ஸமர்ப்பித்தும் திருவத்யயந காலங்களிலே அரையர் திருமேனிக்கு அநுருபமாக மஞ்சட்காப்பு அரைத்து ஸமர்ப்பித்தும் அநுவர்த்தித்துப் போருங்காலத்திலே ஒருநாள் மஞ்சட்காப்பரைத்து நீராடப் பண்ணுகிற காலத்தில் அவருடைய திருமேனிக்கு அநுருபமல்லாதிருக்கிற படியை அவர் திருமுகமண்டல விகாரத்திலே கண்டு மஞ்சட்பாத்திரத்தைக் கடக்கவைத்து வேறே பாங்காக மஞ்சட்காப்பரைத்துச் சாத்தி நீராடப்பண்ணியருள, திருவரங்கப்பெருமானாரையும் அத்தைக் கண்டு மிகவும் திருவுள்ளமுகந்தருளி உடையவரைக்குறித்து, 'என்னுடைய ஸர்வஸ்வத்தையுங் கொள்ளை கொள்ளவோ நீர் இப்படி செய்தது' என்று அருளிச் செய்து, "வாரீர் எம்பெருமானாரே! உமக்கு ஒரு சரமபுருஷர்த்தஞ் சொல்லுகிறோம்: 'கேளீர்' என்று 'தேவு மற்றறியாத ஸ்ரீமதுரகவிகளைப்போலே நீரும் 'குருரேவ பரம் ப்ரஹ்ம குருரேவ பரம் ததம் / குருரேவ பர: காமோ குருரேவ பராயணம் | குருரேவ பரா வித்யா குருரேவ பரா கதி: | யஸ்மாத் ததுபதேஷ்டாநௌ தஸ்மாத் குருதரோ குரு: ||" [புராண ஸ்லோகம்] [குருவே மேலான ப்ரஹ்மம்; குருவே மேலான தனம்; குருவே மேலான காமம்; குருவே மேலான ப்ராப்யம்; குருவே மேலான கல்வி; குருவே மேலான ப்ராபகம்; அப் பரம்பொருளையே உபதேசிப்பதால் குரு அதைக் காட்டிலும் உயர்த் தவர்.] என்று சொல்லுகிறபடியே. தீமனங்கெடுத்தும் மருவித் தொழும் மனமே தந்தும் அறியாதனவறிவித்த ஆசார்யனே உபாடியாபேயம்' என்று விஸ்வஸித்து, "ஆசார்யஸ்ஸ ஹரிஸ்ஸாஷாத் சரூபி ந ஸம்ஸய:" [புராண ஸ்லோகம்] [ஆசார்யனே நேரே

நடமாடும் பரமபுருஷன்; இதில் ஐயமில்லை.] எகிறும். “பிதகவாடைப் பிரானார் பிரமகுருவாகிவந்து” என்றும் சொல்லுகிறபடியே உறங்கும் பெருமான்தானே உலாவும் பெருமானாய் வந்தார் என்றிரும்” என்று பஞ்சமோபாயநிஷ்டையான சரமபர்வார்த்துவிரோஷத்தைப் பரஸாதித்தருளினார்.

2. ஆரூயிரப்படி குருபரம்பரார்ப்பரபாவம். குருகைக்காவலப்பன் வைபவம் ஐதிஹ்ய நிர்வாஹம் வில் முற்பகுதி.

3. ஆரூயிரப்படி குருபரம்பரார்ப்பரபாவம். அநத்தரம் ராமாநுஜனும், கூரத்தாழ்வானுக்கும் முதலியாண்டானுக்கும் மீமாம்ஸாஸாஸ்த்ரயுக்மல்பரம் பண்ணுவித்துக்கொண்டிராநிற்க, இவருடைய ஆர்யப்ராப்தி முதலான இச்செய்திகளைக் கோயிலிலே ஆளவந்தார் ஸ்ரீபாதத்து முதலிகளெல்லாரும் கேட்டுப் போரவுகந்து, தங்கனிலே விசாரித்துக்கொண்டு நம்பெருமாள் ஸந்திதியிலே சென்று ‘இளையாழ்வாரை தேவரீர் ஸந்திதியிலே நித்யவாஸம் பண்ணும்படி இங்கே அழைப்பித்துக்கொண்டருளவேணும்’ என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, பெரியபெருமானும் பேரருளாளர்க்கு அப்போதே திருமுகம் போகவிட்டருள. பேரருளாளரும் கேட்டருளி, “தந்தம் அபிமானத்தைப் புறப்பே போகவிடலன்றோ நாம் நம்மிராமாநுசனை விடுவது” என்று அருளிச்செய்துவிட, இச்செய்தியைக் கோயிலிலே பெரியநம்பி முதலான முதலிகளெல்லாரும் கேட்டு ‘இனிச்செய்ய அடுப்பதென்? என்று தங்களிலே விசாரித்தருளி, ‘தேவப்பெருமாள் பரமோதாரராயிருப்பார். பாட்டுக்குப்போர நல்லராயிருப்பார்’ என்று, ஆழ்வார் திருவரங்கப்பெருமானரையரைக் குறித்து, “வேகுவத்யுத்தரே தீரே ஷேத்ரே ஸத்யவ்ரதாக்யகே I அஸ்தி காஞ்சீதி விக்யாதா புரீ புண்யவிவர்த்தாத் II” [வேகவதீநதியின் வடகரையில், ஸத்யவ்ரதம் என்னும் ஷேத்ரத்தல் புண்ணியத்தை வளர்க்கும் காஞ்சி என்று புஷ்பபெற்ற நகரம் உள்ளது.] என்று புண்யவர்த்தாதாகச் சொல்லப்பட்ட காஞ்சீ மஹாநகரியிலே தேவரீர் எழுந்தருளிப் புண்யகோடினிமாதமத்யஸ்த்தராய் அகிலர்க்கும் ஸர்வாபேஷித ப்ரதாராயிருக்கிற பேரருளாளரைப் பாடியுசப்பித்து ‘நமக்கு ராமாநுசனைத் தரவேணும்’ என்று கேட்டு வாங்கி அழைத்துக்கொண்டு எழுந்தருளவேணும்—என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, அவரும் அப்பொழுதே புறப்பட்டு நம்பெருமானுக்கு விண்ணப்பஞ்செய்து பெருமான்கோயிலை நோக்கி யெழுந்தருள, இவர் இப்படி எழுந்தருளுகிற செய்தியைக் கேட்டு ஸ்வஜநமான வரத்தருப் பெருமானரையர் எதிரேவந்து தம்முடைய திருமாளிகைக்கு எழுந்தருளுவித்துக்கொண்டுபோய் ஸத்

கரித்து அமுது செய்விக்க. இவரும் அதிப்ரீதராயெழுந்தருளியிருக்க, அதின் மற்றை நாள் விடிவோரை பேரருளாளர் வையமானிகையிலே 'கச்சிக்கு வாய்த்தான்' என்கிற திருமண்டபத்திலே ஏறியருளி அனைத்துக்கொத்திலுள்ள பரிகரமும் ஸேவித்திராநிற்கத் திருக்கச்சி நம்பியும் திருவாலவட்டம் பரிமாற அருகே ராமாநுசனும் அவரருளிச் செய்த வரத,ராஜாஷ்டகத்தை அநுஸந்தித்துக்கொண்டு ஸேவித்து நிற்கச்செய்தே, திருவரங்கப்பெருமானரையர் எழுந்தருளின செய்தியைத் திருக்கச்சிநம்பி கேட்டருளி எதிர்கொண்டு அரையரை ஸேவிக்க, அவரும் க்ருபைபண்ணி அந்யோந்யம் குலஸ்ப்ரஃநம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கச் செய்தே, அரையரும் நம்பியுடனே 'பேரருளாளரை ஸேவிக்க வேணும்' என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, நம்பியும் பெருமானுடைய திருவோலக்கத்திலே அழைத்துக்கொண்டு போக, அரையரும் வரத,ராஜனை ஸேவித்து, "கதூர புநஸ்ஸங்க, ரதூரங்க, கல்பக தூவஜாரவித்தூங்குஸவஜ்ரலாஞ்சூநம் | திரிவிக்ரம த்வச்சரணாபுஜதூவ்யம் மதீயமூர்த்ததூநம் அலங்கரிஷ்யதி ||" [ஸ்தோ-ர. 31] [திரிவிக்கிரமாவதாரம் செய்த எம்பிரானே! சங்கு, சக்கரம், கல்பகங்குஷம், கொடி, தாமரை, அங்குஸம், வஜ்ராயுதம் இவைகளை அடையாளமாக உடைய உன் திருவடித்தாமரை யினை என் தலையை எப்போதுதான் அலங்கரிக்கப்போகிறது?] என்று அநுஸந்தித்துக்கொண்டு தண்டன் ஸமர்ப்பித்து நிற்க, பெருமானும் தீர்த்த,ப்ரஸாத,ங்களையும் ஸ்ரீஸட,கோபளையும் ப்ரஸாதித்தருள. இவரும் 'திருப்பொலிந்த சேவடி என்சென்னியின் மேல் பொறித்தாய்' என்று ப்ரீதராய் நிற்கிறவளவிலே, பெருமானும் இவரை அருளப்பாடிட்டருள, திருவரங்கப்பெருமானரையும் புகுத்தி புரஸ்ஸரமாக "என்னெஞ்சமேயான்" என்று தொடங்கி "உலகேத்து மாழியானத்தியூரான்" என்றும் "பிணியவிழ் தாமரை மொட்டலர்த்தும் பேரருளாளர்" என்றும், "தெர்முதெழுதொண்டர்கள் தமக்குப் பிணி யொழித்தமரர் பெருவிசுப்பருளும் பேரருளாளன்" என்றும் இப்படி ஆழ்வார்கள் தீவ்யஸ-லக்தியான * பாடேய்தமிழான * பண்ணார் பாடல் இன் கவினை தேவகூனத்திலே இயலும் இசையுமாக நாடகத்துடனே பாட, "தென்னுவென்னு மென்னம்மான்" என்கிற படியே பேரருளாளரும் போரவுகந்தருளித் தாம் சாத்தியிருந்த திருமுத்தின் தாழ்வடம் திருப்பரியட்டம் சூத்ரசாமராதி, மற்றுமுண்டான வரிசைகளெல்லாம் ப்ரஸாதித்தருள, இவரும் 'நாயன்தே! அடியேனுக்கு இவையொன்றிலும் அபேகைமில்லை; தேவரீர் அர்த்தி,தார்த்த,பரிதாந தீ,கூழிதராகையாலே அடியேன் அர்த்தி,த்ததைத் தந்தருளவேணும்' என்று விண்ணப்பஞ் செய்து, பிணை

யும் கனக்கப்படியருள. பெருமானும் அத்தைக்கேட்டருளி பரீதராய்
'நாமும்நம்பெண்டுஞ்ஞமொழிய தீர் வேண்டினத்தைத் தருகிறோம்;
'அத்தைச் சொல்லிக்காணீர்' என்ன. அரையரும் சாமாநுசனைக்
காட்டி 'இவரை அடியேனுக்குத் தந்தருளவேணும்' என்று விண்
ணப்பஞ்செய்ய, பெருமானும் 'அப்போதே அறியப் பெற்றிலோமே!
இவரையொழிய தீர் வேண்டினதெல்லாத் தருகிறோம்; கேளீர்'
என்று அருளிச்செய்ய, அரையரும் 'சாமோ த், வீரநாபி, பூஷாதே'
[ரா-அ 18-30] [ராமன் இரண்டு விதமாகப் பேசமாட்டான்.]
என்கிற தேவரீர் இரண்டு வார்த்தை அருளிச்செய்யலாமோ?
என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, பேரருளாளரும் இன்னப்புகளே
'கந்தோம், கொண்டு போகலாகாதோ!' என்று அருளிச்செய்ய,
திருவரங்கப்பெருமானரையரும் உடையவரைக் கையைப்பற்றி 'வாரும்'
என்ன. உடையவரும் பேரருளாளர்க்கு துண்டின் ஸமர்ப்பித்துத்
திருவரங்கப்பெருமானரையருடனே கோயிலுக்கு எழுந்தருளப் புறப்
பட்ட. பெருமானும் இவர்க்கு விடைகொடுத்தருளினார்; பின்பு உடைய
வரும் கூரத்தாழ்வானையும் முதலியாண்டானையும் பார்த்தருளி 'மடமே
பிராய் நம்முடைய திருவாராத, நமான் பேரருளாளரையும் மற்றுமுண்
டான ஸம்பந்தங்களையும் கொண்டு வாருங்கோள்' என்று அருளிச்
செய்து மடமும் புகுராமல் எழுந்தருள, அவர்களுள் அப்படியே எழுந்
தருளுவித்துக்கொண்டு கூடினவளவிலே, திருக்கச்சிநம்பியும் அவர்
களை வழிவிட்டு மீண்டெழுந்தருளினார்.

4. பெரியதிருமுடியடைவு. எங்குக் கண்ணாழ்ந்தான திருவரங்கப்
பெருமானரையருக்குத் திருவவதார ஸ்தலம் கோயில். திருநகைத்ரம்
பிங்குள வர்ஷம் வைகாசி மாஸம் கேட்டை. திருத்தகப்பனார் யாமுனா
சாரியர். திருத்தாயார் ஸ்ரீரங்கநாயச்சியார், திருப்பாட்டனார் ஈஸ்வர
புரணிகள். திருத்தம்பியார் தெய்வத்துக்கரநம்பி, பிள்ளையரசுநம்பி,
பாட்டைநம்பி. திருநாமங்கள் திருவரங்கப்பெருமானரையர், ரங்கநா
யர், குடிசொட்டை. திருவாராதனம் அழகிய மணவாளப்பெருமாள்.
அசாரியர் மணக்கால்நம்பி, இருப்பிடம் கோயில்; சிஷ்யர் ஸ்ரீபூஷ்ய
காரர். இவர் நூற்றுப்பதினைந்து திருநகைத்ரமெழுந்தருளி
விக்கந்தார்.

தனியன்

ஸ்ரீராமயிர்பத, பங்கஜ சஞ்சீகம்

ஸ்ரீயாமுநார்யவரபுத்ரமஹம் குணாட்யம் |

ஸ்ரீரங்க, ராஜகருண பரிணம தத்தம்

ஸ்ரீபூஷ்யகார சரணம் வரங்கமீடே ||

5. வார்த்தாமாலே 72. பெரியநம்பி ஐதிஹ்ய நிர்வாஹம் 6ல் காண்க.

6. வார்த்தாமாலே 441]. “என்னுடைய ஸர்வஸ்வத்தையும் வாங்கிக்கொள்ளவோ இப்படி செய்கிறது” என்றார் ஆழ்வார் திருவரங்கப்பெருமானாரையர். [உடையவர் ஆறு மாதம் அரையருக்கு ஸூர்ருஷை செய்து நீராடப் பண்ணுவித்தருளியபோது அரையர் சொன்ன வார்த்தை இது. ஸர்வஸ்வம் — அவரிடம் ஆளவந்தார் சேமித்துவைத்திருந்த பஞ்சமோபாய நிஷ்டாரஹஸ்யம்.]

7. வார்த்தாமாலே 456 இறுதிப்பகுதி. ஆளவந்தார் ஐதிஹ்ய நிர்வாஹம் 20ல் காண்க.

8. பெரியாழ்வார் திருமொழி 4.4-1. ஆழ்வார் திருவரங்கப் பெருமானாரையர் சரம காலத்திலே உடையவரெழுந்தருளி இப்போது திருவுள்ளத்தில் அநுஸந்தானமெடுத்து கேட்க, “புகுவந் நாமங்க ளாயிருப்பன அனேகம் திருநாமங்களுண்டாயிருக்க ‘திருவரங்கம்’ என்கிற நாலேந்து திருவகூரமும் கோப்புண்டபடியே ! என்று நினைத் திருந்தேன் காணும்” என்றருளிச்செய்ய, அத்தை ஆழ்வார் திருவரங்கப் பெருமானாரையர் விரும்பின திருநாமமென்று உடையவர் விரும்பி யிருப்பர்.

9. பெரியதிருமொழி 1-2-10. ஆழ்வார் திருவரங்கப்பெருமா ளாரையர் சிலரோடே பிணங்கி, கையில் தாளத்தைப் பொகட்டு, “வாலிமாவலத்தை என்னோடே இசைசொல்லிப்போ” என்றாராம். வாது பாட்டாகப் பாடுமது என்று ப்ரஸித்தமாதே.

10. பகவத்விஷயம் 1-5-11. “இசைகாரர்” என்கிறது ஆழ்வார் திருவரங்கப்பெருமானாரையரை.

11. பகவத்விஷயம் 3-3-1. ஆழ்வார் திருவரங்கப் பெருமா ளாரையர் இத்திருவாய்மொழி பாடப் புக்கால், “ஒழிவில் காலமெல்லாம், காலமெல்லாம், காலமெல்லாம்” என்று இங்ஙனே நெடும்போதெல்லாம் பாடி, மேல் போகமாட்டாதே அவ்வளவிலே தலைக்கட்டிப் போவாராம்.

12. பகவத்விஷயம் 5-3-6. ஆழ்வார் திருவரங்கப்பெருமா ளாரையர் வலையாக அயிநயித்துப் பாடாநிற்க, திருக்கண்களைக் காட்டியருளினார் எம்பெருமானார். “கமலக்கண்ணென்னும் நெடுங் கயிறு” என்னக் கடவதிறே.

13. பகவத்விஷயம் 5-10-6 & 6-9-3. (நின்றவித்யாதி...)... வடக்குநின்றும் போரப் பாடவல்லராயிருப்பாரொருத்தர் பெருமானைத் திருவடித்தொழவேனுமென்று வர. ஆழ்வார் திருவரங்கப்பெருமானாரையர் தீர்த்தத்தினன்றிராத் திருமாலையைப் பாடிச்சமைந்து, பெருமானை மத்தக, ஜங்களை ஏத்துமாபோலேயேத்தி வசமாக்கிக் கணிச்சங்கொண்டு 'நாயன்தே! தேவர் திருவடிகளுக்குப் போர நல்லாறொருத்தன் எழுநூற்றுக்காதமாறுண்டு தேவரைத் திருவடித் தொழவேனுமென்று வருகிறது; இவனை பழைத்துக் கொண்டு ஸம்பூாவதை பண்ணியருளவேணும்' என்ன; பெருமானும் 'அப்படியே செய்கிறோம்' என்று திருவுள்ளமாய் அருளப்பாடிட்டு, திருப்புள்ளைக் கீழ் நின்றும் அவர் நின்றவிடத்தளவுஞ் செல்ல, நாலுகோல்தரை திருக்கைத்தலத்திலே எழுந்தருளி விண்ணப்பஞ் செய்வார்களையெல்லாம் அருளப்பாடிட்டு, 'வாரி கோள்! இவன் வந்த தூரத்துக்கெல்லாம் போருமோ நாம் இவனுக்குச் செய்த தரம்' என்று திருவுள்ளமானார்.

14. ப்ரமேயரத்னம். ஆழ்வார் திருவரங்கப்பெருமானாரையர் (புரஷ்யகாரருக்குத்) திருவாய்மொழி ஒதுவித்தருளினார்.

15. யதிராஜ வைபவம் 54, 60, 61 ஸ்லோகங்களின் அர்த்தம்.

54. ஒரு சமயம், திருவரங்கப்பெருமானாரையர், காஞ்சிக்குச் சென்று வரதுனை வணங்கி, அவரிடமிருந்து ராமாநுஜரை வரமாகப்பெற்று அழைத்துக்கொண்டு, ஸ்ரீரங்கத்தைக் குறித்துப் புறப்பட்டார்.

60. அதற்குப்பின் யதிராஜரான ராமாநுஜர் (ஸ்ரீரங்கத்திற்கு எழுந்தருளி) ஆசார்யரான பெரியநம்பியை வணங்கினார். மறுபடியும், திருவரங்கப்பெருமானாரையரிடமிருந்து சில அர்த்தவிசேஷங்களைப் பெறவேணும் என்று அவர் ராமாநுஜரை நியமித்தார்.

61. அதன்படியே, நம்மாழ்வாரின் கடைசி ப்ரபந்தமான திருவாய் மொழியையும், அதன் ஸாரார்த்தத்தையும், மற்ற ஆழ்வார்களின் ப்ரபந்தங்களையும், (ஆளவந்தார் அருளிய) ஸ்தோத்தரத்தனம், சது: ஸ்லோகீ என்னும் இரு ஸ்தோத்தரங்களையும், அவற்றின் பொருளையும் அவரிடமிருந்து பெற்று, மறுபடியும் பெரியநம்பியை அடைந்தார்.

16. குருபரம்பராஸாரம். (எம்பெருமானார்) ஆளவந்தா ராழ்வார் ஸ்ரீபாதத்திலே திருவாய்மொழியும் ஒதி ஸ்தோத்தரமும், அருளிச்செய்யும் நல்வார்த்தைகளும் கேட்டருளினார்.

17. ஸம்ப்ரதாய பரிசுத்தி. ஆளவந்தாருடைய நியோகத்தாலே...ஆழ்வார் திருவரங்கப்பெருமானரையர் பக்கலிலே நல்வார்த்தை கேட்கவும் (பெரியநம்பி). நியோகித்ததும்.

18. திவ்யஸூரிசரிதம் 16-85; 18-4, 5.

19. ப்ரபந்நாம்ருதம். 16, 22, 23 பகுதிகள்.

20. கோயிலொழுது. [நாதமுனிகள் காலந்தொடங்கி திவ்யப்ரபந்தத்திற்கு இசையமைத்தல் முதலான கட்டளைகள் ஏற்படுத்தப்பட்ட பகுதி]

ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் கல்பித்த கட்டளை

அந்தத்ரம், பெருமாள் திருவரங்கத் திருப்பதியிலே ஸம்ப்ரதிஷ்டாராய்; பூர்வப்ரகாரமாக நித்யோத்ஸவ மாஸோத்ஸவ ஸம்வத்ய ரோத்ஸவாதி,களும் கண்டருளிடத்தில், மார்கழி மாஸத்திலே, பூர்வப்ரகாரம் திருவத்யயநோத்ஸவத்திலே திருமங்கை மன்னனுக்காகத் திருவாய்மொழிக்கு வேத,ஸாய்யநுக்ரஹித்து பஹுநாள் திருவாய்மொழி கேட்குமிடத்தில், காலதே,ரஷத்தினாலே ப்ரபந்த,ங்களும் திரோஹிதங்களாய் அத்யயநாத்யாபநங்களும் இல்லாமல், அதினாலே ஆழ்வாரும் கோயிலுக்கு எழுந்தருளாமலிருக்காவிடத்திலே; கல்யப்த்யம் மூவாயிரத்துத் தொள்ளாயிரத்திருபத்து நாலுக்கு மேல் ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் அவதரித்தருளி. மன்னார் ஸந்நிதியிலும் திவ்யதேச ஸேவா நிமித்தமாக எழுந்தருளி, திருக்குடந்தையிலே வர, அங்கே "ஆராவமுது" பத்துபாட்டுமாத்ரம் நம்மாழ்வார் பாடலிலே யிருக்கக்கேட்டு, திருநகரியிலே எழுந்தருளி, மதுரகவி ஸம்ப்ரதாயஸ்தாரான ஸ்ரீபராகுஸநம்பி ஸந்நிதியிலே ஆழ்வார் விஷயமான "கண்ணிருண்சிவத்தம்பு" என்கிற பத்துபாட்டு லபித்து, யோக, த,ஸையிலே ஆழ்வாரை ஸாக்ஷாத்கரித்து, தந்மு,மாக ஆழ்வார்கள் பதிமைரும் ஆண்டாளும் அருளிச்செய்த திவ்யப்ரபந்தங்களை லபித்து க்ருதார்த்தாராய், திருவரங்கத்திருப்பதியேற எழுந்தருளி, ஸ்ரீகார்யம் திரவஹிக்குமளவின்; பெருமாள் திருமங்கை மன்னனுக்காகத் திருவாய்மொழிக்குப் பண்ணின அனுக்ரஹாத்யயத்தையும் நம்மாழ்வார் திறத்தில் பண்ணின க்ருபையையும் கேட்டருளி மிகவும் உகத்து, ஸ்வஸிஷ்ய ப்ரஸிஷ்ய முகத்தாலே அநேகம் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஆழ்வார்கள் ஸ்ரீஸூக்தியான திவ்யப்ரபந்தங்களை அத்யயநாத்யாபநங்களைப் பண்ணுவித்துக்கொண்டு, பெருமாள் திருவாய்மொழிக்கு வேத,ஸாய்யம்அநுக்ரஹித்தபடியினாலேவேதத்தைப்போலேதிருவாய்மொழிக்கும் உபக்ரமோத்ஸவஜநகாலத்தை, திருக்கார்த்திகை தி,வ்ய

மஹோத்ஸவத்திலே உத்ஸாஹநகாலமென்றும். மாரீகழி மரஸத்தில் கூல் ஏகாதசி அத்தயயநோத்ஸவத்திலே உபக்ரமகாலமென்றும் திர்ணயப்பண்ணி, திருக்கார்த்திகையிலே உத்ஸர்ஜநம்பண்ணின அதந்தரம். திருவத்தயயநோத்ஸவத்திலே உபக்ரமிக்குபளவும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அனைவரும் நெஞ்சினால் நினைந்து வாயினால் மொழியாபரிசுக்கும்படி பண்ணி; முன்புபோலே ப்ரதிஸம்வத்ஸரமும், பெருமாள் ஆழ்வாருக்குத் திருமுகப்பட்டயம் முதலான வரிசையும், திருக்கார்த்திகை மஹோத்ஸவத்திலே திருநெடுந்தாண்டகம் திருமுன்பே பாடின இளைப்புத்திருப்படி தாம் சாத்தின மிச்சமான எண்ணெய்க்காய்ப்பைத் திருமங்கைமன்னன் மிடற்றிலே சாத்துவித்த கட்டனையை, ஆழ்வார் கூறக்குத் தலைவரான நம்மாழ்வாருக்குச் சாத்தி, தச்சேஷமான எண்ணெய்க்காய்ப்பை ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திருமிடற்றிலே சாத்திக் கொள்ளும்படி பண்ணிவைத்து; ரிக்ஷாதிபேதேந சதுர்விதமான வேதங்களுக்கு ரிக்ஷாதிசுளும் இதிறாஸ புராணங்களும் அங்கே, ரபாங்குமாயிருக்குமாபோலே. நம்மாழ்வாரருளிச்செய்த ப்ரபந்தங் கூள் நாலும் சதுர்வேத ஸ்தூநங்களாகவும்; இவைகளுக்கு மற்ற ஆழ்வார்களும் ஆண்டாளுமருளிச்செய்த ப்ரபந்தங்களும் அங்கே, ரபாங்குங்களாகவும். திருவாய்மொழி துவயார்த்த விவரணமென்றும்; திருப்பல்லாண்டு முதல் பெரியாழ்வார் திருமொழி, திருப்பாவை, நாயச்சியார் திருமொழி, பெருமாள் திருமொழி, திருச்சந்தவிருத்தம், திருமலை, திருப்பள்ளியெழுச்சி, அமலனாதிபிரான், ஆக இப்ரபந்தங்கள் ப்ரணவார்த்த, ப்ரகாஸகமாகையாலே முதலாயிரமென்றும், கூண்ணிறுண் சிறுத்தாம்பு நமஸ்ப்ரதார்த்த விவரணமென்றும், திருமொழி, திருக்குறுந்தாண்டகம், திருநெடுந்தாண்டகம், முதலாழ்வாரருளிச்செய்த ப்ரபந்தங்கள் மூன்றும், நான்முகன் திருவந்தாதி, திருவிருத்தம், திருவாசிரியம், பெரியதிருவந்தாதி, திருவெழுக்கற்றி நூக்கை, சிறியதிருமடல், பெரியதிருமடல், இவை மந்த்ரஸேஷவிவரணமென்றும்; முதல் திருவந்தாதிமுதல் திருமடலீறாக, ஸப்தாஸ ப்ரதாநமாகையாலே, இயற்பா என்றும்; இருபத்துமூன்று ப்ரபந்தமும் திருமந்த்ரார்த்த விவரணமாகையாலே, திருப்பல்லாண்டுமுதல் திருநெடுந்தாண்டகமீறாக, அத்தயயநோத்ஸவத்துக்கு முன்பு பத்து நாளாக பெருமாள் கேட்டருளும்படிக்கும்; அத்தயயநோத்ஸவமான மற்றநாள்முதல், திருமடலீறாக இயற்பா ஆயிரமும் கேட்டருளும்படிக்கும்; ஆழ்வார்கள் பதின்மரும் ஆண்டாளும் மதுரகவியும் ஆக பலர் இரண்டு திருநாமம்ருளிச்செய்த இருபத்துநாலு ப்ரபந்தங் கூளில் பாட்டு நாலாயிரமென்றும்; ப்ராஹ்மணனுக்கு வேதவேதாந்த இதிறாஸ புராணாதிகள் அதிகரிக்கவேண்டினுப்போலே,

முமுக்ஷுவான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு இப்ரபுந்தங்கள் அவர்யம் அதிகரிக்கவேண்டுமென்றும்; இதில், திருப்பாவை. திருப்பள்ளி யெழுச்சி, நித்யம் ப்ராத:காலத்திலே அநுஸந்தேயமென்றும்; திருவாய்மொழிக்கு ஆத்யந்தத்திலே. ஆழ்வார் விஷயமான ‘கண்ணி நுண்ணிறுத்தாப்பு’ அநுஸந்தேயமென்றும்; இப்படி ஸமயவ்ய வஸ்தை, செய்தருளி; ப்ரதிஸம்வத்ஸரம். தாம் திருக்கார்த்திகை மஹோத்ஸவத்திலே, திருமங்கைமன்னனைப்போலே திருநெடுந் தாண்டகத்தையும், தாமுண்டுபண்ணின திருமொழித்திருநாளில் முதலாயிரத்தையும் திருமொழியையும், அத்யயநோத்ஸவத்திலே திருவாய்மொழியையும் தேவகானத்திலே ஏறியிட்டு, மதுரகவி களைப்போலே அபிநயத்துடன் ஸேவித்து, மற்றைநாள் இயற்பாவை இயலாக ஸேவித்துக்கொண்டு. ப்ரதிஸம்வத்ஸரமும் அநேககாலம் ஸேவித்து, தம்முடைய புகழிதேயரான கீழைகத்தாழ்வான் மேலையகத்தாழ்வானுக்கு ஆழ்வார்களுடைய திவ்யப்ரபந்தங்களை இசையுடனே ஸாதித்து, தம்மைப்போலே திருமொழி திருவாய் மொழித் திருநாளிலே ஸேவிக்கச்சொல்லி நியமித்து, தாம் மன்னரார் கோயிலுக்கெழுந்தருளி; கீழையகத்தாழ்வானுக்கும் மேலையகத்தாழ்வானுக்கும் ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் கலீத்த கட்டளை.

கூயகஸார்வபெளமனான அழகியமணவாளன்.

பாடுவார்க்கு அரையர் என்னும் திருநாமமும்,

குல்லாவும், தொங்கல்பட்டும் ஸாதித்தது

திருமொழி திருவாய்மொழித் திருநாளிலே நன்றாக ஸேவித்து, அழகியமணவாளப்பெருமானை மிகவும் உகப்பிக்க, பெருமானும் உகந்தருளி, ஒருத்தருக்கு “மதியாத தெய்வங்கள் மனமுறை வாணப் பெருமாளரையர்” என்றும், ஒருத்தருக்கு “நாதவினோத அரையர்” என்றும் திருநாமம் ஸாதித்து, ஆழ்வாருக்கு ஸாதித்த கட்டளையிலே குல்லாவும், தொங்கல் பரியட்டமாகப் பட்டும், பருத்தியும், சாத்திக் களைந்த திருமலைகள் இவை ப்ரஸாதங்களுந் ஸாதித்து; நம்மாழ்வாருக்கு விடை ஸாதித்தவுடனே யாத்ராநு குணமாகத் தம் வரிசைகையெல்லாம் ஸாதித்தாப்போலே, அரையர்களுக்குத் தம் வரிசைகளை ஸாதித்து “நம் பாடுவானை விட்டிலே விட்டு வா” என்று தன் ஸேநாதிபக்யை நியமிக்க; நியமநப்படியே ஸகல பரிஜநங்களுடன் ஸேநாபதியும் அரையரை விட்டிலே விட்டு வந்தார். அது முதலாக, பாடுவாருக்கு அந்த இரண்டு பட்டப் பேரும் அரையர் என்கிற வ்யவஹாரமும் நடந்துவருகின்றது. கோநரசத்திலே துவக்குண்டு கூயகஸார்வபெளமன் என்கிற

மேன்மை 'தோன்ற' "அரையர்" என்கிற திருநாமமும், அந்தப் பரபுத்தவ ஸ்ரீசகமான குல்லாவும், தொங்கல் பரிவட்டமும் ஸாதித்தருளினது பாடுவார்க்கேயல்லாமல் மற்ற பரிஜநங்களுக்கில்லை.

உய்யக்கொண்டார், மணக்கால்நம்பி

ஆளவந்தார் வைபவம்

தத, நத்தரம், உய்யக்கொண்டாரும். மணக்கால்நம்பியும் த, ர, நத்தையும் ஸ்ரீகார்யத்தையும் நிர்வஹித்துக்கொண்டு வருங்காலத்திலே; ஒட்டியதே, ஸத்து ப்ரபு, கரைபுரண்டு வருமளவில், அச்சேதியைக் கேட்டு அழகியமணவாளப்பெருமாள் வலசை எழுந்தருளி, அழகர் திருமாலிருஞ்சோலையிலே ஒரு ஸவ்வத்தரம் எழுந்தருளியிருந்து, திரும்பி எழுந்தருளினவிடத்திலே, ஸ்த, லத்திலே சில பரிஜநங்கள் ரங்க, த், ரோஹிகளாய் அதில் அர்ச்சகரும் அதுப்ர விஷ்டராய் மெய்தீய்ந்து போகையில், ஸ்ரீவைகாநஸ ஸாஸ்த்ரஜ்ஞரான நம்பிமார் ஆராதனம் பண்ணிக்கொண்டு வந்தார்கள். இதர மதஸ்த, ரான ஷட் ஸமயத்தாரும் திருவரங்கந், திருப்பதியிலே வீடுகட்டிக்கொண்டு ஸ்வதந்த்ரராயிருந்தார்கள். இப்படியிருக்கும் காலத்திலே, மணக்கால்நம்பியும், யமுனைத்துறைவரான ஆளவந்தாரைத் திருத்தி, பெரியபெருமானை ஸேவிக்கப் பண்ணுவிக்க; ஆளவந்தாரும், பெருமானுடைய கடாஷுத்தினுலே பரமவிரக்தராய், தம்முடைய ஸ்ரீஸ்வர்யா தி, களைப் பரித்யஜித்து ஆஸ்ரம்ஸ்விகாரம் பண்ணி, பெரிய பெருமாள் ஸாப்ராஜ்யத்தில் உள்புகுந்து, ஸ்ரீகார்யம் நிர்வஹிக்கிற காலத்திலே; ஆக, மப்ரமாணம் செய்தருளி, இதர ஸமயிகளை நிரஸித்து, திருவரங்கந் திருப்பதியிலே அவர்களிருப்பு அறிவித்து, ப, ஹுக், ரந்த, முக, த்தாலே த, ர, நநிர்வாஹம் செய்தருளியிருக்கும் காலத்திலே;

ஆழ்வார் திருவரங்கப்பெருமானாரையர் வைபவம்

ஆழ்வார் திருவரங்கப் பெருமானாரையர் ப்ரபுத்த, ராய், க, ராநாதி, வித், யைகளிலும் ப, க, வத்ப்ராவண்யத்திலும் மிகுந்தவராய், திருமொழி திருவாய்மொழித் திருநாள்களிலே அழகிய மணவாளப் பெருமாள் விபுலாவதாரத்தில் செய்தருளின அபத, ரநங்களை நாடகமாகத் திருக்கோலமடுக்குச் சாத்தி அபி, நயித்து மிகவும் உகப்பிக்க; பெருமானும் போரவுகந்தருளி, "கோயிலுடைய பெருமானாரையர்" என்று திருநாமம் சாத்தி, ஸகல வரிசைகளையும் ஸாதித்தருளினார். ஒரு காலவிசேஷத்திலே, திருவூறல் மஹோத்தஸவத்திலே, திருக்காவேரியிலும் நடைக்குப் பரியாயமான தோளுக்கினியான் மேலே புறப்

பட்டருளி, அரையனர அழைத்து: "நம் நடையழகுக்கீடாகப் பாடும்" என்று அருளப்பாடு ஸாதிக்க; அவரும், இசையிலே ஏத்திக்கொண்டு வர, கோயிலிலே எழுந்தருளினார். ஒருகால வினோஷத்திலே, பங்குனி உத்தரத்தில் நாயச்சியார் கொலுக்குளிர் சோலையிலே, நாயச்சியாரும் தாமுமாய்க் குமிழிநுண்டு வஸலிட்டு, அந்த அரையனரக் கடைசித்து வஸந்தனுக்கு அருளப்பாடு ஸாதிக்க; கோயிலுடைய பெருமானாரையும், திருவுள்ளமறிந்து ரஸிக்க; பெருமானும் போர உகந்தருளினார். அந்த அரையர் தொட்டு "கோயிலுடைய பெருமானாரையர்" என்கிற பட்டப்பேரு, அடுக்குச் சாத்திக்கொண்டு அந்தந்த திருக்கோலத்துடனே துளாவதாராதி விபவாவதாராபதாநாடி, நயங்கனும், திரவூறலுத்ஸவத்திலே திருக்காவேரிக்கெழுந்தருளித் திருப்பியெழுந்தருளும்போது இசையுடனே எழுந்தருளுகிறதும் பங்குனி உத்தரத்திலும் நாயச்சியார் சேர்த்தியிலே வஸந்தனுக்கு அருளப்பாடிட்டு காரநம் கேட்டருளுகிறதும் நடந்துவருகிறது.

21. திருவரங்கப்பெருமானாரையர் அருளிய திருமலைத் தனியன்

மற்றொன்றும் வேண்டா மனமே !* மதிளங்கள்
கற்றினம் மேய்த்த கழிவினைக்கீழ்—உற்ற
திருமலை பாடும் சீர்த்தொண்டரடிப்பொடி யெம்
பெருமானை* எப்பொழுதும் பேசு.

22. இவர் அருளிய திருப்பள்ளியெழுச்சித் தனியன்.

மண்டங்குடி யென்பர் மாமறையோர் மன்னியசீர்*
தொண்டரடிப்பொடி தொன்னகரம்*—வண்டு
தினரீத்தவயல் தென்னரங்கத் தும்பாளை* பள்ளி
யுணர்த்தும் பிராலுதித்த லூர்.

23. வாழித்திருமாமம்.

நாதமுனி குலந்திகழ நன்குதித்தோன் வாழியே*

நற்றமிழின் மறைக்கிசையை நவீனறுரைப்போன் வாழியே*
காதலரங்கேசரிருகழல் பணிவோன் வாழியே*

கானவரநயவிசையால் களிப்பிப்போன் வாழியே*

ஏதமில் வணக்கச்சியனை ஏத்திசைப்போன் வாழியே*

எதிபதியைப் பரிசாகவேற்று வந்தோன் வாழியே*

தீதில் யமுனைத்துறைவன் சேவடியோன் வாழியே*

திருவரங்கப்பெருமானாரையர் திருவடிகள் வாழியே.

திருக்கச்சிநம்பி வைபவம்

திருக்கச்சிநம்பிகள் — புகழ்நந்தவல்லி

தேவராஜ தயாபாத்ரம் ஸ்ரீகாஞ்சீபூர்ணமுத்தமம் ।
ராமாநுஜமுநீர் மாந்யம் வந்தேஹம் ஸஜ்ஜநாஸ்யம் ॥

[ஸ்ரீவரத, ராஜனின் கருணைக்கு இருப்பிடமாய், மிகச் சிறந்தவராய், ராமாநுஜமுனிக்கும் மதிக்கத்தக்கவராய், நல்லோர்கள் சென்று சேரு மிடமாள திருக்கச்சி நம்பியை வணங்குகிறேன்.]

எம்பெருமானாரால் தம் ஆசார்யர்களில் ஒருவராக அபிமானிக்கப் பெற்றவரும், ஆளவந்தாருடைய அந்தரங்க, சிஷ்யர்களில் ஒருவரு மான திருக்கச்சிநம்பியின் வைபவம் இனி கருக்கமாக விவரிக்கப்படு கிறது. மயிலைக்கு மேற்கேயும், காஞ்சிக்குக் கிழக்கேயும் உள்ள பூவிருந்தவல்லியில் வையகுலத்தில் வீரராகுவருக்கும், கமலைக்கும் நான்காவது குமாரசராய், ஸபர்யம்ஈபூதராய், ஸௌம்ய வருஷம் (கி. பி. 1009) மாசி மிருகசீர்ஷ நஷத்திரத்தில் "கஜேந்த்ரதாஸர்" என்னும் திருநாமம் உள்ள திருக்கச்சிநம்பி அவதரித்தார். தாம் கைங்கர்யம் செய்துவந்த பூரர்க்குவரான திருமழிசையாழ்வாருடைய அருளாலே பிறந்தமையாலே, தந்தையார் இவருக்கு பூரர்க்குவப்ரியர் என்றும் பெயரிட்டார். திருக்கச்சிநம்பிகள் ஆளவந்தாருடைய சிஷ்ய சாவர். அவரளித்த திருநாமம் 'பேரருளாள தாஸர்' என்பது. கச்சியில் வாழ்ந்தமையால் திருக்கச்சிநம்பி, காஞ்சீமுனி, காஞ்சீபூர்ணர் என்றும் அழைக்கப்பட்டார். இவர் ஸ்ரீகாஞ்சி வரத, ராஜப்பெருமானுக் குத் திருவாலவட்ட கைங்கர்யம் செய்துகொண்டிருந்தவர். அப்பெரு மான் அர்ச்சாஸமாதி, யைக்கடந்து இவரோடு வார்த்தை சொல்லிக் கொண்டிருந்தார் என்பது ப்ரஸித்தம். அந்தமகாலத்தில் மோஷும் விருப்பிய நம்பிக்கு "நீர் விசிறி விசிறீர்; நான் பேசினேன், இரண்டுக்கும் சரியாயிற்று; ஓர் பரமபூத, வதரின் அபிமானத்தைப் பெற்றாலே உமக்கு மோஷும்" என்று வரதன் கூறிவிட்டார்; அதற் குப் பின் மாறுவேஷத்துடன் திருக்கோட்டியூர் நம்பியிடம் மாடு மேய்க்கும் கைங்கர்யம்செய்து, "நம் பையல்" என்று அவரால் அபிமானிக்கப்பெற்று, அவ்வபிமானமே காரணமாக வரதனிடம் மோஷப்பெற்றார் திருக்கச்சிநம்பிகள் — என்று வரலாறு கூறுகிறது. ஸ்ரீராமானுஜர் இவரிடம் சிஷ்யராக ஆஸ்ரயிக்க ஆசைப்பட்டார், நம்பி மறுத்துவிட்டார். இவர் உண்ட கலத்திலே உண்ணவேணும் என்று ஆசைப்பட்டார் சராமானுஜர். அதை ஸ்ரீராமானுஜருடைய பூர்ண திறைவேறுபல் செய்துவிட்டான். தேவப்பெருமானிடமிருந்து ஸ்ரீராமானுஜருக்கு ஆறு வார்த்தைகளைப் பெற்றுக்கொடுத்து தாஸநார்த்தங்களை உறுதிப்படுத்திய மஹாநுபூவர் இவரே. தேவப் பெருமானைப்பற்றிய எட்டு ஸ்லோகங்கள் கொண்ட "தேவராஜாஷ்ட கம்" என்னும் துதிநூல் இவர் அருளிச்செய்தது. இவர் வைபவத் தின் விசிஷ் யதிராஜவைபவத்தில் காரணமாம்.

ஐதிஹ்ய நிர்வாஹங்கள்

1. ஆரூயிரப்படி குருபரம்பராப்ரபூவம். அநந்தரம் இளையாழ்வாரும் பயணக, தியிலே பெருமாள் கோயிலுக்கு எழுந்தருளித் திருக்கச்சிநம்பி ஸ்ரீபாத,த்திலே தண்டன்ிட்டு ஆளவந்தார் திருநாடடைந்த இச்செய்தியை விண்ணப்பஞ்செய்ய, அவரும் போரக்லேஸிக்க. இவரும் எண்ணினவாறு ஆகாமையாலே அத்யந்தம் அவஸந்தராய் க்லேஸிக்க, திருக்கச்சிநம்பியும் 'பேரருளாளர் ஸர்வஜ்ஞரும் ஸர்வஸக்தருமன்றோ? உம்முடைய நினைவின்படியே தலைக்கட்டியருளுவர்; அஞ்சவேண்டா' என்று தேற்றியிட்டு. பின்பு ஆளவந்தாருக்கு ஸ்ரீகுர்ணபரிபாலனஞ்செய்து பெருக்கத் திருவத்யயநம் நடத்தியருளினார்.

2. ஆரூயிரப்படி குருபரம்பராப்ரபூவம். இளையாழ்வாரும் தையர்யாவலம்பியாய்ப் பேரருளாளரை ஸேவித்துப் பூர்வம்போலே திருமஞ்சநகைங்கர்யம் செய்துகொண்டிருந்தார். பின்பு நம்பிக்கல் இளையாழ்வாருக்கு ப்ரேமம் முதிர்ந்துவர, நம்பிக்கும் இவர்பக்கல் க்ருபை மிகுந்துவர, நம்பியுடைய ப்ரபூவமெல்லாம் அறிந்து 'அவர் ஸ்ரீபாத,த்திலே ஆஸ்ரயிக்கவேணும்' என்று சென்று தண்டன் ஸமர்பிடுத்து 'இவ்வாத்மாவை தேவரீர் உஜ்ஜீவிப்பித்தருளவேணும்' என்ன. நம்பியும் 'வாரீர் இளையாழ்வீர்! பேரருளாளர் பொருளல்லாத என்னைப் பொருளாக்கி அடிமைகொண்டது கண்டு நீர் விருப்பினீர்; 'கிம்பயத்ராபிஜாயந்தே யோகி,நஸ் ஸர்வயோநிஷு! ப்ரத்யக்ஷி தாத்மநாத,நாம் நைஷாம் சிந்த்யம் குலாதி,கம் // ' [மேலும், யோகிகள் எல்லா யோனிகளிலும் விசேஷமாகப் பிறக்கிறார்கள். எல்லா ஆத்மாக்களுக்கும் தமக்கும் நாதனான ஸர்வேஸ்வரனை நேரில் கண்ட அவர்களுடைய குலம், கன்வி. ஒழுக்கம் முதலானவற்றைப்பற்றி ஆராயக்கூடாது] என்கிறபடியே ஆத்மகுணத்துக்குச் சேர்ந்திருந்துள்ள பரம வைதி,கநிஷ்டை,யையுடையராய் ஆஸ்ரயிக்க நினைத்தீர்; ஆகிலும் வர்ணஸ்ரமத்துக்கடுத்த வைதி,கமர்யாதை,க்குப் போந்திராது" என்று விலக்கியருளினார். அதின் மற்றைநாள், இளையாழ்வாருக்குத் திருக்கச்சி நம்பியினிடத்தில் ப்ரஸாத,ப்ரதிபத்தி பிறந்து, தத,ந்வய பு,த்,த்யா நம்பியை 'அடியேன் குடிசையிலே அமுதுசெய்ய வேணும்' என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, நம்பியும் ஸம்மதித்தருள, இளையாழ்வாரும் அதிப்ரீதியோடே தம் திருமாளிகையிலே எழுந்தருளி இச்செய்தியை தேவியாருடன் அருளிச்செய்து 'தளிகைக்குப் பாங் ளாகப்பண்ணி தன்ருக ஸவ்யஞ்ஜநாந்நம் செய்' என்று நியமித்

தருளித் தாமும் நீராடி, நித்யகர்மாநுஷ்டாநங்களையும் செய்தருளித் திருமஞ்சநமும் சடக்கெனக் கொண்டுவந்து பேரருளாளர்க்கு ஸமர்ப்பித்துத் தம்முடைய க்ருஹாச்சரணையான பேரருளாளரையும் அமுது செய்தருளப்பண்ணி, நம்பியையழைக்கத் தெற்குத் திருவீதியாலே நம்பி மடத்தை நோக்கி மேற்கே எழுந்தருளினார். அதற்குமுன்னே நம்பியும் மடத்தினின்றும் புறப்பட்டுப் பெருமானையும் ஸேவித்து மற்றொரு திருவீதியாலே இளையாழ்வார் திருமாளிகையிலே எழுந்தருளி 'திருவாலவட்ட கைங்கர்யத்துக்கு உதவப் போகவேணும்' என்று சடக்கென அமுதுசெய்து எழுந்தருளினார். அநந்தரம் இளையாழ்வார் தேவிகளும் அவர் அமுது செய்தருளின தளிகையைக் கோலாலே தள்ளி, அவிவிடத்தைக் கேடாமயத்தாலே ஸ்தலஸூத்தி பண்ணித் தெளித்துத் தாமும் நீராடி நிற்கிறவளவிலே, இளையாழ்வாரும் மடத்தே தேடிக் கண்ணாய் மீண்டு எழுந்தருளி, தேவிகள் நீராடின படியைக் கண்டு 'இதென்?' என்று கேட்டருள. தேவிகளும் 'அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர் எழுந்தருளி அமுதுசெய்து திருவாலவட்ட கைங்கர்யஞ் செய்யவேணும்மென்று மீண்டு எழுந்தருளினார்; அவர் சாத தாதவராகையாலே அவர் அமுது செய்த இலைத்தளிகையைக் கோலாலே தள்ளி கேடாமயத்தாலே ஸ்தலஸூத்தி பண்ணினேன்; அத்தாலே ஸரீரம் அலம்பவேண்டிற்று' என்ன, இவரும் அவனைப் பார்த்து நீராடினதற்கு மிகவும் கோபித்துத் தம் அபிஷ்டம் ஸித்தியாதபடியாலே போரக்லேபித்து 'இனி நமக்குச் செய்ய அடுப்ப தென்?' என்று 'எண்ணாதனகளெண்ணும்' என்கிறபடியே தம் திருவுள்ளத்திலே விசாரித்தருளி நம்பிமடத்தேற எழுந்தருளி நம்பி பாடே சென்று, 'அடியேன் சில நினைவுகள் நினைத்திருந்தேன்; அவை எவையென்று தேவரீர் பெருமானுக்கு விண்ணப்பஞ்செய்து, அவர் அருளிச்செய்ததை தேவரீர் அடியேனுக்கு அருளிச்செய்யவேணும்' என்று இளையாழ்வார் விண்ணப்பஞ்செய்ய, நம்பியும் அன்று ராத்ரி பெருமானை அநுபூவித்து ஏகாந்தமானவளவிலே, 'நம்பி! நம்முடன் சிலவார்த்தை சொல்லுவான்போலேயிருந்தாயி!' என்று பெருமாள் திருவுள்ளமாயருள, நம்பியும் பெருமானுடனே 'இளையாழ்வார் 'சில நினைவுகள் நினைத்திருந்தேன், அவை எவை என்று தேவரீரைக் கேட்டுவந்து சொல்லவேணும்' என்று மிகவும் ஆதரவாயிராநின்றார்; அவற்றை அருளிச்செய்யவேணும்' என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, பெருமாளும் 'ஸஹஜதாஸ்யத்தை உடையனாய், சுந்தரநுவர்த்தநம் பண்ணியிருப்பானொருத்தன் நாம் ஸாந்தீபனுடனே வித்யாப்யாஸம் பண்ணிஞப்போலே பலவிடங்களிலே ஸகல ஸாஸ்த்ரங்களையும் அலகலகாக அறிந்திருப்பானொருத்தன் நம்மைக் கேட்பிக்கிருனித்

தனை, பரதத்வம் நாமே. பேரதுமே துர்நதம், உபாயமும் ப்ர பத்தியே. அந்திம ஸ்ம்ருதியும் வேண்டா, ருராவஸாநத்திலே மோகும். பெரியநம்பி திருவடிகளிலே ஆஸ்ரயிப்பது" என்று இவ் வாறு வார்த்தையையும் (பேரருளாளர்) திருவுள்ளமாயருள. நம்பியும் இவற்றைக் கேட்டுவந்து விடிவோரை இவரையழைத்து 'இளையாழ் விரீ! பேரருளாளர் திருவுள்ளம்பற்றியருளின வார்த்தைகளைக் கேளீர்' என்று அவற்றை அருளிச்செய்து 'இவையோ உமக்கு நினைவு?' என்ன, 'ஆம்' என்று இளையாழ்வார் பேர ப்ரீதராய் நம்பி ஸ்ரீபாதத் திலே தண்டன் ஸமர்ப்பிக்க, நம்பியும் 'இவர் நினைவும் பெருமாள் திருவுள்ளமும் ஒன்றுயிருந்தபடி என்!' என்று மிகவும் உகந்தருளினார்.

3. சரமோபாய நிர்ணயம், திருக்கச்சிநம்பி ஒருநாள் ராத்ரிகாலத் திலே பேரருளாளர் ஸன்னிதியிலே நெடும்போது திருவாலவட்டம் பரிமாற, 'நம்பி! ஒன்று சொல்லுவாரைப்போலே இராநின்றீர்; என்?' என்ன, "நாயிந்தே! இளையாழ்வார். 'சில நினைவுகள் நினைத் தேன்; அவை எவை என்று தேவரீரிடத்திலே கேட்டுவந்து சொல்ல வேணும்' என்றார். அவற்றை அருளிச்செய்யவேணும்" என்ன; 'வாரீர்! அவர் அறியாததோ நாம் சொல்லப்போகிறது. ஸாந்தீ, பனிபக்கனிலே நாம் அத்யயனம் பண்ணினுப்போலேகாணும் அவர் இருக்கும்படி. ஸகலஸாஸ்த்ரங்களும் ஸகலோபாயங்களும் அறிந்த ஸாரவித்தமராய், நம் முதன்மையிலே அடிமை செய்வாரில் தலைவராய், தம் பக்கனிலே ஸகலார்த்தங்களும் கேட்டு நாட்டங்க வாழவேண்டியிருக்க, நாமொன்று சொல்லக்கிடக்கிறதோ? பின்னையும் உம்மையிடுவித்துக் கேட்கிறுரித்தனை" என்றருளிச்செய்தார்.

4. பெரியதிருமுடியடைவு. ஸப்யம்ஸபூதரான திருக்கச்சி நம்பிக்குத் திருவதாரஸ்தலம் தொண்டை மண்டலத்தில் பெரு மாள் கோயிலுக்குப் பூர்வபுரத்திலே துர்மபுரி என்னும் பூவிருந்த வல்லி, திருநகைத்ரம் ஸோபுக்குத் வருஷம் மாசி மாஸத்தில் மிகு கபிரீஷம். திருவதாரம் சதுர்த்தவரணத்தில், திருநாமங்கள் திருக் கச்சிநம்பி. ஸ்ரீகாஞ்சீபூர்ணர். இருப்பிடம் பெருமாள் கோயில். திருவாராதனம் பேரருளாளப் பெருமாள், ஆசார்யர் மஹாபூர்ணர். ஸங்கர்யம் தேவப்பெருமானுக்குத் திருவாலவட்டம் ஸமர்ப்பிக்கிறது. இவர் செய்தருளின க்ரந்தம் வரதராஜாஷ்டகம். தேவப்பெருமா ளுக்கு அத்யந்தம் அந்தரங்கூர், ஸ்ரீ பராஷ்யகாரருக்கு ஹிதப்ரவத் தகர்.

5. வார்த்தாமாலை 150: திருக்கச்சிநம்பி ஸ்ரீபாதத்திலே ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் ஆஸ்ரயித்து 'அடியேனை அங்கீகரித்தருளவேணும்'

என்ன; நம்பி, பெருமானுக்கு விண்ணப்பஞ்செய்ய, பெருமானும், 'நம்பி அவனுக்குச் சொல்லும்' என்ன, நம்பியும் பெருமாள் ப்ரபத்தியை அருளிச்செய்ய, ஸ்ரீவைஷ்ணவரும், க்ருதார்த்தராய் சுண்ணகாலமும் நம்பியைப் பிரியாதே ஸேவிக்க, இவருடைய ப்ரக்ருதி ப, ந்து, க்கள் இதுகண்டு பொறுக்கமாட்டாமல் இவரைப் பிரித்துக் கொண்டுபோய் ப்ராயஸ்சித்தம் பண்ணவேனுமென்ன; இவரும் ஆகில். அ ந ந் த ஸ ர ஸ் ணி ல் தீர்த்தமாடிவாராநின்றேனென்று போந்து, நம்பி ஸ்ரீபாதத்திலே தண்டனிட்டு நிற்க, 'நீர் போகா விட்டதென் அவர்கள் பொல்லாங்கு சொல்லாமே?' என்ன, 'அத் தனையோ அடியேனுக்கு' என்று ஸோகம் பொறுக்கமாட்டாமல், ஸோகார்த்தராய்ப் பரமபதத்திற்கு எழுந்தருளினார்.

6. திருவிருத்தம் நம்பின்னையீடு 8: பெரியநம்பி வைபவம் ஐதிற்ப நிர்வாஹம் 21 காண்க.

7. யதிராஜவைபவம் 39, 40, 41 ஸ்லோகங்களின் அர்த்தம்:

39. அக்காஞ்சியிலிருந்தவராய், வர்ணஸ்ரமாசாரங்களைத் தாழும் அநுஷ்டித்துப் பிறரையும் அநுஷ்டிக்கச்செய்பவராய், வரதனுக்கு அந்தரங்கராய், (திருவாலவட்ட கைங்கர்யம் செய்யும்) திருக்கச்சி நம்பியைப்பார்த்து. "நம்பியே! நான் நெஞ்சில் கொண்டுள்ள அர்த்தங்களைத் தேவப்பெருமானிடமிருந்து அறிந்து அவை பெருமாள் உகந்தவையா என்பதை எனக்குச் சொல்லுவிர்" என்று பிரார்த்தித்தார்.

40, 41. (1) "ஸ்ரீமானான நானே பரதத்துவம். (2) 'உலகிற்கும் எனக்கும் பேதம் உண்டு' என்பதே என் மதம் (3) என்னை ஸரணமடைவதே என்னைப் பெறுவதற்குக் கண்ணழிவற்ற உபாயம். (4) அப்படி ஸரணமடைந்தவர்களுக்கு அந்திமகாலத்தில் என் நினைவு தேவையிலலை. (5) இப்பிறப்பின் இறுதியிலேயே (அவர்களுக்கு) மோகும் உறுதி. (6) பெரியநம்பியே ராமாநுஜரால் ஆசார்யராக ஆஸ்ரயிக்கத்தக்கவர்" என்னும் ஆறு வார்த்தைகளையும் வரதராஜப்பெருமானிடமிருந்து பெற்ற ரஹஸ்யவாதியான திருக்கச்சிநம்பி அவ்வார்த்தைகளை ராமாநுஜருக்கு ரஹஸ்யமாகக் கூறி அதனால் "ராமாநுஜ மாநயர்" [ராமாநுஜராலும் கௌரவிக்கப் பட்டவர்] என்னும் பெயரைப்பெற்றார்.

8. குருபரம்பராஸாரம், பெரியநம்பி வைபவம் ஐதிற்ப நிர்வாஹம் 29 காண்க.

9. திவ்யஸூரிசரிதம். 17வது அத்தியாயம் 46.54 ஸ்லோகங்கள்.
10. ப்ரபந்நாம்ருதம், அத்தியாயம் 10, 114 முதல் 117 பகுதிகள்.
11. திருக்கச்சிநம்பி அருளிய திருச்சந்தவிருத்தத் தவியன்கள்,

தருச்சந்தப் பொழில் தழுவு தாரணியின் துயர்தீர்*
திருச்சந்தவிருத்தம் செய் திருமழிசைப் பரன்வருமூர்*
கருச்சந்தும் காரக்லும் கமழ்கோங்கு மணநாறும்*
திருச்சந்தத்துடன் மருவு திருமழிசை வளம்பதியே,

உலகு மழிசையு முள்ளுணர்ந்து* தம்மில்
புலவர் புகழ்க் கோலால் தூக்க*—உலகுதன்னை
வைத்தெடுத்த பக்கத்தும்* மாநீர் மழிசையே
வைத்தெடுத்த பக்கம் வனிது.

12. திருநகைத்திரத்தனியன்.

சும்பே, ப்ருக, ஸிரோத், பூ, தம் வாழுதார்ப பத, ஹிதம் /
தே, யராஜ த, யாபாத்ரம் ஸ்ரீ காஞ்சிபூர்ணமாஸ்யே //

13. வாழித்திருநாமம்.

மருவாரூந் திருமல்லி வாழ வந்தோன் வாழியே*
மாசிமிருகச்சிடத்தில் வந்துதித்தான் வாழியே*
அருளாளருடன் மொழிசொல் லதிசயத்தோன் வாழியே*
ஆறுமொழி பூதூரர்க் களித்த பிரான் வாழியே*
திருவாலவட்டம்செய்து சேவிப்போன் வாழியே*
தேவராசாட்டத்தைச் செப்புவன் வாழியே*
தெருளாரு மாளவந்தார் திருவடியோன் வாழியே*
திருக்கச்சிநம்பி யிருதிருவடிகள் வாழியே,

முக்கியமான குறிப்பு:— திருக்கச்சிநம்பி வைபவம் என்று பிர
ஸித்தியுடையிருந்தபோதிலும் ஆரூயிரப்படி குருபரம்பரை, பெரிய திரு
முடியடைவு, ப்ரபந்நாம்ருதம் ஆகியவற்றில் அவரை நாலாவது
வர்ணமாகக் குறித்திருக்கிறார்கள். அக்காலத்திலேயே கூடிநிய
வைப்பார்கள் வேதாத்தியயனம் முதலானவற்றைவிட்டு நாலாவது
வர்ணத்தவரோடு ஒத்தவராகிவிட்டதால் இப்படிக்கூறியிருக்கலாம்.

* மாறனேரிநம்பி வைபவம் *

யாமுநாசார்யஸச்சிஷ்யம் ரங்க,ஸ்த,ஸநிவாஸிநம் |

ஜ்ஞாநபுக்ஞ்யாதி,ஜலதி,ம் மாறனேரிநும் ப,ஜே ||

[யாமுநாசார்யருடைய நல்ல சீடரும், திருவரங்கம் பெரிய கோயிலிலே வாழ் பவரும். ஞானம் புக்தி முதலானவற்றுக்குக் கடலாயிருப்பவருமான மாறனேரி நம்பியை ப,ஜனம் செய்கிறேன்.]

ஆளந்தார் சிஷ்யர்களில் ஒருவராய், சதுர்த்த, (பஞ்சம?) வர்ணத்தில் பாண்டியதேசத்தில் புராத்தகம் என்னும் கிராமத்தில் ஆடிமாதம் ஆயில்யநஷத்திரத்தில் அவதரித்தவர் மாறனேரிநம்பி. ஆளவந்தாருக்கு ஏற்பட்ட ராஜபிளவையை அவரிடம் பிரார்த்தித்து ஆசார்ய ப்ரஸாதமாகப் பெற்றுக்கொண்டார் இவர் என்று கூறுவர். இவர் அந்திமதுஸையில் "புரோட,ரஸத்தை நாய்க்கிடுவதுபோலே, ஆளவந்தார் உகந்த அடியேனது ஸரீரத்தை அவைஷ்ணவர்களான எனது உறவினர் ஸம்ஸ்கரிக்கும்படி விட்டு விடாதீர்" என்று பெரிய நம்பியைப் பிரார்த்தித்தார். அதன்படி, இவர் பரமபதித்தவுடன் பெரியநம்பி தாமே இவருக்கு ப்ரஹ்மமேத, ஸம்ஸ்காரம் செய்தார், "இது தகுமோ?" என்று ஆஷேபித்த எம்பெருமானுரிடம் "ஸ்ரீராமபிரான் ஜடாயுவிற்கு ஸம்ஸ்காரம் செய்தார், துர்மபுத்ரர் ஸ்ரீவிதுரருக்கு ஸம்ஸ்காரம் செய்தார். ஜடாயுவையும், ஸ்ரீவிதுரரையும் காட்டிலும் இவர் தாழ்ந்தவர் அல்லர். துர்மபுத்திரரையும், ஸ்ரீராமபிரானையும் காட்டிலும் நான் பெரியவனும் அல்லன். இத்தகைய அதிகாரிகள் விஷயத்திலாவது இதைச் செய்யாவிடில், ஆழ்வார் அருளிச்செய்த 'பயிலும் கூடரொளி' [திருவாய் 3-7] 'கெடுமாற்கடிமை' [திருவாய் 8-10] என்னும் திருமொழிகள் கடலோசைபோலே பொருளற்றவையாகிவிடாவோ?" என்று அருளிச்செய்தார். உடையவரும் உகந்து இசைந்தார், பெரியநம்பி செய்த இக்காரியத்தைக் கண்டு ஸ்ரீரங்கத்தில் பெரும் பாலோர் அவரைத் தள்ளிவைத்திருந்தனர் என்றும், நம்பெருமாள் சித்திரைத்தேரில் எழுந்தருளுப்போது இவர் திருமாளிகை வாசலில் தேர் புறப்படாமல் நின்று, அவருக்கு அருளப்பாடிட்டு தீர்த்ததுர் ப்ரஸாதம் முதலானவை ஸாதித்து அவர் பெருமையை அனைவர்க்கும் உணர்த்திய பின்பே தேர் மேலே புறப்பட்டது என்றும் வரலாறு வழங்குகிறது.

மாறனேரிநம்பி வைபவம் முற்றிற்று.

ஐதிஹ்யநிர்வாஹம்

1. ஆரூயிரப்படி குருபரம்பரா ப்ரபுாவம். பெரிய நம்பி மாறனேரி நம்பியை ப்ரஹ்மமேதத்தாலே ஸம்ஸ்கரித்துப் பள்ளிபடுத்தருள. இதுகேட்டு எம்பெருமானார் நம்பி ஸ்ரீமாதத்தேறச்சென்று தன்னடன் ஸமர்ப்பித்து "சீயா! ஸம்ஸாரம் சிலுகிடாதபடி அடியேன் ஒரு வழியாலே வேலியிட்டுமர, தேவரீர் ஒருவழியாலே பிரித்தருளாதின்றதே!" என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, நம்பியும் "வாரீர் உடையவரே இக்ஷ்வாகு ஸம்ஸத்திலே அவதரித்து ஸாமாந்யதூர்மத்தை வெளியிட்டருளின பெருமானாக்காட்டில் நான் பெரியவனே? பெரியவுடையாரைக்காட்டில் இவர் தண்ணியரோ? ஸாமாந்ய தூர்மநிலை, தூர்மபுத்ரரைக் காட்டில் நான் பெரியவனே? ஸ்ரீவிது, ரரைக் காட்டில் இவர் தண்ணியரோ?" 'பயிலுஞ்கடரொளி,' 'நெடுமாற்கடிமை' கடலோசையோ?" என்று அருளிச்செய்ய, உடையவரும் உகந்து ஸம்மதித்திருக்கச்செய்தே, 'மாறனேரி நம்பி திருநாட்டுக்குளமுந்தருளும் போது பெரிய பெருமாள் திருவடிகளே ஸரணமென்னுதல், ஆராவந்தார் திருவடிகளே ஸரணமென்னுதல் செய்யக்கண்டிலோம்; இது என்?' என்று உடையவருடனே பெரியநம்பி அருளிச்செய்தருள, உடையவரும் 'அவர்க்கு அப்போது ஸ்லோகத், வயாதுஸாந்தூரநமாயிருந்ததாய்க் கொள்வீர்' என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, நம்பியும் 'அது பெண்கண்டபிச்சன் வார்த்தையன்றே?' என்று அருளிச்செய்தருள. உடையவரும் 'பெண்ணினுடைய நித்யயோகத்தைத் திருவுள்ளம் பற்றுகொழுகிறதென்?' என்று விண்ணப்பஞ்செய்தார்.

2. பெரியதிருமுடியடைவு : மாறனேரி நம்பிக்குத் திருவவதாரஸ்தலம் பாண்டிய மண்டலத்தில் புராந்தகம் என்கிற கிராமம். இருப்பிடம் கோயில், ஆசார்யர் யாமுனசார்யர், திருநகைத்தம் (அடியினி?) மாணம் அயிள்வம், திருவவதாரம் சதுர்த்த, வர்ணத்தில்.

3. முதல் திருவந்தாதி முதற்பாட்டு வ்யாக்யானம்: மாறனேரி நம்பி 'எம்பெருமானை மறக்க விரகில்லையோ' என்றாராம்.

4. பெரியதிருமொழி 7-4. பெரியநம்பி வைபவம் ஐதிஹ்ய நர்வாஹம் 20 காண்க.

5. ஸ்ரீ சந்நியாஸம் 234 வ்யாக்யானம்: பெரியநம்பி வைபவம் ஐதிஹ்ய நர்வாஹம் 24 காண்க.

6. ஆசார்ய ஹ்ருதய வ்யாக்யானம் 85. பெரியநம்பி வைபவம் ஐதிஹ்ய நர்வாஹம் 25 காண்க.

7. ப்ரபங்நாம்ருதம் னாற்பத்திரண்டாம் அத்தியாயம் பகுதி.

8. திருநஷைத்தத்தனியன்

மிதுநே ஸார்ப்பேபே ஜாதம் யாமுநார்யபதாஸுரிதம் /

உத்தாரகம் யதீந்த்ரஸ்ய மாறநேரி குரும் புகே||

9. வாழித் திருநாமம்

ஆனிதனில் ஆயிலியம் அவதரித்தான் வாழியே*

ஆளவந்தார் திருவடிகள் ஆர்யரித்தோன் வாழியே*
மாநிலம் எதிராசர்மனம் வாழ்வித்தோன் வாழியே*

மதிளரங்கநகரமதில் வாழ்ந்தருள்வோன் வாழியே*

தேனமரும் தென்மொழியின் சிறப்பறிந்தோன் வாழியே*

திகழ்ஞான பத்திகளால் சேர்ந்திருப்போன் வாழியே*

வானவரில் பொருவரிங்கு மகிழ்ந்துவந்தோன் வாழியே*

மாறனேரி நம்பியனை மலரடிகள் வாழியே.

ஆளவந்தார் சிஷ்யர்கள்.

ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகர் குருபரம்பராஸாரத்தில் ஆளவந்தாருக்குப் பதினைந்து சிஷ்யர்களைக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். (ஆளவந்தார் வைபவம் ஐதிஹ்யநிர்வாஹம் 95 காண்க) ஆரூயிரப்படி குருபரம்பராப்பரபாவத்தில் 20 சிஷ்யர்கள் என்று உள்ளது. (ஷை ஐதிஹ்ய நிர்வாஹம் 1 காண்க.) பெரியதிருமுடியடைவில் 22 சிஷ்யர்கள் என்று உள்ளது. (ஷை ஐதிஹ்யநிர்வாஹம் 8 காண்க) இவர்களில் இதுவரை விவரிக்கப்பெற்ற எழுவரைத் தவிர மற்ற சிலரைப்பற்றி க்ரந்தங்களில் சில குறிப்புகள் உள்ளன. அவற்றைக்கொடுப்போம் இனி.

1. தெய்வவாரியாண்டான்

1. ஆரூயிரப்படி குருபரம்பராப்பரபாவம், ஆளவந்தார் வைபவம் ஐதிஹ்ய நிர்வாஹம் 4 காண்க.

2. வார்த்தாமாலை 209. குருகைக் காவலப்பன் வைபவம் ஐதிஹ்ய நிர்வாஹம் 3 காண்க.

3. வார்த்தாமாலை 284 g. வகுளாபுரணஸோமயாஜியார், தெய்வவாரியாண்டானை. 'எம்பெருமான் இங்கேவந்து அவதரிக்கைக்கு ஹேதுவென்?' என்ன; 'புகழ்வதாபசாரம் பொருமை' என்றார்; ஆசையாலே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை நெருக்க, எம்பெருமான் நெஞ்சுருக்கும்;

4. வார்த்தாமாலை 441. 'என்னுடைய திருவநந்தபுரம் எதிரே வந்தது' என்றார் தெய்வவாரியாண்டான்.

2. வகுளபுரணஸோமயாஜியார்

வார்த்தாமாலை 284 g. தெய்வவாரியாண்டான் ஐதீழைய நிர்வாஹம் 3 காண்டக

3. வானமாமலையாண்டான்

வார்த்தாமாலை 284 f. (வார்த்தை & விவரணம்) இவ்வர்த்தத்திலே வானமாமலையாண்டான் பணிக்கும்படி:- ஸாத்திகரை நெருக்குகையாவது-மிது, ந. பேராக்யமான ஸ்ரீகௌஸ்துபத்திலே கரியிட்டுக் கீறின மாத்ரம். (விவரணம்)—புகு, வத்புகுத்தீர்கள் பெருமானுக்கும் பிராட்டிக்கும் ஸ்ரீகௌஸ்துபம்போலே இனியவர்களாகையாலே அவர்களிடம் அபசாரப்படுவது ஸ்ரீகௌஸ்துபத்திலே கரிக் கோடு கிழிப்பது போன்றது.

4. அம்மங்கி

1. வார்த்தாமாலை 303. (வார்த்தை & விவரணம்) அம்மங்கிக்குப் பெரியமுதலியார் அருளிச்செய்த வார்த்தை:- “உன்னுடைய பூரவ்யத்தைப் பாராதே புகு, வத்புகு, விஷயஞ் சொன்னோம்; விபூ, தியென்படக் கடவதென்றறிகிலோம்! உடம்பயிட்டு வெருட்டாதே, உயிரையிட்டு மருட்டிக்கொண்டுபோரு” என்று. (விவரணம்)—பெரியமுதலியார் என்னும் திருநாமமுள்ள ஆளவந்தார் தமது சிஷ்யர்களில் ஒருவரான அம்மங்கி என்னும் வாலிபனுக்குச் சொன்ன வார்த்தை இது—“உன்னுடைய யௌவன வயஸ்ஸைக் கணிசியாமல் உனக்கு புகு, வத்புகு, விஷயத்தைச் சொல்லியிட்டேன். உன்னிடம் நல்வார்த்தை கேட்கவரும் போது புகு, வத்புகு, விபூ, தியான (எம்பெருமானுக்குச் செல்வமான) ஸ்திரீகள் உன்னையடைந்து ஆத்மோஜ்ஜீவனத்தைப் பெறுவார்களா? அல்லது ஆத்மநாஸத்தைப் பெறுவார்களா? என்று எனக்குப் புரியவில்லை. ஆகையால் உடம்புக்கு இரையிட்டு ஆத்மநாஸத்தை வினைக் காமல், உடலைப் பட்டினிபோட்டு உயிர்க்கு இரையிட்டு ஆத்மோஜ்ஜீவனத்தை வினைத்துக்கொண்டு போவாயாக” என்று.

2. வார்த்தாமாலை 317. (வார்த்தை & விவரணம்) உடையவர் திருக்கண்ணபுரத்துக்கு எழுந்தருளுகிறபோது அம்மங்கிக்குப் போய் வருகிறேனென்ன, அம்மங்கி உடையவர்க்குப் ப்ரஸாதித்த வார்த்தை—அக், நிஜ்வாலையிலகப்படாதேகிடர், அருநஞ்சு தின்னாதேகிடர்; அஸூசி மிதியாதேகிடர். அபூலைகளோடு செறியாதேகிடர், ஆஸ்திகரோடு செறிந்துபோருங்கிடரென்று; (விவரணம்)—ஆளவந்தார் ஸிஷ்யரான

(303ம் வார்த்தையில் எடுக்கப்பட்ட) அம்மங்கி என்னுமாசார்யர் திருக் கண்ணபுரத்தில் எழுந்தருளியிருந்தார். அங்கு உடையவர் எழுந்தருளி அவரிடம் விடைபெற்றுக்கொள்ளும்போது அவர் உடையவர்க்கு அருளிய வார்த்தை இந்த முற்பகுதி, அம்மங்கியினுடைய முற்கூறிய வார்த்தைகளுக்கு உடையவர் தம் ஸிஷ்யர்களுக்கு அருளிய விளக்கப் பது. (1) அக்ஷனிஜ்வாலையிலகப்படாதேகிடீர்-பெ,ளத்,த,டர்கள், ஐணர்கள் முதலானார் வேத,ப,ஹ்யர்கள் (வேத,த்துக்குப் புறம்பானவர்கள்), அத்,வைதிகள், ஸைவர்கள் முதலானார் வேத,த்துக்கு அவப்பொருள் கூறும் குத்,ருஷ்டிகள், உடையவர் த,ரீஸன ஸ்த,பனத்துக்காக இவர்களோடு வாதாடும்போது பாய்பு அக்,னி முதலானவற்றோடு பழுவதுபோலே அவர்களோடு நெருங்கிவிடக்கூடாது என்பது முதல் உபதேசம். (2) அருநஞ்ச ஐன்னுதேகிடீர் — ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய நாமரூபங்களை த,ரித்துக்கொண்டு ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸமுஹத்தில் உட்புகுத்து ஸுகலாரணர்களைப்போலே மறைந்து நின்று ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் கெடுப்பவர்கள் அருநஞ்ச எனப்பட்டார்கள். பார்ப்பதற்கு அழகாயிருக்கும் எனும்ச்சம்பழமும் கர்ப்பூரமும் கலந்து உண்டால் உயிரை முடிப்பதுபோலே, பார்ப்பதற்கு வைஷ்ணவர்கள் போலே யிருக்கும் இவர்களோடு கலந்தால் ஆத்மநாஸத்தை விளைத்துவிடுவார்களாகையாலே இவர்கள் அருநஞ்ச எனப்பட்டார்கள். (3) அஸூசி மிதியாதேகிடீர்—ஸரீரத்தை வளர்ப்பதிலேயே ஈடுபட்ட ஸம்ஸாரிகள், மலம் முதலான அஸூசிகளைப்போலவும் வீதியில் கிடக்கும் கட்டை தல் முதலானவற்றைப்போலவும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு விலகிச் செல்ல வேண்டிய விரோதிகள். (4) அபுலகனோடு செறியாதேகிடீர்—அநுகூலரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களாயிருந்தபோதிலும், கைக்கொள்ளத் தக்கவைகளையும் கைவிடவேண்டியவைகளையும் தெளிவாக அறியாதவர்கள் பக்குவமாகாத கன்னிகளைப்போலே பயனற்றவர்கள். அதனால் அவர்களோடும் நெருங்கிப் பழகக்கூடாது. (5) ஆஸதிகரோடு செறிந்து போருங்கிடீர்—ப,க,வத்,ப,க,வத விஷயங்களை அநுப,விக்கத்தக்க பூர்ணதி,காரிகள், யௌவனமுடைய புருஷர்களுக்குக் காமினிகளைப்போலே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு அநுப,விக்கத்தக்கவர்கள். ஆகையால் இவர்களோடு நெருங்கிப் பழகவேண்டும்.

3. வார்த்தாமாலே 441 k, (வார்த்தை & விவரணம்) வைத்தையிலும் வாங்கின கை தஞ்சம் என்றார்—அம்மங்கி; (விவரணம்)—‘வைத்து அஞ்சல் என்ற கை’யாகிற நுபெருமாளுடைய கையைக் காட்டிலும், அவரிடம் உப,யஸிபூ,திச் செல்வத்தையும் வாங்கின கையாகிற எம்பெருமானுடைய கையே தஞ்சம் என்று கருத்து.

★ எம்பெருமானார் வைபவம் ★

பூரங்கம் உடையவர் ஸந்நிதி உத்ஸவர்

யோ நித்யமச்சயுதபத,ரம்பு,ஜயுக்,மருக்ம-
வ்யாமோஹதஸ்ததி,தராணி த்ருணய மேநே!
அஸ்மத்,கு,ரோர் ப,க,வதோஸ்ய த,யைகலிந்தே,ச:
ராமாநுஜஸ்ய சரணௌ ஸரணம் ப்ரபத்,யே||

[எவரொருவர் அச்யுதனுடைய திருவடித்தாடினாரெண்ணையாகிற பொன்னில் பேராசையாலே, மற்ற பொருள்களைப் புல்லென மதித்தாரோ என்னுடைய ஆசார்யராய், ஜ்ஞாநாதி, குணபூர்ணராய், கருணைக்கோர் கடலான அத்தகைய ராமாநுஜருடைய திருவடிகளை மரணமடைகிறேன்]

பிங்குள வருஷம் (கி. பி. 1017) சித்திரை மாதம் பதினமூன்றாம் தேதி வியாழக்கிழமை ஸுக்லபக்ஷ பஞ்சமி திருவாதிரை நஷுத்திரத்தில் ஸிம்ஹ லக்ஷ்ணத்தில் தர்ஸன ஸ்தூபகரான ஸ்ரீ ராமாநுஜர் ஸ்ரீபெருப்பூதூரில் ஆதி, ஸேஷுனிச் அம்ஸமாய் அவதரித்தார். மிக விரிவான இவருடைய வைபவம் இவருடைய அந்தரங்க, சிஷ்யரான வடுகநம்பியாலே நூற்றுப்பத்தினுறு ஸ்லோகங்களாகச் சுருக்கமாக அருளிச்செய்யப்பட்டுள்ளது. அந்த ஸ்லோகங்களின் பொழிப்புரை கீழே தரப்படுகிறது.

வடுகநம்பி இயற்றிய

ஸ்ரீ யதிராஜ வைபவம் (பொழிப்புரை)

இரு திருமணங்கள்

1-5 பெரியதிருமலை நம்பி வைபவம் ஐதிஹ்யநிர்வாஹம் 15 காண்க.

ஸ்ரீராமாநுஜர் அவதாரம்

6-8 பெரியதிருமலை நம்பி வைபவம் ஐதிஹ்ய நிர்வாஹம் 15 காண்க.

உபநயனமீருள ஸம்ஸ்காரங்கள்

9-10. திருமலைநம்பியின் கடாஷுங்களாலே வளர்ந்த அக்குமாரனுக்கு அப்துதபூர்த்தியையும், (ஸிகைவைத்தலாகிற) சௌளத்தையும், ஸத்வகுணம் மிகுந்த ஐந்தாம் வயஸ்ஸில் அக்ஷராப்யாஸத்தையும் தந்தையான கேஸவஸோமயாஜி செய்தருளினார். தமது தந்தையாலே உபநயனம் செய்விக்கப்பெற்ற ஸ்ரீராமாநுஜரும் வேத, வேதாங்க, ஸாஸ்த்ரங்களைக் கற்கின்றவராய், சிறந்த பூரஹ்ம தேஜஸ்சையும், மிகுந்த பெருமைகளையும், இன்புறுநல்லொழுக்கங்களையும் உடையதாக இருந்தார்.

விவாஹம்

11. அதற்குப்பின், ஒரு கன்னியை மணப்புகித்து இல்லறம் மேற்கொண்டவராய், பூர்வபக்ஷ ஸாஸ்த்ரங்கள் வாசிப்பதற்காகக் காஞ்சியில் வாழ்ந்த மாயாவாதி, (அத்ஸைதி) ஸந்யாஸியான யாதூவப்ரகாஸரை அடைந்தார்.

ஸ்ருத்யர்த்தத்ததைத் தெளிவுபடுத்தல்

12. ஒருநாள் யாதவர் "ஸர்வம் க்ஷயிதம் ப்ரஹ்ம" [சூத் 3-14-1] [இவ்வுலகனைத்தும் ப்ரஹ்மமே] என்னும் வேதவாக்யத்திற்குப் பொருள் கூறுகையில், அதன் பொருளை உணராத யாதவர் அவப்பொருள் உரைத்தவுடன், ராமாநுஜர் உண்மைப் பொருளைக் கூறி, வேதார்த்தஸாரத்தை அவருக்கு அறிவுறுத்தினார்.

ஆளவந்தார் கடாஷித்தல்

13-16. ஸ்ரீரங்கத்தில் வாழ்ந்த யாமுநாசார்யர் எனும் மஹாபுருஷரான ஆளவந்தார், ராமாநுஜர் காட்டிய அவ்வேதப்பொருளைக் கேள்வியுற்று, அந்தரங்கஸிஷ்யர்களோடு கூடக் காஞ்சிக்கு எழுந்தருளி, பெருந்தேவித் தாயாரோடு கூடிய பேரருளாளனை வணங்கினார். அதன்பிறகு, ஸிஷ்யர்களால் சூழப்பெற்ற யாதவரையும், அவர்களிடையே ஒளிவிசும் ராமாநுஜரையும் கண்டு "இத்த யாதவர் ராமாநுஜருக்கு ஸிஷ்யராயிருக்கவே தக்கவர்" என்று திருவுள்ளம் பற்றினார். ஆளவந்தார், "ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பங்கிப் பெருகுவதற்காக ராமாநுஜரைக் கடாஷிப்பீர்" என்று மிகுந்த புக்தியுடன், பெருந்தேவியோடு கூடிய ஸரணயனான தேவப்பெருமானை ஸரணமடைந்தார் யாமுநாசார்யர். "இப்போது நாம் ராமாநுஜரோடு வார்த்தையாடினால், அவர் பாடம் படிப்பதற்கு இடையூறு ஏற்படும்" என்று கருதிய ஆளவந்தார், அவரோடு வார்த்தை சொல்லாமலே ஸிஷ்யவர்க்குங்களோடு கூட ஸ்ரீரங்கத்திற்கு எழுந்தருளியிட்டார். ராமாநுஜரும் யாதவரிடம் பாடம் படித்துவந்தார்.

பிஸாசமோட்டுதல்

17-19. அந்த நாட்டு அரசனுடைய பிள்ளை பிஸாசத்தால் பிடிக்கப்பட்டு, எவர் செய்யும் மந்திரத்திற்கும் கட்டுப்படாதிருந்த வளவில், அரசன் 'இப்பிஸாசம் யாதவருடைய மந்திரத்தாலே விரட்டப்படும்' என்று செவியுற்று, யாதவரை வரவழைத்தான். அந்தரங்கஸிஷ்யர்களோடு கூடிய யாதவனைக்கண்டு சிரித்து, அவனை மிகவும் அவமானப்படுத்தி, பிஸாசமானது ராமாநுஜரை ஸரணமடைந்து, அரசனின் பிள்ளையையும், தனது பெரும்பாவத்தையும் ஒருங்கே விட்டது. அத்யத்யபுதமான அச்செய்தியைக் கண்ட அரசன் ராமாநுஜருக்கு விசேஷமாகப் பரிசளித்தான், ராமாநுஜரும் தமது ஆசார்யரான யாதவரிடம் அந்தப் பரிசை மிகுந்த அடக்கத்தோடு கொடுத்தார்.

யாதவரின் பொருமை

20. அதற்குப்பிறகு காஞ்சியை அடைந்த யாதவரும் ராமா நுஜரிடம் பிரீதியுடையவர் போலிருந்துகொண்டு, நெஞ்சில் பொருமையுடையவராய், அது முதற்கொண்டு அவரது கருத்தைப் பரீக்ஷிப்பதில் நாட்டம் கொண்டவராய், அவரோடு வேதாந்த வாக்யார்த்த, விசாரங்களைச் செய்துபந்தார்.

கப்யாஸஸ்ருதிக்குப் பொருளுரைத்தல்

21-22. ஒருசமயம்—“கப்யாஸம் புண்டரீகம் ஏவமக்ஷிணி” என்று பரமாத்மாவின் திருக்கண்களை வர்ணிக்கும் சூரந்தேரக்ய வாக்யத்திற்கு, “குரங்கின் ஆஸனவாய்போல் சிவந்த தாமரை போன்ற கண்களை உடையவன் பரமபுருஷன்” என்று யாதவர் அவப்பொருள் கூறுகையில், யாதவருக்கு எண்ணெய் தேய்த்துக் கொண்டிருந்த ராமாநுஜரின் துன்பக்கண்ணீர் விழுந்து யாதவரின் தொடையைச் சுட்டது. அதைக்கண்ட யாதவர் நிமிர்ந்து பார்த்துப் பரபரப்படைந்தார். “கண்ணீர் வருவது எதனாலே?” என்று கேட்ட யாதவருக்கு ‘ஸூரியனுல் மலர்ந்த (அல்லது பருத்த தண்டை உடைய, அல்லது ஆழமான நீரில் முளைத்த) தாமரைபோன்ற கண்ணையுடையவன் பரமபுருஷன்’ என்ற அழகான பொருள்களிருக்க. குரங்கின் ஆஸனவாயாகிற நிஹீந (தாழ்ந்த) த்ருஷ்டாந்தம் சொன்னதாலே வருந்திக் கண்ணீர் விட்டேன்” என்று சொல்லி ஜைமிந்யபாக்யானத்தையும் கூறிய ராமாநுஜரை “இனி இங்கே படிக்கவேண்டாம்” என்றுரைத்தார் யாதவர்.

யாதவரின் சதி

23-24. அதன்பிறகு, துஷ்டபுத்தியையுடைய யாதவர் அந்தரங்கர்களோடு கூடிச் சதிவாலோசனை செய்து, ராமாநுஜரையும் தந்திரோபாயங்களாலே மயக்கி, கங்காஸ்நானத்தின் பொருட்டுக் காபியாத்திரை செய்யும் வியாஜத்தைவிட்டு அவரையும் அழைத்துக் கொண்டு, அவரைக் கொலை செய்வதற்காகப் புறப்பட்டார். நல்லொழுக்கமுடையவராய், ராமாநுஜரோடு கூடப்படித்து வந்த நன் பராய், அவருடைய சிறிய தாயாரான ஸ்ரீதேவியின் பிள்ளையான கேசாவிந்த, பட்டிடும், யாதவருடைய கெட்ட எண்ணத்தை நடுக்காட்டில் ராமாநுஜருக்கு அறிவித்து அவரை நிறுத்தி, காண் யாத்திரை செய்யும் யாதவரோடு தொடர்ந்துசென்றார்.

பெருந்தேவி நாயகனின் கருளை

25-27. ராத்ரியிலே தடுக்காட்டில் அகப்பட்ட ராமாநுஜரும் மிக வருந்திய நெஞ்சினராய், பெருந்தேவியோடு விளங்கும் தீன ரக்ஷகனான பேரருளாளனை ஸரணமடைந்தார். தனது மனத்துக்கிரிய பெருந்தேவியோடு கூடிய வரத, ராஜனும் வேட்கருவை துரித்து வந்து “ராமாநுஜரே! காஞ்சியை எளிதில் அடைவோம்”. என்று கூறி, அவருக்கு முன்னே வழிகாட்டிச்சென்று, ராமாநுஜரிடம் வேண்டிப்பெற்ற சாலைக்கிணற்று நீரை தேவியோடு கூடப்பருகி மறைந்தான். விடியற்காலை வேகையான அப்போது அத்திகிரியின் புண்யகோடிவிமானம் மிக அருகில் தெரிவதைக்கண்டு நீர் பருகிய வன் பேரருளாளனே என்று அறுதியிட்டு, ராமாநுஜர் பேராச்சரிய மடைந்தார்.

சாலைக்கிணற்றுநீர்க் கைங்கர்யம்

28. அருகிலிருக்கும் நல்லதொரு குளத்தில் ஸ்நானம் ஸந்த்யா வந்தூனம் முதலான காலேக்கடன்களை முடித்துக்கொண்டு, பெருந்தேவியையும், பேரருளாளனையும் ஸேவித்துப் பேரானந்தம் கொண்டவராய், அவ்வரதன் விரும்பிப் பருகிய சாலைக்கிணற்று நீரை தினந்தோறும் தாடெ சுமந்துசென்று அளித்து அவனை உகப்பித்துவந்தார்.

கோவிந்தர் உள்ளங்கைக்கொணர்ந்தநாயனார் ஆனது

29. யாதுவரின் மந்திரசக்திக்குக் கட்டுப்பட்ட கோவிந்தரும் கங்கையில் நீராடும்போது தமது உள்ளங்கையில் சிவலிங்கத்தைப் பெற்றவராய், தமது கிராமமான மதுரமங்குலத்திற்குச்சென்று அந்த லிங்கத்தைப் பிரதிஷ்டைசெய்து, காளஹஸ்திக்குச் சென்று, அங்குள்ள சிவாலய கார்யங்களை நிர்வஹிப்பவராய் அங்கு வஸித்து வந்தார்.

ராமாநுஜர் யாதுவரை அடியோடு கைவிடுதல்

30-31. காஞ்சிக்கு வந்து சேர்ந்த யாதுவரும் ராமாநுஜரைக் கண்டு அவர் திருப்பிவந்த விதத்தையும் கேள்விப்பட்டு, அவரை அழைத்து மயக்கி, மறுபடியும் தமது சிஷ்யர்களோடு சேர்த்துப் பாடம்சொல்லி வந்தார். “ஸதேவ ஸோமயேதுமக்ர ஆஸீதேயுக்மே வாத்விதியம்” [சு, ராந் 6-2-1] என்னும் உபநிஷத்வாக்யம்—ஸஜாதீய விஜாதீய ஸ்வகூத பேதமற்ற சித்மாத்த்வஸ்துவைச் சொல்லுகிறது என்னும் அவப்பொருளை ஒருநாள் யாதுவர் உரைத்த

வுடன், அந்த வாக்யம் உலகிற்கு நிமித்த உபாத்யாத ஸ்ஹகாரி காரணங்கள் மூன்றுமான ஸகலசேதநாசேதந ஸகல கல்யாண குணவிரிஷ்ட ப்ரஹ்மத்தையே சொல்லுகிறது என்னும் பொருந்திய பொருளை அவருக்கு அறிவுறுத்தி, ராமாநுஜர் யாத,வரீடம் படிப்பதை அடியோடு கைவிட்டார்.

ஆளவந்தார் பெரியநம்பியை அனுப்புதல்

32-33 பேரொளிலிகம் ரத்தினம்போற்றவரான ராமாநுஜர் யாத,வராகிய குரங்கின் கையிலிருந்து விடுபட்டு, அத்திகிரியருள்ளனிக் நெஞ்சுக்கு இனிய(ஹ்ருந்,ய)ராஜர் என்று கேள்விப்பட்டு உகந்த யாமுநாசார்யர் (ஆளவந்தார்) ராமாநுஜரை ஸ்ரீரங்கத்திற்கு அழைத்து வருவதற்காகத் தமது சிஷ்யரான பெரியநம்பியை அனுப்பினார். காஞ்சிக்குச் சென்ற அப்பெரியநம்பியும், தமது ஆசார்யர் அருளிய ஸ்தோத்தரரத்னத்தை அநுஸந்தித்து ராமாநுஜரை உகப்பித்து, (அவரால் ஸத்கரிக்கப்பெற்றுத்) தாமும் மிகவுகந்தார்.

ஆளவந்தார் பரமபத்யுராப்தி

34-35. பெரியநம்பியோடு கூடிய ராமாநுஜாசார்யரும், ஆளவந்தாரை ஸேவிப்பதற்கு ஸ்ரீரங்கம் செல்லாநிற்கும்போது, வடதிருக்காவேரிக்கரையிலேயே மிகுதியான ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸமூஹத்தைக் கண்டார். (ஆளவந்தார் திருக்குமாரரான) திருவரங்கப்பெருமானாரையர் முதலான அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள், அவ்விருவரையும் பார்த்து ஆளவந்தார் பரமபத்யுமடைந்ததை அவர்களுக்கு விண்ணப்பித்து ஓருவாறு ஆறுதலடைந்தவர்களாய், ஆளவந்தாருடைய திருவிரல்கள் மூன்று மடங்கியிருப்பதையும் காட்டினார்கள்.

திருவிரல்கள் நிமிர்தல்

36-37. (திருவிரல்கள் மடங்கியிருப்பதற்குக் காரணமான ஆளவந்தாருடைய மூன்று பனக்குறைகளைப்பற்றிக் கேள்விப்பட்ட ஸ்ரீராமாநுஜர், அவருடைய மனக்குறைகளைத் தீர்ப்பதற்காக) “(1) வ்யாஸருடைய ப்ரஹ்மஸூத்ரத்திற்குப் பூஷ்யமெழுதி விவரிப்பேன். (2) அவருடைய தகப்பனாரான பராஸரரிக் பெயரையும், (3) நம்மாழ்வாரரின் திருநாமத்தையும் இருவர்க்கு இடுவதன் மூலம் அவர்களுக்கு நன்றி செலுத்துவேன்” என்று ப்ரதிஜ்ஞை செய்து, அவரது திருவடித் தாமரைமீனையை வணங்கினார். அக்கணத்திலேயே, ஆளவந்தாருடைய மடங்கிய மூன்று விரல்களும் முன்போல் நிமிர்ந்தன. அதைக்கண்ட அனைவரும் “இவரே வைதிகஸித்தாந்தத்தை நிலைநிறுத்துமவர்களுக்குத் தலைவராவார் என்பது உறுதி” என்று உரைத்தார்கள்.

ஆறு வார்த்தைகள்

38—41. (அதற்குப்பின் ஆளவந்தாரை உபிரோடு ஸேவிக்காத மனக்குறையாலே) அரங்கநகரப்பனை ஸேவிக்காமலே காஞ்சிக்குத் திரும்பிய ராமாநுஜர் வரத,ராஜனை வணங்கி அவருக்குச் சாலைக் கிணற்றுநீரை அளித்தல் முதலான கைங்கர்யங்களைச் செய்கின்ற வராய் ஒரு சமயம் "நான் இனிச்செய்யவேண்டியது என்ன" என்று சிந்தித்தார்.

இதற்குமேல் திருக்கச்சிநம்பி வைபவம் ஐ நி. 7 காண்க.

பெரியநம்பியை ஆஸ்ரயித்தல்

42-45. பெரியநம்பி வைபவம் ஐதிஹ்ய நிர்வாஹம் 35 காண்க.

க்,ரந்தே,ரபதே,ஸம்

46-47. அத்தகைய பெருமை படைத்த தி,வ்யதே,ஸமாதிற மது,ராந்தகத்திலிருந்து சிஷ்யரான ராமாநுஜரோடு காஞ்சியை அடைந்த ஆசார்யரான பெரியநம்பி. பொருந்திய பெயரையுடைய வரத,ராஜப்பெருமானை வணங்கி ராமாநுஜருடைய இருப்பிடத்தை அடைந்தார். மிகவுகந்த அப்பெரியநம்பி. நாலாயிர தி,வ்யப்ப,ந் த,ங்களில் முதல் மூன்று ஆயிரங்களையும் வ்யாஸருடைய ப்,ரஹ்ம ஸ-ஓத்ரங்களின் பொருளையும் ராமாநுஜருக்கு உபதே,ஸித்தார். மனைவியோடுகூடிய அவரை ராமாநுஜரும் அவருகந்த கைங்கர்யங் களைச் செய்து ஆராதி,த்து வந்தார்.

ஸந்யாஸாஸ்ரம ஸ்வீகாரம்

48-51. ஒரு காரியத்தை முன்னிட்டு ராமாநுஜர் ஸ்ரீபெரும் பூதாருக்குச் சென்றிருந்தபோது அவரது பத்னியாலே ஜாதியில் தாழ்வைக்காட்டி அவமதிக்கப்பெற்றுக் கோபமடைந்த தனது பத்னியைப் பெரியநம்பி கோபித்தார். அதற்குப்பின் பெரியநம்பி தமது மனைவியையும் அழைத்துக்கொண்டு ஸ்ரீரங்கம் சென்றுவிட்டார். (ஸ்ரீபெரும்பூதாரிலிருந்து திரும்பிவந்து) அச்செய்தியைக் கேள்விப் பட்ட ஆசார்யப,க்திமிக்க ராமாநுஜரும் மிக்ககோபங்கொண்டவராய், தமது மனைவியைத் தாய்விட்டிற்கு அனுப்பிவிட்டார். இல்லைத்தில் வைராக்யமடைந்த அந்த ராமாநுஜர் மனைவியைக் கைவிட்டு ஸ்ரீதே,வராஜப்பெருமானை வணங்கி, அவரிடமிருந்தே ஸந்யாஸா

ஸ்ரமத்தை ஏற்றுக்கொண்டார். அப்பெருமானும் அவருக்கு யதி ராஜர் என்னும் திருநாமத்தை அளித்தான். அதற்குப்பின் யதிகட்கிறைவரான ராமாநுஜர் த்ரித,ண்ட,த்தையுடையவராய் ஸிதைய, யஜ்ஞோபவீதம், காஷாயம் ஆகியவற்றோடு கூடியவராய் மந்திர ரத்னமான த்,வயத்தை அநுஸந்திப்பவராய், வர்ணஸ்ரமசாரங் களின்படி நடப்பவராக விளங்கினார்.

கூரத்தாழ்வானும், முதலியாண்டானும் ஆஸ்ரயித்தல்

52. அக்காஞ்சியிலேயே, கூரத்தாழ்வானும், (ராமானுஜருடைய மருமக்களான) வாத்தியகுலத்தலைவரான நடா தூராழ்வானும், வா தூ லகுலத்தலைவரான முதலியாண்டானும் ராமாநுஜரை ஆஸ்ரயித் தனர். ராமாநுஜரான யதிராஜர் அவர்களுக்குப் பஞ்சஸம்ஸ்காரங் களையும் செய்வித்தார்.

யாத,வப்ரகாஸர் ஆஸ்ரயித்தல்

53. ஆளவந்த,ாருடைய கடைஷத்தால் ஸூத்,தியடைந்த யாத,வப்ரகாஸரும் யதிராஜ ஸிஷ்யராகி, 'கே,ாவிந்த ஜீடர்' என னும் திருநாமப்பெற்று, ஸந்யாஸிகளின் தூர்மங்களை விளக்கும் 'யதிதூர்ம ஸமுச்சயம்' எனும் நூலை இயற்றினார்.

ஸ்ரீரங்க,நிர்வாஹத்தை ஏற்றுக்கொள்ளல்

54-56, ஒரு சமயம், திருவரங்கப்பெருமானாரையர், காஞ்சிக்குச் சென்று வரத,ளை வணங்கி, அவரிடமிருந்து ராமாநுஜரை வர மாகப் பெற்று அழைத்துக்கொண்டு, ஸ்ரீரங்க,த்தைக் குறித்துப் புறப்பட்டார். அதற்குப்பின் கூரத்தாழ்வான் முதலான அந்தரங்க, ஸிஷ்யர்களோடு கூடிய யதிகட்கிறைவர், மதுராந்தகத்திலிருக் கும் பெருமானை வணங்கி, ஸ்ரீரங்க,த்திற்கு வந்து பெரியபெரு மானை ஸேவிக்க விருப்பங்கொண்டவராய் எழுந்தருளப்போது, ரங்க,நாத,னின் ஆஜ்ஞையாலே எதிர்கொண்டழைத்தவர்களாலே, (பெருமானுடைய) மலை முதலானவையளித்து ப,ஹுமானம் செய்யப்பெற்றவராய், பெரியபிராட்டியாரையும், பிறகு பெரியபெரு மானையும் வணங்கி, ஸ்ரீரங்க,ஸ்ரீகார்ய நிர்வாஹத்திற்குத் தலைவ ரானார்.

உபயபிபூதி ஸாம்ராஜ்யமடைதல்

57. (அரங்கனால் அளிக்கப்பெற்ற) உபயபிபூதி ஸாம்ராஜ்யத்தைப் பெரியநம்பியின் கடாசுத்தால் கிடைத்ததாக எண்ணி, அவரது திருவடித் தாமரையினையை வணங்கி, அவருக்கு வரப்பட்ட வராய் விளங்கினார் உடையவர்.

திருக்கோட்டியூர் நம்பியிடம் உடையவர்

திருமந்திர சரமஸ்லோகார்த்தங்களைப் பெறுதல்

58. திருக்கோட்டியூர் நம்பிவைபவம் ஐதிஹ்யநிர்வாஹம் 40 காண்க.

எம்பெருமானார் துர்ஸனம்

59. திருக்கோட்டியூர் நம்பிவைபவம் ஐதிஹ்யநிர்வாஹம் 40 காண்க.

திருவரங்கப்பெருமானாரையரிடம் உபதேசம் பெறுதல்

60-61. திருவரங்கப் பெருமானாரையர் வைபவம் ஐதிஹ்யநிர்வாஹம் 15 காண்க.

திருமாலையாண்டானிடம் அருளிச்செயலர்த்தம் பெறுதல்

62-63. திருமாலையாண்டான் வைபவம் ஐதிஹ்யநிர்வாஹம் 49 காண்க

ஸ்ரீரங்குவாஸம்

64. இவ்வண்ணமாக ரஹஸ்யார்த்தங்களைக் கூடிய உபய வேதாந்தங்களையும் ஆசார்யர்களிடமிருந்து கற்று, கூரத்தாழ்வான் ஸ்ரீவத்ஸகுலதிலகரான நடாதூராய்வான் முதலான சிஷ்யர்களோடு மிகவுகந்து திருவரங்கத்தில் வாழ்த்தார் யதிராஜர்.

ஆச்சான் ஆஸ்ரயித்தல்; பிள்ளாளைக் கடாசுழித்தல்

65-67. அதற்குப்பின், ஆத்மேயகுலத்திலுதித்த ப்ரணதார்த்தி ஹரர் என்னும் கிடாம்பியாச்சான் யதிராஜரின் திருவடியில் ஆஸ்ரயித்தார். தனது அத்தைக்கும், (ராமாநுஜரின் மாமாவான்) திருமலைநம்பிக்கும் பிள்ளையான பிள்ளாளைக் காட்டிக்கொடுத்து, அப்பிள்ளானுடைய இயல்வான் நல்லொழுக்கத்தையும், யதிராஜபக்தியையும், அவருக்குக் கைங்கர்யம் செய்வதில் விருப்பம் முதலான வற்றையும் விண்ணப்பித்து, "இந்த யதிராஜரையே திருவேங்கடமுடையானாக நினைத்து அடைவாயாக" என்று திருமலைநம்பி தனக்குச் சொன்ன வார்த்தையையும் ஆச்சான் ராமாநுஜருக்குக் கூறினார். இளம் வயதினரான அப்பிள்ளாளைக் கடாசுழித்து, அப்

போதே ஆச்சானுக்கு எல்லா மந்திரங்களையும். அவற்றின் பொருளையும் உபதேசித்தார். அதனாலேயே அவரும் யதிராஜருடைய திவ்யமங்குளவிக்,ரஹத்தைப் பரிவுடன் நோக்குமவரானார்.

ஆச்சானுக்கு மடைப்பள்ளி கைங்கர்ய நியமனம்

68-69. அப்போது ஒருஸமயம் தம்மிடம் விசோத்யங்கொண்ட சிலர் விஷங்கலந்த பிஷையையே இடுவித்ததை அறிந்த யதிராஜர், மூன்று தினங்கள் உபவாஸமிருந்தார். அதைக்கேட்டவுடன் திருக்கோட்டியூர் நம்பியும், பெரிய நம்பியும் திருக்கோட்டியூரிருந்து ஸ்ரீரங்கத்திற்கு விரைவில் வந்து சேர்ந்தார்கள் அப்போது எதிர்கொண்டு அழைக்கவந்த யதிராஜர், (நடுப்பகலில் காவேரி மணலில்) அவர்களைக் கீழே விழுந்து வணங்கா நிற்க, (அவர் திருமேனியில் பரிவாலே கிடாப்பியாச்சான் பதற), 'உமது திருமேனியில் பரிவுடைய இந்தக் கிடாப்பியாச்சானால் பரிசோதிக்கப்பட்ட பிஷையையே நீர் தினந்தோறும் கொள்வீர்' என்று நம்பிகளிருவரும் யதிராஜர்க்கு நியமித்தனர். அவரும் அப்படியே செய்து வந்தார்.

கே.விந்த,பட்டர் திருந்திய செய்தி

70. பெரியதிருமலை நம்பி வைபவம் ஐ.சிஹ்ய நிர்வாஹம் 16 காண்க.

கூரந்த,ங்கள் அருளல்

71-74. அதற்குப்பின் யதிராஜர் வேதார்த்தஸங்க்,ரஹத்தையும், ப்,ரஹ்மஸூத்ர வ்யாக்யானங்களான வேதார்த்தஸார தீபங்களையும், கீதா வ்யாக்யானமான கீதாபுராஷ்யத்தையும் அருளி, கூரத்தாழ்வான் முதலான சிஷ்யர்களுக்கு உபதேசித்தார். ஆதி, யந்தமற்ற வேதவாக்யங்களுக்கு முரண்படாத பொருளை விளக்குவதன்மூலம் வ்யாஸருடைய ப்,ரஹ்மஸூத்ரங்களுக்கு உண்மைப் பொருளை விளக்கும் ஸ்ரீபுராஷ்யத்தை அருளிச்செய்து, ஆளவந்தாரின் மனோரதமான தமது பொறுப்புளில் முகலாவதை நிறைவேற்றினார் யதிராஜர். அதற்குப்பின் ஒருபங்குனி உத்தரத் திருநாளிலே ஸ்ரீரங்க,நாயகியும். ஸ்ரீரங்க,நாத,னும் சேர்த்தியிலே பேரானந்தத்தோடு திருமஞ்சனம் கண்டருளியபின் அவர்களை ஸரணமடைந்து, அதை விளக்கும் கத்யத்ரயத்தையும் அருளிச் செய்தார் யதிராஜர். ஸ்ரீபுராஷ்ய கீதாபுராஷ்ய ஸார தீப வேதார்த்

த்த, ஸங்க்ரஹங்களால் தத்வஹித புருஷார்த்தங்களை அறிந்த வனும். மூன்று கத்யங்களுமும் ஸ்ரீமந்நாராயணனை ஸரணமடைந்த வனும். அந்த ஸ்ரீயைபதிக்கே கைங்கர்யம் செய்யும் அதி,காரிக்கு. அந்த ஸங்க்ரஹபதியை அடையும் வரையில் செய்யவேண்டிய நித்ய கைங்கர்யங்களை 'நித்ய க்ரந்த்யம்' என்னும் தூவின் மூலம் தெரிவித்தார் யதிராஜர்.

திருமலைநம்பியிடம் ஸ்ரீராமாயணம் கேட்டது

75-76. பெரியதிருமலைநம்பி வைபவம் ஐதிலிய நிர்வாணம் 17 காண்ட

பிள்ளாளையும் கேட்கவிந்த, பட்டரையும் பெறுதல்

77-78. திருமலைநம்பியின் பிள்ளைகள் இருவரும், அவராலே நியமிக்கப்பெற்று யதிராஜரை ஆஸ்ரயித்து, அவரிடமிருந்து எல்லா அர்த்தங்களுமும் உபதேசம் பெற்றனர். அவர்களில் கடைசிப் பிள்ளையான பிள்ளாளைத் திருமலைநம்பி யதிராஜருக்கு அபி,மான புத்தராக அளித்தார். யதிராஜரும் நம்பியால் அளிக்கப்பெற்ற அப்பிள்ளாளையும், தானே யாசித்துப்பெற்ற (தனது சிறியதாயார் பிள்ளையான) கேட்கவிந்த, பட்டரையும் அழைத்துக்கொண்டு, காஞ்சிமார்க்கு,மாகவே ஸ்ரீரங்கத்தை அடைந்தார்.

எம்பாரும் பட்டரும்

79. அந்த கேட்கவிந்த, பட்டர் விஷயவைராக்,யமுள்ளவராயிருப்பதைக்கண்டு, அவருக்கு ஸந்யாஸாஸ்ரமத்தையும் (தனது பெயரைச்சுருக்கி) 'எம்பார்' என்னும் திருநாமத்தையும் அளித்தார் எம்பெருமானார். ஸ்ரீரங்க,நாத,னுடைய அருளாலே கூரத்தாழ்வாறுக்குப் பிள்ளையாகப்பிறந்தார் பிஞ்சாய்ப் பழுத்தவரான பட்டர்.

இரண்டாவது யாமுநாசார்ய மனோரதபூர்த்தி

80. அந்த பட்டருக்குப் பராஸரர் என்னும் (பராஸரமஹர்ஷி யிக்) பெயரை அளித்து அவரால் இயற்றப்பெற்ற ஸஹஸ்ரநாம பூஷ்யத்தையும் அரங்கேற்றி, ஆளவந்தாரின் இரண்டாவது மனோரதத்தை நிறைவேற்றினார் யதிராஜர்.

பிள்ளான் ஜ்ஞாநபுத்தராதல்

81-82. ஒருசமயம் தமது மட,த்தினுள்ளிருந்துகொண்டு நியயப்ரப,ந்த,த்தில் ஒரு பாசுரத்திற்குப் பொருளைப்பற்றி

ஆராய்ந்துகொண்டிருந்த யதிராஜரைக்கண்டு, திருமலைநம்பியின் பிள்ளையான பிள்ளான், அவர் ஆராய்ந்து முடிவுகட்டிய பொருள் இதுவன்றோ என்று உரைத்தார். தாம் முடிவுகட்டிய பொருளும், அவர்கூறிய பொருளும் ஒன்றுபடுபதைக்கண்ட எதிராஜரும் மிகவும் ஆச்சர்யமடைந்தவராய், 'நாதமுனிகளின் (ஜ்ஞான) வம்சத்தில் உதித்த பெருமையால் இவர் இப்பொருளை அறித்தார்' என்று எண்ணி, 'எனது ஜ்ஞாநபுத்ரரே!' என்று அவரை அனைத்துக்கொண்டார்.

ஆறுயிர்ப்படி அருளல்

83. யதிராஜரான ராமாநுஜாசார்யருக்கு ஜ்ஞாநபுத்ரர் என்றும், அவருடைய பாதுகையென்றும் புகழ்பெற்றவரான (திருக்குருகைப் பிசான்) பிள்ளான், நம்மாழ்வாருடைய கடைசிப் பிரபந்தமான திருவாய்மொழிக்கு (ஆறுயிர்ப்படி) வ்யாக்யானம் அருளிச்செய்தார்.

மூன்றாவது யாமுநாசார்ய மநோரத,பூர்த்தி

84. 'பிள்ளான்' என்று பெயர்பெற்றிருந்த அவருக்கு, நம்மாழ்வாரின் திருநாமமான 'திருக்குருகைப்பிரான்' என்னும் பெயரை இட்டு அவர் அருளிய ஆறுயிர்ப்படி வ்யாக்யானத்தையும் அரங்கேற்றி, ஆளவந்தாரின் மூன்றாவது மநோரதத்தையும் நிறைவேற்றினார் யதிராஜர்.

யஜ்ஞமூர்த்தி அருளாளப்பெருமானெம்பெருமானார் ஆனது

85-86. அதற்குப்பின், யதிராஜருக்கும், யஜ்ஞமூர்த்தி எனும் அத்வைதிக்கும் "இவ்வாகுத்தில் தோற்பவர் ஜயிப்பவருடைய மதத்தைப் பின்பற்றவேணும்" என்னும் நியமத்துடன் ஸ்ரீரங்கத்தில் பதினெட்டுநாள் வாதப்போர் நிகழ்ந்தது. ஸ்வப்நத்தில் (தமது ஆராதனமூர்த்தியான) வரதராஜப் பெருமானால் கடாஷிக்கப்பட்ட யதிராஜர் (பதினெட்டாவதுநாள்) மாயாவாதிமதத்தின் தலைவரான யஜ்ஞமூர்த்தியை வாதத்தில் ஜயித்தார். (அருளாளப்பெருமானின் கடாஷத்தாலே தம்மாஸ் வாதத்தில் ஜயிக்கப்பட்ட காரணத்தாலே) அவருக்கு அப்பெருமானின் திருநாமத்தையும் தமது பெயரையும் சேர்த்து, 'அருளாளப்பெருமாள் எம்பெருமானார்' என்னும் திருநாமத்தை இட்டார் எதிராஜர். சிவ்யராசி அவரும் மிகவுந்தார்.

பரமதநிரஸநம்

87. அத்தற்குப்பின் யதிராஜர் திசுக், விஜயம் செய்ய எண்ணி, பல சிஷ்யர்களோடு புறப்பட்டு ஆங்காங்கு சென்று புறமதத்தினர் அனைவரையும் ஐயித்து, (காஷ்மீரதேசத்தில்) ஸரஸ்வதி பீடத்தை அடைந்தார்.

ஸ்ரீபராஷ்யகாரரானது

88-89. அங்கு அவருடைய பூரஹ்மஸூத்ரபராஷ்யத்தை ஸிரஸாவஹித்த ஸரஸ்வதிதேவி "இதுவே ஸ்ரீபராஷ்யம்; மிகச் சிறந்த பராஷ்யத்தைச் செய்த நீர் இனி ஸ்ரீபராஷ்யகாரர் என்றே புகழ்பெறுவீர்" என்று கூறி, அந்த ஸ்ரீபராஷ்யஸ்ரீகோஸத்தையும், தனது ஆராதனமூர்த்தியான ஹயக்ஷீவரையும் அவரிடம் அளித்தாள். அடிபணிந்து ஸ்ரீகோஸத்தையும் ஹயக்ஷீவரையும் ஏற்றுக் கொண்டு, குலக்ரமப்படி திருவாராதனப்பெருமானாயிருந்த வரதராஜனோடு அவரையும் தினந்தோறும் ஆரதித்துக்கொண்டு புறமதங்களை ஐயித்துத் திருவேங்கடமலைக்கு மறுபடியும் எழுந்தருளினார் எதிக்கிணைவர்.

அப்பனுக்குச் சங்காழி அளித்தது

90-92. புக்தனான தொண்டைமான் சக்ரவர்த்தியிடம் ஸங்குச் சக்ரங்களைக் கொடுத்திருந்ததைப் பற்றுகக்கொண்டு, 'ஸ்ரீநிவாஸன் சிவனையொழிய விஷ்ணுவல்ல' என்று சைவர்கள் வாதம்புரிய முற்பட, அப்பெருமான் விஷ்ணுவே என்பதை நிலைநாட்டினார் யதிராஜர். (அப்படியும் சைவர்கள் பிடிவாதம் பிடித்தமையால் அனைவரும் சேர்ந்து நிர்ஸயித்து) ஸங்குச் சக்ரங்களையும், குலத்தையும் கர்ப்பக்ஷத்தினுள் வைத்துக் கதவைச் சாத்தி, எல்லோரும் ஒன்றாயிருந்து காவல்காத்து, காலையில் ஒன்றாகவே கதவைத் திறந்து உள்ளே புருந்து திருவேங்கடமூடையனைக் கண்டனர்: குலத்தை ஓடித் தெறித்து, ஸங்குச் சக்ரங்களை தரித்துக்கொண்டிருந்த ஸ்ரீநிவாஸனைக் கண்ட சைவர்கள் உடனே ஓடிவிட்டார்கள். யதிராஜரோடு திருமலைநம்பியும் மிகவுந்தார்.

புறமதத்தவரின் பொறுமை

93. திருமலைநம்பியால் பரிபூர்ணமாகக் கடாஷிக்கப்பட்ட யதிராஜர் எல்லா சிஷ்யர்களோடும் ஸ்ரீரங்கத்திற்கு எழுந்தருளி,

வேதாந்த ஸித்தாந்தத்தை நினைநாட்டுவதில் வல்லவரானார். புற மதத்தவர்கள் அதனால் பொருமை கொண்டனர்.

சோழராஜாவின் உபதேசம்

94-96. அதற்குப்பின் அப்புறமதத்தவர்களால் துர்ப்பேதாதினை செய்யப்பட்ட சோழராஜா. "ஸ்ரீவணக்காட்டிலும் மேலானவன் இவ்வீ" என்று ஏட்டில் எழுது" என்று நல்லவர்கள் அனைவரையும் துன்புறுத்தி வந்தான். அவன் இதற்காக யதிராஜரை அழைத்து வரத் தன் வேலைக்காரர்களை அனுப்பினான். ஸ்ரீஷயர்கள் மூலம் இச்செய்தி ஸ்ரீரங்கத்தே எட்டியது. இதைச் செவியுற்ற கரத்தாழ்வான் காஷாயத்தையும் தீரிதண்டத்தையும் தரித்தவராய். பெரிப நம்பியோடு கூட ராஜசபைக்குச் சென்றார். நடாதுராழ்வான் முதலான ரோடு கூடியவராய். யதிராஜரும் வெள்ளை வஸ்திரம் சாத்திக்கொண்டு மேற்கு திசையை நோக்கிப் புறப்பட்டார். அப்படிச் செல்லும் போது ஓரிடத்திலிருந்த சில சிஷ்யர்களால் ஸமர்ப்பிக்கப்பட்ட காஷாயத்தையும் தீரிதண்டத்தையும் ஸாஸ்திரங்களில் சொல்லப்பட்ட முறையில் மறுபடியும் ஏற்றுக்கொண்டு முறைப்படி எம்பெருமான்களுக்குத் திருவாராதானம் செய்துவந்தார் யதிராஜர்.

மேல்நாட்டு அரசன் ஆஸ்ரயித்தல்

97. மேல்நாட்டை (மைஸூரை) அடைந்த யதிராஜரை, அந்த தேசத்து அரசனும், சில அந்தணர் தலைவர்களும் ஆஸ்ரயித்தனர். (அவ்வரசனை வசப்படுத்தியிருந்த) ஜைனர்களும் யதிராஜரால் தோற்கடிக்கப்பட்டு அரசனால் நிர்ணயிக்கப்பட்டனர். இதனால் எம்பெருமானுடைய மஹாப்ரபாவமும் வெளிப்பட்டது.

திருநாராயணபுர ப்ரதிஷ்டை

98-99. அங்கு யதிராஜரின் கனவில் தோன்றிய திருநாரணன். "யாதவாத்ரீயில் பூமிக்கு அடியில் இன்ன அடையாளமுள்ள இடத்தில் நான் இருக்கிறேன். என்னை அங்கு ப்ரதிஷ்டை செய்யவாய் (ஊர்த்துவபுண்ட்ரத்திற்கான) வெள்ளை மண்ணையும் எடுத்துக்கொள்வாய்" என்று அவரிடம் அருளினான். அப்போது யதிராஜரும் பிணவுகந்தவராய், கல்யாணஸரஸ்வதி நீராடிப் பரிசுத் திசு பெற்றவராய், அவ்வடையாளங்களைக்கொண்டு (திருநாரணனோடு கூடிய) விமானத்தைக் கண்டுபிடித்து. அக்கோயிலிலே (மூலமுர்த்தியான) திருநாரணனை ப்ரதிஷ்டை செய்தார்.

செல்வப்பிள்ளையைக் கொண்டு வருதல்

100. வெள்ளைமண்ணையும் சிவ்யர்களைக்கொண்டு எடுத்துத் தூரித்துக்கொண்டு திருநாரணனின் உத்ஸவவிக்கிரஹமான ராமப்ரியரைத்தேடி டில்லிக்குச்சென்று, டில்லி அரசனின் பெண்ணின் அந்த:புரத்திலிருந்த அப்பெருமானை 'என் செல்வப்பிள்ளையா! வருக' என்று கூவினார்.

101. ஓடிவந்து மடியில் ஏறிய ராமப்ரியரை அழைத்துக்கொண்டு வந்து திருநாராயணபுரத்தில் உத்ஸவமூர்த்தியாகச் சேர்த்து அந்தச் செல்வப்பிள்ளையான திருநாரணனுக்கு உத்ஸவம் முதலானவற்றைச் செய்து இன்புற்றார் எதிராஜர், அப்பெருமானைத் தேடிவந்த டில்லி அரசனின் பெண், அவரோடு அங்கேயே ஒன்றுபட்டு மறைந்தாள்.

தூர்மனத்யாகமும் க்ருமிகண்ட,மரணமும்

102. பெரியநம்பியும் கூரத்தாழ்வானும் தூர்மனத்திற்காக (மதத்திற்காக) தூர்மனத்தை (கண்ணை) இழந்ததைக் கேள்விப்பட்டு மிக வருந்திய யதிராஜர், (பெரியநம்பி பரமபதமடைந்தபோதிலும்) கூரத்தாழ்வான் ஷேமமாயிருப்பதையும், சோழ அரசன் விரைவிலேயே (அஸஹ்யாபசாரப,ஸமாகக் கழுத்தில் புழுத்து) தூர்மரணம் அடைந்ததையும் கேள்விப்பட்டு, (ஸ்ரீரங்க,ச்செல்வத்திற்கு உபத்,ரவம் நீங்கியது காரணமாக) ஆனந்த,மடைந்தார்.

யது,கி,ரி யதிகி,ரியானது

103. அதற்குப்பின்னே—கல்யாண தீர்த்தம் பொருந்திய பெயர் பெற்றது. அந்த நகரமும் திருநாராயணபுரமாயிற்று. அங்குள்ள ஸ்ரீய:பதியும் ஸம்பத்ருமாரர் (செல்வப்பிள்ளை) ஆனார். யதிராஜரின் ஜயஸ்தூளமாக ஆயிற்று அவ்வூர். மேலும், ஸ்ரீமானான யதிராஜர் தமது திருவடிகளை ஆஸ்ரயித்த ஜனங்களின் ஹிதத்திற்காகத் தமது அர்ச்சாமூர்த்தியை (மூலவரை) அவர்களுக்கு அளித்தார். அதனால் அந்த யாதுவாதூர் யதிகி,ரி என்றும் பெயர் பெற்றது.

ஸ்ரீரங்க,த்தை அடைதல்

104. செல்வப்பிள்ளையையும், யது,கி,ரிநாச்சியாரோடு கூடிய திருநாரணனையும் வணங்கி, அங்குள்ள சிவ்யர்களை (திருநாரணனை ஆ—25

ரக்ஷிக்கும்படி) நியமித்துவிட்டு, சில அந்தரங்க, ஸிஷ்யர்களோடு கூடிய யதிராஜர் ஸ்ரீரங்கத்திற்குச் சென்று மிகவுகந்து, ஸ்ரீரங்க நாதனை ஆளந்த, கண்ணீரோடு வணங்கினார். அப்போது அங்குள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் நம்மாழ்வாரின் அருளிச்செயல்களுக்கான திருவத்யயனோத்ஸவம் (ஆழ்வார்திருநாமியிலிருந்து ஆழ்வார் எழுந்தருள இயலாமையால்) தடைபட்டுவிட்டது என்று அவரிடம் கூறினர்.

ஆழ்வார்கள் ப்ரதிஷ்டையும், அத்யயனோத்ஸவமும்

105. அந்த ஸ்ரீரங்கத்திலேயே ஸ்ரீமானான யதிராஜர் நம்மாழ்வார் விக்ரஹமொன்றை ப்ரதிஷ்டை செய்வித்து, அவரைக்கொண்டு ஸ்ரீரங்கராஜனுக்கு இருபது நாள் அத்யயனோத்ஸவத்தைச் செய்வித்து, பிற்காலத்தில் மற்ற ஆழ்வார்களின் ப்ரபந்தங்களையும் தன் விஷயமான இராமாநுச நூற்றந்தாதியையும் சேர்த்துத் திருவரங்கன் செவிசாத்துப்படி செய்து, அந்தமற்றையாழ்வார்களுக்கும், ஆண்டாளுக்கும் விக்ரஹப்ரதிஷ்டையும் செய்து வைத்தார்.

கோயிலண்ணரானது

106. அதுபோலவே மிகச் சிறப்புற்ற திவ்யதேவங்கள் அனைத்திலும், ஆழ்வார்களுடையவும், ஆண்டாளுடையவும் விக்ரஹங்களை ப்ரதிஷ்டை செய்வித்து அத்யயனோத்ஸவமும் நடக்கும்படிசெய்து (ஆண்டாள் பாரித்தபடியே) நூறுதடாவில் வெண்ணெயும், நூறு தடா நிறைந்த அக்காரவடிசிலும் திருமாலிருஞ்சோலை அழகர் உகக்கும்படி ஸமர்ப்பித்து, யதிராஜர் ஆண்டாளின் கடாஷுத்தாலே 'கோயிலண்ணர்' என்று அழைக்கப்பெறும் ஸத்மானத்தைப் பெற்றார்.

கோவிந்தராஜ ப்ரதிஷ்டை

107. (க்ருமிகண்ட, னால் இடிக்கப்பட்ட) தில்லைத் திருச்சித்திரகூடத்திலிருந்து ரஹஸ்யமாக எடுத்துச்செல்லப்பட்ட கோவிந்த, ராஜப்பெருமானின் உத்ஸவமூர்த்தியை வேங்கடமலை அடிவாரத்திலே ப்ரதிஷ்டைசெய்து, நம்மாழ்வார் முதலான ஆழ்வார்களையும் ப்ரதிஷ்டைசெய்து, ஸிஷ்யஸமுஹங்களோடு கூடிய யதிராஜர் திருவரங்கத்திற்குத் திரும்பிச் சென்றபின், மற்ற மதங்களைப்பற்றியிருந்த ஜனங்களைத் தனது அடியார்களாக்கிக்கொண்டு, சிஷ்யர்களுக்கு மூறைப்படி ஒவ்வொரு கைங்கர்யத்தைப் பிரித்துக்கொடுத்து, வலை நீங்கப்பெற்றவராய் இன்புற்றார்.

ஸிம்ஹாஸநாதிபதிகளை நியமித்தல்

108. அந்த எழுபத்துநாலு ஸிம்ஹாஸநாதிபதிகளையும், அவரிலும் முக்கியமானவராக நால்வரை ஸ்ரீபூஷ்ய ஸிம்ஹாஸநாதிபதிகளாகவும், அந்நால்வரிலும் தமது ஜ்ஞாநபுத்ரரான பிள்ளைகளை உபயவேதூந்த பூஷ்ய ஸிம்ஹாஸநாதிபதியாகவும், யதிகளுக்குச் சக்ரவர்த்தியான ராமாநுஜாசார்யர் நியமித்தருளினார்.

ஸிஷ்யஸம்ருத்தி,

109. அந்த எழுபத்துநாலு ஸிம்ஹாஸநாதிபதிகளோடும், எழுநூறு ஸந்யாஸிகளோடும், பன்னிராயிரம் பரமசாந்திகளோடும் ஆம்சர்யமான ஸிஷ்யஸம்ருத்திபெற்றவராய் எழுந்தருளியிருந்த யதிராஜர். பெரியவர்களான கூரத்தாழ்வான், முதலியாண்டான் முதலானார், தம்பியான எம்பார், தனது ஜ்ஞாநபுத்ரரான பிள்ளை ஆகிய அனைவரையும் கடாஷித்து, மற்ற சிஷ்யர்களையும் அவர்களுடைய அபிமானத்தில் ஓதுங்கியிருக்கும்படி கடாஷித்து மிகவும் உகந்தார்.

மூன்று திருமேனிகளை அளித்தல்

110. ஸாஸ்த்ரங்களில் சொன்ன ஆசாரத்தின்படியே நடப்பவர்களாய், நல்லொழுக்கமுடையவர்கள் என்று புகழ்பெற்றவர்களான ஸிஷ்யஸமுஹங்களோடு கூடிய யதிராஜர், சில சிஷ்யர்களால் பிரார்த்திக்கப்பட்டவராய், (உத்ஸவமூர்த்திகளான) தமது அர்ச்சாவித்ரஹங்கள் மூன்றைத் தழுவி, அவற்றை முறையே ஸ்ரீரங்கத்திலும் ஸ்ரீபெரும்பூதூரிலும், திருநாராயணபுரத்திலும் ப்ரதிஷ்டை, செய்ய வேண்டியவை என்று சொல்லி அவர்களுக்கு அளித்து உலகனைத்தையும் ரக்ஷித்துவருமவராய், தமது கடாஷுத்தாலே அடியேனையும் ரக்ஷிக்கக்கடவாராக.

கலிகோலாஹலத்தைத் தவிர்த்தல்

111. "இப்பார்முழுவதிலிருந்தும் என்னை விரட்டி, நான் தங்கு வதற்கு இடமில்லாமல் தீர் செய்ததால், நான் எனக்குச் சமயம் வாய்க்கும்போது, உமது மதத்தையும் கலக்குவேன் என்று ஆணையிடுகிறேன்" என்று கவிபுருஷன் சொன்ன வார்த்தையைக்கேட்டு, ஆதி, புருஷானுள் ஸ்ரியபதியை ஸரணடைந்து, 'எனது மதம் தடையற்றதாய்

வாழ்க்கடவது" என்று பிரார்த்தித்த யதிராஜர் என்னைத் தமது கடாஷங்களால் ரக்ஷிக்கக்கடவர்.

யதிராஜருக்குப் பல்லாண்டு

112. (தமது அந்திமக்,சனையில்) குலதெய்வமான தேவப்பெருமானையும், ஸரஸ்வதி அளித்த ஹயக்,ரீவனையும் ஜ்ஞாநபுத்ரரான பீள்ளுனுக்கு அளித்து. முவுலகிலும் சிறப்புற்ற புக்ழையுடைய மஹாப்ரபு,வரான யதிராஜர், ஆளவந்தார். அவரது சிஷ்யர்களான பெரிய நம்பி, பெருமைபெற்ற திருக்கோட்டியூர் நம்பி. திருமலைநம்பி, திருவரங்கப்பெருமானாரையர், திருமாலையாண்டான் ஆகிய ஆசார்யர்களோடு என்றும் வெற்றிபெறுவாராக.

நான் (வடுகநம்பி) பெற்றபேறு

113. தனது அந்தரங்கரிஷ்யர்களில் ஒவ்வொருவரையும் ஒவ்வொரு கைங்கர்யத்தில் நியமித்த ஸ்ரீமானான யதிராஜர், மிகவும் தகுதியற்ற என்னையும் தமக்குப் பால் காய்ச்சும் கைங்கர்யத்தில் நியமித்தருளினார்; இது என்ன ஆச்சர்யம்! அத்துடன் தன்னடியார்க்கு அடியார்க்கு அடியார்க்கு அடியாவனாகவும், மிகுந்த அன்புடையவனாகவும், தமக்கு நல்லது செய்பவனாகவும்கொண்டு என்னையும் ரக்ஷிக்கிறவரான அவர் பல்லாண்டு வாழ்க!

புலஸ்ருதி

114. ஸ்ரிய:பதி தொடக்கமான ஆசார்யர்களின் வரிசையின் பெருமைக்கு அலங்காரமாய் விளங்கும் எதிராஜரின் வைபவத்தை விளக்குவதாய், கலியின் குற்றங்களைப் போக்குவதான இந்நூலை எவர்கள் படிக்கிறார்களோ, அவர்கள் உபயவிபூ,தி நாயகராவார்கள் என்பது உறுதி.

ஐதிஹ்ய நிர்வாஹங்கள்.

1: ஆருயிரப்படி கு,ருபரம்பராப்ரபு,வம்;- ஆளவந்தார் ஸ்ரீபாதத்தில் ஆஸ்ரமித்த முதலிகளில் பெரிய திருமலைநம்பி "வேங்கடத்தைப் பதியாக வாழ்வீர்கள்" என்கிறபடியே திருவேங்கடமுடையானை அடிக்கிறமர்ந்து புருந்து ஸேவித்

துக்கொண்டு எழுந்தருளியிராதிற் ற அவநுடன் பிறந்த பெண் பிள்ளைகளாய் ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியாரென்றும் பெரியபிராட்டியாரென்றும் பெயரையுடைய இருவரிலே முத்த ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியார் ஸ்ரீபெரும் பூதூரில் ஆஸுரி கோவப்பெருமாள் என்கிற ஸர்வரத்நிதிக் கி தர்க்கு வாழ்க்கைப்பட்டாள். இளைய ஸ்ரீபெரியபிராட்டியார் பழலை மங்கலத்தில் வட்டமணிக் குலத்திலே கமலநயதப்பட்டனர்த் திரு மணம் புணர்ந்தாள். அவர்களும் தந்தம் புக்கங்களிலே வாழும் காலத்திலே—

“அநந்த! ப்ரதமம் ரூபம் லக்ஷ்மணஸ்ச ததா பர: |

புலபத்ரஸ் த்ருதீயஸ்து கலௌ கல்சித், ப,நிஷ்யதி ||”

[நாரதீயம் யாதவர்த்ரி மாஹாத்மியம் 1-32]

[திருவனந்தாழ்வான் முதல் ஸூர்த்தியானவன், லக்ஷ்மணன் அவனுடைய அடுத்தகான் அவதாரமாவான். பஸ்ரமன் அவனுடைய மூன்றாவது ஸூர்த்தியாவான். நாலாவது ஸூர்த்தியாகக் கலியுகத்தில் ஒரு மஹாபுருஷர் அவதரிக்கப்போகிறார்.] என்கிற வசனத்தின்படியே திருவனந்தாழ்வானும், கலியுகத்திலே அகிலாத்மோஜ்ஜீவநார்த்த மாகத்தம் திருவதாரத்துக்கு இடம் பார்த்து, ராம தீவாகராச் சப்தபா நுக்கள் கௌஸல்யா தேவகீ தேவிகளுடைய கர்ப்பங்களி லிருப்பினுற்போலே ராமாநுஜதீவாகரராய் ஸ்ரீபெரும்பூதூரிலே ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியார் கர்ப்பத்தை ப்ராபித்தருளி

“ஸ்ருதிர் நஷ்டா ஸ்ம்ருதிர் லுப்தா ப்ராயேண பதிதா த்,நிஜா: |

அங்காநி ச விஸீர்ணநி ஹா வ்ருத்தே,ர வர்த்த,தே கலி: ||”

[வேதம் (காது) நாசத்தையடைந்தது; ஸ்ம்ருதி (நினைவு) அழிவுற் றது. இருபிறப்பாளர்கள் (பற்கள்) பெரும்பாலும் பதிதரானார்கள் (விழுந்தன). வேதங்கங்களும் (அவயவங்களும்) சிதறிவிட்டன. (இப்படி காது, நினைவு, பற்கள், அவயவங்கள் அழிவுற்றபோதி லுள்) கிழ்வன கலி மேலும்மேலும் வளர்கிறான் என்பது என்ன ஆச்சர்யம்.; என்கிறபடியே கலி ஸாம்ராஜ்யம் பண்ணுகிற * இருள் தருமாஞாலத்திலே, கலியும் கெடும் கண்டுகொண்டின்” என்கிற படியே, * கலியிருள் நீங்கிப் பெரிய கிதயுகம்பற்றிப் பேரின்ப வெள்ளம் பெருகும்படி “தீர்ஸ்ப்து” என்கிற கணக்கின்படியே சுவர்ஷம் தொள்ளயிரத்து முப்பத்தொன்பது சென்ற வர்த்தமான பிங்குளம்வதாரத்தில் ஸ்ரீமத்தான சைத்ரமாஸத்தில் ஸுக்லபக்ஷத் தில் பஞ்சமி குருவாஸர ஸஹிதமான திருவாதிரை நக்ஷத்ரத்துடன் ஸூப முஹூர்த்தத்திலே * பாரெல்லம் உய்யும்படி ப்ராதூர்ப் ப,வித்தருள, ஆஸுரி கோவப்பெருமாள் இவர்க்கு ஜாதகம்ம் செய்தருளினார்.

இச்செய்தியைப் பெரிய திருமலைநம்பி கேட்டருளி ஸ்ரீபெரும் பூதரேறச் சென்று ஸர்வக்ரதுகேசவலோமயாஜியாரைக் கண்டு ஸத்தகரித்து அவர் புத்ரனையும் * முகவொளிதிகழக் கடைக்கித்தருளி 'இவன் ஸர்வலக்ஷணஸம்பந்தன்; ஸகலஸாஸ்த்ரங்களையும் அதி கரிப்பன்; ஆகையாலே.

* ஸர்வப்ரியகரஸ்தஸ்ய சாமஸ்யாபி ஸரீரத: |

லக்ஷ்மணோ லக்ஷ்மிஸம்பந்தோ ப, ஹி: ப்ராண இவாபர: ||

[சா.ப, 18-28]

[கைங்கர்யலக்ஷ்மியை உடைய லக்ஷ்மணன், சாமனுக்கு சரீரத்தைக் காட்டிலும் எல்லாப் பிரியத்தையும் செய்பவனாகவும், வெளியிலிருக் கும் மற்றொரு ப்ராணன் போலவும் விளங்கினான்.] என்கிற இனைய பெருமாள் திருநாமம் சாத்துகைக்குத் தகுதியாயிருந்தான் என்று பன்னிரண்டாம் தி,வஸத்திலே.

"த,க்ஷிணந்து பு,ஜம் பூர்வம் சக்ரேண ப்ரதபேச்சி, ஸோ: |

வாமாம்ஸம் ப்ரதபேத் பஸ்சாத் ஸங்கே, நைவ த், விஜோத்

தம: ||"

[அந்தணர் தலைவனான ஆசார்யன், குழந்தையின் வஸதுதோளை (காய்ச்சப்பட்ட) சக்கரத்தினால் அடையாளமிடவேண்டியது. அதற்குப் பின் இடதுதோளை (காய்ச்சப்பட்ட) சங்கத்தினால் அடையாளமிட வேண்டியது.] என்கிறபடியே இவர்க்கு நாமகரணத்திலே திரு விலச்சினை முன்னாக 'இனையாழ்வார்' என்று திருநாமஞ்சாத்தி யருளி, பின்பு அந்நப்ராஸநசௌளோபநயனாதி,கனையும் தத்தத் காலங்களிலே ஸாஸ்த்ரோக்தப்ரகாரத்திலே செய்விக்க, இனையாழ் வாரும் அங்கே, பாங்க,ங்களோடே கூடப் பத,க்ரமஸஹிதமாக வேத,ாத்யயநத்தையும் பண்ணிச் சதுர்த்த,ஸவித்,யாபாரங்க,த ராய், ஷோட,ஸகலா பூர்ணானு சந்த்,ரனைப்போல ஷோட,ஸகர்ம ஸமஸ்க்ருதராய் ஷோட,ஸவார்ஷிகரானவாறே, ஸர்வோபகாரசும மாள க்,ருஹஸ்த,ாஸ்ரமத்தை அங்கீ,கரித்தருளி, பெருமாள்கோயிலுக் கருகான திருப்புட்முழியிலே யாத,வ ப்ரகாசனென்பானொரு ஏக த,ண்ணிடி மாயிஸந்யாஸி பூர்வபக்ஷ வேத,ாந்தம் வாசிப்பிக்கிரு னென்று கேட்டருளி அங்கே எழுந்தருளி, அவன் பக்கல் ஸ்ரோ தாக்களோடே தாலும் ஸஹஸ்ரோதாவாய் வேத,ாந்தம் வாசித் தருளாநிற்க.

அவ்வளவிலே மழலை மங்கலத்துக் கமலநயநப்பட்டருக்கு ஒரு புத் ரன்—அவர் பத்னிபெரியபிராட்டியா சிடத்திலே க்ரோத,ந ஸம்வத்ஸரத்

தில் தைமாஸமும் பெளர்ணமியும் ஸோமவாரமும் கூடின புதர்ப்பூச நஷத்ரத்திலே அவதரித்தருள. ஜாதகர்மாதந்தரம் திருமலை நம் றேயும் அங்கேற எழுந்தருளி. கமலதயதபட்டரையுங் கண்டு ஸத் கரித்துப் பெரியபிராட்டியார் புத்ரனையும் தம் தாமரைக்களிகளால் நேர்க்கி: 'இவன் ஸதார்த்தமருணங்களை யுடையவனாய், ஸர்வ வித், யைகளையும் அதிகரித்து வைதுகபஷுவானும்' என்று திருவுள்ளம் உகந்தருளி கமலதயதபட்டரைக்கொண்டு 'கேடாவித்தும்' என்று திருநாமஞ்சாத்துவித்தருளினார். இவரும் செளளோபதயநாதிஸ்ஸம்ஸ் காரணிலிஷ்டராய் க்ருஹஸ்தாரம்மத்தை ப்ராபித்தருளி ஸர்வ ஸாஸ்த்ரங்களையும் அப்யஸித்து, திருப்புக்குழியிலே யாத,வப்ரசாச னிடத்திலே இளையாழ்வார் வாசிக்கிருசென்று கேட்டுப்போர ஆசை யோடே அங்கே வந்து தாமும் வேதார்த்தம் வாசிக்கத் தொடங் கினார். யாத,வப்ரசாசனும்.

“ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்,ரஹ்ம்”

[தை-ஆ.ந-1]

[ஸத்யமாகவும் (எப்போதுமிருப்பதாகவும்), ஜ்ஞாநஸ்வரூபமாகவும், அநந்தமாகவும் (தே,ஸகாலவஸ்துக்கள் முன்னும் அளவுபடாததாக வும்) இருப்பது ப்,ரஹ்ம்,] என்கிற ஸ்ருதிவாக்யத்துக்கு 'கூண்ட,த்வ முண்ட,த்வ பூர்ணஸ்ருங்க,த்வங்கள் ஒரு கோவ்யக்தியிலே கட்டித் தும்போதிறே ப்,ரஹ்மத்துக்கு இந்த விஸேஷணம் கூடுவது' என்று அபார்த்த,ப்ரதிபாத,நம் பண்ண, இளையாழ்வார் அத்தை நிஷேதி,த்து ஸத்யஸப்த,த்தாலே கூணிகவ்யாங்குத்தியையும், ஜ்ஞாந ஸப்த,த்தாலே அசித்,வ்யாங்குத்தியையும், அநந்தஸப்த,த் தாலே பரிச்சி,ந்நவ்யாங்குத்தியையும் பண்ணி, 'சேதநாசேதந விலக்ஷணமாய் நித்யமாயிருக்கும் ப்,ரஹ்ம்' என்ன, அவனும் ஹுங்காரம் பண்ணினான்.

பின்பு ஒருநாள், இளையாழ்வார், யாத,வப்ரசாசனுக்கு அப், யஞ்ஜநத் தொழில் செய்யாநிற்க, அங்ஙனவிலே,

“ய ஏஷோடந்தரோதி,த்யே ஹிரண்மய: புருஷோ த்,ருஸ்யதே ஹிரண்யஸம்ஸ்குர் ஹிரண்யகேஸ: ஆப்ரணக,ராத்

ஸர்வ ஏவ ஸுவர்ண: |

தஸ்ய யதா கப்யாஸம் புண்ட,ரீகமேவமகிணி ||”

[சாந் 1-6.6 சி 7]

[ஸுலர்யனுக்கு நடுவில் தங்கம்போல் அழகிய உருவையுடைய எந்த இந்தப் பரமபுருஷன் காணப்படுகிறதோ. அவன் ஸுவர் ணம் போன்று அழகான மீசையையும், கேஸங்களையும், நகம் முதலிய எல்லா அவயவங்களையும் உடையவன், அவனுக்கு ஸுலர் யனுல் மலரும் தாமரைபோன்ற இருகண்கள் உள.] என்கிற

ஸ்ருதிக்கு அவன் அநுசிதார்த்தஞ்சொன்ன, அது கேட்டு இவர்க்கு ரோகமுண்டாய் அந்த ரோகாஸ்ரு அவன் தொடையிலே விழ, அது நெருப்புப்பட்டாற்போலே. அவன் தொடையைச்சுட, அவனும் பதறி இவர் முகத்தைப்பார்த்து 'உமக்கு துக்கமாவாஸென்?' என்ன. இவரும், 'கப் பிப, தீதி கபி;' என்று ஸுரீர்யனாய்,

“ஆஸ-உபவேஸநே”

[தாதுபாடம்]

[ஆஸ-என்னும் தாது

வீற்றிருப்பது என்னும் பொருளைக் காட்டுகிறது.] என்று உப வேஸநாய். ஸுரீர்யாஸ்ரயணத்தையுடைத்தான கமலம்போலே என்று இத்யாதி, யோஜனையிருக்க, அயதார்த்தங் கேட்டவாறே துக்கமாயிற்று” என்ன, யாதுவப்ரகாசனும் அது கேட்டுக் குபிதனாய் ‘நான் சொன்னபடி கேட்கில் வாசித்திரும்; இல்லாவிடில் விட்டுப்போம்’ என்ன, இவரும் அப்படியே * சிந்தை கலங்கித் தவிர்ந்திருக்க.

அவனும் ஏகாந்தத்திலே தன்னுடைய ஸிஷ்யர்களில் அநு கூலரை அழைத்து ‘நீங்கள் நான் சொன்ன அர்த்தத்தை ஸம் மதித்திருக்க இளையாழ்வான் ஒருவனுமே எதிர்த்தட்டாக வாதியா நின்றான்; இவனாலே நம்முடைய அத், வைதீரீதி சிறுக்கும்; இவன் முடியும் விரகு என்?’ என்று கேட்க அவர்களும் பலபடி படுமவகை சொல்ல. அவனும் ‘அவ்வோ வகைகளுக்குப் பழிபாவங்க ளுண்டாம்; அவை வராமல் நினைத்தபடி கூடுகைக்கு மணிகர்ணி கையிலே ம்ருதியுண்டாக்குகையே என்னகவாயில் உள்ளது’ என்ன, அழகிதென்று ஸர்வரும் ஐகமத்யம்பண்ணிக்கொண்டு, துர்யோதநன் துர்மபுத்ரர் விஷயத்திலே ஐதுக்ருஹத்திலே ஸிஸ் ஸநம் எண்ணினாற்போலே அந்தரங்கித்து, இளையாழ்வாரை அழைத்து ‘நீரில்லாவிடில் எங்களுக்கு ஒரு சாயலாயிருக்கிறது. கோபியாமல் க்ரந்தத்தை அவிச்சி, நநமாக நடத்தும்’ என்று நன்மை புரைத்து உள்ளிட்டிக்கொண்டு, ஒருநாள் கங்காயாத்ரையை உத்யோகித்துப் புறப்பட்டுப்போம்போது நின்றநின்றவிடங்களிலே இளையாழ்வாரும் கோவிந்தப்பட்டரும் கூட்டுேவுபடாதபடி பண்ணிக் கொண்டு சூத்ரகோடி கூணிதஸிஷ்யர்கள் ஸுஸ்ருஷிக்க வழிசெல் லாநிற்க. விந்த்யப்ரதேசத்திலே ஒரு பள்ளக்கரையிலே ஜலஸ்பீ ஸார்த்தமாக இளையாழ்வாரும் கோவிந்தப்பட்டரும் கூடிநின்றவாறே கோவிந்தப்பட்டரும் விஜநமான ஸமயம் அறிந்து இவர்களு டைய கங்காயாத்ரா நிமித்தத்தை இளையாழ்வாருக்கு ஸுசிம் பித்து அகன்றுபோகச் சொல்லித் தாம் ஒருவரே போந்தார்.

2 ஆரூரிரப்படி குருபரம்பராப்பரபுவம்: இளை யாழ்வாரும் வ்யாகுலப்பட்டு அவ்வறியைவிட்டுக் குறுக்கறுத்துப்போய் ஒருமரத் தடியிலே நின்று பார்க்க. அங்விடம் * வெம்பியெரிகாளாகமாய் நிர்ஜல ப்ரதேகஸமுமாய் ஸுஷ்ககண்டகாவ்ருதமாய் 'பொருந்தாரகைவேல் துதி போல் பரல்பாய மெல்லடிக்கள் குருதி சோர விரும்பாத கான்விரும்பி வெயிலுறைப்ப வெம்பிசினோய்கூர' என்கிறபடியே ஊன்று வெம்பரற் களை யுடைத்தாய்த் தீக்ஷணதாபகர ரவிகிரணங்களை யுடைத்தான

“விந்த்யாடவீஷ்வதோயாஸு”

[ஐலமற்ற விந்தியமலைக்காடுகளில்] என்று சொல்லுகிற விந்த்யாடவியாயிருக்க, சிறந்த அக்காட்டிலே தனியே நின்று *ஆவாரார் துணையென்று *பக்கம் நோக்கி *வழிதிகைத்தலமருகிச் சேன் என்னும்படி திக்ஷிப்பிரமம்பிறந்து *மதியெல்லா முள்கலங்கி அடியிடத் திரிபித்துக்கொண்டு திகைத்து நிற்க. ஸர்வேஸ்வரனும்

‘நாஹமாத்மாநமாஸாஸே மத்யபுக்தைஸ்ஸாதுபிர்விநா”

[நல்லோர்களான என்னுடைய புக்தர்களைவிட்டு என்னை ஒரு பொருளாக நான் மதிக்கிறேவல்லேன்] என்றிருக்குமவனாகையாலே.

“ஸதாரஸ் ஸர்வஸுலப: கட்டகபுராணஸநேஷுப்ருத் |
ஆபந்நாபயதாநார்த்தம் ஆவிராஸ ஜநார்த்தந: ||

[அனைவர்க்கும் எளியவனாய், வாளும், வில்லும். அம்பும் தரித்தவனாய். பத்தினியான பெரியபிராட்டியாரோடு கூடியானான பரமபுருஷன் வருந்தியவர்களுக்கு அபயமளிப்பதற்காகத் தோன்றினான்.] என்கிறபடியே * வாளும் வில்லுங்கொண்டு * இடர்கெடப் பத்தி ஸஹிதலும் ஒரு வில்லியாய் லீவந்து இவர் முன்னே தோன்ற, இவரும் அவர்களைக் கண்டு கலக்கந்தீர்த்து உள்ளத்தேறி தின்று “நீங்கள் எங்குநின்றும் வந்தகோள்? எங்கேறப் போகிறீகோள்?” என்று கேட்க. அவர்களும் “உத்தரதேசத்தில் ஸித்த்யாஸரமத்தினின்றும் வருகிறோம்; ஸத்யவ்ரதக்ஷேத்ரமேறப் போகிறோம்” என்ன. இவரும் “நானும் உங்களுடனே புண்யகோடியேற வருவானாக நினைத்திராநின்றேன்” என்ன, “தல்லது வாரும்” என்று அவர்கள் முன்னடியிட இவரும் அவர்கள் பின்னே செல்ல. அவர்களும் ஸ்லாதுளமாக வழி நடத்த. விந்த்யம் பிற்காலத்து ஸத்யாகாமமானவளவிலே, ஸோகித கர்மாநுஷ்டாநங்களை யுஞ்செய்து அவர்களுடனே

நரிடத்தே உபவளித்திருக்க * வல்லிரவாய் முன்னடி தோன்றாமல்
காட்டாந்தகார பூயிஷ்டமாய் * நள்ளிரவானவாறே * கண்புதைய
முடி ஒரு ராஜவ்ருஷத்தடியிலே இருந்தார்கள். அப்போது வ்யாத,
பத்ரியும் நல்ல தண்ணீர் மடுக்க ஆசைப்பட. வ்யாத, புருஷனும்
விடிவோரை 'ஸயிபத்தில் பாநாஹமான கிணற்றிலே மது, ரநிர்மல
ஸீதள கத்தையுத பாநீயம் காட்டுகிறேன்' என்ன. இனையாழ்
வாரும் அதுகேட்டு 'ஐயோ! பரமோபகாரிகளான இவர்களை லப்த,
மனோரத, ராக்குகைக்கு இது நமக்கு அநபி, ஜ்ஞதே, ஸமாய்
விட்டதே!' என்று நிர்விண்ணராயிருக்க. * கனவிருளகன்று
* கீழ் வானம்வெள்ளென்றவாறே * கொழுமலரண விக்ஃர்த்தது
குணதிசை மாருதம் வீச, அரியென்ற பேரரவங்கேட்டு எழுந்திருந்து
சடக்கெனக் காலிககர்மத்தைச் செய்து வழிநடத்துமவர்களைத்தேடிக்
காணாமல் ஸர்வதோதி, க்கமாக நோக்கிக் கூப்பிட்டு நூலடி தோன்
றின வழியே நடந்துவர. * கதிர்வான் குணதிசைச் சிகரம்வந்த
ணைய ஐநபத, தங்கள் ஸ்பஷ்டங்களாகந் தோற்றக்கண்டு 'தேற்று
நின்ற நிலைக்கு இப்படியும் * ஒருநல்விடிவு காணப்பெற்றதே!
என்று போர ஆஸ்சர்யயுத்தராக, அங்கே ஒருதோப்பும் கிணறும்
நாலிரண்டுபேருமாய் திற்கக் கண்டு இவரும் 'இது எத்தேசம்?
எவ்வூர்?' என்று அவர்களைக் கேட்க. அவர்களும் 'இதென்ன
ப், ராஹ்மண! புண்யகோடி விமானம் முன்னே நிற்கத் தெரியாதோ?'
என்ன. இவரும் அதுகேட்டு ஸந்துஷ்டராய், ராவணவத, கேட்ட
பிராட்டியைப்போலேயும்.

‘ஏதத, ர்த்த, மயம் ப்ராப்தோ வத்தும் மது, ரவாகி, ஹ
நாம்நா த, தி, முகே, ர நாம ஹரி: ப்ரக்யாதவிக்கரம: ||
த், ருஷ்டா ஸீதா மஹாபாஹோ ஸௌமித்ரே! பஸ்ய
தத்த்வத: ||” [ரா-ஸு 63-22]

[நீண்ட வையையுடைய இலக்குவனே! புகழ்பெற்ற பராஃரமத்தை
யுடைய து, தி, முகன் என்னும் இனிய சொல்வையுடைய வானரன்
செய்தி சொல்வதற்காக வந்திருக்கிறான். ஸீதை காணப்பட்டாள்.
உண்மையைக் காண்பாயாக! என்ற வார்த்தையைக் கேட்ட பெரு
மாகாப்போலேயும், மதுவநத்திற் புகுந்த திருவடியைப்போலேயும்
தத்குணத்திலே கர்த்தவ்யதாமூட, ராய் அவர்களைப் பிராட்டியும்
பெருமாளுமாக நினைத்து, க்ருஷ்ணவதார ஸௌலப்யத்தை நினைத்து
‘எத்திறம்!’ என்ற ஆழ்வாரைப்போலே மோஹித்துக்கிடந்தார். பின்பு

‘ஸநைராஸ்வாலிதஸ். ஸவயம்’

[மெல்ல மெல்லத் தானாகவே ஆறுதல் அடைத்தார்] என்னும்படியே தன்னிலே வ்யாமோஹம் தெளிந்தவாறே

ஸகே,தி மத்வா ப்ரஸப,ம் யது,க்தம்

ஹே க்ருஷ்ண ஹே யாத,வ ஹே ஸகே,தி |

அஜாநதா மஹிமாநம் தவேத,ம்

மயா ப்ரமாத,ாத் ப்ரணயேந வாபி ||

யச்சாபஹாஸார்த்த,மஸத்க்ருதோ ஸி

விஹாஸ்யயாஸநபே,ரஜநேஷு |

ஏகோ஽த,வாப்யச்யுத! தத்ஸமக்தம்

தத் சுஷாமயே த்வாமஹமப்ரமேயம் || (சு,தை 11-4, 5)

[அச்யுதனே! உன்னுடைய இந்த மஹிமையை அநியாத என்னால், கவனமின்மையாலும், அன்பினாலும் (உன்னை) நண்பனென எண்ணி 'ஏக்ருஷ்ண! யாதவா! நண்பா!' என்று (உன் விஷயத்தில்) சொல்லப்பட்டது யாதொன்றுண்டோ. பரிஹாஸத்திற்காக விளையாடும்போதும், படுத்திருக்கும்போதும், உட்கார்ந்திருக்கும் போதும், உண்ணும்போதும், ஒருவனுமிருக்கும்போதும், பலர் முன்னிலையிலும் (நீ என்னால்) அவமதிக்கப்பட்டது யாதொன்று உண்டோ அது அனைத்தையும் நான் அளத்தற்கரிய உன்னைப் பொறுக்குபடி வேண்டுகிறேன்] என்னும்படியே கூடத்திரிந்த அர்ஜுநனை பூரம்பித்தாற்போலே என்னையும் * நீர்மையால் நெஞ்சம் வஞ்சித்துப் புதுத்து உருக்காட்டாதே ஒளிப்பதே! என்று பலவகை சொல்லிப் புலம்பித் தம்மிலேயுள்ளந்தேறி, ஆநந்த, நிர்ஃப,ரராய்ப் பெரிய ராஜமாரீக்கூத்தாலே சென்று வையமானிகையேறி 'தென்னத் தியூரர் கழலினைக் கீழ்ப்பூண்ட அன்பாளன்' என்னும்படி திருப் பொலிந்த சேவடிகளை ஸேவித்து எழுவது தொழுவதாய் ஆநந்த, தூஸ்குக்கள் பளிப்பப் புளிக்கூகூ,ரராய் ஆநந்தி,த்து அவன் அந்தர்த்த,நம் பண்ணினதின் கருத்தறிந்து அச்சாலைக்கிணற் றிலே பேரருளாளர் திருவாராத,நத்துக்கு உதவத் திருமஞ்சநங் கொண்டுவந்து ஸமர்ப்பித்துப் போராதினாரர்.

அங்கே யாத,வப்ரகாசனும் திரளுமாக இவர்கள் வருமளவும் நிற்க, அவ்வளவிலே கோவிந்தப்பட்டர் வர, 'வந்தீரோ? இளை யாழ்வார் எங்கே?' என்று கேட்க, 'அவரை நான் கண்டிலேன்' என்ன; அவனும் தன் ஸம்பவர்த்திகளைப் பார்க்கவிட, அவர்களும்

தேடிப்பார்த்துக் காணாமையாலே, 'ஐயோ! காட்டிலே என்ன திங்கு வந்ததோ!' என்று ஸர்வரும் துடிக்காருவராய் முன்னே நடந்து ப்ரயாணகூதியில் போய் கங்க்யாதீரத்தையடைந்து கங்க்யூயிலே மாக்யஸ்தாநம் பண்ணுநிற்க. ஒருநாள் கோனிந்த பட்டர். அகமர்ஷண ஸ்தாநம் பண்ணுகிறபோதிலே ஒருவிங்கும் கையில் வந்துசேர. விஸ்மிதராய் இதென்னென்று யாதுவப்ரகாசனுக்குக் காட்ட, போரப்ரீதனாய் 'நீர் ஜெய் ஜ்ஞராகையால் கங்க்யா ஸ்தாநபுலம் கைசேர்ந்தாற்போலே கங்க்யாதரணே கைபுருந்தான்' என்று யாதுவப்ரகாசனும் இவரிடத்தே விசேஷப்ரதிபத்தியுத்தகை, எல்லாரும் விங்கும் கை சேர்ந்ததுவே.. நிருபகமாக இவர்க்கு 'உள்ளங்கை கொணர்ந்த நாயனார்' என்று பேரிட்டு அழைக்கத் தொடங்கினார்கள். யாதுவப்ரகாசனும் கங்க்யா ஸ்தாநம் பண்ணி மீண்டு ஜகந்நாதம் அஹோபுலம் வழியாக வர, உள்ளங்கைகொணர்ந்த நாயனாரும் 'இந்த விங்குத்தை ஒரு உசிதஸ்தூலத்திலே ப்ரதிஷ்டிப்பித்து வருகிறேன்' என்ன. யாதுவப்ரகாசனும் 'அப்படியே செய்யும்' என்று இவரை மார்க்கமத்யே அனுப்பி விட்டுப் பெருமாள் கோயிலேறப்போந்தான்.

பின்பு உள்ளங்கை கொணர்ந்த நாயனாரும் தம் ஜந்ம பூமியான மழலைமங்கலத்திலே சென்று அங்குள்ள அஸேஷ வித்வந்மஹா ஜநங்ளையும் திரட்டி ஸ்வகரஸ்தூவிங்குத்தை அங்கே ப்ரதிஷ்டிப்பித்துத் தத்புக் தராயிருக்கிறவளவிலே காளஹஸ்திநாதன் இவர் இருப்புக்கு விரும்பி 'நீர் நம் பக்கல் வந்திருக்கவேணும்' என்று நாயனாருக்கு ஸ்வப்னங்காட்டித் தன் ஸ்தாநத்தார் ஸ்வப்நத்திலும் 'உள்ளங்கை கொணர்ந்த நாயனாரை அழைத்துக்கொண்டு வாருங்கள்' என்று ப்ரேரிக்க. அப்படியே அனைத்துக் கொத்திலுள்ளாரும் மழலைமங்கலத்திலே வந்து இவரைப் பலவகை பஹுமாதம் பண்ணி அழைத்துக்கொண்டுபோய் ஸ்தாந நிர்வாஹத்துக்கு வேண்டின இலச்சினை மோதிரமும் கொடுத்து இவரைத் தங்களுக்கு முக்யராகக், இவரும் தத்புக் தியுத்தராய் அங்கேயிருந்தார்.

அநந்தரம் யாதுவப்ரகாசனும் பெருமாள் கோயிலிலே வந்து இளையாழ்வாரைக் கண்டு ஆஸ்சர்யப்பட்டு மிகவும் ஸந்தோஷித்து, 'விந்த்யப்ரதேசத்திலே உம்மைக் காணாமையாலே அந்யதாஸங்கை பண்ணிக் களக்க நிர்வேதப்பட்டிருந்தோம். இவ்வளவு காணப் பெற்றதே!' என்ன, இவரும் வழிதப்பிக் காணாமல் அகன்றுபோய் விடவில்லையாஜேந போந்த வருத்தாதத்ததை ஸவிஸ்தாரமாகச் சொல்ல,

அவனுக்கேட்டு 'இவர் நடை லோகாதிதமாயிருந்தது' என்று நினைத்து ஸுப்பீதனும் ஸ்வகோஷ்டியிலே கூட்டிக்கொண்டு க்ரந்தத்தை நடத்தாதிருக்க.

3. ஆரூயிரப்படி குருபரம்பராப்ரபுரவம்:—ஆளவந்தாரி வைபவம் ஐதிறிய நிர்வாஹம் 5 காண்க.

4. ஆரூயிரப்படி குருபரம்பராப்ரபுரவம்:—அநந்தரம் யாதுவப்ரகாசனம் தப்பக்கல் ஸ்ரோதாக்களுடன் வேதாந்த வ்யாக்யாநம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கச்செய்தே. அந்த ராஜ்யத்தில் ராஜாவின் பெண்பிள்ளையை ப்ரஹ்மரக்ஷஸ்ஸு பிடிக்க, 'இவ்விடங்களிலே இத்தைப் பரிஹரிக்கத்தக்க மந்த்ரவாதி, ஈளுண்டோ?' என்று ஆராய, 'யாதவப்ரகாசன் போர மந்த்ரவாதியாயிருக்கும்' என்று சிலர் சொல்லக் கேட்டு, ராஜாவும் 'அவனுக்கு இச்செய்தியை அறிவியுங்கோள்' என்று ஆள்போகவிட ராஜ மனுஷ்யர் வந்து இவனுடன் 'ராஜாவின் பெண்பிள்ளையை ப்ரஹ்மரக்ஷஸ்ஸு பிடித்ததென்று ராஜா உமக்கு அறிவிக்கச் சொன்னார்' என்று சொல்ல, இவனும் 'யாதுவப்ரகாசன் உன்னைப் போகச் சொன்னென்று ப்ரஹ்மரக்ஷஸ்ஸுக்குச் சொல்லுங்கோள்' என்று வந்தவர்களுடன் சொல்லிப் போகவிட, அவர்களும் போய் 'யாதுவப்ரகாசன் உன்னைப் போகச் சொன்னான்' என்று சொன்னவாறே 'அவன் தன்னை அங்கு நின்றுப் போகச் சொன்னேனென்று சொல்லுங்கோள்' என்று அந்த ப்ரஹ்மரக்ஷஸ்ஸு சொல்ல, ராஜமனுஷ்யர் இச்செய்தியை யாதுவப்ரகாசனுக்கு அறிவிக்க, அவனும் மிகவும் குபிதனாய்த் தானும் திரளுமாகப் போய் ராஜகோஷ்டியிலே மஹாமந்த்ரத்தை ஜபித்துக்கொண்டு, ப்ரஹ்மரக்ஷஸ்ஸின் அருகில் நின்று முஷ்டிபிடிக்க, அதுவும் முடக்கின சாலை நீட்டி 'அடா! யாதுவப்ரகாசா! நீ ஜபிக்கிற மந்த்ரம் நான் அறியேனோ?' என்று அந்த மந்த்ரத்தையுந் சொல்லி 'நான் இந்த மந்த்ரத்துக்கும் உனக்கும் போவேனோ? நீ உன் ஜந்மமும் அறியாய்; என் ஜந்மமும் அறியாய்' என்ன, யாதுவப்ரகாசனும் 'ஆகில் நீ பிரானுமாய் ஸர்வஜ்ஞனுமாய் இருந்தாய்; என்னுடைய ஜந்மம் எது? உன்னுடைய ஜந்மம் எது?' என்று கேட்ட, அதுவும் 'உன்னுடைய ஜந்மம் மதுராந்தகத்து ஏரிக்கரையிலே இருப்பதொரு புற்றிலே ஒரு உடுபாயிருப்பதி; கோயில் வைஷ்ணவர்கள் திராமலைக்கு எழுந்த ப்ரஸுபோது அங்கே நீராடி அமுது செய்கிறார்களென்றே சிந்தனப்ரஸாதத்தையுந் தீர்த்தத்தையும் ஸ்விகரித்தாய்; அத்தாலே உனக்கு இந்த வித்வஜ்ஜந்மம் உண்டாய்த்து; நான் ப்ரஹ்மணவரணத்திலே பிறந்து யாக்யம் பண்ண அதிலே மந்த்ரலோபகரியா லோபங்கள் பிறந்து, அத்தாலே ப்ரஹ்மரக்ஷஸ்ஸானேன்' என்று

சொல்ல, 'ஆகில், நீ யாருக்குப் போவுதி?' என்ன, ரக்ஷஸ்ஸும் 'உன் பக்கலிலே வாசிக்கிறவர்களிலே ஒருவர் நித்யஸூரிகளில் தலைவராய் இருப்பார்காண்' என்ன, இவனும் 'அவரார்?' என்று கேட்க, அதுவும் இவரென்று இளையாழ்வாரைக் காட்டி அவரைத் தண்டனிட்டு 'இவர் போகச்சொன்னாராகில் போகிறேன்' என்ன, 'ஆகில், இளையாழ் வீர! நீர் இத்தைப்போகச் சொல்லும்' என்று அவன் சொல்ல, இவரும் 'நீ இவனைவிட்டுப் போ' என்ன, அதுவும் 'உம்முடைய திருவடித் தாமரைகளை என் தலைமேலே வைத்தாஸொழியப் போகேன்' என்ன, இவரும் உகந்து அப்படியே செய்தருள, அதுவும் ஸந்துஷ்டமாய்ச் சிரித்துக் கும்பிட்டு எழுந்திருந்து 'போகிறேன்' என்ன, இளையாழ்வாரும் 'ஆகில், நீ போகிறதற்கு அடையாளம் காட்டிப்போ' என்ன, அதுவும் 'இவ்வரசிலே நான் இருப்பேன், இப்போது இவ்வரசை முறித்துக்கொண்டு போகிறேன்' என்று சொல்லி, அவ்வரசை முறித்துக்கொண்டு போய்த்து, யாதுவப்ரகாசனும் இளையாழ்வாரை மிகவும் ஸ்ளாகித்து மீண்டு தன்னுடைய மடமே வந்து புதுந்தான்.

அநந்தரம், ஆளவந்தார் கோயிலிலே ஒருநாள் வ்யாக்யாந ஸமயத்திலே "இலிங்கத்திட்டபுராணத்தீநம்" என்கிற பாட்டு ப்ரஸ்துதமாக, அப்போது 'நமக்குப்பின்பு இத்தரநம் நிர்வஹிப் பாரொருவரையுங் காணப்பெற்றிலோமே' என்கிற விசாரத்தினே இளையாழ்வார் பக்கல் திருவுள்ளமாய் 'இப்போது இளையாழ்வாரை யாதுவப்ரகாசனோடு உறவறுத்து, நம் பக்கல் சேர்க்கும் விரகு உண்டோ!' என்று அருளிச்செய்து, பிள்ளையும் பேரருளாளரைக் குறித்து 'நம் ப்ரபத்தியை ஸபுலமாக்கியருளவேணும்' என்று மிகவும் ப்ரார்த்தித்தருளினார்.

பின்பு யாதுவப்ரகாசனும் மீளவும் ஒருநாள் க்ரந்தம் நடத்தாநிற்கச்செய்தே,

"ஸர்வம் க,ல்விதம் ப்ரஹ்ம"

[சாந் 3-14-1]

[(ப்ரஹ்மத்திடமிருந்தே பிறந்து வாழ்ந்து லயிப்பதால்) இவ்வெல்லாவற்றும் ப்ரஹ்மமே.]

"நேஹ நாநாஸ்தி கிருச்சந்"

[ப்ரஹ்ம 6.4.19]

[(ப்ரஹ்மப்ரகாசமாய் இருப்பதொழிய) வேறு வகையாமிருப்பது இவ்வுலகில் எதுவுமில்லை.] இத்யாதி, வாக்யங்களை அத்வைதபரமாக யோஜித்து ஜீவப்ரஹ்மனோரைக்யம் ப்ரதிபாதிக்க. இவரும் அத்தை நிராகரித்து அவ்வாக்யங்களை விரிவுடாத்வைத பரமாக யோஜித்து அர்த்தஞ்சொல்ல, அவனும் அதிகுபீதனும், 'இன்று தொடங்கி

என்னிடம் வாசிக்கவேண்டாம். உம்முடைய புத்திக்குத் தகுதியாவாவிடத்தே போய் க்ரத்தங்கேளும்' என்று போகச் சொன்னான்.

இவரும் அதிபரிதியோடே மீண்டும் தம் திருமாளிகையிலே வந்து திருத்தாயாருக்கு இச்செய்தியைச்சொல்ல. அவரும் 'வாரீர் பிள்ளாய்! இதுவரைக்கும் நீர் படித்தது போதும்; திருக்கச்சிநம்பி பேரருளாளருக்கு அந்தரங்கராயிருக்கிறார்; நீர் அவரை ஸேவித்து அவர் அருளிச்செய்வதைச் செய்துகொண்டிருப்பீர்' என்று சொல்ல அப்படியே இளையாழ்வாரும் திருக்கச்சிநம்பியை ஸேவித்து க்ரத்தார்த்தராய்.

'பரவாநஸ்யி காகுத்ஸ்த, த்வயி வர்ஷஸதம் ஸ்தி,தே !

ஸ்வயம் து ருசிரே தே,ஸே க்ரியதாமிதி மாம் வத, ||'

[ரா-ஆ 15-7]

[கருஸ்த, வர்ஷத்தில் பிறந்தவரே! நீர் இருக்கையில் எப்போதும் நான் (உமக்கு) அடிமையாயிருக்கிறேன். நீராகவே 'அழகிய தேசத்தில் பர்ணசாலை கட்டப்பட்டதும்' என்று எனக்கு அஜ்ஞையிருவிராக] என்றப்போலே அடியேன் செய்யும் கைங்கர்யத்தை நியமித்தருள வேணும். என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, நம்பியும் 'பேரருளாளர்க்குச் சாலைக்கிணற்றுத் தண்ணீர் உகப்பாயிருக்கும்; திருவாராத நகரத்தைத் துக்கு உதவுப்படி முன்புபோலே ப்ரதித்தும் ஒரு குடம் திருமஞ்சனங் கொண்டுவந்து ஸ்பர்ப்பியும்' என்று அருளிச்செய்ய, இளையாழ்வாரும் அப்படியே தப்பாமல் அந்தக் கைங்கர்யஞ் செய்து கொண்டிருக்கிறார்.

5. ஆரூயிரப்படி குருபரம்பராப்ரபாவம் :—ஆளவந்தார் வைபவம் ஐஹிய திர்வாஹம் 6. காண்க.

6 ஆரூயிரப்படி குருபரம்பராப்ரபாவம்: அங்கே பெரியநம்பி பயணக,தியிலேபோய்ப் பெருமாள்கோயிலுக்கு எழுந்தருளி இச்செய்தியைத் திருக்கச்சிநம்பிக்கு அருளிச்செய்து. அவர் புருஷகாரமாகப் பேரருளாளர் ஸந்திதிக்குச் சொல்லி அவர் முன்பே ஸ்தோத்தரத்தை அநுஸந்தித்துத் திர்த்தப்ரஸாதமும் ஸ்வீகரித்து ஸந்திதியினின்றும் புறப்பட்டு இளையாழ்வார் திருமஞ்சனங்கொண்டு வருகிற சாலைக்கிணற்று வழியிலே ஆளவந்தார் ஸ்தோத்தரத்தை அநுஸந்தித்துக்கொண்டிருக்கிறார்.

'ஸ்வாபானிகா நவதி,காதிஸ்யேஸித்ருத்வம்

நாராயண! த்வயி ந ம்ருஷ்யதி வைதி,க: க: !

ப்ரஹ்மா ஸிவ: ஸதமக, பரம: ஸ்வராடி,தி

ஏதேபி யஸ்ய மஹிமார்ணவவிப்ருஷஸ்தே ||'

(ஸ்தோ-ர 11)

[நாராயணனே! பிரமன், சிவன், இந்திரன், இவர்களைக் காட்டிலும் மேலானவனாய், கர்மவசப்பட்டாதவனாய் முத்தாத்மா என்கிற அனைவரும் எந்த உன்னுடைய பெருமைக்கடலில் துளிகளாயிருக்கிறார்களோ (அப்படிப்பட்ட) உன்னிடத்தில் — இயற்கையான தூர், எல்லை வற்றி மேன்மையை உடையதுமான ஐஸ்வர்யத்தை வைதிகள் எவன் தான் பொறுக்கமாட்டான்?) என்கிற ஸ்லோகத்தை இளையாழ்வாரும் கேட்டருளி 'இது அருளிச்செய்தார் ஆர்?' என்று பெரிய நம்பியைக் கேட்க 'ஆளவந்தார் திருவ்யஸூக்தி' என்று பெரியநம்பி அருளிச்செய்ய, இவரும், 'அவரை அடிமேன் ஸேவிக்கவேண்டும்' என்ன, நம்பியும் 'ஆகில், நீர் நம்மோடே சேரவாரீர்' என்று அருளிச்செய்ய, இவரும் திருமஞ்சனத்தைப் பெருமாள் திருமுன்பே ஸமர்ப்பித்துப் பெருமானே ஸேவித்து விடைகொண்டு திருக்கச்சி நம்பியையும் ஸேவித்து அவர்க்கு இச்செய்தியை விண்ணப்பஞ்செய்து பெரிய நம்பியுடனே புறப்பட்டுக் கோயிலுக்கு ஆஸந்தமாக எழுந்தருளி வாராநிற்க, திருக்கரப்பன் துறையிலே பெரிய திரளைக்கண்டு 'இத்திரள் ஏது?' என்று எதிரே வருகிறவர்களைக் கேட்க, அவர்களும் 'ஆளவந்தார் திருநாட்டுக்கு எழுந்தருளினார்' என்ன, இத்தைக் கேட்டு இவரும் ஏங்கி மோஹித்து விழுந்து ஸோகார்ணவ நிமக்ஷ நாயக் கிடந்து துடிக்க, அவ்வளவிலே இளையாழ்வாரும்

“புஹுதா விலலாப ஹ”

[பலவாராகப் புலம்பினார்] என்னுமாபோலே பனவகையாகப் புலம்பி அஸ்தமிதாந்யபூவராய் நிபர்த்தநோந்முகூராய்க் * க ண் ப ணி சோரநிற்க, பெரியநம்பியும் வாளேறுகாணத் தேளேறு மாயுமா போலே தம்முடைய வ்யஸநத்தை மறந்து

“ஸ்ரேயாம்ஸி பஹுனிக்,நாநி புவந்தி மஹதாமயி”

[பெரியோர்களுக்கும் நல்ல காரியங்களைச் செய்யப் பல இடைபூறுகள் ஏற்படுகின்றன.] என்கிறபடியே ஸ்ரேயஸ்ஸுக்களுக்கு அநேக விக்கநங்கள் பெரியோர்களுக்கும் உண்டாம்; ஆகையாலே, நீர் ஸோகிக்க வேண்டா—என்று இளையாழ்வாரைத் தேற்றி அவரைக் கையைப் பிடித்துக்கொண்டுபோய் ஆளவந்தாருடைய அம்சசமஸ்கீரணத்தை ஸேவிக்கப்பண்ண, இளையாழ்வாரும் அவரை தண்டனிட்டு 'இது ஒரு அஸப்யவாப்யுநந்தபடி யென்!' என்று விஸ்மிதராய் ஆபாதகுடமாக ஸேவிக்குமளவில் மூன்று திருவிரல்கள் மடங்கியிருக்க, இவரும் அதுகண்டு 'மூன்றும் இவர்க்கு இப்படியுண்டோ?' என்று முதலினைக் கேட்க, அவர்களும் 'மூன்று இல்லை; இப்போது கண்டதித்தனை' என்ன

இளையாழ்வாரும் 'இவர் திருவுள்ளத்தில் ஏதேனும் ஒரு கருத்து உண்டாகவேணும்' என்று விசாரித்தருளி முத்தவிகளைப் பார்த்து 'முன்பு வ்யாக்யாநஸமயங்களிலே அபிமதஸந்லாபங்களைக் கேட்டிருந்தவர்கள் உண்டோ?' என்ன, ஸ்ரீபாதத்துமுத்தவிகளெல்லாரும் கூடி 'வேறென்றுமறியோம்; வ்யாஸபராஸரரிடத்திலே உபகாஸம்சுதியும், நம்மாழ்வார்ப்பக்கல் ப்ரேமாதியமும், வ்யாஸ ஸூத்ரத்திற்கு விரிஷ்டாத்வைதபரமாக வ்யாக்யாநவாஞ்சையும் பலகாலும் அருளிச்செய்யக் கேட்டிருக்கையாயிருக்கும்' என்ன, இவரும் அவையிலெண்ணமறிந்து 'இஸ்ஸரீரம் த்ருட்யமாய், இவ்வாசார்யக்ருபையும் அடியேனிடத்தில் பரிபூர்ணமாய், ஸர்வேஸ்வரன் அடியேன் தினைத்தபடி கூட்டுவானாகில் இம்மூம் றிழவுகளையும் தீர்க்கக்கடவேன்' என்ன, உடனே திருவிரல்கள் நிமிர், இத்தை அகிலரும் கண்டு ஆஸ்ஸர்யப்பட்டு 'இவ்வாசார்யக்ருபையும் உம்மிடத்திலேயுண்டு; இவருடைய திவ்யஸக்தியும் உம்மிடத்திலே கூடும்; நீதே இத்தர்ஸதத்துக்கு நிர்வாஹகராவீர்' என்று ஸர்வரும் இவரை மங்களாஸாஸநம் பண்ணா, இளையாழ்வாரும் "கண்ணுள்நீங்கா என் நெஞ்சுள்ளும் நீங்காவே" என்கிறபடியே அவ்வித்ரஹத்தை ஸேவித்துக் கண்ணிலும் நெஞ்சிலும் தேக்கிக்கொண்டு 'நம்பெருமாள் நமக்குச் செய்தபடி என்!' என்று போஷக்ஸேஸித்து அவப்ருதஸ்தாநம் செய்தருளிப் பெரிய நம்பியை தண்டன்ஸம்ஸர்ப்பித்து, நம்பெருமானையும் திருவடி தொழாதே அவரைவெறுத்து மீண்டு பெருமாள் கோயிலேற எழுந்தருளினார். பின்பு ஆளவந்தாழைக் கருதித்துக் திருப்பள்ளிபடுத்துச் செய்யவேண்டும் கருத்யங்களெல்லாம் செய்தருளினாரீகள்.

7. ஆருயிரப்படி, குருபரம்பராப்ரபூவம் :— திருக்கச்சிதம்பி வைபவம் ஐதிஹ்ய நிர்வாஹம் 1 சி 2 காண்க.

8. ஆருயிரப்படி, குருபரம்பராப்ரபூவம் :— பெரியதம்பிவைபவம் ஐதிஹ்ய நிர்வாஹம் 1 காண்க.

9. ஆருயிரப்படி, குருபரம்பராப்ரபூவம் :— "இல்லறமல்லேஹ்றாஹம்" என்கிறபடியே 'அதிதி, ஸத்தகாரயோக், வையக்ருக்கே ப்ரதி கூஸையிருக்கிற பூர்யைய ஸவாஸதமாக த்யஜித்து ஸத்யஸனிக் கக்கடவன்' என்கையாலே இளையாழ்வாரும் 'நமக்கு இஸ்ஸம்ஸாநம் த்யாஜ்யம்' என்று அந்யவஸித்து.

ஆ—27

‘அநந்தஸரஸி ஸ்நாத்வா விமாநச் ச,ாயயாந்விதே |

விமுத்தஸ்ஸர்வபாபேப்யோ விஷ்ணுலோகம் ஸ க,ச்ச,தி’ ||

[ஹஸ்திகிரி மாஹாத்ம்யம் 15-24]

[புண்யகோடி விமான நிழலில் உள்ள அநந்தஸரஸ்ஸில் தீர்த்தமாடுகிறவன் எல்லாப் பாபங்களினின்றும் விடுபட்டு விஷ்ணுலோகத்தை அடைகிறான்.] என்னும் மாஹாத்ம்யமுடைய திருவநந்த ஸரஸ்ஸுக்கு எழுந்தருளி.

‘‘ஸம்யங்நாக,ாஹ்வயே தீர்த்தே,விக,ாஹ்ய க,தகில்பி,ஷ: |

நிரஸ்தேதரபே,ாக,ாஸோ வரத,ம் ஸரணங்க,த:’’||

[அநந்தனின் பெயரையுடைய தீர்த்தத்தில் குடைந்தாடிப்பாபம் நீங்கப் பெற்று, மற்ற போகங்களில் ஆசை நீங்கப்பெற்றவராய், வரதனைச் சரணமடைந்தார்] என்கிறபடியே திருவநந்தஸரஸ்ஸிலே நிராடி,

‘‘யதே,ாக்தகாரிணம் பி,ஷ,ும் ப,க,வந்தம் வா

கு,ருத்வேநாங்கீ,க்ருத்ய ஸந்யாஸாஸ்ரமமாஸ்ரயிஷ்யாமி’’

[சாஸ்திரத்தில் கூறிய படி அநுஷ்டிக்கும் ஸந்யாஸியையோ, (அர்ச்சா ரூபியான) பகவானையோ ஆசார்யனாக அங்கீ,கரித்து ஸந்யாஸாஸ்ரமத்தை மேற்கொள்ளப்போகிறேன்.) என்கிறபடியே ஸந்யஸிக்க ஸங்கல்பித்துக்கொண்டு * தொழுதெழுதொண்டர்கள் தமக்குப்பிணியொழித்தமரர் பெரும்விகம்பருளும் பேரருளாளர் ஸத்நிதியிலே எழுந்தருளி ஸேவித்து, ‘‘தாயே தந்தையென்றும் தாழமே கிளைமக்களென்றும், நோயே பட்டொழிந்தேன்’’ என்கிறபடியே ப,க,வத்ப,க,வதாசார்யாநுவர்த்தநத்துக்குளிலக்கடியான இஸ்ஸம்ஸாரஸம்பந்தம் வேண்டுவதில்லை; அடியேனுக்கு தேவரீர் திருவடித்தாமரைகளின் ஸேவையே வேண்டுவது; ஆகையாலே

‘‘த்ரிதண்ட,ம் வைஷ்ணவம் லிங்க,ம் விப்ராணாம் முக்தி

ஸாத,நம் |

நிர்மாணம் ஸர்வத,ர்மாணமிதி வேத,ாநுஸாஸநம் ||’’

[யதித,ர்ம ஸமுச்சயம் பர்வம் 2]

[த்ரிதண்டம் எனப்படும் முக்கோல் விஷ்ணுவோடு தொடர்புள்ள அடையாளம்; அந்தணர்களான துறவிகளுக்கு மோஷஸாதனை; எல்லா தர்மங்களுக்கும் மூலமாயிருப்பது என்று வேதங்கள் ஆனை

விடுகின்றன] என்று இப்படிச்சொல்லப்பட்ட த்ரித, ண்ட, காஷாயாதி, களை தேவரீர் அடியேனுக்கு ப்ரஸாதி, த்தருளவேணும்' என்று இளையாழ்வார் பேரருளாளரை ஆசார்யத்வேந அங்கீகரித்து விண்ணப்பஞ் செய்ய, தேவப்பெருமானும் திருவுள்ளமுகந்தருளி

“த்ரித, ண்ட, முபவீதஞ்ச வாஸ: கௌபீநவேஷ்டநம் |

ஸிக்யங்கவசமித்யேதத், பி, ப்ருயாத், யாவத, யுஷம் &

[ஸாட்யாயந உபநிஷத்]

[முக்கோல், யஜ்ஞோர்பவீதம், காஷாயம், கௌபீனம், (பிஷை ஏற்றுக் கொள்ளும் வஸ்திரமான) சிக்கம், மேற்போர்வைக் காஷாயம் ஆகிய இவ்வனைத்தையும் ஸந்யாஸியானவன் த்ரிக்கக்கடவன்] என்கிறபடியே த்ரித, ண்ட, காஷாயாதி, களை நீருள்ளதனையுந் த்ரிக்கக்கடவீர்” என்று அர்ச்சகமுகே, ந நியமித்து ப்ரஸாதி, த்தருளி, ‘இராமாநுசமுனி’ என்று திருநாமஞ்சாத்தியுகந்தருளி, ‘நம்மிராமாநுசனை மடத்திலே வைத்துவாரும்’ என்று த்ருக்கச்சிநம்பிக்கு அருளிச்செய்தருள, அவரும் அப்படியே உபலாபித்துக்கொண்டுபோய் மடத்திலேவைத்து எழுந்தருளினார்.

பின்பு ராமாநுசனும் ஆஸ்ரம தூர்மங்களைக் குறைவற நடத்திக் கொண்டு ‘நமக்கு ஆளவந்தார் விஸேஷகடாக்ஷம் பண்ணினதற்கு ஈடாக விரோதிகளும் கழிந்து அநுகூல்யமும் கூடாநின்றதே. ஆளவந்தார் த்ருவுள்ளக்கருத்து நிறைவேறும்படி நமக்கு ஒரு ஸஹாயம் உண்டாகவேணும்’ என்று விசாரமுண்டாய், தத, நு ரோதே, ந கோவித்த, பட்டரை நினைத்து ‘அவன் நமக்கு ஹித ப்ரவர்த்தகன்; ஸர்வவிஷயவிரக்தன்; ஸாஸ்த்ரவைத, க், த், யமுள்ளவன்; இனி அவனை நம்மோடே சேர்ப்பாருண்டாகில் நல்லது; இப்போது அவன் தே, வதாந்தரபரணியிராநின்றான்; அவ்வுள்ளங்கை கொணர்ந்த இடத்தே சுருள்நாற்றமெழுப்பி

“ஸர்வகூந்த, ஸ் ஸர்வரஸ:”

[சூந் 3-14.1]

[எல்லா நறுமணங்களையும் உடையவராய்; எல்லா நற்சுவைகளையும் உடையவராய் இருப்பவர் பரமாத்மா.] என்னுமவனுடைய ஸௌகந்த, யத்தைக் கட்டியிட்டும் விரகர் ஆரோ?” என்று நினைவிட, ‘விஸேஷாத்ம கு, ணங்களை யுடையராய், வேத, வேத, த், தவித, க், ரேஸரராய், வருளா ப, ரண ப்ரப, த், த், முகுளாமோ தி, தசித்தராய், * த்லதமுலகுக்காய் நின்ற த்ருவேங்கடத்தெம்பெருமானை அதவரதபூவனை பண்ணி * பிரியாவுடிமை செய்யாநின்றள்ள தே, ஸிரிக், ரேஸரரான பெரிய த்ருமலைநம்பி கடவர்’ என்று நிம்சயித்து, ஒரு அநுகூல் ஸ்ரீவைஷ்ண

வரை அவர் ஸந்திதிக்குப்போகச் சொல்லி 'தேவரீருடைய மருமகனான வட்டமணி கோலிந்தப்பட்டன் அடியேனுடன் ஸஹாய்யாயியாய் அநுகூலித்திருந்தவன், ஆர்வாஸநாதியுத்தாலே அந்யபரணயக் காளஹஸ்தியாகிற சுடுங்காட்டிலே நில்லாநின்றான்; தேவரீர் அடியேனுக்காக அவனிடத்தே நிர்ஹேதுகக்ருபை பண்ணி தேவரீர் திருவடிகளுக்கு அவனை ஆட்கொண்டருளவேணும்' என்று விண்ணப்பஞ்செய்து போகவிட்டருளினார்.

கூரத்தாழ்வானும் முதலியாண்டானும் இளையாழ்வாரிடம் ஆசர்யத்தல்

அந்தந்தரம் இவர் இப்படி ஆஸ்ரமப்ராப்திபண்ணியருளின செய்தியைக் கந்தாடை முதலியாண்டானும், ஹாரீத குலதிலகரான திருமறுமார்பு நென்கிற திருநாமத்தையுடைய கூரத்தாழ்வானும் கேட்டருளி, அதிப்ரீதயோடே பெருமாள் கோயிலுக்கு எழுந்தருளி ராமாநுசனை ஸேவித்து 'அடியோங்களுக்குப் பஞ்சஸம்ஸ்காராதிகளைப் ப்ரஸாதித்தருளவேணும்' என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, ராமாநுஜனும் திருவுள்ளமுகந்தருளி அவர்கள் ப்ரார்த்தித்தபடியே செய்துள்ள அவர்களும் பஞ்சஸம்ஸ்காராதிகளை லபித்துக் கருதார்த்தர்களாய்.

“அதித்ய மந்த்ரமாசார்யம் பூஜயேச்ச,க்திதோ த்விஜு: |

ஆசார்யாதீ,நவ்ருத்திஸ்து யாவஜ்ஜீவம் ஸதா ஸாசி: ||”

[பராசரவிலிஷ்ட பரமதர்ம ஸாஸ்த்ரம் 3-21]

[ப்ராஹ்மணஸுயிருப்பவன் மந்திரத்தைக் கூற்று (அம்மந்திரத்தை அளித்த) ஆசார்யனை இயன்றவரையில் பூஜிக்கவேண்டியது; எப்போதும் பரிசுத்தமாக உயிருள்ள வரையிலும் எல்லாக் காரியங்களிலும் ஆசாரியனுக்கு வசப்பட்டவனுயிருக்கவேண்டும்] என்கிற படியே ஸ்வாசார்யரான ராமாநுஜனை ஒருகாலும் பிரியாமல் தக்கைக்கர்யைகரஸராய் ஸேவித்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

யாதவப்ரகாசன் இளையாழ்வாரை ஆசர்யித்து உஜ்ஜீவித்தல்.

பின்பு யாதவப்ரகாசனுடைய மாதாவுக்குப் பலகாலும் பேரருளாளர் ஸேவையும் திருக்கச்சிநம்பி பார்வையும் ராமாநுஜனிடத்தே ப்ரேமஸம்பூர்ணமும் நடக்கையாலே அதுவே நிதாநமாக அவ

எனக்கும் நம் தூர்நதத்திலே ஊற்றம் பிறந்து 'இத்தூர்நதத்திலே நம் யாதவனும் இறங்கினாலே!' என்று நினைத்து வையமாளிகைப்படி ஏற நிற்க, 'நல்லது நல்லது' என்று கிம்வத,ந்தியுண்டாக, அது கேட்டு ஸத்தோஷத்துடனே யாதவப்ரகாசஸ்பக்கன்சென்று இச் செய்தியைச் சொல்லி 'நீயும் ராமாநுசனைப்போலே ஸிக்ஷயஜ்ஞோபஸிதபூர்வகமாக தூரித,ண்ட,த்தை தரியாய்' என்ன யாதவப்ரகாசனும் ஸ்வமதாபி,மாதத்தாலே அர்த்த,ஞ்சொல்லுகையொழிந்து பாரமார்த்தி,கதயா ஸ்வாபி,மதார்த்தத்தில் அருசி தோன்றுநிற்கையாலும், இஃகையாழ்வார் அந்நாள்களில் ப்ரதியோகித்தவேத சென்னை அர்த்தங் கள் தெஞ்சிலே புண்படுத்தாநிற்கையாலும், அவர் மாறாநாயகங் களைப்,ரஹ்ரகக்ஷஸ்ஸ' சொல்லியிருக்கையாலும், அவருக்கு கங்கா யாத்ரையிலே வ்யாத,ருபேண வந்த ராம லாக்ஷத்தாரஹ்ஸ்யத்தா லும், மாத்ருவாக்யத்தாலும் ஸம்மதித்து, ஸ்வமந்த்ஷுடனே 'தூரி த,ண்ட,தூர்நத,ாரணம்பண்ணுமிடத்தில் நான் ஸிக்ஷயஜ்ஞோபஸித த்யாக,ப்பண்ணுகையாலே அதுக்கு ப்ராயஸ்சித்தமாக பூ,ப்ரத,க்ஷிணம் பண்ணவேண்டியிருந்தது; அது வயோவ்ருத்த,த,னா என்னால் செய்ய முடியாது; இனி அஸ்த்தனா நான்செய்ய அடுப்பதென்?' என்று சொல்லி முசித்துக்கிடக்க, அவ்விதத்திலே பேரருளாளர் அவன் ஸ்வப் நத்திலேயெழுந்தருளி 'நம்மிராமாநுசனை ஒரு ப்ரத,க்ஷிணம் பண்ணி அவர்தர தூரித,ண்ட,காஷாயாதிகளைத் தரித்து ஸந்யஸ்யாய்' என்ன, யாதவனும் அத்தை வில்வஸியாமல் திருக்கச்சி நப்பியுடனே 'நான் ஒருநினைவு நினைத்திராநின்றேன்; அத்தைப் பேரருளாளர்க்கு விண்ணப்பஞ்செய்து அவர் திருவுள்ளமானபடியை எனக்கு அருளிச் செய்யவேணும்' என்ன, நம்பியும் அன்று ராத்ரி பெருமாளே ஸேவித்து விடைகொள்ளுகிறவளவிலே 'யாதவப்ரகாசன் ஒரு நினைவு நினைத்திருந்தேனென்றான்' என்று விண்ணப்பஞ் செய்ய, பேரருளாளரும் 'அவன் தாயார் இராமாநுசனைப்போலே நீயும் தூரித,ண்ட, ஸந்யாஸியாகாயென்றான்; தான் பூ,ப்ரத,க்ஷிணம் பண்ணவேண்டுமென்று முசித்துக்கிடந்தான்; நாம் நம்மிராமாநுசனை ஒரு ப்ரத,க்ஷிணம் பண்ணி ஸந்யஸ்யாயென்று சொன்னோம்; நாம் ஸ்வந்முகே,த சொன்ன வார்த்தையை வில்வஸியாமல் உம்மை மிடுகித்துக் கேட்கிறாநித்தனை' என்று அருளிச்செய்ய, நம்பியும் இச்செய்தியை விடியோரை யாதவப்ரகாசனுக்கு அருளிச்செய்ய, அவனும் வில்வஸித்து வத்து ராமாநுசன் திருவடிகளிலே தண்டன் ஸமர்ப்பித்து 'அடியேனுக்கு தூரித,ண்ட,தூர்நதம் பண்ணுவித்தருள வேணும்' என்ன, இவரும் அவனுடைய உசித நிர்வேத்ததைக்கண்டு

“அதுசெய்யுமிடத்து ப்ராயஸ்சித்தாபேகையுண்டு” என்ன, அவனும் புகுவது, கத்திப் ப்ராரத்தை விண்ணப்பஞ்செய்து அர்த்தம்பையே வஸ்வந்து ஸவிநயனும் நிற்க. அவ்வளவிலே ஆழ்வானும் ஆண்டானும் ‘புகுவது, நுடல்யமும் இவருடைய நினைவும் ஒத்திருந்த படியே’ என்று விஸ்மிதராய்.

“காமாத் கேர்ப்யோ ப,யாத் கம்ஸோ

த்வேஷாச்சைத்,யாத்யோ ந்ருபா: |

ஸம்ப,ந்த,ரத் வ்ருஷ்ணய: ஸ்நேஹாத் யூயம்

ப,க்த்யா வயம் ந்ருப ||” (பாகவதம் 7-1-30)

[அரசனே! (கண்ணனிடம்) கோபிகள் காமத்தினாலும், கம்ஸன் அச்சத்தினாலும், சேதிதேசத்து அரசனான சிசுபாலன் முதலானார் துவேஷத்தினாலும், வ்ருஷ்ணி குலத்துதித்தவர்கள் ஸம்பந்தத்தினாலும், நீங்கள் ஸ்நேஹத்தினாலும், நாங்கள் பக்தியினாலும் புனிதமடைந்தோம்.] என்கிறபடியே தேவரீர்க்குப் பண்ணுநின்ற த்வேஷந்தானே இவருக்கு உஜ்ஜீவந ஹேதுவாய்த்து எஞ்ஞுசொல்லி ஆஸ்சர்யப்பட்டு,

“அஸ்மாமி,ஸ் துல்யோ ப,வது”

[ரா-யு 18-38]

[(விபீஷணன்) நம்மோடு ஒருவனாக ஆகட்டும்] என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, சாமாநுசனும் போரவுகந்தருளி ஸாஸ்த்ரோக்தப்ரகாரேண ப்ராயஸ்சித்தப்ரவகமாகச் செளளோபநயநாதி,களை யும் பண்ணுவித்துத்ரித,ண்ட,காஷாயாதி,களை யும் ப்ரஸாதி,த்து ‘கோவிந்தசீயர்’ என்று திருநாமமும் ப்ரஸாதி,த்தருளி, இப்படி பஞ்சஸம்ஸ்காரயுக்தராக்ஷி கு,ருபரம்பரா பூர்வகமாக மந்த்ரரத்நாரீத்த,யத்தையும் ப்ரஸாதி,த்தருளி ஸாஸ்த்ரங்களிலே இதரேதரவசநவையர்த்த,யம் வாராதபடி ‘யதி த,ர்மஸமுச்சயம்’ என்கிற ப்ரபந்தத்தைப் பண்ணும்” என்ன, கோவிந்தசீயரும்,

“விதி: கர்த்ருத,ஸா லிங்க,ம் ப்ரயோகோ, முக,யகர்ம ச |

அஹோராத்ரக்ரியா஽஽சாரோ லிங்க,த,ர்மோ க,திஸ்தி,தி: ||

“ப்ராயாஸ்சித்தாநி ஸம்ஸ்கார இத்யேகாத,ஸ பர்வக: ||”

[யதி தர்ம ஸமுச்சயம் அவதாரிகை 4.5 ஸ்லோகங்கள்]

[(1) ஸந்யாஸ விதி. (2) ஸந்யாஸம் செய்துகொள்ள வேண்டும் காலம். (3) ஸந்யாஸியின் சரீரத்திலுள்ள சிகை முதலிய அடையாளங்களும். சரீரத்துக்கு வெளியிலுள்ள தண்டம் முதலிய அடையாளங்களும். (4) ஸந்யாஸ ஸ்விகாரக்ரமம். (5) ஸந்யாஸி முக்கியமாக அநுஷ்டிக்கவேண்டிய யோக,ப்யாஸம் முதலியவை (6) ஸந்யாஸி

இரவும் பகலும் செய்யவேண்டிய கிரியைகள். (7) ஸந்த்யாஸிக்குரிய ஸமம் த்யம் முதலான ஒழுக்கம். (8) யதிகளுக்குரிய சாதுரிமாஸ்ய வ்ரதம் முதலியவை, (9) ஸந்த்யாஸி ஓரிடத்திலிருக்கைக்கும் ஸஞ்சரிக் கைக்கும் உரிய தேசகாலங்கள். (10) ஸந்த்யாஸிக்கு அக்ருத்யகரணமும் க்ருத்யகரணமும் நேரிட்டால் செய்யவேண்டிய ப்ராயஸ்சித்தங்கள். (11) ஸந்த்யாஸிக்கு சரீர விபோகூத்திற்குப்பின் செய்யவேண்டிய ஸம்ஸ்காரங்கள் என்னும் பதினொரு பர்வங்களுடைய யதித்யம்ஸமூக் சயம் என்னும் நூல் யாதவரால் இயற்றப்படுகிறது.] என்று ராயப் ப்ரகாரேண ஸங்க்ரஹப்ரபுந்ததத்தைச்செய்து ஸந்திதியிலே வைத்து தண்டன்ஸமர்ப்பிக்க ராமாநுசனும் ஆத்யந்தமாகத் திருக் கண்சாத்தி ஸந்தோஷித்தருள இவரும் ஆசார்யபரதந்த்ரராய்ச் சில காலம் எழுந்தருளியிருந்து அசிரேண பரமபதத்தை ப்ராபித்தருளினார்.

10. ஆருயிரப்படி குருபரம்பராப்ரபுராவம்:—திருவரங்கப்பெருமா ளரையர் வைபவம் ஐதிஹ்யநிர்வாஹம் 3 காண்ட.

11. ஆருயிரப்படி குருபரம்பராப்ரபுராவம்:— உடையவரும் “ஸ்ரீரங்கமதுலம் க்ஷேத்ரம் ஸ்ரியா ஜுஷ்டம் ஸாபுராஸ்பதம் |

யத்யக்த்வா ந நரோ யாதி நரகம் சாப்யதேக்யதம் ||

[ஸ்ரீரங்க மாஹாத்மயம். தஸாத்தயாபி 1-7]

[செல்வம் நிறைந்ததாய், மங்களங்களுக்கு இருப்பிடமான ஸ்ரீரங்கம் ஒப்பற்ற க்ஷேத்ரமாகும்: அதையடைந்த மனிதன் நரகத்தையும் தாழ்ந்த கதிகளையும் அடைவதில்லை] என்று சொல்லுகிற பெருமையை யுடைய ஸ்ரீரங்கதாமமாகிற திருவரங்கத் திருப்பதியைநோக்கிப் பயண கதியிலே எழுந்தருளி வடவாற்றிலே நிராடிக் கோவாதித்யவாதா நோர்த்தவபுண்ட்ரங்களைச் சாத்திக்கொண்டு இருந்தவளவிலே, இவர் எழுந்தருளின செய்தியை ஆளவந்தார் ஸ்ரீபாதத்துப் பெரியநம்பி முத லான முதலிகளும் ஜீயர்களும் ஏகாங்கிகளும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களும் ஸேட்டருளிப் பெருமானுக்கு விண்ணப்பஞ்செய்ய, பெருமானும் ஸேனை முதலியாருக்கு அருள்பாடிட்டருளி ‘நம்மிராமாநுசனை எதிர்கொண்டு அழைத்துவாரும்’ என்று திருவுள்ளமாயருள, அவர் பெரியநம்பி யுள்ளிட்ட முதலிகள் சீயர்கள் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடனே பெருமாள் பரிகரமான அனைத்துக்கொத்திலவர்களும் ஸேவிக்க அகிலநற்கத் தகீதவாத்யத்துடனே முத்தராய்ப்போருமொர்தனை நித்யவாஸிகள் விரைஹைகரையவாக வந்து எதிர்கொள்ளுமாபோலே திருக்காவேரி வடவாற்றின கரையவாக வந்து எதிர்கொள்ள, ராமாநுசனும் ஸேனை முதலியாரையும் பெரியநம்பிமுதலானாரையும் ஸேவித்து அவர் களைப்பின்சென்று கொண்டுபோய் கொடியணி நெடுமதிள் கோபு ரங்குறுகினர்’ என்கிறபடியே திட்கொடிமதிளையும் தாமோதரன் திருக்கோபுரத்தையும் கிட்டி ஸாஷ்டரங்கப்ரணமம்பண்ணி, திரு

மாலைதந்த பெருமாள் திருவிதி முன்னகப்புகுந்து ப்ரதஃஷிணமாக எழுந்தருளி த்ரிவிக்ரமன் திருவிதியையும் ப்ரதஃஷிணமாக எழுந்தருளிப்புகுந்து பெரிய பனிடத்தடியிலே சென்று தண்டன்ஸமர்ப்பித்து, ஸேவாக்ரமத்திலே ஆளார்யயுந் திருவடிதொழுது ஸ்ரீரங்க நாயகியாரையும் ஸேவித்து, ஸ்ரீ சந்த்ரபுஷ்கரிணியிலே தீர்த்த ஸ்விகாரம் பண்ணியருளி, திருக்கோபுரத்து நாயனார்களையும் ஸேவித்துப் புகுந்து கடைத்தலையிருந்து வாரும் சோம்பரான நம்மாழ்வார் முதலான ஆழ்வார்களையும் ஸேவித்து மற்றும் சுற்றியுள்ள எம்பெருமாண்களையும் ஸேவித்து, அணியினுர்செம்பொனைய அருவரையனைய கோயிலாகிய அணியரங்கன் திருமுற்றத்தே புகுந்து தண்டன்ஸமர்ப்பித்து உள்ளேசென்று ப்ரதஃஷிணமாக எழுந்தருளி ப்ரணவாகாரமான திவ்யவிமாநத்தையும் ஸேவித்து ஸேனைமுதன் யாரையும் திருவடிதொழுது அழகியமணவாளன் திருமண்டபத்தேற எழுந்தருளினவளவிலே 'வந்தவரெதிர்கொள்ள மாமணிமண்டபத்து' என்கிறபடியே முத்தனும்புபோருமவளை ஸ்ரீவைகுண்டநாதன் எதிர்கொள்ளுமாபோலே, எம்பெருமாள் திருக்கைத்தலத்திலே எழுந்தருளிப் புறப்பட்டு அழகியமணவாளன் திருமண்டபத்தளவாக எழுந்தருளி எதிர்கொண்டு உள்ளே புகுந்தருள, உடையவரும் விழுவது எழுவது தொழுவதாய் ஸேவித்துத் திருப்பள்ளியறையிலே புகுந்து அரங்கத் தன்னுள் பாம்பனைப் பள்ளிகொள்ளும் கடல்விளங்கு கருமேனியம்மான்றனைக் கண்ணாரக்கண்டு உகந்து மணத்தூணைபற்றி நின்று வாயாரவாழ்த்தி ப்ரேமபரவஸராய், அமலனாதிபிரானிற்படியே புாதூதி, கேலாந்தமாக 'கண்ட கண்கள் மற்றொன்றினைக் காணவே' என்னும்படி பெரியபெருமானை அநுபூவித்து, திருப்பல்லாண்டையுந் அநுஸந்தித்து

“நமோ நமோ வாங்க்மநஸாதிபூ,மயே

நமோ நமோ வாங்க்மநஸைகபூ,மயே]

நமோ நமோ஽நந்தமஹாவிபூ,தயே

நமோ நமோ஽நந்ததூயைகனிந்த,வே||”

“ந த,ர்மநிஷ்டே,ா஽ஸ்மி ந சாத்மவேதீ,

ந ப,க்திமாம்ஸ்த்வச் சரணாரவிந்தே,

அகிஞ்சநோ஽நந்யகூ,திஸ் ஸரணய

த்வத்பாத,மூலம் ஸரணம் ப்ரபத்யே||”

[ஸ்தோ-ர 21, 22]

[(ஸ்வயத்தனத்தால் அறிய நினைப்பவர்களுடைய) வாக்குக்கும், மதஸ்ஸுக்கும் எட்டாதவனான உனக்கு நமஸ்காரம்; (நீ காட்டக் கண்டவருடைய) வாக்குக்கும், மனஸ்ஸுக்குமே நிலமாயிருக்கிற உனக்கு நமஸ்காரம், அளவற்ற பெரிய ஐஸ்வர்யத்தை உடைய உனக்கு நமஸ்காரம்; அளவற்ற கருணைக்கு ஒரு கடலாயிருக்கும் உனக்கு நமஸ்காரம். ஸரணமடையத்தக்க எம்பிரானே! (அடியேன்) கர்ம யோகத்தில் நிலைநின்றவனல்லேன், ஆத்மஜ்ஞானமும் உடையேனல்லேன். உன் திருவடித் தாமரைகளில் பக்தியை உடையவனல்லேன். ஒரு உபாயமுமற்றவனும், வேறு புகலற்றவனுமான அடியேன் உன் திருவடித் தாமரைகளை உபாயமாக நிச்சயிக்கிறேன்.] என்று தம் பரமாசார்யரான ஆளவந்தார் தீவ்யஸூக்தியை அநுஸந்தித்து ஸேவித்துநிற்க. பெரியபெருமானும் ராமாதுசனை மிகவும் க்ருபைபண்ணியருளி, தீர்த்தப்ரஸாதங்களும் ப்ரஸாதித்து "நின் செம்மாபாதபற்புத்தகைசேர்த்து" என்கிறபடியே தேனேமலரும் திருக்கமலபாதமான துயரறுசுடரடிகளாலே இவருடைய உத்தமங்கூத்தை அலங்கரிக்க, இவரும் தாளிணைக்கீழ் வாழ்ச்சியைப்பெற்று நிரதியாதந்த, நிர்ப்புரராய் ஸேவித்துக்கொண்டு நிற்க. பெரியபெருமானும் உடையவரைத் தம் தாமரைக் கண்களால் நோக்கி. சோதிவாய் திறந்து "பொங்கோதஞ்சூழ்ந்த புவனியும் விண்ணுலகும்" என்கிற உபாய விபூத்யைஸ்வர்யத்தையும் உமக்கும் உம்முடையார்க்குந் தந்தோம்: நம்முடைய வீட்டின் கார்யத்தையெல்லாம் ஆராய்ந்து நடத்தும்" என்று (திருவுள்ளமாயருளி உடையவரென்ற திருநாமமும்) ப்ரஸாதித்தருள. உடையவரும் தீர்த்தப்ரஸாதமும், சூடிக்களைந்த தண்டூய்விரைநாறு கண்ணித்திருமாலு ப்ரஸாதமும், பொது நின்ற பொன்னங்கழலான ஸ்ரீ சடகோபனும், "வானவர் தாட்டையும் நீ கண்டுகொள்" என்கிற உபாயவிபூத்யைஸ்வர்யமும் கரதலாமலகமாக ப்ரஸாதிக்கப்பெற்று, பெரியதம்பி திருமுக மண்டலத்தைப் பார்த்தருளி "பெரியார்க்காட்பட்டக்கால் பெருத பயன் பெறுமானு!" என்று தேவரீர் திருவடிகள் ஸம்பந்தத்தையிட்டுப் பெருமாள் இப்படி அடியேனை வாழ்வித்தருளினார்" என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, பெரியதம்பியும் "கலியுங்கெடுங் கண்டுகொண்மின்" என்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்த புவியுய்யதர்த்தம் ப்ரத்யக்ஷமாச்சது" என்று அருளிச்செய்து, 'பெருமாள் நியமித்தருளின கார்யம் செய்தருள

லாகாதோ?" என்ன. உடையவரும் பெரிய திருமண்டபத்தே எல்லாருடனும், எழுந்தருளியிருந்து கருவூலங்களை மெல்லாம் ஆராய்ந்து அமுதுபடி சாத்துப்படி திருமாலை திருவிளக்குகளெல்லாம் ஆராய்ந்து நடத்தி. மற்றும் திருவாராதநத்துக்கு வேண்டினவையெல்லாங்குறைவறநடத்தி. கோயிலனைத்துக் கொத்திலவர்களுடையவும் ஏற்றத்தாழ்வுகளும் ஆராய்ந்து. திருமதிகள் முதலானவிடங்களில் திருப்பணிகளும் நடத்தியருளி * வண்டினமுரலுஞ் சோலை மயிவினமாலுஞ் சோலை கொண்டல்மீதணவுஞ் சோலை குயிவினங்கூவுஞ் சோலை, * கடியார் பொழில்களில் திருச்சண்பகந் தொடக்கமான திருப்பூமரங்களும் திருநந்தவனங்களும் ஆராய்ந்தருளி, மற்றமுண்டான திருவிளையாட்டு ஸீமைகளுமெல்லாம் ஆராய்ந்துகொண்டு போருகிறவளவிலே, அகனங்க நாட்டாழ்வானை ஸிஷ்யனுக்கிக் கோயிலுக்கு மேல்காவலாக வைத்தருளி "திங்களும் நாளும் விழாவறத" என்கிறபடியே ந்த்யோத்ஸவ பஷோத்ஸவ மாஸோத்ஸவ ஸம்வத்ஸரோத்ஸவம் முதலான மஹோத்ஸவங்களெல்லாம் தாழ்வற நடத்திக் கொண்டு போருகிற காலத்திலே.

12 ஆரூயிரப்படி குருபரம்பராப்ரபு, அவம்:— பெரியதிருமலைநம்பி வைபுவம் ஐதிஹ்ய நிர்வாஹம் 3 காண்க.

13. ஆரூயிரப்படி குருபரம்பராப்ரபு, அவம்:— அநந்தரம் இராமாநுசனும் பெரியநம்பி திருமாளிகைக்கு எழுந்தருளி அவர் திருவடிகளிலே தானுந்தடக்கையுங் கூப்பித் தண்டன் ஸமர்ப்பித்து 'ஆளவந்தார் ஸ்ரீபாதத்திலே ஸேவியாத இழவுதீரத் தேவரீர் திருவடிகளிலே ஆஸ்ரயிக்கப்பெற்றேன்; தேவரீர் திருவுள்ளத்திலுண்டான அர்த்த விசேஷங்களை அடியேனுக்கு ப்ரஸாதித்தருளவேணும்' என்று விண்ணப்பஞ் செய்ய, நம்பியும் 'அப்படியே ஆகிறது' என்று

"அஹோ த்,வயஸ்ய மாஹாத்மயமஹோ

வீர்யமஹோ ப,லம் !

மந்த்ரரத்நம் ஸூப,கரம் வேத,ஸாரம் ஸநாதநம் ||

ஸர்வபாபக்ஷயகரம் ஸர்வபுண்யவிவர்த்த,நம் !

ஸ்ரீகரம் லோகவஸ்யஞ்ச ஸத்யம் ஸம்ஸாரதாரணம் ||"

[ப்ரபந்தநாங்குதம் 108.40ல் எடுக்கப்பட்ட ஸ்ம்ருதி]

[த்வயத்தின் பெருமையும், வீர்யமும், பலமும் எத்தகையது! மங்களத்தை அளிப்பதாய், வேதஸாஹாயிருப்பதாய், பழையதாயிருப்பது மந்த்ரரத்னமான த்வயம், எல்லாப் பாபங்களையும் போக்குவதாயும்,

எல்லாப் புண்ணியங்களையும் வளர்ப்பதாயும், செல்வங்களைத் தருவதாயும், ஜனங்களை வசப்படுத்துவதாயும், உண்மையாகவே (அல்லது உடனே) ஸம்ஸாரத்தைத் தாண்டச்செய்வதாயுமிருப்பது அது] என்கிறபடியே பாபஹரமுமாய், புண்யவர்த்தகமுமாய், ஸம்ஸார பந்தத்தையறுக்கவற்றாய், மிகவும் ஸ்லாகிக்கப்பட்டு வேதஸாசனமமாய், மாங்கன்யகரமாய், மந்த்ரரத்தமாகிற த்வயார்த்தத்தை ஸவிசேஷமாகப் ப்ரஸாதித்தருளி, 'இன்னமும் சில அர்த்தவிசேஷங்களுண்டு; அவற்றை ஆளவந்தாருடைய அபிமானநாந்தர்ப்பூதரான திருக்கோட்டியூர் நம்பி ஸ்ரீபாதத்திலே சென்று கேளும்' என்று அருளிச் செய்தார்.

14. ஆரூயிரப்படி குருபரம்பராப்ரபுராவம்:— திருக்கோட்டியூர் நம்பி வைபவம் ஐதிற்ய நிர்வாஹம் 1 காண்க.

15. ஆரூயிரப்படி குருபரம்பராப்ரபுராவம்:— திருமாலையாண்டான் வைபவம் ஐதிற்ய நிர்வாஹம் 1 காண்க.

16. ஆரூயிரப்படி குருபரம்பராப்ரபுராவம்:— திருவரங்கப்பெருமா ளரையர் வைபவம் ஐதிற்ய நிர்வாஹம் 1 காண்க.

17. ஆரூயிரப்படி குருபரம்பராப்ரபுராவம்:— 'பெரிய நம்பி ஸ்ரீபாதத்திலே ஆஸ்ரயித்தபோதே ஸ்வரூப ஸித்தியுண்டாயிருக்க, இவர் பலர் ஸ்ரீபாதத்திலும் உபதேசங்கேட்கைக்கு அடியென்? அவர்கள் தாம் மேல்விழுந்து அர்த்தங்களை உபதேசிக்கைக்கு அடியென்?' என்னில்— ஒருசாஜா ஸ்வகுமாரார்த்தமாகப் பல மந்திரிகளிடத்தே நிதிகளை வைத்துத் தன்குமாரன் ப்ரபுத்ததான வானே கொடுக்கச் சொல்லிப் போமாபோலே, ஆளவந்தாரும் இவர்களிடங்களிலே ஒவ்வொரு அர்த்த விசேஷத்தை உபதேசித்து வைக்கையாலே, ஆளவந்தார் ஸ்ரீபாதத்திலே ஸேவித்து அவ்வர்த்தங்களைப் பெருத் இழவுதீர், இவர்கள் பக்கல் அவ்வர்த்தங்களைப் பெற்று இழவுதீர்ந்தாரித்தனை; இனி, இவ்வாசார்யர்களுக்கு ஆளவந்தாச் இளையாழ்வாரை 'ஆம் முதல்வன்' என்று கடைக்கித்து, 'நாம் உங்களுக்குச் சொல்லும் பரமரஹஸ்யத்தை இளையாழ்வாருக்குச் சொல்லுங்கோள்' என்று நியமித்தருளுகையாலே 'ஸிஷ்ய குகிலுமாய், ஆசார்யகுகிலுமாய்; விலக்ஷணஸம்பந்தமே வேண்டுவது' என்று மேல்விழுந்து உபதேசித்தார்கள்; ஆகையானே முன்புள்ள ஆசார்யர்கள் இவர்க்கு ஆசார்யர்களாய் விறுபெற்றார்கள்;

பின்புள்ளவர்கள் இவர்க்கு ஸிஷ்யர்களாய் ஸ்வரூபம் பெற்றார்கள்: ஒரு ஹாரத்தின் நடுவே மாணிக்கம் கிடந்து அந்த ஹாரத்தை சோபிதமாக்குமாபோலே, இடையே இராமாநுசமுனியாய் விளங்கினாரிறே.

18. ஆரூயிரப்படி குருபரம்பராப்ரபுராவம்:— திருக்கோட்டியூர் நம்பி வைபுவம் ஐதிறைய நிர்வாஹம் 2 காண்க.

19. ஆரூயிரப்படி குருபரம்பராப்ரபுராவம்:— அருளாளப்பெருமானெம்பெருமானார் உடையவரை ஆசிரயித்தல். பின்பு, யஜ்ஞமூர்த்தி என்கிற மஹாவித்வானான ஒரு ப்ராஹ்மணன் உங்காஸநாதத்துக்குப் போய் அங்கு ஸநாதம் பண்ணி அங்குள்ள வித்வான்களை ஜயித்து அங்கே மாயாவாத, ஸந்யாஸாஸ்ரமத்தையும் பரிசுரஹித்து வித்யையாலும் ஸிஷ்யஸம்பத்தாலும் மிகுத்தவனாயிராதிங்க, அவனும் அங்கே உடையவருடைய வைபவத்தைக் கேட்டு 'நாம் அங்கேறப் போய் அவருடனே தர்க்கிக்க வேணும்' என்று அநேக ஸாஸ்த்ரங்களையெழுதி க்ரந்தங்களையும் சுமை சுமையாகக் கட்டி எடுப்பித்துக் கொண்டு தன் வித்யாகுர்வமெல்லாம் தோற்றப் பெரியமதிப்புடனே அதித்வரையில் கோயிலேற வந்து உடையவரைப் பார்த்து 'என்னுடன் தர்க்கிக்க வேணும்' என்ன, இவரும் 'அப்படியே செய்கிறோம்; நீ தோற்றால் என்ன செய்கிறாய்?' என்ன, அவனும் 'நான் தோற்றேனாகில் உம்முடைய பாத்ரகையையச் சுமந்து உம்முடைய பேரையுமீட்டுக்கொண்டு உம்முடைய வித்யாந்தத்திலே புகுரக்கடவேன்' என்ன, உடையவரும் 'நாம் தோற்றோமாகில் க்ரந்த, ஸந்யாஸம் பண்ணித் தோற்றோமென்கிறோமீத்தனை' என்ன, அவனும் ஸம்மதித்து இப்படி அந்யோந்யம் ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணிக்கொண்டு பதினெட்டு நாள் அவதி யுரிட்டு இருவரும் ஒருவருக்கொருவர் தோலாமல் மத்தகஜங்கள் பொருமாபோலே தர்க்கிக்க, இப்படி பதினாறுநாள் ஒருவருக்கொருவர் தோலாமல் தர்க்கித்து அவனை ஜயிக்கப்போகாமல் பதினேழாம்நாள் அவனுடைய யுக்திப்ரபுலமாக, இவரும் அதுக்குமேலி ஒன்றுந் தோன்றாமல் நிங்க, அவ்வளவிலே அவனும் தன் வெற்றிதோற்ற எழுந்திருந்து அந்தைக்குப் போக, இராமாநுசனும் வ்யாகுலாத்: கரணராய் மடமே எழுந்தருளித் தம் திருவாராதநமான பேரருளாளரையுத் திருவடிவிளக்கி அமுதுசெய்யப் பண்ணி, பெருமா

எடன் வெறுத்து 'பெருமானே! ஆழ்வார் தொடங்கி ஆளவந்தா
 ளவாக இத்தனை காலம் ஓராண் வழியாய் ப்ரதிஷ்டிதமாய்
 வந்த இத்தர்ஸதம் அடியேனைத் தோற்றித் தோற்க்கடவதோ!
 இந்துள்வரையில் தேவரீர் ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதிகள் ஸத்ய
 மென்று ப்ரமாணத்தை நடத்திக்கொண்டு போந்தீர்; இப்போது
 ஒரு ம்ருஷாவாதியைக் கொண்டுவந்து என்னுடைய காலத்திலே
 எல்லா ப்ரமாணங்களையும் அழித்துப்போகட்டு லீலைஎண்டாடத்
 திருவுள்ளமாகில் அப்படியே செய்தருள்' என்று விண்ணப்பஞ்
 செய்து தாகும் அமுது செய்யாமல் கண்வளர்ந்தருள். பேரருளா
 ளரும். அன்று ராத்ரி இவர் ஸ்வபந்தத்திலே எழுந்தருளி
 'இனையாழ்வீர்! நீர் முசிப்பானேன்? உமக்கு ஸமர்த்தனாயிருப்பா
 னொரு ஸிஷ்யனை உண்டாக்கித் தந்தோங்கானும்; உம்முடைய
 பரமாசார்யரான ஆளவந்தார் அருளிச்செய்த மாயாவாத, உண்ட,
 தத்தைச் சொல்லி அவனை ஐயியும்' என்று அருளிச்செய்தருள்,
 உடையவரும் விடிவோரை திருநாமோச்சாரணம் பண்ணியெழுந்
 திருந்து திருக்கண்களை விழித்து 'இதொருஸ்வப்நயிருந்தபடியென்'
 என்று மிகவும் திருவுள்ளமுகந்து ஸ்வப்நத்தில் அருளிச்செய்த யுக்தி
 யைத் தம் திருவுள்ளத்திலே கொண்டு எழுந்தருளியிருந்து ஸந்தோ
 ஷத்துடனே நித்யகர்மானுஷ்ட, நஞ் செய்தருளித் தம் திருவாராத, ன
 மான பேரருளாளரையும் ஸேவித்துப் புறப்பட்டு ப்ரஸந்தக, ம்
 பீ, ரமாய்க்கொண்டு தர்க்ககோஷடியிலே எழுந்தருள். அவ்வளவிலே
 அந்த வித், வானும் ப, ட, வ ஐ ரு னு கையாலே உடையவர்
 எழுந்தருளுகிற க, ரப்பீ, ரயத்தையும் ஸந்தோஷத்தையுங்கண்டு 'இவர்
 நேற்று இங்கு நின்றும் எழுந்தருளும்போது சோம்பிக்கொண்டு
 போனார்; இப்போது மத்தகஜம்போலே இங்கே வசாதின்கூர்! ஆகையால்
 இது மா நுஷமன்று. அதிமானுஷ சேஷ்டித
 மாயிராநின்றது' என்று நிர்ஸயித்து, சடக்களை எழுந்தி
 ருந்து எதிரேசென்று உடையவர் திருவடிகளிலே ஸேவித்து 'தேவர்
 ருக்குத் தோற்றேன்' என்று ஸீபாத, ரகைகளை ஸீராவாறுநித்துக்
 கொண்டு 'அடியேனை இரங்கியருளவேணும்' என்ன, உடையவரும்
 'இதென்!' என்று திகைத்து 'தர்க்கிக்கலாகாதோ?' என்ன, அவனும்
 உடையவரைக்குறித்து 'தேவரீருக்குப் பெரியபெருமான் ப்ரத்யக்ஷமான
 பின்பு, தேவரீரென்ன பெரியபெருமாளென்ன பேதமில்லையென்று

அறிந்தேன்; இனி அடியேன் தேவரீர் ஸந்நிதியில் வாய்திறந்து ஒருவார்த்தை சொல்லப் பராத்யயில்லை' என்ன. உடையவரும் உகந்தருளி. 'ஆகிலும் நீர் சொன்ன மாயாவாதஸித்தாந்தத்திலும், ப்ரஹ்மம் நிராகுணமென்கையாலே அந்த ப்ரஹ்மத்திற்கு ஸத்யத்வாதி குண யோகங்களைச் சொல்லுகிறவேதவாக்யங்கள் அப்ரமாணங்களாய்விடும். அவித்யா திரோஹிதமான ப்ரஹ்மத்துக்கு குணயோக முண்டாகையாலே ஸகுணநிருதியில் விரோதமில்லை என்றிராகில் அது கூடாது; எங்ஙனெனென்றில்:—

“ஜ்ஞாநரூபம் பரம் ப்ரஹ்ம தந்நிவர்த்தயம் ம்ருஷாத்மகம் |
அஜ்ஞாநஞ்சேத் திரஸ்குர்யாத் க:ப்ரபு,ஸ்தந்நிவர்த்ததநே ||”

[ஸ்ரீபாஷ்யம் ஜிஜ்ஞாஸாதிகரணம் மஹாஸித்ததந்தம் அவித்யாபங்க, பாக்யத்தில் எடுக்கப்பட்ட நாதமுனிகள் அருளிய ஸ்லோகம்] [ஞானஸ்வரூபமான பரம்பொருளை, அந்த ப்ரஹ்மத்தால் போக்கடிக்கத் தக்கதாய், பொய்யானதான அஜ்ஞானம் (அவித்யை) மறைக்குமாகில் அந்த அஜ்ஞானத்தை யாரால் அழிக்கமுடியும்?] என்கிற படியே ஜ்ஞாநரூபமாகிருந்துள்ள பரப்ரஹ்மத்தை அஜ்ஞானரூபமான அவித்யை மறைத்ததாகில் அந்த அவித்யைக்கு நாசமில்லையாகையாலே, அது நித்யமாய்விடும்; அப்படியாகிலென்னென்னில்:— அவித்யை என்றும், ப்ரஹ்மம் என்றும் இரண்டு வஸ்து உண்டாகையாலே அத்வைதமென்கிற மஹாகூஜம் த்வைதமாகிற ஆழங்காற்சேற்றிலே அமிழ்ந்தது' இத்தயாத்யுத்திகளை அருளிச்செய்ய, அவனும் இசைந்து இவர்க்குத் தோற்று. ஏகதண்டத்தை முறித்தெறித்துவிட்டு எப்பெருமானார் திருவடிகளிலே ஸாஷ்டாங்க ப்ரணாமம் பண்ணிக் கொண்டு கிடக்க, எப்பெருமானாரும் தம் திருவடி ஸர்க்களாலே அவன் முடியை ஸோபிதமாக்கி எடுத்தனைத்துக்கொண்டு மிகவும் க்ருபை செய்தருள, அவனும் 'அடியேனுக்கு த்ரித,ண்ட,காஷாயாதிகளை ப்ரஸாதித்தருளவேணும்' என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, உடையவரும் 'அப்படியே செய்கிறோம்' என்று திருவுள்ளம் பற்றி. 'முகபு ஸிகா வஜ்ஞோபவீதத்யாகம் பண்ணுகையாலே அதற்கு ப்ராயஸ்சித்தம் பண்ணவேணும்' என்று

“ஹிநோ யஜ்ஞோபவீதேந யதி,ஸ்யாத் த்யாந பி,ஷ்டாக: |
தஸ்ய க்ரியா நிஷ்ப,லாஸ்ய: ப்ராயஸ்சித்தம் விதி,யதே ||
கூரயத்ரீ ஸஹிதாயைவ ப்ராஜாபத்யாந் ஷட,ாசரேத் |

புநஸ ஸம்ஸ்கார் மாஹ்ருத்ய தார்யம் யஜ்ஞோபவீதகம் ||”

[ப்ரபந்தநாமருதம் 25-46, 47ல் எடுக்கப்பட்ட ஸ்ருதி]

[பரப், பரஹ்மத், யானப் செய்யும் துறவி யஜ்ஞோபவீதமற்றவனான அவனுடைய கிரியைகளெல்லாம் பயனற்றவைகளாகும், அவனுக்கு ஸாஸ்திரங்களில் பிராயச்சித்தம் விதிக்கப்படுகிறது. அவன் காயத்ரி மந்திரஜபம் செய்தபோதிலும் ஆறு ப்ராஜாபத்ய க்ருச்ச்சூரங்களைச் செய்விக்கவேண்டும். அவனுக்கு மறுபடியும் உபநயனம் முதலான ஸம்ஸ்காரத்தைச் செய்வித்து யஜ்ஞோபவீதம் அணிவிக்கவேண்டும்.] என்கிறபடியே ஸாஸ்த்ரோக்த ப்ரக்ரியையாலே ப்ராயச்சித்தமும் பண்ணுவித்து ஸிக்ஷாயஜ்ஞோபவீதங்களையும் தரிப்பித்து.

‘ப்ரத்யாயஸ்தாபஸம்ஸ்காரோ வைஷ்ணவோ

முநிபி, ஸம்ஸ்கருத: |

ஸர்வாஸ்ரமேஷு வஸதாம் ஸ்த்ரிஸூத்ரானாம்

த், விஜோத்தம ||”

[ப்ரபந்தநாம்குதம் 4-8ல் எடுக்கப்பட்ட ஸ்மருதி]

[அந்தணர் தலைவரே! ப்ரஹ்மசர்யம், இஸ்வரம், வாத்ஸதம், ஸந்யாஸம் (துறவறம்) என்னும் நாலு ஆஸ்ரமங்களிலிருக்கும் இருபிறப்பாளர்களுக்கும், பெண்களுக்கும், சூத்ரர்களுக்கும் விஷ்ணுஸம்பந்தியான தாபஸம்ஸ்காரம் நன்கு தரிக்கத்தக்கதாக முனிவர்களால் கூறப்பட்டது.] என்கிறபடியே திருவிஸ்சினை முதலாகப் பஞ்சஸம்ஸ்காரங்களையும் ப்ரஸாதித்து,

“உபவீதம் த்ரித, ண்ட, ஞ்ச பாத்ரம் ஜலபவித்ரகம் |

கௌபீநம் கடிஸூத்ரஞ்ச ந த்யாஜ்யம் யாவத,ாயுஷம் ||”

[ப்ரபந்தநாம்குதம் 4-9ல் எடுக்கப்பட்ட ஸ்மருதி]

[பூனூல், த்ரிதண்டம், கரகமௌஸ்ப்படும் பாத்ரம், ஜலபவித்ரம், கோவணம், அரைநாண் ஆகியவை ஆயுளுள்ளவரையில் (ஸந்யாஸிகளால்) கைவிடத்தகாதவை] என்கிறபடியே ‘த்ரித, ண்ட, காஷாயாதி, களை நீர் உள்ளதனையும் த்ரியுய்’ என்று ப்ரஸாதித்தருளி, உகப்பின் மிகுதியாலே பேரருளாளர் தமக்கு ஸ்வபந்தமுகே, ந அருளிச்செய்தருளின் உபகாரத்திற் ஸ்மாரகமாக ‘அருளாளப் பெருமானேம்பெருமானார்’ என்று திருநாமஞ்சாத்தியருளினார்.

அநந்தரம் அவரை அழைத்துக்கொண்டுபோய் நம்பெருமானையும் ஸேவிக்கப்பண்ணித் தீர்த்தப்ரஸாதமும் பூசட, கோபனும் ப்ரஸாதிப்பித்துப் புறப்பட்டு மடமே கொண்டுபோய்த் தம் திருவாராதனமான பேரருளாளரை ஸேவிக்கப்பண்ணுவித்து ‘இவர்

காணும் உபமை நம்பக்கல் சேர்த்தருளினவர்' என்று அருளிச் செய்து அவரைத் திருவாராதநம் பண்ணி அழுதுசெய்வித்துத் தாரும் அழுது செய்து இவர்க்குத் தளிகைப் ப்ரஸாதமும் ப்ரஸாதித் தருள, இவரும் அழுது செய்து ஸுஹருஷ்டராய் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் காலத்திலேயே. உடையவர் இவரைப் பார்த்து 'வாரீர், அருளாளப்பெருமானெம்பெருமானாரே! ஆழ்வார்கள் அருளிச் செய்த திவ்யப்ரபந்தங்களை ஓதீர்' என்று அருளிச்செய்து, திருப்பல் லாண்டுதொடங்கி நாலாயிரமும் ஓதுவித்து, மற்றும் வேண்டும் தத்வஸிஷைகளையும் ப்ரஸாதித்தருளினார்.

அநந்தரம் உடையவர். ஆழ்வானையும், ஆண்டானையும், அரு ளாளப்பெருமானெம்பெருமானாரையும் க்ருபை பண்ணிக்கொண்டு. வித்வத், கேஷ்டியாக நடக்குங்காலத்திலே, ஆசார்யர்களெல்லாரும் வந்து உடையவர் திருவடிகளிலே ஆஸ்ரயித்ததைக்கேட்டு அநந் தாழ்வானும், எச்சானும், தொண்டனார் நம்பியும், மருதூர் நம்பியும் உடையவர் திருவடிகளிலே ஆஸ்ரயிக்கவேனுமென்று எழுந்தருள, அவர்களை அருளாளப்பெருமானெம்பெருமானார் ஸ்ரீபாதத்திலே ஆஸ்ரயிப்பித்தருளினார். அப்போது அவரும் பீடராய் அவர்களைக் குறித்து 'குருவியின் கழுத்திலே பளங்காயைக் கட்டினாற்போலே உடையவர் செய்தார்; நீங்கள் எம்பெருமானார் திருவடிகளே தஞ்சம் என்றிருங்கோள்' என்று அருளிச்செய்தருளினார்.

பின்பு உடையவரும் அமர்சுவையாயிரமான திருவாய் மொழிக்கு அர்த்தமருளிச்செய்துகொண்டு திவ்யகோஷ்டியாக எழுந்த தருளியிருக்கிறவளவிலே "ஓழிவில் காலமெல்லாமுடனாய் மன்னி" என்கிற திருவாய்மொழி நடவாநிற்க, "சிந்துபூ மகிழுந் திரு வேங்கடம்" என்கிறவிடத்திற்கு அர்த்தமருளிச்செய்கிறவர், முதலி களைப் பார்த்தருளி, 'புஷ்பமண்டபமான பெரியதிருமலையிலே திரு வேங்கட முடையானுக்கு உகப்பாகத் திருநந்தவனஞ்செய்து திரு மலை கட்டிச்சாத்துவார் ஆரேனும் உண்டோ?' என்று அருளிச் செய்ய, அவ்வளவிலே அநந்தாழ்வான் எழுந்திருந்து 'அடியேன் விடைகொள்ளுகிறேன்' என்று விண்ணப்பஞ்செய்து, தண்டன் ஸமர்ப்பித்துத் திருமலைக்கு எழுந்தருளித் திருவேங்கடமுடையானையும் திருவடித்தொழுது திருநந்தவனஞ்செய்து, அத்திரு நந்தவனத்திற்கு 'இராமாருசன்' என்று திருநாமஞ்சாத்தித் திருமலை கட்டித் திருவேங்கடமுடையானுக்கு ஸமர்ப்பித்துக்கொண்டு எழுந்த தருளியிருக்க, அத்தை உடையவர் கேட்டு உகந்தருளி, திருவாய் மொழி ப்ரபந்தார்த்தத்தைத் தீவ்ரமாக நடத்திச் சாத்தியருளினார்.

பின்பு உடையவரும் நம்பெருமானை ஸேவித்து “அடியேன் பேரரு னாளரையும், திருவேங்கடமுடையானையும் திருவடிதொழுது மீண்டு விடைகொள்ளுகிறேன்” என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, பெருமானும் “போய்க் கடுகவருவது” என்று திருவுள்ளமாயருள. உடையவரும் முதலிகளுடனே புறப்பட்டு, திருக்கோவலூரில் ஆழ்வார்கள் நாயனாரையும் திருவடிதொழுது, பெருமாள்கோயிலேற எழுந்தருளித் திருக்கச்சிநம்பி மடமே சென்று,

“ஸ்ரீமத் காஞ்சீ முநிம் வந்தே, கமலாபதி நந்திநம் |

வரதாங்கு, நிலதா ஸங்க, ரஸாயநபராயணம் ||”

[திருக்கச்சிநம்பி தனியன்]

[கமலாபதியின் (கமலையாரின் கணவரான வீரராகவரின்) பிள்ளையாய், பேரருளாளனுடைய திருவடிகளிலே எப்போதும் அன்பு செலுத்து வதாகிற போஷக் மருந்தைப் பருகுகின்றவரான திருக்கச்சிநம்பியை வணங்குகிறேன்.] என்று விண்ணப்பஞ்செய்துகொண்டு நம்பி திரு வடிகளிலே தண்டன் ஸமர்ப்பித்து நிற்க, அவரும் க்ருபைபண்ணி யருள, அவருடனேகூட எழுந்தருளி, அவர் புருஷகாசமாக ஸ்ரீ கோபுரராஜனையும் ஆணைகாத்தபெருமானையும் ஸேவித்து உள்ளே புகுந்து

“மஹாவராஹம் தே, வேஸம் த்ரஷ்டுகாமோ ரஸாதலாத் |

நிர்யயௌ யத்ர ப, க, வாநநந்த: பந்நகே, ஸ்வர: ||

தீர்த்தே, தஸமிந் மஹாபுண்யே ஸித்த, ஸங்க, நிஷேவிதே |

ஸமாஹ்ருதாநி தீர்த்த,ாநி ஸர்வாணி முநிபி, ஸ்தத்தா ||”

[அயர்வறுமடார்களாதிபதியான வராஹப்பெருமானை ஸேவிக்கவிரும்பி ஜ்ஞாநா சித்ரு, ஸாபூர்ணராய், பாம்புகட்கரசரான அநந்தன் ரஸாதலத்திலிருந்து எதில் நின்று வெளிவந்தாரோ, ஸித்தர்கள் பலரால் ஸேவிக்கப்படும் அந்த அநந்த ஸரஸ்ஸாகிற பெரிய புண்ய தீர்த்தத் தில் அப்போது முனிவர்களாலே கங்கை முதலான எல்லா நதிகளின் தீர்த்தங்களுக்கொண்டு வந்து சேர்க்கப்பட்டன] என்று சொல்லப்பட்ட மாஹாத்மயத்தையுடைய திருவளந்த ஸரஸ்ஸிலே நீராடி, கேஸவாதி, த்வாதா, நாமங்களை யுஞ் சாத்தியருளி எறிதிரைவையம் முற்றும் ஆ—29

ஏனத்துருவாயிடந்த ஞானப்பிரானையும் ஸேவித்து, ப்ரதக்ஷிணமாக எழுந்தருளி ஆழ்வார்களையும் ஸேவித்து, ஸ்ரீபுஸ்பிடத்தையும் தண்டனிட்டு, ஜயவிஜயர்களையும் ஸேவித்து, ப்ரதக்ஷிணமாக எழுந்தருளித் திருவநந்தாழ்வானையும் ஸேவித்து, திருப்பற் றடியிலேயும் தண்டனிட்டு, அதற்குக் கிழக்காகத் தம்மை விசேஷ கடாஷஞ் செய்தருளின யமுனைத்துறைவர் திருமுற்றத்திலே

“நமோநமோ யாமுநாய யாமுநாய நமோ நம:”

[ஆளவந்தார் தனியன்]

[யாமுனமுனிவர்க்குப் பலகால் வணக்கம்] என்று அநுஸந்தித்து தண்டன் ஸமர்ப்பித்து, கரியமாணிக்கத்தெம்பெருமானையும் திரு வடிதொழுது, ஸ்ரீபுண்யகோடி, விமானத்தையும் ஸேவித்து, திருமடைப்பள்ளி நாச்சியாரையும் ஸேவித்து உள்ளேபுகுந்து பேரருளாளன் பெருந்தேவியாரையும் திருவடிதொழுது

“ஆகாரத்ரயஸம்பந்நாம் அரவிந்த, நிவாஸிநீம் |

அஸேஷஜகதீ, ஸித்ரீம் வந்தே, வரதவல்லபாம் ||”

[அழகிய தாமரை மலரில் வாழ்பவளும், அனைத்துலகங்களையும் நிய மிப்பவளும், வரதனுக்கு இனியவளும், (அநந்யார்ஹஸேஷத்வம், அநந்யஸரணத்வம், அநந்யபேதக், யத்வம் என்னும்) (அல்லது ப்ராப்யத்வம், புருஷகாரத்வம், ஸேஷித்வம் என்னும்) மூன்று ஆகாரங் களோடு கூடியவளுமான பெருந்தேவித் தாயாரை வணங்குகிறேன்.] என்று அநுஸந்தித்துத் தீர்த்த ப்ரஸாதமும் ஸ்வீகரித்து, புறப் பட்டு ப்ரதக்ஷிணமாக எழுந்தருளித் திருவபிஷேக மண்டபத்திலே திருவாழியாழ்வானையும் பெரியத்ருவடியையும் ஸேவித்து, சேன் தலத்து அபரர்தமையாளும் சேனைநாதன் சமல் வணங்கி எழுந்தருளி

‘அஸேஷகிரிராஜாய ஸ்ரீஹஸ்திகிரயே நம:”

[மலைகளனைத்திற்கும் அரசனான அத்திகிரிக்கு வணக்கம்.] என்று தண்டன் ஸமர்ப்பித்து வையமாளிகையிலேறி ஸேவாக்ரமத்திலே நம்பியை முன்னிட்டுக்கொண்டு உள்ளேபுகுந்து உலகேத்துமாழி யானத்தியூரான பேரருளாளரையும் ஸேவித்துநின்று, திருப்பல் லாண்டையும் வரதராஜாஷ்டகத்தையும் அநுஸந்தித்துத் தென்னத்தி

பூரர் கழனினைக் கீழ்ப்பூண்ட அன்பாளராய் நிற்க, திருக்கச்சி நம்பியும் இலர்க்குத் தீர்த்தப்ரஸாதமும், துயரறுகடரடியான ஸ்ரீசடகோபனும் ப்ரஸாதப்பித்தருள, ஸ்விக்கரித்து க்ருதார்த்தராய்ப் புறப்பட்டுத் திருக்கச்சி நம்பியுடனே 'அடியேன் பெரியதிருமலைக்கு விடை கொள்ளுகிறேன்' என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, அவரும் 'சென்று வணங்குமினோ சேனுயர் வேங்கடத்தை' என்று அருளிச்செய்து விடைகொடுத்தருளினார்.

20. ஆரூயிரப்படி குருபரம்பராப்ரபாவம்:— பெரிய திருமலை நம்பி வைபவப் ஐதிஹ்ய நர்வாஹம் 1 காண்க.

21. ஆரூயிரப்படி குருபரம்பராப்ரபாவம்:—(எம்பார் ப்ரபாவம்) ஸ்ரீகோவிந்தப்பெருமாள் திருமலைநம்பி திருமாளிகையிலே ஸர்வவித கைங்கர்யங்களும் பண்ணிக்கொண்டிருக்கும்படியைக் கண்டு உடையவர் ப்ரீதராயிருக்கிறவளவிலே, ஒருநாள் நம்பிக்குத் திருப்படுக்கை படுத்து முந்துறத்தாம் அதிலே கண்வளர்ந்து பார்க்க, இத்தை எம்பெருமானார் கண்டருளி 'இப்பரிமாற்றம் இருந்த பொல்லாங்கு என்?' என்று அதைப் பெரிய திருமலைநம்பிக்கு விண்ணப்பஞ்செய்ய, நம்பியும் அவரையழைத்து "கோவிந்தப் பெருமாளே! நீர் நமக்குப் படுத்த படுக்கையிலே படுத்துக்கொண்ட ரென்று கேட்டோம்: இப்படி செய்யலாமோ? இதற்குப் புலம் என்?" என்று கேட்டருள, ஸ்ரீகோவிந்தப்பெருமானும் 'நமக்கு நரகமே புலம்' என்ன, நம்பியும் 'இத்தை அறிந்திருந்தும் செய்வானேன்?' என்ன, இவரும் 'தேவரீர் திருமேனியில் ஒன்று உறுத்துதல் ஊர்தல் சுடித்தல் செய்யாமல் கண்வளர்ந்தருளப் பெற்றால், அடியேனுக்கு நரகமே அமையும்' என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, இத்தை உடையவர் கேட்டருளி, 'ஈதொரு ப்ரதிபத்திவிசேஷம் இருந்தபடி என்! என்று உகந்தருளினார். ஒருநாள் நம்பியுடைய திருநத்தவந்ததை நோக்கிக்கொண்டு உடையவர் எழுந்தருளாநிற்க, ஓரிடத்திலே கோவிந்தப்பெருமாள் ஒரு பாய்பின் வாயிலே கையிட்டு மீளவும் தீர்ப்புக் கைங்கர்யத்திலே போக, உடையவரும் இதுகண்டு 'கோவிந்தப்பெருமாளே! என் செய்தீர்?' என்று கேட்க, அவரும் 'பாய்பு நாக்கை நீட்டிக்கொண்டு நோவுபடும்படியைக் கண்டு அதன் நாக்கிலே முள்ளிருக்க வாய்கிணை' என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, உடையவரும் 'இவருடைய பூததத்யை இருந்தபடி என்!' என்று உகந்தருளினார்.

அநந்தரம் எம்பெருமானாகும் ஸ்ரீராமாயணம் சாத்தினவாதே பெரிய திருமலைநம்பி ஸ்ரீபாதத்திலே தண்டன் ஸமர்ப்பித்து 'அடியேன் திருவரங்கப்பெருநகரை நோக்கி விடைகொள்ளுகிறேன்' என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, நம்பியும் 'இத்தனை தூரம் எழுந்தருளின் உமக்கு நாம் ஒன்றும் தரப்பெற்றிலோமே!' என்ன, இவரும் 'அப்படி தந்தருளாத் திருவுள்ளமுண்டாகில் "சார்ந்த இருவல்வினைகளும் சரித்து மாயப்பற்று அறுத்துத் தீர்ந்து தன்பால் மனம் வைக்கத் திருத்தி" என்கிறபடியே இவருடைய துர்வாஸதையைச் சேதித்து "பொய்ந்தின்ற ஞானமும் பொள்ளா வொழுக்கும் அழுக்குடம்பும், இந்நின்ற நீர்மை இனி யாமுறுமை" என்னுப்படி பண்ணியருளி, "உடன் கூடுவதென்று கொலோ!" என்றிருந்த அடியேன் தினைவைத் தலைக்கட்டியருளின தேவரீர் அடியேனுக்கு இந்த கோவிந்தப்பெருமானைத் தந்தருளவேணும்' என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, பெரிய திருமலைநம்பியும் அவரையழைத்து 'வாரீர் கோவிந்தப் பெருமானே! எம்பெருமானாரை நம்மைக் கண்டாற்போலே ஸேவித்திரும்' என்று உத்குத்தரார பூர்வகமாகக் கொடுத்தருளினார்.

உடையவர் அவரையும் கூட்டிக்கொண்டு நம்பிக்கு தண்டன் ஸமர்ப்பித்துப் புறப்பட்டு வண்டு வளங்கிளரும் நீள்சோலை வண்பூங் கடிகையிலே சென்று க்டிகாசலமேறி மிக்கார் வேதவிமலர் விழுங்கும் அக்காரக்கனியையுங் கண்டு ஸேவித்துக் களித்து, அங்கு நின்றுப் புறப்பட்டுத் திருப்புக்குழியிலே எழுந்தருளி க்ருத்தரபுஷ்கரிணியிலே தீர்த்தம் ஸ்விகரித்துப் பெரியவுடையாரையும் திருவடிதொழுது சண்டப்ரசண்டரீகளையும் சரணமடைந்து, உள்ளே புகுந்து மரகதவல்லியாரையும் திருவந்தர்த்தவானையும் ஸேவித்து, மற்றும் ஸேவாக்கரம் தப்பாமல் ஸேவித்து ப்ரதக்ஷிணமாக எழுந்தருளிப் புகுந்து ஸேனை முதலியாரையும் திருவடிதொழுது பொன்முடியம் போரேற்றை யெம்மனை நூற்றடந்தோள் தன்முடிவொன்றில்லாத தண்முழாய்மாலையையும் ஸேவித்து நின்று,

“ஸுவர்ண மகுடாநந்த துளஸீமால்ய ஸோபித |

ஸமஸ்தஜகதாதார ஸங்கசக்ர கதூதர ||

தூமோதர ஹ்ருஷீகேஸ த்ரயீமய ஜநார்த்தந |

தூநவாரே ஜகநநாத, ஸார்ங்கபாணே நமோஸஸ்து தே ||”

[ொற்கிரீடமுடையவரே! முன்றுவிதமான அளவற்றவரே! துழாய் மாலையால் அழகுபடுத்தப்பட்டவரே! எல்லாவுலகிற்கும் ஆதாரமானவரே! சங்கம், சக்ரம், கதை முதலான ஆயுதங்களை தரிப்பவரே! கண்ணிக்குறுங்கயிற்றால் கண்டுண்டவரே! ஐம்புலன்களுக்கு ஈசரே! வேதஸ்வரூபியே! ஐந்தார்த்தனரே! அஸுரசத்ருவே! லோகநாதரே! சார்ங்கமெனனும் வில்லாண்டவரே! உமக்கு வந்தனம் ஆகுக] என்று அநுஸந்தித்துநிற்கத் தீர்த்தப்ரஸாதமும் ப்ரஸாதிக்க ஸ்லீகரித்து தண்டளிட்டுப் புறப்பட்டுத் திருவெஃகா முதலிய அங்குள்ள திருப்பதி களையும் ஸேவித்து மீண்டு திருக்கச்சிநம்பி ஸந்திதியிலே எழுந்தருளினார்.

“அவனை விட்டகன்றுயிராற்றகில்லா” என்று மாபோலே ஸ்ரீ கோவிந்தப்பெருமாள் திருமேனியில் வைவண்ணயம் பிறந்து முகம் உருவின் இருப்பைக்கண்டு உடையவரும் இவரகவாயில் எண்ண மறிந்து ‘கோவிந்தப்பெருமானே! நம்பியை ஸேவித்து வாரும்’ என்று இரண்டு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் கூட்டியனுப்பித் திருக்கச்சிநம்பியுடனே பேரருளாளரை ஸேவித்திருந்தார். கோவிந்தப்பெருமானும் திருப்பதியிலே எழுந்தருளி நம்பி திருமானிசை வாசலிலே தண்டன் ஸமர்ப்பித்து நிற்க, அங்குள்ளார் அவரைக்கண்டு உள்ளேசென்று பெரிய திருவலைநம்பிக்கு விண்ணப்பஞ்செய்ய, நம்பியும் திருவுள்ளங்கலங்கி ‘பித்தனைப் போகச்சொல்லுங்கோள்’ என்ன. தேவிகளும் ‘இத்தனை தூரம் இளைத்துவந்தவரை அழைத்து ஸேவையும் ஸ்ரீபாததீர்த்தமும் தளிகைப்ரஸாதமும் ப்ரஸாதிக்கவேண்டாபோ?’ என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, நம்பியும் ‘விற்ப பகவுக்குப் புல்லிடுவாருண்டோ?’ என்று கைநட்டு, ரீயத்தையே ப்ரகாஸிப்பித்து முகங்கொடாமல் தள்ளிவிட, கோவிந்தப் பெருமானும் அங்கு நிரர்ஸர்யத் திருவாசலிலே தண்டன் ஸமர்ப்பித்து ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடனே மீண்டு பெருமான்கோயிலேற எழுந்தருளி உடைய வகீர் ஸேவித்து நிற்க, ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் இந்த வ்ருத்தாந்தத்தை விண்ணப்பஞ்செய்யக் கேட்டருளி நம்பியுடைய ஸர்வஜ்ஞதையை ஸ்லாகித்து ‘கோவிந்தப்பெருமானையும் பிற்காலியா தபடி தம் ஸௌஸ்ப்ய ஸௌஸரீர்யாதி, சூணங்களாலே ஆழங்காற்படுத்திக் கொண்டு திருக்கச்சிநம்பிக்கு தண்டன் ஸமர்ப்பித்து விண்ணப்பஞ்செய்து புறப்பட்டுத் திருவரங்கன் திருப்பதியை நோக்கி யெழுந்தருள், அங்குள்ள முதலிகளெல்லோரும் எதிர்கொள்ள எழுந்தருளி

ஸேவாக்ரமத்திலே நம்பெருமானே ஸேவித்து நிற்க. பெருமானும் சோதிவாய்திறந்து 'நம்வடக்குமலைக்குப் போய் வந்தீரோ?' என்று வினவியருளித் தீர்த்தப்ரஸாதமும் ஸ்ரீசடகோபமும் ப்ரஸாதிக்க ஸ்வீகரித்துப் புறப்பட்டு மடமேயெழுந்தருளி ஸ்வாபிஷமாநாந்தர்ப் பூ, தரான முதலிகளையும் க்ருபைபண்ணிக்கொண்டு எழுந்தருளி யிருந்தார்.

ஸ்ரீகோவிந்தப்பெருமானுக்கு எம்பெருமானாகோஷ்டியில் அநு பவமும் அவர் விக்ரஹாநுபவமும் அவர் ஸல்லாபங்களும் அவர் திருவடிகளிலே கைங்கர்யங்களுமே காலகோபமாய் நித்,ராலஸ்யங் களுமின்றிக்கே ப்ரத்யஹம் நடவாநிற்க. ஒருநாள் உடையவரும் முதலிகளும் பெரியதிருவோலக்கமாக எழுந்தருளியிருக்க, முதலிக ளெல்லாரும் கோவிந்தப்பெருமானுடைய ஜ்ஞாதபுக்திவைராக்யங் களையும் ஸ்வாசார்யபதே,கநிஷ்டை,யையும் சொல்லித் தலைதுலுக் கிக்கொண்டாட, ஸ்ரீகோவிந்தப்பெருமாள் தாமும் 'அது ஒக்கும் ஒக்கும்' என்று அவர்களைக் காட்டில் தம்மைத்தாமே மிகவும் ஸ்லாகித் துக்கொள்ள, உடையவரும் அது கண்டு அவரைக்குறித்து 'எல் லாரும் உம்மை ஸ்லாகித்தால் நீர் நைச்யாநுஸந்த,நம் பண்ண வேண்டியிருக்க அது செய்யாதே. நீர்தாமே உம்மை ஸ்துதித்துக் கொள்ளாநின்றீர். இப்படி செய்யுமது ஸ்வரூபத்திற்குச் சேருமோ?' என்று . அருளிச்செய்ய. ஸ்ரீகோவிந்தப்பெருமாள் உடையவரைப் பார்த்து 'ஐயோ! முதலிகள் அடியேனைக் கொண்டாடில். காள ஹஸ்தியில் கையும் குடமும் கழுத்தில் இலந்தைக்கொட்டை வடமு மாய்க்கொண்டு எளிவரவுபட்டு நின்ற அந்நிலையைக் கொண்டாடு மத்தனையன்றோ அடியேனுக்கு உள்ளது? இப்படியான பின்பு "பீதகவாடைப்பிரோஜர் ப்ரமகுருவாகிவந்து" என்கிறபடியே தேவரீர் இவ்வாத்மாவை எடுக்கைக்காகவே ஒரு திருவவதாரம் பண்ணிச் செய்தருளின க்ருஷிபரம்பரைகளை அநுஸந்தித்தால் நம்முதலிக ளெல்லோரையும் போலன்றிக்கே நித்ய ஸம்ஸாரிகளிலும் கடை கெட்டுக்கிடந்த அடியேன், காலதத்வமுள்ளதனையும் "எனக்கினியார் நிகர் நிணிலத்தே" என்றும், "இனியாவர் நிகரகல்வானத்தே" என்றும், "நெஞ்சமே நல்லை நல்லை" என்றும் சொல்லுகிறபடியே அடியேனையே ஸ்லாகித்துக்கொள்ள ப்ராப்தியுண்டு. ஆகையாலே, அடியோங்கெல்லாரும் தேவரீராலே இவ்வாத்மாவுக்கு உண்டான ந ன் ன ம க ளை ஸ்லாகித்தால் தேவரீரைக்கொண்டாடிந்ரு

வித்தனையன்றோ?' என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய எம்பெருமானாரும் கோவிந்தப்பெருமானை 'நல்லீர் நல்லீர்' என்றுபோர உகந்தருளி, 'உம்முடைய குணங்கள் நமக்கும் உண்டாம்படி அழகிய நெஞ்சாலே தன்மை அனைத்துக் கொள்ளீர்' என்று வானியெடுத்தது அனைத்துக் கொண்டருளினார்.

ஒருநாள் ஸ்ரீகோவிந்தப்பெருமாள் எம்பெருமானடியாள் வாசலிலே காளையகம்மங்கனையுழந்து நிற்கக் கண்டு, ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் உடையவர் கோஷ்டியிலே அததை வெளியிட, உடையவரும் 'கோவிந்தப்பெருமானே! நீர் அங்கே நிற்பாளென்?' என்ன, இவரும் 'தேவரீர்தாலாட்டு மது, ரமாய், இசையேறிச் செவிக்கினிய செஞ்சொல்லாயிருக்க, தேவரீர் குணனுபயமும் முன்னடியுடையக் கட்ட, போக்கடியற்று நன்றேன்' என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, ஸ்ரீவைஷ்ணவரும் 'தாலாட்டு நடந்தது உள்ளது' என்ன, உடையவரும் 'இவர்ப்ராவண்யமிருந்தபடி என்!' என்று உகந்தருளினார்.

பின்பு இவர்க்கு இருளும் ஏகாந்தமு மின்றிக்கே, தீர்வித, கரணத்தாலும் 'இராமாநுசன் மிக்கசீலமல்லால் உள்ளாது என்னெஞ்சு' என்கிறபடியே இராமாநுசன் மெய்யில் பிறங்கிய சீரும் அவர்குணனுபவமுமே காலகோபமாகச் செல்லாநிற்க, ஸ்ரீகோவிந்தப்பெருமாள் திருத்தாயார்வந்து 'கோவிந்தப்பெருமானே! உம்முடைய தேவிகள் பக்வமானாள்' என்ன, இவரும் 'ஆகில், அம்மா! இருட்டும் தனியுமாயிருக்கும் அவகாஸம் பார்த்து அவளை வரக் காட்டும்' என்ன, அவரும் பஹுநாள் அவகாஸப்பார்த்து ஒருநாளும் அவகாஸம் காணாதே உடையவருக்கு விண்ணப்பஞ்செய்ய, அவரும் இவரை அழைத்து 'கோவிந்தப்பெருமானே! நம்மாணை; ஒருருது காலத்திலே நீர்போம்' என்று அருளிச்செய்து போகவிட்டருள, கோவிந்தப்பெருமானும் தேவிகளுக்கு இராமுற்ற அந்தர்யாமியை அநுபவிப்பித்துத் தத்ருணசேஷ்டிதங்களைக் கீர்த்தித்தருளிப் போகவிட, இவர் திருத்தாயார் விடிவோரை வந்து 'இங்ஙன் செய்யலாமோ?' என்ன, இவரும் 'அந்தர்யாமி ப்ரகாசித்திருக்க அழிச்சாட்டங்கூடுமோ?' என்ன, இச்செய்தியை அருகிலிருந்தவர் கள் எம்பெருமானாருடனே விண்ணப்பஞ்செய்ய, இவரும் திருவடிகளிலே ஸேவித்துநின்றவள்ளவிலே அவரும் 'இராமுற்ற என்செய்தீர்?' என்று மந்தஸ்யமிதஞ்செய்து கேட்டருள, இவரும் 'அந்தர்

யாமி ப்ரகாசிக்கையாலே இதுக்கு ஏகாந்தம் கண்டினை' என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய. உடையவரும் 'வாரீர் கோவிந்தப்பெருமானே! உமக்கு விஷயாந்தரவிரக்தி இத்தனையுண்டாகில்

“அநாஸர்மீ ந திஷ்டே,த் து தி,நமேகமயி த்,விஜு”

[த,ஷஸ்திருதி 1:10]

[இருபிறப்பாளன் ஒருநாள் கூட நானு ஆஸ்ரமங்களில் ஒன்றில் இல்லாதவனுமிருக்கக்கூடாது.] என்கிற ஸாஸ்த்ரவசநம் நீர் அறியீரோ? என்ன, இவரும் 'அடியேனுக்கு ஸந்யாஸாஸ்ரமம் ப்ரஸாதித்தருள வேணும்' என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, உடையவரும் த்ரித்யண்ட, காஷ்யாதி,களை ப்ரஸாதித்துத் தம் திருநாமத்தையே ப்ரஸாதித்தருள, இவரும் 'ஸ்ரீபாத,ச்ச,யாபந்தனயிருக்குமவனுக்குப் பொதுமும்படி ப்ரஸாதித்தருளவேணும்' என்று விண்ணப்பஞ்செய்து திருவடிகளிலே தண்டனிட்டுக் கிடக்க, உடையவரும் அத்திருநாமத்தை ப்ரத்யாஹரித்து 'எம்பார்' என்று திருநாமஞ்சாத்திமுடிபிடித்தெடுத்து க்ருபைசெய்தருளினார்.

22. ஆருயிரப்படி கு, ருபரம்பராப்ரப, ராவம்:-அநந்தரம் தேவாந்தரத்தினின்றும் இரண்டு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் கோயிலுக்கு எழுந்தருளித் திருவிதியிலே நின்றவர்கள் சிலரைப் பார்த்து 'எம்பெருமானார் மடம் எது?' என்று கேட்க, அவர்களும் 'எந்த எம்பெருமானார் மடம்?' என்ன, புதுக்க எழுந்தருளின ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் நெஞ்சுனைந்து 'நீங்கள் இரண்டிட்டுச் சொல்லுவானேன்? நம் தர்மநத்துக்கு இரண்டு எம்பெருமானாருண்டோ?' என்ன, அவர்களும் 'உண்டு; அருளாளப்பெருமாளெம்பெருமானாரும் எழுந்தருளியிருக்கிறாக்கையாலே சொன்னோம்' என்ன, 'நாங்கள் அவரை அறியோம்; உடையவர்மடத்தைக் கேட்டோம்' என்ன, 'ஆனால் இராமாருசன்மடம் ஈது' என்று அவர்கள் காட்ட அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் உடையவர் மடமேசென்று புகார்கள்.

அருளாளப்பெருமாளெப்பெருமானார் இப்ரஸங்கத்தை யாத்ருக் கி,கமாகக் கேட்டு 'ஐயோ! நாம் உடையவரைப் பிரிந்து ஸ்த, ஸாந்தரத்திலேயிருக்கையாலன்றோ, லோகத்தார் நம்மை எம்பெருமானாருக்கு எதிர்த்தட்டாகச் சொன்னார்கள். ஆகையாலே நாம் அநர்த்தப்பட்டோம்' என்று மிகவும் வ்யாகுலப்பட்டு, அப்போதே தம்முடையமடத்தை இடித்துப்போகட்டு வந்து உடையவர் திருவடிகளைக் கட்டிக்கொண்டு 'அநாதிகாஸம் இவ்வாத்மா தேவரீர் திருவடிகளை அகன்று அநர்த்தப்பட்டுப் போத்தது போதாமல், இப்போதும் அகற்றிவிடத் திருவுள்ளமாய்விட்டதோ!'

என்று மிகவும் கீலேசரிக்க, உடையவரும் 'இதற்குக் காரணமென்?, என்ன, அவரும் அங்குப் பிறந்த வ்ருத்தாந்தத்தை விண்ணப்பஞ் செய்ய, உடையவரும் அச்செய்திகளையடையக்கேட்டு 'ஆனால் இனி உமக்கு நாம் செய்ய அடுப்பது என்?' என்ன, அருளாளப் பெருமானெம்பெருமானாரும், "அடியேனை இன்று தொடங்கி நிறுவு மடிதாறும்போலே 'நின்தாளிணக்கீழ் வாழ்ச்சி யான் சேரும்வகையருளாய்' என்கிறபடியே தேவரீர் திருவடிகளின்கீழே வைத்துக் கொண்டு நித்ய கைங்கர்யங்கொண்டருளவேணும்" என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, உடையவரும் 'ஆனால், இனி இங்கேவாரும்' என்று அவரைத் தம் ஸந்நிதியிலே அரைக்கணமும் பிரியாமல் வைத்துக்கொண்டு அகிலார்த்தங்களையும் ப்ரஸாதித்தருள, அவரும் க்ருதார்த்தராய் உடையவரையொழிய வேறொரு தெய்வ மறியாதவராகையாலே, ஸகலவேதாந்த ஸாரார்த்தங்களையும் பெண்ணுக்கும் பேதைக்கும் ஸுக்ரஹமாகக் கற்று உஜ்ஜீவிக்க லாம்படி 'ஞானஸாரம்', 'ப்ரமேயஸாரம்' என்கிற திவ்யப்ர பந்தங்களையுமிட்டருளி, அதிலே "ஸச்சித்யனென்பானுக்கு ஸதாசார்யனே பரதேவதை. அவன் திருவடிகளிற் கைங்கர்யமே பரமப்ராப்யம். அவன்தான் புகுவதவதாரவிஸேஷம்" என்னு மத்தையும் அருளிச்செய்தருளினார்.

அநந்தரம் கூரத்தாழ்வானையும், முதலியாண்டாளையும், அரு ளாளப்பெருமானெம்பெருமானாரையும், மற்றுமுள்ள முதலிகளையும் கூட்டிக்கொண்டு எழுந்தருளியிருந்து- "இலிங்கத்திட்டபுராணத் தீரும் சமணரும் சாக்கியரும் வலிந்து வாது செய்வீர்களும்" என்று அருளிச்செய்த * இடங்கொள் சமயத்தையெல்லா மெடுத்துக் களை கைக்காகவும்,

“தத் த்வ மஸி”

[சு.நா.ந்-6-8-7]

[நீ அதுவாகிருய்] இத்யாதி வாக்க்யஜந்யஜ்ஞாநமே மோக்ஷ ஸாதாநம் என்கிற மாயாவாதிகளையும், 'ஜ்ஞாநகர்மஸமுச்சயமே மோக்ஷஸாதாநம்' என்கிற குத்ருஷ்டிகளையும் நிரஸித்து, "வேதா கர்மாங்ககமாய், வேதாநத்தாநோபாஸநாதிசப்யதவாச்சயமாய், புகுத்திருபாபந்நமான உபாஸநாத்மகஜ்ஞாநமே வேதாந்த ப்ரதி ஆ-30

பாத்யமான மோக்ஷஸாத₄நம்” என்கைக்காகவும் நாம் வேதாந்தம் நடத்தவேணும்—என்று அருளிச்செய்ய, ‘அப்படியே செய்தருள்’ என்று முதலிகள் விண்ணப்பஞ்செய்ய, உடையவரும் ஆழ்வாளைப்பார்த்து ‘நான் சொன்ன பூரஷ்யவாக்யம் உம்முடைய திருவுள்ளத்திற்கு ஒத்திருந்தாலொழிய நீர் திருவெழுத்துச் சாத்தவேண்டா’ என்று நியமித்தருள், ஆழ்வானும் அப்படியே திருவெழுத்துச் சாத்திவருமளவில், ஆத்மாவுக்கு சேஷத்வவிது₄ரமான ஜ்ஞாத்ருத்வம் ப்ரதிபாதித்து ஒருவாக்யம் அருளிச்செய்தருள், ஜீவாத்மாவுக்கு ப₄க₃வச்சேஷத்வவிது₄ரமான ஜ்ஞாத்ருத்வத்தோடு தேஹாத்மாபி₄மாந்தோடு ஒருவாசியில்லாமையாலே ஆழ்வானும் திருவெழுத்துச் சாத்தாமலிருக்க, உடையவரும் அதை நிரூபித்துப்பாராமல் ‘எழுதும்’ என்ன, இவரும் எழுதாதிருக்க, அதுகண்டு ருபிதராய் ‘ஆகில், நீரே பூரஷ்யஞ்செய்யும்’ என்று அருளிச்செய்கை தவிர்ந்து ஆழ்வாளை உதைத்துப் போகவிட, முதலிகள் ஆழ்வாளை ‘ஆசார்யர் கோபித்துத் தள்ளி விட்டாரே; இப்போது நீர் என்ன நினைத்திருக்கிறீர்’ என்றுகேட்க, ஆழ்வானும் ‘உடைமை உடையவன் இட்ட வழக்காயிருக்கும்; அடியேனுக்கு இதில் அந்வயமில்லை’ என்றருளிநார், பின்பு உடையவரும் வாக்யார்த்த₂த்தை நன்றாக ஆலோசித்துக் கொண்டு ஆழ்வாணியழைத்து, கோபித்ததற்கு அநுதபித்து ப₄க₃வச்சேஷத்வத்தோடே கூடின ஜ்ஞாத்ருத்வப்ரதிபாதகமான வாக்யம் அருளிச்செய்தருள், ஆழ்வானும் அதிசீக்₄ரமாகத் திருவெழுத்துச் சாத்த, இப்படி ஸ்ரீபூரஷ்யம், வேதாந்த தீர்ப்பம், வேதாந்தஸாரம், வேதாந்த₂ஸங்க்ரஹம், கீதாபூரஷ்யம் இவற்றையருளிச்செய்து ஆளவந்தாருடைய ப்ரத₂மமான இழவைத் தீர்த்தருளிநார்.

உடையவரை முதலிகளெல்லாரும் துண்ட₃னிட்டு ‘தேவரீர் இதர ஸமய நிராகரண பூர்வகமாக துர்சநஸ்தாபநம் பண்ணியருளிற்று; இனி *தீதில்நன்னெறி காட்டித் தேசமெங்குந் திரிந்து திக்குவிஜயம் பண்ணி அங்குள்ள திவ்ய தேசங்களையும் ஸேவித்து எழுந்தருளவேணும்’ என்று விண்ணப்பஞ் செய்ய, உடையவரும் முதலிகளுமாக நம்பெருமாள் திருமுன்பே சென்று தண்டன் ஸமர்ப்பித்து இச்செய்தியை விண்ணப்பஞ் செய்ய, பெருமானும் ‘அப்படியே செய்யீர்’ என்று திருவுள்ளமாக, அங்கு நின்றுப் புறப்பட்டருளி, சோழமண்ட₃லத்திலே எழுந்தருளித் திருக்குடந்தை

முதலான திருப்பதிகளையும் ஸேவித்து, அங்குண்டான இதர ஸ்தித்திபூர்வ வித்வான்களையும் தர்க்கித்து ஐயித்து, அங்கு நின்றும் புறப்பட்டுத் தெற்கேற எழுந்தருளி *வளரிளம்பொழில் சூழ் மாவிருஞ்சோலை முதலான திருப்பதிகளையும் ஸேவித்து, பாண்டி மண்டலத்திலுண்டான பரவாதிர்களையும் ஐயித்து, திருப்புல்லாணியையும் ஸேவித்து ஸேதுதூர்சநம்பண்ணி, திருநகரியேறச் சென்று கண்ணினுண்கிறுத்தாம்பை அநுஸந்தித்து நம்மாழ்வாரை ஸேவித்து நிற்க, ஆழ்வாரும் மிகவும் க்ருபைபண்ணியருளித் தம் தீர்த்துப்ரஸாதமும் திருமலைப்ரஸாதமும் ஸ்ரிசட்கோபபத்யூவயமான ஸ்ரீமதுரகவிகளையும் ப்ரஸாதிக்க, இராமானுசனும்

‘வகுளத,வளமாலா வக்ஷஸம் வேதப,பாஹ்ய-

ப்ரப,லஸமயவாத,ச்சே,த,நம் பூஜநீயம் |

விபுலகுருகநாத,ம் காரிஸூனும் கவிஸம்

ஸரணமுபக,தோ஽ஹம் சக்ரஹஸ்தேப,சக்ரம் ||”

[பரிசுத்தமான மகிழ்மையைத் திருமாஸ்பில் அணிந்துகொண்டிருப்பவரும், வேதத்துக்குப் புறம்பான தீய சமயவாதங்களைக் கண்டிப்பவரும், அனைவராலும் பூஜிக்கத்தக்கவரும், விஸ்தாரமான குருகாபுரிக்குத் தலைவரும், கவிகளுக்கு நாயகரும், சக்கரமேந்திய பெருமானுக்கு முன்னே எழுந்தருளியிருப்பவரும், காரியின் பின்னாயுமான நம்மாழ்வாரைத் தஞ்சமாகப் பற்றுகிறேன்.] என்று அநுஸந்தித்து தண்டன் ஸமர்ப்பித்துப் புறப்பட்டுத் திருப்புவளியாழ்வாரையும் பொலிந்து நின்ற பிரானையும் திருவடித்தொழுது புறப்பட்டு மற்றுஞ்சுற்றிலுமுண்டான திருப்பதிகளையும் ஸேவித்து, அங்குள்ள பூரஹ்யகுத்ருஷ்டிகளையும் ஐயித்துப் புறப்பட்டு திருக்குறுங்குடிக்கு எழுந்தருளிக் * கோலத்திருக்குறுங்குடி நம்பியை ஸேவித்துத் தீர்த்துப்ரஸாதமும் ஸ்லீகரித்து நிற்கிறவளவிலே நம்பியும் அர்ச்சகருகேந “நாம் ராமக்குஷணாத்யவதாரமுகேந * சன்மம்பலபல செய்து வந்து பிறந்து சேதநரைத்திருத்தப் பார்த்தவிடத்தில், அவர்கள் ஆஸ்ரப்ரக்குதிகளாய் ஒருவரும் நம்மை வந்து சேர்ந்தார்களில்லை; தீர் இத்தனைபேரையும் எங்ஙனே திருத்தினீர்?” என்று கேட்டருள, உடையவரும் ‘தேவரீர் கேட்கும் க்ரமத்திலே கேட்டால், சொல்லுமடைவிலே சொல்லு

கிறோம்' என்ன, நம்பியும் தம் திவ்யஸம்ஹாஸனத்தினின்றும் இறங்கியருளி ரத்நகம்புளத்திலே இருந்து, இவர்க்கு ஒரு திவ்ய ஸம்ஹாஸனத்தை இட்டருள, அதிலே ஸ்வாசார்யரான பெரிய நம்பி எழுந்தருளியிருக்கிறாராக பூர்வித்துக்கொண்டு தரம் நிலத்திலேயிருந்து, நம்பி திருச்செவியிலே

“ஸர்வேஷாமேவ மந்த்ராணாம் மந்த்ராதநம் ஸாப்தாவஹம் |
ஸக்ருத்ஸ்மரணமாத்ரேண தத்வாதி பரமம் பதம் ||”

“மந்த்ராதநம் த்வயம் ந்யாஸ: ப்ரபத்திஸ்ஸரணகூதி: |
லக்ஷ்மீ நாராயணயேதி ஹிதம் ஸர்வப,லப்ரதம் ||”

[எல்லா மந்திரங்களுக்குள்ளும் மந்திர ரத்நமான துவயம் சுபத்தை யளிப்பது; ஒருதடவை அநுஸந்திப்பதாலேயே பரமபதத்தை அளிப்பது; மந்திரரத்னம் என்றும், துவயம் என்றும், ந்யாஸம் என்றும், ப்ரபத்தி என்றும், சரணகூதி என்றும் பெயர்பெற்ற அது ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்குரியதாகையாலே அனைவர்க்கும் நன்மை பயப்பதாகவும், எல்லாப் பயனையும் அளிப்பதாகவுமிருக்கிறது,] என்கிற மாஹாத்மயத்தையுடைய த்வயத்தை உபதேசிக்க, நம்பியும் போரவுகந்து ‘இராமாநுசனை யுடையோம்’ என்று அருளிச்செய்ய, உடையவரும் அவருக்கு “ஸ்ரீவைஷ்ணவ நம்பி” என்று த்யாஸ்ய நாமம் ப்ரஸாதித்தருள, நம்பியும் இவரை ப்ரஹ்மரதமேற்றி உபலாபித்தருளினார். உடையவரும் நம்பியை ஸேவித்து நின்று

“உபசாரபதே,ஸேந க்ருதாநஹரஹர் மயா |

அபசாராநிமாந் ஸர்வாந் கூமஸ்வ புருஷோத்தம ||”

[ஜிதந்தே 1-20)

[புருஷோத்தமனே! உபசாரமென்னும் வியாஜத்தாலே தினந்தோறும் என்னால் செய்யப்படும் இவ்வபசாரங்கள் அனைத்தையும் பொறுத்தருளவேண்டும்,] என்று விண்ணப்பஞ்செய்து, அங்கு தின்றும் புறப்பட்டுத் திருவண்பரிசாரத்தையும், திருவாட்டாற்றையும் திருவடிதொழுது, திருவனந்தபுரத்திலே எழுந்தருளிப்
* படமுடையரவிற பள்ளியின்ற பத்மநாபப்பெருமானையும் த்வாரதர்யத்தாலே பாதுகாதுகேசாந்தமாக ஸேவித்தருளி, அங்

தள்ளப் பரதிவாதிக்கையும் ஜயித்து ஸ்ரீராமாநுஜமடத்தையும் உண்டாக்கிப் புறப்பட்டு, மலையாளதேசத்திலுண்டான திருப்பதிகளையும் ஸேவித்து, அத்தேசத்தில் அந்யஸித்த₃த₄ந்நிகளையும் ஜயித்து, டேஸை ஸமுத்₃ரக்கரைவழியாக உத்தரதேசத்திலெழுந்தருளி * வடதிசை மதுரை சாளக்கிராமம் வைகுண்ட₂ஸ்த₃நத்த₃வாரவதீ அயோத்தி உத்தரப₃த₃ரிகாச்ரமம் நைமிசாரண்யம் புஷ்கரம் என்று சொல்லப்பட்ட திவ்யதேசங்களையும், மற்றுமுண்டான திருவாய்ப்பாடி ஸ்ரீகே₃வர்த்த₄ந்கி₃ரி ஸ்ரீப₃ருந்த₃வாநம் முதலான திருப்பதி களெல்லாவற்றையும் ஸேவித்துக்கொண்டு, அவ்வவ்விடங்களிலுள்ள குத்₃ருஷ்டி வித்வான்களையும் ஜயித்து,

பட்டிமண்டபத்தைக்கிட்டி ஸரஸ்வதீபண்டாரத்தேற எழுந்தருளினவளவிலே, ஸரஸ்வதி தானே வாசல் திறந்துகொண்டு வந்து எ்திரே புறப்பட்டு நின்று உடையவரைப் பார்த்து

“ தஸ்ய யத₃ கப்யாஸம் புண்ட₂ரீகமேவ மகதினீ ”

[சு₂ந் 1-6-7]

[அப்பரமாத்மாவுக்கு ஸு₂ரீயனா ல் மலரும் தாமரைபோன்ற இரு கண்கள் உள] என்கிற ச்ருதிக்குப் பொருள் சொல்லிக் காணீர்’ என்ன, இவரும்

“ கபிஸ்த்வாதி,த்ய: கம் பிப₃தி கிரணைரித்யபி கபிர்

ப₃ப₃ஸ்தீத்யாம்நாதஸ் ஸ கபிரமுநா₂ஸ்தம் யதிஹ தத் |

பாதீம: கப்யாஸம் தி.வஸகரதேஜோவிகஸிதம்

ஸுபத்₃மம் ஸ்ரீமத்த்வாத₃க₃ணி ப₃க₃வச்சக₃ருபமா||”

(தத்வஸாரம் 20)

[‘கம்’ எனப்படும் நிரைக் கிரணங்களால் பருகுவதால் சூரியன் ‘கபி:’ எனப்படுகிறான்; ‘கபிர் ப₃ப₃ஸ்தி தேஜநம்’ என்னும் வேதவாக்யத்தில் அந்த ஸு₂ரீயன் ‘கபி:’ என்று ஓதப்படுகிறான்; அந்த ஸு₂ரீயனா ல் எது அலர்த்தப்பெறுகிறதோ அத்தாமரை கப்யாஸமாகிறது என்று நிச்சயிக்கிறோம். ஆக, ஸு₂ரீயனுடைய கிரணங்களால் அலர்த்தப்பெற்ற அத்தாமரை அழகையிட்டு பகவானுடைய திருக்கண்களுக்கு உவமையாகச் சொல்லப்படுகிறது,] என்று கம் என்று ஜலமாய், கிரணங்களாலே அத்தைப் பாநம் பண்ணுகையாலே கபிசப்₃த₃வாச்யனா ஆதித்யனாலே

“அஸு கேஷபணே”

(பாணிநீயதாதுபாடும்)

[‘அஸு’ தூது அலர்த்துவதைக் குறிக்கிறது,] என்று விகாஸ வாசகமாய் ‘அலர்த்தப்பட்ட தர்மரைப் பூப்போலேயிருக்கும் பரமபுருஷன் திருக்கண்கள்’ என்று கப்பாஸத்திற்குப் பொருள் அருளிச்செய்ய, ஸரஸ்வதியும் கேட்டு ஸந்துஷ்டையாய், இவரிட டருளின ஸ்ரீபூஷ்ய க்ரந்தத்தையும் கிரஸா வறித்துத் தன் கையை நீட்டி உடையவர் திருக்கையைப் பிடித்துக்கொண்டுபோய் ‘இது ப்ரக்ஷிப்தமன்று, சுத்ததாமாயிருந்தது’ என்று அங்கு கசித்து, இவருக்கு ‘ஸ்ரீபூஷ்யகாரர்’ என்று திருநாமஞ் சாத்தி ஹயக்ரீவரையும் எழுந்தருளுவித்துக் கொடுத்து மிகவும் சலாகித் து ஸ்ரீபூஷ்யகாரரும், ‘நம்மை இத்தனை ஆதரிக்கைக்கு அடி என்! என்று கேட்டருள, அவளும் ‘முன்பு இங்குவந்த சங்கரனை இச்ருதிக்கு அர்த்தங்கேட்டவளவில், அவனும் குரங்குப்ருஷ்டம் போலேயிருக்குமென்று அபஹாஸ்யமான அர்த்தத் சொன்னான்; நீர் என் கருத்தறிந்து பொருள் சொல்லுகையாலே நான் ஆதரித் தேன்’ என்றாள்; இத்தை அத்தேசத்திலுள்ள ப்ரதிபக்ஷஸித்த தூந்திகள் கேட்டு வந்து உடையவருடன் தர்க்கிக்க, அவர்க ளெல்லாரையும் ஜயித்துத் தம் ஸித்ததூந்தத்தை ஸ்தாபித்த படியை அத்தேசத்தின் ராஜா கேட்டு ‘இதொரு ஆச்சர்யமிருந்த படி என்!’ என்று வந்து உடையவர் ஸ்ரீபாதத்தில் ஆச்ரயிக்க, அவனையும் க்ருபை பண்ணி எழுந்தருளியிருக்குமளவிலே, அக் குள்ள அஸுயாளுக்களான வித்வான்கள் இவரை அபிசரிக்கத் தேட, உடையவரும் கேட்டருளி ‘இத்தைக் காணக்கடவோம்’ என்று திருவுள்ளம்பற்றியிருக்க, அவ்வளவிலே வித்வான்கள் பித்தேறித் தங்களைத் தாங்களே மோதிக்கொண்டு பேய்களாய் ஓடித்திரிய, ராஜாவும் இத்தைக்கண்டு உடையவரை தண்டனிட்டு ‘தேவரீர் இப்படி செய்தருளலாமோ?’ என்று வேண்டிக்கொண்டு அவர்களையும் ஸ்வஸ்த்ராய்ப்படி பண்ணுவித்து அவருடைய திருவடி களிலே ஆச்ரயிப்பித்து, தன் ஸர்வபரிகரத்துடன் இருகாத வழி ஸேவித்துக்கொண்டு வந்து வழிவிட்டு மீண்டுபோக.

உடையவரும் வாராணஸீ வழியாக எழுந்தருளிக் கங்கையைக் கிட்டி, *கங்கை கங்கையென்ற வாசகத்தாலே *எழுமையுங்கூடி யீண்டிய பாவமெல்லாம் *இறைப்பொழுதளவினிற் கழுவிடும்

பெருமையையுடைய கங்கையில் “திருமால் கழலிணைக் கீழே குளித்து” என்கிறபடியே நீராடிக் (காபாலிஸ்பர்சதேஷாததையங் கழித்துக்) கேசவாதித்த்வாதசோர்த்வபுண்ட்ரங்கனையும் தரித் துக்கொண்டு, *கண்டமென்னுங் கடிநகரிலெம்பெருமானையும் கைதொழுது *கழலிணை பணிந்து புறப்பட்டு ஸ்ரீபுருஷோத்தமத்தேற எழுந்தருளி ஸ்ரீஜகந்நாதனையும் திருவடிதொழுது. அங்குள்ள ப்ரச்சுந்நபெளத்தத் வித்வான்களையும் ஜயித்து அங்கே ராமாநுஜ மடமொன்று உண்டாக்கி, அங்கிலும் புறப்பட்டு ஸ்ரீகூர்மத்தேற எழுந்தருளிக் கூர்மநாதனையும் ஸேவித்து, எம்ஹாத்ரியேற எழுந்தருளி எம்ஹாகுரியப்பனையும் ஸேவித்து, அவ்விடத்தில் அந்நிய ஸமயங்களையும் தர்க்கித்து ஜயித்து, அங்கிலும் புறப்பட்டு அஹோபிலத்தேறச் சென்று அஹோபில நரஎம்ஹனையும் ஸேவித்துப் புறப்பட்டு,

*தெழிகுரலருவித் திருவேங்கடமலையேறித் திருவேங்கடமுடையானையும் ஸேவித்து நிற்க, அவ்வளவிலே “தாழ்சடையும் நீண் முடியும் ஒண்மழவும் சக்கரமும், சூழரவும் பொன்னாணும் தோன்று மால் - சூழந் திரண்டருவி பாயுந் திருமலைமேலெந்தைக்கு, இரண்டுருவு மொன்றாயிசைந்து” என்று ஆழ்வார் அநுபூவித்த ஹரிஹராகாரமொத்திருக்கையாலே சைவர் கண்டு ‘எங்கள் நாயனார்’ என்று பிணங்கிவர, உடையவரும் ‘உங்கள் தம்பிரா னுக்கு அஸாதாரண சிஹ்நமான த்ரிகுல டமருகத்தையும், எங்கள் பெருமானுக்கு அஸாதாரண சிஹ்நமான திருவாழி திருச்சங்காழ வார்களையும் பண்ணித் திருவேங்கடமுடையான் திருமுன்பே வைப்போம்; அவர் எத்தையெடுத்து தரித்துக்கொள்ளுகிறாரோ அத்நையிட்டு அவர் ஸ்வரூப நிருபணம் பண்ணக்கடவது’ என்று அவ்வாயுதங்களைப் பண்ணி அவர் ஸந்நிதியிலே வைத்து, கும்பபுக் க்ருஹத்தில் ஒருத்தருமில்லாதபடி சோதித்துத் திருக்காப்பைச் சேர்த்துக்கொண்டு புறப்பட்டுவந்து, ப்ராத:காலமானவாரே திருக் காப்பை நீக்கி ஸேவிக்கிறவளவிலே *கூர்ராழி வெண்சங்கேந்தி த்ரிகுலடமருகங்களைக் காற்கடைக் கொண்டிருக்கக் கண்டு, ஆநந்தரூக்கள் பணிப்பக் கொந்தளித்துக் குணலைக் கூத் தடித்துக்கொண்டு சைவரை அடித்தோட்டிவிட்டு “பொன்னை

மாமணியையணியார்ந்ததோர், மின்னைவேங்கடத்துச்சியிற் கண்டு” என்கிறபடியே வர்ஷுகவலாஹகம்போலே அகிலர்க்கும் அகில தாபத்தையும் போக்கி அகிலாபேஷிதப்ரத்யான.* திருவேங்கடத் தெந்தையைத் திருவடி தொழுது, அப்போதே திருமலையிலிறங்கித் திருத்தாழ்வரையில் ஆழ்வார்களையும் திருவடிதொழுது புறப்பட்டு,

பெருமாள் கோயிலுக்கு எழுந்தருளிப் பேரருளாளரையும் ஸேவித்துப் புறப்பட்டுத் திருவல்லிக்கேணி திருநீர்மலை முதலான கிழக்கில் திருப்பதிகளையும் ஸேவித்து, மதுராந்தகத்தேற எழுந்தருளி ஏரிகாத்த பெருமானையும் ஸேவித்து, பெரியநம்பி தம்மை க்ருபைபண்ணியருளின திருமகிழடியை தண்டனிட்டு, தொண்டை மண்டலத்திலுண்டான மாயாவாதிசர்களையும் ஜயித்து, திருவயிந்திர புரத்தில் தெய்வநாயகனையும் திருவடி வணங்கிப் புறப்பட்டு, வீர நாராயணபுரத்தே சென்று நாதமுனிமன்னனாரையும் ஸேவித்து, நாதமுனிகள் யோகத்திலே எழுந்தருளியிருந்த இடத்தையும் ஸேவித்து, இப்படி பூப்ரத்யக்ஷணம் பண்ணி மடங்கித் திருவணையாடி, திருவரங்கம் பெரியகோயிலிலே எழுந்தருளிப் பெரிய பெருமானை அமலனுதிபிரானிற்படியே திருவடிமுதல் திருமுடியளவாக * முடினில்லதோரெழில் நீலமேனியையும் அநுபூவித்து அஞ்ஜனித்துக்கொண்டு ஜயமூடியுடன் நிற்க, பெருமானும் *பவள வாய் திறந்து ‘உமக்கு ஒருகுறையும் இல்லையே?’ என்ன, மூப்பாஷ்யகாரரும் “‘திருமாலுருவோடு அவன் சின்னமே யிதற்று நிற்பது ஓர் திருமால் தலைக்கொண்ட நங்கட்டு எங்கே வரும் தனினையே’ என்கிறபடியே அங்கும் தேவரையே சிந்தித்து எங்கும் திரிந்துவந்த அடியேனுக்கும் ஒருகுறை உண்டோ?” என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, பெருமானும் உகந்து தீர்த்த ப்ரஸாதம் ப்ரஸாதிப்பிக்க ஸ்லீகரித்துப் புறப்பட்டு மடமே யெழுந்தருளி * அணியரங்கன் திருமுற்றத்தடியார் தங்களின்ப மிகு பெருங்குழுவு கண்டு உகந்து அவர்களை க்ருபைபண்ணிக் கொண்டு எழுந்தருளியிருந்தார்.

ஆரூர்ப்படி குருபரம்பராப்பரபாவம்: (பட்டர் வைபவம்)

உடையவரும் இப்படி ஊரும் நாடும் உலகமும் தம்மைப் போலேயாக்கி வாழ்ந்தருளுகிற காலத்திலே இவரை ஆஸ்ரயித்த முதலிகளில் கூரத்தாழ்வான் ஸகலஸூத்ரவித்தமராய் ஆசார்ய பதைகநிஷ்டராய் அபிஷேகமந உபாதாநஇஜ்யா ஸ்வாத்யாய யோக்யங்களாகிய பஞ்சகால பராயணராய் விஹிதவிஷய விரக்த ராயிராநிதக. ஒரு வர்ஷாகாலத்திலே மத்யாஹ்ந காலமளவாக வர்ஷம் வர்ஷிக்க, ஸங்க்யகாலந்தவறி மத்யாஹ்ந காலமான வாரே உபாதாநகாலம் தவறி அஹந்யஹநி ஸிஷ்டாக்ரகூண்ய ஜநக்ருஹங்களில் உபாதாநம்பண்ணி வந்தே திருமேனியாத்ரை தடக்கவேண்டுகையாலும், அற்றைக்குத் திருமாளிகையிலே ஸஞ்சிதபதார்த்தம் ஒன்றுமில்லாமையாலும், நீராடி எழுந்தருளித் திருவடிவிளக்கி ஒரு பூலத்தை அமுது செய்யப்பண்ணித் தீர்த்து ஸ்னிகாரம் பண்ணியிருக்க, ஸாயங்காலமானவாரே தத்தகாலிக கர்மத்தைச் செய்தருளி நம்பெருமானை ஸேவித்துத் திருவாய் மொழி யதுஸந்தாநமே தூரகமாகப் பட்டினியே கண்வளர்ந்தருள, அவ்வளவிலே நம்பெருமாள் பெரிய அவஸரம் அமுது செய்தருளித் திருச்சின்னம் பணிமாற, ஆண்டாள் காஹளநாதிங்கேட்டு 'உம்முடைய புக்தர் பட்டினியேயிருக்க, நீர் என்ன குலாவிக்குலாவி அமுது செய்தருளுகிறீர்?' என்ன, அவ்வாக்யம் பெரியபெருமாள் திருச்செவியிலுறுத்தித் திண்ணையிலே நிக்ருரை பண்ணிக்கொண்டிருந்த உத்தமநம்பி கனவிலே பெருமாள் எழுந்தருளி 'நம்பி! ஆழ்வான் இன்றைக்கு உபவஸித்திருக்கிறார்; நம் அக்கார வடிகில் தளிகையை உபயசுத்ர சாமர ஸகல வாழ்ய ஸஹிதமாக ஸிரஸாவஹித்துக்கொண்டு பேரயக்கொடும்' என்று அருளிச்செய்ய, உத்தமநம்பியும் ஸவந்தந்தெளிந்து கண்விழித்துப் பார்த்து த்வரித்தெழுந்திருந்து பெருமாளுளிச்செய்தபடியே தளிகையைத் தாமே சிரஸாவஹித்துக்கொண்டு அகிலவாத்யத்துடன் ஆழ்வான் திருமாளிகை வாசலிலே செல்ல, ஆழ்வானும் பதமியெழுந்திருந்து 'இதென்!' என்று திகைத்து எதிரே செல்ல, நம்பியும் 'நம்பெருமாள் உமக்கு அக்காரவடிகில் தளிகை அனுப்பியருளினார், அங்கீகரியும்' என்ன, ஆழ்வானும் தளிகையை

மஹாப்ரஸாதமென்று சிரஸாவஹித்துக்கொண்டு 'அடியேனுக்கு அடியிலே ஸர்வாபிஷ்டமும் தந்தருளினார்; இது க்ரயத்தளிகையாயிருக்கும்' என்று தமக்கும் ஆண்டாளுக்குமாக இசண்டு திரளைகளை அங்கீகரித்து சேஷித்ததைப் போகவிட்டருளி ஆண்டாளைப் பார்த்து 'நீ என்ன நினைத்தாய்?' என்ன, அவளும் 'அடியேன் ஒன்றும் நினைக்கவில்லை; பெருமாள் அவஸரம் அமுது செய்தருளித் திருச்சின்னம் பணிமாறினவாறே ' உம் முடைய புக்தர் இப்படி பட்டினியிருக்க, நீர் என்ன குலாவிக்குலாவி அமுது செய்கிறேன்றேனித்தனை' என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, 'நீ இப்படி சொல்லலாமோ?' என்று ஆண்டாளை வெறுத்து, ப்ரஸாதத்தைத் தாமும் ஸ்வீகரித்து அவளுக்கும் ப்ரஸாதித்தருளினார். பட்டரும், சீராமப்பிள்ளையும் அவதரிக்கைக்கு ஹேது இத்திரளைகளிறே,

இப்படி நம்பெருமானாகுரஹத்தாலே ஆழ்வானுக்கு ஒரு குமாரர் வைகாசியில் அநுராதத்தில் திருவவதரித்தருள 'திருநாமஞ்சாத்துகை முதலான உஜ்ஜீவநாட்சத்துக்கு உடையவரே கடவர்' என்று ஆழ்வான் தமக்கு அதில் அந்வயமற்றிருக்க, ஸூத்திராசௌச நிவ்ருத்தியானவுடனே பத்துநாளுங்கடந்த இரண்டாம்நாள், எம்பெருமானார், ஆழ்வான் திருமானிகையேற எழுந்தருளி எம்பாரைப்பார்த்து 'ஆழ்வான் குமாரரை எடுத்துக் கொண்டு வாரும்' என்ன, அவரும் உள்ளே ஆண்டாள் பக்கவிலே சென்று குலக்கொழுந்தான குமாரரைத் தம்மாப்பிலே அணைத்துக் கொண்டு த்ருஷ்டிதேவாஷாதிசுள் வாராதபடி பந்தனைநீர்க் குழந்தைக்கு ரஷணார்த்தமாக த்வயாநுஸந்தாநத்துடனே மங்குளாசாஸனம் பண்ணிக்கொண்டுவந்து எம்பெருமானார் தண்டாமரைக்கண்களாலே குளிரக்கடாஷித்தருளும்படி திருக்கைத் தலத்தே பிடித்தருள, உடையவரும் ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்துடனே ஆநந்தோச்சுருக்கள் பணிப்பக்கடாஷிக்குமளவில் சிசுவினுடைய பசுபுபசுகென்கிற தேஜோ விசேஷத்தையும் திருநகவொளியையும் கண்டு 'எம்பாரே! த்வயம், பரிமளியாநின்றது; என்செய்தீர்?' என்ன, அவரும் 'சிசுவுக்குக் காப்பாக த்வயாநுஸந்தாநம் பண்ணிக்கொண்டு எடுத்து விடைகொண்டேன்' என்ன, உடையவரும் 'கர்த்தவ்யம்சத்துக்கு முற்பட்டிரே!' என்று திருமேனி

பேணுதலுக்கு உகந்தருளி 'இவருஜ்ஜீவநாம்சத்துக்கும் நீரே கடவர்' என்று நியமித்தருளி, பசங்குழந்தைக்குப் பஞ்சாயுதத் திருவாபுரணமும் தம் திருக்கையாலே சாத்தியருளி நாமகரணத் திலே எம்பார் திருக்கையாலே திருவிலச்சினையும் சாத்துவித்து ஸ்ரீபராசரபகவான் திருநாமமாக 'ஸ்ரீபராசரபட்டர்' என்று திரு நாமத்தையுஞ்சாத்தி, ஆளவந்தாருடைய இரண்டாமிழவையும் தீர்த்தருளினார்.

“புதிர்க்குதோ ரங்க, து, ரந்த, சேண பராஸர: கூரகுலப்ரதீப: |
கோவிந்த, சிஷ்யஸ்ஸ து யாமுநார்ய மநோரதம்,
பூரிதவாந த், விதீயம் || [லக்ஷ்மீ காவ்யம்]

[ஸ்ரீரங்கநாதனாலே புத்திரனாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டவராய், கூர குலத்தில் தோன்றும் மணிவிளக்காய், கோவிந்தப்பட்டுரென்னும் எம்பாருடைய சீடரான அப்பராசரபட்டர், ஆளவந்தாருடைய இரண்டாவது மநோரதத்தை நிறைவேற்றியருளினார்,] என்று இவ் வர்த்தம் லக்ஷ்மீகாவ்யத்திலே உத்தமநம்பியாலும் சொல்லப் பட்டதிறே.

அநந்தரம் எம்பார் திருத்தம்பியார் சிறியகோவிந்தப் பெருமா னுக்கு ஒரு குமாரர் அவதரித்தருள, அத்தைக்கேட்டு உகந்து உடையவர் 'ஆளவந்தார் க்ருஷி பூனிக்கப்பெற்றதே!' என்று அவர் திருமாளிகையேற எழுந்தருளி, அவர் குமாரரையும் க்ருபையாலே கடாஷித்தருளி அக்குமாரருக்கு 'ஸ்ரீபராங்குச்நம்பி' என்று நம்மாழ்வார் திருநாமஞ்சாத்தியருளி ஆளவந்தாருடைய மூன்றாமிழவையும் தீர்த்தருளினார்.

“கோவிந்த, ராஜாந்வயஜோ மநீஷி பராங்குஸோ
யாமுநவைமநஸ்யம் |

அபாசகாச ப்ரஸப, ம் த்ருதீயம் விராஜதே வ்ருத்தமணி
ப்ரதீப: ||
[லக்ஷ்மீ காவ்யம்]

[கோவிந்தராஜரின் வமிசத்தில் பிறந்தவராய், நல்லறிவுடைய பராங்குசப்பட்டர் ஆளவந்தாருடைய மூன்றாவது குறையை அடியோடு போக்கினார், ஆகையாலே வட்டமணிகுலத்துக்கு விளக்காக விளங்கினார்] என்று இதுவும் லக்ஷ்மீ காவ்யத்திலே சொல்லப்பட்டதிறே.

பின்பு பெருமாள் மஞ்சள் நீர் குடிப்பித்து பட்டரைப் புத்ர ஸ்விசாரம் பண்ணியருளி, திருமணத்தூணருகே தொட்டிவிட்டு நாச்சியார் சீராட்டிவளர்க்க வளர்ந்தருளுகிறவர் பெருமாள் அமுதுசெய்வதற்கு முன்னே தவழ்ந்து சென்று படைத்திருந்த தளிகையில் அள்ளி அமுதுசெய்யும்படியாயேறே வளர்ந்தருளினது,

பட்டர் ஐந்து திருநகைத்ரத்திலே. 'நெடுமாற்கடிமை' அநுஸந்திக்கிற ஆழ்வாளை 'ஐயா! சிறுமைபெருமையாகிற பரஸ்பர விருத்தி தூர்மத்வயமும் ஒரு வஸ்துவிலே கிடக்குமோ? ஆழ்வார் 'சிறுமா மணிசர்' என்று இரண்டையும் சேர அருளிச்செய்வா னென்?' என்று கேட்க, ஆழ்வானும் 'நல்லீர்! கேட்டபடி அழகிது; நீர் அநுபந்தராகையாலே உமக்கு இப்போது சாஸ்த்ரங் கொண்டு இசைவிக்கவொண்ணாது; ப்ரத்யக்ஷத்திலே உமக்குக் காட்டுகிறோம், கேளீர்! திருமேனி சிறுத்து ஜ்ஞாநம் பெருத்திருக்கிற சிறியாச்சான், அருளாளப்பெருமானெம்பெருமானார் போல்வாரைக் காணும் 'சிறுமாமணிசர்' என்கிறது' என்று இசைவித்தருளிச் செய்தார்.

பட்டர் பின்னையும் ஒருநாள் திருவீதியிலே புழுதியினைந்து விளையாடாநிற்க. ஒருவன் 'ஸர்வஜ்ஞபட்டன் வந்தான்' என்று அதிஸம்பூரமத்துடனே காளமாதிர, இவரும் 'உடையவர்' ஆழ்வான் ஆண்டான் அருளாளப்பெருமானெம்பெருமானார் எம்பார் முதலான பெரியோர்களுக்குமிடத்திலே இவனாரடா ஸர்வஜ்ஞ பட்டனென்று விருதுதி வருகிறான்?' என்று இரண்டு திருக்கையாலும் புழுதியை அள்ளிக்கொண்டு அவனைப் பார்த்து 'நீ ஸர்வஜ்ஞனன்றோ? இது எத்தனை? சொல்' என்ன, அவன் அதுக்கு ஒன்றுஞ் சொல்லமாட்டாதே லஜ்ஜித்து வாயடைத்துக் கவிழ்தலையிட்டு நிற்க. பட்டரும் அவனைப் பார்த்து 'கெடுவாய்! இதொரு கைப் புழுதியென்று சொல்லி ஸர்வஜ்ஞனென்று விருதுதித் திரியமாட்டாதே அஜ்ஞையிட்டாமே! இனி உன்னுடைய ஸர்வஜ்ஞனென்கிற விருந்தையும் ஸம்பூரமத்தையும் போகடு' என்று 'காளத்தையும் பறியுங்கோள்' என்கிற மழகைச்சொல்லைச் சொல்ல. அவன் கேட்டு, 'இவர் ஆருடைய குமாரர்?' என்ன. 'ஆழ்வான் குமாரர்' என்று அங்குள்ளார் சொல்லக் கேட்டு அவனும் 'பறப்பதன்குட்டி தவழுமோ?' என்று ஆச்சர்யப்பட்டு. பட்டரைத் தன் தண்டிகை

யிலே வைத்துக்கொண்டு ஆழ்வான் திருமானிகை வாசலிலேசென்ற வாறே பொன்னாச்சியார் கண்டு இவர் செய்த சிறுச்சேவகத்தைக் கேட்டு வாரியெடுத்துக்கொண்டு துவயாநுஸந்தாநத்தாலே ரஷையிட்டு, 'தம்பரமல்லன ஆண்மைகளைத் தனியே நின்று தான் செய்வரோ? எம்பெருமான்! உன்னைப்பெற்ற வயிறுடையேன் இனியான் என்செய்கேன்?' என்று முந்தானையாலே இவரை முட்டாக்கிட்டு உள்ளேகொண்டு புகுந்து 'கண்ணெச்சிலுண்டாக இவரைத் திருவீதியிலே போகவிடுவார்களோ?' என்று வெறுத்து ஆண்டாள் திருக்கையிலே கொடுத்து ஸீபாதூர்த்தத்தைத் தெளித்து 'இவ்விபூதியில் இவர் நெடுநாள் தங்குமவரோ!' என்று வயிறு பிடித்தருளினார்.

பட்டரை உபநீதரானபின்பு வேதாத்யயநம் பண்ணுவிக்க இவர் மேதையிருக்கும்படி:- ஒருநாள் சந்தையிட ஓதி. அதின் மற்றைநாள் ஓதுகைக்கு எழுந்தருள மறித்துச் சந்தையிடப் புக்கவாறே. ஓதுகிற கடையில் நின்றும்போந்து வினாயாடிக் கொண்டு எழுந்தருளியிருக்க. 'எல்லாரும் ஓதாநிற்க இவர் புறப்பட்டு வந்தார்' என்று ஆழ்வானும் ஆண்டாளும் கேட்டு 'அப்பரே! எல்லாரும் ஓதாநிற்க, நீர் ஓதாமல் வருவானேன்?' என்ன, இவரும் 'அவர்கள் ஓதினவிடத்தையே ஓதாநின்றார்கள்' என்ன. 'ஆகில் நீர் நேற்றுச் சந்தையிட்ட ப்ரச்நத்தைச் சொல்லிக்காணீர்' என்ன, சந்தையிட்டபடியே உச்சரித்துக்காட்டியருள, ஆழ்வானும் ஆண்டாளும் பயப்பட்டு 'இன்னம் சிறிதுநாள் இவரை ஓதவிடவொண்ணாது' என்று தங்களிலே சங்கித்திருந்தார்கள்.

பின்பு ஆழ்வானும், எம்பாரும் பட்டருக்கு அர்த்தசிஷைகளும் தத்வசிஷைகளும் பண்ணிவைத்தார்கள்.

பெருமாள் ஒருநாள் திருத்திரையை வளைத்துக்கொண்டு ஏகாந்தமாக எழுந்தருளியிருக்க, பட்டர் திருவடி தொழப்புக, பெருமாள் முனிந்து புறப்படவிடத் திருவுள்ளமாக, அவர் புறப் பட்டவளவிலே 'அவனை யழையுங்கோள்; நம் பட்டருக்கு அருளப்பாடு' என்ன, இவரும் உள்ளே புகுந்து தண்டனிட்டு

நின்றவன்விலே, பெருமானும் 'நாம் புறப்படவிட்டபோது என் நினைத்தாய்?' என்ன, 'பெருமானும் நாச்சிமாருமாக நினைத்திருந்தேன்?' என்ன, 'மூன்று நினைத்திருந்தபடி எங்கனே?' என்று கேட்டருள். 'ஆழ்வானும் ஆண்டாளுமாக நினைத்திருந்தேன்' என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, பெருமானும் 'நம் ஆணை; நம்மை முன்புபோலே நினைத்திரும்' என்று திருவுள்ளமாயருளினார்.

ஆழ்வான் பட்டருடைய விவாஹோசிதவயபரிணாமத்தைக் கண்டு உடையவருடனே 'பிள்ளைக்கு விவாஹம் பண்ணிவைக்கும் படி எங்கனே? நம் உறவுமுறையார் ப்ராக்குதராயிராநின்றார்கள்' என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, உடையவரும் 'பெரியநம்பி திருமேனி ஸம்பந்தித்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸாந்தாதிகரிடத்திலே பட்டருக்குப் பெண்கொணர்ந்தால், ஸ்வஸ்திரசாகைகளுக்கும் ப்ராஹ்மணிய வைஷ்ணவத்வத்திற்கும் பெரியசரணமென்று தட்டாகாதிறே' என்ன, ஆழ்வானும் ஸம்மதித்து ஆண்டாளுடன் ஆலோசித்து உடையவரை முன்னிட்டுக்கொண்டு அவர்களிடத்தே பெண் கேட்க, அவர்களும் பட்டருடைய ஆபிஷ்டயங்கண்டு கொடுக்கத்தேட, புது ஸம்பந்தமென்று ஒருகால் இசையாதிருந்தார்கள்; ஆண்டாள் ஒருநாள் ஆழ்வாண்ப்பார்த்து 'பிள்ளைகள் பெருத்தார்கள்! ஒருகார்யம் செய்விக்க வேண்டாவோ?' என்ன, ஆழ்வானும் 'ஈசுவரகுடும்பத்துக்கு என்னைக்கரையச்சொல்லுகிறயோ?' என்று அருளிச்செய்து பெரியபெருமானைத் திருவடி தொழுது மடங்குகிறபோது 'பிள்ளைகள் பெருத்தார்கள்; ஒருகாரியஞ் செய்விக்க வேண்டாவோ என்று சொல்லுகிறார்கள்' என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, பெருமானும் திருவுள்ளம்பற்றி 'நீ ரேன அதற்குக் கடவீர்? நாமன்றோ? தகுதியாகச் செய்விக்கிறோம்; நீர் போம்' என்று திருவுள்ளமாயருளிப் பெண் கொடுக்கும்படி அவர்களுக்கு ஸ்வப்நங்காட்டியருள், மற்றைநாள் தாங்களே கொடுக்கிறோமென்று வந்துசொல்லி அக்கச்சியைப் பட்டருக்குத் தாரைவார்த்துக் கொடுத்து, பெருப்பெருத்த கண்ணுலஞ் செய்தருளினார்கள்.

உடையவர் ஸந்யஸீத்தருளுகிறபோது 'சரீரஸம்பந்தியை விடவேண்டுகிறதோ?' என்ன 'நம்முதலியாண்டாணியொழிய ஸந்யஸித்தோம்' என்று அருளிச்செய்ய, 'இப்படி அருளிச்செய்யலாமோ?'

என்று தீர்ப்பாதுத்து முதலிகள் கேட்க, இவரும் 'கையில் தீர்த்துண்டுகளை விடிலன்றோ முதலியாண்டானை விடுவது' என்று அருளிஞர்.

முதலியாண்டான் திருவாய்மொழியோதினபடி:— ஒருநாள் எம்பெருமானார் திருப்பள்ளிக்கட்டிலே எழுந்தருளி ஒருபாட்டு சந்தையிட்டவாறே முதலியாண்டான் பரவசராயருள், இத்தைக் கண்ட எம்பெருமானாரும்

‘வேதவேத்யே பசே பும்ஸி ஜாதே துணாத் தம்மஜே |
வேத: ப்ராசேதஸாதாஸீத் ஸாக்ஷாத் சாமாயணாத்மநா ||’

[ஸ்ரீராமாயண மஹாத்மியம்]

[வேதத்தினால் அறியப்படும் பரம்பருஷன் தசரதபுத்திரனாக அவதரித்தவன்வில், வால்மீகியிடமிருந்து வேதமானது ஸ்ரீராமாயணமாக நேரேஅவதரித்தது.] என்னுமாபோலே வேதங்களும் ஆழ்வார்முகேசந திருவாய்மொழியாய் வந்து அவதரித்ததொன்றன்றோ? என்று அருளிச்செய்தார்.

பெருமாள் பெரியதிருநாள் கண்டருளித் திருக்காவேரியிலே தீர்த்தம் ப்ரஸாதிக்க எழுந்தருளுகிறபோது, எம்பெருமானார் முதலியாண்டான் திருக்கைத்தலம்பற்றி எழுந்தருளி, நீராடி மீண்டெழுந்தருளும்போது பிள்ளையுறங்காவில்லெதாஸர் திருக்கைத்தலம்பற்றி எழுந்தருள், ஸேவித்திருந்த முதலிகள் ‘இதுக்கு அடி என்?’ என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, உடையவரும் ‘ஜந்மம் உயர்ந்திருக்கச் செய்தே தாழநில்லாநின்றோமே என்கிற அபிமானமுண்டே அல்லாதார்க்கு; அக்கொத்தையும் இல்லாதவரிடே இவர’ என்றருளிஞர்,

பெரியநம்பி திருமகளாரான அத்துழாய் புக்ககத்திலே வாழுகாலத்திலே ஒருநாள் ‘தீர்த்தமாடத் துணை வரவேணும்’ என்று மாமிடாவர அபேஷிக்க, அவளும் ‘உன்சீதனவெள்ளாட்டியைக் கொண்டு போ’ என்று கடுத்துச்சொல்ல, நம்பிபக்கலிலே வந்து ‘ஐயா! என்னை இப்படி சொன்னாள்’ என்ன, நம்பியும் ‘நாம் அறியோம்; உங்கள் சீயருக்குச் சொல்’ என்ன, இவரும் அங்கே சென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, உடையவரும் அருகிலிருந்த முதலி

‘மாண்டாளை’ ‘உமக்கு இந்தாரும் சீதனவெள்ளாட்டி’ என்று கொடுத்து ‘போம்’ என்ன. ஆண்டாளும், சட்டவெழுந்தருளி நீராடப்பண்ணுவித்துக்கொண்டு வந்து அவருடைய புக்ககத் திலே நின்று தூசுஸவ்ருத்திகளைச் செய்யத்தொடங்க, அவருடைய புக்ககத்தார் ‘ஆண்டாணி! இது என்?’ என்ன, என்னை வரவிட்ட உடையவரைக் கேளுங்கோள்; ஆசார்யர் சொன்னது செய்ய வேணுமே’ என்ன, அவர்களும் நம்பி ஸ்ரீபாதத்தேறப்போய் ‘நம்பி! முதலியாண்டாளை வரவிட்டு எங்களை இப்படி நசிப்பீக்க வேணுமோ?’ என்ன, ‘நம்பியும் நாம் அறிந்தோமோ? உடைய வரைக் கேளுங்கோள்’ என்ன, அவர்களும் அங்கே சென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, உடையவரும் ‘ஆண்டாளை அத்துழாய்க்குச் சீதனவடிமையாகத் தந்தோம்; அவர் அங்கு நிற்கை உங்க ளுக்கு அநிஷ்டமாகில் இங்கிருந்து அடிமை செய்கிறார்’ என்று அழைப்பித்துக்கொண்டருளினார்.

24. ஆருயிரப்படி குருபரம்பராப்ரபாவம்:- பெரிய நம்பி வைபுவம் ஐதிஹ்ய நிர்வாஹம் 2 காண்க.

25. ஆருயிரப்படி குருபரம்பராப்ரபாவம்:-உடையவர் ஒரு நாள் ஒருமையை யழைத்துக்கொண்டு உள்ளே எழுந்தருளிக்கதவை யடைத்து ஏகாந்தத்திலே ஸம்ஜ்ஞையாலே தம் திருவடிகளைத் தொட்டுக் காட்டியருள. அவனும் அதுவே தஞ்சென்று புத்தூதி பண்ணியிருக்க. ஆழ்வான் இத்தைக் கதவின் புரையிலே கண்டு ‘ஐயோ! கூரத்தாழ்வானாய்ப் பிறந்து பரக்க சாஸ்தரங் களைக் கற்றுக் கெட்டேன்; ஒன்றும் அறியாத ஊமையாய்ப் பிறந் தால் அடியேனுக்கும் உடையவர் இரங்கியருளுவரே!’ என்று மோஹித்தார் என்று ப்ரஸீத்தூயிறே.

திருக்கோட்டியூர்நம்பி திருக்கோட்டியூரிலே மேல் தளத்தின் மேலே, படிக்கதவை விழவிட்டு தூயாநித்துக்கொண்டிருக்க, உடையவர் அங்கேற எழுந்தருளி நம்பியைக் குறித்து ‘தூயாநம் எது? மந்த்ரம் எது?’ என்று கேட்டருள, நம்பியும் ‘ஆளவந்தார் வடவாற்றிலே நீராடியருளும்போது அகமர்ஷணம்பண்ணி முழகி யிருந்தால் அவர் திருமுதுகு வல்லான் கடாரம் கவிழ்த்தாப்போலே யிருக்கும்; அதுவே எனக்கு தூயானம்; ‘யமுனைத் துறைவர்’ என்கிற இதுவே மந்த்ரம்’ என்று அருளிச் செய்தருளினார்; ஆகையாலே ஆசார்ய விக்ரஹமே ஸதூத்யேயமென்றும், தந்நாமமே ஸதூ ஜப்பமென்றும் உடையவருக்கு உபதேசித்தாராய்த்து,

“பாலமுகஜட, ாந்த, ாஸ்ச பங்க, வோ ப, தி, ாஸ்தத, ா |

ஸத, ாசார்யேண ளந்த, ருஷ்டா: ப்ராப்நுவந்தி பராம்க, திம்||”

[புரத்யவாஜஸம்ஹிதை 1-32]

[குழந்தைகளும், ஊமைகளும், மந்தர்களும், குருடர்களுங்கூட நல்லாசிரியனாலே கடைஷிக்கப்பட்டார்களாகில் பரமபதமடைகிறார்கள்.] என்கிறபடியே பெண்ணும் பேதையும் எல்லாரும் ஸம்ஸாராது, தீர்ணரம்படி ஸர்வரையும் இப்படி விசேஷ கடைஷிஞ் செய்துகொண்டும், கூரத்தாழ்வான் முதலியாண்டான் அருளாளப் பெருமாளெம்பெருமானார் முதலான முதலிகளுக்கு ஸ்ரீபுராஷ்யம் ப்ரஸாதியாதின்கொண்டும் ஸுகமே வாழ்ந்தருளுகிற காலத்திலே ராஜ்யம் பண்ணுகிற சோளராஜா துய்ஸைவனாகையாலே வேத, விருத்த, த்மாண உள்ளப்பொய்நூலாகிய வைவாக்யமத்தைத் துருட, தர ப்ரமாணமான மெய்நூலென்று அத்யவஸித்துத் தானும் தன் புரோஹிதனுமாகக் கூடவிருந்து தன்னுடைய நாட்டிலுள்ள வித்வான்களையெல்லாம் திரட்டி,

“ஸிவாத்பாதாம் நாஸ்தி”

[க்ருமிகண்டன் ஓலை]

[சிவனைக்காட்டிலும் மேலானதில்லை] என்று ஓலைக்கு எழுத்திடச் சொல்லி தண்டிக்க, சிலர் அவனுடைய ஆஜ்ஞைக்கு அஞ்சியும் சிலர் அர்த்ததுஷேத்ராதி, களை ஆசைப்பட்டும் எழுத்திட்டார்கள். இத்தைக்கண்ட நாலுரான் ‘இந்த ஆபாஸரிட்டத்தாலென்ன ப்ரயோஜனமுண்டு? இராமாநுசனும் கூரத்தாழ்வானும் இட்டாலன்றோ இட்டதாவது?’ என்ன, சோளனும் அப்பொழுதே சில மறுஷ்யரைப் பார்த்து ‘இராமாநுசனை அழைத்துக்கொண்டு வருங் கோள்’ என்று கோயிலுக்கு வரக்காட்ட, அந்த ராஜமறுஷ்யர் உடையவர் மடத்துவாசலிலே வந்து ‘இராமாநுசன் எங்கே?’ என்று கேட்க, இச்செய்தியை உடையவருக்கு தீராதத் திருமஞ்சனம் முகந்து கொடுக்கிற கூரத்தாழ்வான் திருச்செவியிலே ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் வந்து ரஹஸ்யமாக விண்ணப்பஞ்செய்ய, ஆழ்வானும் உடையவருடைய த்ரித, ண்ட, காஷாயாதி, களைத் தடுத்திட்டு உடையவருக்கும் விண்ணப்பஞ்செய்யாதே ராஜமறுஷ்யருடன் போகத்தேட, அவ்விஷயங்கேட்டு ஆழ்வானுடனே பெரியதம்பியும் புறப்பட்டு எழுந்தருள, அவர்களை அழைத்துக் கொண்டு போனார்கள்.

அந்தந்தம் உடையவரும் 'த்ரித்யுண்ட, காஷாயாதி, களைத் தாருங்கோள்' என்ன, 'கூரத்தாழ்வான் துரித்துக்கொண்டு ராஜமநுஷ்யருடனே எழுந்தருளினார்' என்று முதலியாண்டான் விண்ணப்பஞ்செய்ய, 'ஆகில், அவருடைய வெள்ளையைத் தாருங்கோள்' என்று வாங்கித்தாம் சாத்திக்கொண்டு 'ஆழ்வானுக்கும் பெரியநம்பிக்கும் என்ன தீங்கு வரப்புகுகிறதோ?' என்று போரக்லேஸித்திருக்க, முதலியாண்டானுள்ளிட்ட முதலிகளெல்லாரும் 'தேவரீர் இங்கிருக்கவொண்ணாது' என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, உடையவரும் 'இனிச்செய்ய அடுப்பதென்?' என்று வ்யாகுலாத:கரணராய்ப் பெரியபெருமாள் திருமுன்பே சென்று திருவடிகளிலே ஸரணம்புக்கு "வெறுப்பொடு சமணர் முண்டர் விதியில் சாக்கியர்கள் நிற்பால் பொறுப்பரியனகள் பேசில்" என்று தொடங்கி "தலையையாங்கே அறுப்பதே கருமங்கண்டாயரங்க மாநகருளானே" என்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்தபடி இப்போது சடக்கென அவன் தலையை அறுக்கக்கூடாது; அவன் பரிகரவானாகையாலே முகூர்த்தரேண செய்துவாராநின்றேன்" என்று விண்ணப்பஞ்செய்து முதலிகளும் தாமுமாக எழுந்தருளாநிற்க, பின்னையும் ராஜமநுஷ்யர் பின்தொடர, 'பின்னே ஆள் த்வரித்து வருகிறது' என்று முதலிகள் விண்ணப்பஞ்செய்ய, உடையவரும் 'வழியில் மணலையள்ளி "கொடுமைசெய்யுங் கூற்றமும் என் கோலாடி குறுகப்பெரு, தடவரைத்தோள் சக்கரபாணி! சார்ங்க விற்சேவகனே!" என்று இத்தையோதி அவர்கள் வருகிற வழியிலே ஒழுக்கிவாருங்கோள்' என்ன, முதலிகளும் அப்படியே செய்ய, ராஜமநுஷ்யர் அந்த மணலை மிதித்து அப்பால் அடியிடப் போகாமல் 'போகிற பார்ப்பார் மந்த்ரவாதும் பண்ணிப் போனார்கள்' என்று மீண்டுபோக, உடையவரும் முதலிகளுமாக அரங்கத்துறையும் இன் துணைவனே வழித்துணையாக எழுந்தருளினார்கள்.

ஒரு மலையடியிலே திருமலைநல்லான் ஸிஷ்யர்களான சில வேடமுதலிகள் புலம் பாவாநிற்க. அங்கே ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் எம்பெருமானாரைத் தேடிக்கொண்டு எழுந்தருள, அவர்கள் இவரைத் திருநாமமே குறியாக 'நீர் எங்கிருந்து எழுந்தருளுகிறீர்?' என்று கேட்க, 'கோயிலில் நின்றும் வருகிறோம்' என்ன, அவர்

களும் 'எம்பெருமானார்க்கு ஒரு குறையுமில்லையே? பெரியபெருமாள் திருச்செல்வத்திற்கு ஒரு குறையுமில்லையே?' என்றுகேட்க, இவரும் 'என்ன பெரியபெருமாள்! என்ன திருச்செல்வம்! எம்பெருமானார் சோளன் வ்யாஜேந வெண்பரிதாநம் தூரித்து எழுந்தருளினார்; இன்னவிடத்தே எழுந்தருளினாரென்று தெரியாது' என்று அருளிச் செய்ய, அவர்களும் அவ்வார்த்தைகேட்டு வ்யாகுலப்பட்டுப் புலம்பாவுகை தவிர்ந்து அன்றுமுதல் ஆறுநாட்கள் பட்டினியே கிடக்க, ஆறும்நாள் ராத்ரி அம்மலையடியிலே எம்பெருமானாரும் முதலிகளும் மழையிலே நனைந்து குளிரிலேயிருப்பட்டு இவர்கள் புனத்தில் நெருப்பொளிகண்டு, உடையவரும் 'நம்மை அங்கேறக் கொண்டுபோங்கள்' என்று அருளிச்செய்ய, முதலிகளும் அங்கேற எழுந்தருளுவித்துக் கொண்டுபோய் 'வழி எங்கே? பிள்ளைகள்!' என்ன, அவர்களும் 'பூராஹ்மணர் குரலாயிருந்தது; பெருவிடா யோடே ஒரு குரலாயிராநின்றது' என்று ஓடிவந்து வேலையைப் பிரித்து 'இங்கே வாருங்கோள்' என்று அழைத்துக்கொண்டு போய், சாத்துகைக்குத் திருப்பரியட்டங்களும் கொடுத்து, சாத்தி யிருந்த திருப்பரியட்டங்களையும் உலரவிட்டுக் குளிர்போகக் காய்ச்சியொற்றி 'எங்கு நின்றும் எழுந்தருளுகிறீர்கள்?' என்று கேட்க. இவர்களும் 'கோயிலில் நின்றும் வருகிறோம்' என்ன, 'எம்பெருமானார் செய்கிறதென்?' என்றுகேட்க, முதலிகளும் 'நீங்கள் எம்பெருமானாரை அறிந்தபடி எங்கனே?' என்ன, 'நாங்கள் நல்லாடடிமைகள்; அவர் எங்களுக்கு ஹிதம் ப்ரஸாதிக்கும்போது 'நமக்கெல்லாம் பரமசாயர் எம்பெரு மானராயிருக்கும்; ஆகையாலே எம்பெருமானார் திருவடிகளே ஸரணமென்றிருங்கோள்' என்று அருளிச்செய்தார்'' என்று விண் ணப்படுசெய்ய, முதலிகளும் 'ஆகில் இவரே உடையவர்' என்று காட்டியருள, அவர்களும் ஸ்ரீபாதூத்தைக் கட்டிக்கொண்டு அமுது வ்யாகுலப்பட்டுத் திருவடிகளிலே விழுந்து ஸேவித்துத் தேனும் தினையுங் கொண்டுவந்து ஸமர்ப்பித்து 'இக்கதிரையறுத்து இடித்துத் தேனிற்கலந்து அமுது செய்தருள வேணும்' என்று விண்ணப்படு செய்ய, முதலிகளும் அப்படியே செய்து அமுது செய்தருளி அற் றைக்குக் கண்வளர்ந்தருளினார்கள்; மற்றைநாள் விடிவோரை வேடமுதலிகள் ஒருவரையும் தம் ஸ்ரீபாதூத்து முதலிகள் ஒரு வரையுமாகக் கோயிலுக்குப் போகவிட்டு, உடையவருடனே மற்ற நாற்பத்தஞ்சு திருநாமமும் எழுந்தருளினார்கள். அவ்வேட

முதலிகளும் இவர்களை மலைக்குமேலே அறுகாதவழிகொண்டு போய் ஒரு வேடமுதலியகத்தேவிட. அவ்வேடமுதலி பசுலெல்லாம் வேட்டைக்குப் போய்வந்து உண்ணப்புக்கவாறே 'ப்யூராஹ் மணர்கள் பட்டினிபேயிருக்க நாம் உண்ணலாகாது' என்று அருகாக ஒரு க்யூராமத்திலே கட்டளைவாரி என்பானொரு ப்யூராஹ்மணனாகத்திலே இவர்களைக்கொண்டுபோய்விட்டு 'வேண்டங் கட்டளைகளையும் பண்ணி இப்போதே அமுதுசெய்யப் பண்ணுவியுங்கோளென்று சொல்லுங்கோள்' என்று ஆள்கொடுத்துப் போகவிட, அவர்களும் உடையவரையும் முதலிகளையுங் கூட்டிக் கொண்டுபோய் அவனகத்தேவிட்டு 'இவர்களை இப்போதே அமுதுசெய்யப் பண்ணுவியுங்கோள்' என்று சொல்லி வேண்டங் கட்டளைகளும் பண்ணுவித்து மீண்டு போனார்கள்.

அவ்வகமுடையானுடைய பத்தியும் தண்டன் ஸமர்ப்பித்து 'உங்களுக்கு அமுதுசெய்ய வேண்டாவோ?' என்று விண்ணப்பஞ் செய்ய, முதலிகளும் 'வேண்டா' என்று அருளிச்செய்தருள. அவளும் 'உங்களுக்கு ஸந்தேஷுவிக்க வேண்டா; அடியேனும் எம்பெருமானார் ஸ்ரீபாதப்ததை உடையேன்' என்றாள்; முதலிகளும் 'நீ எம்பெருமானார் ஸ்ரீபாதப்ததை ஆஸ்ரயித்தபடி எங்ஙனே?' என்று கேட்க, அவளும் 'நாங்கள் இவ்விடம் வர்ஷமின்றியே யிருந்தவாறே கோயிலிலே வந்திருந்தோம்; அங்கே என்னக முடையாரும் நானும் ஒரு மச்சமேலேயிருக்கையாயிருக்கும். அப்போது எம்பெருமானார் ஏழு திருமானிகையிலே மாது₄கரம் பண்ணி அமுது செய்தருளவர். அவர் திருவீதியிலே எழுந்தருளும்போது அகனங்க நாட்டாழ்வானுள்ளிட்ட முதலிகளெல்லாரும் அவர் திருவடிகளிலே ஸேவிப்பார்கள்; அவர் ஒருநாள் மாது₄கரத்திற்கு அந்தத் திருமானிகையேற எழுந்தருள, அடியேனும் மச்சில் நின்றும் இறங்கிவந்து இடைகழியில் தகைந்து நின்றேன்; அவர் 'இது என்ன பெண்ணே?' என்று கேட்டருள, 'நீர் மாது₄கரம் பண்ணாதின்றி; உம்மை ராஜாக்களும் பட்டணத்து முதலிகளும் தண்டனிடா தினார்கள்; இதற்கு அடி என்?' என்றவாறே, உடையவரும் 'நாம் அவர்களுக்கு பக்யுவத்; விஷயத்தில் சில நல்ல வார்த்தை சொல்லுகையாலே காண்' என்று அருளிச்செய்தருள, 'அந்த நல்லவார்த்தையை அடியேனுக்கும் ப்ரஸாதப்ததருளவுகாதோ?' என்றேன்; அப்போது வந்தமூ

எச்செய்து எழுந்தருளினார்; பின்பு எங்கள் நாட்டில் வர்ஷமுண்டாய் நாங்கள் எங்கள் நாடேறப்போகும்போது அவர் அருளிச்செய்த நல்வார்த்தையை மறந்தேன்; 'உடையவரை ஸேவிக்கப் பெற்றிலேனோ!' என்ற இழவோடே நினைத்திருக்க அற்றைக்கும் அக்ஷேர எழுந்தருள, அடியேனும் மச்சில் நின்று இறங்கி வந்து தண்டனட்டு நின்று, 'நாங்கள் எங்கள் நாடேறப்போகா நின்றோம்; தேவரீர் முன்பு அருளிச்செய்த நல்வார்த்தையை மறந்தேன்' என்ன. இப்போது உடையவரும் மீளவும் துவயத்தை நெஞ்சிலே நிலைநிற்கும்படி குருபரம்பரா பூர்வகமாக உபதேசமித்து மீண்டு எழுந்தருளத்தேட 'அடியேனுக்கு ஆத்மரக்ஷையாக ஏதேனுமொன்று தந்தருளவேணும்' என்று விண்ணப்பஞ்செய்தேன்; அப்போது சாத்தியிருந்த ஸ்ரீபாதுகைகளைப் ப்ரஸாதித்தருளினார்; அடியோங்களும் அன்றே போந்தோம்; பின்னை ஸேவிக்கப்பெற்றிலோம்' என்றவாறே உடையவரும் தம் திருவுள்ளத்திலே விசாரித்தருளித் திருப்போனகஞ் சமைக்க அருளிச்செய்து 'இவள் செய்யுமது பார்த்திரும்' என்று ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவரைவைக்க, அவரும் பார்த்திருக்க, அவளும் அடைவாகச் சமைத்து முன்பு உடுத்த புடவையை அவிழ்த்து ஸூத்ரமான புடவையை உடுத்து உள்ளே புகுந்து 'எம்பெருமானார் திருவடிகளே ஸரணம்' என்று உச்சரித்து அவர் ஸ்ரீபாதுகைகளை ஏறியருளப்பண்ணித் திருவடி விளக்கி அமுதுசெய்யப் பண்ணிப் புறப்பட்டு முதலிகளுக்கு துண்டின் ஸமர்ப்பித்து ஸ்ரீபாதும் விளக்கி 'அமுதுசெய்ய எழுந்தருளவேணும்' என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, முன்பு பார்த்திருக்கச்சொன்ன ஸ்ரீவைஷ்ணவரையழைத்து 'இவள் செய்தபடி என்?' என்று கேட்டருள. அவரும் 'இவள் திருப்போனகம் அடைவாகச் சமைத்து முன்பு உடுத்த புடவையையும் விடுத்து ஸூத்ரமான புடவையையும் உடுத்துத் திருப்போனகத்தை எடுத்துக்கொண்டு போய் உள்ளே புகுந்து கதவையடைத்து துயாநம்பண்ணியிருந்து அமுதுசெய்யப் பண்ணினாள்; அது கறுத்து நீண்டிருந்தது. எம்பெருமானாயிருந்ததின்கீழ்' என்றவாறே அவரையழைத்து 'நீ உள்ளே செய்ததென்?' என்று கேட்டருள. அவளும் 'முன்பு அடியேனுக்குத் தஞ்சமாகப் ப்ரஸாதித்தருளின ஸ்ரீபாதுகைகளைத் திருவடி விளக்கி அமுது செய்தருளப் பண்ணியாய் ததுப் ப்ரணாத்ரு குடுவது; இப்போதும் அப்படியே செய்தேன்' என்று

மற்றைநாள் பொழுது விடிந்தவாறே எழுந்திருந்துவந்து உடையவர் திருவடிகளிலே த₃ண்ட₃ன் ஸமர்ப்பித்து 'இற்றைக்கு எழுந்தருளியிருந்து இவரை க்ருபைசெய்தருள வேணும்' என்று விண்ணப்பஞ் செய்ய, எம்பெருமானாரும் அற்றைக்கு அங்கே அவஸரித்தருளி அவளுக்காக அவனுக்கு ஹிதோபதே₃ஸம் பண்ணி விசேஷகடாஷஞ் செய்தருளி அங்கே நாலிந்துநாள் எழுந்தருளியிருந்து த்ரித₃ண்ட₃ காஷாயாதி₃க்ஷையும் ஸம்பாதித்துத் தம் திருவாராத₄நமான பேரருளாளர் ஸத்திதியில் வைத்து த₃ண்ட₃ன் ஸமர்ப்பித்து முன்போலே அவற்றை த₄ரித்தருளிஞர்.

மற்றைநாள் மேற்கே வஹ்நிபுஷ்கரினியாகிற க்₃ராமத்தேற எழுந்தருளி அங்கே சிறிதுகாலம் எழுந்தருளியிருந்து அங்குநின்றும் மிதி₃லாபுரி ஸாளக்₃ராமத்தேற எழுந்தருள, ஊரடைய ப்ரச₂ந்ந விரோதி₄களாகையாலே உடையவரை அநாத₃ரித்திருக்க. உடையவரும் முதலியாண்டாளை அழைத்து 'இவ்வூரார் நீர்முகக்குந் துறையிலே நீர் உம் ஸ்ரீபாத₃த்தை நீட்டிக்கொண்டிரும்' என்று நியமித்தருள. ஆண்டானும் அப்படியே செய்தருள, அவ்வூரார் இவர் ஸ்ரீபாத₃தீர்த்த₂ வைப₁வத்தாலே நிவ்ருத்த அஹங்காரராய். மற்றைநாளே தெளிந்துவந்து உடையவர் திருவடிகளிலே ஆஸ்ரயிக்க. அத்தீர்த்த₂ப்ரப₄ரவத்தையிட்டு இன்றுமுதல் இவ்வூர் ஸ்ரீஸாளக்₃ராமம் என்று அருளிச்செய்தார். அங்கே வடுகநம்பியை ஸ்லபாத₃ச்₂ராயாபந்ந ராம்படி விசேஷ கடாஷஞ் செய்து அவர்க்கு த₃ர்ஸநார்த்த₂ம் ப்ரஸாதி₃த்துக்கொண்டு சிங்கர்கோயிலிலே சிறிதுநாள் எழுந்தருளியிருந்து விஷ்ணுவைஷ்ணவ த்₃வேஷியான சோளன் கிரமிகண்ட₂னாய் நசிக்கும்படியாக அபி₄சாரம்பண்ணி அங்கு நின்றும் தொண்டனூரேற எழுந்தருளிஞர்.

அங்கே அத்தேசத்திற்கு அதி₄பதியான விடலதே₃வராயன் மகள் பிஸாசாவிஷ்டையாயிருக்க, அவனும் மந்த்ரவாதி₃கள் பலரையுங்கொண்டு தீர்க்கத் தேடினவிடத்திலும் தீராதபடியாலே து₃:க்கி₂தனாயிருக்க. தத்பத்னியும் நிர்வாணமாய் ஓடித்திரிகிற தன் பெண்ணைக்கண்டு மிகவும் வ்யாகுலப்பட்டிருக்குமளவிலே தொண்டனூர்நம்பி... உபாத₃நார்த்த₂மாக ராஜக்₃ருஹத்தேற எழுந்தருளினவர் து₃:க்கி₂தையான ராஜபத்நியைக் கண்டு 'து₃:க்க₂ஹேது என்?' என்று கேட்டருள, அவளும் தக்காரணத்

மற்றைநாள் பொழுது விடிந்தவாறே எழுந்திருந்துவந்து உடையவர் திருவடிகளிலே துண்டின் ஸமர்ப்பித்து 'இற்றைக்கு எழுந்தருளியிருந்து இவரை கருபைசெய்தருள வேணும்' என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, எம்பெருமானாரும் அற்றைக்கு அங்கே அவஸரித்தருளி அவனக்காக அவனுக்கு ஹிதோபதேயமும் பண்ணி விசேஷகடாஷஞ் செய்தருளி அங்கே நாளிந்துநாள் எழுந்தருளியிருந்து த்ரிதுண்டி காஷாயாதிக்கையும் ஸம்பாதித்துத் தம் திருவாராத்நமான பேரருளாளர் ஸந்நிதியில் வைத்து துண்டின் ஸமர்ப்பித்து முன்போலே அவற்றை துரித்தருளினார்.

மற்றைநாள் மேற்கே வஹ்நிபுஷ்கரிணியாகிற க்ராமத்தேற எழுந்தருளி அங்கே சிறிதுகாலம் எழுந்தருளியிருந்து அங்குநின்றும் மிதிடலாபுரி ஸாளக்ராமத்தேற எழுந்தருள, ஊரடைய ப்ரச்சுந்த விரோதிகளாகையாலே உடையவரை அநாத்ரித்திருக்க. உடையவரும் முதலியாண்டாணை அழைத்து 'இவ்வூரார் நீர்முகக்குந் துறையிலே நீர் உம் ஸ்ரீபாதத்ததை தீட்டிக்கொண்டிருக்கும்' என்று நியமித்தருள. ஆண்டானும் அப்படியே செய்தருள, அவ்வூரார் இவர் ஸ்ரீபாதத்தீர்த்தம் வைபுவத்தாலே நிவ்ருத்த அஹங்காரராய். மற்றைநாளே தெளிந்துவந்து உடையவர் திருவடிகளிலே ஆஸ்ரயிக்க. அத்தீர்த்தப்ப்ரபுரவத்தையிட்டு இன்றுமுதல் இவ்வூர் ஸ்ரீஸாளக்ராமம் என்று அருளிச்செய்தார். அங்கே வடுகநம்பியை ஸ்வபாதச்சுயாபந்நராமபடி விசேஷ கடாஷஞ்செய்து அவர்க்கு துர்ஸநார்த்தம் ப்ரஸாதித்துக்கொண்டு சிங்கர்கோயிலிலே சிறிதுநாள் எழுந்தருளியிருந்து விஷ்ணுவைஷ்ணவ த்வேஷியான சோளன் க்ரிமிகண்ட்ரூப நசிக்ரூப்படியாக அபிசாரம்பண்ணி அங்கு நின்றுத் தௌண்டனூரேற எழுந்தருளினார்.

அங்கே அத்தேசத்திற்கு அதிபதியான விடலதேவராயன் மகள் பிஸாசாவிஷ்டையாயிருக்க, அவளும் மந்த்ரவாதிகளப் பரையுங்கொண்டு தீர்க்கத் தேடினவிடத்திலும் தீராதபடியாலே னுக்கிதனாயிருக்க. தத்பதனியும் நிர்வாணமாய் ஓடித்திரிகிற தன் பெண்ணைக்கண்டு மிகவும் வ்யாகுலப்பட்டிருக்குமளவிலே தொண்டனூர்நம்பி. உபாத்நார்த்தமாக ராஜக்ருஹத்தேற எழுந்தருளினவர் துக்கிதையான ராஜபத்நியைக் கண்டு 'துக்கிதேது என்?' என்று கேட்டருள, அவளும் தக்காரணத்

தைச் சொல்ல நம்பியும் கேட்டருளி 'நம் ஆசார்யர் எம்பெருமானார் எழுந்தருளினார். அவர் கடாஷித்தால் இப்பேய் காடேறிப்போம்' என்று பூரஹ்மரகஷஸ்ஸின் கதையை ஸவிஸ்தாரமாக அவருக்கு அருளிச்செய்ய அவளும்கேட்டு ஆஸ்ரயப்பட்டுத் தன் பூர்த்தாவுக்கு அறிவிக்க. அவளும் 'உடையவர் இப்பேயை விடுவிக்கில் அவரே நமக்கு ஆசார்யர்; அவர் திருவடிகளில் ஆஸ்ரயிக்கக்கடவேன்' என்ன, அவ்வளவிலே அவன் ஸ்வகூருக்களுக்கு விருந்திடத்தேட, இவளும் தன் பூர்த்தாவைக்குறித்து 'நீர் அங்குஹீநரென்று அவர்கள் இங்கே வாரார்கள்; சொல்லாதேகொள்ளும்' என்ன. அவளும் 'அவர்கள் வாராதிருப்பார்களோ?' என்று இவள் வார்த்தையை அதிக்ரமித்துச் சொல்லிப்போகவிட. அவர்களும் முன்பு டில்லீஸ்வரனான துருஷ்கன் இவளை ஆக்ரமித்துப் பிடித்துக் கொண்டுபோய்ப் பட்டாஹ்னன் திக்கே போம்படி ஒரு அங்குஸிச்சேத்யம் பண்ண, அத்தால் 'விடல தேவராயன்' என்று ப்ரஸித்தமாயாகையாலே ஹீநாங்குனகத்தே புதுஜிக்க வொண்ணுதென்று தவிர்த்துவிட்டார்கள். அதுகண்டு அவன் அவர்களிடத்தே அதிக்ரமிதனாய் அவர்களைத் திரஸ்கரித்திருக்குமளவிலே, அவனுடைய ஸ்திரீயும் அவனைக்குறித்து 'உடையவர் திருவடிகளில் ஆஸ்ரயித்து உஜ்ஜீவிக்கலாகாதோ? இவர்களால் என்ன ப்ரயோஜனமுண்டு?' என்ன. அவளும் இசைந்து உடையவரை ஸ்வகூருஹத்தேற எழுந்தருளவேணும் என்று ப்ரார்த்தித்துக்க, இராமாநுசனும் 'நாம் ராஜத்யாநியை மிதிக்கக்கடவோமல்லோம்' என்று அருளிச்செய்ய, அவ்வளவிலே தொண்டனூர்நம்பி முதலான முதலிகள் 'இவளை விசேஷகடாஷித் செய்தருளினால் தூர்ஸநத்துக்கு பூஹு உபகாரமுண்டு' என்று பூஹுஸ; வேண்டிக்கொள்ள, உடையவரும் ஸம்மதித்து அவனகத்தேற எழுந்தருளினவளவிலே அவளும் அதிஸந்துஷ்டனாய்த் திருவடிகளிலே ஸாஷ்டாங்கப் ப்ரணாமம்பண்ணி ஸவிநயனாய் நிற்க, முதலிகளும் உடையவர் ஸ்ரீபாததீர்த்தத்தை அவள் புதரிக்கு ப்ரஸாதித்துத் தத்தீர்த்தத்தாலே ப்ரோக்ஷிக்க. அவனுடைய சித்தப் ப்ரமம்போய்த் தெளிந்துவந்து சேலையும் உடுத்து உடையவரை ஸேவிக்க, இத்தை விடலதேவராயன் கண்டு 'அத்யாஸ்ரயப்பட்டுத் தக்கனமே ஸ்ரீபாததீர்த்திலே ஆஸ்ரயிக்க, அவளையும் இரங்கியருளித் திருவடிக்கு அந்தரங்குனம்படி கடாஷித்தருளினார்.

இப்படி அவனையும் ஸ்வவைபுவத்தாலே ஸிஷ்யனுக்கிக் கொண்டு அவனுக்கு விஷ்ணுவர்த்தநராயனென்று திருநாமம் ப்ரஸாதித்தருளி அதிஸந்துஷ்டராய் நிற்க. அவ்வளவிலே 'எங்கள் ஸிஷ்யன் நீர் இங்ஙனே மயக்கி ஸிஷ்யனுக்கிக் கொள்ளும்போது எங்களை ஜயித்தன்றோ செய்யலாவது?' என்று பன்னிராயிரம் கூபணர் ஏககாலத்தில் வந்து தர்க்கிக்கத் தொடங்க. உடையவரும் 'மின்னலுக்கு அஞ்சுமவர்கள் இடியின்கையிலகப்பட்டாற் போலவும், தேளுக்கு அஞ்சிப் பாம்பின் வாயிலகப்பட்டாற்போலவுமாச் சுதே; 'இனி என்செய்யக்கடவோம்?' (என்று விசாராக்ரந்தராயிருக்க, தொண்டனூர்நம்பி முதலான முதலிகளெல்லாரும் 'தேவரீருடைய ப்ரபுவத்தை எல்லாரும் அறிந்து உஜ்ஜீவிக்கும்படி வெளியிடவேணும்' என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய உடையவரும்) இனி நம்மை வெளியிடாதிருக்கவொண்ணது' என்று பார்த்து, ஒரு திருமண்டபத்திலே திருத்திரையை வளைத்துக்கொண்டு உள்ளே எழுந்தருளியிருந்து ஸஹஸ்ர பதுமமண்டலமுடைய திருவநந்தாழ்வானாய் ஓரொருத்தர்க்கு அநேகப்ரகாரமாக ப்ரத்யுத்தரமருளிச்செய்து அவர்களை வாய்முடுவித்து ஜயிக்க. அவர்களிலே சிலர் அதிவிஸ்மிதராய்வந்து திருவடிகளிலே ஆஸ்ரயிக்கத் தேட, அவர்களை அடிமைகொண்டு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களாம்படி பண்ணி வினேஷ கடர்குஞ் செய்தருளித் தம் திஷ்யஸக்தியை ப்ரகடிப்பிக்க, இத்தைக்கண்டு போய்ச் சிலர் ராஜ்யாதிபன்ன விஷ்ணுவர்த்தநராயனுக்குச் சொல்ல, அதைக்கேட்டு விஷ்ணுவர்த்தநனும் உடையவர் திருவடிகளிலே அதிப்ரவணனுயிராநிற்க. அங்குத்தையில் எம்பெருமானைத் தொண்டனூர் நம்பி அபிமானித்திருக்கையாலே அவருக்கு நம்பிதம்பிரான் என்று திருநாமஞ்சாத்தி உகந்தருளிச் சிங்கர் கோயிலிலே எழுந்தருளி வேதாந்த வ்யாக்யாநஞ்செய்துகொண்டு இருக்குங்காலத்திலே.

திருக்கையில் திருமண்மாண்டு 'சாத்துகைக்குத் திருமண் பெற்றதிலோமே' என்று சிந்தித்துக்கொண்டு 'கண்வளர்ந்தருள, அன்று சாத்தி திருநாராயணப் பெருமானும் 'அணித்தாக யது, கிரியிலே உம்முடைய வரவு பார்த்துக்கொண்டு நிலலாநின்றோம்; உம் திருவுள்ளம் போன்ற திருமண்ணும் இங்கே உண்டு; சடக்கெனப் புறப்பட்டு வாசீர்' என்று ஸ்வப்நங்காட்டியருள, ஆ—83

உடையவர் விடிவோரை பரீதராயெழுந்திருந்து இத்தை முதலி களுக்கு அருளிச்செய்து விஷ்ணுவர்த்தநராயணமும் அழைப் பித்துத் தாம் ஸ்வப்நங் கண்டபடியை அருளிச்செய்ய, அவனும் கேட்டு ப்ரஸந்நனாய் ஸம்மதித்துக் காடு வெட்டுவித்துக்கொண்டு உடையவர்பின்னே ஸேவித்துக்கொண்டு செல்ல, பஹுத்யந்ய ஸம்வத்ஸரம் தைமாஸ்த்திலே எம்பெருமானாரும் செம்பொன் யதுகிரியேறி வேதபுஷ்கரிணிக்கரையிலே எழுந்தருளி,

‘பரித்யாநஸிலாம் த்யுஷ்ட்வா ப்ரணமந்தி த்யுவிஜோத்தமா:”

[நாரதீயம்-யாதவாத்ரி மாஹாத்மியம் 1-98]

[தத்தாத்ரேயர் முதலில் துறவறம் பூணுகையில் அவருக்கு இருப் பிடமாயிருந்த) பரித்யாந (காஷாய வஸ்திர) ஸிகையைக்கண்டு அந்தணர் தலைவர்கள் வணங்குகிறார்கள்] என்கிறபடியே பரித்யாந ஸிகையையும் ஸேவித்து அங்கே நீராடி,

“வேதபுஷ்கரிணீதீரே விஸாலே ச ஸிலாதலே |

பரித்யாநம் ஸ ஜக்யாஹ காஷாயம் பரம: புமந ||”

[நாரதீயம்-யாதவாத்ரி மாஹாத்மியம் 9-23]

[பரமபுருஷரான அந்த தத்தாத்ரேய பகவான் வேதபுஷ்கரிணியி னுடைய கரையில் பரந்த சிகையின் மேலேயிருந்துகொண்டு காஷாய வஸ்திரத்தைச் சாத்தியருளினார்.] என்கிற தத்தாத்ரேயரைப் போலே தாமும் மீள்வும் காஷாயம் தயிரித்தருளி முன்னேநடந்து திருநாராயணப்பெருமாள் எழுந்தருளியிருக்கிற இடத்தைத் தேடிக்காணாமல் ‘புக்யவத்ப்ரபயாவத்துக்குக் குன்றவாக என்செய்தோம்!’ என்று திருவுள்ளங்கலங்கி அயர்ந்து கண்வளர்ந்தருள். அவ்வள விலே திருநாராயணப்பெருமாள் இவர் கண்விலே எழுந்தருளி ‘கல்யாணஸரஸ்ஸின் தென்மேலை மூலையில் செண்பகச்சோடிக்கு அருகே திருமகிழுக்குத் தென்பார்வலத்திலே வளர்ந்த திருத்துழாயின் கீழே பெரியபுற்றுக்குள்ளே இராதின்றோம். திருமண்ணும் அந்தக் கல்யாண ஸரஸ்ஸுக்கு வடமேலை மூலையிலே

“ஸ வேதத்விபாத் க,கே,ஸேத ஸுத்தி,திருத்த,த்யய

மாஹுருதம் |

பாத,வாத்,ஸேன விநிக்ஷிப்தம் அக்யம் தந்மமாஜ்ஞயா ||”

[ஸ்வேதத் துஷ்பத்தினின்றும் புள்ளரையனாகிற பெரியதிருவடியாலே வெள்கை மண் கொண்டு வரப்பட்டு யாதவகிரியிலே வைக்கப் பெற்று. என் ஆணையாலே அது அழியாமல் வளர்கின்றது.] என்கிறபடியே பெரிய திருவடியாலே ஸ்வேதத் துஷ்பத்தினின்றும் கொணர்ந்து யதுகிரியிலே நிகேபிக்கப்பட்டு மத்ப்ரபாவத் தாலே அஷ்டயமாக சேமிப்பித்திராநின்றது; நீர் க்லேசிப்பாணென்? நாம் உமக்கு அடையாளமாக இவ்விடந்தொடங்கி நாம் இருக்கும் புற்றளவாக முறித்திட்ட திருத்துழாய்க்கொழுந்தே குறியாக வாரீர்' என்று ப்ரத்யக்ஷ ஸமாநாகாரமாக ஸ்வப்நமுகேந அருளிச்செய்ய, உடையவரும் உகந்து உணர்ந்து எழுந்திருந்து முறித்திட்ட திருத்துழாய்க்கொழுந்தே குறியாகக் கல்யாணஸரஸ் எவன்கரையிலே எழுந்தருளித் திருமுகப்படியே சம்பகவநஸம்பத்தில் கப்புங்கவருமாய்ப்பிணைத்துக் கொழுந்துவிட்ட திருத்துழாய் மரத் தைக்கண்டு களித்து ஆனந்தத்துடனே பலகாலும் தண்டனிட்டு அத்திருத்துழாய் மரத்தின் மண்காப்பு நீக்கினவளவிலே,

அம்ருதமதியாநாத் கீர்த்தநாத் திவ்யநாம்நாம்

அபிச ஹரிபராணம் பாதுதீர்த்தப்ரபாவாத் |

இதி க௃தபரிதாப: கஸ்சித்யாஸ்சர்யஸாஸீ

கமபி யது, கிரிஸ்தம் காந்திஸிந்து, துதர்ஸ ||

[கொ 8-98]

[அமுதத்தை விஞ்சிநிற்கும் புகழ்வந்நாமங்களை ஸங்கீர்த்தனம் செய்வதாலும், ஹரியின் அன்பர்களுடைய ஸ்ரீபாததீர்த்தப் பெருமையாலும் இவ்வண்ணமாகவருத்தம் தீர்ப்பெற்ற ஆஸ்சர்யம் நிரம்பிய ஒருவன், யதுகிரியிலுள்ள ஒளிக்கடலான திருநாராயணனைக்கண்டான்.] என்கிறபடியே புற்றினுள்ளே பொற்கோயில் தோன்றியபின்பு மற்றங்கினிதமர்ந்த மாயவனுடைய நீலஸிகாமணி தோன்ற, சகவரஷம் ஆயிரத்திற்குமேல் பன்னிரண்டு சென்ற வர்த்தமானப௃ஹுத்யாந்ய வர்ஷம் தைமாஸம் ஸூக்லபக்ஷ சதுர்த்த துஷ்யம் வியாழக்கிழமையுங்கூடின புனர்மூசநக்ஷத்ரத்திலே திருநாராயணனுருவங்கண்டு நலம்மிகுத்துக் கொந்தளித்து எல்லாரும் குணலக்கூத்தடித்து மங்குளஸங்கு ம்ருதங்கு படஹாத்ய யுகில வரத்ய ஐயஸப்ரத்யகேதாஷம்பண்ணி, சரஜாவையும் ஆழைத்துக் காட்டியருளிப் பாலாலே திருமஞ்சநம்பண்ணி "பகர்ஷண்டேன் நாரணனைக் கண்டேன் கணுவில், மிகக்கண்டேன் மீண்டவனை மெய்யே மிகக்கண்டேன்" என்கிறபடியே

திருநாராயணப்பெருமானைத் திருவடிமுதல் திருமுடியளவும் * கண்ணூரக் கண்டு அநுபவித்துத் தம் திருக்கையாலே மூன்று நாள் திருவாராதநஞ் செய்தருளி, “மாறனடி பணிந்து உயிர் தவன்” என்று பரமாசார்யரான ஸ்ரீபராங்குசர்தமக்குத் தாம் அப்யந்தாபி₄மதவீஷ்யராகையாலும், *தமிழ் மறைகளாயிரமும் ஈன்ற முதற்றூய் சடகோபன் மொய்ம்பால் வளர்த்த இதத்தாய் இராமாநுசனாகையாலும், பித்ருத₃நத்தைப் புத்ரன் விநியோக₃ங் கொள்ளுமாபோலே ஐஸ்வர்ய கைவல்யங்களாகிற க்ஷுத்₃ர புருஷார்த்த₂ங்களை இகழ்ந்து காற்கடைக்கொண்டு ‘திருநாராயணன் தானே உபாயோபேயம்’ என்று நிஷ்கர்ஷிக்கிற ஒரு நாயகத் திருவாய்மொழியைத் திருநாரணனுக்கு ஸமர்ப்பித்தருளினார்.

பின்பு கல்யாணஸரஸ்வரில் வடமேகை மூகையிலே தம் த்ரி த₃ண்ட₃த்தாலேகீற, பாலாஸுபோலே பொங்கிக்கிளம்புகிற திருமண்குவைகளைக் கண்டு மண்டுகிற ஆநந்த₃ாதிஸயேந அத்திருமண்கொண்டு பன்னிரண்டு திருநாமஞ் சாத்தியருளி த்ரித₃ண்ட₃மண்டி₃தகரபுண்ட₃ரீகராய் விளங்கியருளி, காடுவெட்டி ஊருங்கோயிலும் சமைப்பித்துத் திருநாராயணப்பெருமானுக்கு ஸ்ரீபாஞ்ச ராத்ரஸாத்வத ஸம்ஹிதையாலே ப்ரோக்ஷண₃திகளை ஸ்ரீரங்க₃ராஜ பட்டர் திருக்கையாலே செய்வித்தருளி ‘திருநாரணற்கு நித்யோத்ஸவ பக்ஷோத்ஸவ மாஸோத்ஸவ ஸம்வத்ஸரோத்ஸவங்களெல்லாம் மஹோத்ஸவமாக நடத்துகைக்கு உத்ஸவபே₃ரம் இல் லையே!’ என்று மிகவும் வ்யாகுலிதசித்தராய்க் கண்வளர்ந்தருள, அப்போது இவர் ஸ்வப்நத்திலே திருநாராயணப்பெருமாள் எழுந்தருளி, ‘நம் உத்ஸவபே₃ரமான ராமப்ரியர் இப்போது டில்லியேற எழுந்தருளித் துருஷ்கராஜ க்₃ருஹத்திலே லீலைகொண்டாடி எழுந்தருளியிருக்கிறார். அங்கேறப்போய் எழுந்தருளுவித்துக்கொண்டு வாரீர்’ என்று திருவுள்ளமாயருள, உடையவரும் ப்ராத:காலமானவாரேறே எழுந்திருந்து, ஸ்வப்நத்தை முதலிகளுடன் ஆலோசித்துக் கொண்டு பயணகதியிலே த்வரித்து டில்லியேற எழுந்தருளினவாரேற, டில்லிபுரீந்த்₃ரான ராஜாவும் இவரைக்கண்டு ப்ரத்யுத் த₂ாந ப்ரணதி பூர்வகமாக ப₃ஹு₃உபசாரஞ்செய்து ‘எழுந்தருளின கார்யம் அருளிச் செய்யவேணும்’ என்று விண்ணப்பஞ் செய்ய, உடையவரும் ‘எங்கள் குலதெய்வமான ராமப்ரியர் இங்கே எழுந்தருளியிருக்கிறார்; அவரைத்தரவேணும்’ என்று அபேஷிக்க,

ராஜாவும் 'அப்படியே செய்கிறோம்' என்று 'கொள்ளைகொண்டு சிறைவைத்த எம்பெருமான்கள் சிறைச்சாலைகளை ஸோதித்துக் கொள்ளீர்' என்று அப்பணையிட்டுவிட, இவரும் அங்கேற எழுந்தருளி ஸோதித்து 'திருநாரணர் வடிவுக்கு ஒத்திராமையாலே இத்தேவர்கள் ஒருவருமன்று' என்று ராமப்ரியரை அவர்களில் காணாமையாலே முசித்துக்கிடக்க, அன்றிரவில் ராமப்ரியர் இவர் ஸ்வப்நத்திலே எழுந்தருளி 'நீர் முசிப்பானேன்? நாம் அவன் மகளாலே பூஜைகொண்டு அவன் ஸஜ்ஜாக் குறையத்திலே இராநின்றோம்; நம்மைக் கொண்டு போம்படியாக அங்கே வாரீர்' என்று அருளிச்செய்ய, உடையவரும் இச்செய்தியை ராஜாவுக்கு அறிவிக்க. அவனும் 'இப்படி உம்முடைய பக்கல் வ்யாழுகுதாராகிறவர் தாமே வரக்கடவர்' என்ன, இவரும் 'அவரைக்கண்டு திருவடி தொழலாகாதோ?' என்ன, 'அப்படியேயாகிறது' என்று இவரை அவனும் தன்மகள் ஸஜ்ஜாக் குறையத்தேற எழுந்தருளுவித்துக் கொண்டு போக, அங்கே ராமப்ரியரும் உடையவரைக்கண்டு, ஆயிரதவாத் ஸல்யந்தோற்ற இட்ட சட்டையும், கட்டின சிறுச்சதங்கையும், இட்ட கஸ்தூரித்திருநாமமும், முடித்த *மைவண்ணநறுங்குஞ்சியும், *தன் முகத்துச்சட்டி தூங்கத் தூங்க *நெறித்த குழலுமாய். ஸஜ்ஜையிலும் குறித்து "தன்னிய லோசை சலன்சலனென்றிட" என்கிற படியே செம்பொற்சலங்கைகள் சலசலவென்று ஒலிக்க, அகிலரும் காணும்படி வந்து உடையவர் திருமடியிலேயிருக்க, உடையவரும் ஆநந்தாஸிருக்கள் பணிப்ப ஆநந்தைக் காரணவாந்தர்நிமக் நராயப் புனகிதநிகிலாங்குராய் மார்பும் தோளும் பூரித்து 'என்னுடைய செல்வப்பிள்ளையோ!' என்று எடுத்து அணைத்துக்கொண்டருளினார். அன்றுமுதல் ராமப்ரியருக்கு 'செல்வப்பிள்ளை' என்று திருநாமமாய்த்து, இத்தைக்கண்ட ராஜாவும் அத்யாஸர்யயுக்தனாய் அவர்திருவடிகளிலே விழுந்து ஸேவித்து அநேகவிதமாக ஸத்கரித்து பூஜை உபசாரஸஹிதமாக ஸம்பத்குமாரரை யதிஸார்வ பெளமர்க்கு எழுந்தருளுவித்துக்கொடுத்தனுப்பினான்.

உடையவரும் அங்குநின்றும் புறப்பட்டு இவரை எழுந்தருளுவித்துக்கொண்டு த்வரித்துப் பயணகூதியிலே யாதுவாத்ருகிக்கு எழுந்தருளி, ஸர்வரும் யதிராஜகுமாரரென்னும்படி விசேஷித்துப் பூத்ரவாத்ஸல்யம் பண்ணி அபிமானித்தருளி ப்ரோக்ஷணதிப்ரதிஷ்டா புரஸ்ஸரமாகத் திருநாரணருடனே சேர்த்துத் திருநாரா

யணப் பெருமானுடைய திவ்யோத்ஸவகர்த்தாவாக்கி, நித்ய பஷை
மாஸ அயந ஸம்வத்ஸரோத்ஸவாதி மஹோத்ஸவத்திருநாள்களும்
நடத்தியருளித் தீர்த்தப்ப்ரஸாதமும்பெற்று, யதிராஜமடமும் கட்டி-
வைத்து ஐம்பத்திருவர்கட்கு அன்பான ஊழிய கைங்கர்யத்தை
பும் கல்பித்தருளி ஐம்பத்திருவர் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களென்று ஸமு-
த்யாயதிருநாமமும் ப்ரத்யேகமாக த்யாயநாமமும் ப்ரஸாதித்து,
அங்கே அவர்களை ப்ரதிஷ்டிப்பித்துக் குறைவறத்திருவாராதந-
மும் நடத்திக்கொண்டிருக்க, ஒருநாள் வரையிலே ஸ்ரீபூஷ்ய
காரர் தம்முடைய ஸ்ரீபாதத்திலுள்ள ஆசார்யர்களுடனேயும், சீயர்-
களுடனேயும் ஐம்பத்திருவர்களுடனேயும், சாற்றாத சாற்றின
முதலிகளுடனேயும், கொற்றியம்மைமார்களுடனேயும், திருமேனிக்-
காவல் திருவேணிக்காரருடனேயும், பெருங்கூட்டத் திருவோலக்க-
மாக இராமாநுசனில் எழுந்தருளியிருந்து 'திருநாராயணபுரம்'
என்று அந்நகரத்துக்குத் திருநாமஞ்சாத்தியருளி 'இத்திருநாரா-
யணபுரத்திலே நித்யவாஸம் பண்ணுமவர்களுக்குப். பெரியோர்
களுக்கும் நமக்கும், உண்டரன பரமபதமும் ஆசார்ய கைங்கர்ய-
மும் உண்டரம்' என்று அருளிச்செய்தருளினார்.

இத்திருமலை — க்ருதயுகத்திலே ஸந்தகுமாரர் ஸத்ய-
லோகத்தில்நின்றும் ஆநந்தமயதிவ்யவிமாநத்தோடே எழுந்-
தருளுவித்துக் கொண்டுவந்து திருநாராயணனை இங்கே ப்ர-
திஷ்டிப்பிக்கையாலே 'நாராயணாதி' என்றும், த்ரேதாயுகத்-
திலே துத்தாத்ரேயர். நாலு வேதபுருஷர்களையும் ஸிஷ்யராக்கிக்
கொண்டுவந்து வேதபுஷ்கரிண்க் கரையிலே ஸத்யாவேதாத்,
யயந நிரதராயிருக்கையாலே 'வேதாத்ரி' என்றும், த்வாபர-
யுகத்திலே நம்பி மூத்தபிரானாலும் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனாலும் ஆரதிக்கப்-
படுகையாலே 'யாத்வாத்ரி' என்றும்,

"ஆதென க்ருதயுகே ப்ராப்தே ப்ரஹ்மண பூஜ்யதே ஸதா |
நாராயணேதி ஸௌலக்ஷ்ய நாமதேயமுத்யாஹ்ருதம் ||

த்ரேதாயாம் ஸநகாத்யைஸ் ச பூஜ்யதே ச ப்ர: புமாந |

வேதாத்ரிநிதி விக்யாத: ஸௌவ்யதே யோகியிஸ் ஸதா ||

த்வாபரே து யுகே ப்ராப்தே ராமக்ருஷ்ணாதிநார்ச்சித: |

ய: த்வாத்ரிநிதி க்யாத: ஸர்வலோகேஷு கீர்த்தித: ||

கவிலன் யுகே, து ஸம்பராப்தே யதிநா பூஜிதம் தத:

(யதிராதேந பூஜநாத்) |

யதிஸைல இதி ப்ரோகிதம் நாமதே, (யாந்தர)ம்

ஸம்ருதம் கி.நே. ||

[ஸாத்வதாந்தர்க்குத யாதவகிரிமாஹர்தம்யம், 43-47]

[முதல் யுகமான க்ருதயுகத்திற் ப்ரதம்மாவிஞ்சல் பவ்வான் பூஜிக் கப்பட்டான்; (அப்போது) இந்த மலைக்கு 'நாதர்யணாத்ரி' என்று பெயர் வழங்கிற்று; த்ரேதாயுகத்தில் ஸநகர் முதலானாராலே பரமபுருஷன் பூஜிக்கப்பட்டான்; (அப்போது) வேத்யாத்ரி என்று யுகழ்பெற்று யோகிகளால் இம்மலை ஸேனிக்கப்பெற்றது; த்யவாபர யுகத்தில் பலராமகிருஷ்ணர்கள் முதலான யாதவர்களால் பரம புருஷன் ஆர்ச்சிக்கப்பட்டான்; அதனால் யுகழ்பெற்ற யாதவாத்ரி என்னும் நாமம் எல்லாவுலகிலும் பரவிற்று; கவியுகம் வந்த வுடன் யதிராஜரால் பூஜிக்கப்படுகையால் இம்மலைக்கு 'யதிஸைலம்' என்று மற்றொரு பெயர் ஏற்பட்டது.] என்கிறபடியே கவியுகத் தில் எம்பெருமானார் எழுந்தருளி ஜீர்ணோத்தராரணம் பண்ணி அபிஷேகமாகையாலே 'யதிஸைலம்' என்றும் ப்ரஸித்தம் மாய்த்து.

அநந்தரம் பத்மகிரியிலே சென்று பெளத்தியஸமயங் கின் வென்று "என்றும் என்பிள்ளிக்குத் தீமைகள் செய்வார்களாங்ஙன்மாவர்களே" என்னும்படி அவர்களைக் கற்காண்ந்தன்னிலை அரைப்பித்து நிர்ஸேஷமாக நிரஸித்து நிஷ்கண்டகமாக்கியருளி, ஸ்ரீ பூரணயமும் வ்யாக்யாநித்துக் கொண்டு திருநாராயணப்பெருமான் திருவடிகளிலே பன்னி ரண்டு ஸம்வத்ஸரம் வாழ்ந்தருளுகிற கர்லத்திலே, ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் கோயிலில் நின்று எழுந்தருளி உடையவர் திருவடிகளிலே ஸேனிக்கதிருக்க, இவரும் 'பெரியபெருமாளும் பெருந்திருச்செல்வமும்' செய்கிறபடி என்? என்று கேட்டருள, அவரும் 'தேவரீர் இல்லாத குறையொன்றொழிய மற்றொரு குறையுமில்லை' என்ன. இவரும் 'சோழன்பக்கல் எழுந்தருளின் ஆழ்வானும் பெரியநம்பியும் செய்தபடி என்?' என்று கேட்டருள, ஸ்ரீவைஷ்ணவரும் "கோயிலில்தின்றும் கூர்த்தாழ்வானையும் பெரியநம்பியையும் ராஜமநுஷ்யர் அழைத்துக் கொண்டுபோய்ச் சோழன் முன்னேவிட அவனும் இவர்களைப் பார்த்து

‘ஸிவாத் பரதாம் நாஸ்தி’

[க்ருமிகண்டன் ஓலை]

[சிவனைக்காட்டிலும் மேலானதில்லை] என்று ஓலைக்கு எழுத்திடச் சொல்ல, கூரத்தாழ்வானும் மருதி சீமருத்திணை புரணாதிசு ளாலே பஹுப்ரகாரமாக “ஸ்ரீமந்நாராயணனே ஸர்வஸ்மாந்பரன், ஜகத்காரணபூதன், த்யேயனானவனும் அவனே, ஸர்க்குஸ்திதி ஸம்ஹாரகர்த்தாவும் அவனே, ப்ரஹ்மருத்ராதிசு ளு அவனுக்குப் புத்ரபௌத்ராதிசு ளாய அவன் நியமநத்திலே இருக்குமவர்கள்; அவ்வளவுமன்றியே

‘ஏக ப்ராஸீஸாத் பாத், மந்ய ப்ராஷாஸ்யந் முதா |

அபரோ஽தீ, த, ந மூர்த், நா கோ஽தி, கஸ்தேஷு =

க, ஸ்யதாம் ||’

[சோழ ராஜஸபையில் கூரத்தாழ்வான் வாக்கு]

[ஒருவன் (திருமால்) திருவடியை நீட்டினான்; மற்றொருவன் (பிரமன்) அத்திருவடியை உகப்புடன் விளக்கினான்; வேறொருவன் (சிவன்) அத்தீர்த்தத்தைத் தலையாலே துரித்தான்; இவர்களிடையே எவன் பெரியவன் என்று ஆலோசிக்கப்பட்டும்] என்று திருவடிகளை நீட்டினவன் ஒருவன், கமண்டலூதாதுகத்தாலே புக்திபுரஸ்ஸரமாகத் திருவடிகளை விளக்கினவன் ஒருவன், தத்தீர்த்தத்தைப் பீதியோடே ஸ்ரீஸாவஹித்தவன் ஒருவன்; இவர்களில் பெரியவன் ஆகென்று நியே விசாரித்துக் காணாய்” என்ன, அவனும் இசையாதிருக்க, இவரும் “இம்மாத்தரமேயோ?

‘யச்செ, ளசநி:ஸ்ருதளரித்ப்ரவரோத, கேந

தீர்த்தே, ந மூர்த், நி வித், ருதேந ஸிவ: ஸிவோ஽பூ, த் |

த்யாதுர் மந:ஸமஸைஸஸநி:ஸ்ருஷ்டவஜ்ஜம்

த்யாயேச் சிரம் ப, க, வதஸ் சாணூவிந்தம் ||

[ஸ்ரீபாகவதம் 8-28-22]

[யாதொரு திருவடித் தாமரையை விளக்கிய நீரினின்றும் பெருகிய கங்கையெனும் சிறந்த நதியைத் தலையிலே துரித்து சிவன் சிவனானோ, யாதொரு திருவடித் தாமரை — தன்னை தியானிப்பவனின் மனத்திலுள்ள பாவங்களாகிற மலைகளைக் குறித்து எறியப்பட்ட வஜ்ரம்போல் ஆகிறதோ, அத்தகையதான பரம புருஷனுடைய திருவடித் தாமரையை தியானிக்கவேண்டியது]

என்று தரிவிக்கரம்பாத, ஜலஸங்குத்தாலே கபாலித்வம்போய்
ஸ்ரீவத்ஸமுண்டானவனிறே இவன்” என்று அருளிச் செய்ய,
சோழனும் அதுகேட்டு அதிக்ருத்தாய் நீர் பெரிய வித்வா
னாகையாலே உமக்கு வேண்டினபடியெல்லாம் சொல்லவல்லீர்;
அங்ஙனமன்று; நான் சொன்னபடியே

“ஸ்ரீவாத பாதாம் நாஸ்தி”

[சிவனைக்காட்டிலும் மேலானதில்லை] என்று ஓலைக்கு எழுத்திடும்,
என்று ஓலையைக் கையிலே கொடுத்துக் கனக்க நிர்ப்பந்திக்க
கூரத்தாழ்வானும் தம்முடைய திருடாத்யவஸாயமாம்படியே

“ஸ்ரீவாதபாதாம் நாஸ்தி? த்ரோணமஸ்தி தத:பாம்”

[சிவத்தை (குறுணியைக்) காட்டிலும் மேலானது இல்லையோ?
அதற்கு மேலான த்ரோணம் (பதக்கு) இருக்கிறதே!] என்று
ஓலைக்கு எழுத்திட்டருளிஞர். சோழனும் இவர் இப்படி பரிஹஸித்து
ஓலைக்கு ஒப்பமிட்டபடி கண்டு அத்யந்தகோபாக்ரந்தசித்தனாய்
* (பெரியநம்பியை அழைத்து நீர் எழுத்திடும்) என்ன, அவரும்
“ஸ்ரீமந்நாராயணே பரன்” என்று புகழ்முகமாக அருளிச்
செய்ய, ஆழ்வானையும் நம்பியையும் நேத்ரோத்பாடநம்பண்ணச்
சொல்ல * (அவ்வளவிலே கூரத்தாழ்வானும் சோழனைக் குறித்து
‘நீ மஹாவீரஸைவனாகையால் உன்னைப்பார்த்த கண்கள் எனக்கு
ஆகாது’ என்று தம்முடைய திவ்யநகங்களாலே கீறிக் கண்ணை
வாங்கிப்போட) பின்பு ராஜமனுஷ்யர்களும் * (பெரிய நம்பியைப்)
பிடித்துக்கொண்டுபோய் அவன் சொன்னாப்போலே செய்து
படைவிட்டில் நின்றுப் புறப்படவிட, * (ஆழ்வானும் துர்ஸநத்
துக்கு துர்ஸநங் கொடுக்கப்பெற்றேமே’ என்று ப்ரீதராயிருக்க)
பெரிய நம்பியும் * (வ்ருத்திராகையாலே அவ்) வேதனை
பொறுக்கமாட்டாமல் அங்கே ஒரு கொல்லைத் தலைமாட்டிலே
ஆழ்வான்மடியிலே திருமுடியும் அத்துழாய்மடியிலே திருவடிகளு
மாய் இளைத்துக் கண்வளர்ந்தருள, நம்பியை ஆபத்தியஸையிலே
ஆழ்வானும் அத்துழாயும் ‘அங்கு நின்றுக் கோயிலேறப்
போனாலோ?’ என்ன, நம்பியும் ‘நாம் அங்கேபோய் ப்ரக்ருதியை
விடில் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் நம்பிக்குமுற்படத் திருவடி சாரும்போது
கோயிலேறப்போக வேண்டிற்றில்லையோ? என்று ஸங்கிப்பர்கள்’
என்று அருளிச்செய்து * (அடியிலே ஆசார்யன் க்ருபைபண்ணினத்

* () அடைப்பிலுள்ளவை சில பிரதிகளிலில்லை.

துக்குப் பரமபத₃ம் ஸித்₃த₄மென்று) ஆளவந்தார் திருவடிகளைத் த₄யானித்துக்கொண்டு அங்கே திருநாட்டுக்கு எழுந்தருளினார். ஆகையால் ப்ரபந்நனுக்கு அந்திமதே₃ஸநியதி இல்லையென்றபடி. * (பின்பு அங்கே அநாத₂ ப்ரேதஸம்ஸ்காரம் பண்ணிக் கொண்டு திரிவார் சிலர் வந்து, 'இவர்க்கும் அப்படி பண்ணக் கடவோம்' என்று தாங்கள் ஸம்ஸ்காரஞ் செய்வதாக உத்யோகி₃க்க, ஆழ்வானும் அத்₄யவஸாயங்குலையாமல் 'வாருங்கோள். மாணிகாள்! ஈஸ்வரனும் ஈஸ்வர விபூ₄தியும் வைஷ்ணவனுக்குக் கிஞ்சித்கரிக்கவிருக்க. வைஷ்ணவனுமாய் அறவையுமாயிருப்பானை நீங்கள் எங்கே தேடுவதிகோள்?' என்று அவர்களை உபேக்ஷித்துவிட்டார்.) பின்பு சில ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பெரியநம்பியை அங்கே ஸம்ஸ்கரித்துப் பள்ளிபடுத்து ஆழ்வானை ஒரு கட்டணத்திலே எழுந்தருளுவித்துக்கொண்டு ராத்ரியிலே ஒருவரும் காணாமல் கோயிலிலே வந்து புகுந்தார்கள். கூரத்தாழ்வானும் 'பெரிய நம்பியைப்போலே அடியேனுக்கும் இஸ்ஸரீம் போய்த்தில்லையே!' என்கொண்டு "முறையோ? அரவணைமேற்பள்ளிகொண்ட முகில்வண்ணனே!" என்று போரக் லேஸித்தருளினார் — என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, உடையவரும் *கேட்பார் செவிசுருவார்த்தை கேட்டு, * "ஐயோ கண்ணபிரான்! அறையோ!" என்று கே₄ஷித்துக்கொண்டு வேரற்ற மரம்போலே விழுந்துகிடந்து துடித்துத் திருமிடறு தழுதழுப்ப அத்யந்தம் அவஸந்நராயத் திருமுத்துதிர்த்துக் *கண்ணநீர் கைகளாஸிறைத்துக் க்லேஸிக்கும்படிகண்டு அங்கிருந்த முதலிகள் தேற்றத்தேறி 'ஆழ்வானானாலும் திருமேனியுடன் இருக்கப்பெற்றோமே!' என்று அருளிச்செய்து பெரியநம்பிக்கு ஸ்ரீஞர்ண பரிபாலநஞ் செய்து பெருக்கத் திருவத்₄யநம் நடத்தியருளி 'ஆழ்வானுக்குத் திருக்கண்போச்சுதே!' என்று வ்யாகுல ஹ்ருத₃யராய். மாறென்றில்லா மாருதிச் சிறியாண்டானை 'ஆழ்வானையும் ஆராய்ந்து அங்குள்ள விஸேஷங்களையும் அறிந்துவாரும்' என்று கோயிலுக்குப் போகவிட்டு, பூர்வம்போலே வ்யாக்₂யானித்துக்கொண்டு எழுந்தருளியிருந்தார்.

அந்தந்தம் மாறென்றில்லாமாருதிச் சிறியாண்டான் த்வரித்துப் பயணகதியிலே கோயிலிலே சென்று கூரத்தாழ்வானை ஸேவித்துநிற்க, ஆழ்வானும் சிறியாண்டானைக் கண்டு உடையவரை ஸேவித்தாற்போல ஸந்துஷ்டராய் 'உடையவர் செய்தருளுகிறபடியென்?' என்று வினவியருள, இங்குத்தை விபேஷமெல்லாம் ஸவிஸ்தரமாக விவரித்துச் சொல்லக் கேட்டு ஆநந்

தித்திராநிற்க, ஆண்டானும் “உடையவர் ஆசார்யவிரலேஷா
 ஸஹிஷ்ணுவாய் தேவரீர்க்குத் திருக்கண்போச்சுதே!” என்று
 யிகவும் ஆர்த்தராய் அடியேனை ‘ஆராய்ந்துவா’ என்று விட்டருளி
 னார்” என்ன, ஆழ்வானும் * ‘உலகங்கட்கெல்லாம் ஓர் உயிரான
 தாம் ஸுகமேயிருக்கப்பெறில், இவ்விபத்து அடியேன் கண்ண
 ழிஷுமாத்ரமே கொண்டு போகப்பெற்றதே! என்று ஹ்ருஷ்டரர
 யிருக்கிறுரென்று விண்ணப்பஞ்செய்யும்’ என்றுவிட, அவ்வள
 விலே சோழனுக்குக் கழுத்திலே புண்ணாகிப் புழுத்துப் புரண்டா
 னென்று கேட்டு கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தேற ஆண்டா
 னும் சென்று அச் * செவிக்கினிய செஞ்சொல்லை நிரூபித்துக்
 கொண்டு எழுந்தருள. வழியில் ஸந்தித்த அம்மங்கியம்மாகாயும்
 கூட்டிக்கொண்டு த்வரித்து எழுந்தருளி, ஒருநாள் உடையவர்
 ஸ்ரீபாதத்து முதலிகளுடன் அறுஷ்டாநார்த்தமாசுத் திருக்கல்யா
 ணிக்கரையிலே எழுந்தருளியிருக்கச்செய்தே கோயிலிலிநின்றும்
 எழுந்தருளின மாடுருன்றில்லாமாருதிச் சிறியாண்டானும் அம்மங்கி
 யம்மாளும் உடையவர் திருவடிகளைத் தங்கள் ஆநந்தாஸ்குக்க
 ளாலே நனைத்து தண்டன் ஸமாப்பித்து ‘ஆழ்வானுக்கும் பெரிய
 நம்பிக்கும் அபராதம் பண்ணின சோழன், கழுத்திலே புண்ணாய்ப்
 புழுத்துப் புரண்டு போனான்’ என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய உடைய
 வரும் கர்ணமருதமான கட்டுரையைக் கேட்டு மார்புந்தோளும்
 டுரித்து ஸந்தோஷாதிசயத்துடனே இவர்களை வாரியெடுத்து
 அணைத்துக்கொண்டு ஆநந்தாஸ்குக்கள்கொண்டு அவர்களை வழிய
 வார்த்து ‘இவ்வளவு தூரம் இவ்வினேஷங்கொண்டு எழுந்தருளின
 இவர்களுக்குச் சிறக்கக் கனக்கக் கொடுக்கலாவது த்யவயமல்லது
 இல்லை’ என்று நிரூபித்து. மீளவும் த்யவயத்தையே அவர்களுக்
 குப் பரிசிலாக இரங்கியருளி, தம் ஸந்திதியில் முதலிகளைப்
 பார்த்து ‘இது கல்யாணஸரஸ்ஸ’ என்னுமது அந்வர்த்தமாசுக்
 கண்டோம்’ என்ன, முதலிகளும் ‘அப்படியேயாம்’ என்று
 அத்தைக் கொண்டாட, அவர்களையுங் கூட்டிக்கொண்டு ப்ரஹ்
 லாதவரதரான அழகியசிங்கர் திருமலையேறி அவரைத் திருவடி
 வணங்கி ‘பகவத்பாகவத விஷயமென்றால் அஸஹமாநனாய்ப்
 போந்த ஹிரண்யனை முன்பு நிரஸித்தருளினுப்போலே, இப்போது
 பரதத்வமான தேவரீரை ‘இல்லை’ என்று, ஸாதா நாமுபமாந
 டுதரான ப்ரஹ்லாதாழ்வானுக்கு ஒப்பான கூரத்தாழ்வானுக்கும்
 பெரியநம்பிக்கும் அபராதம் பண்ணின இவனையும் கீரிமிகண்ட
 னுக்கி நசிப்பித்தருளிறே! என்று விண்ணப்பஞ்செய்து தீர்த்த
 ப்ரஸாத்யஸ்காரம் பெற்று விடைகொண்டு, அப்போதே புறப்பட்டு

உடையவரும் முதலிகளுமாகப் பெரியபீர்தியோடே திருநாராயணப் பெருமாள் திருமுன்பேசென்று திருவடிதொழுது திருப்பல்லாண்டை அநுஸந்தித்து மங்களாஸாஸநம்பண்ணி “நமோ நாராயணய” என்று க்ருதாஞ்ஜலிபுடராயத் திருவடிகளே நோக்கிநின்று ‘இனி அடியேன் கோயிலேறப்போய்வருகிறேன்’ என்று விண்ணப்பஞ் செய்ய, திருநாராயணனும் நெடும்போது வாய்விடமாட்டாதேநிற்க, உடையவரும் ‘நீர் உள்ளதனையும் இங்கேயிருமென்று கோயிலிலே நியமித்தருளிற்றே!’ என்ன, ‘ஆகில், அப்படியேசெய்யும்’ என்று அர்ச்சகமுகேந திருவுள்ளமாயருள;

எம்பெருமானாரும் புறப்பட்டருளி ஐம்பத்திருவரைப் பார்த்து ‘திருநாரணனையும் செல்வப்பிள்ளையையும் மங்களாஸாஸநத்துடனே ஸத்யாத்ஸநம் பண்ணிக்கொண்டு காலே காலே திருப்பணி திருவாராதநமும் நடத்திக்கொண்டு ஸேவித்திருங்கோள்’ என்று நியமித்தருள, ஐம்பத்திருவரும் ஸ்ரீபாதத்திலேவிழுந்து ஸேவித்து, ‘தேவரீர் திருவடிகளைப் பிரியில் தரிக்கமாட்டோம்’ என்று ஆர்த்தராயத் தலையிறக்கிட்டு நிற்க, உடையவரும் * அப்போதொரு சிந்தைசெய்து தம்விக்ரஹத்திற்குப் படியெடுத்தாற்போலே விளங்குகிற தம்முடைய அர்ச்சாரூப விக்ரஹத்தை அவதரிப்பித்து அதிலே தம் திவ்யஸக்தியையும் ப்ரதிஷ்டிப்பித்து, ஐம்பத்திருவரை அழைத்து ‘நாம் உங்களுக்காக இங்கேஇராநின்றோம்’ என்று ஸ்வதிவ்யஸக்திபரிபூர்ணமான அவ்விக்ரஹத்தை அவர்களுக்குத் திருவாராதநமாக இரங்கியருளி, அவர்களைக்குறித்து ‘செல்வப்பிள்ளை கிணற்றின் கரையில் பிள்ளையாயிருக்கும்; பேணிக்கொண்டு போருங்கோள்’ என்று நியமித்தருளி, அவர்கள்கையிலே செல்வப்பிள்ளையை அடைக்கலமாகக் காட்டிக் கொடுத்தருளி, ‘திருவிளக்கு திருமாலை சாத்துபடிமுதலான உபசாரங்களெல்லாம் நன்றாகப் பேணிச் செய்துகொண்டு, த்ரோஹபுத்ர தியாலே ஒருகாலும் தீங்கு நினையாதே அந்யோந்யம் ஸஹருத்யராய், ஊழியகைங்கர்யங்களைபும் மறவாதே பக்தி புரஸ்ஸரமாகப் பண்ணிப்போருந் கோள்’ என்று தம்திருவடிகளைத் தொடுவித்துக்கொண்டு நியமித்தருளி, செல்வப்பிள்ளையைப் பிரியமாட்டாமல் திருவடிகளை முகந்து விழுவது எழுவது தொழுவதாய்த் திருவுள்ளமுருகித் திருக்கண்துளிக்க திவ்ய விமாநத்தையும் திருப்பதியையும் திருச்சேலையிலெழில்களையும் திருமண் குவைகளையும் புரிந்து புரிந்து பார்த்துப் பார்த்து அஞ்ஜலித்து மங்களாஸாஸநம் பண்ணிக்கொண்டு புத்ர

வாத்தஸல்யம் பின்னே தள்ள, நம்பெருமாள் அருள் முன்னே நடத்த, ஒருநடையிலே ஒன்பது நடைநடத்து கோயிலேற எழுந்தருளினார்.

அந்தரம், பயண கதியிலே எழுந்தருளிப் புகுந்து திருமுகத் துறையிலே நீராடி, கேசவாதியத், வாதுலோர்த்தவ புண்டரீகதாராயெழுந்தருள, அங்குள்ளாரெல்லாரும் எதிர்கொண்டு ஸேவிக்க, அவர்களையும் க்ருபைபண்ணி யெழுந்தருளிப் புகுத்து ஸேவா க்ரமத் தப்பாமல் ஸேவித்து அழகிய மணவாளன் திருமண்டபத் திலே சென்று தண்டன் ஸமர்ப்பித்து * உறைகோயிலுள்ளே புகுந்து பெரிய பெருமானையும், நம்பெருமானையும் திருவடி தொழுது, * மனமுருகி மலர்க்கண்கள் துளிக்கக் கண்ணுலே பருகி வாயார வாழ்த்தி நிற்க, பெருமானும் * திருப்பவளச் செவ்வாய் திறந்து உடையவரைநோக்கி 'நெடுநாள் தேவாந்தரத் திற்சென்று போரமெலிந்தீரே!' என்று வினவியருள, எம்பெருமானும் பெரிய பெருமானைக் குறித்து 'அகமகிழும் தொண்டர் வாழ அன்பொடு தென்திசை நோக்கி தேவரீர் பள்ளிகொண்டருளுகையாலே * வன்பெருவானகத்திற் சொல்லும்படியே உபய விபுதியிலுள்ளார்க்கும் என்ன க்லேசமுண்டு?' என்று விண்ணப்பஞ் செய்ய, பெருமானும் உசந்து தீர்த்தம் திருமாலை திருப்பரியட் டம் தளிகை ப்ரஸாதங்களும் ப்ரஸாதிக்க, ஸ்னாகரித்து க்ருதார்த் தராய் நிற்க, பெருமானும் 'மடமே போம்' என்று விடை கொடுத்தருள, இவரும் புறப்பட்டு திவ்யோத்ஸவங் கொண்டாடும் திருமண்டபங்கள் திருக்கோபுரங்கள் திருமதிகள் தொடக்கமான திவ்யநகர ஸ்ரீயையெல்லாம் சுற்றி ஸேவித்து,

முதலிகளும் தாழமாக ஆழ்வான் திருமாளிகையேற எழுந்தருள, ஆழ்வானும் எதிரேயெழுந்தருளி உடையவர் திருவடிகளிலே விழுந்து ஸேவித்து உகப்பின் மிகுதியாலே திருவடிகளைப் பூண்டுகொண்டு கிடக்க, உடையவரும் ஆழ்வானை வாரி யெடுத்து அணைத்துக்கொண்டு க்லேசாதியேந ஸோகாஸ்ருவானது தாராவர்ஷமாக வர்ஷிக்க நெடும்போது ஒரு வார்த்தையும் அருளிச்செய்ய மாட்டாதே விம்மல் பொருமலாய் து;க்காரணவ மக்ஷநாயத் தழுதழுத்ததிருமிடற்றெலியுடன் 'ஆழ்வான்! இத்தர்ஸனத்துக்காக த்ருஷ்டிபு4தரான உடக்கு இப்படி கண்போவதே!' என்ன, ஆழ்வானும் 'ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் திருநாமம் கோணர் ற்றென்ருகிலும் றிகைத்தீரேனோ' என்று விண்ணப்பஞ் செய்ய, உடைய

வரும். 'அது உமக்கு உண்டோ? அடியேன் துஷ்கர்மமன்றோ உமக்கு இப்படி வருகைக்கு அடி' என்று திருவுள்ளம் புண்பட்டு துஷ்கர்மபநோதநம் பண்ணியருள, ஆழ்வானும் தேறிநிற்க, மற்றுமுண்டான ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸமுதாத்தூடன் உடமே எழுந்தருளியிருந்தார்.

பின்பு அந்நாட்டிலுள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களெல்லாரும் உடையவர் ஸ்ரீபாதத்தேறச் சென்று துண்டன் ஸமர்ப்பித்து 'பெரிய நம்பி திருநாட்டுக்கு எழுந்தருளினாரே! ஆழ்வானுக்கும் திருக்கண்மலர் போயிற்றே!' என்று துஷ்கர்மபநோதநம்பண்ணி 'தேவரீரையாகிலும் ஸேவிக்கப் பெற்றேமே!' என்று சொல்லி எல்லாரும் பரீதராயிருக்கிற காலத்திலே திருச்சித்ரகூடம் அழிந்ததென்று சிலர் வந்து உடையவர்க்கு விண்ணப்பஞ்செய்ய, அதுகேட்டு துஷ்கர்மாகுலராய் ஸோகித்துத் திருமுத்துதிர்த்தருளி, 'அங்குத் தையில் உதஸவ பேரம் திருப்பதிக்கு எழுந்தருளினார்' என்று கேட்டருளி, அந்த இழுவெல்லாம் ஆறும்படி திருப்பதிக்கு எழுந்தருளி ஸ்ரீகேசாஸிந்திராஜனை மூலபேர ஸஹிதமாகத் திருப்பரதிஷ்டையும் பண்ணிவைத்து 'தென்தில்லைச் சித்திரகூடத் தென் செல்வனை மின்னி மழைதவழும் வேங்கடத்தெம்வித்தகனை' என்றதுவே பொய்ம்மொழியொன்றில்லாத மெய்ம்மொழியாக இப்படி பூலிப்பதே!—என்று அருளிச்செய்து இழவு தீர்த்தருளி, திருமலையேறித் திருவேங்கடமாழுகிலையும் திருவடிதொழுது அப்போதேமிண்டு திருமலையிறங்கித் திருத்தாழ்வரையில் ஆழ்வார்களையும் ஸேவித்துப்பிறப்பட்டு பெருமாள் கோயிலேற எழுந்தருளிப் பேரருளாளரையும் திருவடிதொழுது மீண்டு பயணகூதியிலே கோயிலுக்கு எழுந்தருளிப்புகுந்து நம்பெருமானை ஸேவித்துத் தம்மடமே எழுந்தருளி ஸ்வாபிமானநாதர்ப்பந்தார்க்குத் தென்றலும் சிறுதுளியும்போலே தர்ஸனதாத்மர்யார்த்தம் அருளிச்செய்யாநின்றுகொண்டு ஸுகமே எழுந்தருளியிருந்தார்.

அதின் மற்றைநாள். உடையவர் ஆழ்வானையழைத்து 'பேரருளாளர் அர்த்திதார்த்தபரிதாநதீக்ஷிதராயிருப்பர்; நீர் அவரை 'கண் தந்தருளவேணும்' என்று ஒரு ஸ்தோத்ரம் விண்ணப்பஞ்செய்யும்' என்று அருளிச்செய்ய, ஆழ்வானும் 'அடியேனுக்கு இக்கண்வேண்டா' என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, எம்பெருமானும் 'அப்படியன்று; சொல்லவேணும்' என்று பலநாளும் நிர்ப்பந்தித்து அருளிச்செய்தருள, ஆழ்வானும்

கண்ணழியாமல் வரதராஜ ஸ்தவத்தை அருளிச்செய்ய உபக்ரமித்து,

“ஸ்வஸ்தி ஹஸ்திகிரி மஸ்தஸேகரஸ்

ஸந்ததோது மயி ஸத்ததம் ஹரி: |

நிலஸமாப்,பதி,கமப்,யத,த்த யம்

தே,வமௌபநிஷதீ, ஸாஸ்வதீ || ”

[வரதராஜஸ்தவம் 1]

[உபநிஷத், வாக்கானது எந்த தேவனை ஒத்தாரும் மிக்காரும் இல்லாதவனாக ஒதுகின்றதோ, அத்திகிரியின் சிகரத்திற்கு ஆபரணமான அந்த ப்ரணதார்த்திஹரவரதன் அடியேனுக்கு எப்போதும் நன்மையை மிகுதியாக அருளுவானாக.] என்று சொல்லி,

“நீலமேக,நிப,மஞ்ஜநபுஞ்ஜ

ஸ்யாம குந்தலமநந்தஸயம் த்வாம் |

அப்,ஜபாணிபத,மம்பு,ஜ நேத்ரம்

நேத்ரஸாதகுரு கரீஸ! ஸதூ, மே || ”

[வரதராஜஸ்தவம் 22]

[அத்திகிரியப்பனே! கருமுகில் போன்றவனாய், மைவண்ண நறுங் குஞ்சிக்குழலை உடையவனாய், திருவனந்தாழ்வான்மீது சயனிப்பவனாய், தாமரைபோன்ற திருக்கைகளையும் திருவடிகளையும், திருக்கண்களையுமுடையவனான உன்னை எப்போதும் என் கண்ணுக்கு இலக்காக்குவாயாக] என்ற இஸ்லோகத்தாலே ‘ஸதூதூர்ஸநம் பண்ண யோக்யமான அப்ராக்ருத திவ்யநேத்ரம் அடியேனுக்குத் தந்தருளவேணும்’ என்று விஜ்ஞாபிக்க, அன்றிரவே ஆழ்வானுக்குப் பேரருளாளரும் ‘தந்தோம்’ என்று ஸ்வப்நமுகே,ந அருளிச்செய்ய, ஆழ்வானும் ப்ரத்யூஷகாலத்திலே பெரிய ப்ரீதியோடே எழுந்திருந்து அநுஷ்டாபத்தைச்செய்து வரதராஜஸ்தவத்தை நிறைவேற அருளிச்செய்து, உடையவர் ஸந்திதிக்குச் சென்று தண்டனிட்டு ‘தேவரீர் நியமநப்படியே வரதராஜஸ்தவத்தை விண்ணப்பம் செய்தேன்’ என்று வரதராஜஸ்தவத்தை முற்ற விண்ணப்பஞ்செய்துகாட்ட உடையவரும் கேட்டு உகந்தருளின வளவிலே, ஆழ்வானும் * பிணியொழித்து அமரர் பெருவிசம்பருளும் பேரருளாளனாகையாலே அடியேன் கேட்டபடியே,

“வைகுண்டே, து பரே லோகே நித்யத்வேந வ்யவஸ்தி,தம் |
ஸ்வயந்தி ச ஸதா தே,வப் நேத்ரைர் ஜ்ஞாதேந சாமரா: ||”

[வைகுண்டமான மேலான உலகில் எப்போதும் எழுந்தருளி யிருக்கும் தேவனைக் கண்களாலும், அறிவாலும் கண்டு அநுபலி கிருக்கன்.] என்று சொல்லப்படுகிற ஸ்ரீவைகுண்டநாதனை ஸத்யா த்யூரநம் பண்ணுகிற அப்ராஃருததித்யசக்ஷுஸ்தைஸ்ப்ரஸாதித் தருளிஞர்' என்ன, உடையவரும் 'ஆங்கனன்று; ஆங்கேறப் போவோம் வாரும்' என்று ஆழ்வானைக் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு பெருமாண்கோயிலேற எழுந்தருளி, ஆழ்வான் அருளிச் செய்த வரதராஜஸ்தவத்தைப் பேரருளாளர் ஸந்திதியிலே விண் ணப்பஞ்செய்து தலைக்கட்டுகிறபோது உடையவர் கார்யாந்தரத் தில்தாழ்க்க, ஸ்தவம் திருச்செவிசாத்திப் பேரருளாளரும் ப்ரஸந்த ராய் உடையவர் வருவதற்குமுன்னே 'ஆழ்வான்! உமக்கு அபேஷிதமென்?' என்று கேட்டருள, ஆழ்வானும் உடையவர் திருவுள்ளம் பற்றினதை வேண்டிக்கொள்ளாதே 'நான் பெற்றபேறு நாலுரானும் பெறவேணும்' என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, 'அப் படியே பெறக்கடவன்' என்று பெருமானும் திருவாய்மலர்ந் தருளினவளவிலே உடையவர்கேட்டுப் பதறி ஓடிவந்து திருவுள்ளம் உளைந்து பெருமானைக் குறித்து 'ஸர்வஜ்ஞரான தேவரீர் இப்போது என்னினைவைத் தலைக்கட்டிற்றிலீரே! ஆழ்வான்! நீ ஸ்வதந்த்ரனாய் என்னினைவைத் தலைக்கட்டாதே அதிலங்கித்து நான் வருவதற்கு முன்னே இப்படி செய்தாயே!' என்று இருவரையும் வெறுத்து 'இனி யென்!' என்று திகைத்து நிற்க. பேரருளாளப் பெருமானும் 'நம்மை யும் உம்மையும் காணுமிடத்துக் கட்கண்ணாலே காணக்கடவர்' என்று வரப்ரத்யூநம் பண்ணியருள. ஆழ்வானும் பெருமானைத் தம் கட்கண்ணாலே கண்டு ஸேவித்துச் சாத்தின தித்யாப்யூரணதித்ய வித்யூரஹாவயவாதிகளை இவையிவையென்று குறித்துக்காட்டியருளி உடையவர் விக்ரஹத்தையும் ஸேவித்துக்காட்டியருள, இவரும் க்ருதார்த்தத்யூராய் ஆழ்வானுடன் மீண்டு கோயிலேற எழுந் தருளிப் பூர்வம்போலே வ்யாக்யானித்துக்கொண்டிருக்கச்செய்தே;

நாச்சியார் திருமொழி வ்யாக்யானத்தில் "நா று ந று ம் பொழில்". என்கிற பாட்டு ப்ரஸ்துதமாக, 'ஆண்டான் ப்ரார்த்த னையை நாம் தலைக்கட்டவேணும்' என்று அப்போதே புறப் பட்டுத் திருமாளுக்குஞ்சோலைகைக்கு எழுந்தருளி, கோதை ப்ரார்த் தித்தபடியே, நூறு தடாநிறைந்த வெண்ணெயும், நூறு தடாநிறைந்த அக் கார வடி சிலும் பரிவுடனே

*மாலிருஞ்சோலைநம்பிக்கு அமுதுசெய்வித்தருளி, ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரேற வெழுந்தருளி வடபெருங்கோயிலுடையானையும் ஸேவித்து நாச்சியார் திருமாளிகைக்கு எழுந்தருளி * ஆழ்வார் திருமகளாரை அடிவணங்கிநிற்க, கோதையும் குலமுனிவனைக் குறித்துத் தம் ப்ரார்த்தனை யைத் தலைக்கட்டினதற்கு மிகவும் உகந்து, 'நம் கோயிலண்ணார்' என்று அர்ச்சகமுகே₂ந திருநாமம் ப்ரஸாதித்து, தீர்த்த₂ ப்ரஸாதங்களுமும் ப்ரஸாதித்து விடைகொடுத்தருள, அங்கிலும் புறப்பட்டுத் திருநகரிக்கு எழுந்தருளி, ஆழ்வாரையும் ஸேவித்துத் தீர்த்த₂ப்ரஸாதமும் பெற்று மீண்டு பயணகூதியிலே கோயிலுக்கெழுந்தருளி ஸ்ரீபாத₃த்து முதலிகளுக்கு தூர்ஸநார்த்த₂ம் ப்ரஸாதித்துக்கொண்டு எழுந்தருளியிருந்தார்.

இப்படி எழுந்தருளியிருக்கிற ஸ்ரீபூஷ்யகாரருடைய ஸ்ரீபாத₃த்திலே ஆஸ்ரயித்த முதலிகளுடைய திருமுடியடைவு எங்ஙனேயென்னில்:— கூரத்தாழ்வான், மாடபூசியாழ்வான், சேட்டலூர்ச் சிறியாழ்வான், அநந்தாழ்வான், நடாதூராழ்வான், எங்களாழ்வான், அரணபுரத்தாழ்வான், அகலங்கநாட்டாழ்வான், நெய்யுண்டாழ்வான், உக்கலாழ்வான், கோமடத்தாழ்வான், வேதூர்த்தியாழ்வான், நடுவிலாழ்வான், பிள்ளையாழ்வான், மிளகாழ்வான், காஞ்சியாழ்வான், ஈயுண்ணியாழ்வான், கோயிலாழ்வான், திருக்கோவலூராழ்வான், திருமோகூராழ்வான், முதலியாண்டான், பெரியாண்டான், சிறியாண்டான், அம்மங்கியாண்டான், மாருதிப்பெரியாண்டான், மாறென்றில்லா மாருதிச் சிறியாண்டான், சோமாசியாண்டான், கந்தாடையாண்டான், ஈஸ்வராண்டான், ஈயுண்ணியாண்டான், பிள்ளையாண்டான், குறிஞ்சிபூர்ச் சிறியாண்டான், ஆளவந்தாராண்டான், சீயராண்டான், கிடாம்பியாச்சான், சிறியாச்சான், கணியனூர்ச்சிறியாச்சான், கொங்கிலாச்சான், ஈச்சம்பாடியாச்சான், என்னாச்சான், ஐயப்பிள்ளையாச்சான், தூயப்பிள்ளையாச்சான், ஆச்சியாச்சான், அருளாளப்பெருமாளெம்பெருமானார், தொண்டனூர்நம்பி, மருதூர்நம்பி, மழுலூர்நம்பி, சொட்டைநம்பி, குரவைநம்பி, திருக்குறுங்குடிநம்பி, வங்கிப்புரத்துநம்பி, முடும்பைநம்பி, ஸ்ரீபராங்குஸநம்பி, ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்நம்பி, வடுகநம்பி, திருக்குருகூர்நம்பி, கொமாண்டுர்ப்பிள்ளைநம்பி, ஸ்ரீபராசரபட்டர், ஸ்ரீபராங்குஸபட்டர், வரத்தரும் பெரிய பெருமாள்பட்டர், அழகியமணவாளபட்டர், ஸ்ரீவேதவ்யாஸபட்டர், சிறப்பள்ளிதேவராஜபட்டர், கோவிந்தபட்டர், உன்னூரில் திருவரங்கபட்டர், நம்பியாரில் ஸ்ரீரங்கராஜபட்டர், பெரிய ஆ—35

பெருமாள்பட்டர், சட்டம்பள்ளிச்சீயர், ஈச்சம்பாடிச்சீயர், ஸ்ரீகுல
 ஸேகரச்சீயர். திருவெள்ளறைச்சீயர், ஆட்கொண்டவில்லிச்சீயர், திரு
 மழிசைச்சீயர், திருவாய்மொழிச்சீயர், திருநாராயணபுரச்சீயர்,
 ஸ்ரீஸாளக்ராமச்சீயர், கேடாவிந்தச்சீயர், திருமாவிருஞ்சேகைச்சீயர்,
 திருப்புட்குழிச்சீயர்; திருக்குடந்தைச்சீயர், திருமுட்டஞ்சீயர், திரு
 தின்றவூர்ச்சீயர், திருநாராயணபுரத்தரையர், பெருமாள்கோயில்
 பெருமாளரையர், ராஜநாராயணப்பெருமாளரையர், திருவரங்க
 மாளிகையரையர், திருவாய்மொழியரையர், பிள்ளைதிருநதையரையர்,
 திருக்குறுங்குடியரையர், திருநகரியரையர், திருக்கண்ணபுரத்
 தரையர், திருமாவிருஞ்சேகையரையர், திருவநந்தபுரத்தரையர்,
 ராஜமஹேந்த்ரப்பெருமாளரையர், பிள்ளைவிழுப்புத்தாரையர், திரு
 வேங்கடத்தரையர், ஆட்கொண்டவம்மாள், அம்மங்கியம்மாள்,
 முடும்பையம்மாள், பருத்திக்கொல்லையம்மாள், உக்கலம்
 மாள், செரட்டையம்மாள்; ஆகுரிப்பெருமாள், கிடாம்
 பிப்பெருமாள், அம்மங்கிப்பெருமாள், முனிப்பெருமாள்,
 பட்டினப்பெருமாள், திருமலைநல்லான், எம்பார் காராஞ்சி
 ஸோமயாஜியார், பெரியகோயில் வள்ளலார், அலங்கார
 வேங்கடவர்; திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான், ஆர்க்காட்டுப்
 பிள்ளான், இராமாநுசுப்பிள்ளான், திருநகரிப்பிள்ளான், கோமடத்
 தையன், வைத்தமாநிதிச்சிறியப்பன், பெரியப்பன், அணியரங்கத்
 தமுதனார், திருவரங்கத்தமுதனார், கொமாண்டுரினாயவில்லி, கருந்
 தேவர், ஐம்பத்திருவர், எம்பெருமானார் செல்வப்பிள்ளை, சாத்தாத
 முதலிகள்:- ஸ்ரீகுலஸேகரப்பெருமாள், பட்டர் பிரான் தாஸர்,
 பகைவில்லிதாஸர், ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்தாஸர், ஸ்ரீநாராயணதாஸர்,
 ஸ்ரீகோவர்த்தநதாஸர், திருவழுதிவளநாடுதாஸர், ஸ்ரீராமாநுஜ
 தாஸர், பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸர், வண்டர், சுண்டர், இராமா
 நுசு வேங்கைக்காரர், நத்தத்துமுதலிகள் மூவர் திருநாமம்-திருவரங்க
 தாஸர், திருமாவிருஞ்சேகைதாஸர், வானமாமலைதாஸர், கெடங்
 கில் முதலிகள் மூவர்திருநாமம் - அழகியமணவாளதாஸர், திருவேங்
 கடதாஸர், பேரஞ்ஞானதாஸர், மழலைக்கூர்நத்தத்தில் முதலிகள்
 மூவர் திருநாமம் - யதிவரகுடராமணிதாஸர், யதிராஜதாஸர், இன
 யாழ்வார்தாஸர், பண்டிய நாட்டு முதலிகள் மூவர் திருநாமம் -
 மகிழலங்கசுந்தரதாஸர், ஸ்ரீஸுட்கோபதாஸர், பிள்ளை திருவாய்மொழி
 தாஸர், ஸ்தூரநத்தாஸர் - ஸேநாநாதப்பூரஹ்மதாயர், வீரஸூந்தர
 பூரஹ்மராயர், ஜகந்நாதப்பூரஹ்மராயர், வீரரங்கபூரஹ்ம
 ராயர், பிள்ளையுறந்தையுடையார், திருமஞ்சனமெடுக்கும் தூய
 முனிவேழம், ஸ்ரீபண்டாரங்காவல் திருவரங்கத்துமாளிகையார்,

ஆண்டவர், அரியவர். அம்மைமார்கள்:— திருவநந்தபுரத்தம்மை, திருவாட்டாற்றம்மை, திருவண்பரிசாரத்தம்மை, மன்னனாகோவில் போரேற்றம்மை, திருநறையூரம்மை, திருக்கண்ணபுரத்தம்மை, திருப்பதி ஸ்ரீகார்யஞ் செய்யுமம்மை, ஆண்டாளம்மை, நாயகத்தேவியார், துய்யபெருந்தேவியார், பெரியபெருந்தேவியார், சிறிய பெருந்தேவியார். ஸ்ரீபெரும்புதூர்த் திருவரங்கம். திருக்குடந்தைத் துய்யவாயிரம், கொங்கில் பிராட்டியார், அத்துழாயம்மை, அம் மங்கியம்மை, கூரத்தாண்டாள், தேவகிப்பிராட்டியார், யதிராஜ வல்லியார், பங்கயச்செல்லியார், பொன்னாச்சியார், இன்னிள் வஞ்சியார், குடிக்கொடுத்தாள், திருப்பாவைபாடினாள்.

எம்பெருமானார் திருவடிகளிலே ஆஸ்ரயித்த முதலிகளான எழுபத்துநாலாசார்யர்களாரென்னில்:— ஆளவந்தார் குமாரர் சொட்டைநம்பி, அவர் குமாரர் என்னாச்சான், அவர் குமாரர் பிள்ளையப்பன் - 1. பெரியநம்பிகுமாரர் புண்டரீகர் - 2. திருக்கோட்டியூர் நம்பிகுமாரர் தெற்காழ்வான் - 3. திருமாலையாண்டான் குமாரர் சுந்தரத்தோளுடையார் - 4. பெரியதிருமலைநம்பி குமாரர் ராமாஜாஜனும் பிள்ளை திருமலைநம்பியும் - 5. கூரத்தாழ்வான், குமாரர் பட்டரும் சீராமப்பிள்ளையும் - 6. முதலியாண்டான் அவர் குமாரர் கந்தாடையாண்டான் - 7. நடுவிலாழ்வான் - 8. கோமடத்தாழ்வான் - 9. திருக்கோவலூராழ்வான் - 10. திருமோகூராழ்வான், பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வான், நடாதுராழ்வான் எங்களாழ்வான். அந்தாழ்வான் - 15. மிகாழ்வான், நெய்யுண்டாழ்வான், சேட்டலூர்ச் சிறியாழ்வான், வேதாந்தியாழ்வான், கோயிலாழ்வான் - 20. உக்கலாழ்வான், அரண்புரத்தாழ்வான், எம்பார், கிடாம்பியாச்சான், கணியனூர்ச் சிறியாச்சான் - 25. ஈச்சம்பாடியாச்சான், கொங்கிலாச்சான், ஈச்சம்பாடிசீயர், திருமலைநல்லான், சட்டம்பள்ளிச்சீயர் - 30. திருவெள்ளறைச்சீயர், ஆட்கொண்டவில்லிசீயர், திருநகரிப்பிள்ளான். காராஞ்சிலோமயாஜியார், அலங்காரவேங்கடவர் - 35. நம்பிகருந்தேவர், சிறுப்புள்ளி தேவராஜபட்டர், பிள்ளையுறந்தையுடையார், திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான், பெரியகோயில் வள்ளலார் 40. திருக்கண்ணபுரத்தரையர், ஆகுரிப்பெருமாள், முனிப்பெருமாள், அம்மங்கிப்பெருமாள், மாருதிப்பெரியாண்டான் - 45. மாருன்றில்லா மாருதிச் சிறியாண்டான், ஸோமாசியாண்டான், சீயராண்டான், ஸ்ரவராண்டான், ஈயுண்ணிப்பிள்ளையாண்டான் - 50. பெரிடாண்டான், சிறியாண்டான், குறிஞ்சியூர்ச்சிறியாண்டான்,

அம்மங்கியாண்டான், ஆளவந்தாராண்டான் - 55. அருளாளப் பெருமானெம்பெருமானார், தொண்டனூர்நம்பி, மருதூர்நம்பி மழுஹர்நம்பி, திருக்குறுங்குடிநம்பி - 60. குரவைநம்பி, முடும்பை நம்பி, வடுகநம்பி, வங்கிப்புரத்துநம்பி, ஸ்ரீபராங்குஸநம்பி. — 65 அம்மங்கியம்மாள், பருத்திக்கொல்லையம்மாள், உக்கலம் மாள், சொட்டையம்மாள், முடும்பையம்மாள் — 70. கொமாண்டுர்ப் பிள்ளை, கொமாண்டுரிசையவில்லி, கிடாம்பிப்பெருமாள், ஆற்காட்டுப்பிள்ளான் — 74.

“ஸம்ஸேவிதஸ்ஸம்யமிஸப்தஸ்த்யா

பீடே, ஸ் சதுஸ்ஸப்ததிபி, ஸ்ஸமேதை: |

அந்யைரநந்தைரபி விஷ்ணு பக்தை:

ஆஸ்தேதி, ரங்கம் யதிஸார்வபௌம: || ”

[ப்ரபந்தநாம்குதம் 83-14]

[யதிராஜரான உடையவர் எழுநூறு யதிகளாலும் எழுபத்துநாலு எம்ஹாஸநாதி₄பதிகளாலும் மற்றும் கணக்கற்ற விஷ்ணுபக்தர்க ளாலும் நன்கு ஸேவிக்கப்பட்டவராய் ஸ்ரீரங்கத்தில் எழுந்தருளி யிருக்கிறார்.] என்கிறபடியே எழுநூறு உத்தமாஸ்ரமிகளாலும் எழுபத்துநாலு எம்ஹாஸநஸ்த₂ரான ஆசார்யபுருஷர்களாலும் அஸங்க்யாதரான சாத்தின சாத்தாத முதலிகளாலும் * (பன்னீ ராயிரம் ஏகாங்கிகளாலும்) முந்நூறு கொற்றியம்மைமார்களாலும் எண்ணிறந்த ராஜாக்களாலும் இப்படி அகிலராலும் ஸேவ்யமா நராக இவ்வைஸ்வர்யத்துடனே

“காவேரீ வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ: |

ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீர்ஸ வர்த்ததாம் ||

[ஸ்ரீராமாயணபாராயணக்ரமம்]

[திருக்காவேரியானது (பயிர்களுக்கு) வேண்டிய காலங்களில் பெரு கட்டும்; வேண்டிய காலங்களில் இந்திரன் மழைபொழியட்டும்; ஸ்ரீரங்கநாதன் வெற்றிபெற்று வாழட்டும்; திருவரங்கச் செல்வம் வளரட்டும்] என்று நம்பெருமானை மங்க்யுளாஸாஸநம் பண்ணிக் கொண்டு ஸேவித்திருந்தார்.

இப்படியிருக்கிற உடையவர் திருவடிகளிலே நித்ய கைங்கர்யம் பண்ணும் முதலிகள்:—கூரத்தாழ்வானும், முதலியாண்டானும், நடாதுராமுவானும் பட்டவர்க்குமும் ஸ்ரீபுராஷ்யத்திற்கு உசாத் துணையாயிருப்பவர்கள்; அருளாளப்பெருமானெம்பெருமானார் திரு

* () அடைப்பிலுள்ளது சில பிரதிகளில் இல்லை.

வாராத நம் செய்தருளுவர்; கிடாம்பிப்பெருமானும், கிடாம்பியாச் சானும் திருமடைப்பள்ளிக்குக் கடவராயிருப்பார்கள்; வடுகநம்பி என்னெயக்காப்புச்சாத்தியருளுவர்; கோமடத்துச்சிறியாழ்வான் கலசப்பாணியையும், ஸ்ரீபாத்ரகையையும் எடுப்பர்; பிள்ளை யுறங்காவில்விதாஸர் கருஜாலம் நோக்குவர்; அம்மங்கி பால்முது காய்ச்சுவர்; உக்கலாழ்வான் ப்ரஸாத், கலமெடுப்பர்; உக்கலம் மாள் திருவாலவட்டம் பரிமாறுவர்; மாருதிப் பெரியாண்டான் திருக்கைச்செம்புழிப்பர்; மாறென்றில்லா மாருதிச் சிறியாண்டான் மடத்திற்கு அமுதுபடி, கறியமுது, நெய்யமுது முதலானவை நடத்திப்போருவர்; தூயமுனிவேழம் திருமஞ்சனமெடுப்பர்; திருவ ரங்கமாளிகையார் ஸ்ரீபண்டாரம் நோக்குவர்; வண்டரும் சுண்டரும் கைக்காயிரம் பொன்னுக்கு சாஜஸேவைபண்ணி மடத்திற்குத் திருக்கைவழக்காக்கியருள்வர்கள்; இராமாநுசவேணக்காரர் திருமேனிக்காவலாய்ப் போருவர். அகளங்கநாட்டாழ்வான் ப்ரதி பக்ஷநிரஸநம் பண்ணிப்போருவர்.

வடுகநம்பி வைபவம்:- இவர்களில் வடுகநம்பி 'எம்பெருமானார் திருவடிகளே உபாயோபேயம்' என்று விஸ்வஸித்து அவர்திருவடி நிலைகளையே திருவாராத நம் பண்ணிப்போருவர். இப்படியிருக்கிற வடுகநம்பி, ஒருபயணக் கதியிலே உடையவர் திருவாராத நத்தையும் தம்முடைய திருவாராத நத்தையும் சேரவெழுந்தருளப் பண்ணிக் கொண்டு வர, உடையவர் கண்டு 'வடுகா! இது என்செய்தாய்?' என்ன. இவரும் 'உங்கள் தேய்வரில் எங்கள் தேய்வருக்கு வந்த குறை என்?' என்று விண்ணப்பஞ் செய்தார். வடுகநம்பி உடைய வருடன் பெருமானை ஸேவிக்கப்போனாலும் உடையவர் விக்ர ஹத்தையே ஸேவித்துக்கொண்டு போருவர்; ஒருநாள் எம்பெரு மானார் இத்தைக்கண்டு 'பெரியபெருமானுடைய திருக்கண்ணழ கைப்பாராய்' என்ன, இவரும் பெருமாள் திருக்கண்ணழகையும் உடையவர் திருக்கண்ணழகையும் பார்த்து 'என்னமுதினைக்கண்ட கண்கள் மற்றொன்றினைக்காணவே' என்ன. உடையவரும் 'இதென்ன நிகழ்ந்தபடி என்!' என்று உகந்து, வடுகநம்பியைப் பூரின கடாஷம் செய்தருளினார். வடுகநம்பி எம்பெருமானார் அமுது செப்தருளித் தளிகை ப்ரஸாதும் ப்ரஸாதித்தால் இரண்டு திருக் கையாலும் ஏற்றுக்கொண்டு ப்ரஸாத், ஸ்வீகாரம் பண்ணித் தம் திருமுடியிலே திருக்கைகளைத் தடவிக்கொண்டு போருவர்; இத்தை ஒருநாள் உடையவர் கண்டு கணக்கக்கோபித்து 'வடுகா! கையைக்

கழுவிக்கொள்' என்ன. கழுவிக்கொண்டு, மற்றைநாள் நம்பெருமாள் அமுதுசெய்தருளுகிற காலத்தில் உடையவருடன் சென்ற வளவிலே உடையவரும் தமக்குப் ப்ரஸாதித்த பெருமாள் ப்ரஸாதத்தைத் தாமும் ஸ்வீகரித்தருளி 'வடுகா! இதோ' என்று இவருக்கும் ப்ரஸாதிக்க. இவரும் இரண்டு திருக்கைகளாலும் ஏற்றுக்கொண்டு ப்ரஸாதிப்பட்டு, ஸ்ரீவைஷ்ணவர் திருக்கைவிளக்க ப்ரஸாதிக்கத் திருக்கை விளக்கிக்கொண்டார், உடையவர் இதுகண்டு 'இதென் செய்தாய்? வடுகா!' என்ன. 'நேற்று அருளிச் செய்தபடி செய்தேன்' என்றார். உடையவரும் இதுகேட்டு 'உமக்குத் தோற்றோம்' என்று அருளினார். வடுகநம்பி ஒருநாள் உடையவர்க்குப் பாங்காகப் பாலமுது காய்ச்சாநிற்க. பெருமாள் பெரிய திருநாளில் உடுத்து முடித்துப் பூண்டு புறப்பட்டருள. உடையவரும் பெருமானை ஸேவிக்கப் புறப்பட்டு 'வடுகா! பெருமானை ஸேவிக்க வா' என்ன. நம்பியும் 'உம்முடைய பெருமானை ஸேவிக்கவந்தால் என்னுடைய பெருமானுக்குக் காயாநிற்கிற பாலமுது பொங்கிப்போம்; வரக்கூடாது' என்று அருளினார். வடுக நம்பியகத்தே பூர்வஸம்பந்திகளாயிருப்பார் சிலர் வந்து தங்கிப் போக, அகத்தையெல்லாம் சுற்றி ஸோதித்துத் தத்ஸ்ப்ருஷ்ட பூரண்டங்ங்கனையுமுடைத்துப்போகட்டு, பூசி, 'இதற்குப் ப்ராயஸ்சித்தம் என்?' என்று விசாரித்து, முதலியாண்டான் புழைக்கடையில் கழித்துக்கிடந்த பூரண்டங்ங்கனையுக்கொண்டுபோய் விநியோகங்கொண்டார். ஆகையால், ஆசார்ய ஸம்பந்தமுடையார் எல்லைக்குட்பட்டதில் அபாவநத்வ பூத்ந்தியின்னியே ஸுபாவநத்வ பூத்ந்தியு முற்றினபடி. வடுகநம்பி உடையவர் ஸ்ரீபாதத்தீர்த்தமல்லது மற்றொருவர் ஸ்ரீபாதத்தீர்த்தங் கொள்ளார்; தீர்த்தநியதியும் இவர்க்கேயுள்ளதொன்றிறே. இப்படி தீர்த்தநியதியையுடையராய், அவர் ஸ்ரீபாதத்தீர்த்தத்தை ஸ்ரீஸாளக்ராமத்திலே தாம் சேர்த்த தநமாகச் சேமித்துவைத்துப்பேணிக்கொண்டு உடையவர் திருவடிநிலையையே திருவாராதநமாகவுடையராய் அவைதன்னையேஅங்கே ப்ரதிஷ்டிப்பித்து நோக்கிக்கொண்டுபோந்து தம் சரமதஸையிலும் தமக்கு அந்தரங்கரான சரமாதிகாரிகளுக்கும் தஞ்சமாகக்காட்டிக் கொடுத்து 'சீர்த்தநமது; வருந்தியும் பேணிக்கொண்டு போருங்கோள்' என்று அடைக்கலங்காட்டிக் கொடுத்தருளினார்.

கூரத்தாழ்வான் வைபவம்:— இப்படிப்பட்ட ரிஷ்யஸம்பத்துடனே உடையவர் வாழ்ந்தருளுங்காலத்திலே, ஆழ்வான் எம்பெருமானுக்கு விண்ணப்பஞ்செய்யாதே நம்பெருமாள் ஸந்திதி,

யிலே சென்று ஸேவித்து நிற்க. பெருமானும் 'ஆழ்வான்! நீ ஒன்று சொல்லுவான்போலேயிருந்தாயி!' என்று திருவுள்ளமாய்ருள, இவரும் ஒரு மலோகத்தை விண்ணப்பஞ்செய்து உபந்யஸிக்க, பெருமானும் 'உமக்கு வேண்டினிதெல்லாந் தருகிறோம்; வேண்டிக்கொள்ளும்' என்று உகப்பின் மிகுதியாலே திருவாய் மலர்ந்து அருளிச்செய்ய, ஆழ்வானும் 'நாயன்தே! அடியேனுக்குப் பண்டே எல்லாந்தந்தருளிற்தே' என்ன, பெருமானும் 'அப்படியன்று; இப்போதும் வேண்டிக்கொள்ளும்; நம்பெண்டுகளாணை! நம்மிராமாநுசனாகையே! தருகிறோம்' என்று திருவுள்ளமாக, ஆழ்வானும் 'த்வதுபுவவிரோதியான இம்ஸரீரத்தை விடுவித்துத் தவதுபுவத்தைத் தந்தருளவேணும்' என்று அபேஷிக்க, பெருமானும் 'அத்தையொழியச் சொல்லும்' என்ன, இவரும் "தாம் வேண்டுங் காமமே காட்டும் கடிது' என்கிறபடியே அடியேன் அபேஷித்ததையே ப்ரஸாதிக்கவேணும்" என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, 'ஆகில், உமக்கும் உம்முடைய ஸம்பந்தமுடையார்க்கும் பரமபதூந்தந்தோம்' என்று அருளிச்செய்தருளி, திருப்பரியட்டமும் தளிகைப் ப்ரஸாதும் * பூந்தண்மாலைத் தண்டுழாயும் திருக்கைச் சிறப்பும் ப்ரஸாதித்து விடைகொடுத்தருளினார். ஆழ்வான் அர்ச்சிராதிமாரக்கூத்திற்கு ப்ரதமாலங்காரம்போலேயிருக்கப் புறப்பட்டுத் தந்திருமானிகையிலும் புகுராதே, ஆழ்வார் திருமானிகையிலே புறவிடுவிட்டு எழுந்தருளியிருந்தார். உடையவரும் இத்ததைக் கேட்டு உடுத்த காஷாயத்தை வாங்கி ஆகாசத்தேற ஏறிந்ந்து ஏற்றுக்கொள்ள ஸ்ரீபாதத்துமுதலிகள் 'இதுவென்? சீயா!' என்றுகேட்க, உடையவரும் 'நமக்கு ஆழ்வான் ஸம்பந்தமுண்டே, பரமபதும் பெறலாமன்றோ?' என்று அருளிச்செய்தார். ஆகையாலே ஸத்யாசார்யஸம்பந்தத்தோடு ஸச்சிஷ்ய ஸம்பந்தத்தோடு வாக்ஸியல்ஸயிறே; உடையவரும், நோகாவிஷ்டராய், ஸ்ரீபாதத்து முதலிகளெல்லோரையுங் கூட்டிக்கொண்டு ஆழ்வானிருந்தவிடத்தேறச் சென்று 'ஆழ்வான்! நீ இப்படி செய்தருளலாமோ? என்ன, ஆழ்வானும் பேசாதேயிருந்தார். உடையவரும் 'ஆழ்வான்! உமக்கு முற்பட்டேஷ்டும் அசுப்ராயம் என்? பேசா திருக்கிறதென்?' என்று கேட்டருள, ஆழ்வானும் 'பரமபதூத்தில் நடக்கும் அடைவுகேட்டுக்கு அஞ்சி' என்ன, உடையவரும் 'அது சொல்லிக்கூறார்' என்ன, ஆழ்வானும் "முடியுடை வானவர் முறைமுறை எதிர்கொள்ள' என்று முற்பட்டவர்கள் நிக்யஸூரி களுடன் பிற்பட்டவர்களை எதிர்கொள்ளவருவார்கள். அது அடி

யேன் பித்படிஸ் அடைவுகேடாம்" என்ன, உடையவர் அதுகேட்டு
 "வைகுண்டே, ததா கூரேஸ்! ந ஸாஸ்தரம் நைவ ச க்ரம:"
 [ப்ரபந்நாம்ருதம் 57.29] [கூரத்தாழ்வான்! அவ்வைகுண்டத்தி-
 தில் சாஸ்திரவிதியும், முறையும் கிடையாது.]
 என்று அடைவுகேட்டிருக்கும் பேராக்ஷிபூதியிலே நீர் அடைவு
 தேடுவதே! இதொரு ஸேஷத்வம் இருந்தபடியே! — என்று பேர-
 வித்தாசிராய்த் திருமுத்துதிர்த்து, இவர்க்கு ஓடுகிற நினைவை
 யறிந்து இவர் செவியிலே த்யவயத்தை அருளிச்செய்ய, முதலி-
 களும் 'இப்போதாக இதுவென்?' என்ன. 'நீங்கள் அறியீர்களோ?
 ராஜகுமாரனுக்குக் கர்ப்பூரநிகரமில்லாதபோது நாக்கு வறளுமா
 போலே இவர்க்கு த்யவயமில்லாதபோது நாக்கு வறளும்' என்று
 அருளிச்செய்து. ஆழ்வானை அணைத்துக்கொண்டு விம்மல் பொரும-
 லாய்த் திருவுள்ளம் உடைகுலைப்பட்டு 'ஆழ்வான்! என்னுயிர் நிலை-
 யான உம்மையிழந்து எங்ஙனே தாழிப்பேன்? என்னையும் உடன்
 கொண்டுபோகத் திருவுள்ளம் பெற்றிலீர்; நம்மை விட்டுப்போக
 உமக்கு ருசிப்பதே! பரமபதநிலயன் பக்கல் ஸங்க்யம் பும்ஸாம்
 த்யுஷ்டிசித்தாபஹாநியான பெருமாள் பக்கல் ஸங்க்யத்தையறுத்து
 உம்மை முந்துறப்பண்ணுவதே! பரமபதநாதனும் அங்குள்ள
 நித்யமுக்தரும் என்ன பூக்யம் பண்ணினார்களோ?
 இங்கு உறங்குகிற பெருமானும் இங்கு உள்ள நாங்களும் என்ன
 பாபம் பண்ணினோமோ? உம்திருவுள்ளங் கலங்கச்சொல்லி என்ன
 ப்ரயோஜனமுண்டு? உம்பேற்றுக்கு நாம் விலக்கடியாகலாமோ?
 ஸுக்யே நித்யவிபூதியேற எழுந்தருளீர்' என்று ஆழ்வான்
 திருமுதுகைத் தடவி அஞ்ஜலித்து விடைகொடுத்தருள, ஆழ்வா-
 னும் உடையவர் திருவடிகளிலே வேரற்ற மரம்போலே விழுந்து
 கிடக்க, உடையவரும் இரண்டு திருக்கைகளாலும் வாரியெடுக்க-
 எழுந்திருந்து உடையவர் திருவடிகளைத் தம் திருக்கண்களிலும்
 திருமார்பிலும் ஒற்றிக்கொண்டு விரோபுஷணமாக்கிக்கொண்டு
 தீர்த்தங்கொள்ள, உடையவரும் திருக்கைகளாலே ப்ரஸாதிக்க-
 ப்ரஸாதப்பட்டு,

"யோ நித்யமச் சூதபதநாம்புஜயக், மருக்ம்-

வ்யாமோஹதஸ் ததி, நசாணித்ருனாய மேநே |

அஸ்மத், ருரோர் பக, வதோஸ்ய த, யைகஸிந்தே, ரா-

சாமாநுஜஸ்ய சாணௌ ஸாணம் ப்ரபத்யே ||"

[புவைகுண்டஸ்தவம் - 1]

[எவரொருவர் அச் ச யு த னு டை ய திருவடித்தரமரையிணையாகிற பொன்னில் பேராசையாலே, மற்ற பொருள்களைப் புல்லென் மதித் தாரோ, என்னுடைய ஆசார்யராய், ஜ்ஞாநாதிருணபூர்ணராய், கருணைக்கோர் கடலான அத்தகைய ராமாநுஜருடைய திருவடிகளை வரணமடைகிறேன்,] என்று அநுஸந்தித்துக்கொண்டு க்ருதாஞ் ஞுவிபுடராய் 'இனி மடமே யெழுந்தருளவேணும்' என்று விண் ணப்பஞ்செய்து வடவாற்றங்கரையளவாக உடையவர் பின்னே செல்ல, 'ஆழ்வான்! இனி நில்லும்' என்ன, தண்டன் ஸமர்ப் பித்து மீண்டு ஆழ்வார் திருமாளிகைக்கு அருகிலிட்ட திருக்கா வணத்தின் நடுவே எழுந்தருளியிருந்து ஆண்டாளைப் பார்த்து 'என் நினைத்திருக்கிறாய்?' என்ன, ஆண்டாளும் 'தேவரீ! திரு வுள்ளத்தைப் பின் செல்லுகையொழிய அடியேனுக்கு வேறொரு நினைவுண்டோ?' என்று திருவடிகளிலே தண்டனிட்டு அஞ்ஜலித்து நிற்க, ஆழ்வானும் பட்டரையும் சீராமப்பிள்ளையையும் அழைத் தருளி 'பெருமானும் நாச்சியாரும் எழுந்தருளியிருக்க, உங்களுக்கு ஒரு தாழ்வு இல்லை; நம்பெருமாள் பெற்று வளர்த்தாரென்ற அதுவே தஞ்சமென்றிராதே, எம்பெருமானார் திருவடிகளே தஞ்ச மென்றிருங்கோள்; ஆண்டாள் சொன்னபடியே வர்த்தியுங்கோள்; பாகவதவிஷயத்திலே தரிவித, கரணங்களாலும் அபராதம் பண்ணாதே அவர்களை அநுவர்த்தித்துக்கொண்டு போருங்கோள்' என்று அருளிச்செய்து, தம் திருவடிகளிலே விழுந்துகிடக்கிற பட்டரையும் சீராமப்பிள்ளையையும் எடுத்துத் திருக்கையாலே கண்ணநீரைக் கழைத்து 'நீங்கள் ப்ராக்ருதஸம்பந்தத்தை நினைத்துக் கலேஸீத்தீர்களாகில், உடையவர் திருவடிகளில் ஸம்பந்தத்தை ஹ்வித்தவர்களாவுதிகோள்; ஆத்மஸம்பந்தத்தை நினைத்துக் கலேஸீத் தீர்களாகில் நம்முடைய * ஒழிக்க வொழியாத உறவை அறிந்தி லீர்களாவுதிகோள்' என்று அவர்களைத் தேற்றி, கோயிலுக்கு நேரே பிள்ளாப்பிள்ளையாழ்வான் மடியிலே திருமுடியையும் ஆண் டாள் மடியிலே திருவடிகளையும் வைத்துக்கொண்டு உடையவர் திருவடிகளை த்யாவித்துக்கொண்டு அன்றே திருநாட்டுக்கு எழுத் தருளினார்.

உடையவரும் இதுகேட்டு அங்கேற எழுந்தருளி, ஆழ்வான் குமாரசான் பட்டரைப் பார்த்து 'கலேஸியாதே' என்று அருளிச் செய்து—36

செய்து 'ஆழ்வானுக்குச் சரம கைங்கர்யத்தைச் செய்யும்' என்ன, பட்டரும் பெருமாள் பரிகரத்தையும், அங்குள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவர் களையும் கூட்டிக்கொண்டு

“ஸர்வகர்மாணி ஸலிக்தேந க்யாயத்ர்யா வைஷ்ணவேந ச |

நாராயணாநுவாகேந ஸ்நாபயேத் பிதரம் ஸுத: ||”

[ப்ரபந்நாம்ருத ஸ்லோகம் 58—22]

[விஷ்ணுஸலித்தத்தினாலும், விஷ்ணு காயத்ரியினாலும், நாராயணாநுவாகத்தினாலும் அபுரகார்யங்கள் அனைத்தையும் செய்து பிள்ளைப் பானவுன் பிதாவை ஸ்நாநம் செய்விக்கவேண்டும்.] என்கிற படியே ஆழ்வாளை நீராடப் பண்ணிக் கேஸவாதியான திருநாமங்களைச் சாத்தி அலங்கரித்து ஸ்ரீகுர்ண பரிபாலநம்பண்ணி எழுந்தருளுவித்துக்கொண்டு போய்,

“ கேஸவார்ப்பிதஸர்வாங்க்யம் ஸரீரம் மங்க்யளாவஹம் |

ந வ்ருத்யாதஹயேத்விப்ரோப்ரஹ்மமேத, விதி, ப் விநா: ||”

[ப்ரபந்நாம்ருத ஸ்லோகம் 58—24, 25]

[கேஸவனுக்கே ஆட்பட்டதாயிருக்கும் எல்லா அவயவங்களையும் உடையதும், மங்களத்தையளிப்பதுமான சரீரத்தைப் ப்ரஹ்மமேத விதிபல்லாமல் ஸ்ரேஸு விதமாக எரித்துவிடக்கூடாது.] என்றும்

‘ப்ரஹ்மமேத, வ்ரதம் ப்ரோக்தம் முநிபி, ர்ப், ரஹ்மதத்பரை: |

மஹாபாக, வதூநாம் ஹி கர்த்தவ்யமித, முத்தமம் ||

[ப்ரபந்நாம்ருத ஸ்லோகம் 58-25, 26]

[ப்ரஹ்மமேத, வ்ரதமானது ப்ரஹ்மத்திடமே ஈடுபட்ட முனிவர் களால் உபதேசிக்கப்பட்டது. மிகச் சிறந்த இந்த ஸம்ஸ்காரவிதி மஹாபாகவதரீகளுக்குச் செய்யப்படவேண்டியது.] என்றும் “கேச வன் தமரான முழுஞ்சுக்கள் திருமேனிவிட்டால் அத்திருமேனியைப் ப்ரஹ்மமேத, ஸட்ஸ்காரமொழிய வேறென்றால் ஸம்ஸ்கரிக்க வொண்ணாது” என்கையாலே, மஹாபாகவதேர்த்தமரான கூரத்தாழ்வாளை பட்டர் ப்ரஹ்மமேத, விதி, ப்படி ஸம்ஸ்கரித்துப் ப்ரணிபகுத் தருளிய புண்ணிசெண்டு நாளும் திசையும் கருத்புங்களை யாஸ்ஸத்தோக்த ப்ரகாசமாகச் செய்துநிலி, உடையவனையும் முதலிகளையும் எழுந்தருளுவித்துக்கொண்டுபோய்,

நாதபரதர் தீர்த்தம் வைஷ்ணவாங்க், ரிஜலாச்சுபம் |
தேஷாம் பாதேர்துகம் புனயம் கங்குரமபி புநாதி ஹி ||”
[பராஸரணிரிஷ்டபரமதர்மசாஸ்திரம் 10-15, 16]

[வைஷ்ணவர்களின் ஸ்ரீபாததீர்த்தத்தைக் காட்டிலும் மங்களமான தீர்த்தம் எங்குமில்லை; அதிபரிசுத்தமான அவர்களுடைய ஸ்ரீபாத தீர்த்தம் கங்கையையும் பரிசுத்தப்படுத்துகிறதன்றோ.] என்னும் வைபவமுடைய பாகவத ஸ்ரீபாததீர்த்தத்தையும் ஸ்லீகரித்தருளி,

“ஸூபுரதௌ த்விஜவர்யஸ்ச ஸர்வஸம்பச்சுபாவஹம் |
ஸஹஸ்ரஸாகாத்யயநம் காரயேத்வைதி கோத்தம: ||
அஸூபுரந்தே விஸேஷேண த்ராமிட்ய ப்ரஹ்மஸம்ஹிதா |
அத்யேதவ்யா த்விஜவரைராளௌசாகவிநாஸிநீ ||”
[ப்ரஹ்மாண்டபுராணத்திலிருப்பதாக ப்ரபந்தநாமருதம் (58-32, 33, 34, 35)லும் எடுக்கப்பட்டது.]

[வைதிகர்களில் சிறந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவன் சுபகாரியங்களின் ஆதியில் சிறந்த நற்செல்வங்களையும், மங்களங்களையும் அளிக்கும் திருவாய் மொழி ஸேவையை அந்தணர் தலைவர்களைக்கொண்டு செய்விக்கக் கடவன்; அஸூபகாரியங்களின் முடிவிலும் ஆஸௌசப்பாயத்தைப் போக்கடிக்கும் திராவிடவேதமானது அந்தணர் தலைவர்களால் ஸேவிக்கப்படவேண்டும்] என்றும்,

“வ்ருத்தாவாதௌ ஷயே சாந்தே த்ராமிட்ய ப்ரஹ்ம
ஸம்ஹிதா |
அத்யேதவ்யா த்விஜஸ்ரேஷ்டைராத்யா கீதஸஹஸ்ரகீ ||”

[ப்ரஹ்மாண்டபுராணத்திலிருப்பதாக ப்ரபந்தநாமருதம் (58-32, 33, 34, 35)லும் எடுக்கப்பட்டது] [குழந்தையின் பிறப்பினால் தீட்டு ஏற்படும்போது முதலிலும், சானினால் தீட்டு ஏற்படும்போது முடிவிலும் முதன்மைபெற்ற திருவாய்மொழி ஆயிரமும் அந்தணர் தலைவர்களால் ஸேவிக்கப்படவேண்டியது] என்றும் ப்ரஹ்மாண்டபுராணத்திலே சொல்லுகிறபடியே திருவாய்மொழி ப்ரபந்தத்தை அதுஸந்தித்து, அநந்தரம் புஷ்பாஞ்ஜலிபண்ணிச் சாத்தியருளி,

“பதா துஷ்யதி தேவேஸா மஹா பாகவதார்ச்சநாத் |
ததா ந துஷ்யதே விஷ்ணுர் விதிவத்ஸ்வார்ச்சநாதபி ||”
[பராஸரணிரிஷ்டபரமதர்ம சாஸ்திரம் 10-7-8]

[மஹாபாகவதர்களை அர்ச்சிப்பதால் தேவர் தலைவனான விஷ்ணு உகப்பதுபோல், முறைப்படி தன்னை அர்ச்சிப்பதாலும் உகப்பதில்லை] என்று சொல்லுகையாலே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களையும் அமுது செய்யப்பண்ணி ஸத்தகரித்தருளினார்.

கூரத்தாழ்வான் திருநகைத்திரம் தையில் ஹஸ்தம், அவர்தனியன்
“ஸ்ரீவத்ஸசிஹநமிஸ்ரோப், யோ நம உக்திமதீ, மஹே |

யது, க்தயஸ்தரயிகண்டே, யாந்தி மங்க, ளஸ-இத்ரதாம் ||”

[ர-ஸ்த 1-1]

[எவருடைய ஸ்ரீஸூக்திகள் வேதத்தின் கழுத்தில் கட்டப்பட்ட தாஸிபோல் விளங்குகின்றனவோ, அத்தகைய ஸ்ரீவத்ஸாங்கயிற் றரைக் குறித்து ‘நம:’ என்னும் சொல்லை ஒதுகிறோம்]

“ஸ்ரீமத்கூரகூலாதீ, ஸம் ஸ்ரீவத்ஸாங்க முபாஸ்மஹே |

அக், ர்யம் யதீந்த, ரஸிஷ்யாணம் ஆத், யம் வேத, ரந்த

வேதி, நாம் ||” [கூரத்தாழ்வான்தனியன்]

[எம்பெருமானாரின் சிஷ்யர்களில் தலைவராய், வேதாந்தமறிந்தவர்களில் முதல்வராய், கூரகூலத்தின் தலைவரான ஸ்ரீவத்ஸாங்கர் என்னும் கூரத்தாழ்வானை உபாஸிக்கிறோம்.]

அதின்மற்றைநாள், உடையவர் பட்டரை அழைத்துக்கொண்டு நம்பெருமானை ஸேவிக்க எழுந்தருளி அழகிய மணவாளன் திருமண்டபத்திலே தண்டன் ஸமர்ப்பித்து பட்டரைக் கையைப் பிடித்துக் கொண்டுபோய்ப் பெரியபெருமாள் திருவடிகளிலே காட்டிக் கொடுக்க, பெருமானும் மீளவும் மஞ்சள் நீர் குடித்து பட்டரை விசேஷித்துப் புத்ரஸ்வீகாரம் பண்ணியருளி அர்ச்சகமுகே, ந திருவாய் மலர்ந்து ‘ஆழ்வானை யி ழ ந் தோ மே என்று வ்யாகுலப் படாதே, நம்மை ஆழ்வானாக நினைத்திரு’ என்று அருளிச்செய்தருளா, இத்தைக் கண்டு உடையவரும் ஸந்தோஷித்துப் பெருமானைக் குறித்து ‘தேவரீர் இவர்க்கு ஆயுஸ்ஸை ப்ரஸாதித்தருளும்; அடியேன் வித்யைகளை அப்யஸிப்பிக்கிறேன்’ என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, பெருமானும் வாய் திறவாதே தீர்த்தப்ரஸாதமும் ப்ரஸாதித்து விடை கொடுத்தருளா, உடையவரும் பட்டரையழைத்துக்கொண்டு மீண்டு நம் மடமேயெழுந்தருளி

எம்பாரைப் பார்த்து 'இவரை நம் தர்மநம்பரவர்த்தகராய்ப்படி
லாஸ்த்ராப்யாஸம் பண்ணுவியும்' என்று அவர் கையிலே காட்டிக்
கொடுத்து முதலிகளுக்கு பகவத்விஷயம் அருளிச்செய்யாதின்று
கொண்டு எழுந்தருளியிருந்தார்.

இப்படி யிருக்கிற உடையவர் ப்ரபூவத்தைப் பெரிய பெரு
மானும், திருவேங்கடமுடையானும், போருளாளரும், திருநாரா
யணப்பெருமானும், அழகரும், திருக்குறுங்குடி நம்பியும், நம்மாழ்
வாரும், ஸ்ரீமத்நாதமுனிகளும், ஆளவந்தாரும், பெரியநம்பியும்,
திருக்கோட்டியூர் நம்பியும், திருமலை நம்பியும், திருமாலையாண்டா
னும், ஆழ்வார் திருவரங்கப்பெருமானரையரும், மற்றும் ஸ்ரீபாதத்து
முதலிகளும், ப்ரஹ்மரக்ஷஸ்ஸும், ஊமையும் வெளியிட்டார்கள்,

பெரியபெருமாள் வெளியிட்டபடி எங்ஙனே என்னில்—திருப்
பவளச் செவ்வாய் திறந்து 'உபயவிபுத்தையஸ்வரீயத்தையும் உமக்
கும் உம்முடையார்க்குத் தந்தோம்' என்று அருளிச் செய்கையாலும்;

அப்பன் வெளியிட்டபடி எங்ஙனேயென்னில்— 'உமக்கும்
உம்முடையார்க்கும் உபயவிபுத்தையஸ்வரீயத்தையும் தந்தோ
மென்று நம் தெற்கு வீட்டிலே சொன்னோமே' என்று திருப்பவள
வாய்திறந்து அருளிச் செய்கையாலும்; உடையவர் திருமலைக்கு
எழுந்தருளும்போது துதிவிக்கரயம் பண்ணுமவளான தும்பையூர்க்
கொண்டியென்பாளொரு கேட்பாங்குதை வந்து க்ரயத்ரஸ்
யார்த்தமாச உடையவரையும் முதலிகளையும் ஸேவித்து நிற்க,
உடையவர் அவளுக்குத் தனிகை ப்ரஸாதம் ப்ரஸாதிக்கச்
சொல்லிக் கிடாம்பியாச்சாணை நியமித்தருளி அவரும் அப்படியே
செய்தருள. அவர் ப்ரஸாதித்த ஸ்ரீபாததீர்த்த தனிகைப்ரஸாதங்
களாலே ஸம்யக்ஞோநோதயமுண்டாய் 'அடியேனுக்கு துதிமூல்
யம் தரவேண்டா; மோகும் தரவேணும்' என்று பிரார்த்திக்க,
உடையவர் 'அதற்குத் திருவேங்கடமுடையான் கடவர்' என்ன,
அவளும் 'அதற்கு தேவரீர் ஒரு சிறுமுறி தரவேணும்' என்ன,
உடையவரும் உகந்துதரப் பெற்றுத் திருமலையேறி தவரித்து
வரக்கண்டு திருவேங்கடவர் எதிரே அச்சிறுமுறியை வாங்கி வாசித்
துக்கொண்டு திருநாடு தந்தருளுகையாலும்;

பேரருளாளர் வெளியிட்டபடி எங்ஙனேயென்னில்:— அருளாளர் பெருமானெம்பெருமானுடனே தர்க்கித்தபோது உத்தரவு சொல்லமாட்டார். பேரருளாளர்க்கு விண்ணப்பஞ்செய்ய, அப்போது 'இன்னபடி உத்தரவு சொல்லும்' என்று * செங்கனிவாய் முறுவல்தோன்ற அருளிச்செய்கையாலும்; பாதவப்ரகாசனுக்கு எவ்வந்தமுகேந 'நம் இராமாநுசனை ஒரு பரதகிணம்பண்ணி தரிதண்டி ஸ்த்யாசியாவாய்' என்று அருளிச்செய்கையாலும்;

திருநாராயணப் பெருமான் வெளியிட்டபடி எங்ஙனேயென்னில்:—தொண்டனாரிலே எவ்வந்தங்காட்டியபருளி அழைத்துக் கொண்டுபோய் அவருக்கு ப்ரஸந்நராயருளுகையாலும், 'என்னுடைய செல்வப்பிள்ளையுள்ளோடு' என்று எடுத்தனைக்கும்படி யதிராஜகுமாரரான ஸௌரீலயத்தாலும்;

அழகர் வெளியிட்டபடி எங்ஙனேயென்னில்:—ஒருநாள் திருவோலக்கத்திலே 'நம் இராமாநுசனடியார்க்கு அருள்பாடு' என்று திருவுள்ளமாயருள, 'நாயன்தே' என்று ஆசார்யர்களெல்லாரும் எழுந்தருளித் திருவடிகளிலே ஸேவித்து நிற்க. பெரியநம்பிவழியிற் சிலர் வராமலிருக்க, அழகரும் 'அதுவென்? நீங்கள் நாம் அழைக்க வராதிருப்பானேன்?' என்று கேட்டருள, அவர்களும் "இராமாநுசனடியார்க்கு அருள்பாடு" என்று தேவரீர் திருவுள்ளமாயருளுகையாலே, அவர் எங்களுக்கு எவ்வந்தமென்று வாராதிருந்தோம்" என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய அழகரும் 'தயாரித உவந்தேவாதிகள நம்மைப் புத்தரதிபத்தி பண்ணினுப்போலேயிருந்தது நீங்கள் இராமாநுசனை எவ்வந்தமென்று பண்ணினது' என்றும், மின்பு ஒருநாள் கிடாமியுச்சாணை அருளப்பாடிட்டு 'ஒன்றுசொல்லாய்' என்று திருவுள்ளமாயருள, அவரும்

" அபராத ஸஹஸ்ரபாஜநம் ...

[ஸ்தோ-ர 48]

[துக்கங்களைப்போக்கும் எம்பிரானே! கணக்கற்ற குற்றங்களுக்கு இருப்பிடமாகவும், பவங்கரமான ஸம்ஸாரமாகிய கடலினுள் விழுந்தவனாகவும், (உன்னைப்பொழிய வேறு) சுதியற்றவனாகவும், 'ஸரணாகுதன்' என்று சொல்லிக் கொள்ளுகிறவனாகவும்மிருக்கிற அடியேனை (உன்) அருளினாலேயே உன்னுடையவனாகக்கொள்வாயாக]

என்று தொடங்கி “அக, திம்” என்று சொல்ல, அழகரும் “நம் இராமாநுசனை யுடையனாயிருந்து ‘அக, திம்’ என்று சொல்லப் பெருபு” என்றும் திருவுள்ளமாயருளுகையாலும்;

திருக்குறுங்குடி நம்பி வெனியிட்டபடி எங்கனே யென்னில்— உடையவரும் முதலிகளும் நம்பியை ஸேவிக்க எழுந்தருளினவள விலே திருக்குறுங்குடி நம்பியும் திருவோலக்கமரக எழுந்தருளியிருந்து உடையவரை அருளப்பாடிட்டு,

“புறவிதி மே வ்யதிதாதி ஜந்மாநி தவ சார்ஜுந”

[கீதை 4-5]

[அர்ஜுன! உனக்குப்போலே எனக்கும் பல பிறப்புக்கள் கடந்து விட்டன. (ஆயினும் யான் அவற்றை அறிவேன்; நீ அறியமாட்டாய்,)] என்கிறபடியே இத்தனை ஜந்மம் பிறந்தோமென்று தெரியாது; அஜ்ஜந்மங்களிலே ஒருவரும் நமக்கு அகப்படாமல்

“ஆஸுரீம் யோநிமாபந்நா மூடா ஜந்மநி ஜந்மநி !

மாமப்ராப்யைவ கௌந்தேய ததோ யாந்த்பத, மாம் க, திம்||”

[கீ, தை 16-20]

[அர்ஜுன! அஸுரஸ்வபாவமுள்ள ஜன்மத்தை அடைந்து, ஜந்மந்தோறும் மூடர்களாய், உன்னை அடையாமலே அதிலும் கீழான கதிக்குப் போகிறார்கள்.] என்கிறபடியே ஆஸுரப் ப்ரக்ருதிக ளாய்ப் பிறந்து, பிறந்த ஜந்மங்கள்தோறும் மூடராய் நம்மை வந்து கிட்டாதே அத, மமான க, தியை யடைந்தார்கள்; இவ்வாத்தமாக்க ளெல்லாரும் உமக்கு அகப்பட்ட ஹிகை நமக்குச் சொல்லவேணும்— என்று திருவுள்ளமாக, உடையவரும் “தேவரீர் கேட்கும் க்ரமத்திலே கேட்கில் சொல்லுகிறேன்” என்ன, நம்பியும் திவ்யஸம்ஹாஸநத்தி னின்றும் இறங்கியருளி நிலத்திலே ஒரு ரத்தகம்பாத்திலே எழுந்தருளியிருந்து இவருக்கு ஒரு திவ்யஸம்ஹாஸநத்தை இட்டு “இனிச் சொல்லும்” என்ன, உடையவரும் அவ்வாஸநத்திலே பெரியநம்பி ஆளவந்தார் எழுந்தருளியிருக்கிறார்களாக பூரவித்துக்கொண்டு அவர் திருச்செவியிலே ஹிதத்தை விண்ணப்பஞ்செய்ய அன்று தொடங்கி நம்பியும் “நம் இராமாநுசனுடையோம்” என்று அருளிச் செய்கையாலும்;

நம்மாழ்வார் வெளியிட்டபடி எங்குனையென்னில்:—லோகத்தைத் திருத்துவதாக எம்பெருமானோடே மாசுதட்டி 'நினைக்கவேட்கை யெழுவிப்பனே' என்றவர் தாமே 'ஒபாவம் பரபோ' என்று க்லேஸித்து. 'அகலிடத்தை ஆராய்ந்து அது திருத்தலாவதே!'—'ஈஸ்வரன் அவதரித்துத் திருத்த வொண்ணாத லோகத்தை நாமோ திருத்தக்கடவோம்?' என்று கைலாங்கி, 'யானுமென்னெஞ்ச யிசைந்தொழிந்தோம்' என்று தாழும் தம் திருவுள்ளமுமேயாய், த்ரிகாலஜ்ஞராகையாலே 'கலையுங்கெடும் கண்டுக்கொன்மீன்' என்று உடையவர் திருவவதாரத்தைக் குறித்து அருளிச் செய்யகையாலும்.

ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் வெளியிட்டபடி எங்குனையென்னில்:—'குளப்படியிலே தேங்கினால் குருவிசுடித்துப்போம்; வீரநாராயண புரத்தேரியிலே தேங்கினால் நாடுவிளையும்' என்று அருளிச்செய்தது உடையவர் திருவவதாரத்தைக் குறித்து என்னுமிடம், எம்பார் 'பெரிய பெருமானாகிற பெருங்கடலிலே ஆழ்வாசாகிற காளமேகம் படிந்து ததிகல்பாண குடினும்ருதெளகூத்தைப் படுகிவந்து நாகபூமிகளாகிற மஹாமேருவிலே வர்ஷித்து உய்யக்கொண்டார் மணக்கால் நம்பியாகிற அருவிகளாலே விறங்கி ஆள்வந்தாராகிற பேராற்றிலே கூடி (பெரியநம்பியாகிற வாய்க் காலாலே புறப்பட்டு)* எம்பெருமானாகிற பெரிய ஏரியிலே வந்து தேங்கி, நம் ஆசார்யர்களாகிற மதருகளாலே புறப்பட்டு இஸ்ஸம்ஸாரமாகிற கழனிக்கு ஏறிப் பாய்கிறது' என்று அருளிச் செய்தவிடத்தில் ஒத்திருக்கையாலும்;

ஆள்வந்தார் வெளியிட்டபடி எங்குனையென்னில்:—'இம் மஹாபுராவன் இத்தர்ஸநத்திலே புருந்தானாகிலோ!' என்றும், 'இவன் முதல்வன் ஆம்' என்றும் அருளிச்செய்கையாலும்; சரம தஸையில் * (சரமனிக்யுரஹ ஸேவையிலே குஞ்சிதஸ்வாங்க்யுளீ த்ரயமோசநத்தாலும்);

பெரியநம்பி வெளியிட்டபடி எங்குனையென்னில்:—அத்துழாயும் தாமுமாக எழுந்தருளியிருக்கச்செய்தே, உடையவரும் முதலிகளுமாக எழுந்தருள், பெரியநம்பி எழுந்திருந்து தண்டனிட, 'இதுவென்! உடையவர் உமக்கு ஸீஷ்யரன்றோ? இப்படி செய்யலாமோ?' என்று அத்துழாய் விண்ணப்பஞ்செய்ய, நம்பியும்

'அத் தானுக்குத் தக்க தலைகாண் இது' என்றும்; ஒரு நாள் உடையவரும் முதலிகளுமாக நீராடி எழுந்தருளும்போது பெரிய நம்பி எதிரே கண்டு தானுந்தடக்கையும் கூப்பித் தண்டனிட, உடையவரும் அஞ்ஜலித்து கிருபை செய்து எழுந்தருள, இத்தை முதலிகள் கண்டு 'இது வென்? சீயா!' என்ன. உடையவரும் 'இப்போது அவரிஷ்டம் அநுவர்த்திக்கையன்றோ நமக்குள்ளது?' என்ன, முதலிகளும் பெரியநம்பி ஸந்நிதியில் சென்று 'உடையவரை நீர் ஸாஷ்டாங்க, ப்ரணாமம் பண்ணுகைக்கு அடியென்?' என்று கேட்க, நம்பியும் 'ஆளவந்தாரும் முதலிகளு மென்று இருந்தேன்' என்ன, அவர்களும் 'அதுக்கு நிதான மென்?' என்ன, நம்பியும் 'ஆளவந்தாருக்குப் பின்பு அகிலார்த்த ஸ்திதி பூர்த்தியுள்ளது இவர்க்கேயாகையாலே, ஸதாச்சார்ய ஸந்நிதியோடு ஸச்சிஷ்ய ஸந்நிதியோடு வாசியில்லாமையாலே ஸேவித்தேன்' என்றும் அருளிச் செய்து, தம் குமாரர் புண்டரீகாக்ஷரையும் உடையவர் திருவடிகளிலே ஆஸ்ரயிப்பிக்கையாலும்.

திருக்கோட்டியூர்நம்பி வெளியிட்டபடி எங்ஙனே யென்னில்:— தாம் திருமந்தார்த்தம் ப்ரஸாதிக்கும்போது 'ஆருக்கும் சொல்லாதே கொள்ளும்' என்று ஆஜ்ஞாபித்தருளிச்செய்ய; இவரும் அதைத் தெற்காழ்வார் திருவோலக்கத்திலே தூணிதூநமாக ஸர்வர்க்கும் அருளிச்செய்ய, நம்பியும் அதைக்கேட்டுக் குபிதராய் உடையவரையழைத்து 'ஆசார்யாஜ்ஞாநிலங்கநத்துக்குப் பூலம் எது?' என்ன, உடையவரும் 'நரகமே பலம்' என்ன, நம்பியும் 'ஆகில் அறிந்திருந்தும் செய்வானென்?' என்ன, இவரும் 'அடியேனெனவனுமன்றோ நரகம்புகுவது; தேவரீர் ஸம்பந்தத்தாலே இவ்வாத்மாக்களெல்லாம் உஜ்ஜீவிக்குமென்று சொன்னேன்' என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, நம்பியும் போர ப்ரீதராய், 'எம்பெருமானாரே! வாரும்' என்று எடுத்து அணைத்துக்கொண்டு 'இந்தப் பரஸம்ருத்தி நமக்கு இல்லையாய்விட்டதே, அவரோ தீர்!' என்று அருளிச்செய்து 'இன்றுமுதல் எம்பெருமானார் தூர்ஸநமென்னுங்கோள்' என்று சொல்லி, தம் குமாரர் தெற்காழ்வாரையும் அவர் திருவடிகளிலே ஆஸ்ரயிப்பிக்கையாலும்.

திருமலை நம்பி வெளியிட்டபடி எங்ஙனையென்னில்:— உடையவர் திருமலைக்கு எழுந்தருளும்போது திருப்பரியட்டப் பாதையளவாக எதிரே சென்று தீர்த்தப்ரஸாதம் ப்ரஸாதிக்க, உடையவரும் ஸ்லீகரித்தருளி, நம்பியைப்பார்த்து, 'தேவரீர் எழுந்தருளவேணுமோ? வேறே சிறியார்களிலையோ?' என்ன. நம்பியும் 'நாலுதிருவிதியிலும் ஆராய்ந்த விடத்தில் என்னிலும் சிறியாரைக் கண்டிலேன்' என்கையாலும்; எம்பாரை உடையவருக்கு உத்யுக முர்வகமாகக் கொடுக்கையாலும்; தம் குமாரர் இராமாநுசனையும் பிள்ளை திருமலை நம்பியையும் அவர் திருவடிகளிலே ஆஸ்ரயிப்பிக்கையாலும்.

திருமாலையாண்டான் வெளியிட்டபடி எங்ஙனையென்னில்:— அவர்தம் பக்கல் திருவாய்மொழிக்கு அர்த்தங்கௌநிதிக. "அறியாக்காலத்துள்ளே" என்கிற பாட்டுக்கு இவர் உபகார ஸ்ம்ருதிபரமாக விசேஷார்த்தம் அருளிச்செய்ய, ஆண்டானும் 'இது விஸ்வமித்ர ஸ்ருஷ்டி' என்று அருளிச்செய்கை தவிர்ந்திருக்க; பின்பு திருக்கோட்டியூர்நம்பி எழுந்தருளி ஆண்டானை யழைத்து 'ஸாந்தீபநி பக்கலிலே க்ருஷ்ணன் அத்யயநம் பண்ணினாற் போலே காணும் இவர் உம்முடைய பக்கல் திருவாய்மொழி கேட்கிறது; இவ்விரண்டர்த்தமும் ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தார்' காணும் என்ன, உடையவரும் பிள்ளையும் ஒரு அர்த்தப்ரஸ்தாவத் திலே ஆளவந்தார் இப்படி அருளிச்செய்யார் என்ன, ஆண்டானும் 'நீர் ஆளவந்தாரைக் கண்ணாலும் காணாதிருக்க, இப்படியருளிச் செய்யாரென்கைக்கு ஹேதுவென்? என்ன, இவரும் 'நான் ஆள வந்தாருக்கு ஏகவ்யனன்றோ?' என்ன, ஆண்டான் தண்டனிட்டு 'இதுவும் ஒரு திருவவதாரமோ?' என்று அருளிச்செய்து, தம் குமாரர் சுந்தரத்தோளுடையாரை உடையவர் திருவடிகளிலே ஆஸ்ரயிப்பிக்கையாலும்.

திருவரங்கப்பெருமானரையர் வெளியிட்டபடி எங்ஙனையென்னில்:— தம்பக்கல் உடையவர் ஆருமாஸம் ஸேவித் திருந்து பாங்காக மஞ்சட்காப்பு அரைத்துச்சாத்தி நீராடப் பண்ணுவித்தருள, திருவரங்கப்பெருமானரையரும் பரீதராய் 'என்னுடைய ஸர்வஸ்வத்தையும் கொள்ளுகொள்ளவோ நீர் இப்படி செய்தது?' என்று அருளிச்செய்து, பஞ்சமோபாயநிஷ்டையை அருளிச்செய்து, தம் குமாரர் திருவாய்மொழியரையரையும் உடையவர் திருவடிகளிலே ஆஸ்ரயிப்பிக்கையாலும்.

வடுகநம்பி, 'ஆசார்யபத்யமென்று தனியே ஒருபதமுண்டு; அதுவுள்ளது எம்பெருமானார்க்கேயாகையாலே, எல்லார்க்கும் எம்பெருமானார் திருவடிகளொழிய வேறு உபாயோபேயமில்லை; அவர் திருவடிகளே தஞ்சமென்றிருங்கோள்' என்று அருளிச் செய்தருளுவர்.

கணியனூர்ச்சிறியாச்சான், ஸசேலஸ்நாந பூர்வகமாக ஆர்த் தியோடே உபஸந்நராய் திவ்யாஜ்ஞையிட்டு 'எம்பெருமானார் திருவடிகளொழிய வேறு தஞ்சமில்லை' என்றருளினார்; / (எங்ஙனே யென்னில்,

“ஸத்யம் ஸத்யம் புநஸ் ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத், குரு: |
ஸ ஏவ ஸர்வலோகாநாமுத், த, ர்த்தா நாத்ர ஸம்ஸய: ||”

[மூக்காலும் சத்தியம் செய்து கூறுகிறேன்! யதிராஜரே உலக குருவாவார். எல்லாவுலகையும் உய்விக்கச் செய்யவல்லவர் அவரே] என்று இவர் தாமே பெரியபெருமாள் திருவோலக்கத்திலே ஸ்ரீஸட்கோபணத் தம் திருமுடியிலே நிறுத்திக்கொண்டு அருளிச் செய்தருளினார்.)

அருளாளப் பெருமானெம்பெருமானார் தம் திருவடிகளிலே ஆஸ்ரயித்த எச்சான் அநந்தாழ்வான் தொண்டனூர்நம்பி மருதூர் நம்பி இவர்களுக்கு ஹிதோபதேஸஞ்செய்து 'உடையவர் குருவியின் கழுத்திலே * பனங்காயைக் கட்டினுற்போலே செய்தருளினார்; நீங்கள் எம்பெருமானார் திருவடிகளே தஞ்சமென்றிருங்கோள்' என்று அருளிச்செய்தருளினார்.

பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வான் ஆழ்வான் திருவடிகளிலே ஆஸ்ரயித்தவளவில், ஆழ்வான் 'ஆசார்யபத்யமெனையாக நிர்விதிகரணங்களையும் பரிஹரித்துக்கொண்டு புகழ்வதர்க்களிடத்தே ஆறு கூலையகரஸராய்ப்போரும்' என்று அருளிச் செய்ய; அவரும் 'இது பரிஹரித்து முடியாது' என்று பயப்பட்டு முசித்துக்கிடக்க. ஆழ்வான் அவரையழைத்து, 'எதிரியைக்குத்தினால் எதிரிகூடக் குத்தும்; ரஜ்ஜத, ண்ட, மும் வரும்; ஆகையாலே, காயிகாபாரதம் செய்யக்கூடாது;

“யதீ,ச்ச,ஸி வஸீ கர்த்தும் ஜக,தே,கேந கர்மணா |
பராபவாத,ஸஸ்யேப்யோ க,ாஸ்சரந்தீர்நிவாரய ||”

[உலகனைத்தையும் ஒரே செயலால் வசப்படுத்த விரும்பினாயாகில், பிறர் குற்றம் கூறுவதாகிற பயிரில் மேய்கின்ற இயல்வையுடைய மாடுகளாகிற உன் சொற்களை அப்படி, மேயாதபடி தடுப்பாயாக] என்கிறபடியே பராபவாதுக்கு சொல்லுகிற வாக்ஞ ஒன்றையும் பரிஹரித்துக்கொள்ளும்’ என்று அருளிச்செய்து. ‘இனி மநஸ் ஸாலே நினைத்தீராகில் அநுதபித்து. இது எம்பெருமான் திருவுள்ளத்தே படாதபடி எம்பெருமானார் திருவடிகளே தஞ்சமென்றிரும்’ என்று அருளிச்செய்தருளினார்.

மிளகாழ்வான். முதலியாண்டானை ‘என்னோடு தர்க்கிக்க வாரும்’ என்ன. முதலியாண்டானும் ‘நீர் தோற்றீராகில் செய்யவெதன்?’ என்ன. மிளகாழ்வானும் ‘நான் தோற்றேனாகில் உம்மை என்னோளிலே சுமந்துகொண்டு போகிறேன்’ என்ன. அநந்தரம் உபயுபயும் தர்க்கிக்க. மிளகாழ்வான் தோற்று முதலியாண்டானை ஸூபாத,நீதாங்கிக்கொண்டு சுற்றிடம்போய் ‘இனி அடியேனை இரங்கியருள வேணும்’ என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய. ஆண்டானும் உடையவர் திருவடிகளிலே காட்டிக்கொடுத்து ஆஸ்ரயிப்பித்தருளி ‘எம்பெருமானார் திருவடிகளே தஞ்சமென்றிரும்’ என்று அருளிச்செய்தருளினார்.

எம்பார், பட்டரைப்பார்த்து “நம்பெருமான் நம்மைப் புத்ரஸ்வீகாரம் பண்ணியருளினார். நாம் ஆழ்வானுடைய பிள்ளை; அகில ஸாஸ்த்ரங்களையும் அதிகரித்தோம்’ என்கிற மேன்மையை நினைத்து இறுமாந்திராதே, எம்பெருமானார் திருவடிகளே தஞ்சமென்றிரும்” என்று அருளிச்செய்தருளினார்.

பட்டர் நஞ்சீயரைப்பார்த்து “வேத,பாத்தியென்கிற பேரையுடையோம்: நம்முடையபக்கல் ஆஸ்ரயித்தோம்; நமக்கு ப,ஹுத்,ரவ்யத்தை ஆசார்ய த,கஷணையாகத் தந்தோம்’ என்று இறுமாந்திராதே, ‘எம்பெருமானார் திருவடிகளே தஞ்சம்’ என்றிரும்” என்று அருளிச்செய்தருளினார்.

தஞ்சீயர் நம்பிள்ளையைப் பார்த்து “ ‘லோகாசாரியரென்கிற பேரையுடையோம்; திருவாய்மொழிக்குப் பொருள் சொல்ல வல்லோம்’ என்று இறுமாந்திராதே ‘எம்பெருமானார் திருவடிகளே தஞ்சம்’ என்றிரும்” என்று அருளிச்செய்தருளினார்.

நம்பிள்ளை * சிவக்கரைப்பிள்ளையைத் திருக்கைப்பப் பிடித்துக் கொண்டு எழுந்தருளாநிற்க. ஒரு ஸ்ரீ வைஷ்ணவர் நம்பிள்ளை திருமாளிகைத்திருவிடைகழியிலே கண்வளராநிற்க, சிவக்கரைப்பிள்ளை அவரை ‘காலை மூடக்கும்’ என்ன. நம்பிள்ளையும் “ மயர்வறமதிநல மருளப்பெற்ற ஆழ்வார் ‘திருத்தாள்’ என்று அருளிச் செய்ய நீரோ காலென்பீர்?” என்று அவர் கையை விட்டருள. அவரும் சிவக்கரையிலே போயிருந்து பின்பு ஸோகார்த்தராய் ‘இரண்டாற்றுக்கு நடுவே நின்று கவணிலே கல்லைவைத்து விசினுப் போலே தள்ளிவிட்டருளிற்றே; இனி அடியேனுக்குக் கதியென்?’ என்று பிள்ளைக்கு விண்ணப்பஞ்செய்து வரக்காட்டியருள. நம்பிள்ளையும் ‘உமக்கு ஒரு குறையுமில்லை: எம்பெருமானார் திருவடிகளே தஞ்சமென்றிருப்பது’ என்று அருளிச்செய்து போகவிட்டு அழைத்துக் குறைபெய்தருளினார்.

திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான், சிறுப்புத்தாளிலே எழுந்தருளியிருக்கச்செய்தே, சோமாசியாண்டான் பிள்ளான் ஸ்ரீ பாதத்திலே மூன்று உரு ஸ்ரீபூஷ்யம் வாசித்தருளி மீண்டு எழுந்தருளும்போது சோமாசியாண்டான் அநுவர்த்தித்து ‘அடியேனிருக்கிற தேயும் இதுவாயிருந்தது; அடியேனுக்குத் தஞ்சமாயிருப்பதொன்று அருளிச் செய்யவேணும்’ என்ன. பிள்ளானும் ஆண்டாளைக்குறித்து ‘நீர் பூட்ட ப்ரபூகரமீமாம்மை இவை இத்தனைக்கும் பொருள் சொல்லவல்ல கர்த்தா; ஸ்ரீபூஷ்யத்துக்கு ப்ரவர்த்தகர் என்று மேன்மை பாராட்டித் திரியாதே. எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணமென்றிரும்’ என்று அருளினார்.

கோமடத்துப்பிள்ளான், தம் ஸ்ரீபாதத்தில் காக்கைப்பாடியாச்சான் பிள்ளை மூன்று உரு ஸ்ரீபூஷ்யம் வாசித்து அத்தால் மிகவும் மேன்மையுடையவராயிருக்குமது கண்டு, இவர்க்கு இம்முகத்தாலே அபசாரம் வருமென்று அஞ்சி ‘எம்பெருமானார் திருவடிகளே தஞ்சமென்றிரும்’ என்று அருளிச்செய்தருளினார்.

* ‘சிவக்கரை’ என்றும் சில ப்ரதிகளில் காண்கிறது.

எங்கள் ஸ்ரீவான், கரீகைகப்பாடியாச்சான் பிள்ளை உப பார்த்து 'உம்மைப் பெருமாள் முனிந்தருளினபோது என் நினைத்திருந்தீர்?' என்று கேட்டருள், அவரும் 'எம்பெருமானார் திருவடிகளே தஞ்சமென்றிருந்தேன்' என்று விண்ணப்பஞ் செய்தார்.

நடாதூரம்மாள் ஸ்ரீபாதுத்திலே பத்துப் பன்னிரண்டு திருநாமம் ஸ்ரீபாஷ்யம் வாசிக்கிறபோது, அம்மாள், அவர்களுக்கு ஸ்ரீபாஷ்யத்தை உபந்யஸித்துக் காட்டியருள், அவர்களும் 'புகுத்திருப்பாயமாக இருந்தது' என்ன, பின்பு அவரும் ப்ரபத்தியுபாயத்தை அருளிச் செய்து காட்டியருள். 'புகுத்தியிலும் ப்ரபத்திதான் அரிதாயிருந்தது' என்று அவர்கள் விண்ணப்பஞ்செய்ய, 'ஆகில், எம்பெருமானார் திருவடிகளே தஞ்சமென்று விஸ்வஸித்து உஜ்ஜீவியங்கோள்' என்றருளினார்.

நடுவிலாழ்வான் திருநாராயணபுரத்திலேயிருந்து ஸ்ரீபாஷ்யம் வாசிப்பிக்கிற காலத்திலே, வங்கிப்புரத்தாய்ச்சி சொட்டையம்மா ளுள்ளிட்டார் ஸ்ரீபாஷ்யத்தைக்கேட்டு, 'இது அரிதாயிருந்தது' என்ன, ஆகில், 'இது அருளிச்செய்தருளின எம்பெருமானார் திருவடிகளே தஞ்சமென்றிருங்கோள்' என்றருளினார்.

ஸ்ரீவேதன்யாஸப்பட்டர், திருநாராயணபுரத்திலே எம்பெருமானார் திருமுன்பே கோஷ்டிபண்ணி ஸ்ரீபாஷ்யத்தை உபந்யஸிக்க, 'இது கங்காப்ரவாஹமாயிருந்தது; எங்களால் அவக்யாஹிக்கப்போகாது' என்று ஐம்பத்திருவர் விண்ணப்பஞ் செய்ய, பட்டரும் 'ஆகில் உங்கள் குலதேய்வமான எம்பெருமானார் திருவடிகளே தஞ்சமென்று உஜ்ஜீவியங்கோள்' என்றருளினார்.

நடுவில் திருவிதிப்பிள்ளை, வெளிகேக்குளத்து ஆண்காத்த சிங்கர் முன்பே கோஷ்டிபண்ணி ஸ்ரீபாஷ்யம் உபந்யஸிக்க, தம் வீஷ்ணுரான இளையவழகியார் எழுந்திருந்து 'இது கங்காப்ரவாஹமாயிருந்தது; என்னால் அவக்யாஹிக்கப்போகாது' என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, 'ஆகில், எம்பெருமானார் திருவடிகளே தஞ்சமென்று' என்று அருளிச்செய்தருளினார்.

வடுகநம்பி, 'எம்பெருமானார் திருவடிகளே ஸரணம், நம்பெருமாள் திருவடிகளே ஸரணம்' என்று இரண்டையும் சேர அரு

ஸந்திக்கும் ஆழ்வானையும், ஆண்டானையும் 'இருகரையர்' என்பர். வடுகநம்பி எம்பெருமானார் திருவடிகளே ஸரண மென்னுமாபோலேயும், பட்டர் அழகியமணவாளப்பெருமாள் திருவடிகளே ஸரணமென்னுமாபோலேயும். அநந்தாழ்வான் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே ஸரணமென்னுமாபோலேயும். திருக்கச்சிநம்பி பேரருளாளர் திருவடிகளே ஸரணமென்னுமாபோலேயும். எம்பெருமானார் செல்வப்பிள்ளை திருவடிகளே ஸரணமென்னுமாபோலேயும் ஒருவர்க்கும் இசைந்திராது.

புரஹ்மரக்ஷஸ்ஸ் வெளியிட்டபடி எங்ஙனே யென்னில்:— யாத், வப்ரகாஸனுக்கு உடையலரைக்காட்டி 'இவர் நித்யஸூரி களில் தலைவர்' என்று சொல்லுகையாலே.

ஊமை வெளியிட்டபடி எங்ஙனேயென்னில்:— “பெருமாள் கோயிலிலே புகழுவதஜந்மத்தில் பிறந்தானொருபிள்ளை ஐந்தாறு வயஸ்ஸளவாக ஊமையாயிருந்து, பின்பு இரண்டு ஸம்வத்ஸரம் காணாதிருந்து, பின்பு எல்லாருங்காணவந்து வார்த்தைசொல்ல வல்லனாக. இவ்வாஸ்சீயத்தைக்கண்டு எல்லாரும் திரளாக விருந்து ஊமையைப் பார்த்து 'நீ இத்தனைநாளும் எங்கேறப் போனாய்?' என்று கேட்க, அவனும் 'நான் ஷீராப்திக்குப் போனேன்' என்ன. இவர்களும் 'அங்கு விசேஷமென்?' என்று கேட்க. 'ஸ்ரீஸேநாபதியாழ்வான் உடையவராய் வந்து அவதரித் தருளினாரென்று ஒருவிசேஷம்' என்ற அநந்தரம் அவனைக் கண்ட தில்லை” என்று ஸ்ரீபுகழ்வேஸேநாபதி சீயர் அருளிச் செய்கையாலே

இப்படி இவர் ப்ரபுவத்தை எல்லாரும் ப்ரகாசிப்பித்தார்கள்.

ஸ்ரீமந்தநாதுமுதிகள் தொடக்கமான ஆசார்யர்களிற் காட்டில் இவருக்கு ப்ராத்ந்யங்கொள்ளும்படி எங்ஙனேயென்னில்:— புகழ்வத்யவதாரங்களெல்லாம் ஒத்திருக்கச்செய்தே ஸ்ரீராமக்ருஷ்ணையவதாரங்களுக்கு ப்ராத்ந்ய முண்டானாற்போலேயும், திவ்ய தேஸங்களுெல்லாம் ஒத்திருக்கச்செய்தே கோயில் திருமலை பெருமாள்கோயில் திருநாராயணபுரங்களுக்கு ப்ராத்ந்ய முண்டானாற்போலேயும். ரிஷிகளெல்லாரிலும் வைத்துக்கொண்டு வ்யாஸ ப்ராஸரஸ்க ஸௌநக நாரத்யாதிகளுக்கு ப்ராத்ந்யமுண்டானாற்போலேயும். ஆழ்வார்களெல்லாரும் ஒத்திருக்க நம்மாழ்வாருக்கு

ப்ராத்நாந்யமுண்டாநுநீபோலேயம், ஆசார்யர்க ளெல்லரினும் வைத்துக்கொண்டு உடையவருக்கு ப்ராத்நாந்யங்கொன்னத் தட்டி லிலையிறே.

ஸ்ரீராமாவதாரத்திற்கு ப்ராத்நாந்யம் எத்தாலே யென்னில்:— பெருமாள் அபயப்ரத்யாநம் அருளிச்செய்தும், குறப்பெருமாளுடன் *சீரணிந்த தேசமுமைகொண்டும், பெரியஉடையாரை ப்ரஹ்மமேத,த்தாலே ஸம்ஸ்கரித்துப் பண்ணிப்படுத்தும், ஸ்ரீஸபுரீ கையாலே ஸம்யக்யுபேதாஜநத்ரீ செய்தும், திருவடியுடன் “உண்மன் நானென்ற ஒன்போருள்” என்னும்படி ஸஹபேதாஜநம் பண்ணியும் போரு கையாலே;

ஸ்ரீ க்ருஷ்ணாவதாரத்துக்கு ப்ராத்நாந்யம் எத்தாலேயென்னில்:— கீதோபநிஷத்தை வெளியிட்டுச் சரமஸ்ஸோகம் அருளிச்செய்கையாலும், பிஷ்ம த்யூரோணதிகளுடைய க்ருஹங்களைவிட்டு ஸ்ரீவித்யூரர் திருமாளிகையிலே

“ஸுசீநீ குணவந்தி ச”

[பரிசுத்தமானவையும், இனியவையுமான வித்யானுடைய அன்னங்களை (க்ருஷ்ணன்) புசித்தான்] என்கிற பாவநதவ பேதாக்க்யத்வங்களைபுடைத்தா யிருந்ததென்று அமுதுசெய்து

“தவிஷதந்தம் ந பேராக்தவ்யம்

தவிஷதந்தம் நைவ பேராஜயேத் |

மாண்டவாந் தவிஷஸே ராஜந்!

மம ப்ராணா ஹி பாண்டவா: ||

[புர-உத்-74-27]

[த்வேஷிப்பவனின் அன்னம் புசிக்கத்தக்கதன்று; த்வேஷிப்பவனைப் புசிப்பிக்கவும் கூடாது. அரசனே! நீ பாண்டவர்களைத் த்வேஷிக்கிறாய். பாண்டவர்கள் எனக்கு ப்ராணன்னரே.] என்று முறை கூறுகிற சோற்றை நிராகரித்து, இதுதன்னையே ஸத்ரு கேதாஷ்டி யிலும் ப்ரஸத்தித்யுமாக்குகையாலும்.

கோயிலுக்கு ப்ராத்நாந்யம் எத்தாலேயென்னில்:—திருப்பாணந் வாரோடு கலந்து பரிமாறுகையாலே; திருமலைக்கு ப்ராத்நாந்யம் எத்தாலேயென்னில்:—குறும்பறுத்த நம்பிக்கும் தொண்டைமான் சக்ரவர்த்திக்கும் வார்த்தையருளிச்செய்து பரிமாறுகையாலே;

பெருமாள் கோயிலுக்கு ப்ராத்நாயம் எத்தாலேயென்னில்:—திருக் கச்சிநம்பியோடு ஸ்மிதபூர்வகமாக ஸம்பூஷணம்பண்ணி மிகவும் கலந்து பரிமாறுகையாலே; திருநாராயணபுரத்திற்கு ப்ராத்நாயம் எத்தாலே? என்னில்:—ஸூசரிததநயன் பக்கல் ஆத்யராதிரயத் தாலே தந்நிவேதிதாந்நத்தை ஸம்யக்யபேபூஜநம்பண்ணி அவனை வாழ்விக்கையாலும், யதிராஜ புத்ராரான ஸௌஸீல்யத்தாலும்.

வேதவ்யாஸபக்யவானுக்கு ப்ராத்நாயம் வேதங்களை விஸ் தரிப்பித்து, அதில் கர்மகாண்டத்தைவிட்டு ப்ரஹ்ம பாக்யத்திலே புருஷஸூக்த ச்நாந்தோக்ய வாஜஸநேய தைத்திரீயக ஸ்வேதாஸ் வதர மஹோபநிஷதாதிசுளாலும், ததுபப்யுரம்ஹணங்களான புராணேதிஹாஸாதிசுளாலும்

“ஸத்யம் ஸத்யம்” என்று தொடங்கி

“ந தைவம் கேஸுவாத் பரம்”

[நாரத்யபுராணம் 18-83]

[மூக்கால் சத்தியம் செய்து கைதூக்கிநின்று கூறுகிறேன்; வேதங் களைக்காட்டிலும் மேலான சாஸ்திரமில்லை; கேசவனைக்காட்டிலும் மேலான தெய்வமில்லை] என்று ஸத்ய புரஸ்ஸரமாகப் பரதத்வ நிர்ணயம் பண்ணுகையாலே. ஸ்ரீ ப ரா ஸ ர ப்ர ஹ் ம ரி ஷி க் கு ப்ராத்நாயம்:—

வேதேஷு பௌருஷம் ஸூக்தம் புராணேஷு ச

வைஷ்ணவம் |

புராதே பகவத்கீதா தர்மஸாஸ்த்ரேஷு மாநவம் ||

[வேதங்களில் புருஷஸூக்தமும், புராணங்களில் விஷ்ணுபுராண மும், பாரதத்தில் பகவத்கீதையும் தர்ம சாஸ்திரங்களில் மதுஸ்ம் ருதியும் சிறந்தவை.] என்னும்படியான ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணத்திலே ஶித்யசித்யீஸ்வர தத்வங்களை விஸத்யமாக ப்ரதிபாதித்த உதாஹரன்— என்று ஆளவந்தார் நமஸ்கரித்தருளுகையாலே; ஸ்ரீஸூக்யப்ரஹ்ம ரிஷிக்கு ப்ராத்நாயம்:—பரீக்ஷித்து ராஜாவுக்கு ஸ்ரீபாக்யவதத் திலே தத்வ நிர்ணயத்தைப்பண்ணி,

ஸுகோ முக்தோ வாமதேவோ஽பி முக்த:

[ப்ரபந்தநாமருதம் 112-50ல் எடுக்கப்பட்ட ப்ரமாணம்]

[சுகரும் முக்தரானார்; வாமதேவரும் முக்தரானார்] என்னும்படியான வைபவத்தையுடையராகையாலே; ஸ்ரீ ஸௌநகபக்யவானுக்கு ஆ—88

ப்ராதாந்யம்:—ஸ்ரீவிஷ்ணுதாநீமத்திலே பலவிடங்களிலும் தத்வ நிர்ணயம் பண்ணுகையாலே; ஸ்ரீநாரத புகழுவானுக்கு ப்ராதாந்யம்:—

“புஜயக்யுமபி சிஹ்நைநாங்கிதம் யஸ்ய விஷ்ணோ:

பரமபுருஷ நாம்நாம் கீர்த்தநம் யஸ்ய வாசி

ருஜுதாமபி புண்ட்ரம் மஸ்தகே யஸ்ய கண்டே,

ஸரஸிஜமணிமாலா யஸ்ய தஸ்யாஸமி த்யாஸ: ||”

[ப்ரபந்நாம்ருதம் 62-41ல் எடுக்கப்பட்ட ப்ரமாணம்]

[எவருடைய திருத்தோள்களிரண்டும் விஷ்ணுவின் சின்னங்களான சங்கசக்ரங்களால் அடையாளம் செய்யப்பெற்றவையோ, எவருடைய வாயில் பரம புருஷனின் திருநாமஸங்கீர்த்தனமே காணப்படுகிறதோ, எவருடைய நெற்றியில் நேரான ஊர்த்வபுண்ட்ரம் விளங்குகிறதோ, எவருடைய கழுத்தில் தாமரைமணிமாலை இருக்கிறதோ அத்தகைய வைஷ்ணவருக்கு அடியேனாகிறேன் நான்] என்று இப்படிப்பட்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு த்யாஸனென்ற சொல்லுகையாலும், பெரியாழ்வாரும் “சேமமுடைநாரதனா” என்னும்படியான வைபவத்தாலும்.

ஆழ்வார்களில் நம்மாழ்வாருக்கு ப்ராதாந்யம் எத்தானே யென்னில்:— ஸஹஸ்ரஸாகையான நாலு வேதத்தினுடைய பொருள்களையும் நாலு ப்ரபுந் த முகத்தாலே ஸர்வாதிகாரமாக்குகையாலும், நாதமுநிகளுக்கு ப்ரஸந்நராய் அருளிச்செயல் நாலாயிரத்தையும் ப்ரஸாதித்து, மற்றுமுண்டான துர்ஸநதாத்பர்யங்களை யெல்லாம் அருளிச்செய்து துர்ஸநத்தை நிலைநிறுத்துகையாலும் * (“பயிலுஞ்சுடரொளி”, “நெடுமாற்கடிமை” முதலான இடங்களில் வர்ணாத்யுத்கர்ஷங்களை நிராகரித்து வேதப்ரமாணமுக்ய தாத்பர்யமான ஸ்ரீவைஷ்ணவ லக்ஷணம் எல்லாருக்குந் தெரியும்படி அருளிச்செய்கையாலும்).

உடையவர், கீழ்ச்சொன்னவர்களைப் போலன்றிக்கே பெருமான் அருளிச்செய்த அப்யப்ரதாநத்தை விஸத்யமாக்குகையாலும், கீதாசார்யன் அருளிச்செய்த சரம ஸிலோகார்த்தத்தை ப்ரகாஸிப்பிக்கையாலும், ரிஷிப்ரோக்தமான ப்ரமாணங்களுக்கு அர்த்த மருளிச் செய்கையாலும், மற்றையாழ்வார்கள் அருளிச்செய்த திவ்ய ப்ரபுந் தங்களை அங்கேகூபாங்குமாகவுடைய திருவாய்மொழி

* () அடைப்பிலுள்ளது சில ஸ்ரீகோஸங்களிலேயே உள்ளது.

ப்ரப₃ந்த₄த்தை அர்த்த₂வத்தாக விஸ்த₃மாக ப்ரகாஸிப்பிக்கையாலும் நா₂த₂முனிகள் அருளிச்செய்த திவ்யப்ரபந்தங்களையும், ஆளவந்தரர் அருளிச்செய்த திவ்ய ப்ரபந்தங்களையுங்கொண்டு ஸூத்ர வாக்யங்களை ஒருங்கவிட்டும், ஸ்ரீபுராஷ்யம் க₃தி₃யத்ரயம் முதலான ப்ரபந்தங்களை அருளிச்செய்தும், நிகில குமதிஸமயங்களையும் நிராகரித்து, ஸ்வமதஸ்தாபநம் பண்ணி "எம்பெருமானார் தூர்ஸ்நம்" என்னும்படி பண்ணுகையாலும் இவர் எல்லாரிலும் ப்ரத₄நரிதே; இனி, ஸீஷயர்களான கூரத்தாழ்வான் முதலிபாண்டரன் தொடக்கமானவர்களில் ப்ரத₄நரென்னுமிடம் சொல்லவேண்டாவிதே; ஆக, ப்ரத₄நயம் சொல்லிற்றுய்த்து.

"ஆசார்யவாந் புருஷோ வேத," [ச₂ரத் 6-14-2]

[ஆசார்யனையுடைய புருஷனே உண்மையை அறிவான்] என்றும்,

"பாபிஷ்ட₂; கூதரப₃ந்து₃ஸ்ச புண்ட₃ரீகஸ்ச புண்யக்ருத் |

ஆசார்யவத்தயா முக்தௌ தஸ்மாத₂ஆசார்யவாந் ப₃வேத் || "

[பாபம். நிறைந்த கத்திரபந்துவும் புண்ணியம் புரிந்த புண்ட₃ரீகனும் (ஆகிய இருவரும் வாசியற) ஆசார்யனை அடைந்து முக்தி பெற்றனர். ஆகையால் சேதனன் ஆசார்யனை அடையவேண்டும்.] என்றும்.

"ஆசார்யஸ்ஸ ஹரிஸ்ஸாக்ஷாச் சாருபீ ந ஸம்ஸய:"

[ஆசார்யனே நேரே நடமாடும் பரம புருஷன்; இதில் ஐயமில்லை] என்றும்.

"ஆசிநோதி ஹி ஸாஸ்த்ரார்த்த₂நாசாரே ஸத₂பயத்யபி |

ஸ்வயமாசரதே யஸ்து ஆசார்யஸ்ஸோ₂பி₃தீ₃யதே || "

[ப்ரபந்தநாம்குதம் 63-5, 6ல் எடுக்கப்பட்ட ப்ரமாணம்]

[எவனொருவன் சாஸ்திரார்த்தங்களை சேகரித்துத் தானும் அவற்றின்படி நடந்துகாட்டிப் பிறரையும் ஆசாரத்தில் நிலைநிறுத்துகிறானே அவனே ஆசார்யன் எனப்படுவான்] என்றும்,

"கு₃ஸப்₃த₃ஸ்த்வந்த₂காஸஸ்யாத் ருஸப்₃த₃ஸ்தந்நிரோத₂க: |

அந்த₂காஸநிரோதி₂த்வாத்₂ கு₃ருநித்யபி₃தீ₃யதே || "

[ப்ரபந்தநாம்குதம் 6-7ல் எடுக்கப்பட்ட ப்ரமாணம்]

[கு₃ஸப்₃த₃ம் இருளைக் குறிப்பது; 'ரு' ஸப்₃த₃ம் அதன் அழிவைக் குறிப்பது; இருளை அழிப்பவனாகையாலே ஆசார்யன் 'கு₃ரு' எனப்படுகிறான்] என்றும்,

“குருரேவ பரம் ப்ரஹ்ம குருரேவ பரா கṛதி: |

குருரேவ பரா வித்யா குருரேவ பரம் தநம் || ”

“குருரேவ பர: காமோ குருரேவ பராயணம் |

யஸ்மாத் ததுபதேஷ்டாஸௌ தஸ்மாத் குருதரோ

குரு : || ”

[குருவே மேலான ப்ரஹ்மம்; குருவே மேலான தனம்; குருவே மேலான காமம்; குருவே மேலான ப்ராப்யம்; குருவே மேலான கல்வி; குருவே மேலான ப்ராபகம்; அப்பரம்பொருளையே உபதேசிப்பதால் குரு அதைக்காட்டிலும் உயர்ந்தவர்.] என்றும், “பீதகவாடைப் பிரானூர் பிரம குருவாகி வந்து” என்றும், “தேனூர் கமலத் திருமாமகள் கொழுநன் தானே குருவாகி” என்றும் ஈஸ்வரன் தானாகச் சொல்லப்பட்ட ஆசார்யனே ஸிஷ்யனுக்கு

“தஸ்ய வைகுண்டத்துக் த்ராப்தித்வாரகாஸ்ஸர்வ ஏவ ஸ:”

[எந்த குருவினாலே ஒரு சீடனுக்கு சரணாகதிவித்யை உபதேசிக்கப் படுகிறதோ, அந்தச் சீடனுக்கு வைகுண்டமும், திருப்பாற்கடலும், துவாரகையும் மற்றுமுள்ள எல்லா திவ்யதேசங்களும் அவ்வாசார்யனேயாவான்.] என்று திருநாடும் திருப்பாற்கடல் முதல் நூற்றெட்டுத்திருப்பதிகளும் “அன்னையாயத்தனாய்” என்னும்படியான ஸர்வவித உத்தாரக பூந்துடிவும் மாடும் மணியும் தேடும் பொருளும் பூமியும் எல்லாம் ஆகக்கடவன்.

ஆழ்வான், ஆண்டான். அருளாளப் பெருமானெம்பெருமானூர், எம்பார், ஸ்ரீபராஸரப்பட்டர் முதலானார் தந்தம் ஸிஷ்யர்களுக்கு “எம் பெருமானார் திருவடிகளே தஞ்சமென்றிருங்கோள்” என்கைக்கு ஹேது என்னென்னில் - ஸ்வாசார்ய ப்ரீதிபூந்த்நமாகவும் “மாறனடிபணிந்துய்ந்தவன்” என்று சொல்லுகையாலும், ஆழ்வார்க்கும் உடையவர்க்கும் நடுவுள்ள ஆசார்யர்கள் நம்மாழ்வாருக்குக் கரணபூதராகையாலே இவர்க்கு நேரே ஆசார்யர் திருக்குருகூர்நம்பியாகையாலும், அவர் “கலியும் கெடும்” என்று இவரவதாரத்தைக் குறித்து அருளிச்செய்கையாலே ஆழ்வாராலே ப்ரவர்த்திதமான துர்யதத்தை நிலைநிறுத்தி அவர் வைபுவத்தை

“குரும்ப்ரகாஸயேத் தீமாந் மந்தரம் யத்நேந க்ரோபயேத் |

அப்ரகாஸப்ரகாஸாயாம் க்ஷீயேதே ஸம்பத்யாபுஷி: || ”

[ஸேஷஸம்ஹிதை 14-50]

[அதிவானியாயிருப்பவன் குருவை வெளிப்படுத்தக்கடவன்; மந்திரத்தை மிகமுயன்று (அநதிகாரிகளிடமிருந்து) மறைக்கக் கடவன்; (ஆசார்யனை) வெளிப்படுத்தாததாலும், (மந்திரத்தை) வெளிப்படுத்துவதாலும் (முறையே) செல்வமும் ஆயுளும் நசிக்கும்] என்று ப்ரகாஸிப்பிக்கையாலும், ஆழ்வார்க்கு நேரே ஸிஷ்யர் உடையவராகக்கடவர், பெரியதம்பி முதலான பூர்வாசார்யர்கள் இவருக்கு ஆசார்யர்களாய் விறுபெற்றார்கள்; ஆழ்வான் முதலானார்கள் இவர்க்கு ஸிஷ்யராய்ப் பேறுபெற்றார்கள்; ஆகையாலே, ஸர்வாசார்யத்வ பூர்த்தியுள்ளது உடையவர்க்கேயாகையாலே அருளிச்செய்தருளினார்களிறே.

ஆளவந்தாரும் இவ்வர்த்தத்தை அநுஷ்டித்துக் காட்டியருளினார்; எங்ஙனே? என்னில்— மணக்கால்நம்பி உய்யுக்கொண்டார் இவர்கள் உகப்பைப் பின்சென்று.

“அக்ருத்ரிமத்வச்சரணாவிந்த,ப்ரேமப்ரகர்ஷாவதி

பிதாமஹம் நாத,முநிம் விலோக்ய ப்ரஸீத, [மாத்த்வந்தம் |

மத்,வ்ருத்தமசிந்தயித்வா || [ஸ்தோ-ர-85]

[என்னுடைய நடத்தையை நினைக்காமல், உன்னுடைய திருவடிக் தாமரைகளில் இயற்கையாயிருக்கும் மேலான அன்பிற்கு எல்லை நிலமாயிருப்பவரும், ஆத்மஸ்வரூபத்தை உணர்ந்தவரும், எனக்குப் பாட்டனருமாகிய நாத முனிகளைத் திருவுள்ளத்திற்கொண்டு (என்னை): கடிமித்தருளவேண்டும்] என்றும்,

“தஸ்மை நமோ மதுஜிதங்க்ரிஸரோஜதத்வ-

ஜ்ஞாநா துராக, மஹிமாதிஸயா ந்தஸீம்தே |

நாதராய நாத,முநயேதர பரத்ர சாமி-

நிதயம் யதீயசரணௌ ஸரணம் மதீயம் ||”

[ஸ்தோ-ர 2]

[இவ்வுலகிலும் மேலுலகிலும் எப்போதும் எந்த ஸ்ரீமந்நாதமுனிகளின் திருவடிகள் எனக்குப் புகலிடமோ, மதுவை அழித்த எம் பெருமானுடைய திருவடிக் தாமரைகளைப்பற்றிய உண்மையறிவினுடையவும், அன்பினுடையவும் பெருமேன்மையின் முடிவே எல்லையாயிருப்பவரும், (எனக்கு) நாதராயிருப்பவருமான அந்த நாத முனிகளுக்கு நமஸ்காரம்.] என்றும் இங்கும் அங்கும் ஆசார்யன் திருவடிகளே ஸரணம், ஆசார்யவிஷயத்தில் க்ருதஜ்ஞதை யாவ த்ராத்மபுராவி-என்று அருளினார். ஆகையாலே, ஸ்வரூபோஜ்ஜீவ

நத்திற்கு ஆசார்யனே தஞ்சமென்று பற்றுதலொழிய வேறே இவ் வாத்த்மாவுக்கு உஜ்ஜீவிக்க விரகில்கையிறே. இவ்வந்தத்தை அருஷ்டத்தார் ஆரென்னில்—ஸ்ரீமதுரகவி ப்ரபுருதி ஸஜ்ஜநங் களிறே.

உடையவர் புழுவன் வயாஜேந மேல்நாட்டுக்கு எழுந்தருளின போது, உபந்யஸித்த கட்டளைகளைக் கேட்டு ஆசார்யர்களெல்லா ரும் ஆஸ்சர்யப்பட, உடையவரும் 'என் பரமாசார்யரான ஆளவந் தார் வர்த்தைகொண்டு சொன்னேன் இது; ஆளவந்தார் கோஷ்டி யிலே ஒருநாளாகிலும் ஸேவிக்கப்பெற்றேனாகில் பரமபதத்திற்கும் இங்கும் சுருளும் படியும் கட்டிவிடேனோ?' என்று அருளிச் செய்தாரிறே.

உடையவர். அப்யப்ரத்யாநம் அருளிச்செய்யாநிற்க. பிள்ளை புறங்காவிலிதாஸர் கோஷ்டியினின்றும் எழுந்துநிற்க, 'இது வென்? பிள்ளாய்!' என்று உடையவர் கேட்டருள,

“ பரித்யக்தா மயா லங்கா மீதரானி ச த,நாநி ச |

ப,வத்,க,தம் மே சாஜ்யம் ச ஜீவிதம் ச ஸுக,ாநி ச || ”

[ரா-யு - 19-5]

[என்னால் நண்பர்களும் செல்வங்களும் லங்காராஜ்யமும் கைவிடப் பட்டது. என்னுடைய அரசும், உயிரும், ஸுகங்களும் தேவரீரிடத் தில் அடங்கியுள்ளன] என்றும்,

“ த்யக்த்வா புத்ராம்ஸ்ச த,ராமஸ்ச ராக,வம் ஸரணம்

க,த, || ” [ரா.யு-17-16]

[பெண்பிள்ளைகளைவிட்டு ராகவனை சரணமடைந்தேன்] என்றும், புகுவதஸமாஸ்யணத்திற்கு விலக்கடியானவைகளையடைய விட்டு 'பெருமாள் திருவடிகளேதஞ்சம்' என்றுவந்து,

“ தேஷாம் ஸம்ப,ாஷமாணநாமந்யோந்யம் ஸ விபீ,ஷண: |

உத்தரம் தீரமாஸா த்ய க,ஸ்த, ஏவ வ்யதிஷ்ட,த || ”

[ரா-யு 17-8]

[ஒருவர்க்கொருவர் அவர்கள் பேசிக்கொண்டிருக்கையில் அவ்விபீ ஷணன் (கடலின்) வடக்குக்கரையை அடைந்து ஆகாயத்தி லேயே நிலைநின்றான்] என்று நிலத்திலே கால்பாவாதே க,க, நஸ்த,னாய் நிராலம்பநனாய்நின்ற ஸ்ரீவிபீஷணர்வாண்புமகப்பட

“ வத்,யதாமேஷ த,ண்டே,ந தீவ்ரேண ஸ்சிவைஸ் ஸஹ |

ராவணஸ்ய ந்ருஸம்ஸஸ்ய ப்,ராதா ஹயேஷ விபீ,ஷண: || ”

[ரா-யு-17-29]

[கடுமையான தண்டனையினால் மந்திரிகளுடன் கூட இவன் ஹிம் ஸிக் கப்பட்டுமும்; இந்த விபிஷணன் க்ருரான ராவணனுடைய தம்பியன்றோ.] என்று கல்லும் தடியுங்கொண்ட ராமகோஷடிக்குப் பாய்ந்தயாதிடர்களோடு கூடின அடியேன் ஆளாகப் புகுகிறேனோ? என்றார். உடையவரும் 'கேளாய் பிள்ளாய்! அஞ்சாதே கொள்ளும்; நான் பெற்றேனாகில் நீர் பெறுகிறீர்! பெரியநம்பி பெற்றாராகில் அடியேன் பெறுகிறேன்; ஆனவந்தார் பெற்றாராகில் பெரியநம்பி பெறுகிறார்; மற்றும் மேலுள்ளார் பெற்றார்களாகில் இவர்களும் பெறுகிறார்கள். நம்சடகோபர் "அவாவற்று விடுபெற்ற" என்று தம் வாக்காலே அருளிச் செய்கையாலே அவர் பெற்றது எரித்தம். ஆனபின்பு நமக்கும். எரித்தமென்றிரும்; எல்லார்க்கும் நாச்சியார் புகுஷகாரமுண்டாய்போது அச்சம் வேண்டா; ஆகையிறே நித்யயோகம்; ஆனபின்பு நித்யஸம்ஸாரி கூடும் எம்பெருமானும் ஒரு சங்கிலித்துவக்கிலேகாணுமிருப்பது; ஆகையால், நம்முடைய ஒழுக்குக்கூட்டம் நம்மை விட்டகலா தென்றிரீர்; கழுகு உண்ணில் வாழையும் உண்ணுமென்றிரும் ஸ்ரீவிபிஷணாழ்வானோடு வந்த நால்வரையும் அருளப்பாடிட்டபோது தனித்து அருளப்பாடிட்டதில்லையே; தகையென்றபோதும் தனித்துத் தகை என்றதில்லையே. ஆனபின்பு நான் பெற்றேனாகில் நீர் பெறுகிறீர்; அஞ்சாதே ஸுகமேயிரும்" என்று அருளிச்செய்தருளினார். "ஏத்தியிருப்பாரை வெல்லுமே மற்றவரைச் சார்த்தியிருப்பார்தவம்" ஏத்தியிருந்தார் - ஸ்ரீ பூரதாழ்வான். அவரைச் சார்த்தியிருந்தார் - ஸ்ரீபாதிருக்காநாழ்வான்; ஏத்தியிருந்தார் - நம்மாழ்வார். அவரைச் சார்த்தியிருந்தார் - ஸ்ரீ மதுரகவிகள்; ஏத்தியிருந்தார் - பெரியாழ்வார். அவரைச் சார்த்தியிருந்தார் - நாச்சியார்.

* 'இனி, எம்பெருமானாரைப் பற்றுமவ்வளவே ஸ்வரூபமாகில் நிவ்யதேசங்களைக் கைவிட்டானாகானோ?' என்னில்: - கைவிட்டானாகான்; அது எங்ஙனையென்னில்: - "இருப்பிடம் வைகுந்தம் வேங்கடம் மாவினஞ்சோலையென்னும் பொருப்பிடம் மாயனுக்கென்பர் நல்லோர் அவைதன்னெடும் வந்து, இருப்பிடம் மாய னிராமானுசன் மனத்து" என்கையாலே எம்பெருமானார் திருவடி கூளைத் தொழவே நிவ்யதேசங்களெல்லாம் திருவடிதொழுதானாகக் கூடவன்; உடைவரை ஆராதித்து அமுதுசெய்யப் பண்ணவே, எல்லா நிவ்யதேசங்களிலெம்பெருமான் களையும் ஆராதித்து அமுது செய்யப் பண்ணினானாகக்கடவன்.

* 'இனி ஸ்வாசார்யபரமாசார்யர்களைப் பற்றுமவ்வளவே' என்றும் பாடும்.

“நின்றவண்கீர்த்தியும்” என்கிற பாட்டிலும், “பேருென்று மற்நிலை” என்கிற பாட்டிலும் ‘கர்மமும் உபாயமன்று. ஜ்ஞாநமும் உபாயமன்று. புக்தியும் உபாயமன்று. ப்ரபத்தியும் உபாயமன்று. எம்பெருமானார், திருவடிகளே உபாயோபேயம்” என்கையாலே. எம்பெருமானாரைப் பற்றுகையே ப்ரபத்தி. ராமாநுஜனென்கிற சதுரஷ்டிரியே திருமந்த்ரம். அவர் திருவடிகளிலே பண்ணுங் கைங்கர்யமே பரமபுருஷார்த்தம். இதுவே நிர்ஸிதார்த்தமான என் னெத்தார்த்தம்—என்று நடாதூரம்மாள் அருளிச்செய்தருளுவர்.

கூரத்தாழ்வான் நாராயண ராமாநுஜ என்கிற திருமந்த்ரங்களுக்கு வாசி பூத்தாமோக்ஷங்கிரண்டுக்கும் பொதுவாகையும் மோக்ஷகஜேதுவாகையுமாகிற இது தோன்ற,

“ந சேத், ராமாநுஜேத்யேஷா சதுரா சதுரஷ்டிரி |

காமவஸத்யாம் ப்ரபத்யேசந ஜந்தவோ ஹந்த மாத்யூஸா :

[‘ராமாநுஜ’ என்னும் வல்லமைக்க நான்கு எழுத்துக்கள் இல்லை யாகில் என்னைப்போன்ற ஜந்துக்கள் என்ன நிலையை அடைந்திருப்பார்கள்?] என்றாரிறே.

“கையிற்கனி” என்கிற பாட்டிலே “நஸரணைக் கரதலாமலகமா கக் காட்டித் தந்தாலும் உன்னிக்ரஹணைந்தூர்யாநுபுலமே பரமப்ராப்யம்” என்றும் “இராமாநுசனைத் தொழும் பெரியோர், எழுந்திரைத்தாடுமிட மடியேனுக்கிருப்பிடம்” என்று ‘இராமாநுசனைத் தொழும் பெரியோர் நித்யவாஸம் பண்ணுமிடமே அடியேனுக்குப் ப்ராப்யபூமி’ என்றும், “உன்தொண்டர்கட்கே, அன்புற்றிருக்கும்படி என்னை யாக்கி : அங்காட்படுத்தே” : என்று ‘இராமாநுசனே! உன்னடியார் திறத்தில் ஊற்றம்மாருத புக்தியை உண்டாக்கி. அவர்களுக்கே என்னையாட்படுத்தாய்’ என்றும் உடையவர் திருமுகமண்டலத்தைப் பார்த்து விண்ணப்பஞ்செய்ய, இசைந்து எழுந்தருளியிருந்தாரிறே. ‘இதுவே இவ்வார்த்தநிர்ணயத்திற்கு திருடாதர் முக்யப்ரமாணமென்று நமக்கெல்லார்க்கும் பூத்தியபண்ணக் குறையில்லை; எங்ஙனெயென்னில்:— “அங்கயல்பாய் வயல்” என்கிற பாட்டிற்படியே ஜ்ஞேவஸ்மா த்பரமாய் ஸர்வநியந்தாவான எம்பெருமானையும் நாச்சியாரையும் புருஷகாரமாகக்கொண்டு எம்பெருமானார் திருவடிகளைப்பெறவேணுமென்று ப்ரபத்தத்தைத் தலைக்கட்டியருளினாரிறே அமுதனாகும்.

இங்ஙனன்றிக்கே,

“வேதாந்தாந் ஸங்கராத்த்யை: குமதிபிரஸதார்த்தாந்
ஹிநீதாம்ஸ்ச பூயஸ்ஸ்வார்த்தே தாத்பர்யபுக்தாந் கலிது-
மபி ச ஸ்ரீஸட்யார்யாத்பபக்ஷை: |
ப்ரோக்தாந் திவ்யப்ரபந்தாந் ஸாரணவரணயோகாத்-
மகாந் ப்ரஸ்பூடார்த்தாந் க்ருத்வோத்தர்த்தம் புவாப்ய-
தேரகிலஜநமபூத, யோ மஹாபூததாம்றி ||”

[ஸங்கரர் முதலான வக்ரபுத்தியுடையவர்களாலே அவப்பொரு
ளுரைக்கப்பட்ட வேதாந்த வாக்கியங்களை மறுபடியும் உண்மைப்
பொருள் விளங்குமவையாகச் செய்வதற்காகவும், அதற்குமேலே
நம்மாழ்வார் முதலிய ஆழ்வார்களாலே அருளிச்செய்யப்பட்ட
ஸாரணாகதி சாஸ்திரங்களான திவ்யப்ரபந்தங்களைப் பொருள்
விளங்கச்செய்து ஸம்ஸாரக்கடலினின்றும் எல்லா ஜனங்களையும்
கைதூக்கிவிடுவதற்காகவும் எம்பெருமானார் ஸ்ரீபெரும்புதூரில்
அவதரித்தருளினார்] என்றும்,

“வேதாந்தாநாமஸீம்நாம் குருதரகஹநார்த்தை க வாக்ய
த்வபூர்வம் வ்யாக்யாத்ருத்வாச்ச ஸேஷம் குருபுர-
வஹநாதீ,ஸீதுஸ்ஸந்யநாதம் |
ஸாதுத்ராணத் தத்யந்யப்ரமதநகரணாச்சாபி தத்பஞ்ச-
ஹேதீநாசார்யத்வஸ்ய பூர்த்தயா யமுருதரக்ருபம் ஸ்ரீபதிம்
சாஹுரார்யா: ||”

[எல்லையற்ற வேதாந்தங்களுடைய மிகப் பரந்த ஆழ்ந்த கருத்
துக்கள் ஒருமிடருளவையே என்று நிலைநாட்டி வியாக்கியானம்
செய்கையால் ஆதிசேஷனின் அவதாரமென்றும், பகவந்தியமன
மாகிற பெரும் புராத்நை ஏற்கையால் ஸர்வேஸ்வரனுடைய
சேனை முதலியாரின் அவதாரமென்றும், நல்லோர்களை ரக்ஷிக்கை
யாலும், தீயவர்களைத் தொலைப்பதாலும் அவனுடைய பஞ்சா
யுதங்களின் அவதாரமென்றும், ஆசார்யத்வபூர்த்தியாலே ஸரியை
பதியான அவனுடைய அவதாரமென்றும் பெருங்கருணையுடைய
உடையவரைப்பற்றி நல்லோர்கள் கூறுகின்றனர்] என்றும்,

“ஸ்ருத்யர்த்தாந் ப்ராப்ய தத்வேந ச வரதருகாதாஜ்ஞயா
தஸ்ய ஸர்வம் ஸங்க்ருத்யக்த்வா த்ரித,ண்டராஞ்சித-
மஹிதகரோ ரங்கதாம்ந்யாஸ்த பஸ்சாத் |

ஆர்யைஸ்ஸாகஞ்ச லக்ஷ்மீரம னக்ருதபதாந் திவ்ய-
தேஸாந் தராயாம் ஸேவம் ஸேவம் ப்ரகல்பயாத் ச

மஹிதஸுமாராத நம் தத்ர தத்ர || ”

[வேதார்த்தங்களைப் பேரருளாளன் மூலமாக (திருக்கச்சிநம்பி களிடமிருந்து) உள்ளபடி அறிந்து, அந்தப் பேரருளாளனுடைய ஆணையாலே எல்லாப் பற்றுக்களையும் துறந்தபின்பு திரிதண்டத் தினல் அலங்கரிக்கப்பட்ட பெருமைபெற்ற திருக்கையை உடைய வராய் ஸ்ரீரங்கத்தில் எழுந்தருளியிருந்தார் எம்பெருமானார், பிறகு, ஸ்ரீய:பதியினுலே அவதாரங்களில் நடமாடப்பெற்ற இந்திலவுலகி லுள்ள திவ்யதேசங்களில் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடன் கூடிநின்று ஸேவித்துக்கொண்டு ஆங்காங்கு சிறந்ததான ஆராதனமுறைகளை ஏற்படுத்திவிட்டு (ஸ்ரீரங்கம் எழுந்தருளினார்)] என்றும்,

“யாதோ யஸ்சாரதாயாஸஸனிதமத, தயா னதக்ருதஸ்வ-
ப்ரபுந்தோ ப்யாஹ்யாந் வேதாத் குத்ருஷ்டநி கபடபடுந்
வாததோ நிர்ஜிகாய |

ப்ராதக்ஷிண்யேந கச்ச, ந பு.வமகி,வஜநம் வைஷ்ண
வாக்ச்யஞ்ச குர்வந் ந்யாஸாக்யம் தேவகுஹ்யம்

பரமஹிதமபி த்யூராக் ப்ரகாஸஞ்ச க்ருதவா || ”

[ஸரஸ்வதியினுடைய ஸமீபத்தையடைந்து, அவளால் தம் க்ரந்த மான ஸ்ரீபாஷ்யத்தை அங்கீகரிக்கப்பெற்றவராய், வேதத்துக்குப் புறம்பானவர்களையும் (வேதத்தை ஒப்புக்கொண்டபோதிலும்) அதற்கு அவப்பொருளுரைத்து வஞ்சனைசெய்யவல்ல குத்ருஷ்டிக ளையும் ஜயித்தருளினார் யதிராஜர்; பாரததேசத்தை ப்ரதக்ஷிண மாக வலம்வந்துகொண்டு, சேதனர் அனைவரையும் பரமபாகவதர் களாகச் செய்துகொண்டு, பரமபுருஷார்த்தத்தையடையச் சிறந்த ஸாதனமாய், தேவரஹஸ்யமாயிருக்கும் ‘ந்யாஸம்’ எனப்படும் சரணுகதி தர்மத்தை விரைவில் வெளிப்படுத்திக்கொண்டு எழுந் தருளியிருந்தார்,] என்றும்,

ரங்கே, வேதாந்தப்யாஷ்யம் வ்யதநுத ச தத: கீடகண்ட,ஸ்ய
ஷேதோர் க,த்வா யோ ஹோஸலாக்யம் ஜநபத,மமலே

யாதவாத்,ரௌ நிலேஸ்ய |

பஸ்சாதாக,த்ய ரங்கம் குருவரமுக,தோ வைதி,காக்ச்யம்
ஸஸிஷ்டாத்,வைதம் ஸித்த,தாந்தமஸ்மிந் ஜகதி புஹ-

முகம் விஸ்த்ருதம் காரயித்வா |”

[அதன்பிறகு ஸ்ரீரங்கத்தில் ஸ்ரீபாஷ்யத்தை அருளிச்செய்தார்; கிருமிகண்டன் காரணமாக 'ஹோசளம்' என்னும் தேசத்திற்குச் சென்று, குற்றமற்ற யாதவ கிரியிலே சேர்ந்து, பின்பு ஸ்ரீரங்கத்தை அடைந்து எழுபத்து நான்கு ஆசார்யர்களைக்கொண்டு வைதிக மதங்களுள் சிறந்த விஸிஷ்டாத்வைதம் என்னும் ஐத்தாந்தத்தை ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் இவ்வுலகில் பலவிதமாகப் பரப்பிக்கொண்டு எழுந்தருளியிருந்தார்] என்றும்,

"அத்யாப்யாஸ்தே யதுஷ்மாப், ருதி மஹிதத, யஸ்சாக்ஷுஷீம்
ஸவீய மூர்த்திம் குர்வாணஸ்தம் யதீந்த்ரம் குருகுலநு-
பதிம் நௌமி சாமாநுஜார்யம் ||"

[ஸ்ரீயதுகிரியில் தம்முடைய திவ்யமங்களவிக்ரஹத்தைக் கண்ணுக்கு விஷயமாக்கிக்கொண்டு, புகழ்பெற்ற கருணையுடையவராய், இப் போதும் (அர்ச்சாருபியாய்) எழுந்தருளியிருக்கிறார் எம்பெருமானார்; குருபரம்பரைக்குத் தலைவரான அவரை வணங்குகிறேன்] என்றும்.

"கீதாபாஷ்யம் பூஷ்ய வேதாந்தபாஷ்யம் ஸாரம் தீபம்
கிருச கத்யத்ரயஞ்ச |
வேதார்த்தாநாம் ஸங்க்ரஹம் நித்யயாகம் ப்ராஹதாந்
யஸ்தம் யதீந்த்ரம் பஜேஹம் ||"

[கீதாபாஷ்யத்தையும், புகழ்த்தக்க வேதாந்த (ஸ்ரீ)பாஷ்யத்தையும் வேதாந்த ஸாரத்தையும், வேதாந்த தீபத்தையும், கத்யத்ரயத்தையும், வேதார்த்த ஸங்க்ரஹத்தையும், நித்ய திருவாராதனம் பற்றிய க்ரந்தத்தையும் அருளிய யதிராஜரை ஆஸ்ரயிக்கிறேன்] என்றும்,

"ஹஸ்த்யத்ரீஸப்ரஸாதாததி, கதநிக்மாந்தார்த்தகோ
யோ ஹி ஜித்வா ப்ராஹயாந் வேதாத் குத்ருஷ்டந்பி
நிகிலஜநம் வைஷ்ணவாக்ர்யஞ்ச க்ருத்வா |
ஏங்கே, வேதாந்தபாஷ்யம் வ்யதநுத தமஹம் நௌமி
சாமாநுஜார்யம் ஸ்ரீரங்காத், யாலயேஷு ப்ரகடகுண்கணம்
ஸ்ரீபதிம் ஸௌமநம் ||"

[அத்திகிரியருள்ளனின் அருளிநிலை வேதாந்த விழுப்பொருள் அனைத்தையும் அறிந்தவராகி, வேதத்துக்குப்பிறம்பான ப்ராஹ்யர் களையும், அலப்பொருளுரைக்கும் குத்ருஷ்டிகளையும் வென்று சேதனரணைவரையும் சிறந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களாகச் செய்து ஸ்ரீரங்கத்தில் ஸ்ரீபாஷ்யத்தையும் அருளிச்செய்தருளிநீர் எதிகட்கி

றைவர்; ஸ்ரீரங்கம் முதலிய தீவ்யதேஸங்களிலே பிரஸித்தியெற்று விளங்கும் திருக்குணங்களை உடைய ஸ்ரீய:பதியை மங்களாஸாஸனம் செய்துகொண்டிருக்கும் அத்தகைய எம்பெருமானாரையான் துதிக்கிறேன்.] என்றும் இப்படி பெரியபெருமாள் முதலானார் பிறரு முகமாகப் பேசிவெளியிட்டார்கள். இப்படி ஸத்துக்களாலே ப்ராக் உக்தவைபுவம் ஸங்க்யரஹேண உக்தமாய்த்து.

ஏவம்வித,வைப,வயுக்தரான இந்த எம்பெருமானாரைத் தத், ப,ாகியதேய ஸுநுபாயத் தந்நாமத்தையுடையராய்த் தந்நாம குணஹர்ஷிதரான கந்தாடை(முதலி)யாண்டான் கனக்க அநுவர்த் தித்து “பரித்ராணய” [கீ,தை 4-8] [ஸாதுக்களை ரக்ஷிப்பதற் கும், தீயவர்களை அழிப்பதற்கும் வைதிக தர்மத்தை நிலைநிறுத்து வதற்கும் யுகந்தோறும் பிறக்கிறேன்] இத்யாதி,ப்படியே தேவரீர:

“புண்யாம்பே,ராஜவிகாஸாய பாபத,வாந்தக்ஷயாய ச |

ஸ்ரீமாநாவிரபூ,த்ய,மௌ ராமாநுஜதி,வாகச: ||”

[புண்யமாகிற தாமரை மலருவதற்காகவும், பாவமாகிற இருள் அழி வதற்காகவும் ஸ்ரீராமாநுஜராகிய ஸுரீர்யன் இப்புனியில் அவதரித் தருளினார்] என்னும்படி அவதரித்தருளின ஸ்ரீபெரும்புதூரிலே ஸர்வ காலத்திலும் ஸர்வசேதநர்க்கும் ஸேவ்யமாம்படி தேவரீருடைய அர்ச்சாவிக்க,ரஹத்தை ஏறியருளப்பண்ணவேணும் என்று விண்ணப் பஞ்செய்ய ஸ்வாமியும் ‘அப்படியே செய்யும்’ என்று அநுமதிபண்ணி யருள அப்போதே ஆண்டானும் அநுகூலனான சிலபியை அழைப் பித்து:

“புண்ட்,ரைர் த்,வாத,ஸபி,ர்யுதம் விலஸிதம் த,ண்டை,ஸ் த்ரிபி,ர்மண்டி,தம் காஷாயேந ஸிகே,பவீதருசிரம்

தே,ரார்முலசக்ராம்பு,ஜம் |

ஆஸீதம் ஜலஜாஸநே ச துலஸீபத்,மாக்ஷமாலாஞ்சிதம் யுக்தஞ்சரஞ் ஜலிமுத்,ரயா ரவிநிப,ம் ஸ்ரீ,ப,ஷ்யகாரம்ப்,ஜே ||”

[பன்னிரண்டு ஊர்தவபுண்ட்ரங்களை அணிந்திருப்பவரும், த்ரிதண்டத்தால் விளங்கி நிற்பவரும், காஷாயத்தினால் அலங்கரிக்கப் பெற்றவரும். ஸிகையினாலும், பூணூலாலும் அழகு பெற நிற்பவரும். திருத்தோள்களில் சக்கரம் சங்குகளால் திருவிஸ்சிணையிடப்பெற்ற வரும், பத்மாஸனத்தில் வீற்றிருப்பவரும், துளஸிமணிமாலையும் தாமரைமாலையும் அணிந்தவரும், அஞ்ஜலிமுத்தரையுடன் கூடிய வரும், ஸுரீர்யனை நிகர்த்தவருமான ஸ்ரீ ப,ாஷ்யகாரரை

ஆம் ரயி க்கிறேன் :] என்கிற பரார்த்தியமான வாந்தி கவிஞ்ஞரஹாகாரத்தை ஸேவிக்கப்பண்ண, அவனும் “ஆதி யன்சோதியுருவையங்குவைத்திங்குப்பிறந்த” என்கிற படியே அர்ச்சாவித்ரஹமாக எழுந்தருளப்பண்ணி ஸந்திதியிலே கொண்டு வந்து வைக்க, திருக்கண்சாத்தியுகந்தருளி. அந்த விக்ரஹத்திலே தம்முடைய ஸர்வ ஸக்தியும் ப்ரகாஸிக்கும்படி க்ரடாடாவிங்குநம் பண்ணி ‘இவ்விஞ்ஞரஹத்தைப் புஷ்ய மாஸத்தில் குருபுஷ்யத் திலே ப்ரதிஷ்டிப்பியும்’ என்று திருமுகமெழுதி திருநங்குறித்து அனுப்பியருள. ஆண்டானும் அப்படியே திருவடிகளிலே ஸேவித்து அந்த விக்ரஹத்தை எழுந்தருளுவித்துக்கொண்டு வந்து மூல விக்ரஹத்தையும் ஏறியருளப் பண்ணுவித்துத் திருமுகப்படியே திருப்ரதிஷ்டையும் செய்வித்தருளினார்.

இங்கே ப்ரதிஷ்டிப்பிக்கிற அற்றைத்திவஸத்திலே திருமேனி யிலே மிகவுந் தளர்ச்சியாய் ப்ரலஹாநியுண்டாக இராமாநுசனும் இதேதென்று பராமர்ஸித்து ‘ஆண்டானுக்கு எழுதிக்கொடுத்த திவஸம் எது?’ என்று கேட்டருள, அந்தத் திவஸம் அன்றுதானா யிருக்கக்கண்டு விஸ்மயப்பட்டு ‘ஸீக்ரம் வருவது’ என்று ஆண்டானுக்குத் திருமுகம் போகவிட்டருள. அவரும் திருமுகத்தை ஸீரஸா வலித்து அப்படியே மீண்டெழுந்தருளித் திருவடிகளை ஸேவித்துக்கொண்டிருந்தார்.

அந்தந்தரம் அங்குத்தைக்கு அத்யந்தம் அந்தரங்கரான ஆண்டான் முதலான முதல்கொல்லாரும் பழுத்திருக்கிற தேமா வைக் கிளித்திரள்கள் காத்துக்கொண்டிருக்குமாபோலே. தத்துல் யாரான இவர்களும் விமலசரமவிக்ரஹத்தை ‘கையிற்கனி’ இத் யாதிப்படியே * மெய்யிற் பிறங்கியசீரைப் பழுக்க ஸேவித்துக் கொண்டு, “அடையார்கமலத்து அலர்மகள் கேள்வன்கையாழி யென்னும். படையோடு நாந்தகமும் படர்தண்டு மொண்சார்க னிலலும் புடையார் புரிசங்கமும் இந்தப் பூதலங் காப்பதற்கென்று இடையே யிராமாநுச முனியாயின விந்நிலத்தே” என்றும்,

“ஸேஷோ வள ஸைந்யநாதே, வா ஸூபதிர்வேதி ஸாத்தவிகை: |
மிதஸ்க்யாய மஹாப்ராஜ்ஞைந்யதிராஜ்ய மங்குளம் ||”

[ஸ்ரீபுராஷ்யகாசமங்குளம் 19]

|| ஸூர் ஆதிசேஷனோ? ஸேனைமுதலியாரோ? ஸ்ரிய:பதியோ? என்று || பாரதிவாளர்களான ஸாத்தவிகர்களாலே உல்லேகிக்கப்படும் யாதிஜாஜர்க்கு மங்குளம்] என்றும்,

“தத்ரோத, ஸ்ரீசதி மண்டபே யதிவர: கச்யாந்தரஸ்தே, வஸந்
பூர்வம் சாவணிகம்ஸமுக, யத. நுஜாந் சாமா நுஜாப், யாம்

ஹதாந்

மத்வா ஸங்கர யாத, வாதி, முக, தோ பூ, யோதவதீர்ணாந்
பு, வம் தத், ப, வ், க, ராய க்ருதோத, யஸ் தது, சிதாம்

சாமா நுஜாக், யாம் வஹந் || ”

[திரேதை, துவாபரம் ஆகிய முன் யுகங்களில் ராமாநுஜர்களால்
(தசரத ராமனின் தம்பியான லக்ஷ்மணனாலும் பராமனின் தம்பி
யான கண்ணனாலும்) அழிக்கப்பட்ட ராவணி (ராவணபுத்ரனான
இந்திரஜித்து) கம்ஸன் முதலான அஸுரர்களே சங்கரர். யாதவ
ப்ரகாசர் முதலானராக இப்புனியில் பிறந்திருப்பவர்களாக அறுதி
யிட்டு. அவர்களை அடக்குவதற்காக அவதரித்தருளியவரும்,
அதற்குத்தக்க ராமாநுஜன் என்னும் திருநாமத்தை வஹிப்பவரு
மான யதிராஜர் இரு மதின்களுக்கு இடையிலுள்ள மண்டபத்தில்
எழுந்தருளிப் பெருமைபெற்று விளங்குகிறார்.] என்றும்,

“வ்யாஸோ வா ப, க, வாந் பராஸரமுநி: ஸ்ரீஸௌநகோவாஸ
த, வா, னாக்ஷாந்நாரத, ஏவ வா ஸட, ரிபுர் வாகீ, ஸ்வரோ
வா ஸ்வயம் |

லோகேஸ: புருஷோத்தம: ப, ணிபதிஸ்ஸேஷீ ஜக, ச்சே, ஷி-
ணீத்யாக், யாதும் ஜக, தாம் ஹிதாய ஸம்பூ, த்

சாமா நுஜார்யோ முநி: || ”

[முனிவரான ஸ்ரீராமாநுஜர் பகவான் வ்யாஸரோ என்றும், பராசர
முனிவரோ என்றும், ஸ்ரீஸௌனகரோ என்றும், ஸாக்ஷாத் நாரதரோ
என்றும், ஸடகோபரோ என்றும், ப்ருஹஸ்பதியோ என்றும், ஆதி
சேஷனோ என்றும், லோகநாதனாய் சேஷியான புருஷோத்தமன்
தானோ என்றும், உலகுக்கு ஸேஷிணியான பெரிய பிரரட்டியார்
தானோ என்றும், யாவரும் புகழலாம்படி உலகங்களுக்கு நன்
மையின் பொருட்டு அவதாரம் செய்தருளினார்] என்றும் சொல்லு
கிறபடியே அநேக அவதார விஸேஷமென்று ஆதரித்துக்கொண்
டிருந்தார்கள்.

இத்தால், ஏவம்வித, மாஹாத்மயயுக்தரான இவருடைய
வைபவமும்,

“சரிதம் ரகு,நாத,ன்ய ஸதகோடி ப்ரவிஸ்தரம் |
ஏகைகமஷ்டரம் ப்ரோக்தம் மஹாபாதகநாஸநம்” ||

[ரகுநாதனின் சரித்திரம் நூறுகோடி கிரத்தம் விஸ்தாரமுள்ளது. அதில் ஒவ்வோரஷ்டரமும் பஞ்சமஹாபாதகங்களையும் போக்க வல்லது.] என்கிற சக்ரவர்த்தித் திருமகன் வைபவம்போலே அவாங்கமநஸகோசரமிறே. ஸாக்ரத்தைக் கைந்நீச்சாலே கடந்து அக்கரையேறினாலும், உத்யுதியைச் சிறுங்கித்தாலும் உடையவர் வைபவம் அடையச் சொல்லப் போகாதிறே. யத்யாமதி யத்யாந் ருத்மாசுச் சொன்னதித்தனை. பூஹுர்ருதராய புத்தியுபாஹுய முடைய பெரியோர்கள் விஸ்துமாகக் கண்டு கொள்ளக்கடவர்தே.

இப்படி அவதாரவிஸேஷமான இவருக்கு

“ஸ்ரர்ச்ச,தம் வ்யதீயாய ள்விம்ஸமதி,கம் ப்ரபோ, :”

[ஜகத்யுஞ்ஞவான எம்பெருமானுக்கு நூற்றுக்குமேல் இருபது வருடங்கள் கழிந்தன] என்கிறபடியே நூற்றிருபத்தஞ்சிலே நூற்றிருபது திருநாடகம் பூர்ணமாய்த்து.

“வையம்மன்னி வீற்றிருந்து விண்ணுமாள்வர் மண்ணுடே”
என்னுட்படியான இவர், தம்முடைய அவதார ரஹஸ்யஜ்ஞாதத்தாலும், தம்முடைய விக்ரஹஸேவையாலும், தத்ப்ரத்யக்ஷிணநமஸ்காராதிகளாலும், சதுரக்ஷுரியாய்ச் சதுரமான தம்முடைய திருநாமவையுடையதாலும், ஸ்வதியவ்யமங்குள விக்ரஹத்யாதத்தாலும், ததேக நிஷ்டையாலும், தத்கைங்கரியைகபரதையாலும், பூஷப்ரத்யாநாதிகளாலும், மந்த்ரரத்த ப்ரத்யாநாதிகளாலும், தத்யர்த்யாம்ருத துப்ரதிபாத நத்தாலும், ஸ்வபாதுகா ப்ரத்யாநத்தாலும், ஸ்வபாத்யதீர்த்தத்யுஸ்வகாரத்தாலும், ஸுபாவநமான ப்ரஸாத, ஸ்வகாரத்தாலும், பாத,ஸ்பர்ஸபலித்ரதையாலும், ஸஞ்சாரபூதமான பாத,ஸஞ்சரணத்தாலும், ஸ்வபாவந கரஸ்பர்ஸத்தாலும், அப்படியேயான கடாஷு விஸேஷத்தாலும், பஞ்சஸம்ஸ்காராதிகளாலுண்டான ஸம்பத்த, விஸேஷத்தாலும்.

“புநந்தி பு.வநம் யன்ய பாத்யாஸ்ரிதபத்யாஸ்ரிதா: |
கடாஷாதி,பி,ரேவாத்ர”

[எனருடைய திருவடியை ஆஸ்ரயித்தவர்களின் திருவடியை அண்டியவர்கள் - தம் கடாஷும், பேச்சு முதலானவற்றால்

உலகையே பரிசுத்தப்படுத்துவரோ] என்ற ஸ்வகீய ஸம்பந்தத் தாலும்,

“பாலமுகஜடாந்தாஸ்ச பங்குவோ பதி,ராஸ்ததா |
ஸதாசார்யேண ஸந்த்ருஷ்டா: ப்ர ப்ருவந்தி பராங்குதிம் ||”
[புராத்நவாஜஸம்ஹிதை 1-82]

[குழந்தைகளும், ஊமைகளும், மந்தர்களும், குருடர்களுங்கூட நல்லாசிரியனாலே கடைசிக்கப்பட்டார்களாகில் பரமபதமடை கிருர்கள்.] என்றும்.

“ஸாஷாந் நாராயணே தேவ: க்ருத்வா மர்த்யமபீம் தநுயீ |
மக்,நாநுத்த,ரதே ஸோகாந் காரூண்யாச் ச,ராஸ்த்ர
பாணிநா ||” [ஜயாக்யஸம்ஹிதை]

[தேவனான நாராயணனே மனிதவுருவை எடுத்துக்கொண்டு சாஸ் திரமாகிற கையினாலே ஸம்ஸாரத்தில் அழுந்திக் கிடப்பவர்களைத் தாக்கி விடுகிறான்] என்றும்.

“அந்வயாத்யி சைகஸ்ய ஸம்பங்ந்யஸ்தாத்மநோ ஹரௌ |
ஸர்வ ஏவ ப்ரமுச்யேத நரா: பூர்வேதபசே ததா ||”
[புராத்நவாஜஸம்ஹிதை 1-81]

[ஹரியிடம் நன்கு ஆத்மஸம்ர்ப்பணம் செய்தவன் ஒருவனோடு ஸம்பந்தத்தாலேயே, அவனுக்கு முற்பட்டவர்களும் பிற்பட்ட வர்களும் மோஷமடைகின்றனர்.] என்றும்,

“பஸூர்மநுஷ்ய: பக்ஷீவா யே ச வைஷ்ணவஸம்ஸ்ரயா: |
தேநைவ தே ப்ரயாஸ்யந்தி தத், விஷ்ணு: பரமம் பத,ம் ||”
[ஸாண்டிக்யஸம்ஹிதை 1-15]

[வைஷ்ணவன் ஒருவனை ஆஸ்ரயித்திருப்பவர்கள், பகவாகவோ, மனிதனாகவோ, பக்ஷியாகவோவிருந்தாலும், அவ்வொருவனாலேயே அவர்கள் அனைவரும் விஷ்ணுவின் பரமபதத்தை அடைகின்றனர்] என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஏதேனுமாயுள்ளதொரு ஸ்வஸம்பந்த, விஸேஷத்தாலும், ஜ்ஞாத்ரஜ்ஞாத்ருவிபாக்யமற ஜக்யத்தையெல் லாம் உஜ்ஜீவிப்பித்தும், இனிமேலும் ஸ்வஸம்பந்த, திகளாயுள்ள வர்களை “ஆரியர்களாகும்” என்று நியமித்தும் இப்படி அவதாரகாரியம் தலைக்கட்டினவாரே;

அங்கே அயர்வறும் அமரர்களோடே கூடி அடிமை செய்யத் திருவுள்ளமாய். — சேனையர்வானத்திருக்குந் தேவபிரானாய் அயர்வறுமமரர்களதிபதியாய், 'பாம்பணை மேலாற்கு — பலபலவே ஆபரணம்' என்னும்படி பன்மணிப் பூணரத்தையுமுடையனாய், "உடையார்ந்த வடையன்" இத்யாதிப்படியே தடையாவுடைத்திருநரணனாய், அரவினணையம்மானாய், எழில்மலர்மாதருந்தானும் இன்பம்பயக்க இனிதுடன் வீற்றிருந்து அமர்ந்து கூந்தல் மலர்மங்கைக்கும் மண்மடந்தைக்குங் கேள்வனாய், ஏழுலகுந் தனிக் கோல்செல்ல இப்படி "ஒண்டொடியான் திருமகளும் தீயும்" என்னும்படி ததேயகபேடாகுமாயுள்ள பேடாகு விபூதியில் அம்மிதுநச் சேர்த்தியாயெழுந்தருளியிருக்கிற அவ்விருப்பிலே தேவிமாராவார் திருமகள் பூமி ஏவ மற்று அமரர் ஆட்செய்ய, கருளப்புகொடி சக்கரப்படை வானநாடவெங்கார்முகில்வண்ணனாய், வைகுந்தங்கோயில் கொண்டெழுந்தருளியிருக்கின்ற ஸ்ரீ வைகுண்ட நாதனுக்கு "சென்றால் ஊரும் நிவாஸத்யாஸபேத்யங்கொண்டு லபுவிவா அடிமை செய்யவேண்டும்" என்று அபிஷ்ருத்த்யமநோரதத்தை யுடையராய், அதுசெய்யுமிடத்து 'முகப்பே கூவிப் பணிகொள்ளவேணும், செம்மபாதபற்புத்தலை சேர்க்கவேணும், ஈநில் இன்பத்திருவெள்ளத்திலே முழுகவேணும், தாமரைக் கண்களாலே குளிரநோக்கவேணும்' என்றப்போலே சில பரிமாற்றங்களை ஆசைப்பட்டு, "வானார் சோதி மணிவண்ண! மதுகுதா! நீ அருளாய் உன் தேனே மலருந் திருப்பாதத் சேருமாறு வினையேனே" என்றும், "இமையோர்கள் குழாம் தொழுவதுஞ் சூழுவதுஞ் செய் தொல்லைமலைக் கண்ணாரக்கண்டு கழிவதோர் காதலுற்றார்க்கு முண்டோ கண்கள் துஞ்சுதலே" என்றும் சொல்லுகிறபடியே கண்ணழிவற்ற ப்ராப்யத்வரையையுடையராய், அத்தை ஆராத காதலையுடைய ஆம்வார் அர்த்தித்தபடியே இவரும் அத்தை அடியொற்றிக்கொண்டு

"ஸ்ரீமதி வைகுண்டே, திவ்யலோகே" [ஸ்ரீவைகுண்டகத்யம்-8]

[கைங்கர்யச் செல்வம் நிறைந்த வைகுண்டம் எனும் அப்ராஃகுதலோகத்தில்,] என்று தொடங்கி,

"ஆத்மாநுருபயா ஸ்ரியா ஸஹஸீநம்" [ஸ்ரீவைகுண்ட கத்யம்-9]

[(குணங்களால்) தனக்குத் தகுந்தவளாயிருக்கும் பெரிய பிராட்டியாரோடு கூட எழுந்தருளியிருப்பவனை] என்றும்.

“ப்ரத்யக்ரோந்மீலித ஸரஸிஜ ஸத்ருஸ நயநயுகுளம்”

[ஸ்ரீவைகுண்ட கத்யம்-8]

[அப்போதலர்ந்த தாமரைப் பூப்போலேயிருக்கிற திருக்கண்களை உடையவனை,] என்று தொடங்கி,

“ததக்ஷணோந்மீலித புண்டரீக ஸத்ருஸ சரணயுகுளம்”

[ஸ்ரீவைகுண்ட கத்யம்-8]

[அப்போதலர்ந்த தாமரைப் பூப்போலேயிருக்கிற திருவடியிலேயை உடையவனை] என்னுமளவும் இணைப்பாதங்களின் இடையிலுண்டானவற்றின் வடிவழகங்களையும், அநந்தரம் அதிமனோஹர கிரீடமகுட நூபுராந்தமாக முடிச்சோதி தொடங்கி அடிச்சோதியளவும் சாத்தின திருவணிகலன்களின் அழகையும்,

‘ஸ்ரீமத்யா வைஜயந்த்யா வநமாலயா விராஜிதம்’

[ஸ்ரீவைகுண்ட கத்யம்-8]

[அழகையுடையதாய், வைஜயந்தி எனப்படுவதான வநமாலையாலே விளங்காநிற்பவனை] என்று கீழில் திருவாபரணஸோபைக்குப் ப்ரபைப்போலவும் அதின் காந்திபூரம் நிறம்பெற வெள்ளமிட்டாந் போலவும் இருக்கிற மங்கலநல்வந மாலையையும், கீழில் ஆபரணத்தோபாதியாயிருக்கிற “அணியாராழியுஞ்சங்கமும்” என்னும்படியான ஸங்குச்சர்க்குத்யா(அ)ஸெஸர்ங்குத்யா களாயுள்ள அமர் கொள் ஆழி சங்கு வான் வில் தண்டாதி பல்புடைகளையும்,

“ஸ்ரீமதி விஷ்வக்ஸேநே ந்யஸ்தள மஸ்தாத்தமைஸ்வர்யம், வைநதேயசதிபி, ஸ்வபூவதோ நிரஸ்த மஸ்தளம் ஸாரிக ஸ்வபூவைர் புகவத்பரிசர்யாகரண யோக்யையர் புகவத் பரிசர்யைகபேரகை, நித்ய ஸித்,தத,ரநந்தைர்யத்யா யோக்யம ஸ வ்யமாநம்.” [ஸ்ரீவைகுண்ட கத்யம்-3]

[கைங்கர்யக் செல்வத்துக்கு இட்டுப்பிறந்த ஸேனைமுதலியாரிடம் வைக்கப்பட்ட தம்முடைய எல்லா ஐஸ்வர்யத்தையுமுடையவனாய், ஸம்ஸார ஸம்பந்தத்தால் ஏற்படும் எல்லாத் தன்மைகளுக்கும் இயல்வாகவே அற்றவர்களாய், பகவானுக்குக் கைங்கர்யம் பண்ணுவதற்கு இட்டுப் பிறந்தவர்களாய், பகவத் கைங்கர்யத்தைத் தவிரத் தங்களுக்கு ஒரு தூரகமின்றிக்கேயிருப்பவர்களான கருடன் முதலான கணக்கற்ற நித்யஸூரிகளால் நின்று நிலைகளுக்குத் தக்கபடி ஸேவிக்கப்படுவன.] என்னுமளவும் அமரரகோள் அர்ச்சிக்கின்று அங்ககப்பண்செய்வர் விண்ணோர்க்களையும், அதற்குமேலே.

“திவ்யாமலகோமலாவலோகநேந விஸ்வமாஹ்லாத்-

யந்தம்” [ஸ்ரீவைகுண்ட கத்யம்-3]

[மிகத்தெளிவான அழகிய கடாஷுத்தாலே எல்லாச் சேதனரையும் உகப்பிக்கின்றவனை] என்று தொடங்கி வானுடமருங்குநிர் விழுகளாலே குளிர்நோக்கும்படியையும், பன்னிலா முத்தந்தவழுகதிர் முறுவல்செய்து சோதிவாய்திறந்து திவ்யலீலாபாமாருதங்களாலே அகிலஜநங்களையும் ஆநந்திப்பித்துத் தளிப்பிக்கும்படியையும்,

“புகுவந்தம் நாராயணம் த்யாநபோகேந த்யூஷ்ட்வா”

[ஸ்ரீவைகுண்ட கத்யம்-8]

[பகவானுன நாராயணனை மனத்தாலே ஸாஷுத்தாகாரம் செய்து] என்று ப்ராப்ய புக்தியோக்யுரீதியாலே “பகர்கண்டேன் நாரணனைக் கண்டேன்” என்று காணும்படியையும்,

“நித்யத்யாயம் ச யத்யாவஸ்தி, தம் அநுஸந்த்யாய”

[ஸ்ரீவைகுண்ட கத்யம்-9]

[பகவான் எப்போதும் தனக்கு ஸ்வாமியாயிருப்பதையும், தான் எப்போதும் அவனுக்கு தாஸனாயிருப்பதையும் இயல்வானதாக அநுஸந்தித்து] என்று “அடியேனடைந்தேன் முதல் முன்னமே” என்கிற ஸ்வாபுரவிக ஸம்பந்தத்தை அநுஸந்திக்கும்படியையும்,

“கத்யாஹம் புகுவந்தம் நாராயணம்...ஸாஷுத்தகரவாணி

சக்ஷுஷா” [ஸ்ரீவைகுண்ட கத்யம்-3]

[பகவானுன நாராயணனை நான் எப்போது கண்ணால் காண்பேன்?] என்று “மாண்குறள்கோலப்பிரான் மலர்த்தாமரைப் பாதங்கள் காண்பது எஞ்ஞான்றுகொலோ” என்றும் “பைகொள் பாம்பேறியுறை பரனே! உன்னை மெய்கொள்ளக் காண்கிறுப்பும் என்கண்டோ” என்றும் சக்ஷுஸஸுக்களாலே ப்ரத்யக்ஷஸாஷுத்தகாரம் பண்ணும்படியையும்,

“கத்யாவா புகுவத்பாத்யாம்புஜத், வயம் ஸிரஸா

ஸங்க்ரஹீஷ்யாமி” [ஸ்ரீவைகுண்ட கத்யம்-3]

[பகவானுடைய திருவடித்தாமரையிணையத் தலையாலே எப்போது நான் தரிப்பேன்] என்று “திருவல்லவாழ் நகருள் நின்ற பிரான் அடிநீறு அடியோங்கொண்டு குடுவது என்று கொலோ” என்றும், “உலகு படைத்துண்ட எந்தை அறைகழற்சுடர்ப்பூந்தாமரை ஞுதற்கு அவா” என்றும் சொல்லுகிறபடியே பாதாரசிந்தங்களை ஸிரோடிக்ஷணமாக தூரிக்கும்படியையும்,

“கதா஽ஹம் புகுவத்பாதாம்புஜத்வயபரிசர்யாஸாயா”

[ஸ்ரீவைகுண்ட கத்யம்-8]

என்று தொடங்கி

“தத்பாதாம்புஜத்வயம் ப்ரவேக்ஷயாமி”

[ஸ்ரீவைகுண்ட கத்யம்-8]

[ஸர்வேஸ்வரன் திருவடிகளில் கைங்கர்ய ருசியாலே இதர விஷய பேராக்யஸுரத்துதை நீங்கப்பெற்றவனாய், ஸம்ஸார ஸம்பந்தத்தால் வரும் ராகம், த்வேஷம் முதலான இயல்புகள் தன்னடையே அழியப்பெற்றவனாய், என்றைக்கு நான் அத்திருவடித்தாமரை யிணையைக் கிட்டுவேன்?] என்னுமளவாக, பாதமடைவதன் பாசத் தாலே மற்றவன் பாசங்கள் முற்ற விடும்படியையும், திருவடிக்கீழ்க் குற்றேவல் செய்யும்படியையும்,

“கதா மாம் புகுவாந் அதியீதலயா த்ருஸா஽வலோக்ய”

[ஸ்ரீவைகுண்ட கத்யம்-8]

[புருஷோத்தமனானவன் தன்னுடைய மிகக் குளிர்ந்த திருக்கண்களாலே கடாஷித்து (இனிய பேச்சாலே கைங்கர்யத்திலே என்னை ஏவப்போவது எப்போதோ?)] என்று தொடங்கி எல்லாவற்றாலும் பக்கம் நோக்கறியாதே அமலங்களாக விழிக்கும்படியையும், முகப்பே கூனிப் பணிகொள்ளும்படியையும் அறுஸந்தித்துத் திருவடிக்கீழ்க் குற்றேவல் செய்யும் பெரிய காதலை உடையராய் அத்தாலே “அடியேனடைந்தேன்” என்னும்படி மாநஸமாகக்கிட்டி,

“தூராதேவ புகுவந்தம் ஸேஷபேராகே, ஸ்ரியா னஹாஸீநம் வைநதேயாதிபி, ஸேவ்யமாநம் ‘எமஸ்தபரிவாராய் ஸ்ரீமதே நாராயணாய நம:’ இதி ப்ரணமய”

[ஸ்ரீவைகுண்ட கத்யம்-8]

[திருவனந்தாழ்வான் மடியிலே, பெரியபிரட்டியாரோடு கூட எழுந்தருளியிருப்பவனாய், கருடன் முதலான நித்ய ஸூரிகளால் ஸேவிக்கப் படுமவனாயிருக்கிற பகவானே, ‘எல்லாப்பரிவாரங்களோடும் கூடிய ஸ்ரீமானான நாராயணனுக்கு நமஸ்காரம்’ என்று தூரத்திலேயே தண்டனிட்டு] என்று தொடங்கி அப்பேரோலக்கத்தைத் தூரக்கண்டு ஸேவிக்கும்படியையும், அணைவதரவணமேற்றும்பாவையாகம் புணருமவனான இமையோர்கள் குழாம் தொழுவதுஞ் சூழ்வதுஞ் செய்தொல்லுமாலைக் கண்ணாலே காணும்படியையும், “உற்றேன் உகந்து பணிசெய்து உனபாதம் பெற்றேன். ஈதே இன்னம் வேண்டுவது எத்தாய்” என்று மீளவும் பஹுமநோரதங்களைப் பண்ணாநிற்குகொண்டு வாசனில் வானவர் அநுமதியுடனே உள்ளே புகும்படியையும் மநேரதித்து, “அடைந்தேன் உன்திருவடியே” என்று அவனைக்கிட்டி,

‘நாராயணாய நம:’

[திருமந்திரம்]

[நாராயணனுக்கு நமஸ்காரம்] என்று வடிவிலாவடிமையை அர்த்தித்துத் தத்ஸித்திக்கு “அடியேனடியாவி யடைக்கலமே” என்று ஆத்மாவை நிவேதிக்க, அவனும் குளிர்விழிகளாலே கரையழியும் படி கடாஷ்டிக்க, ‘எது ஏது என்பணி?’ என்னுது எல்லாவடிமை களுஞ்செய்ய ஒருப்பட்டு “கைகளாலாரத்தொழுது தொழுது” “இரங்கி நீர்தொழுது” என்னும்படி ப்ரஹ்வாஞ்ஜனிபுடராய் அது படியியா நின்றுகொண்டு—அத்யந்தம் ப்ரீதியுத்தனும் ப்ரீதிப்ரகரீஷத் தாலே கோவைவாய் துடிப்ப, மழைக்கண்ணுடன் நிற்கும்படியையும்

‘ததோ புகுவதா ஸ்வயமேவ ஆத்மஸஞ்ஜீவநேந அவலோகநேந அவலோக்ய ஸஸ்மிதமாஹூய ஸமஸ்தக்லேஸாபஹம் நிரதிஸ்யஸுகாவஹம் ஆத்மீயம் ஸ்ரீமத் பாதாரவிந்தயுகுளம் ஸ்ரீரஸிக்குதம் த்யாத்வா அம்ருத ஸாக்ராத்நர் நிமக்ந ஸர்வாவயவஸ் ஸுகமாஸீத”

[ஸ்ரீவைகுண்ட கத்யம் சூர்ண-6]

[அதற்குப்பின் பகவான் தானே ஆத்மாவை உயிர்ப்பிக்கும் அழகிய கடாஷ்டத்தாலே குளிரக்கண்டு, புன்முறுவலோடு கூப்பிட்டு, எல்லாத் துன்பங்களையும் போக்கடிப்பதாய், எல்லையற்ற இன்ப மளிப்பதான தன் திருவடித்தாமரைகளைத் தலைமீலே வைப்பதாக தியானித்து, ஆநந்தமாகிற அமுதக்கடலில் முழுகிய எல்லா அவயவங்களையும் உடையவனாகி ஸுகமாக வாழக்கடவன்,] என்று மீளவும் தாமரைக்கண்களாலே அவலோகநத்யாநம் பண்ணும்படியையும் அபேஷித்து, சோதிச்செல்லாய்முருளம் அவலோகியா அலராதிருந்தது. இப்போது ஸவிலாஸஸ்மிதத்தாலே அவர்ந்து

“ஆநயைநம் ஹரிஸ்ரேஷ்ட, தத்தமஸ்யாபயம் மயா |

விபீஷணோ வா ஸுக்ரீவ! யதி,வா ராவண! ஸ்வயம் ||

[ராக: யு. 18-84]

[வானரர்களுள் சிறத்தவனான ஸுக்ரீவனே! இவனை அழைத்து வா; விபீஷணனுயிருந்தாலும். ராவணன் தானேயாயிருந்தாலும் இவனுக்கு என்னால் அபயமளிக்கப்பட்டுவிட்டது.] என்று ஆளிட்டழையாதே தானே வாவென்று அழைத்து, “துயரறுகடரடி” என்றும் “பாதபங்க்யமே தலைக்கணியாய்” என்றும் சொல்லும்படியான கமலமன்ன குரைகழல்களை “தலைசேர்த்து” “தன் தாளிணைக்கீழ்ச் சேர்த்து” என்னும்படியே பாதேயாபத்யாநம்போலே சேர்த்தருள

வேணும். மாயன் கோலமலரடிக்கீழ்ச் சுழிபட்டோடுந் சுடர்ச் சோதி வெள்ளமான அமுதவெள்ளத்து இன்பத்திற் பெள்ளத் திலே “சூழ்ந்ததனிற் பெரிய என் அவா” என்னும்படி அவகூ ளறித்து, “இங்கே ரோகாமி, கர்ஸிதமான கயாத்தரங்களாலே தாப த்ரயங்கள் போலன்றிக்கே, அங்கே நிரதிசயஸுகத்தை அநுபவிக்க வேணும்” என்று ஸ்ரீவைகுண்டுகுத்யத்திலே அர்த்தியாதின்று கொண்டு பரமபுக்தி தலையெடுத்துப் பெரிய அபிநிவேசத்துடனே பெரியபெருமான் ஸந்நிதிவிலே எழுந்தருளிப் பெரியபிராட்டியாரைப் புருஷகாரமாக முன்னிட்டுக்கொண்டு பெரியகுத்யமான ஸரணு க்யதிகுத்யத்தைப் பெரிய ஆற்றாமையோடே திருவுள்ளத்திலே படும்படி விண்ணப்பஞ்செய்து ஸரணம்புக்கு, அநந்தரம் ஸ்ரீரங்க, குத்யத்தையும் விண்ணப்பஞ்செய்து, அத்தலையிலுண்டான ஸர்வ ஸக்தித்வாதி, கல்யாண குணங்களையும் தம்முடைய அஜ்ஞாநா ஸக்திமுதலான அஸத்யகுணங்களையும் ஆவிஷ்கரித்து, ஆகிஞ்சந் யத்தையும் அறிவியாதின்று கொண்டு ஸரணம்புக்கு அத்யார்த்தராய் திற்க, பெரியபெருமானும் இவரபிப்ராயமறிந்து ‘உமக்கு வேண்டு வதென்?’ என்று வினவியருள.

உடையவரும் ‘ஸம்ஸாரத்தில் அருசிபிறந்து வய:பரிணாம காலாதிர்மணம் பிறந்தது’ என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, பெரு மானும் ‘காலத்துக்கு நாமன்றோ கடவோம்? இன்னம் சிறிது காலம் உம்மைக்கொண்டு இவ்வுலகந் திருத்தப் பார்த்தோம்; அறப்பதறினீரே’ என்று திருவுள்ளம் உடைகுலைப்பட்டு ‘இனி உமக்குச் செய்ய வேண்டுவது என்?’ என்று கேட்டருள, அதுக்கு உடையவரும் ‘அடியேனைக் காலக் கழிவு செய்யாமல் உன்பொன்னடி சேர்த்து ஒல்லை வேறேபோக எஞ்ஞான்றும் விடா தொழியவேண்டும்’ என்ன, பெரியபெருமானும் உகந்து

“சதுர்த்வே ஷ்ரி ஸம்பூர்ணே வர்ஷேஹநி ரகூ, த்தம |

ந த்ராஷ்யாமி யதி, த்வாம் துப்ரவேஷ்யாமி ஹுதாராநம் ||

[ரா. அ. 112-25, 26]

[ராகவோ! பத்னாலாவது வருஷம் முடிந்தபின் அடுத்த பகலில் உம்மைக் காணாவிடில் அக்னிமில் துழைந்துவிடுவேன்.] என்று நாட்கடலாகத் தம்பிக்கு இட்டதாகாமல்,

“கட்வாங்கோ நாம ராஜர்ஷி: ஜ்ஞாத்வேயத்தாமிஹாபுஷ: |

முஹூர்த்தாத் ஸர்வமுத்ந் ருஜ்ய க, தவாநப, யம் ஹரிம் ||

தவாப்யேதர்ஹி கௌரவ்ய ஸப்தாஹம் ஜினிதாவதி, ||

[பாகவதம் 2-1-18, 14]

[கட்வாங்கனென்னும் ராஜரிஷியானவன் தன் ஆயுள் முஹூர்த்த நேரமே என அறிந்து அந்த நேரத்துக்குள் எல்லாற்றையும் விட்டு ஹரிலயப் புகலாக அடைந்தான். குருகுலத்து, தித்தவனே! இப்போது உனக்கு ஆயுளின் எல்லை ஏழுநாள்களாக உள்ளது.] என்கிறபடியே

“கர்மபாஸப்ரக்ரதி, த:”

[ஸ்ரீரங்ககத்யம் சூட்சுண 2]

[கர்மமாகிற கார்த்துலே கட்டுண்டவன்.] என்ற இவர்க்கு ‘இற்றைக்கு ஏழாநாள் அப்படியே செய்கிறோம்’ என்ன, உடையவரும் ‘நம்முடைய வாழ்வு வாய்க்கின்றவா!’ என்று ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்துடன் ‘என்னுடைய ஸம்பந்த ஸம்பந்திகளெல்லாரும் நான் பெற்ற லோகம் பெறவேணும்.’ என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, ‘பெருமானும் ‘அப்படியே பெறக்கடவர்கள்’ என்று திருவாய்மலர்ந்தருளி, உடையவர்க்குத் தீர்த்தம் திருமலை திருப்பரியட்டம் பூவார்கழல் ப்ரஸாதம் ப்ரஸாதித்தருளி விடைகொடுத்தருள. இவரும் ‘மஹாப்ரஸாதம்!’ என்று ஸர்வபௌமரான ராஜாக்கள் பக்கல் நின்று நாடு பெற்றவர்கள் பெரிய ப்ரீதியோடே சாஜபுவநத்தில் நின்று புறப்படுமாபோலே பொங்கோதஞ்சுழந்த புவனியும் விண்ணுலகும் அங்காதுஞ்சோராமே ஆள்கின்ற எம்பெருமான் செங்கோலுடைய திருவரங்கச்செல்வனான ஸ்ரீரங்கராஜர் பக்கல் நின்று திருநாடாகிற மஹாராஜ்யத்தைப் பெற்று அந்த ராஜகுல மாஹாத்மயத்தாலே வந்த ப்ரீத்யுத்தூருத்தோன்ற ஸ்ரீரங்கராஜதாநியிலும் புறப்பட்டு மடமேடெழுந்தருளி அனைத்துக்கொத்திலுண்டானவர்களையும் சித்தமகிழ்ச்சியுடன் அனுப்பியருளி வீஷ்ணவர்க்கங்களாயுள்ளவரெல்லார்க்கும் ஒருகாலும் அருளிச்செய்யாத அர்த்த விஸேஷங்களை யெல்லாம் மூன்று நாளாக ப்ரஸாதித்தருளி ‘இவ்வர்த்தங்களை யெல்லாம் நீங்களும் விஸ்வவித்து உங்களைப்பற்றினார்க்கும் பரம்பரையாய் உபதேசித்துப் போருங்கோள்’ என்று அருளிச்செய்ய, முதலிகளெல்லாரும் அதிஸங்கைபண்ணி. ‘இது என்?’ என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய ‘இனி ஒளிக்கவொண்ணாது’ என்று திருவுள்ளம்பற்றி ‘இற்றைக்கு நாலாநாள் பெரியபெருமான், திருவடிகள் ஏறப்போக நினையாநின்றோம்’ என்று அருளிச்செய்தருள, இதைக்கேட்டு முதலிகளெல்லாரும் கடல்கலங்கிணப்போலே கலங்கி “உடையவர் வியோகத்திலே ஆத்மத்யாகம் பண்ணக்கடவோம்” என்று தேறியிருந்தமையைத் திருவுள்ளம்பற்றியருளி, உடையவரும் ‘வாரிகோள் முதலிகளா! நம்முடைய வியோகத்தில் ஆத்மத்யாகம் பண்ணினாருண்டாகில், பெரியநம்பி ஆளவந்தார் ஸ்ரீபாதமே! நம்

மோடு அவர்களுக்கு ஸம்பந்தமில்லையாய் நித்யஸூரிகளோலக்கத் திலும் புகுரப்பெறுதே. நம் சடகோபர் திருவுள்ளத்தைப் பற்றித் தவிர வர்களாய் அதிபதிக் கக்கடவீர்கள்' என்று அருளிச்செய்து அவர் களைத் தேற்றித் தரிக்கப்பண்ணினார். அநந்தரம்

“அத்யைவாவும் கமிய்யாமி லக்ஷ்மணே ந கதாம் கதிம்”
[ரா-உ 107-8)]

[லக்ஷ்மணன் சென்ற (பரலோக) வழியில் இன்றே செல்வேன்.]
என்கிறபடி தாமும் ஆழ்வான் வழியே பின்சென்று,

“இத்தம் ப்ராப்தே ஸபதி, பரமவ்யோமஸிஷ்டாக்,ரக,ண்யே”
காராதீ,ஸே நிக,மஸிக,ர வ்யாக்ரியாலம்படத்வம் |
ஸிஷ்யன் தோமாந் ஸ்ருதிசுரு முகே, ரங்கி,கார்யேணஸாகம்
விந்யஸ்யோச்சை:பரமபத,மத,ாரோடு,மைச்ச,த்,-
யதிந்த,ர: ||’ [தி,வ்யஸூரிசரிதம் 18-85.]

[இவ்வண்ணமாக சிஷ்டர்களுள் சிறந்தவரான கூரத்தாழ்வான் சடக்கென ஸ்ரீவைகுண்டத்தை அடைந்தவளையில். வேதாந்த வ்யாக்யானத்தில் திறமையையும், ஸிஷ்ய ஜனங்களுக்கும், ஸ்ரீரங்க நாதனுடைய கைவக்யத்தையும், வேதாசாரியப்பட்டர் முதலானா டத்திலே வைத்தருளிப் பின்பு உயர்ந்ததான பரமபதத்தை ஏறி யருளுவதற்கு உடையவர் திருவுள்ளம் பற்றியருளினார்.]

‘காஸாராதி,மதி,வ்யஸூரி க்ருதிஸத் ஸைர்பாதப த்த,ராம்
த்,வய ஸ்ரீமந்த்ரோப,ப பார்ஸ்வத,ண்ட,க,டிதாம்

ஸ்ரீப,ாஷ்யகீஸ:தி,ராம் |

நிஸ்ரேணிம் நிகி,லோ ஜநஸ்ச பரமவ்யோமஸ்த,ஸீப்ரபிகாம்
ஸவஸ்வாசார்யநிகுபிதார்த்த,வஸாத: ப்ராப்யாதி, ரோஹேத்
ஸதி,ர ||’ [தி,வ்ய ஸூரிசரிதம் 18-86]

[பொய்கையாழ்வார் முதலான ஆழ்வர்களுடைய அருளிச் செயலாகிற சிறந்த படிகளாலே கட்டப்பட்டதும், துவயம், திருமந் திரம் என்னும் இரண்டு பக்கத்தடிகளை உடையதும், ஸ்ரீபாஷ்ய மாகிற் முகங்களாலே அசையாமலிருப்பதும், பரமபதத்தை அடை விப்பதுமான ஏணியை-தத்தம் ஆசாரியர்களாலே உபதேசிக்கப் பட்ட அர்த்தங்களாகிற வழியாலே அடைந்து எல்லா ஜனங்களும் எப்போதும் ஏறி இன்புறக்கடவர்கள்.]

“இத்யாஸாஸ்ய ஸரஸ்ஸடாந்தகமுக₂ ஸ்ரீதிவ்யஸலிரியாக்ருதி:
ஆசார்யஸ்ய ச தத் ப்ரப₃ந்த₄ நிவஹஸஸ்ஸார்த்த₅ம்
ப்ரதிஷ்டாப்ய ச |
ஸ்ரீரங்க₃ராத்₃மத₄ாமஸு ஸ்வபமபூ₄ச்ச₂ரீதிவ்யஸலிரிவ்ரஹை:
ஸாகம் தத்பரமம் பத₃ம் ஜிக்₃ம்ஷு: ஸ்ரீமாந் ஸ
ரர்மா நுஜ: ||” [திவ்யஸலிரிசரிதம் 18-97]

[முற்கூறியபடியாக மங்களாஸாஸனம் செய்தருளி, அந்த ஸ்ரீபகவத்
ராமானுஜர், பொய்கையாழ்வார், நம்மாழ்வார் முதலிய ஆழ்வார்
களுடைய அர்ச்சா விக்ரஹங்களையும், ஸ்ரீமந்நாத₃முனிகள் முதலான
ஆசார்யர்களுடைய விக்ரஹங்களையும், அவர்களுடைய பிரபந்தங்
களோடு கூட ஸ்ரீரங்கம் முதலான திருப்பதிகளிலே பிரதிஷ்டை
செய்து தாம் நித்யஸலிரிகளோடுகூடிய அப்பரமபதத்தை அடையத்
திருவுள்ளமுடையவரானார்.] என்கிறபடியே இங்குச் செய்ய
வேண்டும் கார்யங்களெல்லாம் செய்து தலைக்கட்டி க்ருதக்ருத்ய
ராய். நாலாநாள் அங்கே திருநாடேற எழுந்தருளத் திருவுள்ள
மாயிருக்க;

அவ்வளவிலே பெரியபெருமானைத் திருவாராத₄நம் பண்ணிப்
போகும் ஸ்ரீரங்கராஜபட்டர், பெரியபெருமான் பட்டர் முதலானார்
பெரியபெருமான் உடுத்துக்களைந்த பீதகவாடை சூடிக்களைந்த
திவ்யமாலயப்படி சாத்துப்படிகள் அவர்ப்ரஸாத₃ம் தொடக்கமான
ப்ரஸாத₃ விசேஷங்களையும் போரத் தளிகையிலே எடுப்பித்துக்
கொண்டு ஸர்வவாத்யகே₄ஷத்துடன் கொண்டுவந்து ப்ரஸாத₃த்
தவற்றை ஸீரஸாத₃ரித்து ஸேவித்து ஸ்விகரித்த அநந்தரம், அவர்
களுக்கு உகப்பான பாஞ்சராத்ர ஸம்ஹிதைகளில் ஜ்ஞானகாண்
ட₃ங்களை அநுஸந்தித்து ஸேவித்துக்கொண்டிருந்து ஏவம்வித₄
மான தூர்யகே₄ஷத்தைக்கேட்டு ஹ்ருஷ்டராய் வைகுண்ட₂ நிர்
யாணநிரதராய் அதுக்கு ப்ரயாணபாதே₂யமான த்₃வயத் தை
ஆவ்ருத்தி பண்ணுநிறகிறவர் தடஸ்த₂ரைக் கடைசித்தருளித்
தாம்ரஸ்த₂மான கூடஸ்த₂ ஸ்ரீஸலித்தியையும் ஸ்ரீபூ₃ஷ்யத்தையும்
கேசுமமான நிசேஷமாக ஸ்த₃பிக்கும்படி ஆஜ்ஞாபித்து,
ஸ்ரீபூ₃ஷ்யத்தை வந்தித்து நடத்திக்கொண்டு போகும்படி நடா
தாராழ்வானைக் கடைசித்து, அவர்க்கு

“ஸத்குர்வதா ஸம்ஸதி, ஸிஷ்யவர்க்க₃ாநநந்யஸப்₃யையரதி:-

கைஸ்₃ சிஹ்நை: |

ஸ்ரீபூ₃ஷ்யஸிம்ஹாஸநமாத்மகியம் யஸ்மை ச த₃த்தம் யதி

ஸோக,ரேண ||” [நடாதாராழ்வான் தனியன் |

[திருவோலக்கத்தில் சிஷ்யவர்க்கங்களுக்குப் பரிசளித்து வந்த யதி ராஜராலே, மற்றவர்களிடமில்லாத அதிகமான தருதிகளைக் கொண்டு தன்னுடையதான ஸ்ரீபாஷ்யஸம்ஹாஸனம் யாதொரு நடாதாராழ்வான் பொருட்டுக் கொடுக்கப்பட்டதோ.] என்னும் படி ஸ்ரீபாஷ்யஸம்ஹாஸநத்தை ப்ரஸாதித்தது. அநந்தரம் முந்தற ப்ரஸாதித்த வேதூர்த்தச்சார்ய புகழ் திற்குமேல்

“கிந்து ப்ரபத்திப, லதாரித விஷ்ணுமாய-

மத்யவம்ஸ்ய ராஜகுல துர்லலிதம் கிலைவம் |

ஸ்ரீரங்கராஜகமலாபத்யலாஸிதத்வம்

யத்யவாஸபராத்யதி மம ஸ்துதிஸாஹஸேஸஸிநித் ||”

[ரங்கராஜஸ்தவம் 1-17]

[ஆயினும் ப்ரபத்தியின் மிடுக்கினால் தாண்டுவிக்கப்பட்ட எம் பெருமானுடைய மாயையை உடையவர்களான என் முன்னோர்களின் சிறந்த குலத்தில் பிறந்ததனுலுண்டான செருக்கு (என்னை) இப்படித் துதிபாடும்படி செய்ததன்றோ. அல்லது ஸ்ரீரங்கநாச்சியார், ஸ்ரீரங்கநாதன் ஆகிய இருவருடைய திருவடிகளிலும் சீராட்டி வளர்க்கப்பெற்றமை எனக்குண்டான இந்தத்துதிசெய்தலாகிற துணிச்சலான காரியத்தில் குற்றவாளியாகின்றது.] என்னும்படியான ராஜகுலமாஹாதம்யத்தை உடையராகையாலே ப்ரபத்தியர்த்த ப்ரதிபாத்யகமாய் ப்ரமாணசரமமான ஸ்ரீஸூக்திஸம்ஹாஸனத்தையும் அந்தப்பெரிய பரிஷத்திலே பெரிய பட்டர்க்கு இட்டருளி, கந்தாடையாண்டாளைக் கடாஷித்து ப்ரமாத்துசரமமான தம்முடைய சரமவிக்கூரஹ கைங்கர்யத்தைக் கல்பித்தருளி, திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் முதலான முதலிகளைப் பார்த்து ‘பட்டருக்கு இஷ்டமாயிருங்கோள்’ என்று அருளிச்செய்து கோயிலனைத்துக் கொத்தையும் அழைப்பித்து அபராத்யக்ஷாமணம் பண்ணிக்கொண்டு வேண்டிக்கொள்ள, அவர்களும் ‘தேவரீருக்கு ஒரு அபராத்யம் உண்டோ? உலகங்கட்கெல்லாம் ஒருயிரான தேவரீரை இழந்து எங்ஙனே துரிப்போம்?’ என்று கண்பனி சோரநிற்க, உடையவரும் ‘அன்பொடு தென்திசை தேவர்கிப் புள்ளிகொள்ளும் அணி வரங்கனிருக்க, உங்களுக்கு ஒரு தாழ்விடலை; பெரியபெருமாள் ஸ்ரீகார்யம் ஆராயுமிடத்து பட்டரை முன்னிட்டு ஆராய்ந்து போருங்கோள்; நம்பெருமாள் கைங்கர்யத்தைக் குறைவற நடத்திக் கொண்டு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களையும் வரவனைத்துக்கொண்டு போருங்

கோள்' என்று கல்பித்தருளி, அவர்களை பட்டர் திருக்கையிலே காட்டிக்கொடுத்தருளி, பட்டரைப்பார்த்தருளி 'உமக்குத்தந்தையும் தாயுமாவராய் ப்ரமேயசரமமான பெரியபெருமாள் திருவாராதத் தைப் பெருக்க நடத்திக்கொண்டு, நம்முடைய துள்ளத்தையும் நன்றாய்ப் பராமர்ஸித்து நடத்திக்கொண்டு போகும்' என்று நிய மித்தருளினார்.

அநந்தரம் ஸமுஹத்திலுண்டான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைப் பார்த்துப் பின்னையும் அவர்களுக்கு அருளிச்செய்தபடி:— 'ஒருவன் ப்ரபந்நனானால் அவனுடைய ஆத்மயாத்ரை ஈஸ்வராதீநமாகையாலே அதுக்குக் கரையவேண்டா; கரைந்தானாகில் ஆத்மஸமர்ப்பணம் பொய்யாமித்தனை. இனி இவனுடைய தேஹயாத்ரை கர்மாதிநமாகையாலே, அதுக்குக் கரையவேண்டா; கரைந்தானாகில் நாஸ்திகனாமித்தனை, ஆகையாலே, உபயயாத்ரையிலும் இவனுக்கு அந்வயமில்லை' என்று அருளிச்செய்ய. முதனிகளும் 'ஆகில் எங்களுக்கு இருக்கும் நாளைக்குக் காலக்ஷேபமிருக்கும்படி எங்ஙனே?' என்ன. உடையவரும், 'உபாயாமஸத்தில் அந்வய யாதே ப்ராப்யமான புகுவத்புகுவத கைங்கரீயத்திலே அந்வயியுங்கோள், ப்ரபந்நாதிகாரிக்கு முன்னடிபார்த்து வர்த்திக்க வேண்டுவன-மூன்று விஷயமுண்டு; அவையாவன-அநுகூலரென்றும், ப்ரதிகூலரென்றும், அநுபயரென்றும்; அநுகூலராவார்-ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள்; ப்ரதிகூலராவார்-புகுவத துலேஷிகள்; அநுபயராவார் ஸம்ஸாரிகள். இதில் அநுகூலரைக் கண்டால் சந்தநகுஸுமதாம்பூலாதிகளைக் கண்டாற்போலவும், நிலாத் தென்றல்களைக் கண்டாற்போலவும், அபிமதவிஷயத்தைக் கண்டாற்போலவும் உகந்து போரக்கடவன்; ப்ரதிகூலரைக் கண்டால் ஸர்ப்பாக்ஷிகளைக் கண்டாற்போலே வெருவி வர்த்திக்கக் கடவன்; அநுபயரைக் கண்டால் காஷ்ட லோஷ்டாதிகளைக் கண்டாற்போலே த்ருணீகரித்து வர்த்திக்கக்கடவன். அவர்கள் அநுகூலித் தார்களாகில் ஆத்மஜ்ஞானத்தை உபதேஸிக்கவும்; அநுகூலியார்களாகில் ஐயோ! என்று க்ருபைபண்ணிப் போரவும்; இப்படி செய்யவொட்டா தொழிகிறது, அர்த்தகாமப்ராவண்யம், அர்த்தகாமமடியாக ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை அநாத்ரிக்குமாகில், ஸார்வ பெளமன ராஜபுத்ரனை ராஜஸந்திதியிலே பரிபூஷித்தால் ராஜா வெறுத்திருக்குமாபோலே எம்பெருமான் திருவுள்ளம் வெறுக்கும். அர்த்தகாமமடியாக ப்ரதிகூலரை ஆத்ரிக்குமாகில்

ஸார்வபௌமனான ராஜாஸின் மஹிஷி க்ஷுத்ர ஜந்துக்கள் பக்கல் மடிப்பிச்சைபுக்கால் ராஜாவுக்கு அஸத்ஸயமாகையாலே ராஜா வெறுக்குமாபோலே எம்பெருமான் இவனை வெறுத்திருக்கும்; அர்த்தகாமமடியாக அநுபயரை ஆதரிக்குமாகில், ரத்தத்திற்கும் பலகறைக்கும் வாசியறியாதாப்போலே பிறந்த ஜ்ஞாநம் கார்யகர மாயத்திலையென்று எம்பெருமான் இவனை அநாதரிக்கும்' என்று அருளிச்செய்தருளினார்.

பின்பு எம்பெருமானார் நம்பெருமான் ஸந்நிதிக்கு பட்டரைக் கூட்டிக்கொண்டு எழுந்தருளிப் பெருமானை ஸேவித்து பட்டருக்கு முன்குகத் தீர்த்த ப்ரஸாதங்களை ப்ரஸாதிப்பித்து. பின்பு தாமும் தீர்த்தப்ரஸாதமும்பெற்று, முதலிகளைக் குறித்து 'முன்னுக்கு தர்ஸந ப்ரவர்த்தகராவார் இவர்' என்று பட்டரைக் காட்டியருளி. 'வாரீர் பட்டரே! மேல்நாட்டிலே வேதாந்தியென்று ஒரு பெரிய வித்வான் இருக்கிருனென்று கேட்டோம். நீர் அங்கேறப்போய் அவனை நம் தர்ஸநப்ரவர்த்தகனும்படி திருத்தும்' என்று அருளிச்செய்து, பட்டரையுங் கூட்டிக்கொண்டு மடமே யெழுந்தருளி, ஸ்ரீபாதத்து முதலிகளெல்லாரையும் அழைத்து, 'நம்முடைய விஸ்வலேஷத்தில் அவிவேகம் பண்ணினீர்களாகில் நம்மாணை' என்று ஆஜ்ஞாபித்து. எல்லார் கையாலும் தம் திரு வடிகளைத் தொடுவித்துச் சூளுறவுகொண்டு முதலிகளைத் தீர்த்தங் கொண்டு அமுது செய்யப்பண்ணி. பிள்ளைப் பிள்ளையாழ்வான் உக்கலாழ்வான் கோமடத்தாழ்வான் சேட்டலூர்ச்சிறியாழ்வான் வேதாந்தியாழ்வான் முதலானவர்களைக் கந்தாலையாண்டான் திருக்கையிலே காட்டிக்கொடுத்தருளியும். எச்சான் அநந்தாழ்வான் தொண்டனார்நம்பி மருதார்நம்பி முதலானவர்களை அருளாளப்பெருமானெம்பெருமானார் திருக்கையிலே காட்டிக் கொடுத்தருளியும். பட்டர் கணியனூர்ச் சிறியாச்சான் சட்டம் பள்ளிச்சீயர் பெரியாண்டான் சிறியாண்டான் முதலானவர்களை எம்பார் திருக்கையிலே காட்டிக்கொடுத்தருளியும். கிடாம்பியாச் சான் கிடாம்பிப்பெருமான் எங்களாழ்வான் நடாதுராழ்வான் முதலானவர்களைத் திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் திருக்கையிலே காட்டிக்கொடுத்தருளியும், மாருதிப்பெரியாண்டான் மடஞன் றில்லா மாருதிச்சிறியாண்டான் அரணபுரத்தாழ்வான் ஆருரிப் பெருமான் முனிப்பெருமான் அம்மங்கிப்பெருமான் முதலானவர்களை நடுவிலாழ்வான் திருக்கையிலே காட்டிக்கொடுத்தருளியும் இன்னும் இருந்தவர்களை இருந்தவர்கள்கையிலே காட்டிக்கொடுத்தருளியும்,

பின்பு பட்டரைப் பார்த்தருளி 'கூரத்தில் ஆழ்வாரையும் கந்தாடை ஆண்டானையும் போலே, கூரகுல திலகரான நீரும் வாதுலகுலதிலகரான கந்தாடையாண்டானும் தம்மடியாகவுண்டான ஸௌப்ரதரத்தையுடையராய்,

“மச்சித்தா மத்தூதப்ராஹு போதூயந்த: பரஸ்பரம்”

[கதை 10-9]

[என்னிடமே நெஞ்சை வைத்தவர்களாய் என்னிடம் உயிரையே வைத்தவர்களாய், ஒருவர்க்கொருவர் (என் குணங்களை) உணர்த்துகின்றவர்களாய்] என்னும்படியா யிருங்கோள்' என்று அருளிச் செய்து. ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைப்பார்த்து,

“படித்தவா பூர்ஷ்யம் தத்ப்ரவசநமஸக்தௌ ஸடூரிபோர்

கிஃரிஸ்ரத்தூ வாஸ: ப்ரபூபரிசிதஸ்தூநநிவஹே |

ப்ரபோ: கைங்கர்யம் வா ப்ரபதூநமநோரர்த்தூமநநம்

ப்ரபந்நாநாம் வா மே பூவது பரிசர்யாபரிசய: |

குடம் க்ருத்வா தஸ்மிந் யதுகிஃரிதடே நித்யவஸதி:

ஷடூர்த்தூஸ்ஸிஸஸ்ய ப்ரபதூநநிதெள ஸாதூகதமா: ||”

[எம்பெருமானார் ஸ்ரீஸூக்தி]

[(1) ஸ்ரீபாஷ்யத்தைக் கற்று சிஷ்யர்களுக்கு உபதேசிக்கை (இது இயலாவிடில்) (2) நம்மாழ்வார் முதலானருடைய அருளிச் செயல்களில் ஈடுபட்டு ஓதியும் ஓதுவித்தும் செல்லுகை (இதுவும் இயலாவிடில்) (3) எம்பெருமான் உகந்தருளின திவ்யதேசங்களில் வாழ்ந்து அவனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்வது (இதுவும் இயலாவிடில்) (4) திருநாராயணபுரம் போன்ற திவ்யதேசத்தில் ஒரு குடில்கட்டி வாழ்வது (இதுவும் இயலாவிடில்) (5) ப்ரபத்திமந்திரமான த்வயத்தின் அர்த்தத்தை அநுஸந்தித்தல் (இதுவும் இயலாவிடில்) (6) என்னை சரணமடைந்தவனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்துவாழ்வது என்னும் ஆறு செயல்கள் ப்ரபத்தி நிலைக்கு மிகச்சிறந்த உதவிசெய்ய பவை] என்று இருக்குந்நாள் பண்ணலாங்கைங்கர்யம் ஆறுஉண்டு; அவையாவன:—ஸ்ரீபாஷ்யத்தை வாசித்தும், வாசிப்பித்தும் போருகை; அதற்கு யோக்யதை இல்லாவிடில், அருளிச்செய்கை ஓதியும் ஓதுவித்தும் போருகை; அதற்கும் யோக்யதை இல்லாவிடில் உகந்தருளின நிலங்களிலே அழுதுபடி சாத்துப்படி முதலான வற்றையுண்டாக்கி நடத்திக்கொண்டு போருகை; அதற்கும் யோக்யதையில்லைபாகில் திருநாராயணபுரத்திலே ஒரு குடில் கட்டிக் கொண்டிருக்கை; அதற்கும் யோக்யதையிலையாகில், த்வயத்தை

அர்த்தநாறுஸந்தநம் பண்ணிப் போருகை; அதற்கும் யோக்யதையில்லையாகில், என்னுடையவனென்று அபிமானிப்பான் யாவனொரு பரமபுகழ்வதன் அவனுடைய அபிமானத்திலே ஒதுங்கிப்போருகை' என்றும், இவற்றின் ப்ரிய ப்ரியதர ப்ரியதமங்கள் இன்னதென்றும், "ப்ராப்தி ப்ரதிபுத்தகமான புகழ்வத புகழ்வத ஆசார்யவிஷயங்களில் அபசாரத்தை வருந்தியும் பரிஹரித்துப் போருங்கோள்" என்றும் இவை முதலானவைகளாயுள்ள அநேக ஹிதங்களை ப்ரஸாதித்து அவற்றை உபஸம்ஹரித்தருளினார்.

அநந்தரம் ஸுகலமங்களவாத்யங்களும் ஆரவாரிக்க, அநேக திவ்ய ப்ரபுத்தநாறுஸந்தநத்தவநி எங்கும் ப்ரிதமாக அலங்காரத்திருமஞ்சநங் கண்டருளித் திருவொற்றுடை சாத்தித் திருப்பரியட்டஞ்சாத்தி, ஸுத்தநாசமநபூர்வகமாக நித்யாநுஷ்டம் நங்கள் நடத்தியருளுகையில் அரக்திபாராமல் அர்க்யத்தையும் உத்திஷ்டம் மாநராயநின்றே செய்தருளி, தச்சேஷத்தையும் தலைக்கட்டியருளி, திருத்வாதஸநாமங்களையுந் தரித்தருளி. திருமணிவடம் திருப்பவித்ரம் திருமாலைப் ப்ரஸாதம் ப்ரியட்ட ப்ரஸாதங்கள் முதலான வற்றையுஞ் சாத்தியருளி, தீர்த்தங்களும் ஸ்னிகரித்து, குருபரம் பரபூர்வகமாக ரஹஸ்யத்ரயத்தையும் ஸார்த்தம்மாக அநுஸந்தித்து, பெரியபெருமாள் திருவடிகளை உத்தேசித்து தண்டன் ஸமர்ப்பித்து, முதலிகளையும் அநுவர்த்தித்து அநுமதிக்கொண்டு ஆளலந்தரர் திவ்யமங்களவிக்ரஹத்தை த்யாநித்துக்கொண்டு பத்மாஸநஸ்தராய் எழுந்தருளியிருந்து பரவாஸுதேவரிடத்திலே பரமபக்தி நடந்து செல்ல, அநந்தரம் யோகத்தில் பரமயோகியான தம்மைப்பரமயோகி க்ருத்யவிஷயமான தத்விஷயத்திலே விநியோகித்து, பின்பு "பத்மநேத்ரே ந்யமில்யத்" [தாமரைக்கண்களை மூடியருளினார்] என்கிறபடியே திருக்கண்களைச் செம்பினித்தருளிப்பரவஸகாத்ரராய், எம்பார் திருமடியிலே திருமூடியும் வருகநம்பி திருமடியிலே திருவடிகளும் கக் கண்வளர்ந்தருளி,

"மாகுஸுத்தநாஸம்யாம் து மத்யாஹ்நே மந்தவாஸரே |
யோகிராஜஸ் ஸ்வபேயாசுபாநம் ஸவே பேஸமப்யசுநாதி" |
[ப்ரபந்நாம்குதத்தில் எடுக்கப்பட்ட ஸ்லோகம் 68-25, 26,]

[மாசி மாதத்தில் சுக்லபக்ஷத்தில் தசமிதிதியில் சனிக்கிழமையில் நடுப்பகலில் தன்னுடையதான திருவாதிரை நக்ஷத்ரத்தில் யதிராஜரான உடையவர் ஆதிசேஷனாகிற தாமான தன்மையை

அடைத்தார்.] என்னும்படியான திவஸத்திலே தம்முடைய பூர்வாவதாரமான ஆயிரஞ்சுடர்வாய் அரவணையோடே நம்பி மூத்தபிராணப்போலே எம்பெருமானாரான இவரும் கூடியருளிநார், இவ்ருத்தாந்தத்தைப் பின்னும்:—“பின்பு மன்பருடன்களித்த சீர்பெரும்புதாரெதிராசன், இன்பமுடனு மிசைந்தொரு நூற்றிருப தாண்டிங் கிருந்ததற் பின், அன்பானுழ்வானுண்டானற் குமரர்க் கடியா முடிபுனைந்து; மன்பதையை வாழ்வித்தாங் கமருமென் வாழ் வித்தருளா,” “ஆராமஞ்சுழரங்கர் தமை மலர்மாமகனையடி யிறைஞ் சித், தாரீர்சரணத்தனையென்னத் தந்தோமெனலுமெதிராசன், பாரோர்பரவும் பாகவதர் பிரிவால் பரிவில் படர்கூரச் சீரார் திரு நாடடைந்திருந்த சீடனுடனே சேர்ந்தனனூல்.” இப்படி சொல்லப் படுமதான லவபவத்தையுடைய இவரும்

“யதா பாதோத்யுரஸ் த்வசா விநிர்முக்த:”

[ப்ரஸ்நோபனிஷத் 5-5.]

[எப்படிப் பாம்பானது தன் தோளினின்றும் விடுபடுகிறதோ (அப்படியே இவன் பாபங்களினின்றும் விடுபடுகிறான்)] என்றும்.

“யாவஜ்ஜஹாமி க்யாத்ராணி ஜீர்ணாம் த்வசமீவோரக:”

[பழையதான தோலைப் பாம்பு விடுவதுபோல் சரீரத்தை விடப் போகிறேன்,] என்றும் சொல்லுகிறபடியே,

“ஜீர்ணம்வ வஸ்த்ரம் ஸுகேதேமாம் ப்ரக்ருதிம்

ஸ்தூலஸலிஷ்மரூபாம் விஸ்ருஜ்ய”

[ஸரணாகதிகத்யம் 20]

[ஸ்தூலஸரீரமாகவும் ஸலிஷ்ம ஸரீரமாகவுமிருக்கும் ப்ரக்ருதியை, பழைய வஸ்திரத்தைக் கழிக்குமாபோலே சிரமில்லாமல் விட்டு] என்று ஸுகமாவே திருமேனியை உபேகையோடே விட.

அந்ததரம் கந்தாடையாண்டான் அருளானப் பெருமானெம் பெருமானார், எர்பார் ஒருநம்பி முதலான முதலிகளெல்லாரும் கேட்க ணத்துக்கொண்டு வேரற்றபரம்போலே விழுந்து கிடந்து துடித்து, திருமிடறு தருதழுப்பத் திருமுகக் வெப்படிக்க ஆவஸராய்க் கிடந்து இட்டகால் இட்டகைகளாய்ச் சிந்தித்துத் திகைத்து, இணைமலர்க் கண்ணீர்ததும்ப தாராலர்ஷமாகத் திருமுத்துதிர்த்துப் ப்ரலாபித்து, இவர் அதைரத்தில் “தீர்ஸப்தா” [கடபயாதி ஸங்க்யைப்படி சக

வருஷம் 999 எம்பெருமானார் அவதார வருஷம், அறிவு அடைபடப் பட்டது என்று பொருள்படுகிறது] என்றும், இவர் அத்தி தனையில் “தர்மோ நஷ்ட:” [உடையாதினங்க்கையப்படி சக வருஷம் 1059 எம்பெருமானார் பரமபதித்த வருஷம், அறம் அழித்தது என்று பொருள்படுகிறது] [ப்ரபத்நாம்ருதம் (88-28) ஸ்லோகத்தில் எம்பெருமானார் பரமபதித்தவுடன் ‘தர்மோ நஷ்ட:’ என்று அசாரிவாக்கு ஏற்பட்டதாக உள்ளது] என்றும் இப்படி வருவதோ என்று ஆசார்யப்பட்டு விஷ்ணுநாயக நிற்க, அக்ஷணவிக்ஷேபெருமானும் ‘நம் உடையவரையிழந்தோமே’ என்று திருவுள்ளம் நொந்து ‘நமக்குச் செவ்வாய் வக்ரமாய்த்து’ என்று ஒருமுதுகை அழுது செய்யாமல் நாச்சிமாருடனே புறப்பட்டருள, அல்லல்கள் பராங்குசன் பரகாலன் முதலான ஆழ்வார்கள் பதின்மர்களுக்கே ஸேவித்துச் செல்ல, ஆயிரக்கால் திருமண்டபத்திலே எழுந்தருளியிருந்து, திருமுத்தின்பணி காளாஞ்சி திருவெண்சாமரம் திருவாலவட்டம் திருவெண்கொற்றக்குடை வெணமுத்தின்கலசம் திருமேற்கட்டு முத்துத்தாமம் தொடக்கமானவையும், உடுத்துக்களைந்த பீதகவாடை குடிக்களைந்த தொடுத்ததுழாய் மலர்: எண்ணெய் சுண்ணம் எல்லாம் பொற்றளிகையிலே கொண்டு போம்படி உத்தமநம்பிக்கு விடைகொடுத்தருள, நம்பியும் அப்படியே தரித்துக்கொண்டு பெருமாள் பரிகரம் அனைத்துக்கொத்தோடும் ஸகலவாத்யத்துடனே மடத்து வாசனிலே செல்ல, அது கண்டு முதலிகளெல்லாரும் தேறிநின்று ‘இனிச்செய்யவேண்டுக்கருத்யத்தைச் செய்ய வேணும்’ என்று எம்பெருமானுருடைய விமலசரமனிகிரஹத்தைத் தூயதாக நீராடப் பண்ணிவைத்து அலங்கரித்துக் கேஸவாதி, துவாத்யஸோர்த், வபுண்ட், ரங்கையுஞ்சாத்தி, பெருமாள் சாத்திக்களைந்து வரவிட்டருளின பெருமானரையித் பீதகவண்ணவாடைகொண்டு திருமுடியிலே சாத்தி, அவன் மார்வணிந்த வனமானையும் சாத்தி அலங்கரித்து, உடையவர் திருவடிகளைத் தங்கள் கண்ணிலும் மார்பிலும் நெஞ்சிலும் ஒற்றிக்கொண்டு, ஆசார்யவிலைஷாஸாஹிஷ்ணுக்களாய், “ஐயோ! கண்ணபிரான்! அறையோ! முறையோ! அவனைமேற் புள்ளிகொண்ட முகில்வண்ணனே!” என்று கையெடுத்துப் போரப்பெருமிடது செய்து “கூப்பிட்டு மூர்ச்சித்துக்கிடக்க, அருகிருந்த முதலிகள் வந்து எடுத்துத்தேற்ற, தேறிநின்று உடையவர்க்குச் சாத்திக்களைத்துத் தச்சேஷமாயிருந்துள்ள எண்ணெய் சுண்ணம், திருமண்டபமுந்ருங்களை எல்லாரும் ப்ரஸாதப்பட்டுத் தீர்த்தங்கொண்டு

திருக்குறையைப்பிரான் பிள்ளான் திருக்கையாலே ஆளவந்தார்க்குப் போலே உடையவர்க்கு ப்ரஹ்மமேதத்தாலே ஸம்ஸ்கரித்து, பீடியாதமான திவ்யவிமானத்திலே ஏறியருளப்பண்ணி, ஸகல வாத்யங்களும் முழங்க, பெருமான் பரிகரமடைய சூத்ர சாமர தாலவ்ருந்தாதிசுகளை தூரித்து ஸேவிக்க, அவ்வளவிலே ஆட் கொண்ட விஸ்வசீயர் யதிவரசீயர் உள்ளிட்ட எழுநூறு சீயர் களும் ப்ரஹ்மவல்லி ப்ருதுவல்லி நாராயணநுவாகம் முதலான உபநிஷத்துக்களை ஓத, பட்டர் கந்தாடையாண்டான் நடாதூ ராழ்வானுள்ளிட்ட முதலிகளும் தத்தப்பரிசர்யாஸாதநங்களை தூரித்துக்கொண்டு பரிவுடன் பரிவ்ருதராய் ஸேவித்துக்கொண்டு வர, மற்றுமுண்டான உபவித்தாரிகளான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ஒன்பதினாயிரம் பேரும், தத்யபூவரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பன்னீராயிரம்பேரும் அருளிச்செயல் மூவாயிரம் முன்னடி பின் னடியாக ஸேவிக்க, திருவரங்கப்பெருமானரையர் பரிகரமான திருவாய்மொழியரையர் ஆப்பான் திருவழுந்தூரையர் திருநறை பூரையர் அழகிய மணவாளரையர் முதலான எழுநூறு திருவாய் மொழி விண்ணப்பஞ்செய்யுந் தம்பிரான்மார் பண்ணிசைத்தாளத் துடன் திருவாய்மொழிபாட, திருவரங்கத்தமுதனார் பொய்யில் (பெரியகோயில்) வள்ளலார் தொடக்கமானவர்கள் உடையவர் நூற்றந்தாதி ஸேவிக்க, எம்பார் பிள்ளான் உள்ளிட்டவர்கள் தத்யூகப்பீதிஹேதுவான ஸ்தோத்ரகூத்யங்களை ஸேவிக்க, வருக நம்பியும் ராமாநுஜதாஸரான கோமடத்துச் சிறியாழ்வானும் உடையவர் ப்ரபத்தியை அநுஸந்தித்துக்கொண்டு வர, திருவிதி யெங்குங் கோடித்துப் பொரியும் புஷ்பமும் சிதற, நடைபாவாட்டை யிட்டு, கரும்பும் குடமும் ஏந்த, திருப்பதியில் ஸமங்கலிகள் மங்களதீபமேந்தி முன்னே செல்ல, இருபக்கமும் சாமரமிரட்டிக்க வெள்ளைவட்டமிட, 'தூர்ஸந்தத்தில் எம்பெருமானார் திருநாட்டுக்கு எழுந்தருளினார்' என்று ஒற்றைத் திருச்சின்னம் பணிமாற, திரு விதிகள்தோறும் எழுந்தருளுவித்துக்கொண்டுபோய், *(பெரிய பெருமானும் அந்தத் திருமேனியில் அபிமத விஷயத்தில் அழுக்கு உதக்குமாபோலே அதிசயலராய் ** 'மங்கவொட்டு' என்னும்படி இவர் விக்ரஹத்தை ஆதரித்துப் புறம்பே கொண்டுபோகவொட்

() அடைப்பிலுள்ளவை *சில பிரதிகளில்லை. ** திருவாய் 10-7-10.

டாமல், அந்த:புர மஹிஷிகளைத் தத்பரிஸரத்திலே ஆராமத்திலே அடக்கிவைக்குமாபோலேயும் நிதியை உள்ளே இட்டுவைக்குமா போலேயும், லக்ஷ்மீதுல்யராம்படியான லக்ஷ்மங்கனையுடையராய் விலக்ஷணமான நிதிபோலே “இராமாநுசன் என் தன் மாநிதி” “இராமாநுசன் என் தன் சேமவைப்பு” என்னும்படியான இவர் திருமேனியையும் ஆழ்வார் திருமேனியை ஆவரணத்துக்குள்ளே பள்ளிபடுத்தாற்போலே ஆவரணத்துள்ளில் உட்கோப்பிலே அந்த ரங்கமரக, கௌந்தேயனான அர்ஜுநனைப்போலே அந்தரங்கரான கந்தாடையாண்டான் திருமுடி காத்துநோக்க) தத்யுநுக்ருணமாக யதிஸம்ஸ்காரவிதியுடங்கச் செய்து க₂ நித்துப் பள்ளிபடுத்தருளினார்கள்.

*(இப்படி நிதியை நிகேபித்தவநந்தரம் பெருமானும் நாச்சி மாருடனே கூடத் திருமஞ்சனங்கண்டருளித் திருமுத்துதிர்த்துத் திருமுகங்கன்றிச் சுருளமுதும் அமுது செய்யாமல் அலப்புப்பட விடத் திருவுள்ளமாய், கந்தாடையாண்டான் பட்டர் முதலானாரைப் பார்த்து ‘நம்முடைய அவப்₄ருதே₂தஸவங் கொண்டாடுமா போலே நம் உடையவர்க்கும் அவப்₄ருதே₂தஸவங் கொண்டாடுங்கோள்’ என்று திருவுள்ளம்பற்றிச் சேர்த்தியிலே ஏறியருளி உடையவர்க்கு அக்காரவடிசில் தளிகை அனுப்பியருளினார்.)

அநந்தரம் கந்தாடையாண்டான் தொடக்கமான அனைவரும் புத்ரஸிஷ்யர் செய்யுங் காரியங்களை யெல்லாஞ் செய்துகொண்டு அவப்₄ருதஸநாநமாக எல்லாரும் நீராடியருளித் தத்₂விஸ்வேஷாஸஹராய்ப் பரிதபித்துக்கொண்டிருக்க, பின்பு ஆண்டான் நம்பெருமானுமதியுடனே எம்பெருமானாரை எல்லாரும் ஸேவித்து உஜ்ஜீவிக்கும்படி மீள்வும் அவ்விடத்திலே ஆவிப்பிணித்தாப்போலேயிருக்க அர்ச்சாவதாரமாக ஏறியருளப் பண்ணி ப்ரதிஷ்டிப்பித்தருளினார்.

“ஸ்வாவதாரஸ்து, லே₂ர்ச்சா₂பூ₂த் ஸ்ரீரங்கே, ச யதீ₂வர: |

யந்முதே₂ தம் கு₂னாவாஸம் ராமாநுஜகு₂ரும் ப.ஜே ||”

[தம்முடைய அவதாரஸ்தலமான ஸ்ரீபெருப்பதாரிலும், ஸ்ரீரங்கத்திலும் எவருடைய உகப்புக்காக யதிராஜர் அர்ச்சாவதாரமாக எழுந்தருளினாரோ, குணங்களுக்கு இருப்பிடமான அந்த ராமாநுஜார்யர் என்னும் கந்தாடையாண்டானிடம் பக்தி செய்கிறேன்.] என்றார்கள்,

அநந்தரம் ஸாஸ்த்ரார்த்துமான கைங்கர்யங்களையும் ஆப்த
ரான தாங்கள் ஸமாப்தமாக நடத்தி, பட்டரும் கந்தாடையாண்
டானும் மிகவும் ஸௌப்பூராத்ரத்தையுடையராய், உடையவரீ
காலத்தில் அர்த்தவிஸேஷங்களையும் ஒருவர்க்கொருவர் உசாவித்
கொண்டு ஐராமக்ருஷ்ணாதிசுளுடைய புநர்வஸ்வாதி, திருநகைத்ரங்
களோபாதியும் ஆழ்வார்களுடைய ஸ்ரவணாதி, திருநகைத்ரங்களோ
பாதியும் இவருடைய சித்திரையில் திருவாதிரையையும் மற்றும்
மாஸந்தோறும் வருவதான அந்தத்திருநகைத்ரத்தையும் மஹோத்
ஸவமாக நடத்திக்கொண்டு வாசாமகோசரமான தத்வைபவங்
களை ப்ரகாஸிப்பித்துக்கொண்டு கிடாம்பியாச்சான் தொடக்கமான
வரோடே பாடாற்றிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

அநந்தரம் திருவேங்கடநாட்டினின்றும் அநந்தாழ்வான்
ஸ்ரீகுஹதாஸர் முதலான முதலிகளையும் கூட்டிக்கொண்டு அநந்
தாம்ஸமான இவர் அவதாரஸமாதியை ஆராய்ந்தறியும்படி
எழுந்தருளி, திருக்காவேரியருகே பரத்திருக்கிற தத்ஸப்தங்களாக்
கண்டு எழுந்தருளினபடியறிந்து ஸோகாவிஷ்டராய் அநந்தரம்
பட்டரையும் ஆண்டாணையும் கண்டு ஆஸ்வஸித்து உடனே ஊரே
யிண்டு எழுந்தருளினார்.

அநந்தரம் அப்படியே கீழைத்தித்தில் சோழவளநாட்டுத்
திருக்கண்ணபுரம் முதலான திருப்பதிகளில் எச்சான் முதலான
வர்களும் தெற்குத்திக்கான பாண்டிநாட்டுத் திருக்கேரட்டியூர்
தம்பிகுமாரரான யாமுநாசார்யர், சொக்கத்தேவர், திருமாலையாண்
டான் குமாரரான சுந்தரத்தோளுடையார் முதலானவர்களும் மேல்
நாட்டிலும் சோமாசியாண்டான் மருதூர்நம்பி தொண்டனூர்நம்பி
முதலானாரும் மற்றும் அங்கே எம்பெருமானாராலே திருத்தப்பட்ட
திருநாராயணபுரம் முதலான ஸ்தலங்களில் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும்
மற்றுமுண்டான தேவஸாந்தரஸ்துரெல்லாரும் திரண்டு பெருங்
கூட்டமாகக் கோயிலிலே வந்து எம்பெருமானாருடைய விஸ்வ
ஷத்தாலே மிகவும் க்லேஸித்து, அநந்தரம் பட்டரை ஸேவித்துத்
தங்கள் வ்யஸநமெல்லாம் தீர்ந்து பட்டரை இஷ்டதேவதையான
எம்பெருமானாரைப்போலே கண்டு தந்தாமுக்கு வேண்டும் இஷ்
டார்த்தங்களையும் கேட்டுக்கொண்டு தல்லாபுத்தாலே,

இத்தால் ஸ்ரீராமக்ருஷ்ண சரிதங்கள்போலே ஸ்ரீராமாநுஜார்ய சரிதமும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஸத்யாநுஸந்தேயமென்ற தாய்த்து.

எம்பெருமானார் திருநடைத்தீரம் சித்திரையில் திருவாதிரை.

இவர் தனியன் ப்ரஸித்தமிறே.

“யோநித்யமச்யுத” இத்யாதி, [ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவம்-1] [எலரொருவர் அச்யுதனுடைய திருவடித்தாமரையினையாகிய பொன்னில் பேராசையாலே, மற்ற பொருள்களைப் புல்லென மதித்தாரோ, என்னுடைய ஆசார்யராய், ஜ்ஞாநாதிருணபூர்ணராய், கருணைக்கோர் கடலான அத்தகைய ராமாநுஜருடைய திருவடிகளை ஸரணமடைகிறேன்.]

இனியாழ்வார் வைபவம் முற்றிற்று.

2. நாயனாராச்சார்பிள்ளை அருளிய சரமோபாய நிர்ணயம் முழுவதும்

3. பெரியதிருமுடியடைவு:-ஸ்ரீமத்சுவேத்யமார்க்கு ப்ரதிஷ்டாபநாசார்யோபயவேத்யாந்தாசார்ய துர்ஸநஸ்தாபனாசார்ய பரம ஹம்ஸபரிவ்ரஜகாசார்யோபய விபூதி நாயகரான் எம்பெருமானார்க்குத் திருவவதாரஸ்துலம் தொண்டைமண்டலத்தில் பெருமாள் கோயிலுக்கு ஸ்ரானபுராகத்தில் இருக்கிற ஸ்ரீபெரும்புதூர்; திருநடைத்தீரம் கவியகம் சகாப்தம் தொள்ளாயிரத்து முப்பத்தொன்பதுக்குமேல் (?) பிங்கள வருஷம் சித்திரை மாஸம் பதின்மூன்றாம் தேதி வியாழக்கிழமை பூர்வபகைத்தில் பஞ்சமி, திருநடைத்தீரம் திருவாதிரை, ஆயுஷ்மாந்தாமயோக்யம், பக்தரகரணம், கர்க்கடகலக்னம்.

ஸ்லோகம்.

யத்யாவதாராந்மதுரா முராரே ராமஸ்ய ஸாகேதபுரி

ச யத்யவதி

தத்யா யதிந்த்ரஸ்ய க்ருபாஸ்ரயஸ்ய புண்யோத்தரா

பூதபுரி பூபூவ ||

[கண்ணனின் அவதாரத்தால் மதுரையைப்போலவும், ராமனின் அவதாரத்தால் அயோத்தியைப்போலவும், கருணைக்கோர் இருப்பிடமான யதிராஜருடைய அவதாரத்தால் ஸ்ரீபெரும்புதூர் மிகப் புண்ணியமான நகரமாயிற்று.]

என்கிற ஸ்லோகார்த்த விவரணமான திவ்யாவதாரம். ஸேஷாம்ஸம். திருத்தகப்பனார் ஸர்வக்ரது கேஸவதீக்ஷிதர். திருத்தாயார் காந்தி மதி அம்மையார். திருத்தமக்கையார் நாச்சியாரம்மன். குடி ஆஸூரி. குலம் வடமாள். ஹாரீதகோத்ரம் யஜுஸ்ஸாகை. ஆபஸ்தம்ப ஸூத்ரம். ஜாதகர்மநாமகரண சௌனோபநயகுதி ஸத்தகர்மங்களும் வேத்யாத்தியயன தித்யாநுஸந்தானங்களுக் ஸாதித்தருளிநார் திருத்தகப்பனார். சாத்தின திருநாமம் இவையாழ்வார். இவர்க்கு சாஸ்த்ரங்கள் விண்ணப்பஞ்செய்தவர் யாதவப்ரகாசர். அப்போதிவர் ஊமைக்கும் ப்ரஹ்மரக்ஷஸ்ஸுக்கும் மோஷம் ஸாதித்தருளிநார். இவர்க்கு ஹிதப்ரவர்த்தகர் திருக்கச்சி நம்பி. கைங்கர்யம் ப்ரதிதினமும் தேவப்பெருமானுக்குத் திருமஞ்சனம், மதுராந்தகத்திலே சக்ரவர்த்தித்திருமகனார் ஸந்நிதியில் இவர்க்குப் பெரியநம்பி

தாப: புண்ட்ரஸ் தத்யா நாம மந்த்ரோ யாக்யஸ்சபஞ்சம: |
அம் பரமஸம்ஸ்காரா: பாரமைகாந்த்யஹேதவ: ||

](1) சக்ராதித்யாரணமான தாபஸம்ஸ்காரம் (2) ஊர்த்துவ புண்ட்ரத்யாரணம் (3) த்யாஸ்யநாமம் (4) மந்திரோபதேசம் (5) திருவாராதனம் என்னும் (இவ்வைந்து) மேலான ஸம்ஸ்காரங்களும் பரமைகாந்தி நிலையை விளைப்பவை.] என்கிற ஸ்லோகார்த்தவிவரணமான சக்ராங்கநமும், திருமண மீசூர்ணங்களும் ராமாநுஜனென்கிற த்யாஸ்யநாமமும், மீ அஷ்டாஷ்டீமஹாமந்த்ரமும், த்வயசரமஸ்லோகங்களும், மந்த்ர ப்ரதிபாத்தியனான பேரருளாளப்பெருமானையும் ஸாதித்தருளி அநந்தரம் பெருமாள் கோயிலுக்கு எழுந்தருளி திருமாலை, திருப்பள்ளி யெழுச்சி, திருப்பாவை, நாச்சியார்திருமொழி, பெரியாழ்வார் திருமொழி முதலான ஈராயிரமும் ஸாதித்தருளிநார். தத்யநந்தரம் இவர் திருவனந்தஸரஸ்ஸுதீரத்தில் பேரருளாளர் ஸந்நிதியிலே சதுர்த்த்யாஸரமஸ்ஸ்காரம் பண்ணியருளிநார். அப்போது இவர்க்கு தேவப்பெருமாள் யதிராஜரென்னும் திருநாமஞ்சாத்தியருளிநார். தத்ஸமயத்திலே பூரகியநேயரான த்யாஸரதியும் ஸகேதாரான கூரத்தாழ்வானும் வந்து இவரை ஆஸ்ரயித்தார்கள். பின்பு யாதவப்ரகாசரும் வந்து ஆஸ்ரயித்தார். அவருக்கு த்யாஸ்யநாமம் கோவிந்ததாஸரென்று திருநாமம் சாத்தியருளிநார்,

நம்பெருமாள் உபயவிந்ருதிகளுக்கும் யதிராஜரைப் பட்டங் கட்டி உடையவரென்று திருநாமம் சாத்தியருளிநார். இவர்க்குத்

திருவரங்கப்பெருமானரையார் பெரியதிருமொழியும் திருவாய்மொழியும் மூலம் கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு வ்யாக்யானம் ஸாதித்தருளி மஞ்சள் காப்பு கைங்கர்யத்துக்குத் திருவுள்ளமுகந்து, தீவயார்த்தம் ஸாதித்தருளி லக்ஷ்மணமுனி என்கிற திருநாமமும் சாத்தித் தம்முடைய திருத்தம்பியாரான சொட்டை நம்பியை இவர் திருவடிகளில் ஆஸ்ரயிப்பித்தருளினார், பெரிய நம்பி தம்முடைய குமாரரான புண்டரீகாஷ்டரை இவர் திருவடிகளிலே ஆஸ்ரயிப்பித்தருளினார், திருக்கோட்டியூர் நம்பி திருமந்தாரார்த்தமும் எம்பெருமானார் என்கிற திருநாமமும் சரமஸ்லோகார்த்தமும் ஸாதித்தருளி, தம்முடைய குமாரரான தெற்காழ்வானை இவர் திருவடிகளிலே ஆஸ்ரயிப்பித்தருளினார். திருமாயாண்டான் பெரிய திருமொழி திருவாய்மொழி முதலான நாலாயிரத்துக்கும் வ்யாக்யானங்கள் ஸாதித்தருளி, சடகோபன் பொன்னடி என்கிற திருநாமம் சாத்தி, தம்முடைய குமாரரான சுந்தரத்தோளுடையாரை இவர் திருவடிகளிலே ஆஸ்ரயிப்பித்தருளினார். பெரிய திருமலைநம்பி ஸ்ரீமத்ராமாயண வ்யாக்யானம் ஸாதித்தருளி, கோயிலண்ணென்கிற திருநாமம் சாத்தி, தம்முடைய குமாரரான பிள்ளை திருமலை நம்பியையும், மருமக்களான எம்பாரையும், கோவிந்தப்பெருமானையும் இவர் திருவடிகளிலே ஆஸ்ரயிப்பித்தருளினார். ஆகையாலே எம்பெருமானார்க்கு ஆசார்யர் ஐவர். ஸ்ரீபுராஷ்யமருளிச்செய்கையாலே ஸ்ரீபுராஷ்ய காரரென்று ஸாரதை, திருநாமம் சாத்தினார். ஆதிசேசவப்பெருமாள் சாத்தின திருநாமம் புகழ்புரீஸர். திருவேங்கடமுடையான் சாத்தின திருநாமம் தேஸிகேந்த்ரர். ஆக இவர்க்குத் திருநாமங்கள் பதினொன்று. அவை இளையாழ்வார், ராமாநுஜர், யதிராஜர், உடையவர், லக்ஷ்மணமுனி, எம்பெருமானார், சடகோபன் பொன்னடி, கோயிலண்ணன், ஸ்ரீபுராஷ்யகாரர், புகழ்புரீசர், தேஸிகேந்த்ரர் என்பனவாம். பின்னும் விசேஷ திருநாமங்கள் — யதீந்த்ரர், யதிசுலதாயர், யதிஸார்வபுளமர், யதிசக்ரவர்த்தி, யதிபதி, யதிநாதர், யோகீந்த்ரர், க்ருபாமாத்ரப்ரஸந்நாசார்யர். இவர் செய்தருளின க்ரந்தங்கள் ஸ்ரீபுராஷ்யம் வேத்யாந்தஸாரம், வேத்யாந்ததீபம், வேத்யார்த்தஸங்க்ரஹம், கத்யத்யம், உடையவர் நித்யம், கீதாபுராஷ்யம். இவரே யஜ்ஞமூர்த்தி முதலான மாயாவாதி, களை ஜயித்து திக்ஷிஜயார்த்தம்

மாக பூப்ரத௃ஷிணம் பண்ணினார். திருவேங்கடமுடையானுக்கு வஷஸ்த்ஸ்தலத்தில் அலர்மேல் மங்கை நாச்சியாரை எழுந்தருளப் பண்ணி, திருவாழி திருச்சங்குகளும் சாதித்தருளினார்; ஆகையாலே திருவேங்கடமுடையானுக்கு மாமனருமாசார்யருமானார். திருக்குறுங்குடி நம்பிக்கு த்ஃவயோபதேஃஸம்பண்ணி, ராமாநுஜ நம்பி என்று த்ஃஸ்யநாமம் சாதித்தருளினார். ஆகையாலே அவருக்கும் ஆசார்யரானார், ஸுல்தான் த்ஃருஹத்திலே எழுந்தருளியிருந்த செல்வப்பிள்ளையை எழுந்தருளப்பண்ணிக்கொண்டு வந்து திருநாராயண ஸ்வாமி சேர்த்தியிலே எழுந்தருளப்பண்ணி, தாமங்கே அர்ச்சாவதாரமாய் நின்றார். லோகோபகாரார்த்தமாக ஸாளக்ஃராமத்திலே வடுகநம்பிக்குத் திருவடிகளும் ஸ்ரீபாததீர்த்தமும் ஸாதித்தருளினார். இப்படி ஸர்வரக்ஷகரான பெருமாள்களுக்கும் அவர்களுக்குத் திருவுள்ளமான கைங்கர்யங்களும் செய்தருளிப் பரமதநிரஸனம் ஸ்வமதஸ்தாபனம் பண்ணுகையாலே இவர் திருநாமத்திலே த்ஃரஸனம் விளங்கிற்று. இவர் திருவடிகளில் ஆஸரயித்த முதலிகள்

ஏகாந்திபி, த்ஃவாத்ஃஸபி, ஸ்ஸஹஸ்ரை:

பீடே, ஸ்சதுஸ்ஸப்ததிபி, ஸ் ஸமேத: |

அந்யைரநந்தைரபி விஷ்ணுபக்தை:

ஸ்ரீரங்க, ஆஸ்தே யதிஸார்வபௌம: ||

[யதிராஜரான உடையவர் பன்னிராயிரம் ஏகாந்திகளாலும், எழுபத்துநாலு ஸிம்ஹாஸநாதிபதிகளாலும், மற்றும் கணக்கற்ற விஷ்ணுபக்தர்களாலும் நன்கு ஸேவிக்கப்பட்டவராய் ஸ்ரீரங்கத்தில் எழுந்தருளியிருக்கிறார்] என்று சொல்லுகிறபடியே ஏகாந்திகள் பன்னிராயிரவரும், ஸிம்ஹாஸனஸ்த்ஃரான ஆசார்ய புருஷர் எழுபத்துநாலவரும், ஜீயர்களெழுநூறுபேரும், சாத்தின கொத்தம்மையார்களும், சாத்தாத கொத்தியம்மையார்களும், சாத்தின முதலிகளும், சாத்தாத முதலிகளும், பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸர் முதலான திருநாமதாரிகளும், பொன்னாச்சியார் முதலான திருநாமதாரி ஸ்திரீகளும் அஸங்க்யேயர்.

அதில் ப்ரதான சிஷ்யர் முதலியாண்டான், கத்தாடையாண்டான், மாருதிப்பெரியாண்டான், மாருதில்லா மாருதிச் சிறியாண்டான், ஈஸ்வராண்டான், ஜீயராண்டான், ஆண்டு கொண்டான், ஆள்கொண்டான், ஈயண்ணியாண்டான், சேட்ட லாராழ்வான், ஸோமாசியாண்டான், கூரத்தாழ்வான், தெற்காழ்வான்; நெய்யுண்டாழ்வான், ஈயண்ணிப்பிள்ளையாண்டான், மிளகாழ்வான், அநந்தாழ்வான், கோமடத்தாழ்வான், வேதாந்தியாழ்வான், மாடபூசையாழ்வான், அம்மங்கியாண்டான், கிடாம்பியாழ்வான், உக்கலாழ்வான், - அரணபுரத்தாழ்வான், உருப்புட்டு ராழ்வான், சொட்டைநம்பி, பிள்ளைதிருமலைநம்பி, தொண்டனூர் நம்பி, மருதூர்நம்பி, மழவூர்நம்பி, திருக்குறுங்குடிநம்பி, முடும்பை நம்பி, ஸ்ரீபராங்குஸநம்பி, ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்நம்பி. வடுகநம்பி, வங்கிபுரத்துநம்பி, செடியெடுத்தநம்பி, சொக்கத்தூர்நம்பி, வங்கி புரத்தாச்சி, புண்டூரீகாஷர், ஸ்ரீபராங்குஸபட்டர், சிறுப்பள்ளி தேவராஜபட்டர், ஸ்ரீகோவிந்தபட்டர், நம்பியூரில் ஸ்ரீரங்கராஜ பட்டர், உள்ளூரில் பெரியபெருமாள்பட்டர், வரத்தரும் பெருமாள் பட்டர், ஏம்பார், சிறியகோவிந்தப்பெருமாள், சுந்தரத்தோளுடையார், திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான். ஆர்க்காட்டுப் பிள்ளான், ராமாநுஜம்பிள்ளான், திருமலைநல்லான், வங்கிபுரத்தாச்சான், கோமாண்டுராச்சான், கிடாம்பியாச்சான், கொங்கிலாச்சான், ஈச்சம்பாடியாச்சான், கணியனூர் சிறியாச்சான், மஞ்சப்பூர் சிறியாச்சான், என்னாச்சான், எச்சான், ஆஸூரி ஆதிசேகரவப் பெருமான், கிடாம்பிப் பெருமாள், மஹாமுனிப்பெருமாள், அம்மங்கிப் பெருமாள், பிள்ளை திருநறையூரையர், பிள்ளை ராஜமஹேந்தரப் பெருமாளையர், பிள்ளை திருநாராயணபுரத்தையர், பிள்ளை திருக்குறுங்குடியையர், பிள்ளை திருவாய்மொழியையர், திருவரங்கப்பெருமாளையர், ஆழ்வார்திருவரங்கப்பெருமாளையர், ராஜநாராயணப் பெருமாளையர், திருமாலிருஞ், சோலையையர், திருக்கண்ணபுரத்தையர், திருவரங்கத்தமுதனார், ஈயண்ணிப்பிள்ளை, கோமாண்டுர்ப் பிள்ளை, தேவராஜப்பிள்ளை, தோழப்பாப்பிள்ளை, ஸ்ரீஸாலக்ராமையர், பெரியையர், சிறியையர், ஏறுதிருந்தியப்பன், தந்தையப்பன், மணல் பாக்கம்ப்பன் ஆகிய இத்தனைபேரும் ஆசார்யபுருஷர்கள். அருளாளப்பெருமானெம்பெருமானார் ஜீயர், திருவெள்ளறை ஜீயர், ஈச்சம்பாடி ஜீயர், ஆள்கொண்டவில்லி ஜீயர், ஸ்ரீகோவிந்த ஜீயர், குன்றத்தூர்ஜீயர், நம்பெருமாள் கோவில் ஜீயர், இவர்கள் முதலான ஜீயர்கள் எழுநூறுபேர்கள். திருமஞ்சனமெடுக்கும் துய்யமுனிவேழம், ஆ-48

ஸ்ரீபண்டாரம் காக்கும் திருவரங்கமானிகையார், ஆண்டவர், அரியவர், ஆண்டவென்மாயவர், வைத்தமாநிதி, ஆதியார்பிள்ளை, நம்பெருமாள். திருமேனிகாக்கும் சடகோபன், ராமாநுஜர் திருமேனிகாக்கும் பராங்குஸர், திருப்பதிகளில் ஸ்ரீ கார்யங்கன் பண்ணும் ஏகாந்திகள் முதலானவர்கள் பன்னிராயிரம். காராஞ்சி சோமயாஜியார், அணியரங்கத்தமுதனார், அலங்காரர், திருவேங்கடவர், நம்பி குறுந்தேவர், ஸ்ரீதரபண்டிதர், நத்தத்தில் முதலிகள் மூவர், அழகியமணவாளப் பெருமாள் தாஸர், திருவேங்கட தாஸர், பேரருளாள தாஸர், பாண்டியநாட்டில் முதலிகள் மூவர், நம்பி கருந்தேவர், மகிழலங்கார தாஸர், ஸ்ரீபராங்குஸதாஸர், பெரியகோயில் வள்ளலார், நத்தத்து முதலிகள் மூவர், யதிரை தாஸர், யதிராஜதாஸர், ராமாநுஜதாஸர், பருத்திக்கொல்லையம்மாளயங்கார் முதலான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அஸங்க்யர்; குருகை நம்பிதாஸர், குலஸேகரதாஸர், பட்டர்பிரான்தாஸர், நாராயண தாஸர், ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் தாஸர், பகவல்லிதாஸர், ஸ்ரீகோவர்த்தனதாஸர், திருவழுதி வளநாட்டுதாஸர் முதலான சாத்தாத வைஷ்ணவர்கள் அஸங்க்யர்; பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸர், வண்டர், சுண்டர், பிள்ளையுறந்தையுடையார், பிள்ளை ராமாநுஜ வேளக்காரர்; ஜகந்தாத், ப்ரஹ்மராயர், ஸேனாதாத், ப்ரஹ்மராயர், தொண்டைமான் சக்ரவர்த்திமுதலான திருநாமதாரிகள் அஸங்க்யேயர். உக்கலம்மாள், பருத்திக்கொல்லையம்மாள், அம்மங்கியம்மாள், கோமடத்தம்மாள், கோமாண்டுரினாயவில்லி, திருவனந்தபுரத்தம்மை, திருவண்பரிசாரத்தம்மை, திருவாட்டாற்றம்மை, மன்னார்கோயில் பொரத்தம்மை, திருப்பதியில் ஸ்ரீகாரியம் ஆரியூரம்மை, நாயகத்தேவியார், சிறியபெருந்தேவியார், பெரியபெருந்தேவியார், திரிபுராதேவியார், கொங்கிற் பெரியபிராட்டியார், ஸ்ரீபெரும்புதூரம்மை, திருவரங்கத்தம்மை, திருக்கோட்டியூராண்டாள், கூரத்தாண்டாள், தேவகி பிராட்டியார், அத்துழாய், அம்மங்கி, இன்னிளவஞ்சியார், ஆசூரியம்மாள், சூடிக்கொடுத்தாள், பொன்னாச்சியார் இவர்கள் முதலான அம்மையார்கள் அஸங்க்யேயர்.

இவர்களில் வைத்துக்கொண்டு எம்பெருமானுக்கு அந்தரங்குசிஷ்யர் கூரத்தாழ்வான், முதலியாண்டான், கந்தாடையாண்டான், எம்பார், வங்கிபுரத்துநம்பி, வடுகநம்பி, திருவரங்கத்தமுதனார், திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளான், ஆள்கொண்ட வில்லிஜீயர், அருளாளப்பெருமாளெம்பெருமானார் ஜீயர், புண்டரீ

காஷார், தெற்காழ்வான், சுந்தரத்தோளுடையார், சொட்டைநம்பி, பிள்ளை திருமலைநம்பி, திருமலை நல்லான், பிள்ளை திருநறை யூரையார், ஐயங்கார், குருகைநம்பி துாஸர், அநந்தாழ்வான், பிள்ளையுறங்காவில்லிதூஸர், அத்துழாயம்மன், கூரத்தாண்டான், திருக்கோட்டியூராண்டான், தேவகிபிராட்டியார், பருத்திக்கொல்லை யம்மாள், கொங்கில் பெரியபிராட்டியார், திருநறையூரம்மை, அம்மங்கியம்மாள், பொன்னாச்சியார். இவர்களில் எம்பெருமா னார்க்கு ஆண்டானும், ஆழ்வானும் துண்டூபவிதரங்களாயிருப் பார்கள். கத்தாடையாண்டான், எம்பார், வங்கிபுரத்துநம்பி, வடுக நம்பி, அருளாளப்பெருமானெம்பெருமானார் ஜீயர், இவர்கள் ஐவரும் பஞ்சரத்னங்களாயிருப்பார்கள். திருவரங்கத்தமுதனார், திருக் குருகைப்பிரான் பிள்ளான், புண்டூரீகாஷார், தெற்காழ்வார், சுந்த ரத்தோளுடையான், பிள்ளை திருமலைநம்பி, திருமலை நல்லான், ஆள் கொண்ட வில்லி ஜீயர், பிள்ளையுறங்காவில்லிதூஸர் ஆகிய இவ ரொன்பது திருநாமமும் நவரத்னங்களாயிருப்பார்கள். இனி அம்மங் கர்களில் நவரத்னங்கள்:—அத்துழாயம்மன், தேவகிபிராட்டியார், திருக்கோட்டியூராண்டான், கூரத்தாண்டான், அம்மங்கியம்மாள், பருத்திக்கொல்லையம்மாள், கொங்கில் பிராட்டியார், திருநறை யூரம்மை, பொன்னாச்சியார். இவர்களில் மிகவும் அத்யந்தாத் தரங்குடிகள் கூரத்தாழ்வான், முதலியாண்டான், எம்பார், வங்கி புரத்துநம்பி, வடுகநம்பி, அருளாளப்பெருமானெம்பெருமானார் ஜீயர். இவர்களுக்குக் கைங்கர்யம்:—கூரத்தாழ்வானுக்கு ஸ்ரீகோஸ ப, ண்டூரம், உக்ரராணமடம், ஸர்வாத்யக்ஷபானுபத்யம். முதலியாண்டானுக்குக் கைங்கர்யம் திருமண்காப்புக்கும், திருவா ராதனைக்கும் பரிசாரகமும், திருவடிநிலைகள் ஸமர்ப்பிக்கவும். எம்பாருக்குக் கைங்கர்யங்கள் திருமேனி திருவடிகள் பிடிக்கவும், எண்ணெய்க்காப்பு சாத்தவும், திருப்பரியட்டங்கள் திருத்தவும், திருக்கை ஸமர்ப்பிக்கவும், திருப்படுக்கை சோதிக்கவும், திருமேனி காவல் முதலான கைங்கர்யங்கள். அருளாளப்பெருமானெம்பெருமா னுக்குக் கைங்கர்யம் திருவாராதனம். வங்கிபுரத்துநம்பிக்குக் கைங் கர்யம் தளிகை பண்ணவும்; வடுகநம்பிக்குக் கைங்கர்யம் பாலமுது திருத்தி ஸமர்ப்பிக்கவும், திருமேனிக்காவலும். இப்படி எல்லாருக்கும் ஸ்வரூபோபாய புருஷார்த்தங்களை நியமித்துக்கொண்டு எம்பெரு மானார் ஐக்யதூசாரியராய் யதிஸார்வபௌமராய், நம்பெருமாள் கோயிலிலே நூற்றிருப(த்தைந்)து திருநக்ஷத்திரங்கள் எழுந்தருளி யிருந்தார். இவர்க்குத் தீர்த்த, திவஸம் துர்மதி (?) வருஷம் மாசி மாஸத்தில் சுக்லபக்ஷத்தில் துஸமி. இவர்க்குத் தனியன்;— “யோநித்யம்” இத்யாதி.

4. நாலூராச்சான்பிள்ளை அருளிய சரமோபாயதாத்பர்யம் முழுவதும்.— அடுத்தபடி அச்சிடப்படுகிறது.

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நமः
நானூராச்சான் பிள்ளை அருவிச்செய்த
சரமோபாய தாத்பர்யம்

சரமோபாய தாத்பர்யம் யதிந்த, ர விஷயே⁵கரோத் |

யஸ்தமார்யவரம் வந்தே³ தேவராஜாஹ்வயம் கு⁴ரும் ||

[யதிராஜர் விஷயமாக 'சரமோபாய தாத்பர்யம்' எனும் நூலை அருளிய ஆசார்ய ஸ்ரேஷ்ட²ரான தேவராஜரெனும் நானூராச்சான் பிள்ளையை வணங்குகிறேன்.]

ப₄க₃வத் ப்ராப்தி ப்ரதிப₃ந்த₄கமான ஸம்ஸாரத்தில் அருசி பிறந்து, ப₄க₃வச்சரணாரவிந்த₃ ப்ராப்தி ரூபமான மோக்ஷத்தில் இச்சை₂ பிறந்த அதி₄காரி தத்ஸித்த₃யர்த்த₂மாக, சரம பர்வமான எம்பெருமானாபி₄மானத்திலே ஒதுங்கி, தத்₃விஷய ப்ரபத்தி நி₁ஷ்டை₂யை உடையவனாயிருக்கவேணும், ப₄க₃வத் ப்ராப்தி ரூப மோக்ஷத்தைப்பெறுகைக்கு உடலாக வேத்யாந்தங்களிலே கர்மாத்யுபாய சதுஷ்டயத்தைச்சொல்லிப் போராநிற்க, அதை விட்டு, அதில் லகு₄வான சரம பர்வவிஷயத்தில் ப்ரதிபத்தியைப் பேற்றுக்குடலாக அவலம்பி₃க்கும்படி எங்ஙனே? என்னில்:—

யத்யத,ாசரதி ஸ்ரேஷ்ட₃ஸ் தத்ததே₃வேதரோ ஜந: |

ஸ யத்ப்ரமாணம் :குருதே லோகஸ்தத,நுவர்த்ததே ||

[கீதை 8-21]

[சிறந்தவன் எது எதை அனுஷ்டி₃க்கிறானோ அது அதையே மற்ற ஸாமான்ய மனிதனும் பின்பற்றுகிறான். அவன் எந்த அளவுக்கு அனுஷ்டி₃க்கிறானோ அதையே உலகம் பின்பற்றுகிறது] என்கிற கணக்கிலே ஜ்ஞானாதி₄கரான நம் பூர்வாசார்யர்கள் யாதொன்றை அனுஷ்டி₃த்தார்கள், யாதொன்றை அதற்கு ப்ரமாணமாக அங்கீ₃கரித்தார்கள், அவை இரண்டுமேறே பின்புள்ள அஸ்மத்யாதி₃களுக்கு க்₃ராஹ்யங்கள்.

கர்ம ஜ்ஞாநம் ச ப₄க்தி: ப்ரபத,நமிதி ச

ப்ராப்யஸித்த₃யர்த்த,மேதாந்

ஆலோச்யாலோச்ய ஹேதூந்

புநரிஹ ஸுதராம் தே₃ஷ த்₃ருஷ்டிம் வித,ாய |

கர்த்தும் ஸக்தா ந பூர்வே

யதிவரசரணத்வந்த்வ மூர்த்தாபிபுத்தா:

தத்காருண்யாபிமாநாத்

ததது ச குரவோ முக்திமாப்தா மஹாப்தா: ||

[பரம ஆப்தர்களான பூர்வாசார்யர்கள்-கர்மயோக்யம், ஜ்ஞாதயோக்யம், புக்தியோக்யம், சரணாகுதி என்னும் மோக்ஷப்ராப்திக்கு உறுப்பான உபாயங்களைத் திரும்பத்திரும்ப ஆராய்ந்த விடத்தில், அவை ஒவ்வொன்றும் குற்றமுடையவை என்று உணர்ந்து அவற்றை அனுஷ்டிக்காதவர்களாய், யதிராஜருடைய திருவடி ஸம்பந்தத்தையும் திருமுடி ஸம்பந்தத்தையும் உடையவர்களாய், அவருடைய கருணையினாலும் அபிமானத்தாலும் முக்தியடைந்தார்கள்] என்று கர்ம ஜ்ஞான பக்தி ப்ரபத்திகளாகிற உபாய சதுஷ்டயத்தையும் பேற்றுக்கு உடலாகப் பற்றலாமோ என்று உணர்ந்துணர்ந்து பார்த்த இடத்தில் ஸ்வரூப விருத்தத்தவதுஸ்ஸகத்வ விஸ்வாஸ பூயஸ்த்வாதி தோஷங்களைக் காண்கையாலே, 'இவைகளெல்லாம் அருந்தேவைகளாயிருந்தது' என்று பரித்யஜித்து, எம்பெருமானார்க்கு முன்புள்ள ஆசார்யர்களும் பின்புள்ள ஆசார்யர்களும், தாங்கள் ஜ்ஞாநாதிகருமாய் ப்ரமாணிகாக்ரேஸரருமாய் இருக்கையாலே, பரம காருணிகராய் ப்ரபன்ன ஜன கூடஸ்தரான எம்பெருமானாருடைய திருவடிகள் ஸம்பந்தத்தையும், திருமுடி ஸம்பந்தத்தையும் பெற்றுடையராய், எம்பெருமானாருடைய காருண்ய ப்ரவாஹ ஜனிதமான அபிமானத்தாலே பேறு பெற்றார்களிறே. பூர்வர்களுடைய அனுஷ்டானத்தைப் பிடித்து நடத்தும்போது அது ப்ரமாண புரஸ்ஸரமாகாவிடல் நிரஸ்தகோடியில் அந்தர்பூனியாதோ? என்னில்:—

“தூர்மஜ்ஞ ஸமய: ப்ரமானம்” [ஆபஸ்தம்பதூர்மம்]

[தூர்மம் அறிந்தவர்களின் அனுஷ்டானமே (வேதங்களைக் காட்டிலும்) முக்கியமான ப்ரமானம்] என்றும் “மேலையார் செய்வனகள்” என்றும் சிஷ்டாசாரமே ப்ரபல ப்ரமானமாகச் சொல்லக்காண்கையாலே ப்ரமாண வித்துத்யாயிருக்கும். இவர்களனுஷ்டானம் ப்ரமாணாநுகுண்மாயல்லதிறாதிறே.

வித்யஸர்ச வைதிக்காஸ்த்வத்ய க்யம் பீரமநோநுஸாரிண:

[ஸ்தோ-ர20]

[வேதவிதிகளும் உன் அடியார்களுடைய ஆழ்ந்த திருவுள்ளத்தைப் பின்பற்றி நிற்கின்றன.] என்றதிறே. இதுக்கு

மேலே முக்த கண்ட, மாக ப்ரமாணமுண்டாகில் முக்த்யமன்றோ
வென்னில்: அது தானுமுண்டு. எங்ஙனே? என்னில், ஸ்ரீஸாஸ்த்ரத்
திலே பெரிய பிராட்டியைக் குறித்து ஈஸ்வரன் தன்னுடைய
அவதார வைபவத்தைச் சொல்லுகிற இடத்திலே,

லக்ஷ்மீ:—

ஸம்ய குக்தம் த்வயா விஷ்ணோ ஜந்மநாம் தவ வைபவம் |
த்வதாசார்யாவதாரத்வ ப்ரகாரமபி மே வத, ||
த்வயாசார்யாவதாரஸ்து கிமர்த்தம் க்ரியதே ப்ரபே, |
க்ருதஸ்யாப்யவதாரஸ்ய ப,லம் வா கிமவாப்யஸி ||
இதி ப்ருஷ்டோ மஹாலக்ஷ்மயா ப,க,வாந் புருஷோத்தம: |
குருருபாவதாரஸ்ய மாஹாத்மயம் வக்துமுத்யத: ||

ஸ்ரீப,க,வாந்:-

ஸாது, ப்ருஷ்டஸ்த்வயா தே,வி ஸாராம்ஸ: ஸாரவித்தமே
ஸ்ருணு வக்ஷ்யே மதாசார்யஜந்மநோ வைபவம் தவ ||
ஸம்ஸார ஸாக்ரே மக்,நாந் சேதநாநுஜ்ஜிஹீஷ்யா |
ஸ்ருதி ஸ்ம்ருதி புராணாநி சேதிஹாஸா: ப்ரத,ர்ஸிதா: ||
தேந மார்க்கேண கேநாபி முக்திர் லப்த,ா ந பூ,தலே |
ததோ விப,வ ருபேண ஜந்மாநி ஸுப,ஹூநி மே ||
ஜாதாநி தே,வி! தத்ராபி மோக்ஷார்த்தி, கோபி நாப,வத் |
வேதாந்தே விவிதே,பாயா ப,க்த்யாத்யா விஹிதா மயா |
தேஷ்வப்யஸக்தா,ஹ்யாத்மாநஸ் ஸம்ஸரந்தி புந: புந: |
ஏவம் ப,ஹுவிதே,பாயேஷ்வநிஷ்பந்நப,லேஷ்வஹம் ||
ஸதாசார்யஸ்வருபேண ஜநித்வா ஸர்வசேதநாந் |
வ்யூஹ க்,ராஹம் க்,ருஹித்வைவ க்,மிஷ்யாமீத்யசிந்தயம் ||
ஏவம் ஸம்சிந்தய பத்,மாக்ஷி! கு,ரு ருபேண வை புரா |
அவதிர்ணோ ஜநாந் காம்ஸ்சித் ப,வாத,ப்யுத்த,ரம் ரமே ||
இத: பரம் சாபி கரிஷ்யதே மயா
யத,ாபுரா தே,வி ஜநி:க்ருதா தத,ா |
கு,ரு ஸ்வருபேண நிமக்,நசேதநாந்
ஸமுத்த,ரிஷ்யாமி நிஜப்ரப,ாவத: ||

லக்ஷ்மீ:—

கஸ்மிந் குலே புவாந் விஷ்ணோ கரிஷ்யதி குரோர்ஜநிம் |
கஸ்மிந் யுகே டுவதீர்ணஸ்த்வம் புவிஷ்யஸி வது ப்ரபோ ||

ஸ்ரீபுகுவாந்:—

அஹமாசார்ய ரூபேண புவிஷ்யாமி யுகே யுகே |
தத்ராபி யோகிநாம் பும்ஸாம் குலே மஹதி ஜந்ம மே ||
விஸிஷ்ய மே தே,வி கலௌ யுகே, குரோர்
ஜநிர் புவிதீர் கலுஸத்குலே ரமே |
த்ரித,ண்ட, காஷாயபடோர்த்,வபுண்ட்,ரபாக்
புவிஷ்யதீ ஸா ஹி ஸுஸிஷ்ய பூயஸீ ||

ஸர்வோபாய த்ரித்,ராணாம் சேதநாநாம் வராநநே |
மமாபி,மாநாத் ஸர்வேஷாம் முக்திர் குருஸாரீரிண : ||
மத்,பக்தா ஜ்ஞாநபூர்ண யே புவிஷ்யந்தி கலௌ யுகே |
த்ரித,ண்டி,நோபி,மாநாந் மே தே ஸர்வே குரு-
ரூபிண: ||

முக்திப,ாஜோ புவிஷ்யந்தி ஸத்யேநாஹம் ப்ரவீமி தே |
மத்க்ருதோ யோபி,மாந: ஸ்யாதாசார்யத்வே
ஸுப,ாநநே ||

ஸ ஏவ முக்திதே,ா தே,வி புவிஷ்யதி ந ஸம்ஸய: |
குரு ரூபஸ்ய மே நாம்நா ஸமயோ விஜயீ புவேத் ||
யத்காலாத,து பத்,மாக்ஷி ஸமயோ லோபமேஷ்யதி |
குரு ரூபஸ்ய மே ஸக்திம் தத்ர தத்ர நித்யாய வை ||
ஸமயம் ஸங்க்ரஹிஷ்யாமி நாதிலுப்தோ யதா
புவேத் |

மமாசார்யாவதாரே து யேஷாம் பக்திர் புவிஷ்யதி ||
தேஷா மேவ புவேந் முக்திர் நான்யேஷாம் ஸுலப,ா
புவேத் |

அஸ்மிந்நர்த்ததே,ஹி விஸ்வாஸ: ஸர்வேஷாம் ந ஜநிஷ்யதி
மத்கடாகேஷா புவேத்யஸ்மிந் மய்யேவ ப்ரவணோ ஹி ய: |
தஸ்ய தஸ்ய ஹ்ருதி,ஸ்தே,ராயம் புவிஷ்யதி ந ஸம்ஸய: ||

[லக்ஷ்மி தேவியே கேட்கிறாள்:— “எம்பெருமானே! உம்முடைய அவதாரங்களின் பெருமை உம்மால் நன்கு சொல்லப்பட்டது. உம்முடைய ஆசார்யாவதாரத்தின் பெருமையையும் எனக்குக் கூறுவீராக, ஆசார்யாவதாரத்தை நீர் எதற்காக எடுக்கிறீர்? அந்த அவதாரம் எடுப்பதனால் உமக்கு என்ன பயன் உண்டாகும்?” என்று மஹாலக்ஷ்மியால் கேட்கப்பட்ட பிருஷோத்தமனாகிற புகழ்வான் ஆசார்யாவதாரத்தின் பெருமையைக் கூறத்தொடங்கினான். ஸ்ரீபுகழ்வான் கூறுகிறான்:— “ஸாரமானதை அறிந்தவர்களில் சிறந்த தேவியே! பரமஸாரமான விஷயம் உன்னால் நன்கு கேட்கப்பட்டது. என்னுடைய ஆசார்ய அவதாரத்தின் பெருமையைக் கூறுகிறேன் கேட்பாயாக. ஸம்ஸார ஸாக்ஷரத்தில் மூழ்கிக் கிடக்கும் சேதனர்களைக் கைதூக்கிவிடுவதற்காக, ஸ்ருதி, ஸ்மருதி, புராணங்கள், இதிஹாஸங்கள் ஆகியவை என்னால் உபதேசிக்கப்பட்டன. அவைகளைக் கொண்டு எவனும் மோஷைத்தை அடையவில்லை, அதற்குப் பிறகு நான் பல விபுவாவதார ரூபங்களோடு பிறந்தேன். அந்த அவதாரங்களிலும் மோஷைத்தை விரும்புகிறவன் எவனும் எனக்குக் கிடைக்கவில்லை. உபநிஷத்துக்களில் புகழ் முதலான பல மோஷோபாயங்கள் என்னால் விதிக்கப்பட்டன. அவற்றையும் அனுஷ்டிக்கவல்லமையற்றவர்களாய் ஜீவாத்மாக்கள் ஸம்ஸாரத்தில் மறுபடியும் மறுபடியும் பிறக்கிறார்கள். இவ்வண்ணமாகப் பலவிதமான உபாயங்களும் பலனளிக்காதவனாவில், நான் ஆசார்யனாகப் பிறந்து எல்லாச் சேதனர்களுக்கும் வாரிப் பிடியாகப் பிடித்துப் பரமபத்யத்திற்கு எடுத்துப்போக நினைத்தேன். தாமரைத்தடங்கண்ணியான லக்ஷ்மியே! இவ்வண்ணம் நினைத்து ஆசார்யனாக முற்காலத்தில் அவதரித்து, ஸம்ஸாரத்திலிருந்து சில ஜனங்களைக் கைதூக்கி விட்டேன். இனிமேலும் முன்போலவே ஆசார்யனாக அவதரித்து ஸம்ஸாரத்தில் மூழ்கிக் கிடக்கும் ஜனங்களை அவ்வவதாரத்தின் மஹிமைமயினாலே கைதூக்கி விடப்போகிறேன்”. லக்ஷ்மிதேவியே கூறுகிறாள்:— “எம்பெருமானே! ஆசார்யாவதாரத்தை எந்தக் குலத்தில் எடுக்கிறீர்? எந்த யுகத்தில் அவதரிக்கிறீர் என்பதைக் கூறுவீராக” ஸ்ரீபுகழ்வான் கூறுகிறான்:— ‘லக்ஷ்மிதேவியே’ ஒவ்வொரு யுகத்திலும், ஆசார்யரூபத்தோடு நான் அவதரிக்கிறேன். அதிலும் யோகிகளுடைய சிறந்த குலத்திலேயே அவதரிக்கிறேன். குறிப்பாகக் கல்யுகத்தில் திரிதண்ட்யத்தையும், காஷாயவஸ்திரத்தையும், ஊர்த்யவபுண்ட்யரங்களையும் தரித்து, நற்குடியில் சிஷ்யச் செல்வம் மிக்க புகழ்விஷயத்யாசார்யரூபமான அவதாரத்தை எடுக்கப்போகிறேன்.

அழகிய முகத்தை உடையவனே! எந்த உபாயத்திலும் சக்தியற்ற எல்லா ஜீவர்களுக்கும் அந்த ஆசார்யாவதாரத்தில் என் அபிமானத்தாலே மோஷும் உண்டாகப்போகிறது. த்ரிதௌண்டி வேஷத்திலிருக்கும் என்னுடைய அபிமானத்தாலே கலியுகத்திலே அறிவு நிறைந்த எனது புக்தர்கள் பலர் ஆசார்யர்களாகி மோஷ மடையப்போகிறார்கள், இதை நான் ஸத்யம் செய்து கூறுகிறேன். அந்த ஆசார்யாவதாரத்தில் என்னுடைய அபிமானமே மோஷ மளிக்கப்போகிறது. அந்த ஆசார்ய ரூபியான என்னுடைய பெயராலே வைதிகமதம் வெற்றியடையப்போகிறது. எந்த எந்தக் காலங்களில் வைதிகமதம் தளர்ச்சியடைகிறதோ அந்தந்தக் காலங்களில் ஆசார்யரூபியான என்னுடைய ஸக்தியை நிலைநாட்டி வைதிகமதம் அடியோடு அழியாதபடி ரக்ஷிக்கிறேன். என்னுடைய ஆசார்யாவதாரத்திலே எவர்களுக்கு பக்தி உண்டாகிறதோ அவர்களுக்கு மோஷம்கிடக்கும், மற்றவர்களுக்கு அது எளிதன்று. இவ்விஷயத்தில் எல்லோருக்கும் நம்பிக்கை உண்டாகாது. எனது கடாஷத்திற்கு எவன் பாத்திரமாகிறுனோ, எவன் என்னிடமே அன்பு செலுத்துகிறுனோ, அவனவனுக்குத்தான் இவ்வர்த்தம் நெஞ்சிப்படும். இதில் ஐயமில்லை.] என்றிப்படி ப்ரபலப்ரமாணங்களை எம்பெருமான்தானே அருளிச்செய்துவைக்கையாலே முக்த கண்ட,மாக முக்ய ப்ரமாணங்களும் இவ்வர்த்தத்தில் குறைவறக் காண்கின்றன. இவையெல்லாவற்றையும் உட்கொண்டு இந்த ப்ரமாணப்ரதிபாத்யமான அர்த்தங்களைத் தெளிய அறிந்து நம்மாசார்யர்களனைவரும் தந்நிஷ்டையாய், தங்களைப் பற்றினார்க்கும் இத்தையே யோக்யதானுருணமாக உபதேசித்துப் போத்தார்கள்.

இப்படி ஆசார்யாபிமானமே உத்தாரகமென்றும், த்ரிதௌண்டி தூரியாய், ஆசார்யரூபேண தானே அவதரிப்பன் என்றும் கூர்வரனருளிச் செய்கையாலே மற்றும் அவனருளிச்செய்த அர்த்தங்களெல்லாம் எம்பெருமானாரிடத்திலேயாயிற்று நிலைநின்றிருப்பது, ஆகையால் ஆசார்யத்வ பூர்த்தி உள்ளதும் அவரிடத்திலேயேயிறே. அவரபிமானமே நமக்கெல்லாம் உத்தாரகமென்று ஸம்ஸய விபர்யமற நம் பூர்வாசார்யர்களும் அறுதியிட்டார்கள். ஆகையாலே நம் பூர்வாசார்யர்களதுஷ்டானமே நமக்கெல்லாம் ப்ரமாணம் என்பது “த,ரீமஜ்ஜு ஸமயம்” என்னும் ப்ரபலப்ரமாண ப்ரதிபந்தமென்றும் சொல்லிற்றாயிற்று.

இனி சரம பர்வமான எம்பெருமானாரபிமானத்திலே ஒதுங்கி “தேவு மற்றறியேன்” என்னுமதிக்காறிக்கு, புக்தி ப்ரபத்திகளிரண்

டும் படியாவதையொழிக்கும். எங்ஙனே? என்னில்: புக்திதான் ஸ்வயத்தன ஸாத்யமாகையாலும் புக்யவத் பரதந்த்ரமான ஸ்வரூபத்துக்கு ஸ்வப்ரவ்ருத்தி விரோதியாகையாலும், ஸ்வஸ்வாதந்த்ரிய ரூபமான அஹங்காரத்தை வினைவித்து, பாரதந்த்ரிய ஸ்வரூபமான ஆத்ம ஸத்தையை அழிக்குமென்று படியம் பிறக்குமிறே; பாரதந்த்ரிய ஸ்வரூபத்துக்கு அனுருணமாய் புக்யவத்ஸிஷ்ய விஸ்வாஸரூபமான ப்ரபத்த்யுபாயமும் புவமோக்ஷண யோஸ்த்வயைவ ஜந்து: க்ரியதே

ரங்குநிதே! [ர-ஸ்த 2-88]

[ரங்குநாதா! ஒரு ஜீவன் ஸம்ஸாரத்தில் கட்டுப்பட்டிருப்பவனாகவும், மற்றொரு ஜீவன் மோக்ஷத்திற்குரியவனாகவும் உன்னாலேயே செய்யப்படுகிறான்.] என்கிறபடியே பூந்த்ர மோக்ஷங்களிரண்டுக்கும் பொதுவாய் நிரங்குல ஸ்வதந்த்ரான எம்பெருமான் தன்னுடைய ஸ்வாதந்த்ரியத்தாலே மீளவும் ஸம்ஸரிப்பிக்கில் செய்வதென்னென்று படியப்படப்பண்ணும், இப்படி ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிரவ்ருத்தி ஸாத்யமான ப்ரபத்த்யுபாயமும் படியஜநகமாகையாலே, சரமபர்வ நிஷ்டைனுக்கு நெஞ்சில் தங்காது. ஆகையாலே இவ்வதிக்காரிக்கு புக்தி ப்ரபத்திகள் உபாயமன்றென்றும், எம்பெருமானுடைய அபிமானமே உத்தாரகமென்றும் நம் பூர்வாசார்யர்கள் அறுதியிட்டதும்; (ப்ரயாணகாலே) இத்யாதி.

ப்ரயாணகாலே சதுர: ஸ்வஸிஷ்யாந்

பத்யாந்திகஸ்த்யாந் வரதேஹி ஹி வீக்ஷய |

புக்திப்ரபத்தி யதி, துஷ்கரே வ:

ராமாநுஜார்யம் நமதேத்பவாதீத ||

[தன் சரமகாலத்தில் தன் திருவடிவாரத்திலிருந்த நாலு ஸிஷ்யர்களைப் பார்த்து நடாதாரம்மாள் 'புக்திப்ரபத்திகள் உங்களுக்கு செயற்கரியவையாகில் எம்பெருமானாரை ஸரணமாகக்கொள்ளுங்கள்' என்று உபதேசித்தார்.] அதாவது—புக்தி ப்ரபத்திகள் உபாயமல்லாமையாலே நிர்ஹேதுகமாகக் கடைசித்து புவ்யனாக்கிக்கொண்டு போகும் பரமகாருணிகராய் ஸத்யாசார்யரான எம்பெருமானார், இவன் நம்முடையவனென்று அபிமானித்திருக்கும் அந்த அபிமானமே இவனுக்கு ஸம்ஸாரோத்தாரகம் என்றபடி. ஆசார்யாபிமானமே உத்தாரகமென்று ஸ்தோத்ரத்தின் முடிவிலே பரமாசார்யரான ஆளவந்தாரும் அருளிச்செய்தாரிறே. இனி இந்த ஆசார்யாபிமானந்தான் ஸ்வேதரோபாயங்களுக்கு அங்குமோ? ஸ்வதந்த்ரோபாயமோ? என்னில்; உபடியமுமாயிருக்கும்; எங்ஙனே? என்னில்: மஹாவிஸ்வாஸ ரூபயான ப்ரபத்தி

யானது கர்மஜ்ஞான புகுத்திகளாகிற உபாயாத்ரங்களுக்கு, விச்
சேத்யாபாத்யகபாபஹரத்வேத தத்வர்த்தகமான அங்கமுமாய்,

“ஸாத்த்யபுக்திஸ்து ஸா ஹந்தீ ப்ராரப்யதஸ்யாபி பூயஸீ”

[புகுத்தியிலும் சிறந்ததான ப்ரபத்தியானது ப்ராரப்யத கர்மத்தை
யும் போக்கி மோக்ஷமளிக்கும்.] என்கிறபடியே அநிஷ்ட நிவ்ருத்தி
பூர்வகமான இஷ்ட ப்ராப்திக்கு ஸ்வதந்த்ரோபாயமுமாயிருக்குமா
போலே, இதுவும் ஸ்வேதரோபாயங்களுக்கு உபதேஷ்ட்ருத்வப்ர
வர்த்தகத்வாதிஸாலே அங்கமுமாய்,

“தேவமிவாசார்யமுபாலீத” [பரமனைப் போலே
ஆசார்யனை தியானிக்கவேண்டும்.]

“ஆசார்யவாந் புராஷோ வேத்ய”

[ஆசார்யனையுடைய மனிதனே உண்மையை அறிவான்.]

“உபாயோபேயபாவேந தமேவ ஸரணம் வ்ரஜேத்”

[ஆசார்யனையே உபாயமாகவும், உபேயமாகவும் நினைத்து ஸரண
மடையவேண்டும்] என்றித்யாதிகளில் சொல்லுகிறபடியே, இஷ்டா
நிஷ்ட ப்ராப்தி பரிஹாரத்தில் தனக்கு மேலற்ற ஸ்வதந்த்ரோ
பாயமுமாயிருக்கும். புகுத்தி ஸ்வதந்த்ரோபாய மாயிருக்க, ப்ரபத்தி
ஸ்வதந்த்ரோபாயமானாப்போலே, இந்த ஆசார்யாபிமானமாகிற
சரம ப்ரபத்தியும் ஸ்வதந்த்ரோபாயமாய் வந்தது. புகுத்திக்கு அந்
தர்யாமி விஷயம். ப்ரபத்திக்கு அர்ச்சாவதாரம் விஷயம். “சரம
ப்ரபத்திக்கு புகுவதாவதாரமான எம்பெருமானார் விஷயம். ப்ரா
க்ருத விக்ரஹயுக்தராய் எழுந்தருளியிருக்கையாலே, ஸஜாதீய
புத்திபண்ணலாம்படி இருந்ததேயாகிலும், எம்பெருமானாரிடத்
திலே எம்பெருமான் ஸ்வரூபேண நின்று விஸேஷாதிஷ்டானம்
பண்ணுகையாலும், இவ்வர்த்தத்தை ஸ்வயமேவ அருளிச்செய்கை
யாலும் புகுவதாவதாரம் எம்பெருமானார் என்கிற அம்சத்தில்
ஸம்ஸயமில்லை.

ததுக்தம் பஞ்சராத்ரே புகுவதா ஸேநேஸம் ப்ரதி —

“மம ஸ்வரூபம் ஸர்வஸ்மாத் பரஸ்ய ஜகதீஸிதி: |

ஷட்விதம் பரிபூர்ணம் தத் ஸேநேஸ பரிபட்யதே ||

பரத்வவ்யூஹவிபவமந்தர்யாமித்வமேவ ச |

அர்ச்சாசார்யாவதாரௌ துவௌ ஷாட்வித்யம் மே

ப்ரகீர்த்திதம் ||

பூர்வஸ்மாதுபி பூர்வஸ்மாத் ஸுலபே ஹயுத்தரோத்தர: |

தேஷ்வாசார்யாவதரணே காரூண்யம் பரிபூரிதம் ||

ஜ்ஞாநாதி, குணதஸ்தத்ர விஸேஷாதி, ஷ்டி, திர் ப, வேத் |
 ஆஸநந்தவாத், த்யாளுத்வாத் ஜ்ஞாநித்வாத் கு, ரூபாவத: ||
 சரமஸ்யாவதாரஸ்ய கு, ரூபஸ்ய மே ஸத்யா |
 ப்ராப்யத்வப்ராபகத்வே த்யே ஸ்வநிஷ்டே,

ந குணௌ மதௌ |

தஸ்மாந்மத்பாத்யுக்யளம் ஸரண்யம் மோக்ஷகாமிநாம் || ”

[இவ்விஷயம் பாஞ்சராத்ரத்தில் எம்பெருமானால் விஷ்வக்ஷேனரைக் குறித்துச் சொல்லப்பட்டது — “அனைத்திலும் மேலானவனாய், உலகை நியமிப்பவனான எனது ஸ்வரூபக் ஆறு வகையாக நிறைந்துள்ளது என்று சொல்லப்படுகிறது:— (1) பரநிலை, (2) வ்யூஹநிலை (3) விபுவநிலை (4) அந்தர்யாமிநிலை (5) அர்ச்சாவதாரநிலை (6) ஆசார்யாவதாரநிலை என்பவையே எனது அந்த ஆறு நிலைகளாகும். இவற்றில் ஒவ்வொரு முன்னிலையைக்காட்டிலும் ஒவ்வொரு பின் நிலையும் எளியதாகும். இவற்றில் (கடைசியான) ஆசார்யாவதாரத்தில் கருணை நிறைந்துள்ளது. ஞானம் முதலான குணங்களால் அவ்வாசார்யாவதாரத்தில் நான் சிறப்பாக அதிஷ்டித்து நிற்கிறேன். அருக் விருப்பதாகையாலும், கருணைமிக்கதாகையாலும், ஞானியாயிருக்கையாலும், ஆசார்யனாயிருக்கையாலும் கடைசி அவதாரமான ஆசார்யாவதாரத்தில் எனக்கு ப்ராப்யத் தன்மையும், ப்ராபகத் தன்மையும் எப்போதும் இயல்வாயிருப்பவை. வந்தேறியான குணங்களன்று. ஆகையால் மோக்ஷத்தை விரும்புகிறவர்களுக்கு ஆசார்யனான என்னுடைய திருவடியினையே ஸரணமடையத்தக்கது.”] என்று புகுவான் தானே அருளிச் செய்தானிறே. இத்தாலும், எம்பெருமானார் திருவடிகளே ஸம்ஸாரோத்தரணோபாயம்.

இனி ஸ்வதந்திரனாயிருப்பானொரு மஹாப்ரபுவைக்கொண்டு கார்யம் கொள்ளுமவன் அவன் கையைப் பிடித்து வேண்டிக் கொள்ளுமளவில் அவன் இனியனாய் இவன் கார்யம் செய்கைக்கும், ஸ்வதந்த்ரனாய்ச் சீறி உதறி உபேஷிக்கைக்கும் உடலாயிருக்கும்; அந்தப்ரபுதன்னையே காலைப்பிடித்துக் கொள்ளுமளவில், அவன் த்யாபரவஸனாய், உதற மாட்டாமல் அப்போதே கார்யம் செய்துவிடுமோபாதி, சரண ஸ்த்யாநீயரான எம்பெருமானாரைப் பற்றினால் அவன் பரம த்யாளுவாய் இவன் கார்யம் செய்யுமிடத்தில் ஸம்ஸயமில்லையிறே.

லோகே ச பாதபதநம் பாணிஸங்க்ரஹணாத, பி |
 த்யாஹேதுதயா த்ருஷ்டமித்யுக்தம் சரணவிதி ||

[உலகிலும் கையைப்பிடிப்பதைக்காட்டிலும் காவில் விழுவது கருணைக்கு உறுப்பானதாகக் காணப்படுகிறது; இதனாலேயே (த்வயத்தில்) ‘சரணாள்’ என்று சொல்லப்படுகிறது] என்றும்,

“அநதிக்ரமணீயம் ஹி சரணாக்ரஹணம்”

[காலைப்பிடிப்பது தட்டமுடியாத உபாயமன்றோ] என்றும் சொல்லுகிறபடியே சரண க்ரஹணம் அமோகோபாயமிதே.

நம்பெருமாள் பெரிய திருவோலக்கமாக எழுந்தருளியிருக்க, திருவடித்தொழ வந்தவர்கள், எம்பெருமானாரை நோக்கி துண்டுனிடை, தக்காலவர்த்தியான ராஜா, எம்பெருமானாரை துண்டுனிட்டு “எல்லாரும் பெருமானாவிட்டு உம்மையே துண்டுனிடாநின்றார்கள்; இதுக்குப்பொருளாருளிச்செய்யவேணும்” என்ன, “உம்முடைய பக்கலிலே சிலர் கார்யம் கொள்ள வந்தால் அவர்களில் ஒருவன் உடுவரைக் கொண்டு வந்தான். ஒருவன் உம்முடைய பாதுகையைப் பிடித்து நின்றான். இதிலே யாருக்கு நீர் முந்துறக் கார்யம் செய்வீர்? ஆரிடத்திலே உமக்கு ப்ரீதி விளையும்?” என்ன. “காலைப்பிடித்தவனிடத்திலே ப்ரீதி விளையும்?” என்ன, “அப்படியே நாம் நம்பெருமானுக்குத் திருவடிகளாயிருப்போம்; அதனால் நம்மைப் பற்றினார்க்குக் கார்யாம்ஸத்தில் ஒரு குறையுமின்றியிலே அமோகமாசுப்பயலிக்கும்” என்றருளிச்செய்தார்.

உத்தரகமான எம்பெருமானார் திருவடிகளில் ஸம்பந்தம் தேவதாந்தர மந்த்ராத்ர தேஷாஷ ஸ்பர்ஸத்தாலே கலங்கிக் குலையாமல் ஸத்தையுடன் கிடக்கப்பெறில், ஸ்வரூபாலங்காரமான தத்வஜ்ஞானமும், அநந்ய புக்தியும், அந்ய வைராக்யமும் இல்லாவிடிலும், மேல் அந்த ஸம்பந்தத்தாலே உண்டாக்கிக் கொள்ளலாம்: ம்ருதஸஞ்ஜீவினியான எம்பெருமானாரோட்டை ஸம்பந்தம் நிஷித்தாநுஷ்டாநாத்வய லேஸத்தாலே அவர் கைவிடும்படி குலைந்தால் அநர்த்தமே விளைந்து, அத்தால், ஜ்ஞானாதிகள் சிலதுண்டானாற்போலே தோற்றிற்று கிலும் ப்ரயோஜனமில்லையாம், ஸத்யாசார்யரான எம்பெருமானாரோடு ஸம்பந்தமற்ற ஜ்ஞானாதிகளும் இவனுக்கு அவத்யகரமாய்த் தலைக்கட்டும்; அவத்யகரமாகையாவது — புக்யவந்திக்ரஹத்தை விளைத்து யாவத்யாதம்பாவி நரகத்திலே தள்ளிவிடுமென்றபடி.

“எம்பெருமானாரோடுண்டான ஸம்பந்தம் ஸ்வரூப விகாஸ ஹேது; தத்யபாவம் ஸ்வரூபவிநாஸஹேது” என்று வங்கிபுரத்து நம்பி வார்த்தை.

“மய்யாசார்யாவதாரே து யஸ்ய புக்திர் ந வித்யதே |
தஸ்யாதம் நாளா: ஸேநேஸா! ப்ஷிஷ்யதி ந ஸம்ஸய: ||”

[விஷ்வக்ஸேனரே! ஆசார்யாவதாரமெடுத்த என்னிடம் எவனுக்கு புக்தி இல்லையோ, அவனுக்கு ஆத்மநாஸமே உண்டாகும் என்பதில் ஐயமில்லை] என்று எம்பெருமான் தானே அருளிச்செய்தானிறே.

“ஸ்ரீமல்லக்ஷ்மண தேஸிகேந்த்ர சரணத்வந்த்வாஸ்யாயத்
ஸ்ரீபதிர்

மாமாதுருத்ய மஹாபுல ப்ரஸவிதா ஜாதோ ஹி

ரங்கேய்வர: |

தத்த்ருஷ்ட்வா மயி ரங்க்யநாத, ரமணி ஸ்ரீரங்க்யநாயக்யஹோ
ஸ்ரீராமாநுஜபாத, பாக்யமிதி ப்ராசீகஸத் ஸ்வாம் த்யாம் || ”

[ஸ்ரீராமாநுஜரின் திருவடியினைகளின் ஸம்பந்தம் பெற்றிருக்கையால், ஸ்ரீரங்க்யநாதனுக்கிற திருமகள் கேள்வன் என்னை ஆதாரித்துப் பெரும் பேறுகளை வழங்கினான்னோ; ஸ்ரீரங்க்யநாதனின் தேவியான ஸ்ரீரங்கநாயகி, அதைக்கண்டு “இவன் ஸ்ரீராமாநுஜரின் திருவடி ஸம்பந்தம் பெற்றவன்” என்று என்னிடம் தன் கருணையைப் பெருகவிட்டாளன்னோ] என்றிறே நம்பிள்ளை அருளிச் செய்யும்படி. அதாவது—“எம்பெருமானுடைய திருவடிகளில் ஸம்பந்தமுடையவனன்னோ” என்று பெரிய பெருமான் என்னை ஆதரித்து, ‘அந்தமில் பேரின்பத்து அடியரோடிருந்தமை’ யாகிற மஹா பூலத்தைத் தருவாராக ஒருப்பட்டார்: அத்தைப் பெருமானுக்குப் பத்னியாய் இனிய விஷயமாயிருக்கிற ஸ்ரீரங்க்யநாச்சியார் கண்டு, எம்பெருமானார் திருவடிகளில் ஸம்பந்தமுண்டான பின்பு தத் ஸத்ருஸமாகக் கொடுக்கலாவதிதுவன்று, வேறு தகுதியாயிருப்பதொரு பூலம் கொடுக்க வேணும் என்று நினைத்துக் காணாமையாலே, தம்முடைய நிர்ஹேதுகமான க்ருபையை, என் பக்கவிலே ஒரு மடையாக வெளியிட்டாள்; இதென்ன ஆச்சர்யம்” என்று உகந்தருளிவரென்றபடி. இத்தால் எம்பெருமானாரோடு ஸம்பந்தமுண்டாகவே, பிராட்டியும் எம்பெருமானும் ஒருவர்க்கொருவர் பரிந்து மேல் விழுவார்களென்னும் அர்த்தம் சொல்லப்பட்டது.

“நிர்ஹேதுகமாக விஷயீகரிக்கும் பரமகாருணிகரான எம்பெருமானார் ‘இவன் நம்முடையவன்’ என்று அபிமானிக்கும் அபிமானமே ஸம்ஸாரோத்தாரகம்” என்று ஸாராரீத்த சதுஷ்டய விவரணத்தில் அம்மங்கி, அம்மாளுக்கு எங்களாழ்வான் தாமும் அருளிச் செய்தாரிறே.

ஸோமாசியாண்டானும், 'புகுவத் ப்ரவ்ருத்தி விரோதி, ஸ்வப்ரவ்ருத்தி ஸாத்யாயா புக்தே: ஸ்வாதந்த்ரியரூபாஹக் காரணநகத்வாத் புகுவந்தமுபேத்ய தச்சரணரவிந்த, யுகுள ஸரணாகுதேரபி நிரங்குஸாஸ்வர்ய புகுவத் ஸ்வாதந்த்ரிய ஸ்மரண த்வாரா பீ.திஹேதுத்வாச்ச ததுப்யவிஷயபுகுவ த்வதாரபூ.தபரமகாருணிக - ராமாநுஜயோக்ய - சரணரவிந்த, - ஸரணாகுதிரேவ ஸர்வோஜ்ஜீவநாய புவதீதி ஸமர்த்தி,தம்''

[எம்பெருமான் சேதனரக்ஷணத்தின் பொருட்டுத் தான் முயல்வதற்குத் தடையாயிருக்கும் ஜீவப்ரயத்னத்தினால் விளையும் புக்தி ஸ்வாதந்த்ரியரூபமான அஹங்காரத்தை ஜீவனுக்கு விளைப்பதாயிருக்கையாலும், எம்பெருமானின் திருவடித்தாமரைகளை ஸரணமடைவதாகிற ப்ரபத்தியும் எல்லையற்ற ஐஸ்வர்யமுடைய எம்பெருமானின் ஸ்வாதந்த்ரியத்தை நினைத்து ஜீவன் அச்சமடையக் காரணமாயிருக்கையாலும், இந்த புக்தி ப்ரபத்திகளுக்கு விஷயமான எம்பெருமானின் அவதாரமாய், பரமகாருணிகரான ஹீராமாநுஜமுனிவரின் திருவடித்தாமரைகளில் ஸரணமடைவதே அனைவரையும் உய்விக்கும் உபாயமாகும் என்று நிரூபிக்கப்பட்டது] என்று ஸ்வப்ரணீதமான சரமோபாய விவரணத்திலே அருளிச் செய்தாரிறே. வாதி,கேஸரி அழகிய மணவாளச் சீயரும்,

“பாரதந்த்ரியம் ஸ்வரூபம் ஹி ஸர்வஜீவாத்மநாமபி |
தத்,விருத்த,தா ஹி புக்திஸ்து ஜீவயத்நாபி,லாஷிணீ ||
த்யாகோ நிவ்ருத்திஸாத்யோயம் நிர்மலநந்ததஸாயிந: |
ஸ்வாதந்த்ரியஸ்ம்ருதிமாத்ரேண பீ.திஹேதுர் ப,விஷயதி ||
தஸ்மாத், புக்திம் ப்ரபத்திஞ்ச விஹாய விமலாஸயா: |
அஸ்மத,ார்யா மஹாத்மாநஸ்ஸத,ார்ய சரணாஸ்ரயா: ||
தத்க்ருதேநாபி,மாநேந நிஸ்தரந்தி ப,வார்ணவம் |
லக்ஷ,பாயேந லப்த,வ்யே ப,லே மஹதி தே,ஹிநாம் ||
கு,ரூபாயத்,வயாத் கிம் வா கர்த்தவ்யம் ஸ்யாந்முமுக்ஷ,பி,;”

[எல்லா ஜீவாத்மாக்களுக்கும் ஈஸ்வரனுக்குப் பரதந்திரமாயிருக்கையே ஸ்வரூபமாகும். ஜீவனின் முயற்சியை எதிர்பார்க்கும் புக்தி அந்த ஸ்வரூபத்திற்கு முரண்பட்டதாகும். அந்த முயற்சியினின்று நீங்குவதால் உண்டாகும் ஸரணாகுதி குற்றமற்ற அரவணியானின் ஸ்வாதந்த்ரியத்தை நினைத்த மாத்திரத்தில்

அச்சமுறச்செய்யும், ஆகையால், குற்றமற்ற திருவுள்ளமுடைய மஹாத்மாக்களான நமது பூர்வாசார்யர்கள் புக்திப்ரபத்திகளைக் கைவிட்டு, ஸத்யாசார்யரின் திருவடிகளையே உபாயமாகப்பற்றி வர்களாய், அவரது அபிமானத்தாலே ஸம்ஸாரக் கட்டளைத் தாண்டுகிறார்கள். தேஹமுடைய ஜீவர்களுக்குக் கிடைக்கும் பெரும்பேறு எளிதான ஆசார்யாபிமானத்தாலேயே கிடைக்கும் போது முழுக்ஷுக்களுக்கு அரிய உபாயங்களான புக்திப்ரபத்திகள் எதற்குப் பயன்படும்?] என்று சரமகுருசரிதையிலே அருளிச்செய்தாரிறே.

ப்ரமாணிகாக், ரேஸரரான புகட்டும்,

“பரம காருணிகஸ்ய பரம குரோர் புகுவத: ஸ்ரீமந் நாராயணஸ்ய புண்டரீகதுளாமலாயதேக்ஷணமுக்கமலஸிகாஸ ஹேதுபூதம் ஹி புகுவத், ராமாநுஜ சரணரவிந்த, ஸரண வரணம் | தஸ்மாத் ததேவாஸ்மமாகமுஜ்ஜீவநாயாலம் இதி அஸ்மத்தாதபாத்யா மேநிரே ||”

[பரமகாருணிகனாய், பரமாசார்யனாய், புகுவான ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய தாமரை இதழ்போல் குற்றமற்ற நீண்ட திருக்கண்களை யுடைய திருமுகத்தாமரை மலர்வதற்குக் காரணமாயிருப்பதன்றோ புகுவத், ராமாநுஜரின் திருவடிகளில் ஸரணமடைவது. ஆகையால் அதுவே நாம் உஜ்ஜீவிப்பதற்குப் போதுமானது என்று நமது திருத்தகப்பனாரான கூரத்தாழ்வான் திருவுள்ளம் பற்றினார்.] என்று ஆழ்வானுடைய ஸித்த, தாத்ரதமாக குருப்ரபாவ தீபிகையிலே அருளிச்செய்தார்.

“லக்ஷ்மணர்ய குருபாத, ஸேவிநாம்

ரக்ஷணய க, லு தத் க்ருபா பரம் |

யத் க்ஷணேந நிஜ முக்யமாநிதாம்

வ்யுத்தக்ஷிணேதி ப, லரிதிதத்தவத: ||”

[யாதொரு ஸ்ரீராமானுஜ க்ருபை, தன்னை அடைந்தவர்களுடைய முக்குறும்பை அதனால் விளையும் பல்லினை உள்ளபடி காட்டிக் கணநேரத்தில் போக்கடிக்கிறதோ, அந்தக் கருணையே அவரை யடைந்தவர்களை ரக்ஷிப்பதற்குப் போதுமானதன்றோ] என்று பூர்வர்கள் சொல்லும் முத்தகமிறே.

ஸ்வவ்யாபாரேண ஸாத்யா பஜநகூதிரியம்
 ஸ்வாநுருபத்வஹாநாத்
 த்யாஜ்யா பூஜ்யை: ப்ரபந்தைஸ்ஸரணவரணிதா
 தேஸிகைர்நாப்யுபாத்தா |
 கிந்த்வாசார்யாபிமாநாத் பரமபத்யமஹோ
 லப்யதே நாந்யதோ ந:
 தஸ்மாத், ராமாநுஜாங்க்ரித்வித்யமநுபமம்
 ஸாதநம் பாவயாம: ||

[தன் முயற்சியினால் ஸாதிக்கப்படும் புக்தி (அத்யந்த பாரதந்த்ரியத்தினால்) மிகச் சிறப்புற்ற ப்ரபன்னர்களுக்கு ஸ்வருபவிருத்த மாசையால் கைவிடத்தக்கது. (புகுவத்ஸ்வாதந்த்ரியபயத்தாலே) ஸரணுக, திமார்க்கமும் ஆசார்யர்களால் கைக்கொள்ளப்படவில்லை. ஆனால், ஆசார்யாபிமானத்தாலேயே பரமபத்யம் அடையப்படுகிறது; வேறெதனாலும் இல்லை. ஆகையால், ஸ்ரீராமாநுஜருடைய திருவடிகளையே ஒப்பற்ற உபாயமாக நாம் கொள்ளக்கடவோம்.]

என்று புக்தி ப்ரபத்திகளை த்யாஜ்யகோடியிலே ஆக்கி எம்பெருமானருடைய அபிமாநத்தாலே பேறு தப்பாதென்று தச்சரணா விந்தங்களை உபாயமாக அறுதியிட்டாரிறே நாயனார்ச்சான் பிள்ளையும்.

இப்படி நம் ஸ்ரீவாசார்யர்களைவரும் ப்ரமாண புரஸ்ஸரமாக எம்பெருமானா டிடத்திலே உத்தாரகத்வத்தை அறுதியிட்டு, அவரபிமானத்திலே ஒதுங்கி “தேவு மற்றறியேன்” என்று ததேக நிஷ்ட, ராய்ப்போந்தார்களிறே, ஆகையால் எம்பெருமானாரோடு உண்டான ஸம்பந்தத்துக்கு இசையாதே, “தொண்டுக்கே கோலம் பூண்டு” என்கிறபடியே குழச்சியிடுவதும் கும்பிடுவது மாய்க்கொண்டு, பரப், ராமகராய்த்திரியும் துர்மாறிகளான கள்ளக் கழனிமிண்டர்க்கு யாவத, ரத்மப, ராவி ஸஸ்வரன் பல்பரத, னன் றிக்கே ஸம்ஸார ஸாக், ரத்திலே அழிந்து போரும்படியிட்டு வைப்பன். இவ்வர்த்தத்தை, “இராமாதுசன் மன்னு மாமலர்த்தாள் பொருந்தாநியையுடைப் புன்மையினோர்க்கு ஒன்றும் நன்மை செய்யாப் பெருந்தேவரைப்பரவும் பெரியோர்” என்று ஸ்பஷ்டமாக அருளிச்செய்தாரிறே.

“ய: ஸ்ரீலக்ஷ்மணயோக்யவர்யசரணத்வந்த்வாஸ்ய
நாபவத்
தஸ்யாத்யந்தத்யாதி,ஸத்துக்ருணநிதிர்நாராயண: ஸ்ரீபதி: |
த்யாதும்முக்திமநாத்ரோ புவப்ருஹத்வாராஸயே
ஸந்ததம்
நிகழ்ப்யைவ ஹ்ருத்யாபி நோ க்ருணயதி ப்ராக்லித்ய
கர்மேரித: || ”

[எவனொருவன் ஸ்ரீராமாநுஜமுனிவர்யரின் திருவடித்தாமரையை
ஆஸ்ரயிக்கவில்லையோ, மிக்க கருணை முதலான குணங்களை
யுடையவனும், லக்ஷ்மீநாதனுமான நாராயணனும் அவனுக்கு
மோக்ஷமளிக்க விரும்புவதில்லை. அவன் அநாதிகாலமாகச் செய்த
கர்மத்தால் தூண்டப்பட்டவனாய், அவனைப் பிறவிப்பெருங்
கடலில் எப்போதும் தள்ளி, அவனைத் தன் திருவுள்ளத்தில் ஒரு
பொருளாகக் கொள்ளாமலேயிருந்துவிடுகிறான்.]

என்று நஞ்ஜீயர் இவ்வர்த்தத்தை அருளிச் செய்தார். அதாவது
“எம்பெருமானார் திருவடிகளில் ஸம்பந்தம், ரஹிதனாய் நான்
வைஷ்ணவனென்று யாதொருத்தன் ப்ரஸித்தி, தோற்றவிரக
கிறான்; அவனுக்கு நிரவதிக வாத்தஸ்ய யுக்தனான
ஸர்வேஸ்வரன் புருஷகார பூதையான பெரிய பிராட்டியார் அருகில்
இருந்தாலும், த்யாதி, குணபரிபூர்ணனாயிருந்தாலும், மோக்ஷ
புலம் கொடாமல் அநாத்யரித்து யாவத்யாத்மபூமி ஸம்ஸாரமாகிற
பெருங்கடலிலே தள்ளி இட்டுவைத்து அவன்தான் தன்னுடைய
அநாத்ய கரித்தாமான கர்மத்துக்குப் பரவஸனாகி இப்படி
அநர்த்தப்பட்டானென்றுகொண்டு ‘என் செய்தான், என் பட்டான்’ என்று திருவுள்ளத்தாலும் எண்ணான்” என்றபடி.

இப்படி பரம கருணிகராய், பரமோத்தமகரான எம்பெரு
மானாரிடமானத்திலே ஒதுங்கி வர்த்திக்கும் வைஷ்ணவாதிகாரி
தனக்கு ஸஹவாஸ யோக்யமும், ஸத்யாநுபூவ யோக்யமும்,
ஸத்தகார யோக்யமும் உண்டாம்படி தேடிக்கொண்டிருக்க
வேண்டும். இல்லையாகில் ஸ்வஸ்வரூப ப்ரஸ்யுதி வந்து அத்யபதித்து
விடுவன். இதில் ஸஹவாஸ யோக்யயராகிருர்—஁ஹ்வற்ற சரம பர்வ
நிஷ்ட்யராய், எம்பெருமானுருடைய (குணப்ரதிபாத்யகமான)
திவ்ய ஸலித்திகளை ப்ரஸங்கிக்கில், “இவையும் சில ஸலித்திகளை

ருந்தபடியே! பாவியேன், இவற்றை அநாதிகாலம் இழந்து கெட்டேன்” என்று நெஞ்சுருகி ஈடுபட்டிருக்குமவர்கள்; ஸத்யாநுபூவ யோக்யராகிருர்—எம்பெருமானார் திருநாமத்தை உச்சரியாவிடில் நாக்கு வற்றுமென்று ததேகாநுஸந்த்யான தத்பரராய், ததுக்தியூரவணத்தில் ப்ரவணராய், ஸ்வர நேத்ராங்க்யவிக்ரியையை உடையராய், தத்யுவிஷயத்தில் ப்ரவணராயிருக்குமவர்கள்; ஸத்தார யோக்யராகிருர்—தேஹயாத்ரையில் உபேஷை பிறந்து ஆத்மயாத்ரையில் மிக்க அபிநிவேஸத்தை உடையராய் தத்யாபிமானத்திலே ஒதுங்கி, எம்பெருமானருடைய திருநாமாநுஸந்த்யானத்தாலே மாதூகரங்கொண்டு தேஹ தாரணம்பண்ணி வர்த்திக்குமவர்கள். எம்பெருமானருடைய கல்யாண குணங்களிலே மக்யநாஸயரல்லாதாரோடு ஸஹவாஸம் சரம பர்வாதி, காரிக்கு அவத்யமாயிருக்கும். “இராமாநுசன் தன் பிறங்கிய சீர் சாராமனிசரைச் சேரேன் எனக்கென்ன தாழ்வினியே” என்றும் அருளிச் செய்து வைத்தாரிறே. இவ்வதிகாரிக்கு ஸுணமுமிடைவிடாமல் காலகோபத்துக்கு விஷயமாகிறது—“த்வத் ப்ரபந்த, பரிஸீலநை: காலகோபோஸ்து,” [ப்ரபர்த்தநாபஞ்சகம்] [தேவரீருடைய நூல்களை ஆராய்வதிலேயே என்பொழுது போகட்டும்.] என்கிறபடியே, தத்ப்ரதிபாதிதமான வேத்யாந்த க்யூரந்த்யங்களும் பக்யவத்ய குணநூபவருப திவ்யஸூக்திகளும்; திவ்ய ஸூக்திகளான — ஆழ்வார்களுடைய அருளிச் செயல்களும், திருப்பாவையும், பூர்வாசார்யர்களருளிச் செய்த ரஹஸ்யங்களும்.

இனி இந்தச் சரமாதிகாரிக்கு நாலு நிலையுண்டு. அதாவது:—ஸ்வரூபஜ்ஞானமென்றும், ஸ்வரூப நிஷ்டையென்றும், ஸ்வரூப யாத்யாத்யஜ்ஞானமென்றும், ஸ்வரூப யாத்யாத்ய நிஷ்டையென்றும் நாலு வகையாயிருக்கும்; இவற்றில் ஸ்வரூபஜ்ஞானமாவது—பக்யவத் பரதந்த்ரமாயிருக்கிற அஸாதாரணகாரத்தை எவ்வழியாலும் ஸத்தை குலையாமல் நின்றுணர்ந்து, அதுதான் தத்யபர்யந்தமாகாவிடில் குலையுமாகையாலே எம்பெருமானருக்கும் தத்யயர்க்கும் அத்யந்த பரதந்த்ரமாயிருக்குமென்று அறுதியிட்டு, ததேகநிஷ்டராயிருக்குமிருப்பை உள்ளபடி அறிகை; ஸ்வரூபநிஷ்டையாவது—இஷ்ட விதியோக்யாஹஸ்வரூபமான தத்யஸேஷத்வம்;

“அகிஞ்சித்கரஸ்ய ஸேஷத்வாநுபபத்தி:” [கைங்கர்யம் செய் யாதவனுக்கு ஸேஷத்வம் பொருந்தாது.] என் கிறபடியே கிஞ்சித்காரமில்லாதபோது அந்த ஸேஷத்வம் நிலைநில்லாமை யாலே தத் தத்வித்யுத்தமாய், தத்ப்ரதிஸம்பூந்தியுகளாய், பரம ஸேஷிகளான எம்பெருமானார் அபிமானநிஷ்டை விஷயத் திலும் த்ரிவிதகரணத்தாலும் கிஞ்சித்கரித்துப்போகும் நிலையிலே ஒருப்படப்பண்ணுகை. ஸ்வரூப யாதாத்மயஜ்ஞானமாவது:— எம்பெருமானருடைய அபிமானத்திலொதுங்கி, தத்விஷய கிஞ்சித்காரத்தாலே நிலையையுடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பக்கல் அவ்யபிச்சாரினியான புக்தியைப்பண்ணி, தத்விஷயவிஷயீ காரத்திலே ஸ்வஸ்வரூபத்தைச் சொருகியிட்டு இந்த ஸ்வரூபம் அத்தலைக்கே உறுப்பாய், விநியோகப்பட வேணுமென்னும் இவ் வர்த்தத்தினுடைய நித்ய ப்ரார்த்தனையிலே நிலையுடையனா யிருக்குமிருப்பை உள்ளபடி அறிகை. “உன் தொண்டர்கட்கே அன்புற்றிருக்கும்படி என்னையாக்கி அங்காட்படுத்தே” என்று அமுதனாரும் இவ்வர்த்தத்தை அருளிச்செய்தாரிறே. ஸ்வரூப யாதாத்மய நிஷ்டையாவது—சரம பர்வமான எம்பெருமானா ருடைய முகவிகாஸத்துக்குடலாகத் ததீய விஷய கிஞ்சித்காரத் தாலும் தத் முகவிகாஸ ஹேதுவான தச்சேஷவிஷய கிஞ்சித் காரத்தாலும் ஸ்வரூபத்தை விநியோக்யாஹமாம்படி தத்தச்சந் த்யானுவர்த்தநமூர்வகமாக அஸேஷ ஸேஷ வ்ருத்தியிலும் அந்வயிப்பித்து, அதுதான் தத்தத்விஷயபூதான ஸ்ரீவைஷ்ண வர்களுடைய பரம்பராயந்தமாக த்ரிவிதகரணத்தாலும் பர்யவஸிக்கும்படி பண்ணி, தத்விஷயகிஞ்சித்காரபூவத்தில் ஆத்மஸத்தையிலை என்னும்படியான நிலை பிறந்து, ததேக நிஷ்டையிலே தத்பரனாயிருக்கை. இனி இவ்வர்த்த நிஷ்டை தான் ஓரொருவர்க்குச் சரமஸேஷியான எம்பெருமானருடைய கடாஷை விஸேஷத்தாலே லபிக்குமதொழிய மற்றபடி துர்லப மாயிற்று. ஆகையாலேயிறே நம் தர்ஸனத்தில் சரம ஸேஷியான எம்பெருமானார் விஷயத்தில் ப்ராவண்யம் ஸார்வதரிகமன்றிக்கே, தேடிப்பிடிக்க வேணும்படி க்வாசித்கமாயிருக்கிறது.

“அஸ்மிந்நர்த்தே, ஹி விஸ்வாஸஸ் ஸர்வேஷாம் ந ஐநிஷ்யதி |
மத்கடாக்ஷோ புவேத்யஸ்மிந் மய்யேவ ப்ரவணோ ஹி ய: ||
தஸ்ய தஸ்ய ஹ்ருதிஸ்தே, யம் பவிஷ்யதி ந ஸம்ஸய: ||”

[பாஞ்சராத்தரம்] [ஆசார்ய நிஷ்டையாகிற இவ்விஷயத்தில் தம்பிக்கை அனைவர்க்கும் உண்டாகாது. எனது கடாക്ഷம் எவ னிடம் விழுகிறதோ, என்னிடமே எவன் ஈடுபட்டிருக்கிறானோ, அந்த அந்த மனிதனிடமே இந்த தம்பிக்கை பிறக்கும்.] என்று எம்பெருமான் தானே சரம பர்வ விஷயமான ப்ரதிபத்தி தன் கடாക്ഷமடியாக உண்டாகவேணுமென்று சொல்லிவைத்தா னிறே. உஜ்ஜீவநேச்சுவான அதிகாரி தனக்கு ப்ரத்யுத்திலே சரம பர்வமான எம்பெருமானார் விஷயத்தில் ப்ராவண்யம் வினைகைக் குடலாக, தத்யபிமான நிஷ்டரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பக்கல் கரணத்ரயத்தாலும் அநுவர்த்தனம் பண்ணி, தத்யவஸரப்ரதீக்ஷ னாய், தனக்கு அவர்கள் ஸ்வரூபஸோதனம் கொடுத்து. தன்னை விருர்பி மேல் விழுந்து தத்யுக்ஷணவைபவத்தை உபதேயரிக்க, சக்கான்பாறைபோலே கடின ஹ்ருத்யனன்றிக்கே நெஞ்சிரக்கம் உடையனாய், செவி தாழ்த்து, கண்ணும் கண்ணீருமாய் இருக் கும்படியான பரிபாக த்யுஸை பிறந்தால், சரமஸேஷி கடாക്ഷம் பிறந்து, தடையின்றியிலே அவன்பக்கல் ப்ரவஹிக்கும்; பின்பு தத் ஸம்பந்தம் அவிச்சிந்த ஸ்ரோதோ ரூபேண நடந்து செல்லுமிடம்; இப்படிப்பட்ட ஸம்பந்தத்தை இவனுக்கு அவர்கள் உணர்த்தும்போது, இவன் அறியாததாய், எம்பெருமானாரும் தத்யுயரும் அறிந்ததாய் இருப்பன சில கைம்முதல் இவன்பக்கல் உண்டாயிருக்கவேணுமிறே. அவையாவன:—நிரங்குஸ ஸ்வதந்த்ரனாய், நிருபாதிசு ஸேஷியான எம்பெருமான், இவ்வதிகாரி யினிடத்திலே நன்மையை நினைக்கும்படியான குளிர்ந்த திருவுள் ளத்தை உடையனாகவேணும்; அதுக்கடியாக இவனுக்கு அஜ்ஞாதமாய் அவனுக்கு ஜ்ஞாதமாயிருப்பதொரு யாத்யுச்சிசுக் ஸுக்ருதம் பிறந்திருக்க வேணும்; ‘இவன் பக்கல் ஏதேனும் யாத்யு ருச்சிசுமமாக ஒரு நன்மை காணும் போது என்றோ?’ என்று, எங்கு மொக்க வ்யாப்தி பண்ணி அவகாஸம் பார்த்திருக்கும் ஸர்வேஸ்வர னுடைய கடாക്ഷ விசேஷம் இவன் பக்கல் அபிமுக்யமாயிருக்க வேணும். இப்படி எம்பெருமானுடைய விசேஷ கடாക്ഷம் அபி முக்யமான த்யுஸையிலே, புக்யவத்ப்ரஸங்க்யம் வந்தால் சிவிட் கென்று த்யுவேஷம் கொண்டாடாமல் அனுமதிப்ரத்யுயிருக்க வேணும்; இதடியாக புக்யவத்யுக்ஷண விக்ரஹ விபூதி த்யுர்ஸனத் தில் முகம் மாருடாமல், அபிமுக்யுயிருக்கும்படியான நினைவு பிறக்கவேணும்; இதுக்கெல்லாமடியாக இவை இத்தனையும்

பெற்று புகழ்வதீஸ்வரபருபகுணவிபூதிவிஷயஜ்ஞானத்தை உடையராய், நிஷக்ருஷ்ட ஸத்வ குண நிஷ்டரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களோடு ஸம்பந்தித்துக்குப் பூர்வபுரியான ஸம்புஷணமுண்டாக வேணும், இவையித்தனையும் உண்டாகின்றே இவனுக்கு ஸத்யாசார்யராய், சரம பர்வமான எம்பெருமானாரோடு ஸம்பந்தம் வந்திப்பது.

“ஈஸ்வரஸ்ய ச ஸௌஹார்த்தம் யத்ருச்சுஸாஸுக்ருதம் ததந் விஷ்ணோ; ப்ரஸாதஅத்வேஷ ஆபி, முக்யம் ச ஸாத்திகை: | ஸம்புஷணம் ஷடேதாநி ஹ்யாசார்ய ப்ராப்தி ஹேதவ: ||”
[பாஞ்சராத்தரம்]

[(1) ஸர்வேஸ்வரனுடைய நல்ல திருவுள்ளமும், (2) (அதற்குறுப்பாக அவன் கணக்கில் எடுத்துக்கொண்ட) சேதனனுடைய யாத்ருச்சிக் ஸுக்ருதமும், (3) (அதற்குக்காரணமான) விஷ்ணுவின் அருளும், (4) அத்வேஷமும் (த்வேஷமின்மையும்), (5) ஆபி, முக்யமும் (ஈடுபாடும்), (6) (அதற்குக்காரணமான) அவனடியார்களோடு ஸம்புஷணமும் ஆகிய இவ்வாறும் நல்ல ஆசார்யனை ஓர் சேதனன் அடையக்காரணமாகின்றன.] என்றிறே இதுக்கு ப்ரமாணம்.

இனி எம்பெருமானுடைய அபிமானத்திலே ஒதுங்கி வர்த்திக்கும் சரமாதிகாரியான ஸ்ரீவைஷ்ணவனுக்கு வஸ்தவ்யபூமியர்வது:— “இராமாநுசனைத் தொழும் பெரியோர் எழுந்திரைத்தாரும் இடம் அடியேனுக்கு இருப்பிடமே” என்கையாலே, எம்பெருமானார் திருவடிகளில் ப்ராவண்யமுடையராய், பெரிய மதிப்பராய், தத் ஸம்பந்தி வைலக்ஷண்யாபிவ்ருத்தி, உண்டாகப் பெற்றேமென்கிற ஹர்ஷ ப்ரகர்ஷத்தாலே ஸஸம்ப்ரமந்ருத்தம் பண்ணி வர்த்திக்கிற ஸாத்திக ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் எழுந்தருளியிருக்கும் பரமபாவனமான தேசம்.

“அஸ்மத், தேசரீக புகழ்வுத்ராமாநுஜயோகி, சரணயுக்யஸம் ஆஸ்ரிதாநாம் தத்யபி, மானைக நிஷ்டராமாம் தத்யகுண ஸந்தேத்யாஹாநுபவாநந்த்யாம்ருத ஸாக்ரதரங்க, ஸீகரஸம்பந்த, ஸீதளஹ்ருத்யாநாம் தத்யதி, வ்யநாமோச்சாரணஜிநித ஹர்ஷப்ரகர்ஷவஸாத் ஸஸம்ப்ரமநர்த்ததம் குர்வதாம் ஸாத்தி

காக், ரேஸராணம் ஸமத, மாதி, கு, னேபேதாநாம் தத்வவித்
தமாநாம் அஸ்மத் ஸ்வாமிநாம் ஆந்த, ரபூர்ணகோவிந்
த்யார்யதுல்யஸ்வப, வாநாம் உபாதே, யதமதி, வ்யஜ்ஞாந
புக்தி வைராக்ய நிஷ்ட, ாநாம் ஸ்ரீவைஷ்ணவாநாமாவாஸ
ஸ்த, ாநமேவ அஸ்மத்யாதி, சரமாதிகாரினுமப்யாவாஸபூ, மி:”

[நமது ஆசார்யரான ஸ்ரீராமாநுஜமுனிவரின் திருவடிபயை அடைந்
தவர்களாய், அவரது அபி, மாநத்திலேயே ஊன்றியிருப்பவர்க
ளாய், அவரது கு, ணஸமுஹங்களை அநுபூவிப்பதால் உண்டான
ஆனந்த்யுமாகிற அமுதக்கடலின் அலைத்துளிகளினாலே குளிர்ந்த
நெஞ்சுடையவர்களாய், அவரது திவ்யநாமங்களை உச்சரிப்ப
தாலே உண்டான பேரானந்தத்தாலே பரபரப்போடு நடன
மாடுபவர்களாய், ஸாத்விகர் தலைவராய், நெஞ்சடக்கம் புலனடக்
கம் முதலான கு, ணங்களை உடையவர்களாய், உண்மையை
அறிந்தவர்களில் தலைமை பெற்றவர்களாய், வடுகநம்பி
யையும், எம்பாரையுட்போன்ற தன்மையுடையவர்களாய்,
அனைவராலும் மிகவும் கைக்கொள்ளத்தக்க மிகச்சிறந்த ஜ்ஞாந
புக்தி வைராக்யங்களில் ஊன்றி திற்பவர்களாய், நமக்கு
ஸ்வாமிகளாயிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களின் இருப்பிடமே நம்மைப்
போன்ற சரமாதிகாரிகளுக்கும் இருப்பிடமாகும்.] என்று நாயனா
ராச்சார்பின்னை அருளிச் செய்தாரிறே.

இனி அந்தச் சரமாதிகாரிக்கு, பரிஹரிக்க வேண்டும் அம்மங்
கள் சிலவண்டு: அவையரவன:—பரம காருணிகரான எம்பெருமானா
ருடைய கு, ணாநுஸந்தான ஸ்வணத்தில் சிவிட்கென்று நெஞ்
சிரக்கமற்றிருக்கும் து, ர்மாநிகளுடன் ஸம்ப, ஷணமும், அவர்
களுடன் ஸஹவாஸமும், அவர்களுடன் கூடி பு, ஜிக்குமதுவும்,
தத்பாத்ய தீர்த்தமும், பாணிபக்வாந்நபே, ாஜனமும், ஸரீரஸம்
பந்த்ய ப்ரயுக்தமாக அவர்களுடன் ப, ாந்த்யவாஸக்தியுண்டாகை
யும் தத்க்ருத ப, ளு, வத், கு, ணாநுஸந்தான ஸ்வணமும், ததத்த்யஸத்
காரமும், தத்ய, ஸ்வ ஸ்விகாரமும், தத்ய வி, ஷய ப்ர, ணமமும்
ஆக இந்தப் பத்து க்ருத்யமும் சரம பர்வமான எம்பெருமானார்
விஷயத்தில் மறுவற்ற ப்ராவண்யமுடையனாய், தத்ய, மாநத்தில்
ஒதுங்கி வர்த்திக்கும் உத்தமாதிகாரிக்கு வினோஷித்துப் பரி
ஹரிக்கவேணும்; இவ்வியாகில் ஒருதலை *தோதவத்தியும் ஒருதலை
விழுப்புமாய்ப்போரும் இவனுக்கு உபய மைப்பந்தமும் குலைந்து
யாவத்யாத்மப, ாவி ஸம்ஸாரம் அநுவர்த்திக்குமதொழிய, கரை
காண்கிறதில்லை.

* தோதவத்தி-தெ, ளாதவஸ்திரீ; பரிசுத்தியென்றபடி.

“ஸ்ரீய:பதியாய், பரமத்யுபாஸுவாய், பரமஸேஷியாய், ஸர்வஸக்தி
புக்தனுன எம்பெருமானுடைய திருவடிகளை உபாயமாகப் பற்றி,
தத்யுருணப்ரதிபாத்யுக்திவ்யப்ரபுந்த்யங்களை அநுஸந்தானத்
துக்கு விஷயமாக்கி ‘பொழுதெனக்கு மற்றதுவே போது’
என்கிறபடியே போதுபோக்கி வர்த்திக்கிற நமக்குப் பேற்றிக்
கண்ணழிவுண்டோ” என்று நினைத்து, சரமபர்வத்திரிங்காமக்
து, ரபிமாஸிகளாய் இருக்கும் கழனிமிண்டரான ஸ்ரீஸ்வஷ்ணவர்
கள், அவர்கள் தங்கள் தங்கள் நினைவாலே பேறுண்டென்றிருக்
கிலும், ஈஸ்வரன் ஸர்வஜ்ஞனாகையாலே, சரமபர்வமான எம்
பெருமானார் பக்கல் கண்வையோமென்றிருந்த அதுவே ஹேது
வாக அவர்களுக்குப் பேற்றைப் பண்ணிக்கொடாதமாத்ரமே
யன்றியே இவர்கள் ஸ்வரூபத்தையும் காலக்ரமத்திலே ஸங்க
சிதமாம்படி பண்ணிவிடுவன்.

“ஸ்ரீஸஸ்ரீமத்பத்யுப்யுஜே ஸரணமிதி த்யுபா தத்ர புக்தி

(தத் ப்ரபத்தி) த்வராணாம்

ஸ்ரீமத்யு ராமாநுஜார்ய ப்ரணதிமபுஜதாம் கூட, சித்தா-

ஸயாநாம் |

காருண்ய கூபாந்தி ஸிந்த்யு: ஸ்வபத்யுநிவஸதிம் நேஸ்வரோ

த்யுபாதுமிச்சே-

தித்தேவம் சிந்தகாநாமபி பரமபத்யும் த்யுபாதுகாமஸ்ஸ ஜாது||”

[ஸ்ரீமத் நாராயணன் தன் திருவடித்தாமரையில் ஸரணடைந்து, அவ
ஸிடம்புக்தி (அல்லது ப்ரபத்தி)செய்து அவனை அடையத் துடிப்ப
வர்களாய், உள்ளக்கருத்தில் கபடத்தன்மையை வைத்துக்
கொண்டு ராமாநுஜாசார்யரை ஸரணமடையாமலிருக்குமவர்
களுக்கு, கருணை பொறுமை முதலான குணங்களுக்குக்
கடலாயிருந்தபோதிலும், தன் திருவடிகளில் வாழ்ச்சியை
அருளமாட்டான். இதை அறிபவர்களுக்கு ஈஸ்வரனான அவன்
பரமபதத்தைத் தக்க காலத்தில் கொடுக்க விரும்புகிறான்.]

என்று எம்பாரருளிச்செய்த இந்த த்யுவ்ய ஸூக்தி உக்தமான
அர்த்தத்துக்கு ப்ரமாணமாக அநுஸந்தேயமாகக்கடவது.

இன்னமும் ராமாநுஜ பத்யச்சூயை என்று புகழ் பெற்ற இவர்
 “ஸ்ரீமந்நாராயண சரணாவிந்த, ஸரணாக்திரேவோஜ்ஜ்வலாய
 ப,வதிதி பு,த்ய,யா, ப,க,வந்தம் பரம காருணிகம் பர
 மோத்யாரம் அபாரகல்யாணகுணாகரம் அபரிமிதவாத்ஸல்ய
 ஸௌஸ்ரீல்யஸாக்யம். அஸரண்யாகி,லஜநஸரண்யம் அநவர
 தம் ஆஸ்ரயணியசரணகமலயுக,ளம் அ பி, ம தா ரு ரு ப
 நிரவதி,காநந்த, ஸந்தோஹ ஜநகநித்யஸூரி பரிஷ
 த,ந்தர்ப்ராவ மஹாப,ல ப்ரஸாத்யகம் அஸ்மது,த்தாரகம்
 அதிரமணிய விமலதர லாவண்யாகர தி,வ்யமங்க,ள விக்ர
 ஹம் அதிஸ்ரீதலவிமலக்யம்பீ,ர ஜலாஸயப்ரப,வ மிஹிரதருண
 கிரணநிகர விகலிதவிராஜமாந கமலத,ளாயததி,வ்யநயநயுக,
 ளம் ஸ்வவஸக,மித சித்யசித்ய,ஸ்வரதத்வத்ரயஸூசக த,ண்ட,
 த்ரயருப மண்ட,ந மண்டி,தம் அஸ்மந்மாதரம் அஸ்மத்பிதரம்
 அம்ருத லஹர்வத,நுகூல நவ்யதி,வ்யகோமளவிமல மது,
 ராயமாந நிஜஸூக்திகலாபை: ஆஸ்ரிதாந் அகி,லஜநாந் ஆஹ்
 லாத்யந்தம் ஸ்ரீமந்தம் ஆர்யஜநாபி,வந்த்யம் அஸ்மத் குல
 நாதம் அஸ்மது,ஸாத்யாரண ஸேஷிணம் அஸ்மத்யாதி, ரக்ஷய
 வர்க்க, ஸர்வப்ரகார ரக்ஷணைகதி,க்ஷாகு,ரும் ஸ்ரீராமாநுஜா
 சார்யமநாத்,ருத்ய, பரம காருணிக: ப,க,வாநேவ ஸ்வ
 சரணகமல ஸமாஸ்ரிதாநாம் அஸ்மாகம் ஸ்வப்ராப்தி ரூப
 ப,லம் ப்ரயச்ச,திதி ஸ்வமதேந விசிந்த்ய வர்த்தமாநாநாம்
 தத்வஜ்ஞாந லவலேஸ தே,ஸாதி,க,நாநாம் து,ரபி,மாந
 ஸஹக்ருத பரப்,ராமக வ்ருத்தாநாம் ரூபவேஷதாரிணம்
 ‘வயமேவ ஸ்ரீவைஷ்ணவா:’ இதி ஸ்வமதேநாத்மாநம்
 ப,ஹ்மந்யமாநாநாம் சேதநாநாம் அபார காருண்யௌ
 த்யார்ய வாத்ஸல்ய ஸௌஸ்ரீல்யைக நிதி,ரபி ப,க,வாந் புரு
 ஷோத்தம: ஸ்ரீமந் நாராயண: அஸ்மத் குல ஸ்வாமிநோ
 ப,க,வத: ஸ்ரீமத்,ராமாநுஜ கு,ரோ: சரண யுக,ள ஸம்பந்த,
 ராஹித்யம் ஹ்ருதி, நித்யாய கத்யாசித்யபி ஸ்வப்ராப்தி ரூப
 மோக்ஷ ப,லமகுர்வாண: யாவத்யாத்மப,ரவி ஸம்ஸாரநிரய
 ஆ—46

கூர்த்தே “கூழிபாம்யஜஸ்ரம்” இதி வதந் நிகூழ்ய, கதூசி துபி தாந் ஹ்ருதாந க்ஷணந் ராமாநுஜ குரு க்ருபாபி, மாநாநதர்பூத ஸாத்வித ஜநேஷு நித்ய துத்தத்ருஷ்டி: தேப்ய: ஸர்வஸ்வதூந கரணோபி கிமபி ந துத்தமே வேத்யத், யாபி அபரிதுஷ்ட: ராமாநுஜகுருசரணயுகுள ப்ராவண்ய தைரநத்ய ப்ரதூநை நக நிஷ்ணு தேதா வர்த்ததே”

[ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய திருவடித் தாமரைகளில் சரணமடைவதே உய்வுபாயமாகும் என்னும் நினைவாலே பெருங்கருணையுடைய வராய், பெரிய வள்ளலாய், எல்லையற்ற கல்யாண குணங்களுக்கு இருப்பிடமானவராய், அளவற்ற வாத்ஸல்யஸௌயர்ல்ய குணங்களுக்குக் கடலாய், புகலற்ற எல்லாச் சேதனர்களுக்கும் புகலாய், எப்போதும் அடையத்தக்க திருவடித்தாமரையினையையுடைய வராய், இனியதும் தகுந்ததும் எல்லையற்றதுமான பேரின்ப வெள்ளத்தை விளைக்கும் நித்ய ஸுலிரிகள் கூட்டத்தில் சேர்க்கை யாகிற பெரும் பயனை அருள்பவராய், நம்மைக் கரை சேர்ப்பவராய், மிக அழகியதாய், குற்றம் சிறிதும்ற்றதாய், ஸமுதூய சோபைக்கு இருப்பிடமான திவ்ய மங்குள விக்ரஹத்தையுடையவராய், மிகக்குளிர்ந்ததாய், குற்றமற்றதாய், ஆழமான நீர்நிலையிலிருந்து உண்டானதாய் ஸுரீயனுடைய இளங்கிரணங்களாலே மலர்ந்து விளங்குவதான தாமரை இதழ் போல் நீண்டு அழகிய இரு திருக்கண்களையுடையவராய், “சித் அசித் ஈஸ்வரன் என்னும் மூன்று தத்துவங்களும் தன் வசப்பட்டிருக்கின்றன” என்று உணர்த்தும் த்ரித்யுண்டாமாகிற அலங்காரத்தால் அலங்கரிக்கப் பெற்றவராய், நமக்குத் தாயாய், நமக்குத் தந்தையாய் அமுத அலைகள் போலே அனுகூலமாய், புதிதாய், திவ்யமாய், அழகியதாய், குற்றமற்றதாய், இனியதான தமது ஸ்ரீஸூக்திகளாலே நம் அடியவர்களான அனைவரையும் உகப்பிப்பவராய், கைங்கர்யச் செல்வம் மிக்கவராய், பல நல்லவர்களால் வணங்கப்படுபவராய், நமக்குக் குலநாதராய், நமக்கேயுரிய ஸேஷியாய், நம்மைப் போன்ற ரக்ஷய வர்க்குங்களை எல்லாப்படியாலும் ரக்ஷிப்பதையே விரதமாகக் கொண்ட ஆசார்யரான ஸ்ரீபுக்யவத்ராமாநுஜாசார்யரை உபேக்ஷித்து “பரமகாருணிகனான புக்யவானே தன் திருவடித்தாமரையைடைந்திருக்கும் நமக்குத் தன்னை அடைவதாகிற பூலத்தை அளிப்பான்” என்று தம் அறிவைக்கொண்டே நிர்ணயித்திருப்பவர்களாய், உண்மையறிவு ஒரு சிறிதும்ற்றவர்

களாய் துரபிமானத்தோடு கூடப் பிறரை மயக்கும் ஆசாரத்தை உடையவர்களாய், வைஷ்ணவரூப லேஷங்களை தூரிப்பவர்களாய் "நாமே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள்" என்று தம்மைத்தாமே பெரிதாக நினைப்பவர்களான சேதனர்களுக்கு, எல்லையற்ற கருணை வண்மை வாத்ஸல்யம் ஸௌஸ்வியம் ஆகிய குணங்களுக்குக் கொள்கலமாயிருந்தபோதிலும், புகுவானாய், புருஷோத்தமனான ஸ்ரீமந்நாராயணன் நம் குலஸ்வாமியான ஸ்ரீபுகுவத், ராமாநுஜாசார்யருடைய திருவடியிணைகளில் தொடர்பில்லாமையைத் திருவுள்ளத்தில்கொண்டு, அவர்களுக்குத் தன்னை அடைவதாகிற மோஷைபலத்தை ஒருபோதும் அருளாதவனாய், 'எப்போதும் இவர்களை ஆஸூரயோனிகளிலேயே தள்ளுகிறேன்' [கீதை] என்று சொல்லிக்கொண்டு அவர்களை என்றும் ஸம்ஸார நரகப்படுகுழியில் தள்ளி, ஒருபோதும் அவர்களைத் தன் திருவுள்ளத்தில் கணிசியாதவனாய் ஸ்ரீராமாநுஜாசார்யருடைய கருணைக்கும் அபிமானத்துக்கும் பாத்திரமான ஸாத்விக ஜனங்களிடமே எப்போதும் திருக்கண் செலுத்துபவனாய், அவர்களுக்கு அனைத்தையும், அளித்தாலும் ஒன்றுமே செய்யவில்லை என்று இன்றுவரை குறையோடு இருப்பவனாய், ஸ்ரீராமாநுஜாசார்யரின் திருவடியிணைகளில் ஈடுபாட்டை இடைவிடாமல் அளிப்பவனாய் விளங்குகிறான்]

என்று, எம்பெருமானாரோடு ஸம்பந்தம் இல்லாதவர்களுக்கு, ஸர்வ ப்ரகாரத்தாலும் ஈஸ்வரன் ஸ்வப்ராப்தி பண்ணிக் கொடாமல் யாவதூதம்பூர்வி ஸம்ஸாரமாகிற நரகக்குழியிலே தள்ளி இட்டுவைத்து, திருவுள்ளத்தாலும் அவனை நினையானென்று அருளிச் செய்தாரிறே. ஆகையாலே, ஸர்வ ப்ரகாரத்தாலும் உஜ்ஜீவிக்க லேனுமென்னும் நினைவுடையவன் அஸரண்ய ஸரண்யராய், பரம காருணிகராய், பரமோதூரரான எம்பெருமானருடைய அபிமானமே உத்தாரகமென்றறுதியிட்டு, ததேகநிஷ்டனாய் "தேவமற்றறியேன்" என்று ஸேஷித்வ ஸரண்யத்வ ப்ராப்யத்வங்களை எம்பெருமானார் பக்கவிலே அறுதியிட்டு, பேற்றுக்குடலாக ப்ரதம பர்வத்தில் நெஞ்சு தாழ்ந்து இருகரையனாய் யாதாயாதம் பண்ணி அலமாவாதே, எம்பெருமானாரபிமானத்திலே ஒதுங்கி, தமக்குப்பேற்றில் கண்ணழிவில்லை என்று நெஞ்சில் தேற்றமுடையவனாய் எம்பெருமானார் விஷயத்தில் ப்ராவண்ய ஸீடிர பூமிகளான பரம ஸாத்விக வார்க்குத்துடன் "பேபூரதயந்த: பரஸ்பரம்" [கீதை 10-9] [ஒருவருக்கொருவர் புகுவத், விஷயத்தை அறிவிப்பதைப்] பண்ணிக்கொண்டு பரஸம்கு

தூத்யேக ப்ரயோஜனனாய; எம்பெருமானார் விஷயத்தில் ப்ரா வண்யமுடையாரைக் கண்டால் “இந்தளத்திலே தாமரை பூத்தாப் போலே இருள் தருமா ஞாலமான இக்கொடுவுலகத்திலே இங்கு னேயும் சிலருண்டாகப்பெறுவதே” என்று ஹருஷ்ட புலகித ஸரீர னாய், யாவச் சூரீர பாதம் த்ரிவித, கரணத்தாலும் ஒருபடிப்பட ஸ்வரூபத்தை நோக்கிக்கொண்டு எம்பெருமானாருடைய திருநா மோச்சாரணமில்லாவிடில் நாக்கு வற்றும்படியான நிலையோடு பொருந்தி மனஸஸை ஸாவத்யானமாய்ப் பண்ணிக்கொண்டு ஸ்வரூபானுகூலமாக வர்த்திக்கவேணும்.

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

நாலுராச்சான் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

சரமோபாய தாத்பர்யம் ஸமாப்தம்.

5. வார்த்தாமாலை (20) வார்த்தை: திருக்கோட்டியூர் நம்பி வைபவம் ஐதிஹ்ய நிர்வாஹம் 8 காண்க.

6 வார்த்தாமாலை (72) வார்த்தை: பெரியநம்பி வைபவம் ஐதிஹ்யநிர்வாஹம் 6 காண்க.

7. வார்த்தாமாலை (92) வார்த்தை: 6 விவரணம். பட்டினிப் பெருமானென்றொருவரை எம்பெருமானார் நானில் பத்தில் கண்டருளினால், “பெருமானே!” என்றருளிச்செய்ய; இவரும் “ஜீய! ஜீய!” என்பர்; இவரும் அற்றைக்கு க்ருதார்த்தரானேம் என்றருளிச்செய்வர்; இவரும் நாலுமன்றுநாள் திருமுடிக்குறையிலே அனுஸந்தித்துக் கொண்டிருப்பர். ஒருநாள் ராத்ரி கள்ளர் களவுகண்டு போகாநிற்கச்செய்தே இவரைக்கண்டு இங்கே ஓராள் இருந்ததென்று அவர்களிலே ஒருவன் சொல்ல, “அது அங்கே பண்டேயிருப்பதொன்று; இம்மரம் பிறர்க்குச் சொல்லில் காண் அவன் நம்மைச் சொல்லுவது” என்று மற்றுள் ளார்க்குச் சொல்ல, இத்தை எம்பெருமானார் கேட்டுநின்று அருளிச்செய்தார். [பட்டினிப்பெருமாள் பெரிய பெருமானாடைய திருமுடிப்பார்ஸுவத்திலே உள்ள திருமுடிக்குறையிலே ஏகாந்த மாக இருந்துகொண்டு எம்பெருமானாரால் விஷயீகரிக்கப்பெற்ற இப்பேற்றை அனுஸந்தித்துக்கொண்டு யோகிகளைப்போலே பல நாட்கள் அசையாமல் எழுந்தருளியிருப்பர். சில கள்வர்கள் பொருள்களைத் திருடிச்செல்கையில் இந்தப்பட்டினிப்பெருமானைப் பார்த்து அவர்களில் ஒருவன் ‘இங்கே ஒரு ஆள் இருந்தது’ என்று

சொல்ல, அவர்களில் மற்றொருவன் “அது பலநாட்கள் அங்கேயே மரம்போலே உட்கார்ந்திருக்கும், எதிரில் தெரியும் மரம் நம்மைக் காட்டிக்கொடுக்கும்போதுதான் மரம்போல் உணர்ச்சியற்ற இம்மனிதனும் நம்மைக்காட்டிக்கொடுப்பான். இந்த ஆணைக் கண்டு கவலைப்படவேண்டாம்” என்று மற்ற திருடர்களுக்குச் சொல்ல, இவ்வார்த்தையைத் தற்செயலாகக்கேட்ட எம்பெருமானார் பட்டினிப்பெருமானுடைய நிஷ்டையைக் கொண்டாடி அருளிச்செய்தார் என்று அருத்து.]

8. வார்த்தாமாலை (105) வார்த்தை ௪ விவரணம். எம்பெருமானார் தம்முடைய ஸ்ரீபாதத்திலே ஆஸ்ரயித்ததொரு ஸ்ரீவைஷ்ணவருடைய பிள்ளைக்கு ஏகாம்பரேரட்டை ஸம்ஸர்க்கு முண்டாக, நம்மேட்டு ஸம்பந்தமுடையவன் வ்யபிச்சரித்து அநர்த்தப்படுவொண்ணாதென்று, பெருமாள் திருவடிகளிலே எழுந்தருளியிருக்கச்செய்தே அவனும் அங்கே ஸந்நிஹிதனாக, “வாழ்! உனக்கு ப்ரமாணங்களால் காட்டலாம்படி ஜ்ஞாநபௌஷ்கஸ்யமில்லை;” நான் வேத்யாந்தங்களில் அறுதியிட்டிருக்கும் பெருள். - “இவ்வாத்மாவுக்குத் தஞ்சமாயிருக்கும் அர்த்தம் த்வயமல்லதில்லை” என்று பெருமாள் திருவடிகளில் ஸட்கோபனையெடுத்து ஸத்யம்பண்ணிக் கொடுத்தருளினார்; அவரும் அன்று தொடங்கி த்வயநிஷ்டரானார். [ஏகாம்பர—“பிராட்டி என்னும் தத்துவம் இல்லை. ப்ரஹ்மசாரி நாராயணனே ப்ராப்யம்” என்னும் மதத்தைப் பற்றியவர்]

9. வார்த்தாமாலை (106) வார்த்தை. பட்டர் “த்வயத்தின் அர்த்தத்தை புத்திபண்ணி ஸப்த்யாந்தரத்தாலே இவ்வர்த்தத்தை அநுஸந்திக்கவொண்ணாதோ?” என்று உடையவருக்கு விண்ணப்பஞ்செய்ய; “அதுக்குக் குறையில்லை; ஆகிலும் இப்பாகரத்துக்குச் சுரக்கும் அர்த்தம் வேறொரு பாகரத்துக்குச் சுரவாதே” என்று அருளிச்செய்தார்.

10. வார்த்தாமாலை (116-a) வார்த்தை ௪ விவரணம் எம்பெருமானாரருளிச்செய்த வார்த்தை:- ஸ்வஸ்வரூப லைஸ்த்ய துஸையாவது - பரஸ்வரூபவிஷயத்தில் ஸ்வீகார த்யாகுப்ரகார ப்ரதிபத்திநிவ்ருத்தியில் வ்யவஸ்திதனாய்ப் போருகை [தன் ஸ்வரூபத்தைத் தெளிவாக அறிகையாவது - எம்பெருமானுடைய பரத்வத்தை அறிவதிலும், அவனையே பற்றுவதிலும், தன் முயற்சியான எல்லா உபாயங்களையும் வாஸனையோடு விடுவதிலும் ‘தான்பற்றும் பற்று உபாயம்’ என்னும் நினைவு நீங்குவதிலும் உறுதியோடிருக்கையேயாகும்.]

11. வார்த்தாமாலை (132) வார்த்தை. எம்பெருமானார், புழுவன் காலத்திலே வெள்ளாசாத்தி மேல்நாட்டுக்கு எழுந்தருள்; அங்கே நம்பெருமாள் ப்ரஸாதங் கொண்டு காணவந்த அம்மங்கியன் னுக்கு உடையவர் ஒருகு த்யவயத்தை அருளிச்செய்தார். பார்வையி னுக்கு 'இதுவென் லீயா! அங்கீகரித்தருளிற்றே' என்ன; 'இத்தனைதூரம் பெருமாள் ப்ரஸாதங் கொண்டு வந்த இவர்க்கு த்யவயமொழிய ப்ரத்யுபகாரமுண்டோ?' என்று அருளிச்செய்தார்.

12. வார்த்தாமாலை (136 h) வார்த்தை சி விவரணம். ராஜகுலத்துக்கு முடியும் மாகையுட்போலே இப்ரபந்தனுக்கு த்யவயோச்சாரணமென்றருளிச்செய்வர் ஸ்ரீபூஷ்யகாரர்; ["ராஜ குலத்துக்கு முடியும் மாகையுட்போலே, அடிகுடுமரசையுடைய ப்ரபந்தனுக்கு இரண்டு வாக்யமுடைய த்யவயத்தை உச்சரிப்பது" என்று ஸ்ரீபூஷ்யகாரர் அருளிச்செய்வர்.]

13. வார்த்தாமாலை (170) வார்த்தை சி விவரணம். உடையவர், ஸந்யஸித்தருளுகிறபோது 'ஸரீரஸம்பந்தத்தை விட்டுவிட வேண்டுகிறதோ?' என்று கேட்க, 'முதலியையொழிய ஸந்யஸித் தோம்' என்றார்; 'இப்படி செய்யலாமோ?' என்று அருகிருந் தார் கேட்க, 'த்ரிதூண்டத்தை விடிலன்றோ முதலியை விடுவது' என்று அருளிச்செய்தார்: [முதலி-முதலியாண்டான்.]

14. வார்த்தாமாலை (173 a) வார்த்தை. திருக்கோட்டியூர் நம்பி வைபவம் ஐதிஹ்யநிர்வாஹம் 10 காண்க.

15. வார்த்தாமாலை (180) வார்த்தை. பெருமான்கோயிலே ஒரு பூசக்யவதஜந்மத்திலே பிறந்தானொரு ஊமை, அஞ்சாறு வருஷம் ஊமையாயிருந்து அநந்தரம் இரண்டு மூன்று ஸம்வத்ஸரம் காணாதிருந்து, பின்பு அவன் வார்த்தை சொல்ல வல்லனாய்வர, இந்த ஆழசர்யத்தைக் காண்கைக்காக எல்லாரும் திரண்டு, 'ஊமாய்! எங்குப்போனாய்?' என்று கேட்க; அவனும் 'நான் ஊராப்திக்குப் போய்வந்தேன்' என்ன, 'அங்கு விசேஷ மென்?' என்று கேட்க, 'சேனைமுதலியார் உடையவராய் வந்து அவதரித்தார்' என்று சொன்ன அநந்தரம் அவனைக் கண்ட தில்லை—என்று ஸேநாபதிஜீயர் அருளிச்செய்தார்.

யாத்ரவப்ரகாஸனோடே எம்பெருமானார் படித்தருளுகிற காலத் திலே அந்த ராஜ்யத்தின் ராஜாவினுடைய புத்ரியை ப்ரஹ்ம ரக்ஷஸ்ஸு பிடிக்கையாலே யாத்ரவப்ரகாஸனுக்கு அறிவிக்க, 'யாத்ரவப்ரகாஸன் போகச்சொன்னானென்று சொல்லுங்கோள்'

என்று சொல்லிப் போகவிட; “அவன்றன்னை அங்குநின்றும் போகச்சொன்னேன்” என்று ப்ரஹ்மரக்ஷஸ்ஸு சொல்ல, யாத்ரவப்ரகாஸனும் போர குபிதனும், சிஷ்யர்களுடும் கூட்டிக்கொண்டு மஹாமந்த்ரத்தையும் ஜபித்துக்கொண்டு ப்ரஹ்மரக்ஷஸ்ஸின் முன்னேபோய் நிற்க, ரக்ஷஸ்ஸும் முடக்கின காலைப் பின்னையும் நீட்டி, “வாராய் அடா யாத்ரவப்ரகாஸா! நீ ஜபிக்கிற மந்த்ரம் நானறியேனோ” என்று அந்த மந்த்ரத்தையும் சொல்லி, “நான் இவற்றுக்குப் போவேனா? நீ உன் ஜன்மமுமறியாய், என் ஜன்மமுமறியாய்” என்ன, “ஆகில் நீ பிரானே; ஸர்வஜ்ஞனாயிருந்தாயாகில் உன்னுடைய ஜந்மமேது? என்னுடைய ஜந்மமேது?” என்று யாத்ரவப்ரகாஸன் கேட்க; “உன்னுடைய ஜந்மம், ஸ்ரீமது, ராத்ரகத்தில் ஏரிக்கரையிலே ஒரு புற்றாய் அதிலே ஒரு உடும் பாயிருப்பதி; திருமலைக்குப் பெருங்கூட்டம் போகிறபோது ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ஏரிக்கரையிலே நீராடி அங்கே ஸ்வயம்பாகம் செய்து அமுது செய்தருளின தளிகையின் கீழே சித்தினப்ரஸாத்ரத்தையும் தீர்த்தத்தையும் ப்ரஸாத்ரப்பட்டாய்; அத்தாலே நீ இப்படி வித்ருவானாய் பிறந்தாய்; இனி என்னுடைய ஜந்மம் ப்ரஹ்மணஜந்மம்; யாத்ரவப்ரகாஸனேன்; மந்த்ரலோப க்ரியாலோபம் வந்தவாறே ப்ரஹ்மரக்ஷஸ்ஸானேன்” என்ன, “ஆனால் நீ யார்க்குப் போவதி?” என்ன; உன்னுடன் வாசிக்கிறவரிலேயொருவர் அந்த கருட, விஷ்ணுக்ளே நாதிகளென்கிற நித்யஸூரிகளிலே ஒருவர்” என்று உடைய வரைக்காட்டி, அவர் திருவடிகளை துண்டிப்பட்டு, ‘இவர் போகச்சொன்னாராகில் போகிறேன்’ என்ன, ‘ஆகில் இளை யாழ்வீர்! நீர் போகச்சொல்வீர்’ என்ன; ‘ஆனால் நீ போகிற துக்கு அடையாளத்தைக் காட்டிப் போ’ என்ன, “இவ்வரசு முறிந்து விழு” என்று அவ்வரசை முறித்துக்கொண்டு போயிற்று; யாத்ரவப்ரகாஸனும் “இளையாழ்வீர்! நீர் ஸர்வ ஜ்ஞராயிருந்தீர்” என்று மிகவும் உபஸ்ஸோகித்து மீண்டு தன்னுடைய மட்யுமே வந்தான்.

16. வார்த்தாமாலை (182) வார்த்தை. பெருமாள் ஆழ்வா ஶம்பார்த்து “நீ உனக்கு வேண்டுவது நம்மை வேண்டிக்கொள், என்று திருவுள்ளமாக: ‘நாயன்தே! அடியேனுக்குப் பண்டே எல்லாம் தத்தருளிறே’ என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய: ‘இல்லை, இப்போது நம்மை வேண்டிக்கொள்’ என்ன; ‘ஆகில் நாயன்தே, அடியேனோடு ஸம்பந்தமுண்டவாரெல்லாரும் பரமபதம் பெற வேணும்’ என்ன, ‘தந்தோம்’ என்று திருவுள்ளமாக; இத்தை உடையவர் கேட்டருளிக் காஷாயத்தை முடிந்தேறிட்டு ஆர்த்துக்கொள்ள, ‘இது என்?’ என்ன, நமக்கு ஆழ்வானோடே ஸம்பந்தமுண்டாகையாலே பரமபதம் பெறலாமே’ என்று அருளிச்செய்தார்.

17. வார்த்தாமாலே (183) வார்த்தை ஏ விவரணம். உடையவர் அபயப்ரதாநம் அருளிச்செய்யாநிற்க, பிள்ளையுறங்காவில்லி தூஸர் கேட்காஷ்டியில் நின்றும் புறப்பட்டு “ஸ்ரீ விபீஷணப் பெருமாள் ஸ்வாபிமானத்தைவிட்டுப் பெருமாள் திருவடிகளே தஞ்சமாக ‘ஸர்வலோகஸரண்யாய ராகுவாய’ என்று பற்றின வரைக் கல்லுத்தடியுங்கொண்டது பெருமாள் பரிகரம்; நாம் என்செய்யக்கடவோம்?” என்று புயப்பட: உடையவர் அருளிச் செய்தபடி: “கழுகுண்ணில் வாழை உண்ணும்; எனக்குப் பெரிய நம்பியுண்டு; உமக்கு நானுண்டு” என்று அருளிச்செய்தருளிஞர். [பெருமாள் பரிகரம்-ராமனுக்குத் துணைவரான ஸுக்ரீவன் முதலான வானரஸேனை; “நெல்லுக்கிறைத்த நீர் வாய்க்கால் வழியோடிப்புல்லுக்கும் ஆங்கே பௌசியுமாம்” என்கிற ரீதியிலே கழுகு பயிரிடுவோர் அதற்குத் தண்ணீர் பாய்ச்சும்போது அதனருகிலிருக்கும் வாழையும் அத்தண்ணீரை உண்டு வளருவது போலே பெரியநம்பி ஸம்பந்தத்தைப் பார்த்துப் பெருமாள் என்னைக் கடாஷிப்பர், என்னோடு ஸம்பந்தத்தைப் பார்த்து உம்மையும் கடாஷிப்பர். ஆகையால் பெருமாள் கடாஷைமாதிரி வெள்ளம் நம்மீதும் ஏறிப்பாய்ந்து நம்மையும் உஜ்ஜீவிக்கச் செய்யும் என்று கருத்து.]

18. வார்த்தாமாலே (184) வார்த்தை ஏ விவரணம் “எம்பெருமானாலிலும் ஆளவந்தாரிலும் வாசியார்க்குண்டு?” என்று ஆழ்வாளை முதலிகள் கேட்க; ஓரிராவெல்லாம் விசாரித்து, “பெருமானிலும் பெரியபிராட்டியாரிலும் வாசியார்க்குண்டு?” என்றார்; (ந த்யஜேயம்) என்றார் பெருமாள்; (ந கஸிந்நாபராத்யதி) என்றார் பிராட்டி; இப்படி இருவர்க்கும் வாசி என்று அருளிச்செய்தார். [பெருமாள் பிராட்டி இருவரில் எவர்க்குச் சிறப்பு என்று ஆராயுப்போது பரப்ரஹ்மத்வத்தையிட்டுப் பெருமானுக்கே சிறப்பிருந்த போதிலும் “நண்பனாக வந்தவனைக் கைவிடமாட்டேன்” [ரா-யு18 3] என்ற பெருமானைக் காட்டிலும் “இவ்வுலகில் குற்றம் செய்யாதவன் ஒருவனுமில்லையே” [ரா-யு 116-44] என்று கூறும் பிராட்டியே கருகின் முதலான குணங்களில் மிக விஞ்சியவளாகிறாள்; அதுபோலே ஆளவந்தார் எம்பெருமானுக்கு ப்ராசார்யராகையாலும், அவருடைய கடாஷைத் தாலேயே எம்பெருமானார் உய்வுபெற்றவராகையாலும் ஆளவந்தார்க்கே சிறப்பிருந்தபோதிலும், “ஆசையுடையார்க்கெல்லாம் மாறியார்களா கூறும்” என்ற க்ருபாமாத்ர ப்ரஸத்நாசார்யத்வம் காரேய் கருகினியிராமாநுசரிடத்திலேயே நிலைநிற்கையாலே இவர்க்கே சிறப்பு என்று கருத்து.]

19. வார்த்தாமாலை (185) வார்த்தை. பெரியநம்பி வைபுவம் ஐதிஹ்யநிர்வாஹம் 10 காண்க.

20. வார்த்தாமாலை (187) வார்த்தை. எம்பெருமானார் மேற்கே வெள்ளைசாத்தி எழுந்தருளினபோது இவருடைய உபந்யாஸத்தைக்கண்டு ஸர்வரும் விஸ்மிதராக “என் பரமாசார்யர் வார்த்தையைக்கேட்டுச் சொன்னேனித்தனை; அவரைக் கண்ணிலே கண்டேனாகில் பரமபதூத்தனவும் ஸோபாநமாகக் கட்டேனோ?” என்று அருளிச்செய்தார்.

21. வார்த்தாமாலை (189) வார்த்தை. திருமாலையாண்டான் வைபுவம் ஐதிஹ்யநிர்வாஹம் 6 காண்க.

22. வார்த்தாமாலை (190) வார்த்தை. எம்பெருமானார் வெள்ளைசாத்தி எழுந்தருளினபோது திருமலை நல்லான் கிஷ்யரான சில வேடர் புனம் பாராநிற்க. அம்மலையடியே ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் எழுந்தருள: இந்த வேடர் அவரைத் திருநாமமே குறியாக “நீர் எங்குநின்றெழுந்தருளுகிறீர்?” என்று கேட்க; “கோயில் நின்றும் வருகிறேன்” என்ன; “எம்பெருமானார் திருவடிகளுக்கு ஒரு குறைகளமில்லையே; பெரியதிருச் செல்வத்துக்கு ஒரு குறைகளமற நடவாநின்றதோ?” என்று கேட்க; “என்ன எம்பெருமானாரும் என்ன திருச்செல்வமும்? எம்பெருமானார் வெள்ளைசாத்திக்கொண்டு எழுந்தருளினார்; இன்ன விடத்திலே எழுந்தருளினாரென்று தெரிந்ததில்லை” என்று அருளிச்செய்ய; அவர்களும் ஆறுநான் பட்டினியே கிடந்தார்கள்; ஆறும்நான் ராத்ரி எம்பெருமானார் மழையும் இடியுமாய்க் குளிரிலே ஈடுபட்டு இவர்கள் மலையிலேநெருப்பொளிகண்டு ‘அங்கே நம்மைக்கொண்டுபோங்கோள்’ என்று அருளிச்செய்ய, முதலிகளும் அங்கே எழுந்தருளி ‘வழியெங்கே பிள்ளைகள்!’ என்று அழைக்க; ‘பூராஹ்மணக் குரலாயிருந்தது; பெருவிடாயோடே ஒருகாலமையாநின்றது’ என்றோடிவந்து வேலியையும் பிரித்து, இங்கேவாருங்கோளென்று. சாத்துகைக்குப் புடவையும் கொடுத்து. சாத்தின புடவையும் கம்புலரவிட்டுக் காய்ச்சியொற்றி, ‘எங்கு நின்றமெழுந்தருளுகிறது?’ என்று கேட்க, ‘கோயில் நின்றும் வருகிறோம்’ என்று அருளிச்செய்ய: ‘எம்பெருமானார் செய்தருளு ஆ-47

கிறதென்?" என்று கேட்க, 'நீங்கள் எம்பெருமானாரை அறிந்த படியென்?' -என்ன. "நாங்கள் நல்லானடிமைகள்; எங்களுக்கு ஹிதமருளிச்செய்கிறபோது. 'எம்பெருமானார் திருவடிகளே தஞ்ச மென்றிருங்கோள்' என்றருளிச்செய்தார்; அன்றுதொடங்கி எம் பெருமானார் திருவடிகளே தஞ்சமென்றிருந்தோம்" என்ன; 'ஆகில் அவரினே இவர்' என்று முதலிகள் உடையவரைக்காட்டி, இவர்களும் உடையவர் திருவடிகளைப் பிடித்துக்கொண்டு வ்யாகுலப்பட்டு ஸேவித்துநிற்க, உடையவரும் " 'நல்லான்' என்கிற காளமேகும் இங்கும் வர்ஷித்ததோ?" என்று உகந்தருள; பின்பு திணைக்கதிரைக் கொண்டுலெந்து தேனமுதையும் மிடாவோடே ஸமர்ப்பித்து, 'இத்தை வறுத்து இடித்துத் தேனிலே குழைத்து அமுதுசெய்யுங்கோள்' என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, அவர்களுட் அப்படிசெய்து அமுதுசெய்து கண்வளர்ந்தார்கள்; மற்றைநாள் விடிந்தவாறே அந்த வேடமுதலிகளிலே ஒருவரையும் ஸ்ரீபாதத் தில்முதலிகளிலே ஒருவரையுமாகக் கோயிலுக்குப் போகவிட; அவர்களுடனே நாற்பத்தஞ்சு திருநாமம் எழுந்தருளினார்கள்; அந்த வேடமுதலிகள் அந்த மலைக்கு மேற்கே அறுகர்தவழி கொண்டுபோய் ஒரு வேடனாகத்திலே விட்டுவர; அந்தவேடன் பகலெல்லாம் வேட்டைக்குப் போய்வந்து ராத்ரி உண்ணப்புக்க வாறே, ப்ரஹ்மணர் உண்ணாதிருக்க நாம் உண்ணலாகாதென்று அருகாக ஒரு க்ராமத்திலே கட்டளை வாரியனென்பான் ஒருவனாகத்திலே வேண்டுங் கட்டளைகளும் பண்ணிக்கொடுவந்து 'இவர்களைக் கொண்டுபோய்ச் சடக்கென அமுதுசெய்யுங்கோள்' என்று மீண்டான். அவ்வகமுடைய மணவாட்டுப் பெண் 'உங்களுக்கு அமுது செய்யவேண்டாவோ?' என்ன; 'வேண்டா' என்றார்கள்; 'உங்களுக்கு படியப்படவேண்டா; நானும் எம்பெருமானார் ஸ்ரீபாதத்தையுடையேன்' என்றாள்; 'நீ எம்பெருமானாரை ஆசரயித்தபடியென்?' என்று கேட்க; "நாங்கள் இவ்விடம் வர்ஷமின்றிக்கே இருந்தவாறே அங்கே கோயிலிலே வந்திருந்தோம்; என்ன உமுடையானும் நானும் ஒரு மச்சிலே இடக்கையாயிருக்கும்; அப்போது எம்பெருமானார் ஏழகத்திலே மாதுசுரம்பண்ணி அமுதுசெய்தருளுவர்; திருவீதியிலே எழுந்தருளுட்போது அகளங்க நாட்டாழ்வான் முதலான பட்டமுதலிக ளெல்லாரும் இவர் திருவடிகளிலே ஸேவித்துக்கொண்டு வருவார்கள்; இவர் மாதுசுரத்துக்கு அந்த அகத்திலெழுந்தருளினார்; நான் மச்சினின்றுமிழிந்து தகைந்தேன்: 'இது வென்பெண்ணே?'

என்றார்; 'உம்மை ராஜாக்களும் பட்டமுதலிகளும் தண்டனிடா நின்றார்கள்! நீர் மாது, கரம் பண்ணுதின்றீர்' என்றவாரே; 'அவர்களுக்கு நாம் புகழ், விஷயத்திலே சில வார்த்தை சொல்லுகையாலே காண்' என்று அருளிச்செய்ய; 'அந்த வார்த்தையை எனக்கும் அருளிச்செய்யவேண்டும்' என்ன; அப்போது அருளிச்செய்தருளினார்; பின்பு எங்கள் தேயும் வர்ஷமுண்டாய், நாங்கள் எங்கள் நாட்டேறப்போகிறபோது, அவரருளிச் செய்த வார்த்தையை மறந்தேன் என்றவாரே, அதை நெஞ்சிலே படும்படி அருளிச்செய்து போகப்புகுவாரே; 'அடியேனுக்கு ஆத்மரகையாக ஏதேனும் தந்தருளவேணும்' என்று விண்ணப்பஞ்செய்தேன்; அப்போது சாத்தியிருந்த ஸ்ரீபாத்ரகையையே ப்ரஸாத்ரகையாகத் தந்தருளினார்; நாங்களும் அன்றே போந்தோம்; பின்னையும் ஸேவிக்கப்பெற்றிலேன்" என்றவாரே, திருவுள்ளத்திலே விசாரித்தருளித் திருப்போனகம் சமைக்க அருளிச் செய்து 'இவள் செய்யுமது பார்த்திரும்' என்று ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவரை வைக்க; அவளும் அடைவாகச் சமைத்து முன்படுத்த புடவையையும் விழுத்து, ஸூத்ரமான புடைவையையும் உடுத்து உள்ளே புகுந்து, "எம்பெருமானார் திருவடிகளே ஸரணம்" என்று உச்சரித்து ஸ்ரீபாத்ரகையையும் ஏறியருளப்பண்ணித் திருவடிவிளக்கி அமுது செய்யப்பண்ணிப் புறப்பட்டு தண்டன் ஸமர்ப்பித்து, முதலிகளை 'ஸ்ரீபாதம் விளக்க எழுந்தருளவேண்டும்' என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய; முன்பு பார்த்திருக்கச்சொன்ன ஸ்ரீவைஷ்ணவரை அழைத்து 'இவள் செய்ததேது?' என்று கேட்டருள; 'இவளும் திருப்போனகத்தைச் சமைத்து முன்படுத்த புடைவையை விழுத்து, ஸூத்ரமான புடைவையை உடுத்து, திருப்போனகத்தை உள்ளே கொண்டு புகுந்து கதவையடைத்து த்யானம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தாள்; கறுத்து நீண்டிருந்தது; எம்பெருமாயிருந்ததில்லை' என்றவாரே; அவள்தன்னை அழைத்து 'நீ உள்ளே செய்ததேது?' என்று கேட்க; 'முன்பு ஏறியருளப்பண்ணித்தந்த ஸ்ரீபாத்ரகையையே ஏறியருளப்பண்ணித் திருவடிவிளக்கி அமுது செய்யப்பண்ணியாகும் அடியேன் ப்ரஸாத்ரகையே; இப்போதும் அப்படியே செய்தேன்' என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய; 'அவைதன்னைக் கொண்டுவந்து காட்டு' என்ன; அவளும் கொண்டுவந்து காட்ட; அங்குத்தைக்குத் தகுதியாயிருந்தவாரே, 'எம்பெருமானார் அருளிச்செய்த வார்த்தை ஒத்திருந்ததில்லையாகில் முதலிகள் அமுது

செய்யார்கள்; அத்தை என் செவியிலே சொல்லிக் காணாய்' என்ன; அவளும் விண்ணப்பஞ்செய்தாள்; வார்த்தையும் ஒத்திருந்தது. 'ஆகில் இதுக்குள்ளே எம்பெருமானானுடையவென்று பார்த்துக் காணாய், என்ன; அவளும் திருவிளக்கேற்றிக்கொண்டு வந்து அடைவே பார்த்தாள். எம்பெருமானார் திருவடிகளானவாறே அங்கே திகைத்து "எம்பெருமானார் திருவடிகளையோசையிருக்கிறது. காஷாயமில்லாமையாலே தெரிகிறதில்லை" என்றவாறே 'நான்காண்!' என்ன; அவளும் திருவடிகளைப் பிடித்துக்கொண்டு அழப்புக்கவாறே கண்ணநீரைத்துடைத்து. "(விதுரநாநி புபுஜே ஸுசீநி குணவந்தி ச) என்று பாவநதவபோக்யதவங்கையுடைத்தாயிருந்தது; முதலிகாள்! இனி அமுது செய்யுங்கோள்" என்றருளிச்செய்ய, அவர்களும் அமுதுசெய்து கண்வளர, இவளும் தனிகைப் ப்ரஸாதமும் கூட்டி, பாசையும் கலந்து மச்சிலே கிடக்கிற பூர்த்தாவையெழுப்பிப் ப்ரஸாதத்தையுமிட்டுட்டி ப்ரஸாதப்படப்பண்ணி; தான் ப்ரஸாதப்படாதேகிடக்க; 'இதென்?' என்று கேட்க, 'கேசியில் நின்றும் எம்பெருமானாரும் முதலிகளும் எழுந்தருளி அமுது செய்யமாட்டோமென்று கண்வளருகிறார்கள்' என்றவாறே: 'நான் இதுக்கு என் செய்யவேணும்?' என்ன; 'நீ எம்பெருமானார் திருவடிகளை ஆஸ்யிக்கவிலையோ?' என்ன; இவளும் ராத்ரியிலே ஸம்வதித்துப் ப்ரத்யயம் பண்ணிக்கொடுக்க, இவளும் ப்ரஸாதம்கூடி நித்யரைபண்ணி, விடிந்தவாறே எம்பெருமானார் திருவடிகளிலே தண்டனிட்டு 'இற்றைக்கெழுந்தருளிநிற்கவேண்டும்; இவளைக் க்ருபைபண்ணி எழுந்தருளவேணும்' என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, எழுந்தருளிநின்று அவளைக் க்ருபைபண்ணி அந்தக் க்ராமத்திலே நாலஞ்சு நாளெழுந்தருளியிருந்து த்ரிதூண்டுகாஷாயாதிகளையும் ஸம்பாதித்துத் தம்முடைய திருவாராதநமான பேரருளாளர் திருமுன்பே வைத்து தூண்டுன் ஸமர்ப்பித்து முன்புபோலே அவற்றை உடையவர் தரித்தருளிஞர்.

28. வார்த்தாமாலை 201, 205, 206 வார்த்தை. திருக்கோஷ்டியூர் நம்பி வைபுவம் ஐதிறயநிர்வாஹம் 12, 13, 14 காண்க.

24 வார்த்தாமாலை (211) வார்த்தை. பெரியநம்பி வைபுவம் ஐதிறயநிர்வாஹம் 12 காண்க.

25. வார்த்தாமாலை (224) வார்த்தை. உடையவர் அந்திம துஸையிலே அருளிச்செய்த வார்த்தை; ஒருவன் ப்ரபந்தனானால்

அவனுடைய தேடிஹயாத்ரை கர்மாதீதமாகையாலே கரைய வேண்டா; கரைந்தானாகில் நாஸ்திகனாமித்தனை; ஆத்மயாத்ரை புகுவதாதீதமாகையாலே அதில் தனக்கு அந்வயமில்லை; உண்டென்றிருந்தானாகில் ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் பொய்யாமித்தனை; ஆகையாலே உபயயாத்ரையுங்கொண்டு அந்வயமில்லை; ஆகையால் கரணத்தையங்கொண்டு வேண்டிற்றுச் செய்து திரியவோ? என்னில்; அது ஸ்வரூபமன்று; இனி உபயாத்ரத்தில் அந்வயமில்லாவிட்டால் ப்ராப்யமான கைங்கர்யத்தில் அந்வயிக்கு மித்தனை; இங்கேயிருக்கும் நாள் செய்யும் கைங்கர்யம் ஆறு; அவையாவன:— ஸ்ரீபூஷ்யத்தை வாசித்து வாசிப்பிக்கவும், அதுவும் மாட்டானாகில் அருளிச்செயலை ஒதி ஒதுவிக்கவும், அதுவும் மாட்டானாகில் உகந்தருளின திவ்யதேயஸங்கனிலே அமுதுபடிசாத்துபடி ஆராய்ந்து போரவும், அதுவும் மாட்டானாகில் திருநாராயணபுரத்திலே ஒரு குடில்கட்டியிருக்கவும், அதுவும் மாட்டானாகில், திவ்யத்தின் அர்த்ததூநுஸந்தூநம்பண்ணவும், அதுவும் மாட்டானாகில், என்னுடையவனென்று அபிமானிப்பான் ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவன் அபிமானத்திலே ஒதுங்கியிருக்கவும்; இப்படி வர்த்திக்கும் அதிகாரிக்கு முன்னடி பார்த்து வர்த்திக்கவேண்டுவது மூன்று விஷயங்களுண்டு; அவர்களாரென்னில்:— அநுகூலரும், ப்ரதிகூலரும், அநுப்யயரும்; இதில் அநுகூலராவார்— ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள், ப்ரதிகூலராவார்— புகுவதாதீதவிட்டுக்கள்; அநுப்யயராவார்— ஸம்ஸாரிகள். அநுகூலரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக்கண்டால் சந்திந குஸும தாமதிஸாதிக்கிறபோலேயும் நிலாத்தென்றல் சந்திநம்போலேயும், அபிமானவிஷயம்போலேயும் உகந்து வர்த்திப்பான்; புகுவதாதீதவிட்டுக்களைக் கண்டால் ஸர்ப்பாக்ஷிகளைக் கண்டாற்போலே வெருவி வர்த்திப்பான்; அநுப்யயரைக் கண்டால் காஷ்டலோஷ்டாதிக்களைக் கண்டாற்போலே உபேஷித்து வர்த்திப்பான். இப்படி வர்த்திக்கவொட்டாதொழிகிறது அர்த்தகாமப்ராவண்யம்; அர்த்தகாமமடியாக அநுகூலரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை அவமானம்பண்ணினானாகில் ராஜபுத்திரன் அவமானம்பண்ணினால் ராஜஹகுத்யம் புண்படுமாபோலே தத்திவாரா எம்பெருமான் திருவுள்ளம் புண்படும்; ப்ரதிகூலரான புகுவதாதீதவிட்டுக்களை அர்த்தகாமமடியாக ஆதரித்தானாகில், ராஜா ஸார்வபௌமனாகியிருக்க, ராஜமஹிஷி கைத்திரஜத்துக்கள் பக்கவிலே மடியிடைக்க புக்கால் ராஜாவுக்கு அவத்ய மாமாப்போலே எம்பெருமானுக்கு அவத்யமாய், தத்திவாரா எம்பெருமான் திருவுள்ளம் புண்படும்; அநுப்யயரான ஸம்ஸாரிகளை அர்த்தகாமமடியாக ஆதரித்தானாகில், 'ரத்தத்துக்கும் பாஷா

ணத்துக்கும் வாசி அறியாதாரைப்போலே நமக்கும் விறக்கும் வாசியறிந்திலன், இவனுக்குப் பிறந்த ஜ்ஞாநம் கார்யகரமாகப் பெற்றிலோமே!” என்று இவனனவில் ஈஸ்வரன் உதயாஸீநனுய்ப் போகும்.

26. வார்த்தாமாலை (227) வார்த்தை. எம்பெருமானார் தம்முடைய ஸ்ரீபாதத்திலே ஆஸ்ரயித்திருப்பார் ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவருடைய பிள்ளைக்கு ஏகாயநரோட்டை ஸம்ஸர்க்குமுண்டாக, 'நம்மோடு ஸம்பந்தமுடையவன் வ்யபீசரித்து அநர்த்தப்படுவொண்ணாது' என்று பெருமாள் எழுந்தருளிநிற்கச்செய்தே அவனும் அங்கே ஸந்திநிதினாக. 'வாராய்! உனக்கு ப்ரமாணங்களால் காட்டலாம்படி ஜ்ஞாநபௌஷ்கல்யமில்லை; நான் வேத்யாந்தங்களில் அறுதியிட்டிருக்கும் பொருள் இவ்வாத்மாவுக்குத் தஞ்சமா யிருக்கும் அர்த்தம் துவயமல்லதில்லை என்று பெருமாள் திருவடிகளில் ஸ்ரீஸட்கோபனை எடுத்து ஸத்யம்பண்ணிக்கொடுத்தருளினார்; அவரும் அன்றுதொடங்கி துவயநிஷ்டரானார்.

27. வார்த்தாமாலை (273) வார்த்தை. எம்பெருமானார் தம்முடைய அந்நிமத்யஸையிலே அருளிச்செய்த வார்த்தை; உடையவர் தம்முடைய திருவுள்ளத்திலே ஆர்த்தியோடே விசாரித்து, பெரிய பெருமானைத் திருவடித்தொழுது விண்ணப்பஞ்செய்தபடி:— ஸம்ஸாரத்தில் அருசிபிறந்ததென்று ஸாங்க்யப்ரபத்தியைப் பண்ணியருளினார்; இப்போதிதுவென்னவென்று பெரியபெருமாள் வினவியருள; காலாதிசுரம் பிறந்ததேயென்ன; காலத்திற்கு நாமன்றோ கடவோம்; சிறிதுகாலம் உம்மைக்கொண்டு லோகத்தைத் திருத்தப்பார்த்தோம்; அறப்பறநின்ற; இனி உமக்கு வேண்டுவதென்னென்ன; சடக்கெனத் திருவடிகளிலே சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டுமென்ன; ஆகில் இற்றைக்கிழமைக்கு நாலாம்நாள் அப்படியே செய்கிறோமென்ன, 'அப்போது என்னுடைய ஸம்பந்தி, ஸம்பந்திகளெல்லாம் நான்பெற்ற லோகம் பெறவேணும்' என்று விண்ணப்பஞ்செய்து மட்டத்துக்கெழுந்தருளி, அப்போது முதலிகளெல்லோரையும் அழைத்தருளி, ஒருகாலும் அருளிச்செய்யாத அர்த்தங்களெல்லாம் அருளிச்செய்தார்; இவ்வர்த்தங்களையெல்லாம் கேட்டு அதிர்ஷ்டகபண்ணி விண்ணப்பஞ்செய்ய; இவரும் வெள்ளக்கேடாகவொண்ணாதென்று இற்றைக்கு நாலாம்நாள் பெரிய பெருமாள் திருவடிகளிலே போகிறோமென்றருளிச்செய்ய, இவருடைய விஸ்வலஷத்தில் ஆத்மத்யாக்யம் பண்ணக்கடவோமென்று முதலிகள் தேறியிருக்கிற ப்ரகாரத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி, 'ஆனவந்தார் ஸ்ரீபாதமே, ஆத்மத்யாக்யம் பண்ணினாருண்டாகில் நம்

மோடு அந்வயமில்லை' என்றருளிச்செய்ய, இவர்களும் இத்தைக் கேட்டு மிகவும் ஸோகார்த்தராய் 'இனி எங்களுக்குச் செய்ய அடுப்பதென்? பட்டிபுகுதல், பட்டினி கிடத்தலன்றோ?' என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, அருளிச்செய்த வார்த்தை; ஸகல வேதங் களிலும் ஸகல ஸாஸ்த்ரங்களிலும். ஸகலமான ஆழ் வாக் கள் திவ்ய ப்ரபுந் துங்களிலும். ஸகலாசார்ய பாகுரங்களிலும் பார்த்த விடத்தில்—ஒரு அதிகாரிக்கு த்வயமொழிய மந்த்ரமில்லை; மிதுநமொழிய வஸ்துவில்லை; மிதுன கைங்கர்யமொழியப் புரு ஷார்த்த,மில்லை, ஆசார்யாபி,மாநமொழிய மோக்ஷோபாயமில்லை, புகுவுதாபசாரமொழிய மோக்ஷவிரோதியில்லை.

புகுவுதாபசாரந்தான் புகுஹுனிதும்;- அதில் ப்ரதூநமான அபசாரம் பன்னிரண்டு; அவையெவை? என்னில்;- ஜந்ம நிருபணம், ஸரீரநிருபணம், பூவ(பாக)நிருபணம், ஆஸ்ரம நிருபணம், அவயவநிருபணம், ஆலஸ்யநிருபணம், வாஸ நிருபணம், ப்ரபுந் துநிருபணம், ப்ரகாஸநிருபணம், ப்ரகாரநிரு பணம், வர்த்தநநிருபணம், தேஃஷநிருபணம். (1) இதில் ஜந்மநிருபணமாவது - "ஸுதித்ரம். வா புகுவுத்புகுத்தம் நிஷா- தும் ஸ்வபசம் ததா! வீக்ஷதே ஜாதிஸாமாத்யாத் ஸ யாதி நரகம் நர: || ந ஸுதித்ரம் புகுவுத்புகுத்தா: விப்ரா புகுவுதாஸ் ஸம்ருதா: | ஸர்வவர்ணோஷு தே ஸுதித்ரம்: யே ஹ்யபுகுத் தா ஜநார்த்தநே || ய: பஸ்யதி ஸுபுகுசாரம் வைஷ்ணவம் வீத கல்மஷம் | ஸ வை யஸ்மிந் குலே ஜாதம் ப்ரணமேத்துண்ட்ர வத்புகுவி || கிம்பயத்ராபி,ஜாயந்தே யோக்யநஸஸர்வயோநிஷு | ப்ரத்யக்ஷிதாத்மநாத்நாம் நைஷாம் சிந்த்யம் குலாதிசுகம் ||" என்தித்யாதி புராணங்களிலே சொல்லப்பட்டிருக்கையாலே தான் வைஷ்ணவர்களை ஜந்மநிருபணம் பண்ணுவது அபசாரம். (2) ஸரீரநிருபணமாவது - புருஷஸரீரமென்றும், ஸ்த்ரீஸரீரமென்றும், திருவந் தாழ்வானைப் பாம்புஸரீரமென்றும், ஸ்ரீகுருடாழ்வானையும் ஜடாயு மஹாராஜரையும் பக்ஷஸரீரமென்றும், ஸ்ரீகஜேந்த்ரபாழ்வானையும். திருவடிகையும், ஸுக்ரீவமஹாராஜரையும் ம்ருகங்க ளென்றும், ப்ரஹ்லாதாழ்வானையும் ஸ்ரீவிபீஷணப்பெருமானையும் மஹாபுலியையும் இவர்கள் முதலான புகுவுத்யாஸரை ராகுஸ ரென்றும், தேவதிர்யங்கமநுஷ்ய ஸ்தாவரரூபங்களான சதுர்வித ஸரீரங்களில் புகுவுத்புகுத்தர் யாதொரு ஸரீரம் ப்ரிக்ரஹித்திருந் தாலும் இந்த ஸரீரமென்று ஸரீர நிருபணஞ்செய்கை அபசாரம். (3) பூவ (பாக) நிருபணமாவது - ஷட் பூவாஸிகாசரமனை பூர்வ யௌவந வ்ருத்த (த்வ)ாதி வயோநிருபணஞ் செய்கை அபசாரம். (4) ஆஸ்ரமநிருபணமாவது - ப்ரஹ்மசர்ய க்ருஹஸ்த வநப்ர

ஸ்து யத்யாதிசுகளிள் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை இந்த ஆஸ்ரமத்தவர்களென்று ஆஸ்ரம நிருபணஞ்செய்கை அபசாரம். (5) அவயவ நிருபணமாவது - திருமேனியிலேயாதல், அவயவங்களிலேயாதல் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஒரு தேஷாஷமுண்டாகிலும் அவர்கள் ஜ்ஞாநமே ஸர்வாவயவபூர்த்தியென்று பாராமலிருக்கை அபசாரம். (6) ஆலஸ்யநிருபணமாவது - ப்ரபந்தநானவன் தன்னுடைய திருமேனியை உபேகைபண்ணி ஹேயமாயிருக்கமிடத்திக்குத்தஸ்யாமல் அவர் விக்ரஹமே பேடாக்யமமாகப் பாராதிருத்தல் அபசாரம். இதுக்கு விண்ணப்பஞ்செய்வார் கதை. (7) லாஸநிருபணமாவது - கோயில் திருமலை பெருமாள் கோயில் நின்று எழுந்தருளின ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை எத்தனை ஆதாரிப்பார்கள், அப்படியே ஒரு சூப்பத்திலிருந்து எழுந்தருளின ஸ்ரீவைஷ்ணவரை அவரிருந்த ஸ்தலமே திஷ்யதேஸமென்று உத்யதேஸ்யப்ரதிபத்தி செய்யாதிருக்கை அபசாரம்; (8) பூந்யது நிருபணமாவது - தன்னுடைய ப்ரக்ருதி பூந்யதுக்களிலே ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவருண்டாகில் தன்னுடைய ஸ்வாமியென்று உத்யதேஸ்யப்ரதிபத்தி செய்யாதிருக்கை அபசாரம்; (9) ப்ரகாஸநிருபணமாவது - ஆசார்யரையும், எரிம்ஹாஸநத்தில் அவர்களையும், பூஜ்யரானவரையும், ப்ரஸித்ததுமாக ஆசார்ய கைங்கர்ய தூஸ்யக்ருத்யம் பண்ணுமவர்களையும், உபாயகுந்யராய் ஒதுங்கி வர்த்திக்குமவர்களையும், ஏகப்ரகாரத்திலே ரணுகரென்று பாராதிருத்தல் அபசாரம்; (10) ப்ரகார நிருபணமாவது - திருநந்தஸுவனம் செய்கிற ப்ரபந்தரையும், திருமுற்றங்கள் கட்டுவிகிற ப்ரபந்தரையும், சாத்துப்படி திருமலை திருவிளக்கிடுகிற ப்ரபந்தரையும், மற்றும் இத்யாதி, பரிசாரகங்கள் செய்கிற ப்ரபந்தரையும். பாசவைக்கு ஒன்றும் செய்யமாட்டாதே வெறுமனையிருக்கிற ப்ரபந்தரையும். ஏகப்ரகாரத்தில் உத்யதேஸ்யரென்று பாராதிருக்கை அபசாரம்; (11) வர்த்தநநிருபணமாவது - ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திருமேனியாத்ரையான ப்ரக்ருதிவஸ்யர் நிருபணத்தில் வ்யவஹாரம் பண்ணுதல்! க்ருஷிபண்ணுதல், ஆயுதம் பிடித்து ஸேவித்தல், எவ்வகையில் பாங்காயிருந்தாலும் இவ்வகையிலிருக்கிறார்களென்று நினைக்கை அபசாரம்; இதுக்கு அவரை வ்யாபாரி (கவரை வ்யவஹாரி) கதை; (12) தேஷாஷநிருபணமாவது— ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திருமேனி பேடாக்யமான ப்ரவ்ருத்தி - “ஸா கதா பூரதி புண்யா த்ரௌபதீ ச பதிவ்ரதா| தத்யு வித்யா: பாண்டூவா தத்யா: ப்ரஸந்தே புருஷோத்தமே||” என்று த்ரிவிதகரணங்களிலும் அவிஸேஷஜ்ஞரென்றும், அநுஷ்டாதா அன்று என்றும், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை ஏவமாத்யதேஷாஷங்கள் நிருபிக்கை அபசாரம்.

இனி, இவ்வார்த்தையின் எஞ்சிய பகுதியின் ஸாரம் கொடுக் கப்படுகிறது:—

கோடி மன்மதர்களை விட அழகுமிக்க பஞ்சோப னிஷத்துக்களாலான திவ்யமங்குள விக்ரஹத்தையுடைய எம்பெரு மானிருக்க, அப்ராக்ருத தேஸத்தில் “ஹாவுஹா வுஹா வு” என்று முக்தர் அனுபூவிக்கும் திருமேனியை விரும்பியபின் ஒரு பொன் மாளை விரும்பி புகுவதப்சாரப் படுகையாலும், பரம புகுவத ரான இளையபெருமானாக் கடுஞ்சொற்கள் சொல்லி புகுவதாப சாரப் படுகையாலும் ஸர்வ ஜகந்மாதரவான பிராட்டிக்கே ராஷை ஸர்களிடம் அகப்பட்டுப் பத்துமாதம் சிறையிருக்க வேண்டி வந்தது. ஆகையால், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திறத்தில் குற்றங்களைப் பார்க்கவே கூடாது. கண்ணாலே பார்த்து, நெஞ்சாலே நினைத்து, வாக்காலும் சொன்னால் அதுக்கு ப்ராயஸ்சித்தமே கிடையாது. “சண்டாளானாகிலும் என் புக்தனாயிருப்பவனை நிந்திப்பவனை எவ்வளவு கற்பகோடி காலமானாலும் பொறுக்கமாட்டேன்” என்று வராஹப்பெருமானுள் பூமிப் பிராட்டியிடம் சொன்ன வசனத்தை இங்கு அதுஸத்திக்கவேணும். இந்த புகுவதாபசாரம் ஒன்று செய்தால் பலவாகப் பெருகும். இவற்றைத் தான் பண்ணுவது கூடாது என்பதோடன்றியில், தன் மதிப்புக்குரிய ஆசார்யனே பண்ணினாலும் “ஆசார்யன் செய்யும் வரம்பு மீறிய செயல்களை ஸ்ஷையன் ரஹஸ்யத்தில் உணர்த்தவேண்டும்” [] என்கிறபடியே ஆசார்யனையும் புகுவதாபசாரம் செய்யாமலிருக் கும்படி எடுத்துச் சொல்லவேணும். தனக்கு வஸப்பட்ட குடும்பத் தினர் நண்பர் முதலானார் புகுவதாபசாரம் செய்தால், அவர்களை அடித்தும் திருத்தவேணும். ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் அப்சாரம் செய்வதைப் பார்த்தால் அவர்கள் திருவடிகளைக் கட்டிக் கொண்டு முடிந்தவரையில் எடுத்துச்சொல்லி அவ்வப்சாரத்தை விலக்கவேண்டும். அவர்கள் விலகாவிடில் அவர்களைத் திருத்தும்படி எம்பெருமானை ஸரணம் புகவேண்டும். இப்படியெல்லாம் செய்யா திருப்பதும், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் தனிமையில் செய்த குற்றங்களை ஸபையில் வெளிப்படுத்துகையும், ப்ரக்ருதி வாஸனையால் புகுவ தாபசாரப்பட்டு மன்னிப்பு கேட்டுக்கொண்டவர்களை ‘புகுவ தாபசாரங்கள் பண்ணினார்கள்’ என்று நினைக்கையும் முற்கூறிய பன்னிரண்டுவகை புகுவதாபசாரங்களுக்கும் காரணமாகும்.

28. வார்த்தாமாலை (288) வார்த்தை சி விவரணம்: உடையவர் திருமலைக்கு எழுந்தருளுகிறபோது உத்தரநல்லூரிலே எழுந்தருளினவளவளிலே வானமாமலை தூஸர் என்று ஒரு கோபால ஸ்ரீவைஷ்ணவர், பாலமுதுகாய்ச்சிக் கொண்டு வந்து உடையவர்க்குப் பாங்காகப் பரிமாற, உடையவர் விரும்பி அமுதுசெய்ய, மீண்டு எழுந்தருளுகிறபோதும் அப்படியே பாங்காகக் கொண்டு வந்து பரிமாற, 'இது நன்றாயிருந்ததீ' என்ன; ஸ்ரீவைஷ்ணவர் 'முன்பு விரும்பி அமுது செய்தவாதே, இப்போதும் பாங்காகக் கொண்டு வந்தேன்' என்ன; 'அங்ஙனையோ' என்று ஒருநாள் உபவஸித்தருளினார். [ஆய்க்குலத்தைச் சேர்ந்த ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் 'ஏற்கனவே திருமலைக்கு எழுந்தருளுப்போது விரும்பி அமுதுசெய்ததால் இப்போதும் பாலைப் பக்குவமாகக் காய்ச்சிக்கொண்டு வந்தேன்' என்றார். இப்படி அவர் சொன்னதிலிருந்து தன் பாலைத் தான் கொண்டு வந்து ஸமர்ப்பிப்பதுபோன்ற அஹங்காரம் தீவனிக்கையாலே, எம்பெருமானார் தாம் அதை எடுத்துக்கொண்டதுக்கு வருந்தி ஒருநாள் உபவாஸமிருந்தார் என்பது தாற்பரியம்.]

29. வார்த்தாமாலை (289) வார்த்தை சி விவரணம்: உடையவர் திருக்கண்ணபுரத்துக்கு எழுந்தருளுகிறபோது அம்மங்கிக்குப் போய்வருகிறேனென்ன, அம்மங்கி உடையவர்க்குப் ப்ரஸாதித்த வார்த்தை:—அக்ஷுநிஜ்வாலையிலகப்படாதேகிடர் அருநஞ்சு தின்ன தேகிடர், அஸ்சி மிதியாதே கிடர், அபூலைகளோடு செறியாதே கிடர், ஆஸ்திகரோடு செறித்துபோருங்கிடரென்று. [அம்மங்கி ஹுடைய முற்சுறிய வார்த்தைகளுக்கு உடையவர் தம் ஸிஷ்யர்களுக்கு அருளிய விளக்கம்து:— (1) அக்ஷுநிஜ்வாலையிலகப்படாதே கிடர்— பெுளத்துடர்கள் ஜைனர்கள் முதலானார் வேதப்ராஹ்மயர்கள் (வேதத்துக்குப் புறம்பானவர்கள்). அத்வைதிகள் சைவர்கள் முதலானார் வேதத்துக்கு அவப்பொருள்களும் குத்ருஷ்டிகள், உடையவர் துர்ஸனஸ்தாபனத்துக்காக இவர்களோடு வாதாடுப்போது பாம்பு அக்னி முதலானவற்றோடு பழுவதுபோலே அவர்களோடு நெருங்கிவிடக்கூடாது என்பது முதல் உபதேசம். (2) அருநஞ்சு தின்னதேகிடர்— ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய நாமரூபங்களை துரித்துக்கொண்டு ஸ்ரீவைஷ்ணவஸமுஹத்தில் உட்புகுந்து ஸுகஸாரணர்களைப்போலே மறைந்து நின்று ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் கெடுப்பவர்கள் அருநஞ்சு எனப்பட்டார்கள். பார்ப்பதற்கு அழகாயிருக்கும் எலுமிச்சம்பழமும் கப்பிரமும் கலந்து உண்டால் உயிரை முடிப்பதுபோலே, பார்ப்பதற்கு வைஷ்ணவர்கள் போலேயிருக்கும் இவர்களோடு கலந்தால் ஆத்ம

நாஸத்தை விளைத்துவிடுவார்களாகையாலே இவர்கள் அருநஞ்சு எனப்பட்டார்கள். (3) அஸுசி மிதியாதேகிடர்—ஸீரத்தை வளர்ப்பதிலேயே ஈடுபட்ட ஸம்ஸாரிகள், மலம் முதலான அஸுசிகளைப் போலவும் வீதியில் கிடக்கும் கட்டை கல் முதலானவற்றைப்போலவும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு விலகிச்செல்லவேண்டிய விரோதிகள். (4) அபுகைகளோடு செறியாதேகிடர்—அநுகூலமான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களையிருந்தபோதிலும், கைக்கொள்ளத் தக்கவைகளாயும் கைவிட வேண்டியவைகளாயும் தெளிவாக அறியாதவர்கள் பக்குவமாகாத கண்ணிகைகளைப்போலே பயனற்றவர்கள். அதனால் அவர்களோடும் நெருங்கிப் பழகக்கூடாது. (5) ஆஸ்திகரோடு செறிந்து போருங்கிடர்—புகுவத்புகுவத விஷயங்களை அநுபூவிக்கத்தக்க முன்னாதிக்காரிகள் யௌவனமுடைய புருஷர்களுக்குக் காமினிகளைப்போலே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு அநுபூவிக்கத்தக்கவர்கள். ஆகையால் இவர்களோடு நெருங்கிப்பழகவேண்டும்.]

30. வார்த்தாமாலை (326) வார்த்தை சி வி வரணம். பெரியதிருநாள் தீர்த்தம் ப்ரஸாதித்துப். பெருமாளெழுந்தருளுகிற போது எப்பெருமானார் தாமும் தீர்த்தமாடி ஸேவித்தெழுந்தருளுகிறவர், பிள்ளை உறங்காவில்லிதூஸர் திருக்கை கொடுத்து வர 'இதென்?' என்று சிலர் விண்ணப்பஞ்செய்ய; 'ஐதம் உயர்த்திடுக்கத் தாழ தின்றோமே என்கிற அபிமானமுண்டிறே எல்லார்க்கும்; அக்கொத்தையுமில்லாதவரிறேயிவர்' என்றருளிச் செய்தருளினார். [“உயர்த்த ப்ரஸாஹமணதி; வர்ணங்களில் பிறத்தவர்களுக்கு. சிலருக்கு அடிமைத் தொழில் செய்வதென்றால் ‘உயர்த்த குலத்தில் பிறந்து இழிதொழில் செய்கிறோமே’ என்று குலாபிமானமும், அதனால் வரும் தயக்கமும், வருத்தமும் ஏற்படக்கூடும். மற்றவர்களுக்குக் கைங்கர்யம் செய்வதற்கே ஏற்பட்ட ஸூத்ரவர்க்குத்திலே பிறந்த பிள்ளையுறங்கா வில்லி தூஸருக்கு அந்த அபிமானமும், தயக்கமும், வருத்தமும் ஏற்பட இடமில்லை. அதனால் உள்ளத்தால் பரிஸுத்தூரான அவருடைய ஸ்பர்சம் தமக்கும் வர்ணஸ்ரமாபிமானத்தைப் போக்கிப் பரிஸுத்தூதியளிக்கவல்லது” என்று எம்பெருமானார் திருவுள்ளம்.]

31. வார்த்தாமாலை (373) வார்த்தை. முதலியாண்டான் திருவாய்மொழி ஒதுகிறபோது, உடையவரெழுந்தருளியிருந்து ஒருபாட்டுச் சத்தையிட்ட அளவிலே இதினுடைய அர்த்ததூது ஸத்தூரத்தாலே பரவஸரானார்.

32. வார்த்தாமாலே (402) வார்த்தை. எம்பெருமானார் எம்பாரை நோக்கி, 'ஸ்ரீகேசாவிந்தப் பெருமானே! எம்பெருமான் எளியனென்று பலபடியாலுஞ் சொன்னோமே' என்ன; "இப்படி எளியனாகில் 'நமக்கென்?' என்று எல்லாரும் உபேஷிக்கைக்கு உடலாமித்தகையன்றோ" என்ன, 'இப்படியிருக்கிற அவனைக் காணவேண்டும் என்னும் ஆசையுள்ளது உமக்கொருவர்க்கு மன்றோ' என்றருளினார்.

33. வார்த்தாமாலே (441) வார்த்தை. "ஆளவந்தார்க்கு எம்பெருமானார் ஏகலவ்யனன்றோ" என்றார் எம்பார்.

34. வார்த்தாமாலே (445) வார்த்தையின் விவரணம். கர்மம், ஜ்ஞானம், புக்தி இம்மூன்றும் ஸாதானம் என்னும் ஆகாரத்தில் ப்ரபந்நனுக்குக் கைவிடத்தக்கவையாயிருந்த போதிலும், வேறு ஆகாரத்தில் இம்மூன்றும் ப்ரபந்நனுக்கும் உண்டு என்று எம்பெருமானார் ஆழ்வானுக்கு அருளிச்செய்த வார்த்தை இது. ராஜகுமாரன் பச்சைக்கர்ப்புரக்கட்டியை வாயிலே யிட்டுப் பல்லாலே மெல்லுவதுபோலே, பரமபோக்யமான த்வயத்தை உச்சரிப்பது என்னும் ஆகாரத்தில் ப்ரபந்நனுக்குக் கர்மம் உண்டு. அவன் அந்தக் கர்ப்புர ரஸத்தைப் பருகி, அதின் இனிமையை அநுஸந்திப்பது போலே, த்வயத்தின் அர்த்தத்தை இடைவிடாமல் அநுஸந்திப்பது என்னும் ஆகாரத்தில் ப்ரபந்நனுக்கு ஜ்ஞானம் உண்டு. அவன் அக்கர்ப்புர ரஸத்தின் இனிமையால் தன்னை மறந்திருப்பதுபோலே த்வயார்த்தாநுஸந்தானத்தாலே மிகவும் ஆநந்தம் அடைந்து தன்னை மறந்திருக்கையாகிற புக்தியும் ப்ரபந்நனுக்கு உண்டு. ராஜகுமாரன் எல்லாக் காலத்திலும், பச்சைக்கர்ப்புரக்கட்டியை வாயிலே இட்டு அதன் ரஸத்தை நாவால் விழுங்கிக்கொண்டே யிருப்பதுபோலே, ப்ரபந்நனுக்கும் த்வயத்தின் அர்த்தத்தை அநுஸந்தித்துக் கொண்டே இல்லாவிடில் வாழ்க்கை நடத்தமுடியாது.

35. வார்த்தாமாலே (450) வார்த்தை. உடையவர் பிள்ளை யுறங்காவில்விதாஸர் விஷயமாக முதலியாண்டானுக்குப் பணித்த பத்து வார்த்தை. முதலியாண்டான், உள்ளம் விம்மிப் புறம் பொசிந்து உடையவர் ஸ்ரீபாதத்திலே தண்டனிட்டு, "நமக்கும் நம் முதலிகளுக்குமுள்ள தன்னேற்றம் அருளிச்செய்ய வேணும்" என்ன; உடையவரும், 'நாமே உமக்குச் சொல்லவேணுமென்றி ருப்பதொரு அர்த்தத்தை நீர்நாமே கேட்டீரே' என்று ப்ரீதராய், ஸகல வேத்யாஸ்த்ரங்களிலும் இதிஹாஸ புராணங்களிலும்

உள்ளத்தைப் பொறுக்கிச் சேர்த்து, நம் ஆழ்வார்கள் அருளிச் செயல்களிலும் சொல்லப்பட்ட குஹ்யமாயிருப்பதொரு அர்த்தத்தை உடையவர் முதலியாண்டானுக்கு இப்பத்து வார்த்தை யாலே அருளிச்செய்கிறார். [“ஆசார்யஸ்தூனத்தில் இருப்பவர்களாய், வேதத்தில் அதிகாரமுள்ளவர்களான பூணூல் சாத்திய நமக்கும், ஸீஷயர்களாகவே இருப்பவர்களாய், வேதத்தில் அதிகாரமில்லாதவர்களான பிள்ளையுறங்காவில்லிதூஷர் போன்ற பூணூல் சாத்தாத முதலிகளுக்கும் உள்ள வாசியை (ஏற்றத் தாழ்வை) அருளிச்செய்யவேணும் என்று முதலியாண்டான் எம்பெருமானாரைக்கேட்க, பத்து வாசிகளை எம்பெருமானார் அருளிச் செய்கிறார் இவ்வார்த்தையில். அவையாவன :—]

இதில் முதல் வார்த்தை — நமக்கும் நம் முதலிகளுக்குமுள்ள தன்னேற்றம். எங்ஙனையென்னில்:— நாம் நாடு பரிசுரஹிக்கைக் காகச் செய்வுதோம்; அவர்கள் நாட்டாரோடியல்வொழிந்து நாரணனை நண்ணியிருப்பார்கள். [ஆசார்யர்கள் உலகைத் திருத்து வதற்காக உலகில் உழல வேண்டியிருக்கிறது. சாத்தாத முதலிகளுக்கு இத்தக் கடமையில்லாமையாலே “நாட்டாரோடியல்வொழிந்து நாரணனை நண்ணினமே” [திருவாய் 10-8-2] என்கிறபடியே நாட்டாரோடுமுலாமல் நாரணனையே பற்றியிருக்கும் பெருமையுண்டு.] 1.

இரண்டாம் வார்த்தை — திருப்பதிகளுக்கும் கோயில் திருமலை பெருமாள் கோயிலுக்குமுள்ள தன்னேற்றம். எங்ஙனையென்னில்:— நாம் தெப்பக்கையரைப்போலே இரண்டையும் விடோம்; அவர்கள் ஸாரஜ்ஞராயக்கொண்டு விட்டத்திலிருப்பாரைப்போலே முதலடியிலே நிற்பார்கள். [தெப்பத்தை ஒரு கையால் பிடித்துக்கொண்டு மற்றொரு கையால் நீந்துகிறவர்களைப்போலே நாம் ப்ரதூனகேதத் ரமொன்றிலே வாழ்ந்து நிர்ப்புரராயிராமல் “மாமலரான் புணர்ந்த பொன்மார்பன் பொருந்தும் பதிதொறும்” [இராமாநுச 60] புக்கு நிற்போம். அவர்கள் கோயில், திருமலை, பெருமான்கோயில் போன்ற ப்ரதூன கேதத்ரமொன்றில் ஈடுபட்டு, படகின் மேல் விட்டத்திலே இருப்பவர்களைப்போலே நிர்ப்புரராயிருப்பார்கள்.] 2.

மூன்றாம் வார்த்தை — ஆழ்வார்களுக்கும் பெரியாழ்வார்க்கு முள்ள தன்னேற்றம். எங்ஙனையென்னில்:— நாம் கலக்கங்களும் தேற்றமுமாய்ப் போருவுதோம்; அவர்கள் கலக்கமில்லா நற்றவர்களாய், பல்லாண்டு கூறியிருப்பார்கள். [புகுவதூறுபுவத்தில் தவரையாலே எம்பெருமானையும் அவனடியாரையும் வெறுத்து

வார்த்தை சொல்லுவது; மடலெடுப்பது, நோன்புநோற்பது முதலான அதிபர்வருத்திகளைக் கலங்கின துணையிலே செய்பவர்களாய், தேறினபோது மங்குளாஸாஸன பரராயிருப்பவர்களான மற்ற ஆழ்வார்களைப்போலே நாம் 'கலக்கங்களும் தேற்றமுமாய்' [திருவாய் 6-8-2] இருப்போம். சாத்தாத முதலிகள் பெரியாழ்வாரைப்போலே 'கலக்கமில்லா நற்றவமுனிவர்' [திருவாய் 8-8-10] என்னும் பெருமையையுடையவர்களாய் "பல்லாண்டு கூறுதுமே" "பல்லாண்டு கூறுவனே" [திருபல்லாண்டு 8, 11] என்று மங்குளாஸாஸனபரராயிருப்பீர்கள்.] 3.

நாலாம் வார்த்தை — அந்தரத்துக்கும் (கரைக்கும்)? கடலுக்கு முள்ள தன்னேற்றம். எங்குனையென்னில் :- நாம் ஸம்ஸாரமாகிற கடலிலும் மழையிலும் பெருங்காற்றிலும் அவற்றிலுள்ள லாபச் சேதங்களாலும் ஸோகஹர்ஷங்களைப் பண்ணுநிற்புதோம்; அவர்கள் இரண்டிலும் "தளர்தலதனருகுஞ்சாரார்" "தருதுயரத் தடாயேல்" என்கிற திருமொழிப்படியே நிற்பீர்கள். "ஆவாரார் துணையென்று அகிலீர்க் கடலுளழுந்தும் நாலாய்" [திருவாய் 5-1-9] பேரல் ஸம்ஸாரமாகிற கடலிலும் மழையிலும் பெருங்காற்றிலும் அகிலப்பூண்டு, ஸம்ஸாரத்திலுள்ள லாப நஷ்டங்களில் இன்ப துன்பங்களை அடைகின்றோம் நாம். அவர்கள் கரையிலே நங்கூரம் பாய்ச்சப்பெற்று நிலையாயிருக்கும் கப்பல்போலே லாபநஷ்டங்களில் இன்ப துன்பங்களை அடையாதவர்களாய் "உளதென்றிற மாவார் உண்டிலையென்று தளர்தல் அதனருகும் சாரார்" [இர-திருவ 45] "தருதுயரம் தடாயேல் உன் சரணல்லால் சரணில்லை" [பெரு-திரு 5-1] என்கிறபடியே எம்பெருமானாகிற கரையைப்பற்றி நிலையாயிருப்பீர்கள். 4.

அஞ்சாம் வார்த்தை — அணுவுக்கும், மஹாமேருவுக்குமுள்ள தன்னேற்றம். எங்குனையென்னில் :- நாம் ஸம்பந்தமும் குடி-கேசாத்ரமும் ஸுத்திரமுமாகப் பண்ணுவுதோம்; அவர்கள் ஸம்பந்தம் ஜ்ஞாநாநுஷ்டமே குடி-கேசாத்ர ஸுத்திரமென்றிருப்பீர்கள். [நாம் பண்டைக்குலமான ப்ரஹ்மணியத்தைப் பற்றி நின்று, குடி, கேசாத்ரம், ஸுத்திரம் முதலானவற்றில் உழல்கின்றோம்; அவர்கள் தொண்டக்குலத்துக்குரிய ஜீவபரஸம்பந்தம் ஜ்ஞானத்தையும் அதற்குரிய அநுஷ்டானத்தையுமே குடி, கேசாத்ரம், ஸுத்திரம் முதலான அனைத்துமக்கக் கொண்டிருப்பீர்கள்.] 5.

ஆறாம் வார்த்தை—கருட்புகும் கண்டுக்குமுள்ள தன்னேற்றம். எங்ஙனையென்னில்:- நாம் வேத்யமாகிற கரும்பைக்கடித்துப் பல்லு முறிவுதோம்; அவர்கள் ஸாரத்யவயமாகிற கண்டைக் கடித்து இன்புறுவார்கள். [‘மறையாய நால்வேத’மாகையாலே சக்கை கலந்ததான வேத்யமாகிற கரும்பைக் கடித்து, பல் முறிவு போலே அர்த்தநிஷ்கர்ஷம் செய்வதில் நாம் கஷ்டப்படுகிறோம். அவர்கள் ஸகலவேத்யஸாரமான த்யவயமாகிற கற் கண்டைச் சுவைத்து இன்புறுகிறார்கள்.] 6.

ஏழாம் வார்த்தை — மண்ணுக்கும் லிண்ணுக்குமுள்ள தன்னேற்றம். எங்ஙனையென்னில்:- நாம் “மண்ணுள்ளெண்ணப்பெற்று லென்செய்யா” என்றும், “அருவித்தின்றிட அஞ்சி நின்னடைத்தேன்” என்றும், “பல நீ காட்டிப் படுப்பாயோ” என்றும், “திருமாலே! இனிச்செய்வதொன்றறியேன்” என்றும் பூயப்பட்டுக் கலங்காநிற்புதோம்; அவர்கள் “இங்கே திரிந்தேற்கிழுக்குற்றென்?” என்றும், “வானுயரின் பமெய்திலென்?” என்றும், “நம்புவார்பதிவைகுந்தங்காண்மின்” என்றும், “செய்த்தலையெழு நூற்றுப்போல் அவன் செய்வன செய்துகொள்ள” என்றும் இருப்பார்கள். 7.

எட்டாம் வார்த்தை—இரவுக்கும் பகலுக்குமுள்ள தன்னேற்றம். எங்ஙனே யென்னில்:- நாம் வேத்யமாகிற அந்தக்காரத்திலே தடுமாருநிற்புதோம்; அவர்கள் அவன் பேராயிரமுமோதின விளக்கொளியாலே, மாதவன் தன் துணையா நடந்து, மாயன் அன்று ஐவர் தெய்வத் தேரினிற் செப்பிய கிதையின் செம்மைப் பொருள் வழியே நடப்பார்கள். [செம்மைப் பொருள்—சரமஸ்ஸோகம்] 8.

ஒன்பதாம் வார்த்தை—ரத்தத்துக்கும் பாஷாணத்துக்குமுள்ள தன்னேற்றம். எங்ஙனையென்னில்:- நாம் “மந்திரத்தை மந்திரத்தால் மறவாதென்றும் வாருதியேல் வாழலாம் மட நெஞ்சமே” என்று - அந்திதோறும் மந்திரத்தைச் சொல்லாநிற்புதோம்; அவர்கள் “அந்தியல்லாம் பயன் அங்கென்?” என்று - மந்திரத்தந்தைச் சிந்திப்பார்கள். [அந்திதோறும் மந்திரம் — க்யாயதீர்.] 9.

பத்தாம் வார்த்தை — பதிவ்ரதைக்கும் பரநாரிக்குமுள்ள தன்னேற்றம். எங்ஙனையென்னில்:- நாம் ஆக்யநேயாதிகளுக்கு ஸேஷமாயிருப்பதுதோம்; அவர்கள் அவனுக்கே ஸேஷமென்று அவனையொழிந்தவர்களுக்கு ஸேஷமென்றென்று அறுதியிட்டிருப்பார்கள். இது இருவர்களுக்குமுள்ள தன்னேற்றம். 10.

இந்தத் தன்னேற்றந்தான் பெருமாள் பக்கவிலும், நம்பெருமாள் பக்கவிலும், அப்பன்பக்கவிலும், பெரியநம்பிபக்கவிலும் காணலாம். இதின் ஏற்றந்தான் நமக்கும் உமக்கும் பெரியோர்களுக்கும்

நித்யாஸுநந்தாநமென்று உடையவர் முதலியாண்டானுக்கு அருளிச்செய்தார்; முதலியாண்டானும் “அடியேன் இத்தனை காலம் அபசாரம் பண்ணிப்போந்தேன்; இனிச்செய்யவருப்பதென்?” என்று விண்ணப்பஞ் செய்ய: “மரணாகூதனை முழுநாளுக்கு இப்பத்து வார்த்தையும் நெஞ்சில் பட்டவன்று திருவடிகள் எடுத்துதிக்கும்” என்று உடையவர் முதலியாண்டானுக்கு அருளிச்செய்தார். [இவ்வார்த்தையில் சொன்ன ஏற்றங்கள் ப்ராஹ்மணரல்லாத ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு இருக்கிறது என்று திருவுள்ளம்பற்றியே பெருமானாகிற ஸ்ரீராமபிரான் ரிஷிகளைக்காட்டிலும் சபரியிடமும், குறும்பெருமானிடமும், வாதநமுதலிகளிடமும், விபீஷணுழ்வானிடமும் ஈடுபட்டார். நம்பெருமான் லோகஸாரங்கு மஹாமுனியைக் காட்டிலும் திருப்பாணுழ்வாசிடம் ஈடுபட்டார். திருமலையப்பன் முடிமன்னனான தொண்டைமான் சக்கரவர்த்தியைக் காட்டிலும், குயவரான குறும்பறுத்த நம்பியிடம் ஈடுபட்டார். பெரியநம்பி ப்ராஹ்மண ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய விரோதத்தையும் பொருட்படுத்தாமல் மாறனேரிநம்பிக்கு ப்ராஹ்மமேதா ஸம்ஸ்காரம் செய்தருளினார். ஆகையால் ப்ராஹ்மண ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் இந்தப் பத்து வார்த்தையையும் அநுஸந்தித்தால் சாத்தாத முதலினின் பெருமையை அறிவார்களாகையாலே அவர்களிடம் அபசாரம் ஏற்படாது; எம்பெருமான் திருவடிகள் எளிதில் கிட்டும்—என்று எம்பெருமானார் முதலியாண்டானுக்கு அருளிச்செய்தார்.]

36. வார்த்தாமால (451) வார்த்தை “முழுநாடும் ப்ரபந்தனாயிருக்குமவனுக்கு இருக்கும் நாளைக்குக் காலனைப ப்ரகாரம் இருக்கும்படி எங்ஙனே?” என்று உடையவர் திருவடிகளிலே விழுந்து முதலியாண்டான் விண்ணப்பஞ்செய்ய: “குருபரம்பரா பூர்வகமாக த்வயத்தை அநுஸந்தாநம் பண்ணுவான்: உபய விபூதிநாத்யுய ஸ்ரிய:பதியான ஸர்வேஸ்வரனும் நாய்ச்சிமாரும் நித்யஸூரிகளும் கூட எழுந்தருளியிருக்கும் பீடக்கட்டாயிருக்கும் த்வயம்; பெரியபெருமான் திருவடிகளைப் பார்த்தவாறே, “பொது நின்ற பொன்னங்கழல்” என்கிறபடியே ஸர்வாதம் ஸாதாரண மாயிருக்கும்; பெரியபெருமான் அபயஹஸ்தத்தைப் பார்த்தவாறே அநந்யஸரணரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கே அஸாதாரணமாயிருக்கும்; பெரியபெருமான் திருமுகமண்டலத்தைப் பார்த்தவாறே நித்யஸூரிகளுக்கே அஸாதாரணமாயிருக்கும்; ப்ராப்யபரமான திருமந்திரத்தை—பெரியபெருமான் திருவடிகளிலே அநுஸந்தாநம் பண்ணுவான்; ப்ராபகபரமான சரமஸிலோகத்தை—பெரிய பெருமான் அபயஹஸ்தத்திலே அநுஸந்தாநம் பண்ணுவான்; தீரண்டங்குடி பேராகுருபமான த்வயத்தைப் பெரியபெருமான் திருமுகமண்டலத்திலே அநுஸந்தாநம் பண்ணுவான்.”

37. பெரியாழ்வார் திருமொழி (2-1-1) மாமுனிகள் வ்யாக்யானம்:— (அத்தூதனப்பூச்சி காட்டுகின்றான்) இவ் விடத்தை உய்த்துப்பிள்ளை (ஆ)பாடாநிற்க, திருவோலக்கத்திலே அத்தூதனென்று பெருமானாக்காட்டுவது அப்பூச்சியென்று கண்ணையிறுத்துக்கொண்டு வருவதாய் அபிநயிக்க, உடையவர் பின்னே ஸேவித்தெழுந்தருளியிருந்த எம்பார் திருக்கைகளைத் திருத் தோள்களோடு சேர்த்துக்காட்ட, அவரும் அப்படியே அபிநயித்துக் கொண்டு வர, 'இதுக்கடியென்?' என்று விசாரித்துப் புரிந்து பார்த்தருளி 'ஐ கோவிந்தப் பெருமான்! இருந்தீரோ?' என்றருளிச்செய்தாரென்று ப்ரஸித்தமாமே. [விவரணம்:— குழந்தைகள் ஒருவரை யொருவர் படியப் படுத்தும்போது கண்களைப் புரட்டி விழிப்பது முதலான செயல்களைச் செய்வது வழக்கம் 'அப்பூச்சிகாட்டுதல்' என்பது அச்செயலையாகையால், உய்ந்த பிள்ளை என்னும் அரையர். "அப் பூச்சிகாட்டுகின்றான்" என்ற இடத்துக்கு அபிநயிக்கும்போது அப்படியே கண்ணைப் புரட்டி விழித்துக்காட்டினார். கோஷ்டியில் எம்பெருமானாருக்குப் பின்னேயிருந்த எம்பார் 'கண்ணன் ஸங்க் சக்ரங்களோடு கூடிய சதுர்ப்புஜ ரூபத்தைக் காட்டுவதே ஆயர்ச்சியுமிகளை படியமுறுத்துவதற்காக அப்பூச்சிகாட்டுதலாகும்' என்பது தோற்ற, திருக்கைகளைத் திருத்தோள்களோடு சேர்த்துக் காட்ட, இரண்டாவது முறை அபிநயிக்கும்போது அரையர் அப்படியே அபிநயித்தார். இதைப் பார்த்த எம்பெருமானார் இது எம்பார் உணர்த்திய திருத்தமாகவேயிருக்கும் என்று ஊழித்துப் பின்புறம் பார்த்து எம்பாரைக் கொண்டாடினார் என்றபடி.]

38. பெரியாழ்வார் திருமொழி (3-8-4) வ்யாக்யானம்: ஆழ்வான் திருநாட்டுக்கெழுந்தருளினபோது உடையவர் வில்லேஷம் பொறுக்கமாட்டாமல் "ஒருமகள் தன்னையுடையேன்" என்றும், "உலகம் திறைத்த புகழால் திருமகள்போல வளர்த்தேன்" என்றும், "செங்கண்மால்தான் கொண்டுபோனான்" என்றும் அருளிச்செய்தாரென்று ப்ரஸித்தமாமே. "உபமாந மஸேஷாணம் ஸாதுநாம் யஸ்ஸத்யாபுவத்" என்கிறபடியே ஸாதுக்களுக் கெல்லாம் உபமாந பூமியாகச் சொல்லலாம்படியிருக்கையாலே உலகம் திறைத்த புகழுள்ளது ஆழ்வானுக்கேயிதே.

39. பெரியாழ்வார் திருமொழி (4-4-1). திருவரங்கப் பெருமான் அரையர் ஐதிஹ்ய நிர்வாணம் 8 காண்க.

40. பெரியாழ்வார் திருமொழி (4-4-7) வ்யாக்யானம் & விவரணம்: ஆழ்வான் ஸம்ஸாரத்தில் ஆர்த்தியின் கனத்தாலே கலங்கிப் பெருமாள் திருவடிகளிலே 'அடியேனைத் திருநாடேறப் போம்படி திருவுள்ளமாகவேணும்' என்று விண்ணப்பஞ் செய்ய, பெருமாள் திருவுள்ளமாய் ஆழ்வார்திருவரங்கப் பெருமானாரையர் திருமாளிகையிலே புறவிடு விட்டிருக்கிறவளவிலே, இத்தை உடையவர் கேட்டருளி, பஞ்சக்கொட்டன் திருவாசலளவாக எழுந்தருளி, பெருமாளுக்கு விண்ணப்பஞ் செய்தால் விண்ணப்பஞ்செய்தது பெருமாளுஞ் செய்தருளுவர்; நாமடியாகப் பெருமாள் இரண்டு வார்த்தை அருளிச்செய்தாராகவொண்ணாதென்று மீண்டும் ஆழ்வானிருக்கிறவிடத்தேற எழுந்தருளி, 'ஏன் ஆழ்வான்!' என்ன, அடியேன் மறந்தேனென்று விண்ணப்பஞ் செய்தான். [விவரணம்:—ஆழ்வான் பிரார்த்தித்தபடி நம்பெருமாள் அவருக்குத் திருநாட்டை அருள, உடையவர் அதை மாற்றும்படி செய்ய வேணும் என்று கோயிலுக்குப் புறப்பட்டு, பாதிதாரம் சென்ற பின்பு 'நாம் மறுபடி பிரார்த்தித்து, பெருமாளை இரண்டு வார்த்தை சொன்னவராக ஆக்கிவிடக் கூடாது' என்று திரும்பி ஆழ்வான் இருக்குமிடம் சென்று அவரை 'ஏன் இப்படிச் செய்தீர்' என்று கேட்க, 'அடியேன் தேவரீரை மறந்து அப்படி வரம் கேட்டு விட்டேன்' என்று கூறினார் என்றபடி.]

41. பெரியாழ்வார் திருமொழி (5-4-3) 'எம்மனா! என் குல தெய்வமே! என்னுடை நாயகனே!' என்ற இம்மூன்றாலும், தேஹாத்மாபிடிமாதமும், அந்ய ஸேஷத்வமும், ஸ்வஸ்வாதந்தர்யமும் கழிந்தபடி — என்று உடையவர்.

42. திருப்பாவை (1) பெரியநம்பி ஐதிறயநிர்வாஹம், 18 காண்க.

43. திருப்பாவை (12) (இனித்தானெழுந்திராய்) எம்பெருமானார் திருவவதரித்தாப் போலே காணும் இப்பெண்பிள்ளையும்.

44. திருப்பாவை (18) (உந்துமதகளிற்றன்) எம்பெருமானார் விசேஷித்து உகந்திருக்கும் இப்பாட்டு. [விவரணம்:— திருக்கோட்டியூர் நம்பி வைபவம் ஐதிறய நிர்வாஹம் 14ல் எடுத்துக் காட்டப்பட்ட வார்த்தாமாலை 206ல் இவ்வைதிறயம் விளக்கப் பட்டது. "உடையவரும் அதைக்கேட்டு, அதிப்ரீதராய், ஆநந்தாஸுருவோடே 'பயின்றதரங்கம் திருக்கோட்டி' என்கிறபடியே பெரிய த்வரையுடனே புறப்பட்டுத் திருக்கோட்டியூரேற எழுந்த

தருளி, நம்பி திருமாளிகை வாசலிலே திருப்பாவையனுஸந்தானத்
துடனே தண்டன் ஸமர்ப்பித்து 'சீரார் வளையொலிப்ப வந்து
திறவாய் மகிழ்ந்து' என்ற அநந்தரத்திலே நம்பி குமாரத்தியான
தேவகிப்பிராட்டியார் திருக்காப்பை நீக்க, விஸ்மிதராய், அவரை
விழுந்து ஸேவித்து, தேவகி புத்ரரத்நத்தைப் பெறுகைக்கு அந்த
தேவகிப்பிராட்டி புருஷகாரமாக ஸந்நிதியில் சென்று நம்பியை
ஸேவித்து" என்று இவ்விருத்தாந்தம் ராமாநுஜாயத்யிய
சரிதையில் சொல்லப்பட்டது,

“மாதுகரத்துக் கெழ்ந்தருளி வரும்போதன்றிப் போம்போதும்
ஒதும்கோதை திருப்பாவை உரையோடுலாவித் திரிபவரும்
வேதம் வல்ல திருக்கோட்டி நம்பிமனையில் மெய்க்குஞானப்
போதமுடையார் ஆங்கொருநாள் புக்கார் உந்துமதகளிற்றில்

[மாதுகரம் — உஞ்சவ்ருத்தி; மெய்க்குஞானப்போதம் —
மெய்க்குஞான அறிவு.]

“பந்தார் விரலியுன் மைத்துனன் பேர்பாடச்
செந்தா மரைக்கையால் சீரார் வளையொலிப்ப
வந்தா ரணங்கே திறவென்ன வாசலின்முன்
எந்தாதை நின்றார் அவ்வெல்லையினில் நம்பிதகும்

அன்னமென் னடையான் தேவகி யென்னும்
அரும்பெய ருடையஆ ரணங்கு
தன்னொரு கரத்தால் கந்துக மொன்று
தாங்கியோர் தாமரைக் கையால்
இன்னிசை எதிகட் கிறைவனார் திறவென்
றிசைத்தசொல் இறுமுனம் திறந்தான்
மின்னுமா மணிசேர்ந் திலங்கிய கபாடம்
விண்டுவின் தொண்டர்மெல் வியலை.

கண்டனர் பின்னைப் பிராட்டிமற் றிவனும்
கள்வனேன் பொருட்டின லலர்ந்த
புண்டரீ கச்சீர்த் திருவடி வகுந்தப்
போந்திவை திறந்தன ளென்னப்
பண்தகும் பனுவல் மறந்தனர் மண்ணில்
பதைப்பற வொடுங்கினர் விழுந்தார்
ஒண்டொடி கண்டு வெகுளியோ டேகி
உற்றதைப் பெற்றவர்க் குரைப்பான்.

என்றிவை மகனார் இயம்பிட. நம்பி
 இன்பமுற் றிருந்(து)இளை யாழ்வர்!
 ஒன்றுநீர் உத்து மதகளி றென்ன
 ஒதிய பாடலோ சந்தை
 இன்றுநம் ஶால் தலையுறு மளவில்
 என்றனர் ஆம்என எழுந்து
 சென்றுமா மாது கரர்பரி மாறத்
 தேசிகக் குன்றையும் வணங்கி”

என்று வடிவழகிய நம்பிதாஸராலும் இந்த விருத்தாந்தம் மிக அழகாக வர்ணிக்கப்பட்டது. பன்னிராயிரப்படி மூருபரம்பராப்ர பாலத்திலும் இப்படியே காணப்படுகிறது. இப்படிப் பல கிரந்தங்களில் விவரிக்கப்பட்டிருக்க, அருப்பதவுரைகாரரொருவர் இவ் விருத்தாந்தம் பெரியநம்பிகள் திருமாளிகையில் அத்துழாய் கதவைத் திறக்குப்போது நடந்தது என்று எழுதியிருப்பது ஆதரிக்கத்தக்கதல்ல வென்றே தோன்றுகிறது.]

45. திருப்பாவை (23) (யாம் வந்த காரியமாராய்ந்தருள்) அழகர் கிடாம்பியாச்சாணை அருள்பாடிட்டு ‘ஒன்று சொல்லிக் காணாய்’ என்ன, ‘அபராத ஸஹஸ்ரபாஜநம்’ என்று தொடங்கி ‘அகத்திம்’ என்ன, “நம்மிராமாநுசனையுடையையாயிருந்துவைத்து ‘அகத்திம்’ என்னப்பெறாய்” என்றருளிச்செய்தார்.

46. நாச்சியார் திருமொழி (9-6) (வாய் நேர்ந்து) “நூறு தடாநிறைந்த வெண்ணெய்” என்று பெண்பிள்ளை ப்ரார்த்தித்து வைத்தாள்; கொடுத்தாளாகச் சொல்லக் கேட்டிலேம்; பாரித் தவற்றையிறுக்கை அஸ்ஸந்தாநஜாதர்க்கு பரமிதே” என்று தாம் அழுது செய்யப் பண்ணியருளினாராம். எம்பெருமானார்.

47. நாச்சியார் திருமொழி (12-2). திருக்கோட்டியூர் நம்பி ஐதிறைய நிர்வாஹம் 19 காண்க.

48. பெருமாள் திருமொழி (8-6) (சுற்றமெல்லாம் பின் தொடரத் தொல்கானமடைத்தவனை) எல்லாரும் போனார்களோ? சிறிதிடப்போய் மீண்டதென்றன்றோ சொல்லிற்று? — என்ன; “அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி” என்று சொன்ன எல்லாவடிமையும் செய்யும் இளையபெருமாள்போகையாலே எல்லா பூந்துக்கும் கூடப்போனார்களாய்த்திறே — என்று எம்பெருமானார் அருளிச் செய்தருளினார்.

49. கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு (3) (அவதாரிகை) தரிபுர தேவியார், “வடகீழ் மூலையில் தத்வத்தையும் ‘ஆழ்வரயனீயம்’ என்று உடையவர் அருளிச்செய்தாராகில் எனக்கும் அதுவாமத்தனையன்றோ” என்றுள். [வடகீழ்மூலையில் தத்வம்—ஈசானிய (வடகிழக்கு) திசுக்கிற்கு அதிபதியான உருத்திரன்.]

50. கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு (3) உடையவர் வெள்ளை சாத்தியெழுந்தருளின காலத்திலே, திருவடிகளில் ஸம்புந்தா முடையாரை “பெருமானைத் திருவடித்தொழ வேண்டா” என்று விலக்க, ஆழ்வானை “நீராரேனுக்கும் விரோதியோ, நீர்புக்குத் திருவடித் தொழலாகாதோ?” என்ன; “ஆத்மகுணம் மோஷ றேறதுவென்றிருந்தோம், அது பூந்தாழேறுதுவான பின்பு எம் பெருமானார் திருவடிகளில் ஸம்புந்தாததையறுத்துக்கொள்ளவோ?” என்று மீண்டுபோந்தார். [திருப்பாவை 15-ம்பாட்டு மூலாயிரப்படியிலும் இவ்வைதிற்சயம் சுருக்கிக் கூறப்பட்டுள்ளது.]

51. பெரிய திருமொழி 2-7-6) நம்குடி என்னுதே ‘தன்குடி’ என்கிறாள்மிறு; “எம்பெருமானார் தர்சனம்” என்னுமாபோலே. நம் ப்ரதிபத்தியாலே சொன்னோமாகையன்றிக்கே பெருமாள் “இராமானுசனுடையார்” என்றே அருளிச்செய்வார். “பெருவிலையான சத்தத்தை நடுவே இட்டுக்கோர்த்தால் முன்னும் பின்னும் ஒக்க விலை போமாபோலே காண்” என்று பிள்ளான்.

52 பெரியதிருமொழி (3-7) பெரியநம்பி ஐதிறைய நிர்வாஹம் 19 கான்க.

53. பெரியதிருமொழி (3-7-3) பட்டர் இப்பாட்டை அருளிச்செய்து, “ஒரு ஸ்திரீயை விருபையாக்கினவனுடைய திறம்கேட்கில் அஞ்சுவன் — என்கையால், இத்தலைக்கு குணஹாநியாயத் தோற்றநின்றது; இது ஆழ்வாரருளிச்செய்யக்கூடாது. இது எங்ஙனே சேரும்படி?” என்று ஆச்சானைக் கேட்க, “துடுப்பிருக்கக் கை வேகவேணுமோ? எம்பெருமானார்தாமே அருளிச்செய்து வைத்தாரிறே” என்ன, “அருளிச்செய்தபடி எங்ஙனே?” என்று கேட்க; “முன்பொரு புணர்ந்துடன் போக்கிலே பிறந்த ப்ரமாதத்தைக் கேட்டு, அதை நினைத்து இப்போது பயப்படுகிறான்” என்றருளிச்செய்தார். [விவரணம்:— அப்போது சூர்ப்பணையை அங்குபுங்கும் செய்து ஆபத்தை வரவழைத்துக் கொண்டது போல இப்போது யாருக்காவது புங்கும் செய்து ஆபத்தை வினைத்துக் கொள்வனோ என்று தாய் அஞ்சுவதாக எம்பெருமானார் நிர்வாஹம்]

54. பெரியதிருமொழி (6-7-4). (ஆப்புண்டு) வங்கிப் புரத்து நம்பி, பலகாலும் “திருவாராதானக்ரமம் அருளிச்செய்யவேணும்” என்று போருமாய், அவஸரஹாநியாலே அருளிச்செய்யாதே போந்தாராய், திருமலையிலே (எம்பெருமானார்) எழுந்தருளியிருக்கச் செய்தே, ஆழ்வானுக்கும் நம்பி ஸ்ரீஹனுமத்துக்ஷாஸர்க்கும் அதுதன்னை அருளிச்செய்தாராய்ச் சமைகிறவளவிலே நம்பிதோற்ற, திருவுள்ளம் துணுக்கென்றஞ்சி, அப்போதருளிச்செய்த வார்த்தை:— “என்றுமுள்ள இஸ்ஸம்ஸயந்தீரப் பெற்றோமாகிறது — ‘நியாமகன் நியாயங்கனிலே சிலர்க்கு அஞ்சிக் கட்டுண்டு அடியுண்டு அழுது நின்றான்’ என்றால் இது கூடுமோ என்றிருந்தோம், இரண்டு இழவுக்கும் நம்முடைய ஹ்ருத்யம் அஞ்சி நொந்தபடியால் அதுவும் கூடும்” என்று. [விவரணம்: எம்பெருமானாருடைய சிஷ்யரான வங்கிப்புரத்து நம்பி அவரிடம் திருவாராதானக்ரமம் உபதேசிக்கும்படி கேட்டு வந்தார். அவகாசமில்லாமையால் அருளிச் செய்யாதிருந்தஎம்பெருமானார் திருமலையில் இரு சீடர்களுக்கு அதை அருளிச்செய்து முடிக்கும் போது நம்பி வர, அவரைக் கண்டு அஞ்சிய எம்பெருமானார் “ஸர்வேஸ்வரன் தன் ஆளுகைக்குட்பட்ட யசோதை முதலானாரிடம் எப்படி அஞ்சி நடந்தான் என்ற ஐயம் — சீடரான உமக்கு நெடுநாள் திருவாராதானக்ரமம் உபதேசியாமலிருந்தது, இருவர்க்கு உபதேசிக்கும் இப்போது உம்மைக் கூட்டிக் கொள்ளாமலிருந்தது என்னும் இரண்டு குற்றங்கள் செய்த எனக்கு உம்மிடம் அச்சம் விளைவதைக் கண்டதும் தீர்ந்து போயிற்று என்று அருளிஞர்.]

55. பெரியதிருமொழி (7-4) ப்ரஸேசம்: பெரியநம்பி வைபவம் ஐதிஹய நிர்வாஹம் 20 காண்க.

56. பெரியதிருமொழி (9-3-1) எம்பெருமானார் “அங்கு ஆரூயிர்பட்டது இங்கு எனதுயிர்பட்டது?” என்று அருளிச் செய்தார்.

57. பெரியதிருமொழி (10-4-1) எம்பெருமானார் ஸ்ரீபாதத்தில் அந்வயமில்லாதார், புகுவத்துவிஷயத்தில் சொன்ன ஏற்றமெல்லாம் அரித்தவாதமென்றிருப்பார்கள். அதுடையவர்கள் ‘புகுவத் ப்ரபுவத்துக்கு அவதியில்லாமையாலே சொன்னவை சில சொன்னவித்தனை; சொல்லாததுவே பெரிது’ என்றிருப்பார்கள்.

58. திருநெடுந்தாண்டகம் (5) “லோகவிக்கிரந்த சரணை ஸ்ரணம் தேஹ்ரஜம் விபேஷா” என்றார் உடையவர்.

59. திருநெடுந்தாண்டகம் (11) (குணபாலமதயானாய்) பெரிய முதலியார் பக்கல் தமக்குண்டான ஆதரத்தாலே மன்னனுடைய வடிவழகையும் செருக்கையும் நிலையழகையும் பற்ற உடையவர் 'குணபால மதயானாய்' என்று — மன்னனாரை அருளிச்செய்வார்.

60. திருநெடுந்தாண்டகம் (12) (சொல்லென்னச்சொன்னான்) நெடுநான் அநுவர்த்தித்துக் கேட்கவேண்டும் வார்த்தையை ஏவச் சொன்னான். எம்பெருமானாரைப் போலேயும் கீதோபநிஷதாசார்யனைப் போலேயுங் காணும் இக்கட்டுவிச்சி வைபுவமிருப்பது:— செவி தாழ்த்தார்க்கெல்லாம் வார்த்தை சொல்லிப்பேர்த்தார் உடையவர்; ருசியைப் பிறப்பித்து வார்த்தை சொல்லிப் போந்தான் கீதோபநிஷதாசார்யன்.

61. திருநெடுந்தாண்டகம் (14) (வணங்கினுளே) அஞ்சலி ஸாத்மித்ததிறேயென்னுக் காவிலே விழுந்தான். உடையவர், முதலிகளும் தாமுமாக நீராட எழுந்தருளுகிறபோதை ஸமுஹத்தைக் கண்ட ப்ரீதியாலே பெரிய நற்பி தெண்டனிட, “விநயம் பூவிப்போமாகில் தெண்டனை ஸ்வீகரித்தோ மாவுதேம்” என்று பேசாதே எழுந்தருளினாரிறே.

62. முதல் திருவந்தாதி (44) (தமருகத்தித்யாதி) எம்பெருமானார் மாதுகரத்துக்கெழுந்தருளாநிற்க, சில பிள்ளைகள் காலாலே கீறி, “உம்முடைய எம்பெருமான் திருமேனி” என்று காட்ட, பாத்தரத்தை வைத்து தெண்டனிட்டருளினார்.

“கோயிலிலே சிலப்பிள்ளைகள் விளையாடுகிறவர்கள் திருவித்யிலே யிருந்து பெருமானும் நாயச்சிமாரும் பெரியதிருமண்டபமும் கற்பித்துப் பெரிய திருப்பாலாடையும் அமுதுசெய்வித்து, ‘எம்பெருமானார்! ப்ரஸாதப்படும்’ என்று மணைக் கையாலே முகந்தெடுக்க, தற்காலத்திலே மாதுகரத்துக்கு எழுந்தருளுகிற உடையவர், அவ்விடத்திலே அது கேட்டருளித் தெண்டனிட்ட அவர்களைடுத்த ப்ரஸாதத்தைப் பாத்தரத்திலே ஏற்றார்” என்று ஜீயர் அருளிச்செய்தார்.

63. திருவிருத்தம் (9) அவதாரிகை. எம்பெருமானார் திரு மலைக்குப் போவதாகப் பிறந்தபடி கேட்டுப் பிள்ளையுறங்காவிலி னிதாஸர் தம்மகத்தேபோய் மூடிக்கொண்டு கிடந்து ‘காண்கின்றன களும் என்கிற பாட்டை அநுஸந்தியாநிற்க, அங்குச் செய்கிற அளவென்னென்று பார்க்க ஒரு வைண்ணவனைப் போகவிடா, ‘இப்பாட்டை யநுஸந்தித்து சேகித்துக் கிடந்தார்’ என்ன, “‘வண் டுமணிவல்லி யாரே பிரிபவர்தாம்’ என்று சொல்லிப்போரமாட்டிற் நிலையோ” என்றருளிச்செய்தார்.

64. திருவிருத்தம் (8) ஈடு. பெரியநம்பி வைபவம் ஐந்தாம் நிர்வாணம் 21 காண்க.

65. திருவிருத்தம் (9) (ஸ்வாபதேசம்). ஆழ்வாருடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவத்வத்தைக் கண்ட வைஷ்ணவர்கள் பக்கல் பரிவாரம் பிரியிற்செய்வதென்னென்று அதிசங்கையைப்பண்ண இவ்வத்வத்தைத் தானே சமீக்கிறதென்று ஆறியிருக்கவொண்ணாதே; பரிஹரித்தல்லது நிற்கவொண்ணாத தசாவிபாகத்தைச் சொல்லுகிறது. பண்டெழுந்தருளியிருக்கிற நாளிலே எம்பெருமானார் இங்கே சிலவெறுப்புண்டாய்த் திருமலைக்கெழுந்தருளுவதாக நினைத்தருளி, ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவனுக்குச் சில நெல்லுக் கொடுக்கைக்குப் பிள்ளையுறங்கா வில்விதாஸர் பாடேறத் திருக்கையிற் சாத்தின திருப்பவித்ரத்தை வாய்க்கிக் கொடுத்தருளா, ஸ்ரீவைஷ்ணவனுமங்கே செல்ல, பிள்ளை 'காண்கின்றனகளும் கேட்கின்றனகளும்' என்கிற பாட்டை அநுஸந்தித்துக் கண்ணாய் கண்ணநீருமாயிருக்க; பிள்ளைக்கு வந்த காச்யமறிவிக்கவல்லாரில்லாமையாலே ஸ்ரீபாதத் தேறவர; 'என்தான் கடுகவந்தாய்? நெல் பெற்றிறியோ' என்ன; "அறிவிக்க வளவாபிராதே'காண்கின்றனகளுங்கேட்கின்றனகளும்' என்கிற இத்தைச் சொல்லி மூடிக்கொண்டு கிடந்தார்" என்ன, "வண்ணமுனிவல்லியாரே பிரிபவர்தாம்" என்னமாட்டிற்றிறியோ" என்றருளிச்செய்தாராம்.

66 திருவிருத்தம் (56) ஈடு (பிரானார்) எம்பெருமானார் எழுந்தருளியிருக்கச்செய்தே ஸ்ரீபாதத்திலே ஸேவித்திருக்கிறவர்கள் தமக்குத்தஞ்சமாக நினைத்திருப்பதென்? என்று கேட்க; வங்கிப் புரத்தறம்பியிருந்தவர் "மூடேயாமல்பமதி:" என்கிற ஷத்ரபுந் துவின் வாக்யமன்றே — என்ன; "அதொண்ணதுகாண் *ப்ரண தே* என்ருென்றுண்டு அதிலே. ஸர்வஜ்ஞனறிய நிர்மமனாய் விழ வேணுமிதே; நம் தலையிலே ஏதேனுமொரு அம்சமொதுங்கில் செய்து தலைக்கட்டுகையிலுள்ள அருமையாலே அது இமலோடே தலைக்கட்டும்படியாயிருக்குங்காண்; இத்தலையிலே ஓர்மசமொதுங்கில் அது அப்ரதிஷேதத்திலே ஒதுங்குமத்தனயல்லது ஸ்வதத் த்ரமாய் நின்று பல்ப்ரத்யமாக மாட்டாதாயிறே இருப்பது; ஆனால் பிள்ளை நினைத்திருக்கவேண்டுமென்தென்? என்ன; காளியனுடைய வார்த்தையை நினைத்திருக்குமத்தனை" என்றருளிச் செய்தார். [விவரணம்:- காளியன் வார்த்தையாலது:- "ஸோஹம் தே... க்ருபாமாத்ரமநோவ்ருத்தி: ப்ரஸீத்யமே" என்று தன் கையில் லெறுமையை மூன்னிட்டுக் கொண்டு எம்பெருமானுடைய கருணையையே தஞ்சமாகச் சொன்ன வார்த்தை.]

67. திருவிருத்தம் (99) ஈடு. 'நம்பெருமாள் அமுது செய்யுமத்தை முன்னும் பின்னும் எனக்குக் காட்டிக் கொடுபோங்கோள்' என்று நியமிக்க, அவர்களும் கருத்தநியாமற்படி செய்து கொண்டு ஆறுமாஸம் போலே சென்றபின்பு ஒருநாள் பார்த்து 'இத்தை ஒருநாளாகிலும் குறியழித்திட்டு வைத்தாலாகாதோ' என்றருளிச்செய்தார். கிடாம்பியாச்சான் ஆழ்வானோடே திருவாய்மொழி கேட்கும் 'நாளிலே ஒருநாள் தாழ்த்துப்புக. 'ஏன் நீ வைகியீ' என்ன; 'ஆழ்வான்பாடே திருவாய்மொழி கேளா நின்றேன்' என்ன; 'இன்றென்ன திருவாய்மொழி நிர்வஹித்தான்?' என்று கேட்டருள; 'பிறந்தவாரும்' என்று விண்ணப்பம் செய்ய; 'அதில்சொன்ன விசேஷமென்?' என்ன; 'ஒன்றும் விசேஷமில்லை' என்ன; 'ஆகில் நீ கேட்டபடியென், அவன் சொன்னபடியென்?' என்ன; "நிர்வஹிப்பதாக ஆரம்பித்து இயல்சொல்லி அநந்தரம் ஆழ்வாருடைய பாரவஸ்யத்தை அநுஸந்தித்து நெடும்போது கண்ணுங்கண்ணீருமாயிருந்து 'இவ்வாழ்வாரொருவரே; இவர்க்கோடு கிற பூவவ்ருத்திக்கு நாயிருந்து பாசுரமிடுகையாவதென்?' என்று 'இற்றைக்கு விடலாகாதே' என்று விட்டான்" என்ன; கேட்டருளி எம்பெருமானார் "என்ன பரமசேதநனோ?" என்றருளிச்செய்தார்.

68. திருவிருத்தம் (99) ஈடு பாசுரவ்யாக்யானம். *தத்து ஸமந்வயாத்* என்கிற ஸூத்ரத்திலே "ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளுக்கு அநுபயுத்தங்களான வேத்யாந்த வாக்யங்கள் புருஷார்த்த பர்யவஸாயியல்லாமையாலே ப்ரஹ்மணி ப்ரமாணமாகமாட்டாதே" என்ன, "அவை நிரதியாயநந்தரூப ப்ரஹ்மத்தை ப்ரதிபாதிக்கையாலே அவற்றுக்கு ப்ரஹ்மணி ப்ரமாணயம் கூடும்" என்று பூர்வ்யகாரருளிச்செய்தார்.

69. திருவிருத்தம் (99) ஈடு. (அல்லாஸில்லை) ஒருவிசை திருக்கோட்டியூர் நம்பி திருநாளுக்கெழுந்தருளின ஸமயத்திலே இவ்வர்த்துத்தை அருளிச்செய்வதாக ஒரு ஏகாந்த ஸ்தூலத்திலே எழுந்தருளி எம்பெருமானாரையும் கூடக்கொண்டு புக்காராய், திருப்பணிசெய்வானொருவன் உறங்கிக் குறட்டை விடாநிற்க, அவனைக் கண்டு 'அநர்த்தப்பட்டோம்' என்று அவ்விசை தவிர்த்து மற்றை விசை அருளிச்செய்யக் கேட்டருளி, எம்பெருமானார் ஆழ்வானாகத் திலே அமுதுசெய்திருக்கிறவளவிலே உச்சி வெய்யிலிலே தண்டையுங்கொண்டுவந்து புருந்து 'நம்பி இவ்வர்த்துத்தை ஒருவர்க் ஆ—50

கும் சொல்லாதேகொள் என்றருளிச்செய்தார்; உனக்குச் சொல்லாதிருக்கமாட்டுகிறிலேனிறே' என்று ஸஹகாரிநைரபேக்யத்தை அருளிச்செய்தார்.

70. திருவாசிரியம் 1 (கவர்தலை) அனந்தாழ்வான் திருக்கோட்டியூருக்கு நடங்குவிடத்திலே பட்டரைத் கண்டு அவர் திருமேனியிலே இப்படிசெய்தானும். ஆண்டாளுக்கு முந்துற ஒரு பிள்ளையுண்டாய் அவனையிழக்க, 'அங்ஙனே செய்யவொண்ணாது; இவன் ஜீவிக்கவேணும்' என்று எம்பெருமானார் பெரிய பிராட்டியாருக்கு நீராட்டி மஞ்சள்நீர்குடித்த பிள்ளையாக வளர்க்க வேணும் என்று காட்டிக்கொடுத்தருளினாயிற்று. அந்த வாஸனையாலே 'பெரியநீராட்டியார் மகன்' என்றுதான் பட்டரை அனந்தாழ்வான் சொல்லுவது.

71. பெரியதிருவந்தாத் (82). (கர ந் து ரு வி த் யா தி) 'பெருமாள் மாயமானையெய்து மீண்டெழுந்தருளுகிறபோது அடிக் கொதித்து நடக்கமாட்டாமை தளிக்கிற முறித்திட்டு அதின் மேலே எழுந்தருளினார்' என்று ஒருவன் கவிபாட, எம்பெருமானார் கேட்டருளி 'மாறியிடுகிற திருவடிகளிலே என் தலையை வைக்கப் பெற்றிலேன்' என்றருளிச்செய்தார்.

72. சீறியதிருமடல்கண்ணி (20) (அதுகேட்டு) புகுவதுவிஷயங்களைக் கேட்கைக்கு ருசியுண்டென்றறியும்ததனையிறே வேண்டுவது; ஆசார்யர்கள் தாங்களேவந்து சொல்லுவர்களிறே. முன்புத்தை ஆசார்யர்கள் புகுவதுவிஷயம் சொல்லும்போது நாவிரண்டு பேருக்காயிற்றுச் சொல்லுவது, அதுதானும் அவர்கள் படியறிந்தால் சொல்லுவது; அங்ஙனின்றிக்கே ருசியுடையார் என்று தோற்றினவானிலே சொல்லுவர் எம்பெருமானார்; அப்படிதானும் இக்கட்டுவிச்சியும்.

73. பதவத்விஷயம் (1-1-1) 'துயரறு' 'துயரறுக்கும்' என்று முன்புள்ளமுதலிகள் அருளிச்செய்யும்படி; ஸமஸ்தது:க்கொபநோதநஸ்வ பூவமான திருவடிகள்; ஸகலாத்மாக்களுடையவும் து:க்கத்தைப் போக்குகையே ஸ்வபூவமான திருவடிகள், "துயரறும் சுடரடி" என்று எம்பெருமானாரருளிச்செய்யும்படி. "வ்யஸநேஷு" மதுஷ்யாணம் பூரூம் பூவதி து:க்கித:" என்றால், து:க்கநிவ்ருத்தியும் அனைதாயிருக்கும். இவர் துயரறு, தான் துயர் தீர்த்தாயிருக்கை. இத்தால் இவர் மயர்வற அவன் துயரற்றபடி.

74. பகவத் விஷயம் (1-2) ப்ரவேசம். ஆளவந்தார் ஐ. நி. 89 காண்க.

75. பகவத் விஷயம் (1-2-9). ஓரயனத்தினன்று குன்றத்துச் சீயர் எம்பெருமானார் ஸ்ரீபாதத்திலே புக, அவருடைய சிறு பெயரைச்சொல்லி "சிங்கப்பிரான்! இன்று அயனங்கிடாய்" என்ன, திருவுள்ளத்திலோடுகிறது இன்னதென்றறியாமையாலே அவர் பேசாதிருக்க "இத்தேஹ ஸமனந்தரத்திலே ப்ராப்தி கண்ணழி வற்ற பின்பு, நடுவு விரோதியாய்ச் செல்லுகிற நாளிலே ஓராண்டு கழியப்பெற்றவிது உனக்கொன்றாயிருந்ததில்லையோ!" என்றருளிச் செய்தார். [விவரணம்—அயநம்-பிறந்தநாள்.]

76. பகவத் விஷயம் (1-3) ப்ரவேசம். "ஸர்வேஸ்வரன் அரிய னென்றால் ஸம்ஸாரத்தில் ஆள்பற்றுகென்று அவனெளிமையை உபபாதித்துக் கொண்டு போத்தோம், அதுதானே அவர்களுக்கு 'இத்தனையெளியனோ' என்று விடுகைக்குடலாயிற்று; அவ் வெளிமைதானே ஆதாரிக்கைக்கு உடலாயிற்றது உமக்கொரு வருக்குமேயிறே" என்று எம்பாரைப்பாசித்து உடையவர் அரு ளிச்செய்தருளினாராம்.

77. பகவத் விஷயம் (1-4-3). திருமாஸையாண்டான் ஐ. நி. 11 காண்க.

78. பகவத் விஷயம் (2-1-7). (தோற்றேமியாதி) கீழும் மேலும் போருகிறபடியொழிய ஸப்தாஸ்வாரஸ்யத்தைப்பற்ற எம்பெருமானார் அருளிச்செய்தபோருகென்றுண்டு; அம்மங்கி யம்மானும் அத்தையே நிப்பந்தித்துப்போரும். அதாகிறதுதான், பிரிவாற்றுகாரனாகக் கூடக் கூட்டிக் கொண்டு கூப்பிடா நிற்க, இருள்வந்து முகத்தை மறைக்க, அத்தைப்பாசித்து, 'ஆற்றமைக்குப் போக்குவிட்டு தூரிக்கவொட்டாதே நீ வந்து நவியக்கடவையோ?' என்கிறாள்.

79. பகவத் விஷயம் (2-3-1) ஆளவந்தார் ஐ. நி. 11 காண்க.

80. பகவத் விஷயம் (2-3-3) ஆளவந்தார் ஐ. நி. 42 காண்க.

81. பகவத் விஷயம் (2-5-1) ஆளவந்தார் ஐ. நி. 43க்கு மேல் — அங்ஙனன்றிக்கே, எம்பெருமானார் அருளிச்செய்யும்படி :— "இவரோடு ஸம்ஸலேஷிப்பதற்குமுன்பு அவனோடொக்க இவையும் அதுஜ்ஜ்வலமாய் அஸத்ஸமமாய் இவரோடு கலத்தபின்பு உஜ்ஜ்வலமாய் ஸத்தைபெற்றபடி சொல்லுகிறது" என்று. கல்பக தரு வாடினால் அதில் மூவும் தளிரும் வாடுமிதே.

82. பகவத் விஷயம் (2-7-5). திருமாயையாண்டான் ஐ. நி. 15 காண்க.

83. பகவத் விஷயம் (2-9-8). ஆளவந்தார் ஐ. நி. 46க்கு மேலே — “(எக்காலத்து இத்யாதி) எல்லாக்காலத்திலும் எனக்கு வேஷியான நீ நான் வேஷமான முறை தப்பாமே வந்து என்றருத்யத்திலே புரூரப்பெறில், எக்காலத்திலும் — இக்கால மெல்லாவற்றிலும், (மற்றுயாதொன்றும் வேண்டேன்) பின்னை இதொழிந்த உற்றென்றையும் நான் வேண்டேன்”

84. பகவத் விஷயம் (2-10) ப்ரவேசம். ஆளவந்தார் ஐ. நி. 47க்கு மேலே — எம்பெருமானார் “அங்ஙனல்ல; இவர் பாட்டுத் தோறும் ‘ஒஃஃ’ ‘ஓஃஃ’ என்றும், ‘காலக்கழிவுசெய்யேல்’ என்றும் த்வரிக்கப்புகவாரே, ‘நமக்கும் அறிவித்து நாமும் இவர்காரியஞ் செய்யக்கடவதாக அறுதியிட்டால், ‘ஸரீர ஸமந்ததரமபேறு தப்பாது’ என்று அறுதியிட்டிருக்கடாயிருக்க, இவர் இப்படி த்வரிக்கிறது இஸ்ஸரீரத்தோடே நாம் அடிமைகொள்ள வேணுமென்றுபோலே இருந்தது; இனி இவர்க்கு நாம் நினைத்த படி பரிமாறுகைக்கு ஏகாந்தமான தேசமும் ஏதோ?” என்று ஞாலத்தோடே நடந்துழக்கிப் பார்த்து வரச்செய்தே, ‘இவ்விடம் சால ஏகாந்த ஸ்துலமாயிருந்தது’ என்று திருமலையிலே ஸந்திதி பண்ணியருளி, ‘நாம் உமக்கு முகந்தருகைக்காக வந்து நின் றோம்; நீர் இங்கு வந்து நினைத்த வகைகளெல்லாம் பரிமாறி அறுபடிவியும்’ என்று தெற்குத் திருமலையிலே நிற்கிற நிலையைக் காட்டிக் கொடுக்க, இவரும் அதை அறுஸந்தித்து, ‘புகுவான் ப்ராப்யனானால் அவன் வர்த்திக்கும் தேசமும் ப்ராப்யமாகக் கடவதே; அத்தாலே, திருமலையோடு, அத்தோடு சேர்ந்த அயல்மலையோடு, புறமலையோடு, திருப்பதியோடு, போம்வழியோடு, போகக்கடவோம் என்றுதுணியும் துணியோடு வாசியற ப்ராப்யாந்தரீக்கதமாய் அறுபடிவியும் இனியராசிரார்” என்று.

85. பகவத் விஷயம் (2-10-4). [கருமவன்பாசம் கழித்துமுன் றய்யலே] “இது நம்மாற்செய்து தலைக்கட்டப்போமோ திருமலையை ஆஸ்ரயிக்குமதொழிய?” என்றிங்ஙனே ஆழ்வான் ஒருருவிலே பணித்தாலும், அங்ஙனும் நிர்வஹிக்கக் கடவது, அன்றிக்கே, ‘கருமவன் பாசம் கழிக்கைக்காகவும் உழன்றுய்கைக்காகவும்’ என்றிங்ஙனே எம்பெருமானார் அருளிச்செய்யும்படி.

86. பகவத் விஷயம் (3-2-1). (இனி வந்து கூடுவனே) 'இனிவந்து கிட்டுகையென்று ஒருபொருளுண்டோவென்று நிராசராகிருர்' என்று முன்புள்ள முதலிகள்; எம்பெருமானார் 'நிராசரானால் பின்னை முடிவாரோருவாக; ஒன்பதாம் பாட்டில் நிராசராக, பத்தாம் பாட்டில் அவன் வந்து ஸமாதானம் பண்ணினானாக அமையும்' என்று அருளிச்செய்வர்.

87. பகவத் விஷயம் (3-3-6). ஆளவந்தார் ஐ. நி. 45க்கு மேலே — இத்தை எம்பெருமானார் கேட்டருளி, 'இதுக்கு வேதாந்தத்திற் சொல்லுகிற கட்டளையிலே பொருளாக அமையாதோ?' என்று இங்ஙனே அருளிச்செய்வர்—அதாவது "உத்தர மூர்வாக, யோரஸ்லேஷவிநாஸௌ" என்றும், "ஏவம் ஹாஸ்ய ஸர்வே பாப்மாத: ப்ரதூயந்தே" என்றும் சொல்லுகிறபடியே.

88. பகவத் விஷயம் (3-4-10) (ஆவிசேர் இத்யாதி) ஆவியுண்டு — ப்ராணூர்யமான ஈரீரம்; அத்தோடு சேர்ந்திருந்துள்ள உயிருண்டு ஆத்மா; அதின் பக்கல் அந்த ஈரீரகூதமான பூர்வயௌவநாதிக்கொன்றாலும் ஒரு ஸம்பந்தமுமில்லையாம் படியாக அநுஸந்திக்கிற அநுஸந்தானமானது அந்த ஆத்மாவுக்குக் கூடாநின்றபின்பு, அப்பொருள் அவனையுங் கூடத் தட்டில்லை. இங்ஙனன்றிக்கே, 'இதுக்கு வேறேயும் இரண்டு பொருள் சொல்லுவார்கள்' என்று அருளிச்செய்வர்:— அவன் பக்கலிலே புகுத்தியுண்டாகில் அவனைக் கிட்டலாமென்றும், புறம்புண்டான உபாயாத்ரங்கரிலுண்டான பற்றடையவிட்டு, அவனையே பற்றில் அவனைக் கிட்டலாமென்றும். அன்றியே, அந்திம ப்ரத்யயம் உண்டாமாகில் அவனைக் கூடலாமென்றுமாம். இத்தை எம்பெருமானார் கேட்டருளி, "கீழ் வ்யாப்தியைச் சொல்லி நின்ற பின்பு, இனி வ்யாப்யவஸ்துகூதமான தேஷாஷங்கன் வ்யாபகனானவனுக்குத் தட்டாதென்னுமிடம் அவர்யம் சொல்லவேணும்; ஆனபின்பு இத்தையே சொல்லிற்றாக அமையும்" என்று அருளிச்செய்வர்.

89. பகவத் விஷயம் (3-6-6) (அடிக்கீழ்ப்புகநின்ற செங்கண்மால்) 'ஹிரண்யன் பக்கல் சீற்றமும் செல்லாநிற்க, ஸ்ரீப்ரஹ்ம லாதூர்வானுக்குக் கிட்டலாயிருந்தபடி எங்ஙனே?' என்று எம்பெருமானாரைச் சிலர் கேட்க. 'எரிஹம் ஆகிமேலே சீறினாலும் குட்டிக்கு முகையுண்ணலாம்படியிருக்குமிதே' என்று அருளிச்செய்தார். 'ஆஸ்ரித வாத்ஸல்யத்தாலே அவர்கள் விரோதிகள் மேலே சீறின சீற்றமானால் பின்னை அவர்களுக்கு அணையவொண்ணாதபடியிருக்குமோ?' என்று அருளிச்செய்தார்.

90. பகவத்விஷயம் (5-6-8). எம்பெருமானார் திருவாராத நம் பண்ணிப்போருவது ஒரு பிள்ளையிறே; இங்ஙனையிருக்கச் செய்தே ஒருநாள் ஒரு ஸ்வைஷ்ணவர் சக்ரவர்த்தித் திருமகனை எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு வந்து கொடுத்தாராய், அவரைப் பார்த்து “இந்த ‘மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ’ என்று தேவையிடாதார். எழுந்தருளினார்” என்றாராம்.

91. பகவத்விஷயம் (3-7)ப்ரவேசம். “தத்துவத்தை வர ஸமர கம்:” என்கிறவிடத்தில் ‘வா’ என்றத்தை அவதாரணத்திலே யாக்கி, ‘உத்தேசம்’யந்தானே இங்கே எடுத்திடுக்குங்காண்’ என்று எம்பெருமானார் அருளிச்செய்த வார்த்தை.

.....(குச்சுதா)—இதுக்கு எம்பெருமானார் — “பயிலுஞ்சுட ரொளி”யிலும் “நெடுமாற்கடிமை”யிலும் சொல்லுகிற அர்த்தத்தை ஸ்ரீரத்ருக்நாழ்வான் அநுஷ்டித்துக் காட்டினான் என்று அருளிச்செய்வார்.

.....எம்பெருமானார் இஸ்வேரகத்துக்கு வாக்யார்த்தமாக ‘ஸ்ரீரத்ருக்நாழ்வான் பெருமானுக்கு நல்லனாபடி — பெருமானைக் காற்கடைக்கொண்டு, பெருமானுக்கு நல்லனா ஸ்ரீபுராதாழ்வானையல்லது அநிடாதபடியானான்’ என்று அருளிச்செய்தார்.

92. பகவத்விஷயம் (4-8-9). (ஏலுமாதையும்) திருவரைக்குத் தகுதியான ஆடையென்னுதல்; புருஷோத்தமத்தவத் துக்குத் தகுதியான என்னுதல். ஒருநாள் ஸ்வைஷ்ணவ வண்ணத்தான் திருப்பரிவட்டங்களை அழகியதாக வாட்டிக் கொண்டுவந்து எம்பெருமானுக்குக்காட்ட, போரத்ருப்தராய் அவனைப் பெருமாள் திருவடிகளிலே கைப்பிடித்துக்கொண்டுபுக்கு “நாயன்தே! இவன் திருவரைக்கீடாம்படி வாட்டினபடி திருக்கண்சாத்தியருளவேணும்” என்று இவற்றைக் காட்டியருள, கண்டு உகந்தருளி உடையவரை அருள்பாடிட்டருளி “இவனுக்காக ரஜகன் நம் திறத்திற்செய்த குற்றம் பொறுத்தோம்” என்று திருவுள்ளமாயருளினார்.

93. பகவத் விஷயம் (4-7-5) [ஏழையேன் நோக்குவனே] ஆழ்வான் பணித்த வரதராஜஸ்தவத்திலே ஒரு ஸ்வேரகத்தைக் கேட்டு எம்பெருமானார் ‘இப்பாகரங் கேட்டால் பெருமாள் இரங்காமையிலை; ஆழ்வான்! உன் முகத்தைக் காட்டிக் காணாய்’ என்று பார்த்தருளினார்.

94. பகவத் விஷயம் (4-8-2). [பணிமானம் பிழையாமே அடியேனைப் பணி கொண்ட].....இக்கே அருளிச் செய்யும் வார்த்தை; எழுந்தருளியிருக்கிற மடத்திலே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அமுதுசெய்யாநிற்க, ஆச்சான் தண்ணீரமுது பரிமாறுகிறவர் ஒருருகே சாய நின்று பரிமாறினார்; அத்தை உடையவர் கண்டு ஓடிவந்து முதுகிலே மோதி, 'நேரே தின்றன்றோவுடோ பரிமாறுவது' என்றார்; என்ன, ஆச்சான் "பணிமானம் பிழையாமே அடியேனைப் பணிகொண்ட" என்று பணித்தான்.

95. பகவத் விஷயம் (5.1-9). ஆளவந்தார் ஐ. நி. 51க்கு மேலே — அத்தை எப்பெருமானார் கேட்டருளி, 'இங்ஙனையாக வடுக்கும் — "கூராராழி வெண்சங்கேந்தி வாராய்" என்றாயிற்று இவர் ஆசைப்பட்டிருப்பது; ஆசைப்பட்டபடியே திவ்யாயுதங் களோடே வந்து கலந்தானென்கிறார்' என்று அருளிச்செய்தருளும்படி.

96. பகவத் விஷயம் (5-2). ஆளவந்தார் ஐ. நி. 52க்கு மேலே— "நண்ணுதார் முறுவலிப்பவிலே ஸம்ஸாரிகள் படுகிற க்லேஸத்தை அறுஸத்தித்து அதுக்குப் பரிஹாரமாக ஒன்றுத் தேவிலே புகுவத்பரத்வத்தை உபபாதித்துத்திருத்த, அத்தாலே திருத்தி ஸம்ஸாரபரமபத்ய விபாக்யமற்று அங்குள்ளாரும் இங்கே வருப்படியிருக்கிற இருப்பைக்கண்டு மங்குளாஸாஸநம் பண்ணுகிறார்" என்று, இவ்வுள்ளார் பக்கலிலே ப்ராத்யந்யம் தோற்ற எப்பெருமானார் அருளிச் செய்யும்படி.

97. பகவத் விஷயம் (5-2-4) ஆளவந்தார் ஐ. நி. 53 காண்க.

98. பகவத் விஷயம் (5 3-6) திருவரங்கப்பெருமானாரையர் ஐ. நி. 12 காண்க.

99. பகவத் விஷயம் (5-10-4) ஆளவந்தார் ஐ. நி. 54க்கு மேலே — இத்தை எப்பெருமானார் கேட்டருளி "அழகிது, ஆகிலும் அத்தனைதூரம் தேடிப்போகவேணுமோ? இவன் தன் விஷயத்திலே முன்பு பண்ணின உபகாரத்துக்கு ஓரளவுண்டோ? இவ்வாறே அமையாதோ" என்று அருளிச்செய்தார்.

100. பகவத் விஷயம் (5-10-6). ஒருநாள் ஸ்ரீவைஷ்ணவ வண்ணுத்தான் திருப்பரிலட்டங்களை அழகிதாக வாட்டி எம் பெருமானார்க்குக் கொண்டுவந்து காட்ட, போர த்ருப்தராய்

இவனைப் புகுடக் கொண்டு பெருமாள் பாடேபுக்கு. 'நாயன்தே! இவன் திருவரைக்கீடாம்படி இவற்றைத் தொட்டபடி பார்த்தருள வேணும்' என்று காட்டி, கண்டு போரவுகந்தருளி எம்பெருமானாரை அருள்பாடிட்டு 'இவனுக்காகக் கம்ஸனுடைய நரக் கொல்லி நம் திறத்திற்பண்ணின குற்றம் பொறுத்தோம்' என்று திருவுள்ளமானார்.

101. பகவத் விஷயம் (5-10-6). "நின்றவாறுமிருந்தவாறும் கிடந்தவாறும்" என்று ஆழ்வார் பாடாநிற்க. "இவையெல்லாம் தொட்டிலிலே" என்றருளிச்செய்தார் எம்பெருமானார். தொட்டிப் பழுவைப்பிடித்துக்கொண்டு நிற்கும்படியும், தரித்து நிற்கமாட்டாமை விழுந்து இருக்கும்படியும், அதுதான் பொறுக்கமாட்டாமை சாய்ந்து கிடக்கும்படியும் சொல்லுகிறது.

102. பகவத் விஷயம் (6-1-10) அவதாரிகை. ஆளவந்தார் ஐ. நி. 56க்கு மேலே — 'இத்தலையில்லையாகில் அத்தலையுண்டாகக் கூடாது, பெண்பிறந்தார் காரியமெல்லாம் செய்தோம் என்று க்ருதக்ருத்யராயிருக்கிறவர்க்கு ரக்ஷயவர்க்குத்திலே நானுமொருத்திடென்று சொல்லுகோளென்கிருள்' என்று எம்பெருமானார் அருளிச்செய்தார்.

103. பகவத் விஷயம் (6-1-10) ஆளவந்தார் ஐ. நி. 56க்கு மேலே—இத்தை எம்பெருமானார் கேட்டருளி; "அழகிது; ஆகிலும் இன்றியமையாமை என்று தமிழரொரு ப்ரவாதமுண்டு; அதாகிறது—ஒருதலையுண்டானால் ஒருதலையின்றிக்கேயிராது; இரண்டு தலையுமுண்டாதல், இரண்டுதலையும் இன்றிக்கேயொழிதவித்தனையாயிற்று; அதில் தாமுளராகையாலே இத்தலையுமுண்டென்கை நியமிதம்; ஆனபின்பு ப்ரதிசூலித்தாரைக் கிழங்கெடுத்துப்பொகட்டு அறுசூலித்தார் தலையிலே முடியைவைத்து க்ருதக்ருத்யராய் இனிக் கார்த்தவ்ய ஸேஷமில்லையென்றிருக்கிறவர்க்கு இன்னமும் ரக்ஷயவர்க்குமொன்றுண்டென்று சொல்லுங்கோள்" என்று.

104. பகவத் விஷயம் (6-7) (புகழர்) எம்பெருமானார் தெற்கே எழுந்தருளாநிற்க, எதிரே வருகிறான் ஒரு பெண் பிள்ளையைக் கண்டு 'எங்கு நின்றும்?' என்ன; 'திருக்கோளூரில் நின்றும்' என்ன; 'அவ்வூரில் புக்க பெண்களும் போகக்கடவராயிருப்பார்களோ?' என்றருளிச்செய்தார்.

105. பகவத் விஷயம் (7-2-10) திருமாலையாண்டான் ஐ. நி. 20 காண்க.

106. பகவத் விஷயம் (7-2-10) (24000) (அடி இத்யாதி) “ஜீவிப்பாரைப் போலேயிருந்து முடிந்துகொடுதின்றான்” என்று ஸ்ரீவர்கள் நிர்வாணம். அங்ஙனையானால் மேல ப்ரபுத்தாம் நடவாது என்று, “ஸம்ஸுலேஷிக்கப் பெருளோ என்று தோற்றும்படி அவஸந்தையான இவன் கிட்டி ஸம்ஸுலேஷிக்கப் பெற்றான் காளமேகாதிபு ஸயாமமான பெரியபெருமாள் திருவடிகளை”, என்று எம்பெருமானார் நிர்வஹித்தருளினார்.

107. பகவத் விஷயம் (7-9-1) ஆளவத்தார் ஐ. நி. 63க்கு மேலே — அங்ஙனன்றிக்கே எம்பெருமானார் “இவர்தாம் சொன்ன ராகிலும் ஒருபடியாகச் சொல்லித் தலைக்கட்டுவர்; அவனும் தானே சொன்னானாகில் நிரவத்யமமாகத் தலைக்கட்டும்; சிறு ப்ரஜை எழுத் திடப் புக்கால் தானே ஏதேனும் ஒருபடியிட்டுத் தலைக்கட்டும் பிதாவாதல் உபாத்யாயானால் இடப்புக்கால் தானே எழுத்தாயி ருக்கும்; அங்ஙனன்றிக்கே இவன் கையைப்பிடித்து இடுவிக்கப் புக்கவாறே இவன் ஓரிடத்தேயிழுக்க அவன் ஓரிடத்தேயிழுக்கக் குதளிக் கொட்டியாய் ரூபமழிந்து சிதறிப்போம்; அப்படியே என்னை உபகரணமாகக் கொண்டு கவிபாடாநிற்கச் செய்தேயும் என்னால் வரும் தேயுஷம் தன்பக்கல் ஸபர்ஸ்யாதபடி பாடுவித் தான் என்கிறார்” என்று.

108. பகவத் விஷயம் (7-9-3) ஆளவத்தார் ஐ. நி. 64 காண்க.

109. பகவத் விஷயம் (7-10-5) பெரிய நம்பி ஐ. நி. 23 காண்க.

110. பகவத் விஷயம் (7-10-11) திருக்கோட்டியூர் நம்பி ஐ. நி. 24 காண்க.

111. பகவத் விஷயம் (8-4-5) (வேள்வியுள் மடுத்த நறும் புகை) யாக்யங்களிலே ப்ரஸ்குத்தமான ஹவிர்குந்தியான தூமம். அநந்யப்ரயோஜநராகில், இவர்கள் அறுஷ்டாநத்துக்கு ப்ரயோஜநமென்? என்னில்; ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமாதல், புகுவத் ப்ரதிபக்ஷங்களை அழியச்செய்யும் அபிசாரம் ப்ரலமாதல். எம்பெரு மானாரைப் போலேயாயிற்று அவ்லூசில் ப்ரஹ்மணரும்.

112. பகவத் விஷயம் (8-7-3) திருமாலையாண்டான் ஐ. நி. 21 காண்க.

113. பகவத் விஷயம் (8-9-3) (புகழும் பொருபடையான செழுங்கதிராழிமுதல் ஏந்தி) “‘ஸதரோ: ப்ரக்யாத விர்யஸ்ய ரஞ்ஜநீயஸ்ய விக்ரமை:’ என்கிறபடியே ‘கையும் ஆயுதமு மாய்ப்பொருத்தமிருந்தபடியென்!’ என்று ஸத்ருக்கள் புகழும் படியைச் சொல்லுகிறது” என்று எம்பெருமானார் அருளிச்செய்யும்படி.

114. பகவத் விஷயம் (9-4-3) ஆளவந்தார் ஐ. நி. 66-க்கு மேலே — அத்தை எம்பெருமானார் கேட்டருளி “இது பொருள் அழகிது; ஆனால் இப்போது இவர்க்கு ஒடுகிற தசைக்குச் சேராது. ஆனபின்பு பசுக்களும் இடையரும் வர்ஷத்திலே நோவு படாதபடி மலையையெடுத்து மறித்த இம்மஹாபூஷணத்துக்கு நான் புறம்பாகிறேனோ என்று பேதுருநின்றேன்” என்று.

115. பகவத் விஷயம் (9-5) (இன்னுயிர்ச்சேவல்) ப்ரஸம். (அரும்பதவுரை) “இது எம்பெருமானார் உகந்த திருவாய்மொழி” என்று அந்த ப்ரஸங்குத்திலே, ஆழ்வார் திருவரங்கப்பெருமா ளரையர் கதையை ப்ரஸாதிப்பர். [விவரணம்:— “எம்பெருமானார் ஸ்ரீரங்கவாஸத்தில் விப்ரதிபத்தியாலே சிலவருடங்கள் திருவெள் ளறையில் எழுந்தருளியிருந்தபோது, நம்பெருமாள் திருவரங்கப் பெருமா ளரையரை அனுப்பி, தம் பிரிவாற்றுமை தோற்ற ‘இன்னுயிர்ச் சேவல்’ திருவாய்மொழியை எம்பெருமானார் திருமுன்பே அபிநயிக்கச் செய்து அவரைத் திருவரங்கத்திற்கு அழைத்துவரச் செய்தார் என்னும் செய்தி இங்கு கருதப்படு கிறது.]

116. பகவத் விஷயம் (9-5-10) ஆளவந்தார் ஐ. நி. 67 காண்க. மேலே “நான் பட்டபாடு நாடுபடாதொழிய வேணும்” என்று எம்பெருமானார்.

117. பகவத் விஷயம் (9-6-9) (ஆருயிர்பட்டது எனதுயிர் பட்டது) “இங்கு எனதுயிர்பட்டது அங்கு ஆருயிர்பட்டது” என்று எம்பெருமானார்.

118. பகவத் விஷயம் (9-7-5) (24000) (தெளிவிசம்பு) “பரமபதும் தேஸமாயிருக்க. அத்தைக் காற்கடைக்கொண்டு என் நெஞ்சிலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிறவன்” என்று சிற்றூட் கொண்டான் பணிக்கும். “பரமபதும் திற் பண்ணும் வ்யா மோஹத்தை என் நெஞ்சிலே பண்ணி வர்த்தியாநின்றான்” என்று எம்பெருமானார்.

119. பகவத் விஷயம் (9-8-1) (குறுக்கும்வகையுண்டு கொலோ) எம்பெருமானார் திருவடி தொழ எழுந்தருளாநிற்க, 'திருநாலாயெத்தனையிடம் போரும்?' என்று எதிரே வருகிறுச் சிலரைக்கேட்டருள; "குறுக்கும்" என்றார்களாய், அத்தைக்கேட்டு 'இப்படி யாணையாலே அருளிச்செய்வதே ஆழ்வார்!' என்று போர வித்துராயருளினார்.

120. பகவத் விஷயம் (9-9) ப்ரவேஸம். ஆளவந்தார் ஐ.நி.70 காண்க. மேலே — அத்தை எம்பெருமானார் கேட்டருளி "முன்பே ஆற்றமையாலே தற்பு அற்றிருக்கிறவராகையாலே அத்தனை ஆடல் கொடுக்கைக்கு வேண்டும் ஆஸ்ரயம் போராது; ஆன் பின்பு அவனைப் பிரிந்து ஒரு ஸந்த்யையிற்பட்ட நோவைப் படுகிறார்" என்றருளிச்செய்தார்.

121. பகவத் விஷயம் (9-9-8) (24000) (அதுமணந்தகன்ற) அப்படி ஸம்ஸ்லேஷித்துப் பிரிந்த - வாக்குக்கு அவிஷயமாம்படியாய்த்துக் கலந்து பிரிந்தபடி. இப்படி அவகூஹித்த இவர் பாசரமின்றிக்கே பாடாநிற்க, தூரஸ்தூரான நாம் இதுக்கு என்ன பாசரமிட்டுச் சொல்லுவது? "மோருள்ளதனையும் சோறேயோ?" என்று எம்பெருமானார் அருளிச்செய்வார். [விவரணம் — "மோருள்ளதனையும் சோறேயோ" என்னும் வாக்கியத்தில் பொதிந்துள்ள கதை 4-6 பிரவேசத்தில் அரும்பதவுரையால் விவரிக்கப்பட்டுள்ளது. அதாவது:- ஒருவன் நாழி அரிசியைக் கொண்டு வந்து ஒரு பெண்டாட்டி (பெண்பிள்ளை) கையிலே "எனக்கு இத்தைச் சமைத்து இடவேணும்" என்று கொடுக்க, அப்படியே அவளும் சமைத்து இலையைப்படுத்து இட, இவளும் அருகே ஒரு பாத்ரத்திலே மோரைக் கொண்டு வந்து வைத்திருந்து மோரை வார்த்துக்கொண்டு "அம்மையாரே! மோர் விஞ்சிற்று, சோறிடும்" என்று ஒருகால் இருகால் இங்ஙனே சொல்லுகையாலே, அம்மையார் அலுத்து, "நீ கொண்டுவந்த மோர் தொகையாததாயிருந்தது; மோருள்ளதனையும் சோறிடுவேனோ?" என்றாளாம்.]

122. பகவத் விஷயம் (10-2-1) (அரும்பதவுரை) "மறந்தும் புறந்தொழா மாந்தர்" என்றவிடத்திலே "பெருமாள் ஒருநாள் கிழக்கே புறப்பட்டவளவிலே மழைவர, கீழையூரில் ஆலயத்திலே எழுந்தருளவும், எம்பெருமானாரும் முதலிகளும் புறம்பே மழையிலே நனைந்து கொண்டிருக்கிறவளவிலே, ஒருவன் வந்து,

‘பெருமான் உள்ளே எழுந்தருளினாரே; தேவரீரும் உள்ளே எழுந்தருளவொண்ணாதோ?’ என்ன. ‘கெடுவாய்! மஹாராஜர் வேஸ்யாகுமநம் பண்ணினால், தத்துஸாதாரணமறியியும் பரபுருஷகாமநியாகலாமோ?’ என்று எம்பெருமானார் அருளிச் செய்தார்” என்ற ஐதிஹயம் அருளிச்செய்வார். [விவரம்:— கீழையூரில் ஆலயம்—ஆணைக்காவில் சிவாலயம்]

123. பகவத் விஷயம் (10-4-1) ஆளவந்தார் ஐ. நி. 78 காண்க.

124. பகவத் விஷயம் (10-6-1) (அது நமது விதிவகையே) ‘அது நம்முடைய பூர்வபாநுசூனமாகவிறே’ என்று இதுக்குப் பூர்வர்கள் நிர்வஹிக்கும்படி. இத்தை எம்பெருமானார் கேட்டருளி “இத்திருவாய்மொழியில் மேலோடுகிற ரஸத்தோடு சேராது. நாம் விதித்தபடியே செய்வானாயிருந்தானென்கிறார்” என்றருளிச் செய்வார்.

125. பகவத் விஷயம் (10-6-1) எம்பெருமானார் பட்டர் கையிலே புஸ்தகத்தைக் கொடுத்துத் திருமுன்பே ஒரு மலோகத்தை விண்ணப்பம் செய்வித்துத் திருப்பிரம்புக்குப் புறம்பாகக் கொண்டு புறப்பட்டுச் சுற்றும் பார்த்தருளி “நம்முடையாரடங்கலும் நம்மை நினைத்திருக்குமாபோலே இவனை நினைத்திருங்கோள்” என்றருளிச்செய்தார்.

126. பகவத் விஷயம் (10-7-1) (ஆட்செய்மின்) “ஆழங்கா விலையிழிந்து அமிழ்வார் அவ்விடத்தே கொண்டைக்கோல் நாட்டு மாபோலே கொண்டைக்கோல் நாட்டுகிறார்” என்று சிற்றூட்டுகொண்டான். உடையவர் “இன்னருயிரென்னமையாலே அவனுயிரைக் காத்தாட்செய்யுங்கோள்” என்றருளிச்செய்வார்.

127. பகவத் விஷயம் (10-8-3) (மடித்தேனித்யாதி) எம்பெருமானார் உலாவியருளுகிறவர் முடியப்போகர்தே நடுவே மீண்டருள, எம்பார் கதவை ஒருச்சரித்து ‘திருமாலிருஞ்சோலையாகாதே திருவுள்ளத்திலோடுகிறது’ என்ன, ‘ஆம், அப்படியே’ என்றருளிச்செய்தார்.

128. பகவத் விஷயம் (4-4-10) (வல்வினையேனே) இவனை இப்படி காணும்படி மஹாபாபத்தைப் பண்ணினேன். ஆழ்வான் திருநயனங்கள் நோவுபட்ட பின்பு எம்பெருமானார் திருவுள்ளம் நோவுபட்டாற்போலே காணும் திருத்தாயார் திருவுள்ளமும் படுகிறது.

129. பகவத் விஷயம் (5-2-6) (24000) (சென்று இத்யாதி)
“சென்று அலர்களைத் தொழுது உஜ்ஜீவியுங்கோள்” என்று
பணிக் கும் திருமாலையாண்டான். “அவர்களோடே சென்று
ஸர்வேஸ்வரனைத் தொழுது உஜ்ஜீவியுங்கோள்” என்று அருளிச்
செய்வார் எம்பெருமான்.

130. ஸ்ரீவசந்நுஷணம் வ்யா: 96. “கூமா ஸத்யம் துமஸு
ஸம்” என்கிறவிடத்தில் “துமோ பூஹ்யகரணதாம் அநர்த்த
விஷயேப்யோ நியமநம்; ஸம்: அந்த:கரணஸ்ய ததா நியமநம்”
என்றிறே பூஷ்யகாரஞ்ஞளிச்செய்தது.

131. ஷே 146 ஸர்வாபராதங்களுக்கும் ப்ராயச்சித்தமாயிறே ப்ர
பத்திதானிருப்பது. இப்படியிருந்துள்ள ப்ரபத்தியை “த்வத்பாதூர்
விந்த்யுத்யுளம் ஸரணமஹம் ப்ரபத்யே” என்று பண்ணியருளின
பூஷ்யகாரர்க்கு ஸ்வபூர்வவருத்தத்தை அநுஸந்தித்தவாறே
அதுதானும் அபராத கோடியிலேயாய் “த்வமேவ மாதா ச”
என்று தொடங்கி இத்தலையிலபராதத்தைப் பொறுக்கைக்குறுப்பான
புத்தி விசேஷங்களை யெல்லாம் விண்ணப்பம் செய்துகொண்டு
“தஸ்மாத் ப்ரணமய” இத்யாதியாலே இப்படி திருமுன்பே
கூசாமல் வந்து நின்று ப்ரபத்தி பண்ணின இவ்வபராதத்தைப்
பொறுத்தருளவேணுமென்று கூசாமணம் பண்ண வேண்டும்படி
நில்லாநின்றதிறே யென்கை.

132. ஷே 160 பூஷ்யகாரர் கருத்தத்தில் உத்தர கண்டூர்த்
தம் அநுஸந்தித்தருளின க்ரமத்திலே...

133. ஷே 180 உத்தரவாக்யத்தில் நமஸ்கரணே புருஷார்த்தத்
துக்கு இடைச்சுவரான விரோதிகளெல்லாம் தள்ளுண்ணுமென்னு
மிடம்தோற்றவிதே “மநோவாக்யாயை:” என்று தொடங்கி மூன்று
சூர்ணயாலே ஸகல விரோதி நிவ்ருத்தியையும் பூஷ்யகாரருளிச்
செய்தது.

134. ஷே 234 சூர்ண-மாறனேநிதம்பி விஷயமாகப் பெரியநம்பி
உடையவர்க்கருளிச்செய்த வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது (விவரணம்:-
பெரியநம்பி ஐ. நி. 24 காண்க.)

135. ஷே 255 சூர்ண- “அல்லாதவர்களைப் போலே கேட்கிற
வர்களுடையவும் சொல்லுகிறவர்களுடையவும் தனிமையைத்
தவிர்க்கையன்றிக்கே “ஆளுமாளார்” என்கிறவனுடைய தனிமை
யைத் தவிர்க்கைக்காகவாயிற்று பூஷ்யகாரரும் இவரும் உடதே
சிப்பது” வ்யா:- அதாவது—பரோபதேயத்தில் வந்தால், மற்றுள்ள

ஆழ்வார்களையும் ஆசார்யர்களையும் போலே உபதேசிக்கிற அர்த்தம் கேட்கிற ஸம்ஸாரிகளுடைய அநர்த்தபுஜாநத்தாலே தற்றுணையான புகழவத்துவிஷயத்தை அகன்று திரிகையால் கந்த தனிமையையும், வக்தாக்களான தங்களுடைய புகழவத்துவிஷய நுஸந்தாத தசையிலே “பேராத்யந்த: பரஸ்பரம்” பண்ணுகைக்கு உசாத்துணையில்லாமையால் கந்த தனிமையையும் தவிர்க்கை ப்ரயோஜனமாக உபதேசிக்கையன்றிக்கே, ஸௌகுமார்யானுஸந்தாதத்தாலே வயிறுமறுகின ஆழ்வார் ஆராய்ந்து பார்த்த விடத்தில், அடைய அந்யபரராய்த் தோற்றுகையாலே, “உபய விபுதியிலும், பரிகைக்காளில்லை, தம் வாசியறிந்து பரிந்து நோக்குகைக்கும் ஓராளுமாளுகிறிலரே” என்று பேசும்படியிருக்கிற நிரதியை ஸௌகுமார்யயுக்தனான ஸர்வேஸ்வரனுடைய தனிமை திர மங்குளாஸாஸநத்துக்கு இவர்கள் ஆளாகவேணுமென்று மிதுவே ப்ரயோஜனமாகவாய்த்து, ப்ராமாணிகரான ஆசார்யர்களில் பூஷ்யகாரரும், மயர்வற மதிநலம் பெற்றவர்களில் இவ்வாழ்வாரும் உபதேசித்தருளுவது என்கை. ஆகையால், இவ்வாழ்வார் ப்ரதிசூலரை அநுகூலராக்க உபதேசிக்குமிடமெல்லாம் மங்குளா சாஸநார்த்தமாகவென்னக் குறையிலையென்று கருத்து, எம்பெருமானு ரென்னுதே, பூஷ்யகாரரென்றது — ஸ்ரீபூஷ்ய முகத்தாலே வேதாந்த தாத்பர்ய நிர்ணயம் பாண்ணியருளினவ ரென்னும் வைபவத் தோற்றுகைக்காக.

186. சுை 274 பூஷ்யகாரர்க்குக் காலகோப ப்ரகாரமருளிச் செய்கிறவிடத்தில் “த்யாயம் அர்த்தாநுஸந்தாதேந ஸஹ ஸத்யா ஏவம் வந்தா” என்றிறே பெரியபெருமாள் அருளிச்செய்தது.

187. சுை 885 குர்ணை:- பூஷ்யகாரர்காலத்திலே ஒருநாள் பெருமாள் புறப்பட்டருளுத்தனையும் பார்த்துப் பெரிய திருமண்டபத்துக்குக்கீழாக முதலிகளெல்லாரும் திரளவிருந்தவளவிலே இவ்வர்த்தம் ப்ரஸ்துதமாக, பின்பு பிறந்தவார்த்தைகளை ஸ்மரிப்பது” ன்யா:- அதாவது — ஸகல வேதாந்த தாத்பர்யார்த்தங்களெல்லாம் ஸம்ஸய விபர்யயமற நடந்து செல்லாநிற்கிற நல்லடிக்காலமான பூஷ்யகாரர் காலத்திலே, ஒருநாள் பெருமாள் புறப்பட்டருளுத்தனையும் பார்த்துப் பெரியதிருமண்டபத்துக்குக் கீழாக ஜ்ஞாநாதிகரான முதலிகளெல்லாரும் திரளவிருந்தவளவிலே, ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் “இது நெடுங்காலம் ஆர்வாசலிலே அவர்கள் புறப்பாடு பார்த்திருந்தோமோவென்று தெரியாது, இன்று வகுத்த ஸேஷியான

பெருமாள் புறப்பாடு பார்த்து வந்திருக்க என்ன ஸுக்குதம் பண்ணினோம்!” என்ன; தத்ப்ரஸங்குத்திலே “நித்ய ஸம்ஸாரியாய்ப் போந்தவனுக்கு புகுவதும் விஷயத்தில் குசி பிறக்கவாக்கு அடியென்” என்று விசாரிக்கச்செய்தே, “யாத்ருச்சிகு ஸுக்குதம்” என்ன, ‘அஜ்ஞாத ஸுக்குதம்’ என்னப் பிறந்ததாய், அவ்வளவிலே கிடாம்பிப் பெருமானிருந்தவர் “நமக்கு புகுவதும் விஷயம் போலே ஸுக்குத தேவரென்று மொருவருண்டோ ஆஸ்ரயணியர்?” என்ன; பிள்ளைதிருநறை பூரையார், “ஸுக்குதமென்று சொல்லுகிறதும் நீ நினைக்கிற விஷயந்தன்னையேகாண்” என்றருளிச்செய்ய, அது இப்படி பின்பு பிறந்த வார்த்தைகளை இவ்விடத்திலே நினைப்பதென்றபடி. இக் கதைதான் “தருதுயரந்தடாயேல்” என்கிற பாட்டின் வ்யாக்யாநத்திலே ஸங்க்ரஹேண பூர்வர்கள் அருளிச்செய்துவதைத் தார்களிறே. இத்தால் அஜ்ஞாத ஸுக்குதமுண்டாய்த்தாலிலும் அது பல்லவேது வன்று, அதனை வ்யாஜமாகி அங்கீகரிக்குமீரரனே பல்லவேது என்றதாய்தது.

138. (தத்வத்ரய வ்யா 3.) “அஸேஷ சித்சித்ய வஸ்து ஸேஷிணே” [வேதார்த்தஸங்க்ரஹமங்குளம்] என்று பூர்ஷய காரரும்...

139. ஷே 10. இது தன்னை பூர்ஷயத்திலே “ஏவம் ஹி ஸுப் தோத்திதஸ்ய பராமர்ஸ...அதத்யுபத்தவாத் ப்ரதிபத்தே:” என்று பூர்ஷயகாரருளிச்செய்தார்

140. ஷே 15. இதுதான் “குணஞ்சுவாஸஸலோகவத்” என்கிற ஸூத்ரார்த்தம். “வாஸப்யேதோ மதாந்தரவ்யாங்குத்தயர்த்தம்... ப்ரதமஸூத்ரே ஸ்தாபிதம்” என்றிறே இதுக்கு பூர்ஷயம்.

141. ஷே 18. “சேததநாதியோக்யாநி கதபடாநீநி வஸ்தாநி...இதி அவ்யக்த:” என்றிறே பூர்ஷயகாரருமருளிச் செய்தது.

142. ஷே 34. இதெல்லாம் “கர்த்தா ஸாஸ்த்ரார்த்தவத்த்வாத்” என்கிற ஸூத்ரத்திலே பூர்வபுஷை எதித்தாந்த ரூபேண பூர்ஷயகாரர் தாமே விஸ்தரேண அருளிச்செய்தார்.

143. ஷே 35. “கருதப்ரயத்நாபேஷஸ்து” என்கிற ஸூத்ரத்திலே இதெல்லாம் பூர்ஷயகாரர் தாமே அருளிச்செய்தார்.

144. ஷே 37. “ஜ்ஞாநமாத்ரவ்யபதேஸஸ்தா...உபபத்யதே” என்றிறே தீபத்திலே பூர்ஷயகாரருமருளிச்செய்தது.

145. ஷு 40. “பரகூதாதிஸயாதாநேச்சயா உபாதேயதீவ மேவ யஸ்ய ஸ்வரூபம் ஸ ஸேஷ: பரஸஸேஷி” என்று ஸேஷே ஷேஷ லக்ஷணம் புராஷ்யகாரராலே அருளிச்செய்யப்பட்டது.

146. ஷு 41. “அயமேவாத்மஸாரிபாவா...” என்றும், ‘யஸ்ய சேதநஸ்ய யத்ஸத்ரவ்யம்...” என்றும் வேதசூர்த்தத ஸங்க்ஷிணக் திலும் ஸ்ரீபுராஷ்யத்திலும் ஆத்ம ஸாரிபாவலக்ஷணமாக புராஷ்யகார ரருளிச்செய்த நியந்தரு நியாமப்பாவம் ஆதாராதேயப்பாவம் ஸேஷஸேஷிபாவமாகிற மூன்றும்...

147. ஷு 45. புராஷ்யகாரரும் இவர்களுடைய வைபவத்தை “ஸ்வச்சந்தாநுவர்த்தி” இயாதியாலே ஸ்ரீகூத்யத்திலே பரக்க அருளிச்செய்தார்.

148. ஷு 79. இதுதன்னை புராஷ்யகாரர் ஸ்ரீவைகுண்டகூத்யத் திலே “தீவ்யாவரணஸதஸஹஸ்ரவ்ருதே...” என்று தொடங்கி விஸ்தரேண அருளிச்செய்தாரிறே.

149. ஷு 79. (அங்கேயே மேல்) “தேஷாமபி இயத்பரிமாணம் இயதைஸ்வர்யம் ஈத்ஸுருஸ்வபாவமிதி பரிச்சேத்யமயோக்யே” என்று நித்யரால் பரிச்சேத்யகீக்கவொண்ணாதென்று ஸ்ரீவைகுண்ட கூத்யத்திலே புராஷ்யகாரர் அருளிச்செய்த இது...

150. ஷு 79. (அங்கேயே, மேல்) “அநந்தாஸார்யாநந்தமஹா விபுவ” என்றாரிறே புராஷ்யகாரர்.

151. ஷு 85. “புகூவத்ஸ்வரூப திரோதாநகரீம் விபரீதஜ்ஞாந ஜநநீம்” என்று இதுதன்னை புராஷ்யகாரர் அருளிச்செய்தாரிறே.

152. ஷு 92. “ஸத்வரஜஸ்தமாம்ஸி த்ரயோ குணா...” என் றிறே புராஷ்யகாரரும்.....

153. ஷு 117. இப்படி ஸ்ரீபுராஷ்யத்திலே “யதூக்யேநே ரோஹிதம் ரூபம்...” என்று புராஷ்யகாரரும்ருளிச்செய்தது.

154. ஷு 129. “ந ச ப்ருதீவ்யாத்யபாவமாத்ரம் ஆகாஸ இதி வக்தும் ஸக்யம்” என்றிறே புராஷ்யகாரரும்ருளிச்செய்தது.

155. ஷு 130. இதுதன்னை “ஆகாஸே சாஸிஸேஷாத்” என்கிற ஸூத்ரத்திலே “ஆகாஸே ச நிருபாக்யதா ந யுக்தா... ஸ்யேநாதிபதநதேஸத்வேந” என்று தொடங்கி புராஷ்யகாரர் விஸ்தரேண அருளிச்செய்தார்.

156. ஷு 132. இதுதன்னை “அண்டாநந்தர்வர்த்திநஸ்ச ஆகாஸஸ்ய...” என்று புராஷ்யகாரரும்ருளிச்செய்தார்.

157. ஷெ 141. “அகில ஹேய ப்ரத்யநீக.....ஸ்வரூப!” என்றிறே எம்பெருமானார் அருளிச்செய்தது.

158. ஷெ (அங்கேயே, மேலே) ஆதிசுபக்தத்தாலே குண குர்ணியில் எம்பெருமானார் அருளிச்செய்த குணங்களை யெல்லாம் சொல்லு கிறது.

159. ஷெ (அங்கேயே, மேலே) “ஆர்த்த:— ப்ரதிஷ்டா ஹிந: ப்ரஷ்டைஸ்வர்ய: புநஸ் தத் ப்ராப்திகாம:.....” என்று சதுர்விதாதிசாரி வேஷத்தையும் ஸ்ரீகீதாபடிஷ்யத்திலே அருளிச் செய்தாரிறே.

160. ஷெ (அங்கேயே, மேலே) “ஸ்வாபிமதாநுருபைக ரூபாசிந்த்ய.....” என்று திவ்ய மங்குள விக்ரஹ வலைஷண் யத்தை அருளிச்செய்தாரிறே எம்பெருமானார்.

161. ஷெ (அங்கேயே, மேலே) “ஸ்வாபிமத நித்ய நிரவ த்யாநுருப.....பூமி நீளநாயக!” என்றிறே எம்பெருமானார் அருளிச்செய்தது.

162. ஷெ 195. “ஸாத்ம:— உக்த லக்ஷணாதர்மஸீலா வைஷ்ணவாக்யேஸ்வர:.....” என்றிறே இந்த ஸ்லோகத்துக்கு அர்த்தம் பூஷ்யகாரர் அருளிச்செய்தது.

163. (முழகூப்படி வ்யா) 97. திவ்யபூஷணங்களாவன — ஆபரண குர்ணியிலே பூஷ்யகாரர் அருளிச்செய்தபடியே... கிரீடாதிநூபுராந்தமாக அத்திருமேனிக்குச் சாத்தும் அஸங்க்யே யமான திருவாபரணங்கள்.

164. ஷெ 180. ஆகையிறே, த்வயவிவரணமான க்ருத் யத்திலே நமஸ் ஸப்தகார்த்தத்தை அநுஸந்தித்தருளுகிறவளவில் “மநோவாக்காயை:” இத்யாதி குர்ணியாலே, அக்ருத்ய கரணாதுபகில கர்மநிவ்ருத்தியையும், “அநாதிகாலப்ர வ்ருத்த” இத்யாதி குர்ணியாலே, அவித்யா நிவ்ருத்தியையும் “மத்யாநாதி” இத்யாதி குர்ணியாலே, ப்ரக்குதி ஸம்பந்த நிவ்ருத்தியையும் பூஷ்யகாரர் ப்ரார்த்தித்தருளிற்று.

165. ஷெ (சரமச்சே. அவதாரிகை.) இதிலர்த்தம் கேட்கைக் காரணிறே எம்பெருமானார் பதினெட்டு பர்யாயம் திருக்கோட்டியூத் தம்பி பக்கல் எழுந்தருளிற்று.

166. ஷெ (அங்கேயே மேலே) — அதிகாரி துர்லபத்வத் தாலும் அர்த்தக் கொளரவத்தாலும் இத்தை வெளியிடாதே மறைத்துக்கொண்டு போந்தார்கள் எஃ பெருமானார்க்கு முன்புள்ளார்; ஸம்ஸாரிகள் துர்க்குதி கண்டு பொறுக்கமாட்டாதபடி க்ருபை கரைபுரண்டிருக்கையாலே அர்த்தத்தின் சீர்மை பாராதே அநர்த்தத்தையே பார்த்து வெளியிட்டருளிஞர் எம்பெருமானார்.

167. ஷெ 297. ஆர்த்தமாக வருமதிற்காட்டில் ஸாட்கு மாகச் சொல்லுமது யுக்தமாகையாலே, “ஆகேஷ்பத: ப்ராப்தாத் ஆபீதாநிகஸ்யைவ க்ராஹ்யத்வாத்” என்றிறே பூஷ்யகாரரும் அருளிச்செய்தது.

168. ஷெ 268. சி வ்யா:— உப்யக்ஞகொண்டார் விஷயமாக உடையவர் அருளிச் செய்த வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது. [வ்யா:— அதாவது— தத்வநிர்ணயம் பண்ணின உப்யக்ஞகொண்டார் புக்திநிஷ்டராயிருக்கையாலே, அவரை ப்ரபத்தி நிஷ்டராய்ப்படி பண்ணவேனுமென்று, அவருக்கு இந்த ஸ்லோகார்த்தத்தை அருளிச்செய்த அளவிலே, ‘அர்த்தஸ்திதி அழகி தாயிருந்தது; ஆகிலும், அத்தைவிட்டு இத்தைப் பற்றத்தக்க ருசி எனக்கு இல்லை’ என்ன, ‘வித்வானாகையாலே அர்த்தத் துக்கு இசைந்தாய்; புகுவத் ப்ரஸாதம் இல்லாமையாலே ருசி பிறந்ததில்லை’ என்று அவர் விஷயமாக உடையவர் அருளிச்செய்த வார்த்தையை நினைப்பது — என்கை.]

169. (ஆசார்யஹ்ரு சி வ்யா) 96. விப்ரர்க்கு கேதாத்ர சரணஸுத்ரகூடஸ்த்தத் பராஸர பாராஸர்ய ப்ரோதாயநாதிகன். ப்ரபந்த ஜநகூடஸ்த்தத் பராங்குஸ பரகால ய்திவராதிகன். [வ்யா:- “அடியார், தொண்டர்” என்கிற ப்ரபந்தஜனங்களுக்குக் கூடஸ்த்தத், “பத்யு: ஸ்ரீய: ப்ரஸாதேந ப்ராப்தஸார்வஜ்ஞ ஸம்பதம் | ப்ரபந்தஜநகூடஸ்த்தம் ப்ரபத்யே ஸ்ரீபராங்குஸம் ||” என்கிற நம்மாழ்வார் திருமங்கையாழ்வார் தொடக்கமான ஆழ்வார்களும் எம்பெருமானார் முதலான ஆசார்யர்களுமென்கை. கூடஸ்த்தத்ராகிருர்-மூலபூதரிதே. உபதேஸாநுஷ்டீதாநங்களாலே ப்ரபத்திமார்த்தத்தைத் தலைப்பெறுத்தி வளர்த்தவர்களாகையாலே இவர்களை ப்ரபந்தஜநகூடஸ்த்தகர்களென்கிறது.]

170. ஷெ 65. பூஷ்யகாரர் இதுகொண்டு ஸுத்ர வரக்யங் கொருங்கவிடுவர். [வ்யா:- அதாவது—பூஷ்யகாரர் ஸ்ரீபூஷ்யம்

பண்ணியருளும்போது ஸுத்திரவாக்யங்களில் ஸந்திக்கூதங்களுள்ள அந்தக் கூங்கொல்லாம் இப்படித்தகுத்தில் ஸுத்திகளைக்கொண்டு தீர்ணயித்து ஒருங்கவிட்டருளுவரென்கை.]

171. ஷே 86 வ்யா:- பூஷ்யகாரர் அப்படி செய்தருளுகைக்கடி “வித்யாஸ் ச வைதிநாஸ் த்வதிநாஸ்த்வித்யமநோநுஸாரிணா:” என்று..... இவ்வாழ்வார் போல்வார் நினைவை பாஸ்த்ரங்கள் தான் பின்செல்லுமதாகப் பரமாதீசாயிரான ஆளவந்தார் அருளிச்செய்த வசனம்.

172. ஷே 85 வ்யா:- த்யாகமண்டபமான பெருமாள் கோயிலில் திருவாலவட்டமும் கையுமாய்ப் பெருமானுக்கு அந்த ரங்குராய் நின்ற திருக்கச்சிதம்பியை வைதிகோத்தமரான உடையவர் அநுலாத்தித்த கீரமும், (அங்கேயே, மேலே) யாகு ஸப்துவாச்யமான திருவாராதானத்தில் பிள்ளையுறங்காவில்லி தாஸர் ஸ்பந்ததாலே காயஸுத்தி பண்ணின உடையவரும்.

173. ஷே 91. சி வ்யா:- கலியும் கெடும்போலே ஸுசிதம். [வ்யா:- இவர்தாம் மயர்வற மதிதலம் பெற்றவராகையாலே “கலியுங் கெடும்” என்று திருமங்கையாழ்வார் உடையவர் போல்வார் அவதரித்து கலியுக்கு ஸ்வபூசாவும் கழியுமென்று மேல்வரும் அம்ஸத்தை துர்ஸித்தருளிச்செய்தாற்போலே.]

174. ஷே 99. “அப்யயம் ஸத்வஸம்ஸுத்தி:” என்றும், “ஸத்வாநுநுபா ஸர்வஸ்ய ஸுரத்தூர் பூவதி” என்றும் சொல்லுகிறவிடங்களில் “ஸத்வம் அந்த:கரணம்” என்று ஸத்வ ஸப்தம் அந்த:கரணவாசியாக பூஷ்யகாரர் அருளிச்செய்தாரிறே.

175. ஷே 153. சி வ்யா:- உடையவருடையார் போல்வாரைக் கிளி பூவை குயில் மயிலென்னும். [வ்யா:- இராமானுசனுடையாரென்றே நிருபகமாம்படி உடையவர்க்குப் பரதந்த்ரரான ஆழ்வான் ஆண்டான் எம்பார் அருளாளப்பெருமானெம்பெருமானார் முதலானவர்கள் போல்வாரைக் கிளியென்றும் பூவையென்றும் குயிலென்றும் மயிலென்றும் சொல்லும்.]

176. ஷே 155. குணந்திகழ் கொண்டல் போல்வாரை மேகமென்னும். [வ்யா:- “குணந்திகழ் கொண்டல்” என்று குணேஜ்ஜ்வலமான் மேகமாகச் சொல்லப்பட்ட எம்பெருமானார் போல்வாரை இந்த குணஸாயத்தையிட்டு மேகமென்று சொல்லுமென்றபடி.]

177 ஷே 162. வைஷ்ணவ வாமநத்தில் நிறைந்த நிலமேனியின் ருசிஜநகவிபுவ லாவண்யம் பூர்ணம். [வ்யா:- திருக்குறங்குடியிலென்னுதே வைஷ்ணவவாமநத்தில் என்றது ஸாபிபுராயம். அதாவது:-வாமநாவதாரத்தில் தன்னுடைமை பெறுகைக்குத்தான் அர்த்தியானுற்போலே அர்த்தியாயநின்று, பூஷ்யகாரர்பக்களிலே வேத்யூத்தார்த்தம் கேட்டு சிஷ்யனாய் 'நாமும் நம்மிராமாநுசனை யுடையோம்' என்கையாலே ஸ்ரீவைஷ்ணவநம்பி என்று திருநாமமாய் வாமநாவதாரம்ஸமாகப் புராண எதித்தாராயிருக்கிற நம்பியுடைய திருப்பதியென்கை.]

178. ஷே 204. தாய்க்கும் மகனுக்கும் தர்பிக்கும் இவர்க்கும் இவரடிபணிந்தவர்க்குமே இவையுள்ளது. [வ்யா:- இப்படி அதிகாரம் பாராமல் அவர்கள் தூர்க்கூதியைப் பார்த்து உபதேசித்தருளும் ஸ்வபூவராய் 'பாமன்னுமாறனடிபணிந்துய்ந்தவன்' என்று நிருபகமாயிருக்கும் எம்பெருமானார்க்குமே இவ்வாகாரங்கள் உள்ளதென்கை.]

179. ஷே 224 வ்யா:- புராண வித்தமராகையாலே பெளராணிகரான பூஷ்பகாரர் கூத்யத்திலே இவ்வசந ப்ரக்ரியையாலே த்யாஜ்யங்களினுடைய த்யாக்யூர்வகமான ஸரணவரணத்தைப் பண்ணுகையாலும் (புராண பெளராணிகர் த்யாஜ்யம்ஸமாக்கின) என்கிறது.

180. ஷே 228. இது வீடுமின் முற்றத்தையும் புகுத்தி பரமாக்கி யோஜித்தருளின எம்பெருமானார் நிர்வாணக் கட்டளையைப் பிடித்தருளிச்செய்தார்..... இது எம்பெருமானார் யோஜனையாய், பின்புள்ளாரெல்லாரும்ருளிச்செய்துகொண்டு போந்த மர்யாதையைப் பற்ற..... அருளிச்செய்தார்.

181. ஷே 228. "பரபுகுத்திபரஜ்ஞாந பரமபுகுத்தியேக ஸ்வபூவம் மாம் குருஷ்வ" என்று ப்ரார்த்தித்த பூஷ்யகாரரைக் குறித்து "மத் ஜ்ஞாநதூர்ஸந ப்ராப்திஷு நிஸ்ஸம்ஸயஸ்ஸுகுமாஸ்ஸவ்" என்று சேரபாண்டியனிலும் அவனருளிச்செய்த ஜ்ஞாந தூர்ஸந ப்ராப்தியவஸ்தைகள்.

182. ஸ்ரீய:பதிப்படி த்வயப்ரகரணம்: பூஷ்யகாரர் சரமஸமயத்திலே, 'த்வயத்தை எப்போதும் அனுஸந்திதிக்கை எனக்குப்ரியம்' என்று அருளிச்செய்தவார்த்தை.

183. தனிவயம்: எம்பெருமானுக்கு இங்ஙனையிருப்பதொரு நிபந்தனையுண்டு. எங்ஙனே? என்னில்: கண்ணழிவற்றான் ஒரு வைஷ்ணவனைக் கண்டால் அனனுக்கு பரிதிக்குப் போக்கு விடாக ஓர் உரு துவயத்தை அருளிச்செய்வார். பிறருடைய துரக்கதியைக் கண்டால் திருவுள்ளத்தால் இரங்கி அருளிச் செய்வதும் துவயத்தை, பெரியகோயில் நாராயணன் மகனை ஏகாயநரோடே கூடியிருக்கக் கண்டார். அவனைக் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு பெருமாள் திருவடிகளிலே புக்கு, “பூலனுகையாலே உனக்கொரு ப்ரமாணங்களால் ஸ்தாபிக்கப் போகாது.” நான் ஸகல வேத ஸாஸ்த்ரங்களையும் ஆராய்ந்து பார்த்த இடத்தில் இவ்வாத்மாவுக்குத் தஞ்சம் துவயத்துக்கவ்வருகு கண்டிலேன். நீயும் அத்தை விஸ்வஸித்திரு” என்று ஸ்ரீஸடிகோபனை எடுத்துச் சூழ்ந்துக் கொடுத்தார். அவரும் அன்று தொடங்கி துவய நிஷ்டராயப் போனார்.

184. ஷெ. எம்பெருமானார் வெள்ளைசாத்திப் போசலராஜ்யத்தேற எழுந்தருளி, திருநாராயணபுரத்திலே எழுந்தருளியிருக்கச் செய்தே. அம்மஃகியம்மாள் பிரிவாற்றுமையாலே திருமேனியும் வெளுத்து வைத்தியர்களும் பரிஹாரம் பண்ணவென்று உபக்ரமித்தலானே, “நிதானம் அறிந்து பரிஹரிக்கவேண்டாவோ? எம்பெருமானார் பிரிவாற்றுமையாலே வந்தது, அவர் திருவடிகளிலே கொண்டுபோய் விடுக்கோள்” என்றார். அங்கேற நடந்து அவ்விடத்திலே எழுந்தருளியிருக்கச்செய்தே அந்தவிடத்திலே எம்பெருமானாரைக் கண்டு அவர் அணைத்துத் தழுவிக்கொண்டார். உடம்பிலே சோகம் போய்த்து, என்னைப் பிரிந்து உடம்பு வெளுத்து இத்தனை தூரம் வந்தவருக்கு நாம் பண்ணும் உபகாரம் என்னென்று பார்த்தருளி, “முன்பு சொன்ன துவயத்துக்கு மேற்படக் கண்டிலோம். அது தன்னையே இன்னும் கேட்கலாகாதோ” என்று ஒரு துவயத்தை அருளிச்செய்தார்.

185. ஷெ பட்டர்தாம் எம்பாரோடே ரஹஸ்யம் கேட்டாராயினே இருப்பது, இப்படியிருக்கச் செய்தே எம்பெருமானார் இவர் பதஸ்த்ராகிறபோது இவர் கையிலே புஸ்தகத்தைக் கொடுத்து, செவியிலே துவயத்தைச் சொல்லி, பெருமாள் திருவடிகளிலே கொண்டு புக்கு, “நான் இவருக்கு வேண்டும் வித்யை கொடுத்தேன். நீர் இவருக்கு வேண்டும் ஆயுஸ்ஸைக் கொடுத்தருளவேணும்” என்று பெருமாள் திருவடிகளிலே காட்டிக் கொடுத்து துவயத்தைச் சொல்லி ஸரணம் புக்கார்.

186 ஷ. எம்பெருமானார், அந்திமதசையிலே முதலிகளடையத் திரண்டிருந்து: “எங்களுக்குத் தஞ்சமாய்த் திருவுள்ளத்துக்குப் பரியமாயிருப்பதொன்றை நாங்கள் விஸ்வவிரித்திருக்கும்படி அருளிச் செய்யவேணும்” என்று கேட்க, “எல்லோரும் பூஷ்யத்திலே வாஸநை பண்ணுகையே நமக்குப் பரியம். அதுக்கு மாட்டா தார் திருநந்தவனம் செய்து திருப்படித்தாமம் பறித்துத் திருமாவை எடுக்கையும் பரியதரமாயிருக்கும்; அது எல்லாருக்கும் ஓக்கச் செய்யப் போகாது. த்வயத்திலே வாஸநை பண்ணி விஸ்வவிரித்திருக்கை மிகவும் பரியதமமாயிருக்கும்” என்று அருளிச்செய்தார்.

187. பரந்தபடி த்வயப்ரகரணம்: ஆளவந்தார் ஐதிஹ்ய நிர்வாஹம் 78 காண்க.

188. தனிசரமம், ‘ப்ரபத்தி—ப்ராரப்₃த₄ கர்மத்துக்கு விநாஸிநி’ என்னுமிடத்துக்குப் ப்ரமாணம் என்? என்று எம்பெருமானாரை ஆண்டான் கேட்க, “‘மாஸுச:’ என்றதிறே’ என்றருளிச்செய்தருளினார். (ஆரப்₃த₄கார்யாந்) என்று ப்ராரப்₃த₄மும் ப்ரபத்தியாலே ஸுந்தவ்யம் என்று உடையவர் அருளிச் செய்தார். உபாஸகனுக்கு உத்தராக₄த்துக்ஞ்ச சொல்லுகிற அஸிலேஷமும் ப்ராமாதிசு விஷயம் என்று உடையவர் பூஷ்யத்திலே அருளிச்செய்தருளினார். ஆகையிறே (வர்த்தமாநம் வர்த்திஷ்யமாணஞ்ச) என்று உடையவர் அருளிச்செய்தது.

189. தனிப்ரணவம், திருக்கோட்டியூர் நம்பி ஐதிஹ்ய நிர்வாஹம் 28 காண்க.

இனி, எறும்பியப்பா அருளிய சரமகுரு நிர்ணயத்தில் உள்ள எம்பெருமானாரைப் பற்றிய பூர்வாசார்ய வசனங்கள் கொடுக்கப் படுகின்றன.

190. “ஸம்ஸாரிஜநாநர்த்தத₂த₃ர்ஸநாஸஹிஷ்ணுத்வம் தத்₃—விஷயகாருண்யமஹாகு₃ணாகரத்வம் ச—அஸ்மத்தகுலநாதே₂ அஸ்மச்சேஷிணி அஸ்மத்ஸ்வாமிநி அபரிமிதோத₃ாரப₄வகல்யாண குணஸாகு₃ரே அநவதி₄ரத₃ிஸயாஸ்ரிதவாத்ஸல்ய ஸௌஸல்யை கநிதெ₄ன ஸமத₃மாதிசுஸமஸ்தாத்மகு₃ணௌக₄மஹார்ணவே ப₄க₃வதி ஸ்ரீமத்₃ராமாநுஜாசார்யே வ்யவஸ்தி₂தே ப₄வத:” [ஸம்ஸாரத்தில் உழலும் சேதனர்களின் அனர்த்தங்கண்டுஆற்ற மாட்டாமையும், அவர்கள் விஷயத்தில் கருணையாகிற பெரிய குணத்தை உடையவராயிருக்கையும்—நமது குலநாத₂ராய், நமது ஸேஷியாய், நமது ஸ்வாமியாய், எல்லையற்ற வண்மையுடைய

கல்யாண குணக்கடலாய், எல்லையற்ற பெருமையுடைய ஆஸ்ரித வாத்தஸ்யம், ஸௌரஸ்யம் ஆகியவற்றுக்குக் கொள்கலமாய், ஸமம் துமம் முதலான எல்லா ஆத்மகுணவெள்ளங்களும் சேரும் பெருங்கடலாயிருக்கும் புகழ்வானான ஸ்ரீமத்ப்ரமாத்ஜாசார்யரிடம் நினைதிற்கின்றன.] என்று ஸோமாசியாண்டானும் அநர்த்தம் கண்டு ஆற்றுகமையும் மிக்க க்ருபையும் எம்பெருமானார் பக்கவிடே வ்யவஸ்திதமாயிருக்குமென்று குருகுணாவிவரணத் திலே அருளிச்செய்தாரிதே.

191. “அஞ்ஞாநதமோ நிவர்த்தநத்வாராயாதகுருத்வமப் யஸ்மிந் ராமாநுஜகுரோ முக்யவ்ருத்தி! ந த்விதரேஷு | தைஸ்தஸ்ய பரஸ்க்ருதத்வாத் ||” [அஞ்ஞான இருளைப் போக் குவதன் மூலம் ஏற்பட்ட குருத்வமும் இந்த ராமாநுஜாசார்யரிடமே முக்கியமாகப் பொருத்தியிருக்கின்றது. மற்றவர்களிடம் அப்படியில்லை; அவர்கள் எம்பெருமானாரை முன்னிட வேண்டியிருக்கையால்.] என்றும் அருளிச்செய்தாரிதே.

192. பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிய ஸ்லோகம்:--“விஷ்ணு: ஸேஷ் ததீய: ஸுபுகுணாநிலயோ விக்ரஹ: ஸ்ரீஸடாநி: ஸ்ரீமாந் ராமாநுஜார்ய: பத்யமலயுக்யம் பூதி ரத்யம் ததீயம் | தஸ்மிந் ராமாநுஜார்யே குருரிதி ச பதம் பூதி நாத்யத்ர தஸ்மா த், ஸிஷ்டம் ஸ்ரீமத்புகுணம் குலமித்யமகிலம் தஸ்ய நாதஸ்ய ஸேஷ: ||” [விஷ்ணுவானவர் அனைவர்க்கும் ஸேஷியாயிருப்பவர்; நற் குணங்களுக்கு இருப்பிடமான நம்மாழ்வார் அவருடைய திருமேனியாவார். கைங்கர்யச் செல்வம் நிறைந்த எம்பெருமானார் அந்த நம்மாழ்வாருடைய அழகிய திருவடித் தாமரையிணையாய் விளங்குகிறார். அந்த எம்பெருமானரிடத்திலேயே ஆசார்ய ஸப்தம் நிறை பொருளுடையதாய் விளங்குகிறது. வேறெவரிடமும் அப்படி விளங்கவில்லை. ஆகையால், மற்ற ஸத்யாசார்ய பரம்பரை முழுவதும் தலைவரான அந்த எம்பெருமானார்க்கு ஸேஷமாயிருப்பது]

193. “ஏவம் ஸர்வப்ரகாரகுருலக்ஷணபூர்ணசரமதுருப புக்யவத்யவதார ராமாநுஜகுரோரபிமாந ஏவ ஆத்மோஜ்ஜீவநா-பேக்ஷாணமகிலசேதநாநாம் ஸம்ஸாரநிரயகூர்த்தநிஸ்தரணோபாய: | தத்வ்யதிரித்தபூர்வாபரகுருஜநாநாம் உபகாரகத்வமேவ | ந தூர்த்தாரகத்வம் | தே.புந: அஸ்ய ஸம்ஸாரிசேதநஸ்ய ஆத்ம ஹிதைஷிண: ப்ரத்யமதோ அஸ்மச்சேஷிண: ப்ரமகாருணிகஸ்ய

அபரிமிதோதாரபூவஸ்ய புக்யவத: ஸ்ரீராமாநுஜகுரோ: வைபு
வமுபத்யஸ்ய தஸ்யாபிமாந ஏவ ஸம்ஸ்குத்திஸ்தரணோபாய:
தத்ஸூனாநுஸந்தாநமேவ காலக்ஷேபவிஸ்ய இதி ஜ்ஞாபயித்வா
தத்ஸ்வாரா சேதநஸ்ய பரமோபகர்த்தாரோபுகந்தி||"
[இவ்வண்ணமாக எல்லா உகையான குருக்ஷணங்களும்
நிறைந்த சரமகுருவாய், எம்பெருமானுடைய அவதாரமாயிருக்கும்
ராமாநுஜாசார்யருடைய அபிமானமே ஆத்மஜீவனத்தை
விரும்பும் எல்லாச் சேதனர்க்கும் ஸம்ஸாரமாகிற நரகப்படுகுழி
யிலிருந்து கரையேறும் உபாயமாகும். அவருக்கு முள்ளும் பின்னு
முள்ள மற்ற ஆசார்யர்களுக்கு உபகாரகத்வம் உண்டேயொழிய
உத்தாரகத்வம் கிடையாது. அவர்கள் இந்த ஸம்ஸாரி சேதனனு
டைய ஆத்மாவுக்கு நன்மையை விரும்புகிறவர்களாய், முதன்
முதலில் நமக்கு ஸ்வாமியாய், பரமகாருணிகராய், எல்லையற்ற
வண்மையுடையவரான புக்யவானான ஸ்ரீராமாநுஜாசார்யருடைய
பெருமையை உபதேசித்து, அவரது அபிமானமே ஸம்ஸாரக்
கடலைத் தாண்டுவதற்கு உபாயம் என்றும், அவரது குணாநுஸந்
தானமே போதுபோக்குக்கு விஷயம் என்றும் அறிவித்து அவ்வுழி
யாலே இந்தச் சேதனர்களுக்கு மேலான உபகாரத்தைச்
செய்கிறார்கள்.] என்று குருகுண விவரணத்திலே அருளிச்செய்
தாரிறே ஸோமாசியாண்டான்.

194. வடுகநம்பி "ஆசார்யபத்யமென்று தனியே ஓர் பத்யம்;
அதுள்ளது எம்பெருமானுக்கேயாய்த்து" என்று அருளிச்செய்
தாரிறே. அவதாரணத்தாலே அந்யயோக்யவ்யவச்சேத்யம்
பண்ணப்படுகிறது.

195. ஆசார்யத்வபத்யம் ததைவ குருதர யோக்யக்ரமாதா
க்யதே. ஜ்ஞாநாபூவதமோநிவ்ருத்திகரணஸ்குத்யர்த்தவிஷ்டா
பநாதி கருண்யைகந்தேன பூவாப்யதிதரணப்ரபோத
கோத்தாரதே, ஸ்ரீமல்லக்ஷ்மணயோக்யிநி வ்யவஸீதே நாந்யேஷு
மாந்யேஷ்வபி||" [ஆசார்யபதனியும், ஆசார்யத்தன்மையும்
யோக்யக்ரமத்தாலே பொருள்கொள்ளும்போது — அஜ்ஞானமாகிற
இருளைப்போக்குவதையும், வேதார்த்தத்திலே நினைநிறுத்துவதை
யும் செய்கையாலே கருணைக்கோர் கொள்கலமும், ஸம்ஸாரக்
கடலைத் தாண்டிவிக்கும் உத்தாரகருமான ஸ்ரீராமாநுஜாசார்யரிடத்
திலேயே நினைநிற்கின்றன. கௌரவிக்கத் தக்கவர்களாயினும்
மற்ற ஆசார்யர்களிடம் நினைநிற்பதில்லை.] என்றிறே ஸோமாசி
யாண்டான் பணிக்கும்படி.

196. “ஆசார்யத்வமுபாயதாத்மகமஹேச ராமாநுஜார்யே
 குரௌ நாத்யேஷ்வார்யவரேஷு தே யதிவராஜீநாத்மஸத்தா
 யத: | தஸ்மாதுசார்யபரம்பராஸிரிதபத்யாம்பேராஜஸ்ய பாத்யா
 ஸ்ரய: கர்த்தவ்யஸ்ஸவஹிதைஷ்டி: கில ஜநை: ஸம்ஸாரஸஞ்
 சித்தயே ||” [உத்தாரகத்வரூபமான ஆசார்யத்வம், ஆசார்யரான
 ராமாநுஜர் ஒருவரிடமே உள்ளது; வேறு எந்த ஆசார்ய
 ஸ்ரேஷ்டரிடமும் இல்லை; (ஏனெனில்;) அவர்கள் அனைவரும்
 அவ்வெதிராஜரால் ஸத்தை பெற்றவர்களன்றோ; ஆகையால்,
 தமக்கு நன்மையை விரும்புகிறவர்கள் — ஆசார்ய பரம்பரையால்
 உத்தாரகமாகக் கொள்ளப்பட்ட திருவடித்தாமரையையுடைய
 அவ்வெம்பெருமானுருடைய திருவடிகளையே ஸம்ஸாரம் அடியோடு
 நீங்குவதற்காக ஆஸ்ரயிக்கவேண்டும்.] என்னக்கடவதிறே.

197. “உபாயாத்மகமாசார்யஸ்வரூபம் ஸுவ்யவஸ்திதம் |
 அஸ்மச்சேஷிணி யோகீந்த்ரே லக்ஷ்மணார்யே மஹாத்மநி ||
 அந்யேஷாமபி ஸர்வேஷாம் குருணாம் ந ஸமர்த்திதம் ||
 வ்யாவஹாரிகமேவாஸ்மிந் குருவர்க்கே ந முக்யதா || யதுஜீ
 நாத்மஸத்தாத்யா: தேஸிகாஸ்ஸத்வனித்தமா: | தத்க்ருதே
 நாபிமாதேந தேஷாம் முக்திர் ந ஸம்ஸய: || ஏதத்வரணகர்த்
 ருத்வாத் ப்ராக்தநா குரவஸ் ஸ்வயம் | புவந்த்யஸ்யோபகர்த்
 தார: ந முக்திபுலத்யா ஹி தே || தஸ்மாதுஜ்ஜீவநேச்சுதாம்
 புவாப்தித் தர்த்துமிச்சுதாம் | அஸ்மத்குலபதே: ஸ்ரீமல்லக்ஷ்
 மணார்யஸ்ய தீமத: || அங்க்யியுக்மாதுருதே தேஷாமுபாயோ
 நைவ த்ருஸ்யதே ||” [உத்தாரகத்வரூபமான ஆசார்யஸ்வரூபம்—
 நமக்கு ஸேஷியாய், மஹாத்மாவாய் யதிராஜரான ஸ்ரீராமாநுஜா
 சார்யரிடம் நன்கு நிலைநிற்கிறது. மற்ற எல்லா ஆசார்யர்
 களிடமும் இது இல்லை. ஆசார்யத்வம் மற்ற ஆசார்யர்களிடம்
 ருடியவழக்கினால் வழங்கப்படுகிறதேயொழிய முக்யமாவதில்லை.
 (எம்பெருமானுருடைய) திருவுள்ளமறிந்தவர்களில் தலைசிறந்தவர்
 களான அவ்வாசார்யர்கள் அவருக்கு அதீனமான ஸத்தா
 ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திகளை உடையவர்களாயிருக்கையாலே, அவரது
 அபிமானத்தாலே அவர்களுக்கு மோஷம் ஏற்படும் என்பதில்
 ஐயமில்லை. இவரை உத்தாரகராக வரிக்கச் செய்கையால் மற்ற
 பூர்வாசார்யர்கள் சேதனனுக்குத் தாமே உபகாரம் புரிகின்றனர்;
 ஆயினும் அவர்கள் மோஷமளிக்கும் உத்தாரகர்களல்லர்.
 ஆ—58

ஆகையால் உய்ய விரும்புகிறவர்களாய், ஸம்ஸாரக் கடலைத் தாண்டவிரும்புகிறவர்களுக்கு நமது குலபதியும், பேரறிவாளருமான ஸ்ரீமத்ராமாநுஜாசாரியருடைய திருவடிப்பிணை தவிர வேறு உபாயம் ஒருபோதும் காணப்படவில்லை] என்று வாதிட்கேஸரி அழகியமண வாளஜியர் அருளிச்செய்தாரிநே.

198. நஞ்ஜியரும் “சித்தசித்திஸ்வரதத்வஸ்வரூபஸ்வபாவாதிரோ-
தாயகஸம்ஸாரஸம்பந்தாந்ஸுத்திபூர்வகநிரவதிதிகாநந்தஜநக-
புகுவத் ப்ராப்தி ரூபமோக்ஷமஹாபவந்தாநநிபுணாம் அபரதிஸு-
தோபாயாத்மகம் ஆசார்யத்வம் ஸி பரமகாருணிகஸ்ய அபரி-
மிதோ தூரபாவஸ்ய அநவதிதிகாதிஸயாஸிதிகாத்தஸஸ்ய
ஸௌஸ்வயாக்ஷணகரஸ்ய நிஷ்க்ருஷ்டஸமத்யமாத்தயாத்மகுண-
கனௌஸகமஹார்ணாவஸ்ய நிஷ்டநித்யமயிதோனிக்ஞாநநிசகஷ-
ணஸ்ய அநவரதவித்தியாபுகுவத்ஸ்வரூபரூபகுணவிபுதிஜாத-
யாதாத்தியஸ்ய ப்ரபந்தஜநகடஸ்தபுகுவத் ப்ராப்தி ரூபாதாநா
விந்நயுக்யலபுதஸ்ய பராவநித்யுத்தஜநஸமாஸிதவிமலசரண
கமலயுக்யஸ்ய ஸம்ஸாரஸங்கலாதேதநோஜ்ஜிவநநரணாகதாந்த
சித்தஸ்ய புகுவத: ஸ்ரீராமாநுஜகுரோரேவ வ்யவஸ்திதம் |
ந த்வதேரஷு | தே புதஸ்ஸர்வே ராமாநுஜார்யாயத்தாத்ம
ஸத்தாஸ்திதிப்ரஸ்குத்தய: தத்யபிமாநாந்நிதிபுகா: தர்சரணுர
விந்நயுக்யலமேவ ஸரணாம் மந்வாநா: ஸ்வாஸிதாநாமபி ததேவ
ஸரணமுபதிஸந்த: தத்ஸம்பந்தாபுகுடநாதேவ ஸ்வா
ஸிதஸர்வஜநோபகர்த்தாரோ புகுவதி || ” [சித், அசித், ஈஸ்
வரன் எனும் தத்வதர்யங்களின் ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களினை மறைக்
கும் ஸம்ஸாரஸம்பந்தாததை நீக்கி, எல்லையற்ற பேசின்பத்தை
வினைக்கும் புகுவத் ப்ராப்தியாகிற மோக்ஷம் எனும் பெரும்பயனை
அளிக்கவல்லதாய், தடையற்ற உபாயத்வமாயிருப்பதான
ஆசார்யத்வம்—பரமகாருணிகராய், எல்லையற்ற வண்மையுடைய
வராய், எல்லையற்ற பெருமையுடைய ஆஸ்ரிதவாத்ஸஸ்யம்,
ஸௌஸ்வயம் எனும் குணங்களுக்கு இருப்பிடமாய், சிறப்பை
யளிக்கும் ஸமம், த்யமம் முதலான ஆத்மகுணங்களுக்குப் பெருங்
கடலாயிருப்பவராய், எல்லா வேதாந்தங்களின் பொருளாயும்
அறியவல்லவராய், புகுவானுடைய ஸ்வரூபரூபகுணவிபுதிசுளின்
உண்மையை எப்போதும் காண்பவராய், ப்ரபந்தஜன கடஸ்த
ரான புகுவத் ப்ராப்தி ரூபரெனும் நம்மாழ்வாரின் திருவடித்தாமரை
யிணையாயிருப்பவராய், முன்னும் பின்னுமுள்ள எல்லா ஆசார்
யர்களாலும் ஆஸ்ரயிக்கப்பெற்ற குற்றமற்ற திருவடித்தாமரை

யிணையை உடையவராய், ஸம்ஸார மண்டலத்திலுள்ள எல்வாச் சேதனரும் உய்வதிலேயே திருவுள்ளம் ஊன்றியிருப்பவரான புகுவான் ஸ்ரீராமாநுஜாச்சார்யரிடமே நன்கு திகழ்ந்திருந்தான். வேறு எவரிடமுமில்லை. அவர்கள் அனைவரும் ராமாநுஜாச்சார்யராலே ஸத்தா ஸத்தி ப்ரவ்ருத்திகளை அடைந்தவர்களாய், அவரது அபிமானத்தில் அடங்கினவர்களாய், அவரது திருவடித்தாமரை யிணையையே உபாயமாகக் கொள்கின்றவர்களாய், தம் அடியார்களுக்கும் அவ்வண்ணமே உபதேசிக்கின்றவர்களாய், அவ் வெம்பெருமானுருடைய ஸம்பந்தத்தை உண்டாக்குவதன் மூலமே தம் அடியார்களுக்கு உபகாரம் செய்பவர்களாய் விளங்குகின்றனர்] என்று அருளிச்செய்தாரிதே.

199. ஸத்யம் ஸத்யம் புநஸ்ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத் துரு: | ஸ ஏவ ஸர்வலோகாநாமுத்தூர்த்தா நாத்ர ஸம்ஸய: || [முக்காலம் சத்தியம் செய்து கூறுகிறேன்; யதிராஜரே உலக குருவாவார்; எல்லாவுலகையும் உய்விக்க வல்லவர் அவரே; இதில் ஐயமில்லை.] என்று கணியனார் சிறியாச்சான் ஸசேலஸ்நாந பூர்வகமாக ஸ்ரீஸட்கோபனைத் தலையிலே வைத்து 'எம்பெருமானுருடைய அபிமானமே உத்தாரகம்; இத்தையொழிய ஸம்ஸாரி சேதனர்க்கு வேறு உஜ்ஜீவிக்கைக்கு வழியில்லை' என்று பெருமாள் திருவோலக்கத்திலே ஸப்தம் பண்ணினாரிதே.

200. “புகுவதநந்யார்ஹஸேஷத்வரூபஸம்பந்தாஸ்தைந்யாஸகாங்க்ஷண: சரமகுருராமாநுஜாச்சார்யஸம்பந்தாபாவே தத்ஸம்பந்தாஸ்தைந்யஸித்தூர் ந ஸ்யாத் | அஸ்ய சேதநஸ்ய ப்ரதமமதோ புகுவதஸம்பந்தாஸத்பாவோ஽பி புகுவத்ப்ரவ-
ணேஜ்ஜீவநஸத்பாவே ஸதி சேத் | தத்ஸித்தூரபி அந்யஸே-
ஷத்வநிவ்ருத்தி பூர்வக புகுவதநந்யார்ஹஸேஷத்வஸத்பாவே ஹி ஸ்யாத் | ஏவமுஜ்ஜீவநோபயுக்த ததநந்யார்ஹஸேஷத்வ ஸத்பாவஸ்ய ததீயபர்யந்தத்வ ஏவ ஸித்தூத்வாத், ததார்த-
தம் ததீயாக்ரேஸரபரமகாருணிகராமாநுஜகுருஸமாஸ்யணம் லப்த்வா ஏததநந்யார்ஹஸேஷத்வஸம்பந்தாயுக்தஸந் ததநந்நரம் கலு ததநந்யார்ஹஸேஷத்வஸித்தூயுக்தோ புவதி | அத ஏவ ப்ரதமபர்வநிஷ்டஸ்யாபி சரமகுருபரமகாருணிக-
ராமாநுஜகுருசரணஸமாஸ்யணமவஸ்யாபேக்ஷிதம் புவதி ||”, [எம்பெருமானேடு அநந்யார்ஹஸேஷத்வ ரூபமான ஸம்பந்தம் நிலைநிற்கவேண்டும் என்று ஒருவன் விரும்பினால், சரமகுருவான

ராமாநுஜாசார்யரோடு ஸம்பந்தம் இல்லாவிடில் அந்த புகழ் வத் ஸம்பந்தம் அவனுக்கு நினைதில்லாது, இச்சேதனனால் சிலருக்கு புகழ் வானிடத்தில் ஈடுபாடு உண்டாகி, உஜ்ஜீவனம் உண்டானால் தான் இவனுக்கு முதன்முதலில் புகழ் வத் ஸம்பந்தம் உள்ளதாகக் கொள்ளமுடியும். ஆகையால் இவன் சிலருக்கு அந்யஸேஷத்வத்தைக் கழித்து, எம்பெருமானோடு அநந்யாஹஸேஷத்வம் உண்டாப்படி செய்து, அவர்களை உய்விக்கவேண்டும். இப்படிப் பிறரை உய்விப்பதற்கு உறுப்பான புகழ் வத்வந்யாஹஸேஷத்வம் நினைதிற்க வேண்டுமானால் இவனுக்கு எம்பெருமானுடைய அடியார் எளிதத்திலும் ஸேஷத்வம் உண்டாகவேண்டும். ஆகையால் அச்சுதன் அடியார்களில் தகைசிறந்தவராய், பரமகாருணிகரான எம்பெருமானுக்கு அடிமைப்பட்டு, அவருக்கு அநந்யாஹஸேஷ புகழான பின்புதான் இவன் எம்பெருமானுக்கு அநந்யாஹஸேஷ புகழான புகழாகமுடியும். ஆகையாலேயே ப்ரதமபர்வமான எம்பெருமானிடம் ஊன்றியிருப்பவனுக்கும் சரமகுருவாய், பரமகாருணிகரான ராமாநுஜருடைய திருவடியை அடைவது அவர் யமாகிறது.] என்று ஜீயர் அருளிச்செய்தாரிதே.

201. “ஏதத்வ்யதிரித்தவிஷயப்ராப்யத்வப்ராபகத்வபுத்வதி ரபி ஏதத்பிமநாநந்தர்பூதநாம் ஏதத்வராமாநுஜகுருமுக-
கமலவிஸாஸஹேதுகோடாவந்தர்பூதா புவதி ந கார்யகரண-
கோடௌ | ததுத்பாதுகோபயுக்தவ்யவஸாயஸ்ய தஸ்ய தஸ்-
மிந்நேவ க்ருதத்வாத் |” [எம்பெருமானார் ஸம்பந்தமுடைய ஆசார்யர்களிடத்தில் ஒரு சேதனன் “இவர்களே பரமப்ராப்யம்; பரமப்ராபகம்” என்று உறுதி கொள்வது—எம்பெருமானாரது அபி-
மானத்தில் அடங்கிய அச்சேதனன் விஷயத்தில் “நம்முடைய ஸம்பந்தத்தை உணர்த்தினவர்களிடம் இவனுக்கு இத்தனை ஈடுபாடு உண்டாவதே!” என்று எம்பெருமானுக்குத் திருமுடிமலர்த்தி உண்டாகக் காரணமாகிறது. அவ்வுறுதி இவனுக்கு மோக்ஷ பலனை விளைப்பதன்று. ‘மோக்ஷபலனுக்கு உறுப்பான ஆருகவும் (உபாயமாகவும்), பேருகவும் (ப்ராப்யமாகவும்) இருப்பவர் எம்பெருமானாரே’ என்று உறுதி கொள்ளும்படியாகவன்றோ இவன் தன் ஆசார்யனால் ஆக்கப்பட்டிருக்கிறான்.] என்றிறே ஜீயர் பணிக் கும்படி.

202. ஸ்ரீமல்லக்ஷ்மணயோகிநோஸ்யகுருஷு ப்ராப்யாதி பாவார்யா புத்வதி: தந்முகஹர்ஷஸம்பவகரா விஜ்ஞாயதே நான்யதா | தஸ்மாத்தத்பத்யபங்கஜே ப்ருஸகரம் பூர்வை:

க்ருதத்வாத்யம் ஸர்வேஷாமபி முக்தித: கருணயா ராமாநு
ஜாக்ஷயோக்ய: || [மீமம், ராமாநுஜாசார்யரின் ஸம்பந்தமுடைய
மற்ற ஆசார்யர்களிடம் அவரவர்களுடைய ஸீஷ்யர்கள் ப்ராப்ய
மென்றும் ப்ராபகமென்றும் உறுதி கொள்வது எம்பெருமானுடைய
முகமலர்த்தியை விளைப்பதாகவே அறியப்படுகிறது. அவ்வுறுதி
யினால் மோஷம் விளைவதில்லை. ஆகையால் பூர்வாசார்யர்கள்
அனைவரும் எம்பெருமானுடைய திருவடித்தாமரைகளையே ஆரு
கவும் பேருகவும் உறுதிக்கொள்ளுகையாலே அந்த ராமாநுஜாசார்
யரே அனைவர்க்கும் கருணையினால் மோஷமளிப்பவராவார்.]
என்று குருகுணாவளியிலே ஸோமாசியாண்டான் அருளிச்
செய்யும்படி.

203. இவ்வர்த்தங்கனையெல்லாம் குருப்ரபுவதீபிகையிலே
பரக்க அருளிச்செய்தாரிறே எம்பெருமானுடைய ஸிஷ்யப்ரஸிஷ்
யரான நலந்திகழ் நாராயணதாஸரும். அதாவது — “சரமகுரு
ராமாநுஜாசார்யாபிமாநாந்தர்பூதாநாம் சரமாதிகாரினாம் தந்-
முகேஷல்லாஸஸ்யைவ பரமப்ரயோஜநத்வாத் தத்ப்ராப்தேரபி
தத்பிமாநநிஷ்டததீயப்ராப்யத்வ ப்ராபகத்வ வ்யவஸாய
புத்திவிதித்தவாத் ராமாநுஜகுரு விஷய ப்ராப்யத்வ
ப்ராபகத்வாத்யவஸாயபுத்திவையர்த்த்யம் ஸ்யாதிதி சேத்
ததுக்திர் ந யுக்தா | அஸ்ய ச சரமாதிகாரிண: ப்ராப்யபூத
புகுவத்ராமாநுஜகுருமுகவிஸாலோடபி விபூதி த்வயவாஸ-
பேதேந பரோஷாஸபரோஷரூபத்துவைவித்யயுக்தோ புவதி |
தத்ர ப்ரதமோபாத்த பரோஷமுகேஷல்லாஸ: மார்க்கத்துவயே
நோபகதஸ்யாத் ஸ்வாநுவர்த்தநேந ஸ்வாபிமாநநிஷ்ட-
ததீயாநுவர்த்தநேந ச | ஏததுநுவர்த்தநத்துவயேந ராமாநுஜகுரு
த்பத்யமாநமுகேஷல்லாஸஸ்யாச்சாவதாரஜந்யத்வாத், அர்ச்
சாவதாரஸ்யாபி ஆலோகாலாபாஹங்குநாதிக்கரணகூமத்வாத்
அர்ச்சாவதாரபூதராமாநுஜாசார்யமுகேஷல்லாஸ: ததூர்வாசி-
நாஸமதாதிசரமாதிகாரினாம் பரோஷவிதித்தா ஓவ ஸ்யாத் |
தத்ஸமகாலவர்த்திநாம் தூஸரதி மூவத்ஸாங்க மிஸ்ர தத்-
ஸௌநுபூட்டரக கோவிந்த குருகேஸ ப்ரபூருதிநாம் தேந
ஸஹாவஸ்திதத்வாத் அபரிமிதாசிந்த்யஸுக்ருத விஸேஷபூ-
ஜாம் தேஷாம் குருஜநாநாம் தஸ்ய பரமகாருணிகஸ்ய
பரமோதூரபாவஸ்ய அபரிமிதாநவந்திகாதிஸயர்ஸிதிவாத்-
ஸஸ்ய ஸௌஸ்ய மஹாகுணஸாக்ஷஸ்ய அசிந்த்ய திவ்ய
ஜ்ஞாநபுக்திவையாக்யராவே: அபரிச்சிந்தமாஹாதம்பஸ்ய

விமலவிஸ்துமேதம்மா த்யயத்மகுணாகுணாகரஸ்ய நி ர ந் த ர -
 நிகில குகுஜநநிவஹ ஸமாஸ்யாயிந்ய நிஜசரணாகமலபுகு
 லஸ்ய நித்யநிரவத்ய பகுவதௌபயவாதிஸாஜநித நி ர தி -
 ஸயாநந்த ஸந்திதாஹாம்ருதஸாகாராந்தநிமக்ந ஸர்வா
 வயவஸ்ய அகிலஜகத்பரமகுரோ: அஸ்மத்குலநாதபூதஸ்ய
 அஸ்மத் ஸ்வமீந: அஸ்மந்நிருபாதித மேஷின: அஸாண்ய
 ஸாண்யஸ்ய ப்ரபந்நஜந ஹ்ருத்ய பங்கேருஹ ஹம்ஸாய
 மாநஸ்ய பகுவத: ஸ்ரீமதராமாநுஜகுரோ: அபரிமிதநிர்மல
 கம்பீரஜலாஸ்யமத்யோத்பந்ந ஸுமருஷ்டநாலம்விதருண
 கிரணநிகுணிகந்த புண்டரீகதிலாமலாயதேக்ஷணமுக்ஷோல் -
 லாஸ: ஸ்வகரதலநிவிதஸும்குத்தாமலாமலகவத் ப்ரத்யக்ஷ
 ஸித்தேதௌ பபூஷ | தத்பூர்வகாலீந ராமமீர புண்டரீகநயந
 நாதமுநி ப்ரபுகுநீநாயி பரோக்ஷஸித்தௌ ஏவாபயவத் | அதௌ
 புந: நித்யவிபூதௌ அபரோக்ஷஸித்தௌபகுவதராமாநுஜ
 குருமுக்ஷோல்லாஸே அஸ்மதாரதிபீர்லப்திவ்யே ஸர்ஸார
 நிம்குத்திபூர்வகம் ப்ராப்யதேஸபூத நினைகுண்டௌ திஸ்ய
 நகரம் உபகரய தஸ்ய லப்யத்வாத் ஸர்ஸாரோத்தாரக்வ
 ஸ்யாயி அஸரிந் ராமாநுஜகுராவேவ அஸாதாரணத்வேந
 வ்யவஸ்திதத்வாத் ஸர்ஸாரநிம்குத்தயர்த்தம் ஸர்வோத் -
 தாரகராமாநுஜகுரௌ ப்ராப்யப்ராபகத்வத்வயமயி நிஸித்தய
 ததேகநிஷ்டாவதா பூத்வா சரமாதிகாரினா ஸ்தௌதவ்யம்
 பவதி ||” [சரமாசார்யரான ராமாநுஜாசார்யருடைய அபிமானத்திலே
 அடங்கிய சரமபர்வநிஷ்டைகளுக்கு அவரது முகமலர்த்த
 தயே பரமப்ரயோஜனமாகையாலும், அவருடைய அபிமானத்தில்
 அடங்கிய ஆசார்யர் ஒருவரிடம் “இவரே நமக்கு ப்ராப்யமும்
 ப்ராபகமும் ஆவார்” என்னும் உறுதியாலே அந்த முகமலர்த்த
 ஸித்திச்சுக்கையாலும், ராமாநுஜாசார்யர் விஷயத்தில் “இவரே
 ப்ராப்யமும் ப்ராபகமும் ஆவார்” என்று உறுதிக்கொள்ளுவது
 தேவையின்படியே எனில்; இப்படிக்கூறுவது பொருந்தாது. இந்தச்
 சரமாதிகாரிக்கு ப்ராப்யமாயிருக்கும் எம்பெருமானின் முகமலர்த்த
 தியும், இரண்டு விபூதிகளில் எளிப்பதையிட்டு அப்ரத்யக்ஷமாக
 வும், ப்ரத்யக்ஷமாகவும் இரண்டுபடிப்பட்டதாயிருக்கும். இவற்றில்
 முதலில் எடுக்கப்பட்ட அப்ரத்யக்ஷமுகமலர்த்தி தன் கைங்கர்யத்
 தால் ஏற்படுவது என்றும், தன் அபிமானத்திலே அடங்கியவர்
 களுடைய கைங்கர்யத்தால் ஏற்படுவது என்றும் இரண்டுவிதங்களாலே

வருவதாயிருக்கும். இவ்விண்ணு கைங்கர்யத்தாலும் ராமாநுஜா சார்யரிடம் விளையும் முகமலர்த்தி அர்ச்சாவதாரத்தில் விளைவதா கையாலும், அர்ச்சாவதாரத்தில் குளிரக் கட்டாஷித்தல், வாய் திறந்து பேசுதல், அணைத்தல் செய்யக்காணாமையாலும் இந்த எம் பெருமானார் முகமலர்த்தி அவருக்குப் பிற்காலத்தில் உண்டான நம்மைப்போன்ற சரமபர்வ நிஷ்டைர்களுக்கு அப்ரத்யக்ஷமாகவேயிருக்கும், அவரோடு ஒரே காலத்தில் வாழ்ந்த முதலியாண்டான், கூரத்தாழ்வான், அவர் குமாரரான பட்டர், எம்பார், திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் முத லானவர்கள் இப்படி ஒரே காலத்தில் வாழ்ந்ததனால், எல்லா யற்றதும், நினைத்தற்கரியதுமான புண்ணியமுடையவர்களான அந்த ஆசார்யர்களுக்கு—பாமகாருணிகராய், பெருவண்மையுடைய வராய், எல்லையற்றதும் ஒப்புயர்வற்றதுமான ஆஸ்ரித வா த் ஸல்யம் ஸௌஸ்ல்யம் முதலான பெருங்குணங்களுக்குக் கடலா யிருப்பவராய், நினைத்தற்கரிய திவ்யஜ்ஞானபுக்தி வைராக்யங் களுக்குக் கொள்கலமாயிருப்பவராய், எல்லையற்ற பெருமையுடைய வராய், குற்றமற்றவையாய், தெளிவானவையான ஸமம் துமம் முதலிய ஆத்மகுணங்களுக்கு இருப்பிடமாயிருப்பவராய், எல்லா ஆசார்ய ஸமுஹங்களாலும் எப்போதும் ஆஸ்ரதிக் கப்படும் திரு வடித்தாமரையிணையையுடையவராய், நித்யமாய், குற்றமற்றதான புகுவததுபுவ வெள்ளத்தாலுண்டான எல்லையற்ற ஆனந்தம் அலையெறியும் அமுதக்கடலில் முழுகிய ஸர்வாலயவங்கனையும் உடையவராய், உலகனைத்துக்கும் பரமாசார்யராய், நமக்குக் குலநாத் தராய், நமக்கு ஸ்வாமியாய், நமக்கு இயல்வான ஸேஷியாய், புக லற்றவர் அனைவர்க்கும் புகலாயிருப்பவராய், ப்ரபந்தஜனங்க ளுடைய இதயத்தாமரையில் வாழும் ஹம்ஸமாயிருப்பவராய், புகுவானான ஸ்ரீமத்ராமாநுஜாசார்யருடைய -- மிகுந்ததாய், குற்ற மற்றதாய், ஆழ்ந்ததான நீர்நிலையின் நடுவில் உண்டானதாய், பருத்த தண்டை உடையதாய், இளஞ்சூரியனுடைய கிரணங் களால் மலர்ந்ததான தாமரையின் இதழ்போன்று குற்றமற்று நீண்டு விளங்கும் திருக்கண்களையுடைய திருமுகமண்டலத்தின் மலர்த்தி — தம் கையிலே இலங்கும் உருண்டையான் அழக்கற்ற நெல்லிக்கனியோல் நேரில் காணலாயிருந்தது. எம்பெருமா னார்க்கு முற்காலத்தில் இருந்த மணக்கால்நீர், உய்யக்கொண்

டார், நாதமுனி முதலானார்க்கும் அம்முகமலர்ச்சி அப்ரத்யக்ஷமாகவேயிருந்தது. இனி, நித்ய விபூதியில் ப்ரத்யக்ஷமாக எம் பெருமானின் முகமலர்த்தியை நாம் அடையவேண்டியிருக்கும் போது ஸம்ஸாரம் நீங்கி, ப்ராப்யபூமியான ஸ்ரீவைகுண்டத் திவ்ய நகரத்தை அடைந்து, அந்த முகமலர்த்தியை அநுபூனிக்க வேண்டியிருக்கிறபடியாலும், ஸம்ஸாரத்திலிருந்து கரையேற்று விக்கும் உத்தாரகத்வமும் இந்த ராமாநுஜாசார்யருக்கே உரிய தாயிருக்கையாலும் சரமாதிகாரிகள் ஸர்வோத்தாரகரான ராமாநுஜாசார்யரிடமே ப்ராப்ய ப்ராபகத்வங்கள் இரண்டையும் அறுதியிட்டு, அவரிடமே ஊன்றியிருப்பவர்களாயிருக்கவேண்டும்.] என்று அருளிச்செய்தாரிறே.

204. ப்ரமேயரத்னம். “யாவச்சுரீரபாதம் அத் தைர வ ஸ்ரீரங்கே ஸுகுமஸஸ்வ” என்று பூஷ்யகாரர் அருளிச்செய்வார்.

205. ப்ரமேயரத்னம். பெரியநம்பி வைபவம் ஐ. நி. 30 காண்க.

206. ப்ரமேயரத்னம். பூஷ்யகாரர் நீராட எழுந்தருளும் போது மிளகாழ்வான் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு எழுந்தருளுவர். மீண்டு எழுந்தருளும்போது பிள்ளையுறங்காவில்வித்யாஸர் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு எழுந்தருளுவர்.

207. ப்ரமேயரத்னம்—“ஆசார்யபத்யம் என்று தனியே ஒன்று உண்டு; அது உள்ளது எம்பெருமானுக்கு” என்று திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் பணிப்பர்.

208. ப்ரமேயரத்னம். பூஷ்யகாரரும் ஆழ்வான் தேவநாதரத்தினின்று வரக்கண்ட ப்ரீத்யதிஸயத்தாலே, மீண்டும் த்வயத்தை உபதேசித்தருளினார்.

209. ப்ரமேயரத்னம். பெரியநம்பி வைபவம் ஐ. நி. 32 காண்க.

210. ப்ரமேயரத்னம். திருமாலையாண்டான் வைபவம் ஐ. நி. 36 காண்க.

211. ப்ரமேயரத்னம். பூஷ்யகாரர் ‘ஆளவந்தாருக்கு நான் ஏகலவ்யனோபாதி’ என்று அருளிச்செய்வார்.

212. ப்ரமேயரத்னம். பெரியதிருமலைநம்பி வைபவம் ஐ. நி. 14 காண்க.

213. ப்ரமேயரத்னம். திருமாலையாண்டான் வைபவம் ஐ.தி. 26 காண்க.

214. ப்ரமேயரத்னம். “பேற்றுக்கு ப்ரபத்தி ஒரு கால் பண்ண அமையும்; புந:ப்ரபத்தி பண்ணுகிறது காலகேபஸுக் குபம்” என்று பூஷ்யகாரர் அருளிச்செய்வர்.

215. கோயிலொழுது—உடையவர் வைபவம்:—

இந்தப்படி அநேககாலம் ஆளவந்தார் ஸ்ரீ கார்யம் விசாரித்து, தமக்குப் பின்பு உபயுகைங்கர்ய நிர்வாஹகரா? என்று திருவுள்ளத்திலே நினைத்திருக்க; ஸ்ரீபெரும்புதூரிலே இனையாழ்வார வதரித்து, பெருமாள்கோயிலிலே யாத்ருவப்ரகாஸனண்டையிலே வித்யாப்ய யாஸம் பண்ணுகிற சேதியைக் கேட்டருளி, ஆளவந்தார் பெருமாள்கோயிலுக்கெழுந்தருளி, இனையாழ்வாரைக் கட்டாஷித்து, “உபயுகைங்கர்ய நிர்வாஹகராகவேணும்” என்று அநுக்ரஹித்து, பேரருளாளர் ஸந்நிதியிலேயும் ப்ரார்த்தித்துக்கொண்டு கோயிலேற வெழுந்தருளி, இனையாழ்வார் யாத்ருவப்ரகாஸனைவிட்டுத் தேவப்பெருமாளுக்கு சாஸ்க்கிணற்றிலே திருமஞ்சன கைங்கர்யம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கிற சேதியைக் கேட்டு, ஆளவந்தார் தேவப்பெருமாள் விஷயமாக ஸ்தோத்ரத்தைப் பண்ணியருளி, பெரியநம்பியைப் பெருமாள் கோயிலுக்கு அனுப்பியருள; பெரிய நம்பியும் பெருமாள் கோயிலுக்கெழுந்தருளி, தேவப்பெருமாள் ஸந்நிதியிலே ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரத்தை விண்ணப்பஞ்செய்ய, இனையாழ்வார் கேட்டு, கேவலம் ஈடுபட்டு, ஆளவந்தாரை ஸேவிப்பதாகப் பெரியநம்பியுடனே திருக்கரம்பனூரிலே யெழுந்தருளி, இக்கரை கோலாஹலத்தை விசாரித்து, ஆளவந்தாரைத் திருப்பள்ளி படுக்கிறதைக் கேட்டு மிதவும் ஸோகித்து, பெரிய நம்பியுடனே ஆளவந்தாருடைய திவ்ய மங்குள விக்ரஹத்தை ஸேவித்து, அவருடைய மனோபூவத்தையறிந்து ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணி, தாம் வந்த வரத்து நிஷ்ப்ரலமாகையாலே பெருமானையும் ஸேவியாமல் பெருமாள்கோயிலுக்கு எழுந்தருளி, தேவப்பெரு மாளுக்கு முன்போலே திருமஞ்சன கைங்கர்யம் பண்ணிக் கொண்டிருந்து, பேரருளாளப்பெருமாள் திருக்கச்சிநம்பியுடனே ஆறு வார்த்தை அருளிச்செய்தபடியினாலே ‘பெரியநம்பி திருவடிகளிலே ஆஸரயிக்கவேணும்’ என்று புறப்பட்டருளின ஸமயத்திலே; அழகியமணவாளப்பெருமானும் பெரியநம்பியை நியமிக்க, பெரிய

நம்பியும் புறப்பட்டருளி, பயணகூதியிலே வர, இருவரும் ஸ்ரீமதுரார்த்தகத்திலே ஸந்தித்து, தாம் வந்த காரியத்தை நிறைவேற்றிக்கொண்டு, இருவரும் பெருமாள் கோயிலுக்கெழுந்தருளி, சிலகாலமிருந்து, பெரியநம்பி கோயிலேற எழுந்தருளின வநந்தரம், இளையாழ்வார் ஆஸ்ரம ஸ்லீகரம் செய்தருளின சேதியை ஸ்ரீரங்ககூதியவநகூரவாஸிகளும் பெருமானும் கேட்டருளி, அழகியமணவாளப்பெருமாள் நியமந்ததினலே திருவரங்கப் பெருமானரையரை ஸ்தலத்தார் பெருமாள் கோயிலுக்குப் பயணம் பண்ணி, இராமாநுசனை அழைத்துக்கொண்டு வரச்சொல்லியனுப்ப; அரையரும் புறப்பட்டுப் பெருமாள் கோயிலுக்கெழுந்தருளி, தேவப் பெருமானைக் கூர்நரஸத்தினலே மயங்குர்ப்படி பண்ணி, இராமாநுசனைப் பாரிதோஷகமாக வாங்கிக்கொண்டு கோயிலுக்கெழுந்தருளுகிற சேதி கேட்டருளின அழகியமணவாளப்பெருமாள் நியமந்ததினலே, ஸபரிசுரராய் ஸேனை முதலியார் புறப்பட்டருளி, பன்றியாழ்வான் கோயிலுள்ளவாக எழுந்தருளி, இராமாநுசனை எதிர்கொண்டு கோயிலிலே அழைத்துக்கொண்டுவர; அழகிய மணவாளப்பெருமானார், திருவனுக்கன் திருவாசலளவாக திருக்கைத்தலத்திலே எழுந்தருளி எதிர்சொள்ள; இராமாநுசனும், பெரியநம்பியை முன்னிட்டுக்கொண்டு ஸந்தியிலே இருந்து ஸேனிக்க; பெரியபெருமானும் ஐனிரக்கடாணித்து, பரிவட்டம் முதலான வரிசைகளையும் செங்கோலையும் ப்ரஸாதித்து, “நம் உபாயவிபூதியும் உமக்கு இஷ்ட விதியோகூர்ஹமாம்படி தந்தோம், நீர் உபாயவிபூதியையும் உடையவராய் நம் காரியத்தை ஆராய்ந்து கொண்டுபோகும்” என்று அருளப்பாடு ஸாதித்து, “திருவிக்கரமன் திருவிதியில் வடக்கு மாடத்திருவிதியில் கீழ்க்கண்டத்தில் முதல் மனையான சேரன் மடத்திலே, உடைய வரை விட்டுவாருக்கோள்” என்று பரிஜநங்களை நியமிக்க, அந்தப்படியே உடையவரும், மடத்திலே, ஆழ்வான் ஆண்டா னுடனே எழுந்தருளி, பரிஜநங்களையும் பெரியநம்பியையும் ஷாமணம் பண்ணிக்கொண்டெழுந்தருளியிருந்து, மற்றுநாள் முதலாக ஸ்ரீகாசியம் நிர்வஹித்தருளின விவரம்:— ஆழ்வானை துர்ஸந நிர்வஹத்துக்குத் தமக்கு உசாத்துணையாக நியமித்து, முதலியாண்டானை உள்துறை கைங்கர்யத்திலே நியமித்து, தாம் திருக்கொட்டசர வாசலுக்குத் தென்புறத்திலே உயிர் கட்டில் குறட்டிலேயிருந்து திருவிடையாட்டப்பரிபுடவமும், மேல்முகம் கீழ் முகங்களான திருத்தோப்புக்களில் விசேஷங்களும், திருக்கொட்

டாரத்தில் மரியாதைகளும் அறிவறியாக விசாரித்து, படித்தனம் முதலானதுகளும் திட்டம்பண்ணி, நாள்தோறும் படித்தனம் முதலான கணக்குகளைப் பெருமாள் பெரியஅவஸரம் அமுதுசெய்துள்ளபின்பு ஏகாந்தமாக ஸந்திதியிலே விண்ணப்பஞ் செய்து கொண்டு, இந்தப்படி ஸீகாரீயம் விசாரித்து: கருவுகலம் முதலானவைகளையும் விசாரித்து, பஹு அவந்தரையாற்றிநுந்தபடியினாலே, அத்தந்தத் துறைகளைத் திட்டம் பண்ணவேண்டுமென்று திருவுள்ளத்திலே நினைத்திருக்க; இப்படி அறிவறியாய் விசாரிக்கிறது பரிஜநங்களுக்கு நிர்பந்தமாய், காலதேஷத்தாலே பரிஜனங்கள் விஷப்ரயோகத்திற் ஈதிபுராதைகளைப் பண்ணின படியினாலே, உடையவரும் திருவரங்கந் திருப்பதியை விட்டு, இரண்டு வருஷம் திருவெள்ளறையிலே எழுந்தருளியிருந்து, அவ் விடத்திலே அழகியமணவாளப் பெருமானை எழுந்தருளட்பண்ணி, ஏரியுங்கட்டி, பங்கயச்செல்வி ஸீகாரீயுத்தையும் துர்வந நிர்வாஹத்தையும் செய்துகொண்டு எழுந்தருளியிருக்க; பெருமாள் நியமனத்தினாலே பரிஜநங்கள் பஹுதப்தராய், உடையவரை எழுந்தருளப் பண்ணுவித்துக் கொண்டுவரச்சொல்லித் திருவரங்கப் பெருமாளவரையரை அனுப்ப; அரையரும் உடையவரை அழைத்துக் கொண்டுவர; உடையவரும் ஸீகாரீயம் விசாரிக்குமளவிலே, அகனங்க நாட்டாழ்வான் உடையவர் திருவடிகளை ஆஸ்ரயிக்க; அவர் ஸமர்த்தராகையாலே திருவிடையாட்டம் விசாரிக்கிற கைங்கர்யத்தை அவருக்கு நியமித்தருளி; பூர்வம் திருவிக்கிரம சோழன் கைங்கர்யமான ஆவிநாடன் திருவிதியில் பெரிய திருமண்டபத்தில் குறட்டின்மேலே மரக்கோப்பாகத் திருமண்டபங் கட்டிவைத்து, ஒருநாள் ஆண்டான் துத்தியோதநத்துடனே நல்ல நாவல்பழத்தை அமுது செய்யப் பண்ணுவிக்க; பின்பு, உடையவர், அழகியமணவாளப்பெருமாள் ஸந்திதியிலேவர, திருமுகமண்டலம் லாடியிருக்கக் கண்டு, அமுதுசெய்த பதார்த்தத் துத்தை விசாரித்து, “துத்தியோதநத்துடனே நாவல்பழம் அமுது செய்தபடியினாலே இப்படியாய்த்து” என்று ஆண்டானை நிக்ரஹித்து, தம் ஸிஷ்யரான கருடவாஹந பண்டிதரைக் கொண்டு பெருமானுக்கு சிகிதளிப்பித்து, பூர்வம் புராண எதித்தமாய் ஜீர்ணமாயிருந்த தந்வந்தியை ப்ரதிஷ்டிப்பித்து, அத்தக்கோயிலை கருடவாஹந பண்டிதருக்குக் கட்டின யிட்டு, அவரிடத்திலும் நித்யமாக ராத்ரி திருக்காப்புச் சேர்க்கிற துக்கு முன்பாக, குடிநீர் பால் அலங்காரமாக வந்து அமுது செய்தருளும்படி திட்டம்பண்ணி, “திருவரங்கந் திருப்பதி ஸீபாஞ்

சராத்திரம் என்று ஸாஸ்திர வித்வாநாயிருக்க, ஸ்ரீவைக்யாநஸமா யிருக்கலாகாது" என்று வைக்யாநஸநம்பியாரை நிக்ரஹித்து, ஏகாயநருக்கு அஞ்சபேருக்கு தீயனை ஸாதித்து மண்டலநாம மென்று இவர்க்குப் பட்டப்பேராக அஞ்ச திருநாமமும் ஸாதித்து "புராக்ஷவதநம்பிமார்" என்று ஸாஸ்திர வித்வாநாய்வஹாரமும் நடத்திவைத்து, ஸ்ரீபாஞ்சராத்திரத்தில் பாரமேஸ்வர ஸாஹிதாக்கிர மத்திலே திருவாராதாநம் நடத்திவைத்து, கருவுகலம் முதலான வைகளுக்கு * தோதவத்தித் தூய் மறையோரான கொடுவா ளெடுப்பார்கையிலே பூட்டும் திறவுகோலும், தழையிடுவாருடைய முத்துரை—தாங்கள் பகிராஜ பரிகரமாகையாலே தங்கள் கைங் கர்யத்துக்கு யஜமானரான கருடமுத்திரையும், ஆரியபட்டாள் காவலும், பல்லவன் விழுப்பரையன் கணக்குமாக நடந்துவர; அதில் பூஹு அவந்தரையாக இருந்தபடியினாலே, திருவாழி யிலச்சினை தம்மதர்கவும், ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யமுத்துரை நம்பிமாரதாகவும் நடத்துவிக்க; அந்தக் கணக்கனை ரங்குத்திரோஹத்தினாலே தள்ளியிருந்தபடியினாலே ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவ ப்ராஹ்மணனுக்குக் கணக்குக் கட்டினாயிட நினைக்க, ஸ்துலத்தார் பூர்வமாயாதையை விண்ணப்பஞ்செய்ய, அந்தப்படியே வேளாளனான விழுப்பரைய னுக்கு கோயில் கணக்கன் என்று கீரனார் கிழவனுக்கு ஆஸ்ர யண பூர்வகமாக "ஸட்கோபத்யாஸன்" என்று தூஸ்ய நாமத்தை ஸாதித்து அவனுக்கு "ஸ்துலஸம்ப்ரதி" என்னும் பேரையும் நாட்டி, அவர்களுக்குச் சில வ்யவஸ்தையும் பண்ணி வைத்து; இளநீர்திருத்தி ஸமர்ப்பிக்கிறது கைக்கோளமுதலியா யிருக்க, ப்ராஹ்மணனை நியமிப்போமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, கைக்கோளமுதலியை சோதிக்குமிடத்தில், பூரவஸுத் திய யுண்டாயிருந்தபடியினாலே திருவுள்ளமுகந்து அவனையே அந்தக் கைங்கர்யத்திலே நியமித்து, பூர்வம் கொவணர், கொடவர், கொடு வாளைடுப்பார், பாடுவார், தழையிடுவார் என்று அஞ்ச கொத் திலே பரிஜநங்கள் அடங்கி நடந்து வந்ததை, பத்துக்கொத் தாகப் பெருக்கி நடப்பிக்க வேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றியிருக்கு மளவில்;

வாக்யமியான ராஜவல்லபாராய நம் கோயில் புரோஹிதராய நம் பெரியகோயில்நம்பி உடையவரை மதியாதே கிஸ்பிஷம் பண்ணிக்கொண்டிருக்க, உடையவரும் அவரைத் திருவரங்கத்

* தோதவத்தி (பெரியாழ்திரு 4-8-1) — தெளதவஸ்திரீ — வேள்ளி வஸ்திரம் உடுத்தவர்.

திருப்பதியில் உத்ஸவஸிப்பிப்பதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி ஒரு கால விநேஷத்திலே பெருமாள் புறப்பாட்டுக்குக் காத்திருக்கிற ஸமயத்திலே, உடையவர் ஸ்வப்நத்திலே, வ்ருத்த₄ ஸ்ரீவைஷ்ணவராய் வந்து 'பெரிய கோயில் நம்பி பூஹு'காலமாய் நம்மை நம்பி யிருக்கிறார், திருவுள்ளமானபடி செய்யவேணும்' என்று அருளிச் செய்ய; உடையவரும் கண்விழித்து, ஆழ்வாளை அழைத்து, 'பெரு மாளுக்கு நம் ஸத்ருவான பெரியகோயில்நம்பி இருக்கிறதே திரு வுள்ளமாயிருக்கிறது நாம் பெருமாள்கோயிலுக்குப் போவோம்' என்று அருளிச்செய்ய; ஆழ்வானும், "பெருமாள் அந்தப்படி அருளிச்செய்தபோதே அவரை அனுசூலராய்த் திருவடிகளிலே ஆஸ்ரயிக்கும்படி பண்ணியருளுவர்" என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, "ஆகில் அவரைத் திருத்தும்" என்று அருளிச்செய்ய; ஆழ்வானும் வித்ஸவானான பெரியகோயில்நம்பியை க்ரமேண திருத்தி, உடையவர் திருவடிகளைச் சேரவிட; உடையவரும் அவரைக் கடாஷித்து க்ருபைபண்ணி, அவருடைய வாங்க்மாது₄யத்தி னாலே "அமுதன்" என்று திருநாமம் சாத்தி ஹ்ருஷ்டராயிருக்க; உடனே ஐப்பசி மாஸத்திலே அமுதனுக்குமாத்ரு வியோக்யமாய், பத்துநாளாயில் கர்மங்களை நிறைவேற்றி, ஏகாஹத்துக்கு முன்பு போலே ப்ராக்குதராயிருக்கிற தே₃ஹாநுப₃ந்தி₄களை பு₄ஜிப்பிக்க வொண்ணாமையாலே, எம்பெருமானார் ஸந்திதியிலே சென்று விண் ணப்பஞ்செய்ய; உடையவரும், தம் முதலிகளைக் கடாஷிக்க, முதலிகளும் இசையாமலிருக்கக்கண்டு, ஆழ்வாளை அழைத்து, "நீர் போய் ஏகாஹத்தை பு₄ஜித்து நிறைவேற்றும்" என்று அனுப்ப; ஆழ்வானும், நியமநப்படியே பு₄ஜித்து, உத்தரா போஸந ஸமயத்திலே பெரியகோயில்நம்பி கையிலே அவரதான கோயில் பெளரேஹித்யமும் புராணபட₂நமுமான கோயில் காணி யாஷியை த₃ானம் பண்ணுவித்துக்கொண்டு, த₃நஸாஸநமும் வாங்கிக்கொண்டு, மட₂த்திலே ஸமர்ப்பிக்க;

உடையவர் ஸந்திதி₄ பரிகரங்களுக்குக் கைங்கர்யம்

நியமித்தல்

உடையவரும் ஸந்துஷ்டராய், திருவுள்ளத்திலே நினைத்த படியே ஸந்திதி₄பரிகரங்களைப் பத்துக்கொத்தாகப் பெருக்கி; (1) தி₃வ்யதே₃ஸ வ₃ஸிகளாய், பூர்வம் கோயிலொட்டற்றுத் தம் திரு வடிகளை ஆஸ்ரயித்தவர்களை "திருப்பதியார்" என்று ஒரு கொத்தாகச் சாற்றி, அவர்கள் கைங்கர்யங்களை விப₄ஜித்து,

திருப்பாற்கடல் துாஸர் திருக்குருகைப்பிரான் முதலாக உள்ளூர்க் காணியாளரான செல்வநம்பி முதலானார்க்கும் கைங்கர்யங்களை நியமித்து; (2) இரண்டாட்கொத்தாக, கொடவரில் திருத்தாழ்வரை துாஸர் திருவம்சரான அஞ்சுதிருநாமத்துக்கு ஆஸ்ரயண பூர்வகமாக, “திருக்குருகா துாஸர், நாலுகனிப்பெருமாள் துாஸர், ஸாட்கோப துாஸர், திருக்கடிகென்றி துாஸர், ராமானுஜ துாஸர் என்று திருநாமமும் ஸாதித்து, வ்ஷேஷகடாஷைச் செய்தருளி, அவர்களுக்குக் கோயில் கைங்கர்யங்களையும் வ்யவஸ்திதமாக்கி, “திருப்பணிசெய்வார்” என்று நிருபகமாக்கி; (3) மூன்றாம் கொத்தாக, பூதபூவதநம்பிமாரை ப்ரதிஷ்டிப்பித்து, அவர்களுக்குக் கைங்கர்ய மர்யாதையைப் பண்ணுவித்து; (4) தோதவத்தித் தூய்மறையோரான கொடுவாளெடுப்பாரில், பெரிய பெருமாள் திருவரங்கமானிகையார் முதலான பேருக்கு ஆஸ்ரயணாதிசுனைப் பண்ணிவைத்து, “உள்வறார்” என்று வ்யவஹரிப்பித்து; (5) பாடுவாரான நாதுமுநியரையர்களுக்கும் ஆஸ்ரயணாதிசுனை ஸாதித்து, கைங்கர்ய வ்யவஸ்திதையும் “விண்ணப்பர் செய்வார்” என்கிற வ்யவஹாரமும் கல்பித்து; (6) திருவரங்கவள்ளலார் என்றும், தூயமுனிவேழம் என்றுமிருக்கிற தம் ஸிஷ்யருக்குத் திருமஞ்சநம் முதலான சில கைங்கர்யங்களை உண்டுபண்ணி ஒரு கொத்தாக்கி, அவர்களுக்கு “திருக்கரங்கையார்” என்று பேருண்டாக்கி; (7) தலைமுடிவாரான ஸேனைநாது ப்ரஹ்மராயர், வீரஸுந்தரப்ரஹ்மராயர், ஜந (ஜகந்)நாதுப்ரஹ்மராயர் முதலானாருக்கு ஆஸ்ரயணாதிசுனை ஸாதித்து, அவர்களுக்குப் பூர்வம் அந்தந்த ாரபுக்கள் பேர்கொடுத்ததுகளை விளங்கும் படி பண்ணி. அவர்களுக்கு “ஸ்துதாநத்தார்” என்று வ்யவஹார முண்டாக்கி; (8) ரிகுதிவேத சதுஷ்டயமும் புராணேதிஹாஸ இயல் ஸ்ரீரங்குமாஹாத்மய பூர்வோத்தர மீமாம்ஸா ஸுத்திர ஸ்ரீபூஷ்ய ஆக்யான ஆபஸ்தம்ப்ய பேதாத்யயந ஸுத்திர ஸ்தோத்ர கர்ய பஞ்சாங்க்ய ஸங்கீர்த்தநாதிசுனை நித்யமாக ஸந்திதியிலே திருவாராதந காலங்களிலே விண்ணப்பஞ் செய்யும்படி, தத்தத் மாக்யாத்யாயிகளாய், தம் திருவடிகளை ஆஸ்ரயித்தவர்களாயிருக்கிற கருடபூவஹநபண்டிதர், பெரியநம்பி, திருப்பணி செய்வார், நம்பிமார், ஆழ்வான், கோவிந்தப்பெருமாள், ஆச்சான், திருவரங்கத்தமுதனார், பிள்ளான், சிறியாழ்வான், அம்மாள் முதலானவர்களை நியமித்து, அவர்களை ஒருகொத்தாக்கி, “புட்டாள்கொத்து” என்று பேரிட்டு; (9) “ஆரிய

பட்டாளியும்” ஒருசொத்தாக, அவர்கள் கைங்கர்யத்தையும் திட்டம் பண்ணி; (10) புண்டூரீகதூஸர் கைங்கர்யத்தையும் திட்டம் பண்ணி “தாஸநம்பி கொத்து” என்று வ்யவஹரிப் பித்து;— இந்தப்படி பத்துக் கொத்தாக்கி, நியதபரிஜநங்களை வ்யவஸ்த்திதமாகக்—ஸ்ரீஸேநாபதி து₄ரத்த₄ராய் கொவலாவரான தாம் திருவரங்கத் திருப்பதி ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குத் தலைவராகையாலே, முதல்கொத்திலே அநுப்ரவிஷ்டராய், தாம் நித்யமாகக் கற்பித்த கருடசுவாஹந பண்டிதர் கைங்கர்யத்தையும் திருப்பதியார் கொத்தோடே சேர்த்து, இக்கொத்து முதல்பேரும்; பாரம் பர்யமாகக் கொடவருக்கு இரண்டாம்பேரும், தாம் கட்டளையிட்ட பாக்யவத நம்பிமார்களுக்கு, தோதஸத்தித் தூய்மறையோருடைய கைங்கர்யம் எடுத்துக் கைநீட்டுகிறதாகையாலே நம்பிமாருக்கு மூன்றாம்பேருமாக, இப்படி கைங்கர்யத்தைப் பத்துபேருக்கும் திட்டம் செய்தருளினார்.

இப்படி பத்துக்கொத்துக்கும் கைங்கர்ய விபாக்யம் பண்ணி, பரவிரக்தராய் தே₃ஸாந்தரிகளான ஏகாங்கிகள் நாலுபேருக்கும் வ்யவஸ்த்திதமாகச் சில கைங்கர்யங்களை நியமித்து; தங்கப் பிரம்பு நான்கு, வெள்ளிப்பிரம்பு இரண்டு, தகிலனைசல்பிரம்பு இரண்டு ஆக எட்டுப் பிரம்புக்கும் விரக்தரான திருநாமதாரிகளை நியமித்து, அவர்கள் கைங்கர்யங்களையும் விப₄ஜித்து; தே₃ஸாந்தரிகளான சாத்தாத முதலிகளுக்குச் சில கைங்கர்யங்களையும் நியதவாக நியமித்து; பத்துக்கொத்தாகத் திட்டம்பண்ணி; அந்தந்த வகையில் பத்துக்கொத்துக்கும் கைங்கர்ய விபாக்யம் செய்தருளி, திருவரங்கச் செல்லம் சிந்தாமே மங்காமே பொங்கும்படி ஆராய்ந்துகொண்டுவரும் காலத்திலே;

ஒரு திருவத்யயநோத்ஸவத்துக்கு திருநகரியிலும் ஆழ்வா ரெழுந்தருளக்கூடாமல் சில உபாதி₄களுண்டாயிருக்க, எம்பெருமானார் தாமே கோயிலிலே ஆழ்வாரை திருப்ரதிஷ்டை₂ பண்ணி வைத்து, திருமங்கைமன்னனைத் தவிர மற்ற ஆழ்வார்களையும் நாதமுனிகளையும் திருப்ரதிஷ்டை₂ பண்ணிவைத்து, திருமொழி திருவாய்மொழித் திருநாளுக்கு ஆழ்வார்கள் எழுந்தருள, பெருமாள் அருளப்பாடு முதலான வரிசைகளை ஆழ்வார்களுக்கு ஸாதி₃த்து, அவர்களுக்குக் கரண₄தரான அரையருக்கு அருளப்பாடு ஸாதி₃க்கும்படி பண்ணி; இயற்பாவுக்குள் முதலாழ்வார்கள் முதலான இயற்பா அருளிச்செய்தவர் மாத்திரம் அழகியமணவாளன்

திருமண்டபத்திலே ஸந்நிதிக்கு நேராக எழுந்தருளியிருக்கும்படி பண்ணிவைத்தும், பெருமானுடைய திருமுனைத் திருநாள்களிலே திருவிதிகளிலே தேயுளர்த்தி ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திருக்கோவை கோத்து இயற்பாவை நித்யம் ஒரு திருவந்தாதியாக அதுஸந் தித்துவர; அந்தத் திருக்கோவை ஆழ்வார் திருவோலக்கமா கையாலே, திருப்பணிப்பு செய்வாருக்குத் தம் உகப்பினாலே ஆழ்வார்களுடைய சந்நிதிப்பேராக சில கைங்கரியங்களை நியமித்து; தம்முடைய தயர்மானத்துக்கு வெற்றிதோன்ற ஸமய சூத்ரத்தைத் திருக்கோவைக்கு முன்னே பிடிக்கும்படி திருப்பணி செய்வாரை நியமித்து; இவ்வாழ்வார்களுக்கும், ஆண்டாள் தவிர மற்ற ஆழ்வார்கள் தந்தாம் திருநஷத்ரத்தினன்று திருமஞ்சனத் துடனே ஸந்நிதியிலேயெழுந்தருளி, ப்ரதமகடாஷத்திலே மங்குளாஸாஸநம் செய்தருளி, திருவாராதநமாய், அமுது செய்தருளி ஸேனைமுதலியாரும் அமுதுசெய்தருளின வநந்தரம், ஒரு தளிகை ப்ரஸாதமும் ஆழ்வார் அமுது செய்தருளி, ஸ்ரீபுண்டரீசரத்துக்குப் போனபின்பு, தாம் உடுத்துக்களைந்த பீதகவாடையும் குடிக்களைந்த திருமாலையும் பூசிக்களைந்த களபமும் ப்ரஸாதிக்க ப்ரஸாதப்பட, விடைஸாதித்து, தம் வரிசைகளாக சித்ரதாலவ்ருந்தாதிக்களை ப்ரஸாதிக்க, புறப்பட்டு நாயச்சியார் ஸந்நிதியிலேயும் அந்தப்படியே ஸத்குதராய், திருவிதியிலே யெழுந்தருள்; அத்தியாபக ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் இயல்ஸேனிக்க, திருப்பணி செய்வார் அந்தத் திருவோலக்கத்துக்கு ஸந்நிதிப்பேராய் இயலுக்கு ஸமர்ப்பிக்கிற அடைக்காயமுது வாங்கியும், சந்தடி விலக்கியும், ஸமயசூத்ரத்தையும் பிடித்துக் கொண்டு, ஆழ்வார் தம் கோயிலிலே எழுந்தருளின பின்பு; அரையருக்கும் ஸ்ரீபாதம் தாங்கின சாத்தாத முதலிகளுக்கும், அத்தியாபக ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கும் ப்ரஹுமாதம் திருப்பணி செய்வார் ஸாதித்து; தீர்த்தமும், சாத்துப்படியும், அடைக்காய முதும், திருவோலக்கத்திலே விநியோகம்பண்ணி; கோயில் பரிகரங்களான பத்துக்கொத்துக்கும் அத்தியாபகர்கள் ப்ரஹுமதி யுடன் விநியோகம் பண்ணி, ஸேவாகாலமாய்த் திருவோலக்கம் களைந்த பின்பு ததீயாராதநம் நடக்கும்படிபண்ணி, ஆண்டாள் திருநஷத்ரத்துக்கு தம் ஸந்நிதியிலேதானே சாற்றுமுறை ஸமயத்திலே பெருமாள் தோதவத்தித் தூய்மறையோர் கையிலே அறுவாணமனுப்பியருள், ஆண்டாளும் அவர்களை ஆதரித்து ஆழ்வார் ஸந்நிதியைப்போலே நடக்கும்படி திட்டம் செய்தருளினார்.

இந்தப்படி எம்பெருமானார் திட்டம் செய்தருளினபடியினாலே, பெருமாள் ஸந்திதியிலே ஆழ்வாருக்குக் கரணபூதரான அரையர் ஆழ்வார்கள் அருளிச்செய்த திவ்யப்ரபந்தங்களை இசையுடனே விண்ணப்பஞ்செய்வார்கள். நாயச்சியார் ஸந்திதி முதலான திருவிருப்புக்களிலே ஒரு பாட்டு அரையர் இசையுடனே ஸேவிக்க, மற்றப் பாட்டுக்களை இயலாக ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் ஸேவிக்க, இசையுடனே அரையர் சாற்றுவர். இயற்பாவோடே கூடினதும், நாதமுனிகளைத்தொட்டு உடையவர் காலத்திலேயும் அநேகநாள் அரையர் ஸேவித்துக்கொண்டு வருமளவிலு; ஒருகால விஸேஷத்திலே, பெரியகோயில்நம்பி, தம்முடைய கோயில் பௌரோஹித்யத்தையும், புராணபடநத்தையும், ப்ரஹ்மரதத்தையும் ஆழ்வானுக்கு தூானம்பண்ணி, தாம் கோயிலிலே ஓட்டற்றிருந்தபடியாலே, அதுமுதலாக ஆழ்வான் பட்டாளங்கொத்திலே சேர்ந்து, ஸந்திதிபௌரோஹித்யமும் நிர்வஹித்துக்கொண்டு; பூர்வம் திருக்குறுங்குடியிலே நடந்த கைரிகவ்ருத்தாந்தத்தைப் பெருமாள் தம்முடைய ஸந்திதியிலே உத்தூநத்யூவாத்யூயில் காலயோத்ஸவகாலத்திலே விண்ணப்பஞ்செய்யச் சொல்லி நியமித்து, ஸ்ரீ பாஞ்சராத்திரோக்தப்ரகாரமாகத் தாம் அந்த உத்ஸவாந்தத்திலே திருவிதியெழுந்தருளுகிற ப்ரஹ்மரதத்தைப் பௌராணிகரான பெரிய கோயில் நம்பிக்குப் பாரிதோஷிகமாக ஸாதித்து, தாம் உள்ளே எழுந்தருளினது முதலாக கைரிகபுராணம் படித்து ப்ரஹ்மரதமேறி விதிவலம் செய்கிறதும், ஆழ்வானுக்கே நடந்துவருகையில்; இத்தை உடையவர் கடைசித்து, 'வித்யூவானை திருவரங்கத்தமுதனார் இப்படி ஒழித்திருக்கலாகாது' என்று திருவுள்ளம்பற்றி; பிள்ளை திருவரங்கப் பெருமானாரையர் திருமானிகைக்கு எழுந்தருளி, இயற்பா ஸ்ரீ கோஸத்தை பிடிக்கையாகக் கேட்டுக் கொண்டு, 'இன்று முதலாக இயற்பாவை நீங்கள் ஸேவிக்க வேண்டாம்' என்று நியமித்து, அமுதனரை அழைத்து, ஒருகு இயற்பாவை ஸாதித்து, ஸ்ரீகோஸத்தை ஸந்திதியிலே வைத்து: 'ஸ்ரீ கோஸத்தின்மேலே இயற்பாவை ஆயிரமும் ஸேவியும்' என்று நியமித்தருளப்படி பண்ணி. அன்றைக்கு அரையருக்கு ஸாதிக்கிற வரிசையெல்லாம் அவருக்கு ஸாதிக்கும்படிபண்ணை; அமுதனரும், ஆழ்வாருக்குக் கரணபூதராய் இயற்பாவை ஸேவித்துச் சாற்றினபின்பு, அரையரைப் போலே வரிசைகளை ஸாதித்து, விட்டிலே விடுவித்தருளினார். நாயச்சியார்கோயில் முதலானதுகளிலேயும் அமுதனார் இயற்பாவைத்தொடங்க, ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் அது

ஸந்திப்பர்கள். இசையெல்லாம் அரையர் அநுஸந்தித்திருந்தது; இயலெல்லாம் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் அநுஸந்தித்திருந்தது. பெரிய ஸந்திதியிலே இயற்பா அமுதனார் அநுஸந்தித்திருந்தது; மற்ற இடமெல்லாம் அவர் தொடங்கி ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அநுஸந்திப்பார்கள். கிருவீதியில் இயல் திருக்கோவை ஆழ்வார் திருவோலக்க மாகையாலே, அவ்விடத்திலே, ஆழ்வாருக்குக் கரணபுகார் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள்; திருக்கோவையில் ஆழ்வாருக்குக் கரணபுகார் ரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திருவோலக்கத்தருமே திருப்பணி செய்வார ஸந்திதிப்பேராக நியமிக்கையாலே, அந்தத் திருவோலக்கத்தில் விதியோக்யாதி கைங்கர்யபரர் திருப்பணி செய்வார்; ஆகையாலே, ஆழ்வார்கள் ஸந்திதியிலே ப்ரஸாத திருப்பணியாராதி விநியோக்யமிக்கை; ததியாராதியுமே உள்ளது.

இப்படி உடையவர் திட்டம்செய்தருளின வந்தாரம். சில நாளைக்குப் பின்பு, திருவரங்கத்தமுதனார், எப்பெருமானார் விஷயமாக, கயாயத்ரி ஜபஸக்தியையாலே கவித்துறை நூற்றந்தாதியை விண்ணப்பஞ்செய்ய; பெருமாள், ஒரு ஸப்தாவரணத் திருநாளிலே, உடையவரை, தம்முடனே கூடவரவேண்டாம் என்று நியமித்தருளி, திருவீதியிலே ஸகலவாத்யங்களையும் நிறுத்தி, ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அநுஸந்திக்கக் கேட்டருளி, போரவுகந்தருளினார்; அதுமுதலாக பெருமாள் நியமந்ததினலே, பெரியஸந்திதியிலே இயற்பா அநுஸந்தித்தவுடனே நூற்றந்தாதியை வரிசையுடன் கேட்டருள்கிறார். நாயச்சியார் கோவிலிலேயும், அப்படியே ஆண்டாள் ஆழ்வார் ஸந்திதியிலே இயற்பாவை அமுதனார் யஜுமநராயத் தொடங்க, ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அநுஸந்தித்துத் தலைக்கட்ட, நூற்றந்தாதி தொடக்கத்திலே அரையரைப்போலே வரிசைகளை உடையவர் நியமனத்தினலே சாற்றுகிறது; உடையவர் நூற்றந்தாதியை இயற்பாவோடே—முதலாயிரத்திலே கண்ணிருணிசிறுத்தாம்பைப்போலே சேர்த்து, ஸகல ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கும் ப்ரபந்தகயாத்ரியாக நியாநுஸந்தேயமென்றும்; இந்த அமுதனாருக்கும் திருப்பணி செய்வாருக்கும் மட்டும், திருமாளிகையிலே அத்தியாயக ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு முன்னே படிப்பதற்கும் திட்டம் செய்தருளினார்.

இப்படி கோயில் கைங்கர்யபரையும், அவரவர்க்கு வ்யவஸ்த்தித்தமனை கைங்கர்யங்களையும் திட்டம் செய்தருளி. ஆழ்வார்களையும் ப்ரதிஷ்டிப்பித்து, அவர்களுக்குத் திருநகைத்ர உபலாசனங்களையும் ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ப்ரகாரமாக வ்யவஸ்த்தித்தபண்ணி,

பெருமானாகத் திருவாராதநம். நியோத்ஸவ பணோத்ஸவ மாஸோத்ஸவ ஸம்வத்ஸரோத்ஸவ மஹோத்ஸவாதிக்கையும் விஸ்வ தாரமாக நடத்தியருளி; திருப்பணி ஜீர்னோத்தாரணங்களையும் பண்ணுவிக்ருமிடத்தில், நிய திருவாராதநவர்க்கு வகை முதலானவைகளுக்கு உதவும்படி, மாடமாஸிகைகும் திருவிதியில் ஸாந்யபாக்யத்திலே கோஸாஸிலையும் கட்டிவைத்து, சிறிது பசுக்களையும் அவ்விடத்திலே வைத்து, மற்றைப் பசுமந்தைகளெல்லாம் வடகரையிலே சோழங்கநல்லூர் வணிதத்திலேயிருக்கும்படி அஞ்சக்ஞராமத்தை அழித்து வநமாக்கி அதிலே ஆநிரைகாந்த பெருமானைப் ப்ரதிஷ்டிப்பித்து, ப்ருந்தாவநத்தைப்போலே பசுக்களிருக்கும்படி பண்ணி அகலங்கநாட்டாழ்வான் திருவிடையாட்டச் சீர்மை விசாரிக்குமளவில்; கேவலபாக்யவத்பரமும் காலகோப பரமுகையாலேயும், தாமும் அடிக்கடி பசுக்களைக் கடைக்கை எழுந்தருளுகிறபடியினாலேயும், திருவரங்கத்திலே பெரிய பெருமானைப் ப்ரதிஷ்டிப்பித்தருளி, கோயிலிலேயிருந்த வைகாநஸநம் பிமாரைத் திருவாராதநம் பண்ணச்சொல்லி நியமித்தருளினார்.

இந்தப்படி திருவரங்கேசனருடைய ஸ்ரீகார்யத்தைக் குறைவற ஆராய்ந்துகொண்டிருக்கச்செய்தே; தாமும் திருக்கோட்டியூர் நம்பி முதலான அஞ்ச ஆசார்யர்கள் ஸந்திதியிலும் ஸகலார்த்தங்களையும் அறிந்து. அநேகம் ஸிஷ்யரையும் லபித்து, உபாயகைங்கர்யத்துக்கும் ஆழ்வானையும் ஆண்டானையும் கடவராக்கி தாம் திக்குவிஜயம் செய்தருளவேணும் என்று திருவுள்ளப்பற்றி ஆழ்வானை யாத்ரா ஸஹாயராக்கி, ஆண்டானை ஸ்ரீகார்ய நிர்வாஹகராக்கி, ஆண்டானுக்குச் செங்கோல் ப்ரஸாதிக்கும்படி ஸந்திதியிலே விண்ணப்பஞ்செய்ய; பெருமானும் போரவுகந்தருளி 'உமக்குப் பாதுகையான துஸாரதி நம்மீட்டை ஆராயக் கடவர், நீர் நம்முடைய ஆராமங்களையும் ஒரு ஒருக்கிட்டு நம் துஸநத்தில் களையறுத்து, எம்பெருமானார் துஸநமே ஸர்வோத் க்ருஷ்டம் என்று நாலுதிசையிலும் ஜயஸ்தம்பும் நாட்டி வாரும' என்று விடைஸாதித்து; ஸகலவரிசைகளையும் ப்ரஸாதித்து, முதலியாண்டானுக்குச் செங்கோல் வரிசையும் ஸாதித்தருளினார். உடையவரும், இந்தப்படி பெருமான் நியமந்தினாலே ஆழ்வானுடனே திக்குவிஜய யாத்ரை செய்தருள; முதலியாண்டானும் குறட்டிலேயிருந்து கோயில்கார்யத்தையும். உள்ளேயுந் து கருவுகல வாசலிலேயிருந்து திருமேனி உபசாரத்தையும், ஸந்திதியிலேயிருந்து திருப்பவள உபசாரங்களையும், உடையவர் நிய

மதப்படி ஆராய்ந்துகொண்டு, அனைத்தழகும் கண்டருள் பண்ணிக்கொண்டிருந்தார்.

உடையவரும் பூஹுகாலம்ப்ரத௃ஷிணமாக திவ்யதேசங்களையும் மங்களாஸாஸனப்பண்ணி, அவ்விடத்திலேயிருக்கிற எல்லாரையும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைப்புகழ்ந்திருத்தி, பஞ்சஸம்ஸ்காரத்திங்களையும் ஸாத்வித்து அந்தந்த ஸ்தலங்களிலே தம்முடைய மடமும் முத்திரையும் நடத்துவதற்குத் திவ்யஜ்யோமும் பண்ணி, ஜயஸ்தம்பமும் நாட்டி, ஸகல தேசராஜாக்களையும் தத்தத்தேயஸவித்வான்களையும் திருவடி களிலே சேரவிட்டுக்கொண்டு, பாரததூபீடத்திலே ஸரஸ்வதியாலே ஸத்தக்ருதராய் 'ஸ்ரீபூஷ்யமாசாரம்' என்கிற திருநாமத்தை லபித்து, தெற்கே ஆண்டாள் திருமாலிருந்தோலை அழகர்ஷியமாக மனோரத்தித் தரத்தத்தத்தைத் தலைக்கட்டி னபடியாலே 'கோயிலென்னான்' என்கிற திருநாமத்தையும் அடைந்து கோயிலேற எழுந்தருள்; கோயிலினைத்துக்கொத்தும் எதிர்கொண்டு ஸேவிக்க; உடையவரும் அவர்களை யதூய்யோக்யமாகப் ப்ரஸாபாத ஆவிங்குந குரஸப்ரஸ்நாதிங்களாலே ஸத்துஷ்டராக்வி, கோயிலிலே ஸேவாக்ரமத்திலே ஸேவாநமுதவியாரநுமதிகொண்டு ஜயவிஜயாளநுமதியுடன் உள்ளே புருந்து, பெருமானை ஆபாத்யவ்ருத்தமநுபுவிக்க; பெருமானும், உடையவரைக் கடைசித்து, 'நம்முடைய ஆராமங்களை ஆராய்ந்து நம் தாஸநத்தையும் களையறுத்து, நாஸ்தித்திலும் ஜயஸ்தம்பமும் நாட்டிவந்தீரோ?' என்று அர்ச்சகமுகமாக விருது விட்டருளி, தீர்த்தம் முதலான ஸகல வரிசைகளையும் ப்ரஸாதித்து, 'நம் வீட்டுக் காரியத்தையும் ஆராய்ந்துகொண்டு கோயிலிலேதானே இரும்' என்று அருளிச்செய்ய; உடையவரும், 'தாயோஸமி என்று கொண்டு மடத்திலே எழுந்தருளி, முதலியாண்டாளை அநுக்ரமித்து, இற்றை வரைக்கும் சிந்தாமே மங்காமே திருவரங்கச்செவ்வத்தை த்விஞ்சுணமாக வர்த்திப்பித்து அனைத்தழகும் நடத்திவைத்தபடியைக் கண்டு உகந்தருளி, ஸ்ரீகார்யவிசாரத்திலே அவரையே நியமித்து, பெரிய நாபி முதலான முதலிகளுடனே புறப்பட்டது முதலாகப் பண்ணின உபாய கைங்கர்யங்களையும் யதூய்வ்ருத்தமருளிச்செய்து, ஸ்ரீபூஷ்யத்தை ஆஸ்வனைக்கொண்டு பட்டோகையிடுவித்து நிறைவேறினவுடனே ஸந்திதியிலே விண்ணப்பஞ்செய்ய, தம் மருமகனான நடாதூரம்மாள் கையிலே ஸ்ரீபூஷ்ய ஸ்ரீகோஸத்தைக் கொடுத்து ஸாரததூபீடத்துக்கு அனுப்பியருள், ஸரஸ்வதியும் அந்த ஸ்ரீகோஸத்தை ஸிரஸாவஹித்து ஸலாகித்தவநந்தரம், அந்த நடாதூரம்மானை நித்யமாக வேத்ய விண்ணப்பத்திலே கீதாபூஷ்யமானவுடனே ஸாரக பூஷ்யத்.

தையும் விண்ணப்பஞ் செய்யச்சொல்லி நியமித்தருள; அதுமுதலாக, வேத₃விண்ணப்பத்திலே குக்யவேதம் முதலாக ஸ்ரீ ப₄ரஸ்யமும், தாம் செய்தருளின க₃த்யத்ரயத்தையும் ஆண்டானுக்கு நியமிக்க, விண்ணப்பமும் நடந்துவருகிறது.

இப்படி நடக்கிற காலத்திலே, ஒருகல்தச்சன், முன்பு கே₃ஸாலை கட்டுகிறபோது ஒரு கல்வின் நடுவிலே தேரையும் தண்ணீருமிருக்கக் கண்டு, 'கல்வின் நடுவே இருந்த தேரைக்கு ஜீவநம் கல்பித்த ஈஸ்வரன் நமக்கும் நடத்துவர்' என்று தொழிலைவிட்டு, ப₄ரந்யாஸம்பண்ணி, திருமுடிக்குறையிலே நிர்வயாபாரனாயிருக்க, அது அவர் அறிந்து, அழகியமணவாளப்பெருமாள் ப்ரதிதி₃நமும் இராமாறு திருவொத்த சாதத்தைக் கொண்டுபோய் அவனை ப₄ஜிப்பித்துக் கொண்டிருக்க; காலாவதியாலே சில காலத்துக்குப் பின்பு அவன் மரித்த சேதியைக் கேட்டு, உடையவர் 'இன்றைக் காணலும் அழகியமணவாளப்பெருமாள் வெறுந்தலையுமாய், சோறு சுமவாமல் ஸுகுமாயிருப்பர்' என்று அருளிச்செய்தார்.

அப்படியே ஆழ்வான் முதலானவர்கள் பஞ்சகால பராயணராயிருக்குங் காலத்திலே; ஒருநாள் வர்ஷோபாதி₃யாலே ஆழ்வான் உபாத₃நத்துக்கு எழுந்தருளக்கூடாமல் உபவாஸமாயிருக்க; ராத்ரி ஆழ்வானுடைய தே₃விகளான ஆண்டாள், திருவொத்த சாதம் அமுது செய்தருளுகிற பெரிய திருமணி ஓசையைக்கேட்டு, பெருமானைக்குறித்து; 'ஆழ்வான் பட்டினியேயிருக்க தேவரீர் குலாவிக்குலாவி அமுதுசெய்தருளுவதே!' என்று நினைத்தவுடனே, ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர், தளிகையிலே திருவொத்த சாதத்தைக்கொண்டு, ஆழ்வாளை அழைத்து, 'அடியேன்! அழகியமணவாளதா₃ஸன், பெருமாள் நியமநத்தினுலே ப்ரஸாதம் கொண்டுவந்தேன், அங்கீகரிக்கவேணும்' என்று சொல்ல; ஆழ்வானும் திகைத்து ஆண்டாளை அழைத்து, 'என்ன நினைத்தாய்' என்று கேட்க; ஆண்டாளும் தான் நினைத்தபடியைச் சொல்ல, ஆச்சர்யத்துடனே 'இது ஸ்ரீப₄ண்ட₃ரத்திலே க்ரயத்தளிகையாயிருக்கமே' என்று கொஞ்சமாக எடுத்துக்கொண்டு குறையை அனுப்பிவிட்டு, அதிலே ஆண்டானுக்கு இரண்டு ப₄ாக₃மும் தமக்கொரு ப₄ாக₃மும் ப்ரஸாத₃ப் பட்டவநத்தரம், ஆண்டாள் திருவயிறுவாய்த்து, பத்துமாஸமும் சென்றவுடனே இரண்டு குமாரர்கள் திருவவதரிக்க; இச்சேதியை உடையவர் கேட்டு ஸத்தோஷத்துடனே ஆழ்வாளைக்கொண்டு புத்ரோத்ஸவா₃பு

பலராளநங்களைப் பண்ணுவித்து, பன்னிரண்டாம் நாள் உடையவர் தாம் ஆளவந்தார் மனோரதத்தை நிறைவேற்றவேண்டும் என்று எம்பாருடன் ஆழ்வான் திருமானிகைக்கு எழுந்தருளி, எம்பாரைக் குழந்தைகளை எடுத்துக்கொண்டு வரச்சொல்லி நியமிக்க, எம்பாரும், குழந்தைகளை எடுத்துக்கொண்டு, துவயாநுஸந்தி நத்துடனே வரக்கண்டு; உடையவரும் 'துவயம் பரிமளிக்கிறது' என்று சொல்லி, ஒரு குழந்தைக்கு தர்மநோபகாரகரான ஸ்ரீபராஸரபுட்டபுருஷோத்தம திருநாமம் சாத்தி, ஆளவந்தாருடைய மூன்று மனோரதமும் நிறைவேற்றி, மற்றக் குழந்தைக்கு ஆழ்வானைக்கொண்டு அவர் திருத்தமப்பனாராகிற சீராமப் பிள்ளை திருநாமம் சாத்துவித்தார்.

இந்தப்படி உடையவர் உபாயகைங்கர்ய நிர்வாஹகராய், செங்கோல் செலுத்தி, உபாயனிபுதியிலும் தம்முடைய சிறுமுறி செலுத்தி, எழுநூறு ஜீயர்களும், பன்னீராயிரம் ஏகாங்கிகளும், எழுபத்துநூறு ஆசார்ய புருஷர்களும், அஸங்க்யேய வைஷ்ணவர்களும் ஸேனிக்க, அறுபது சாதுர்மாஸ்யம் திருவரங்கத் திருப்பதியிலே வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும் காலத்திலே;

இம்மண்டலாதிபதியான சோழன் பாபிஷ்டனாய் புகுவந்த துலேஷியாய் திவ்யதேசங்களில் கோயில்களை இடிக்கத் தொடங்க; தத்புத்ரன், 'திருவாய்மொழியும் ஸ்ரீராமாயணமும் இரண்டும் திரள அநிசால்யமாயிருக்க, ஒன்றிலே திவ்யதேசங்களை அழிக்கப் போமோ?' என்றுசொன்னாலும், துர்புகுத்தியாகையாலே கேளாமல் அபசாரப்பட்டு, ததநுருணமாக குலபார்ஸனனான புரோஹிதப்ரேரிதனாய், துர்மநஸ்தாபநாசார்யரான ஸ்ரீபுஷ்யகாரர்கையிலே 'ஸீவாத் பரதரம் நாஸ்தி' என்று எழுத்து வாங்க உத்யோகித்து, கோயிலுக்கு ராஜபுடனையனுப்பிவைக்க, அந்த சேதியைக்கேட்டு உடையவர் நியமநத்திலே, பெரியநம்பி, கோயிலுக்குத் தீங்கு வாராதபடி எல்லையெற்றிக் காப்பிட்டிருக்கிற ஸமயத்திலே, ராஜபுடான் எம்பெருமானார் மட்டுத்து வாசலிலே வந்து ப்ரபுலண்டைக்கு வரச்சொல்லி அழைக்க, உடையவர் நியமநத்தாலே ஆழ்வான் த்ரிதுண்டி காஷ்யங்களை துரித்து, பெரியநம்பியுடனேகூட கங்கைகொண்டானுக்கு ராஜபுடனின் பிள்ளை போனார்.

உடையவரும், வெள்ளைசாத்திக்கொண்டு முதலியாண்டானையும் கூட்டிக்கொண்டு, பெருமானை ஸ்வஸக்தியாலே ரக்ஷித்துக் கொள்ளச் சொல்லி, மேற்கே புறப்பட்டு, பின்தொடர்ந்த ராஜ

புடாளை மணலை மந்திரித்து வழியிலே இறைத்துத் தடுத்துப் பொகட்டு, மேற்கே மேல்நாட்டிலே எழுந்தருளி, முதலியாண்டான் ஸ்ரீபாதத்தீர்த்தத்தினாலே சில மதாந்தரஸ்த்துரையும், தாம் திருவனந்தாழ்வானாய் ஸஹஸ்ர ஸிரஸ்ஸுக்களுடனேயிருந்து ப்ரஸங்குப்பண்ணி அநேக மதாந்தரஸ்த்துரையும் ஜயித்து, அத் தேசத்தில் ப்ரபுக்களை பஞ்சஸம்ஸ்காரராக் கி, யாதுவாத்திரியை ஜீர்த்தோத்தாரணம் செய்தருளி, அந்த திவ்யதேசத்துக்கு 'திருநாராயணபுரம்' என்று திருநாமம் சாத்தி, டில்லிக்கெழுந்தருளி ராமபிரியரை எழுந்தருளி பண்ணுவித்துக்கொண்டு வந்து, அவருக்கு 'செல்வப்பிள்ளை' என்று திருநாமம் சாத்தி ப்ரதிஷ்டிப்பித்து, தத்ரத்யபாஷண்ட பௌத்தத்தினைக் கற்காணமாட்டுவித்து, ஸ்வாமிக்கு * ஐம்பத்திருவரைக்கொண்டு அனைத்தமும் நடத்திக் கொண்டு, உபயுகைங்கரிய நிர்வஹகராய் எழுந்தருளியிருந்தார்.

இவ்விடத்திலே, பெரியநம்பியும் கூரத்தாழ்வானும் சோழன் ஸமக்ஷத்திலே போய், வேதாஸ்த்ரங்கினாலே புகுவத்பாரம் யத்தை ஸாதித்தவிடத்திலே, துரபிடிமாதத்தாலே, 'ஸ்ரீலாத பரதரம் நாஸ்தி' என்று எழுதச்சொல்லி நீர்ப்புத்திக்கு, ஆழ்வானும், அதை எழுதி, அதின்மேலே 'த்யரோணமஸ்தி தத: பரம்' என்று எழுதக்கண்ட சோழன் குபிதனாய், இருவரையும் ஆஜ்ஞ பண்ணச்சொல்ல, நேத்ரோத்பாடந வேதனை ஸஹிக்கமாட்டாமல், பெரியநம்பி திருநாட்டுக்கெழுந்தருளினார். ஆழ்வானும், 'அந்தப் பாபிஷ்டனைக் கண்ட கண்டிருக்கவொண்ணாது' என்று பச்சைக் கருப்பூரத்தைச் சாத்திக்கொண்டு கண்ணையிழந்து, 'ப்ராக்ருதஸ்பர்ஸம் கூடாது' என்று இருக்குமளவில், மதுராந்தக ஸ்ரீவைஷ்ணவர் ஒருத்தரிருக்க, அவரை ஸஹாயமாக்கிப் பெரிய நம்பியையும் ஸம்ஸ்கரித்து, கோயிலுக்கெழுந்தருளி; ஒருநாள் பெருமானை ஸேவிக்கப்போனவிடத்திலே, ஆரியபுட்டான் வாசலிலே ஒருத்தர் 'எம்பெருமானாருக்கு அந்தரங்கு உள்ளே போகப் போகாது' என்று நிஷேதிக்க. அதை ஒருவர் கேட்டு 'ஆழ்வான் மஹா ஸாத்திகர்; உள்ளே போகட்டும்' என்று சொல்ல; இவ்வார்த்தைகளை ஆழ்வான் கேட்டு, செனியைப் புதைத்து, 'நம்முடைய ஆத்மகுணம் ஆசார்யஸம்பந்தாபாலத்துக்குறப்

* ஐம்பத்திருவராலார்—திருவெள்ளறையிலிருந்து எம்பெருமானாராலே திருநாராயணபுரத்துக்குக் கொண்டு செல்லப்பட்ட 52 பூர்வாஸிக ஸ்ரீவைஷ்ணவ குடும்பங்கள்.

பாவதேர்' என்று சடக்கெனத் திரும்பி, திருமானிகைக்குப்போய், விடிவோறே ஷாண்மாஸ விஸுக்களையும் கூட்டிக்கொண்டு, ஆண்டாளுடன் திருமாவிருஞ்சோலைக்கெழுந்தருளி, அங்கே ஆசார்ய விரஹஸ்தராய எழுந்தருளியிருந்தார்.

அநந்தரம், இந்த வ்ருத்தாந்தத்தை அரீக்யப்ரத்யாந காலத்திலே எம்பெருமானார் கேட்டருளி, அபிசாரார்க்யப்ரத்யாநத்தைப் பண்ண; திருவேங்கடமுடையான் தம்முடைய திருவாழியாலே அந்தச் சோழன் கழுத்திலே குத்த, தத்ஷணத்திலே வ்ரணம் ஐந்தித்து, துஷ்பரிஹரமாய் பூஹுவாய் க்ரிமித்து மரித்துப் போனான். அதுமுதலாக, அந்தச் சோழனுக்கு க்ரிமிகண்ட, சோழன் என்று பேராய்த்து.

ததுனந்தரம், தத்புத்ரன் பூஹுவாக அநுதப்பதனாய், சேர பாண்டியரையும் அழைப்பித்து, மூன்றுபேரும் கோயிலுக்கு வர, கோயிலிலே உடையவர் எழுந்தருளினது முதலாக, கோயில் அரண்மனையாரதீநமாய், கருவுகலம் திருவாபுரணப்பெட்டி முதலானதுகளுக்கு உடையவரிடச்சினையில்லாமல் கருடமுத்யுரையும் ஸங்கமுத்யுரையும் மாத்திரம் நடந்துகொண்டு வருகையில், ஆரிய பட்டான் அந்த ஸமயத்திலே சேர சோழ பாண்டிய முத்யுரை பெற்றார்கள்.

அந்தச் சோழனும், "நூர்வீகர் 'தேவத்யாயம்' முதலானதுகளைப் பரபூக்கள் விசாரிக்கலாகாது என்று ஒரு ப்ராஹ்மணரதீநமாக நடத்திக்கொண்டுவந்தார்களே; இப்போதும் நம் தகப்பன் துர் வ்ருத்தனாய்ப் பட்டபாடு கண்டோமே; இப்போது உங்கள் முன்னாக உடையவரை அழைப்பித்து, "தேவஸ்த்த்யானம் என்கைப் பிடியில்லாதபடி அவருக்கு த்யாரைவார்த்துக் கொடுக்கிறேன்" என்று சேரபாண்டியருடனே ஆலோசனைபண்ணி, முன் பெருமானை ஸேவித்து, மாறென்றில்லா மாருதியாண்டானை எம்பெருமானார் ஸந்நிதிக்கு அனுப்பி. தாங்கள் பட்டணங்களுக்குப் போனார்கள்.

எம்பெருமானாரும், திருவரங்கத் திருப்பதியை விட்டு, பன்னிரண்டு வருஷம் திருநாராயணபுரம் ஜீர்ணோத்த்யாரணம் முதலான கைங்கர்யங்களையும் நிர்வஹித்துக்கொண்டிருந்து, மாறென்றில்லா மாருதியாண்டான் முகுவசந்தாலே கோயில் வ்ருத்தாந்தத்தை அறிந்து, தம் திருவடிகளிலே ப்ரவணரான ஐம்பத்திருவர் தாரிக் கும்படி அரீச்சாவதாரமாகத் தம் ப்ரதியை ப்ரதிஷ்டிப்பித்து,

அங்கிலும் புறப்பட்டுத் திருமலை வழியாக எழுந்தருளி. திருமலையடிவாரத்திலே தில்லை கோவிந்தராஜனைப் ப்ரதிஷ்டிப்பித்து, தில்லைமூலாயிரவரிலே அநுக்ஷலருக்கு ஆஸ்ரயணத்தினை ஸாதித்துக் கைங்கர்யபரராக்கி, திருமாலிருஞ்சோலையிலெழுந்தருளி, ஆழ்வாரையுங் கூட்டிக்கொண்டு கோயிலிலே எழுந்தருளின சேத்யைக்கேட்டு, பெருமாள் பரிகரம் அனைத்துக் கொத்தும் ப்ரஸாதத்துடனே எதிர் கொண்டு பெருமாள் ஸந்திதியிலே அழைத்துவர; பெருமானும், முன்புபோலே செங்கோல் முதலான வரிசைகளைப் ப்ரஸாதித்து மடத்தேற அனுப்பியருள; உடையவரும், தமக்குப் ப்ரஸாதித்த வெள்ளை வகச்சல் குறுமாலைகளிலே, வெள்ளையை ஆண்டானுக்கும், வகச்சலை ஆழ்வானுக்கும் ஸாதித்து ஸந்துஷ்டராய், மடத்திலேயெழுந்தருளின சேதியைக் கேட்டுக்கொண்டு, குலோத்துங்க சோழனும் கோயிலுக்கு வந்து, எம்பெருமானாரை ஸேவித்து, கோயிலதிசாகரம் தனக்குப் பணியில்லாதபடி துாராடூர்வகமாக துாநஸாஸநம் பண்ணிக்கொடுத்து, “திருவடிகளிலே ஆஸ்ரயிக்க வேணும்” என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய; உடையவரும் உகந்தருளி, அந்த சோழனை ஆண்டான் திருவடிகளிலே ஆஸ்ரயிப்பித்து, திருவரங்கத்திருப்பதியை ஆண்டானுக்கு துாராடூர்வகமாக துாநஸாஸநம் பண்ணுவித்து, இந்த வந்ததந்தத்தை ஆரியபுட்டாள்வாசலிலே ஸிலாஸிகிதம் பண்ணுவித்தார்.

உடையவர் கோயிலுக்கு எழுந்தருளின யோக்யுஷேகம் கேட்டு, கந்தாடையாண்டான் முதலான முதலிகளும் பெருமாள் கோயிலிலும் கோயிலுக்கெழுந்தருளி, எம்பெருமானார் திருவடி தெழுது ஹருஷ்டரானார்கள்.

உடையவரும், யதூரூர்வமாக ஆண்டானைக்கொண்டு ஸ்ரீகாரியத்தை நடத்துவித்துக்கொண்டு வருமளவில், ஒரு மஹோத்ஸவத்தில் துாநப்ரகரணத்திலே, உபகாரஸம்ருதியாலே பெரியநம்பி குமாரருக்கு, மாடமாளிகை சூழ் திருவீதியில் கீழ் மாடத்திருவீதியில் தென்கண்டத்தில் மேல் புறத்தில் ப்ரதம நிவேஸநமான ஆளவந்தார்மடத்தையும், ஆழ்வானுக்கு அதுக்கு எதிர்மணையையும், ஆண்டானுக்கு அதுக்குத் தென்மணையையும் துானம் பண்ணுவித்து, துாநஸாஸநமாக ஸ்ரீஸேநாபதிபட்டையமும் ஸாதித்தருளினார்.

இப்படி எம்பெருமானார் முதலிகளுடன் வாழ்ந்தருளி நூறு சாதுர்மாஸ்யாநந்தரம் ஸதாபிஷேகமும் கண்டருளி, ‘எதிராஜன்’ ஆ—58

என்று பேர் லபித்தது; தம்முடைய ஸிஷ்யரான ராமாநுஜதாஸன் என்கிற ஸீட்பிக்கு ஏகாந்தஸேவை ஸாதித்து; யதாபாஸமாக ஸ்வஸிக்ரஹத்தை ஏறியருளப் பண்ணுவித்து, ஸ்வாஸ்ரதீவ்ய ஸக்தியை ஆதாரம்பண்ணி, சுந்தரதாட ஆண்டாணைக்கொண்டு ஸ்ரீ பெருங்குதாரிலே ப்ரதிஷ்டிப்பித்து, பெருமாள் ஸந்திதி₄யிலே தன்னுடைச் சோதிக்கு விடைபெற்று, கந்தாடையாண்டாணையும் பட்டாரையும் அளவத்து "நம்பெருமாள் கைங்கர்யத்தையும் நம் துர்ஸநத்தையும் நன்றாகப் பண்ணுங்கோள்" என்று நியமித்து, பரிஜநங்களை ஷாமணம்பண்ணிக்கொண்டு திருநாட்டுக் கெழுந்தருளினார்.

ஸ்ரீ ஸேதாதி₄பதி₄ரந்த₄ரரான கந்தாடையாண்டாணார், பெருமாள் நியமந்ததினாலே, அகலங்கன் திருவிதியில் மென்கீழ்ப்புறத்தில் சுந்தரபாண்டியன் துலாபுருஷ மண்டபத்திலே எதிராஜனையும் உத்ஸவரையும் ப்ரதிஷ்டிப்பித்து, மார்கழிமாஸம் முப்பதுநாளும் பெரியஸந்திதி₄ நம்பிமார் எதிராஜனுக்குத் தளிகை அமுதுசெய்யப் பண்ணவும், திருமொழி திருவாய்மொழித் திருநாளிலேயும் இயற்பாவன்றைக்கும் ஆழ்வார்களுடனே ஸந்திதிக்கு எழுந்தருளும்படியும் திருநகைத்ர உபலாபநமும் ஏழுநாளாகப் பண்ணி, திருநகைத்ரத்தினன்று ஆழ்வார்களைப் போலே ஸந்திதிக்கெழுந்தருளி, மஹோத்ஸவத்தில் ஸப்தாவரணத்தினன்று தன் திருவாசலிலே திருக்கைத்தலத்திலே பெருமானை மங்குளாஸநம் பண்ணும்படியும் பண்ணுவித்து, பெருமானுக்கு அனைத்தமுகம் கண்டருளப் பண்ணுவித்தார்.

(1) உடையவர் திருவவதரித்த பன்னிரண்டாம் நாள் பெரியதிருமலைநம்பி நாமகரணம் பண்ணினபேர் இளைபாழ்வார்; (2) ஆஸ்ரமஸ்வீகாராந்தரம் தேவப்பெருமாள் ஸாதித்த பெயர் எதிராஜன்; (3) கோயிலுக்கெழுந்தருளின பின்பு பெருமாள் ஸாதித்தது உடையவர்; (4) ஆத்மஞ்ஞனத்தாலே திருக்கோட்டியூர் நம்பிபக்கல் பெற்றபேர் எம்பெருமானார்; (5) உபாயகங்கர்யத்தினாலேயும் கோலத் குடிக்கொடுத்த நாய்ச்சியார் ஸாதித்த டேர் கோயிலண்ணன்; (6) ஸாரதாபீடத்தில் ஸரஸ்வதி சாத்தின திருநாமம் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர்; (7) ஸ்வமாஹாதம்யத்தினாலே ஸதாபிடிஷேகம் கண்டருளி லபித்த பேர் எதிராஜன்; (8) பெரியநம்பி ஸாதித்தது ராமாநுஜன்; ஆக ஏழு நாமங்களிலேயும், பெரியநம்பியும், பெரியபெருமானும் ஸாதித்த திருநாமங்கள் இரண்டுமே பட்டப்பேராய், அருளப்பாடு ஸாதிக்கிறது.

216, அந்திமோபாயநிஷ்டை (மாமுனிகளின் அஷ்டதிக்கூ
கூஜங்களில் ஒருவரான பரவஸ்துபட்டர்பிரான் ஜீயர் அருளியது):—
இன்னமுமாசார்யவைபவம். ஸதாசார்யஸமாஸ்டணத்துக்கு முன்
புள்ள அனாதிகாலமெல்லாம் ஒரு காளராத்திரி, அன்று தொடங்கி
இவனுக்கு நல்விடிவு. ஆனபடி எங்ஙனேயென்லில்— “புண்
யார்பேராஜ விநாஸாய பாபத்வாந்த கையாய ச | ஸ்ரீமாநாவிர
புத்தாபுத்தமென ராமாநுஜதிவாகர: ||” என்றும், “ஆதித்யராம
திவாகராச்சுபதபுதுணுக்களுக்குப் போகாத உன்னிருள் நீங்கி, ஸோஷி
யாத பிறவிக்கடல்வற்றி விகளியாதபோதில் கமலம் மலர்ந்தது
வகுளபூஷணபுதுஸ்கரோத்யத்திலே” என்றும் விடியாவெந்நரகான
ஸம்ஸாரமாகிற காளராத்திரிக்கு ஆசார்யன் தோற்றரவை ஸலிர்
யோத்யமாகச் சொல்லுவர்கள். “ஞானமனுட்டானமிவை
நன்றுகவேயுடையனான குருவையடைந்தக்கால்” என்றுதொடங்கி,
“திருமாமகள் கொழுநன் தானே வைகுந்தத்தரும்” “உய்ய
நினைவுண்டாகில்” என்று தொடங்கி, “கையிலங்கு நெல்லிக்கனி”
“தன்னுரியனுக்குத் தானடிமை செய்வது” என்று தொடங்கி.
“ஆசாரியனைப்பிரிந்திருப்பாரார்மனமேபேசு” “ஆசாரியன் சிச்சன்”
என்று தொடங்கி, “ஆசையுடன் நோக்குமவன்” “பின்பழகராம்
பெருமாள்சீயர்” என்று தொடங்கி, “நம்பிள்ளைக்கான அடிமை
கள் செய் அந்நிலையை நன்னெஞ்சே ஊனமற எப்பொழுது
மோர்” “ராமாநுஜன் யதிபதிப் ப்ரணமார் ஸர்த்தா” என்று
தொடங்கி, “தஸ்மாதுதந்ய ஸரீண புவந்தி மத்வா” என்றும்
நம்முடைய ஜீயர் தாம் அந்திமோபாய நிஷ்டைக்குரேஸரரென்னு
மிடத்தைஸ்வப்ரபந்தங்களான உபதேசரத்தினமாகையிலும், யதிராஜ
விஸ்ஸதியிலும் நன்றுக ப்ரகாசிப்பித்தருளி, ...வடுகநம்பி உடையவர்
தனிகைக்குப் பாலமுதுகாய்ச்சாநிற்க, பெரியதிருநாளுக்குப் பெரு
மான் அழகாக வடுத்து முடித்துப் புறப்பட்டருள் மடத்துவாச
லிலே எழுந்தருள், உடையவர் புறப்பட்டு ஸேவித்து, ‘வடுகா!
பெருமானே ஸேவிக்க வா’ என்று அழைத்தருள், வடுகநம்பி
‘அடியேன் உம்முடைய பெருமானே ஸேவிக்கவந்தால் என்னு
டைய பெருமானுக்குப் பாலமுது பொங்கிப்போங்காணும். ஆகை
யால் இத்தை விட்டு வரக்கூடாது’ என்றருளிச்செய்தார் என்று
ப்ரஸித்தமே. “உன்னை ஒழிய ஒருதெய்வம் மற்றறியா மன்னு
புகழ்சேர் வடுகநம்பி தந்நிலையை எந்தனுக்கு நீதந்தெதிராசா
எந்நாளு முன்றனக்கே ஆட்கொள்ளுகந்து” என்று வடுகநம்பி
நிலையையும் நம்முடைய ஜீயர் ப்ரார்த்தித்தருளினாரிதே.....

உடையவர்காலத்திலே அருளாளப்பெருமான் எப்பெருமானார் என்றெருவர் வித்யையாலும் சிஷ்யஸம்பந்தாலும் அறமிருந்தவராய் அநேகஸாஸ்த்ரங்களை எழுதி க்ஷரந்த்ஷங்களைச் சுகமைச்சுமையாகக்கட்டி எடுப்பித்துக்கொண்டு தம்முடைய வித்யாகுரீவமெல்லாம் தோற்ற மதிப்புடனேவந்து உடையவருடனே பதினேழுநாள் தர்க்கிக்க, பதினெட்டாம்நாள் அருளாளப் பெருமானுடைய யுக்தி ப்ரபலமாக, உடையவர் இது இருந்தபடியென்னென்று எழுந்தருளியிருக்க, அவ்வளவில் அருளாளப்பெருமான் தம்முடைய வெற்றி தோற்ற எழுந்திருந்து அற்றைக்குப்போக, உடையவரும் மட்டமே திருவாராதானம் பண்ணிப் பெருமானுடனே வெறுத்து ‘‘பெருமானே! இத்தனை காலமும் தேவரீருடைய ஸ்வரூபரூப குண விபூதிகள் ஸத்யமென்னும் ப்ரமாணத்தை நடத்திக்கொண்டு போந்தீர்; இப்பொழுது இவனொரு ம்ருஷாவாதியைக் கொண்டு வந்து என்னுடைய காலத்திலே எல்லா ப்ரமாணங்களையும் அழித்துப்பொகட்டு லீலையென்கொண்டாடத் திருவுள்ளமாகில் அப்படி செய்தருளா” என்று அமுதுசெய்தருளாமல் கண்வளர்த்தருள, பெருமானும் அந்த ஷுணத்திலே, ‘‘உமக்கு ஸமர்த்தனுயிருப்பானொரு சிஷ்யனை உண்டாக்கித் தந்தோம். அவனுக்கு இன்ன யுக்தியை நீர் சொல்லும். அவன் உமக்குத் தோற்று சிஷ்யனாகிறான்’’ என்று உடையவர்க்கு ஸ்வப்னத்திலே அருளிச்செய்தருள, உடையவரும் திருக்கண்களை விழித்து ‘‘இதொரு ஸ்வப்ன மிருந்தபடியென்!” என்று திருவுள்ளமுகந்து, பெருமான் ஸ்வப்னத்திலே அருளிச்செய்த யுக்தியைத் தம்முடைய திருவுள்ளத்திலே கொண்டு, ‘‘வலிமிக்சீயம் இராமாநுசன் மறைவாதியராம் புலி மிக்கதென்று இப்புலனத்தில் வந்தமை’’ என்கிறபடியே மதித்த விம்ஹம்போலே ப்ரஸன்ன கும்பீரமாய்க் கொண்டு தர்க்க கோஷ்டிக்கு எழுந்தருள, அவ்வளவில் அருளாளப் பெருமான், உடையவர் எழுந்தருளுகிற கும்பீரயத்தையும் ஸ்வரூபத்தையும் கண்டு திடுக்கென்று, ‘‘இவர் நேற்று எழுந்தருள்கிறபோது இங்கு நின்றும் சேர்ப்பிக்கொண்டே எழுந்தருளா நின்றார்; ஆகையாலே இது மாநுஷமன்று’’ என்று நிச்சயித்துக்கொடுக்க எழுந்திருந்து எதிரே சென்று உடையவரீ திருவடிகளிலே விழ, உடையவரும் ‘‘இது வென்? நீ தர்க்கிக்கலாகாதோ?’’ என்ன, அருளாளப்பெருமான் உடையவரைப்பார்த்து, ‘‘தேவர்க்கிப்போது பெரியபெருமான் ப்ரத்யக்ஷமான பின்பு, தேவரீரென்ன

பெரியபெருமானென்ன, பேதுமில்லை என்று அறிந்தேன். இனி அடியேன் தேவரீருடைய ஸன்னிதியிலே வாய்திறந்தொரு வார்த்தை சொல்ல ப்ராப்தியில்லை. ஆகையாலே அடியேனைக் கடுக அங்கீகரித்தருளவேனும்” என்று மிகவும் அநுவர்த்திக்க, உடையவரும் அவ்வளவிலே மிகவும் திருவுள்ளம் உகந்து அவரைத் திருத்தி அங்கீகரித்து விசேஷகடாக்ஷம் பண்ணியருள, அன்று தொடங்கி அருளாளப்பெருமாள் எம்பெருமானார் என்று தம்முடைய திருநாமம் ப்ரஸாதித்தாள். பெரியதொரு மடத்தையும் கொடுத்து, “உமக்குப் போராத ஸாஸ்த்ரங்களில்லை. புறம்புண்டான பற்றுக் களடைய ஸவாஸனமாக விட்டு ஸரிய:பதியைப்பற்றும். உமக்குப்பரக்கச் சொல்லவாதிடில்லை. விசிஷ்டாத்துவைதம் பெருள்; நீரும் உம்முடைய சிஷ்யர்களும் கூடி வ்யாக்யானம் பண்ணிக் கொண்டு ஸுகூமயிரும்” என்று திருவுள்ளம் பற்றியருள, அவரும் க்ருதார்த்தராய், அதுக்குப்பின்பு அருளாளப்பெருமா ளெம்பெருமானாரும் அந்த மடத்திலே சிறிதுநாள் எழுந்தருளியிருந்தார். அனந்தரம் தேசாந்தரத்தில் நின்று இரண்டு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் கோயிலுக்குழுந்தருளி, திருவீதியிலே நின்று அவர்கள் சிலரைப்பார்த்து, எம்பெருமானார் மடமேதென்று கேட்க, அவர்கள், எந்த எம்பெருமானார் மடமென்ன, புதுக்க எழுந்தருளின ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் நெஞ்சுகிந்து “நீங்களிரண்டு சொல்லுவானென்? இந்த தர்யானத்துக்கு இரண்டு எம்பெருமா னாருண்டோ?”என்ன. அவர்கள் “உண்டுகாணும், அருளாளப் பெருமாள் எம்பெருமானாரும் எழுந்தருளியிருக்கிறார். ஆகையாலே சொன்னோம்” என்ன, நாங்கள் அவரை அறியோம். ஸ்ரீபூஷ்ய காரரைக் கேட்டோமென்ன, ஆனால் உடையவர் மடமிது என்று அவர்காட்ட, அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் உடையவர் மடத்திலே சென்று புகுந்தார்கள். இந்த ப்ரஸங்கங்கெல்லாத்தையும் யாத்ருச்சிகமாக அருளாளப்பெருமானெம்பெருமானார் கேட்டு, “ஐயோ! நாம் உடையவரைப் பிரிந்து ஸ்த்துலாந்தரத்திலேயிருக்கையாலே, லோகத்தார் நம்மை எம்பெருமானாருக்கு எதிராகச் சொன்னார்கள். ஆகையாலே நாம் அநர்த்தப்பட்டுவிட்டோம்” என்று மிகவும் வ்யாகுலப்பட்டு அப்போதே தம்முடைய மடத்தையும் இடித்துப் பொகட்டு வந்து உடையவர் திருவடிகளைக் கட்டிக்கொண்டு, “அனாதிகாலம் இவ்வாத்தமா தேவர் திருவடிகளை அகன்று அஹ மென்று அனர்த்தப்பட்டுப் போந்தது போராமல், இப்போதும் அகற்றிவிடத் திருவுள்ளமாய் விட்டதோ?” என்று மிகவும்

க்லேஸிக்க, உடையவர் 'இது என்?' என்ன, அங்கு பிறந்த வுருத்தாந்தங்களை விண்ணப்பம் செய்ய, உடையவரும் அச்சேதிகள் எல்லாத்தையும் கேட்டருளி, "ஆனால் இனி உமக்கு நாம் செய்யவேண்டுமென்?" என்ன, அருளாளப்பெருமான் எம்பெருமானார் அடியேனை இன்று தொடங்கி நிழலுமடிதாழும் பேசலே தேவரீர் திருவடிகளின் கீழே வைத்துக் கொண்டு நித்ய கைக்கரியம் கொண்டருளவேணுமென்று விண்ணப்பம் செய்ய, உடையவரும் ஆனாலும்கே வானுமென்று, அவரைத் தம்முடைய ஸன்னிதியிலே ஒருஷணமும் பிரியாமல் வைத்துக்கொண்டு ஸகலார்த்தங்களையும் ப்ரஸாதித்தருள, அவரும் க்ருதார்த்தராய், தாம் உடைய வரையொழிய வேறொரு தெய்வரயிராதிருந்தவராகையாலே ஸகலவேதார்த்த ஸாரங்களையும் பெண்ணுக்கும் பேதைக்கும் எளியதாகக் கற்று உஜ்ஜீவிக்கத்தக்கதாக "ஞானசாரம்" "ப்ரமேயசாரம்" என்கிற ப்ரபுத்தங்களையுமிட்டருளி அதிலே "சுரணுகதித்த தன்னிறைவன் தானே அரணாகம்" என்றும், "தேனாகமலத்திருமாமகன் கொழுநன் தானே குருவாக்" என்றுமியாதிர்களாலே "ஸச்சிஷ்யனுக்கு ஸதாசார்யனே பரகேவதை; அவன் திருவடிகளே ரக்ஷகம்" என்னுமதும், அவன் தான் புகழுவதுவதாரமென்னுமதும் தோற்ற ஸர்வஜ்ஞரான அருளாளப்பெருமானெம்பெருமானார் அருளிச்செய்தாரென்று நம்முடைய ஜீயார் அருளிச்செய்தருளுவர்.

திருக்கோட்டி ஐந்தாம் பி கோயிலுக்கெழுந்தருளி திருநாள் ஸெவித்து மீண்டு எழுந்தருளுகிறவரை எம்பெருமானார் அருவர்த்தித்து, "அடியோனுக்குத் தஞ்சமாயிருப்பதொரு நல்வார்த்தை அருளிச்செய்ய வேணும்" என்று கேட்க, நம்பியும் ஒருநாழிகைப் போது திருக்கண்டளைச் செம்பளித்துக்கொண்டு நின்று, பின்பு "எங்கவாசார்யர் ஸ்ரீ ஆளவந்தார் அடியோங்களுக்கு ஹிதம் அருளுர்போது அகமர்ஷணஸமயத்திலே திருமுதுகு இருக்கும் படி வல்லார் கடாரம் களிழ்த்தாற்போலே காணும் இருப்பது, அதுவே நமக்குத் தஞ்சமென்று விஸ்வசித்து இரப்பேன், நீரும் மறவாமல் இத்தை நினைத்திரும்" என்று அருளிச்செய்தாரென்று ப்ரஸித்தமேற. நம்பிதான் திருக்கோட்டி ஐந்தாம் தளத்தினாலே படிக்கதவைப் பொகட்டு ஆளவந்தாரை தயானித்துக்கொண்டு யமுனைத்துறைவரென்கிற மந்த்ரத்தை ஸதாநுஸந்தானமாயெழுந்தருளியிருப்பாரென்று அருளிச்செய்வார். உடையவரும்

ஓர் ஊமையைக் கடாஷித்தருளி அவனளவில் தமக்குண்டான கற்பாதிபயத்தாலே அவனைக் கடாஷிக்கக்கடலோமென்று திருவுள்ளம்பற்றி ஏகாந்தத்திலே வைத்துக்கொண்டு ஸம்ஜ்ஞையாலே தம்முடைய திருமேனியை ஊமைக்கு ரக்ஷகமாகக் காட்டியருள, ஆருக்கும் எரித்துடியாத விசேஷகடாஷத்தைக் கூரத்தாழ்வான் கதவுபுரையிலே கண்டு மூர்ச்சித்துத் தெளிந்து, பின்பு “ஐயோ! ஒன்றுமறியாத ஊமைமாய்ப் பிறந்தேனாகில் இப்பேற்றை உடையவர் அடியேனுக்கும் இரங்கியருளுவர், கூரத்தாழ்வானாய்ப் பிறந்து ஸாஸ்த்ரங்களைப் பரக்கக் கற்கையாலே தம்முடைய திவ்யமங்குள விக்ரஹத்தை அடியேனுக்குத் தஞ்சமரக்கக்காட்டித் தந்தருளாமல் ப்ரபத்தியை உபதேசித்து விட்டார், ஆகையாலே எர்பெருமானுருடைய திவ்யமங்குள விக்ரஹமே எனக்குத் தஞ்சமென்கிற நிஷ்டைக்கு அனதிகாரியாய் விட்டேன்” என்று ஆழ்வான் தம்மை வெறுத்துக் கொண்டாரென்று தம்முடையஜீயர் அருளிச்செய்தருளுவர்.

உடையவர் ஆழ்வாரை ஸேவிக்கவேனுமென்று திருநகரிக்கு எழுந்தருளுகிறபோது திருப்புளிங்குடி என்கிற திருப்பதியிலே எழுந்தருளினவாறே அவ்வூர் திருவீதியிலே பத்தெட்டு வயஸ் எரிலே ஒரு பூராஹ்மணப்பெண்ணிருக்க, உடையவர் அவளைப் பார்த்து, “பெண்ணே! திருநகரி எத்தனை தூரம் போகும்” என்று கேட்க, அந்தப்பெண் உடையவரைப்பார்த்து “ஏன் ஐயோ! திருவாய்மொழி ஒதினீரில்லையோ” என்ன, உடையவர் “திருவாய்மொழி ஒதினால் இவ்வூர்க்குத் திருநகரி இத்தனைதூரம் போமென்று அறியும்படி எங்ஙனே?” என்ன, அந்தப்பெண் “‘திருப்புளிங்குடியாய்! வடிவீனையில்லா மலர்மகள் மற்றை நிலமகள் பிடிக்கும் மெல்லடியைக் கொடுவீனையேனும் பிடிக்க நீயொருநாள் கூவுதல் வருதல் செய்யாயோ’ என்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்கையாலே திருநகரிக்கு இவ்வூர் கூப்பிடுதூரமென்று அநிய வேண்டாலோ?” என்று உடையவரைப்பார்த்து விண்ணப்பம் செய்ய, உடையவரும் “இதொரு ஷாக்யார்த்தும் இருந்தபடியென்?” என்று போர வித்துடியாய், அந்தப்பெண்ணளவிலே மிகவும் திருவுள்ளமுகந்து இவளிருக்கிற ஊரிலே நமக்கின்று ஸ்வயம்பாகம் பண்ணுவதாகத்தேடின பூண்டிங் களையும் உடைத்துப் பொகட்டு “பெண்ணே! உன்னுடைய க்ருஹமேது?” என்ன, அவளும் தம்முடைய அகத்தைக்காட்ட,

உடையவரும் அந்த க்ருஷ்ணத்திலே எழுந்தருளி, அந்தப் பெண்ணையும், அவளுடைய மாதாபிதாக்களையும் தனிகைக்குத் திருப்போனகம் சமைக்கும்படி கற்பித்தருளி, தாமும் முதலிகளும் அமுது செய்தருளி, அந்தப் பெண்ணையும் அவளோடு ஸம்பந்த முடையாரையும் அங்கீகரித்து விசேஷகடாஷும் பண்ணியருளி, தாமும் முதலிகளுமாகத் திருநகரிக்கேற எழுந்தருளினார். அன்று தொடக்கி அந்தப்பெண்ணும் தத்ஸம்பந்திகளும் உடையவர் அல்லது மற்றொரு தெய்வம் அறியாமல் இருந்து வாழ்ந்து போனார்கள் என்று பெரியோர்கள் அருளிச்செய் வர்கள். இந்தவருத்தாந்தங்களால், “புரட்சுபுதஜடாந்த்யாஸ்ச பங்குஷோ பத்யாஸ்ததா | ஸதாசார்யேண ஸந்த்ருஷ்டா: ப்ராப்நவந்தி ப்ராபக்யம் ||” என்கிறபடியே ஸாஸ்த்ராந்தி, காரிகளான இவர்களெல்லாம் பரமக்ருபையாலே உஜ்ஜீவித் தார்கள் என்பதை உடையவர் பக்கவிலே காணலாம் என்றபடி.

ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் அமுது செய்தருளாநிற்க, கிடாம்பி யாச்சான் அவருக்குத் தண்ணீரமுது திருப்பவளத்திலே பரி மாறுகிறவர் செவ்வையிலே நின்று பரிமாருமையாலே அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவருடைய திருக்கழுத்துச் சற்றுசாய, அத்தை உடையவர் கண்டருளி ஆச்சாணத் தம்முடைய திருக்கையாலே அறைந்து ‘ஸ்ரீவைஷ்ணவர்க்குப் பாங்காகப் பரிமாறிற்றில்கையே’ என்று கோரிக்க, ஆச்சாணும் உடையவர் திருவடிகளிலே தெண்டலிட்டுப் “பரிமாணம் பிழையாமே அடியேனைப் பணி கொண்ட மணிமாயனன்றே தேவரீர்” என்று விண்ணப்பம் செய்து, ஆச்சாணும் மிகவும் க்ருதார்த்தராஜனென்று நம்முடைய ஜீயர் அருளிச்செய்தருளுவர்.

ஒருநாள் சுரத்தாழ்வான் விஷயமாக உடையவர் சீறியருள, நடுவுநிலைபவர்கள் ஆழ்வானைப்பார்த்து “உம்மை உடையவர் நிக்ரஹித்தாரே, இப்போது நீர் எனை நினைத்திருக்கிறீர்” என்ன ஆழ்வான் அருளிச்செய்தபடி—இவ்வாத்தமா புஷ்யகாரர்க்கே ஸேஷமான பின்பு அவருடைய விநியோகப் ப்ரகாரங்கொண்டு அடியேனுக்குக் கார்யமென் என்றார் என்னுமிவ்ருத்தாந்தம் மரணிக்கமாலையிலே ஆச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்தார்.

கீரிமிகண்டன் வ்யாஜத்தாலே உடையவர் வெள்ளைசாத்தி
மேல் நாட்டுக்கு எழுந்தருளினபோது, பெருமான் பரிகரத்தார்
தங்களை நெருக்கிக்கொண்டு போருகையாலே, விஷமத்துக்காக
“உடையவராலேயன்றே இத்தேசத்துக்குக் கலக்கங்கள் விளைந்
தது, ஆகையாலே உடையவர் திருவடிகளில் ஸம்பந்தமுள்ளவர்
கள் ஒருவரும் கோயிலுக்குள் புகுந்து பெருமானை ஸேவிக்க
வொண்ணாது” என்று திவ்யாஜ்ஞையிட்டுவைத்தார்கள். கூரத்
தாழ்வான் துர்சனத்தை நிர்வஹிக்கைக்காக கீரிமிகண்டனிடத்
திலே புக்கு அவனாலே திருநயனங்களுக்கு உபத்தரவம் வந்து,
மீண்டுகோயிலுக்கெழுந்தருளி, அங்குத்தைச் சேதியை அறியாமல்
பெருமானை ஸேவிக்க எழுந்தருளினவளவிலே, திருவாசல் காக்கிற
வர்களிலே ஒருவன் ஆழ்வானை “உள்ளே புகுராதே” என்று தகைய,
ஒருவன் அவரைத் தகையாதே “கோயிலுக்குள்ளே புகுரும்”
என்ன, அவ்வளவில் ஆழ்வான் திகைத்து நின்று, இங்
குற்றை விசேஷமென்று திருவாசல் காக்கும்
அவர்களைக் கேட்க, அவர்களும்—“எம்பெருமானார் திருவடிகளில்
ஸம்பந்தமுள்ளவர்கள் ஒருவரையும் பெருமானை ஸேவிக்கவிட
வேண்டாம்” என்று திவ்யாஜ்ஞையிட்டுத் தகைத்துக்கிடக்கிறது”
என்ன, “ஆனால் நீங்கள் என்னைப் புகுரச்சொல்லுவானென்?”
என்ன, அவர்கள் “ஆழ்வானே! நிரெல்லாரையும் போலன்றிக்கே
நல்ல குணங்களை உடையராகையாலே புகுரச்சொன்னோம்”
என்ன, ஆழ்வான் அத்தைக்கேட்டு ஜலசந்த்ரனைப் போலே
நடுங்கி, சிவிட்கென்று நாலடிமீண்டு “ஐயோ, ஆத்ம குணங்
கள் உண்டானால் எல்லார்க்கும் ஆசார்யஸம்பந்தத்துக்கு ஹேது
வாமென்று சாஸ்த்ரம் சொல்லிற்று: எனக்குண்டான ஆத்ம
குணங்கள் எம்பெருமானார் திருவடிகளில் ஸம்பந்தத்துக்கை
அறுத்துக்கொள்ளுதற்கு ஹேதுவாய்விட்டதோ!” என்று வ்யா
குலப்பட்டு, தம்மை மிகவும் நொந்துகொண்டு, “எனக்குப்
பேற்றுக்கு எம்பெருமானார் திருவடிகளில் ஸம்பந்தத்தோடு அமை
யும்; தத்ஸம்பந்தத்தையொழிய, பெருமானை ஸேவிக்கவேண்டுவ
தில்லை” என்று மீண்டு ஆழ்வான் திருமாளிகைக்கு எழுந்தருளினார்
என்று நம்முடைய ஜீயர் அருளிச்செய்தருளுவர்.

உடையவர் திருமலைக்கெழுந்தருளி, திருமலைதம்பி ஸ்ரீபாதத்
திலே ஸ்ரீராமாயணத்துக்கு ஸம்பந்தாயார்த்தம் கேட்டு மீண்டு
கோயிலுக்கு எழுந்தருளுகிறபோது நம்பியும் உடையவர் அவதார
ஆ—57

விசேஷமென்று அறிந்து மிகவும் ஆதரித்து, ஆளவந்தாரைப் போலே கண்டு தம்முடைய புத்ராதிகளையும் உடையவர் திருவடிகளிலே ஆச்ரயிப்பித்து, 'தேவரீருக்கு ஏதேனும் ஒன்று ஸமர்ப்பிக்கவேணும்' என்ன, உடையவரும் எம்பாருடைய ஆசார்யப்ரேமத்தைக் கண்டு திருவுள்ளமுகந்து, 'எம்பாரைத் தந்தருளவேணும்' என்ன, நம்பியும் எம்பாரை உடையவர்க்கு உதிகதாரா பூர்வகமாகக் கொடுத்தார். அதுக்குப்பின்பு எம்பார் உடையவரை ஸேவித்துக்கொண்டு திருவரங்கத்துக்கு நாலஞ்சு பயணமெழுந்தருள, நம்பியைப்பிரிந்தது எம்பார்க்குத் திருமேனி ஸோஷிக்க, உடையவர் எம்பாரைப்பார்த்து, "உமக்கு இப்படி ஆவானென்?" என்ன, எம்பாரும் "நம்பியைப்பிரிந்து மிகவும் இளைத்தேன்" என்ன, "ஆனால் நீர் தம்பி ப்ரீபாதத்தேறப் போம்" என்ன, எம்பாரும் முன்பு நாலஞ்சு பயணமும் ஒரு பயணமாக மீண்டு திருமலைக்கெழுந்தருளி நம்பி திருவடிகளிலே தண்டனிட்டு நிற்க, நம்பியும் எம்பாரைப்பார்த்து, "உதிகபூர்வகமாக உம்மை உடையவர்க்குக் கொடுத்துவிட்டோமே; அவரைவிட்டு நீரிக்கு வருவானென்?" என்ன, எம்பாரும் தம்முடைய திருமேனி ஸ்வபாவத்தை விண்ணப்பம்செய்ய, நம்பியும், "விற்றபசவுக்குப் புல்லிடுவாநண்டோ? நீர் உடையவர்க்குத் தானே அடிமை செய்துகொண்டு இரும்" என்று ஒரு போதும் ப்ரஸாதமிடாமல் தள்ளிவிட்டார். எம்பாரும் அங்கு ஆசையற்று நமக்கினி உடையவர் திருவடிகளே தஞ்சமென்று அறுதியிட்டுக் கோயிலுக்கு எழுந்தருளி உடையவரை ஸேவித்துக் கொண்டு மிகவும் ப்ரீதராய வாமுகிற காலத்திலே, ஒருநாள் உடையவரும் முதலிகளும் பெரிய திருவோலங்கமாக எழுந்தருளியிருக்க, முரலிகளெல்லாரும் எம்பாருடைய ஜ்ஞானபுக்தி வைராக்யங்களைச் சொல்லித் தலைதுலுக்கிக்கொண்டாட, எம்பார் தாமும் அது 'ஒக்கும் ஒக்கும்' என்று அவர்களைக் காட்டில் மிகவும் தம்மை ஸலாகித்துக்கொள்ள, உடையவரும் அததைக்கேட்டு எம்பாரைப் பார்த்து, "எல்லாரும் உம்மை ஸலாகித்தால் நீர் நைச்சயருஸந்தானம் பண்ணவேண்டியிராநிற்க. அது செய்யாதே நீர் தாமே உம்மை ஸலாகித்துக்கொள்ளாநின்றீர்; இப்படியிருப்பதொன்று உண்டோ?" என்ன, எம்பாரும் உடையவரைப்பார்த்து "ஐயோ! முதலிகள் அடியேனைக் கொண்டாடில் காளஹஸ்தியிலே கையும் குடமும் கழுத்தும் கப்படமுமாய்க்கொண்டு

எளிவரவுபட்டு நின்ற அந்நிலையைக்கொண்டாடுமத்தனையன்றோ அடியேனுக்குள்ளது. இப்படி ஆனபின்பு 'பீதகவாடைப்பிரானார் பிரமகுருவாகி வந்து' என்கிறபடியே, தேவரீர் இவ்வாத்மாவை எடுக்கைக்காக ஒரு திருவவதாரம் பண்ணிச் செய்தருளின க்ருஷிபரம்பரைகளை அநுஸந்தித்து, நித்ய ஸம்ஸாரிகளிலும் கடை கெட்டுக்கிடந்த அடியேனைக் காலதத்வமுள்ளதனையும், 'எனக்கினி யார் நிகர்நீணிலத்தே', 'நெஞ்சமே நல்லை நல்லை' என்கிறபடியே அடியேனை ஸ்லாகித்துக் கொள்ளுகைக்கு ப்ராப்தியுண்டு. ஆகையாலே அடியோங்கனெல்லாரும் தேவரீராலே இவ்வாத்மாவுக்கு உண்டான நன்மைகளை ஸ்லாகித்து தேவரீரைக்கொண்டாடிற் றுமித்தனையன்றோ" என்று விண்ணப்பம் செய்ய; உடையவரும் "ஸ்ரீகோவிந்தப்பெருமானே! நல்லீர் நல்லீர்" என்று எம்பாரை மிகவும் உகந்தருளினாரென்று பெரியோர்கள் அருளிச்செய்தருளுவார்கள்.

கொங்குநாடு ஷாமமானவாரே ஒரு ப்ராஹ்மணன், ஸ்த்ரீ யும் தானும் கோயிலிலேவந்து இருந்தான். அக்காலத்திலே எம்பெருமானார் ஏழு க்ருஹம் மாத்ருகரம் பண்ணி அமுதுசெய்தருளுவர். திருவீதியிலே எழுந்தருளும்போது அகனங்கநாட்டாழ்வானுடைய வட்டத்தில் முதனிகள் எல்லாரும் தண்டனிடுவார்கள். அந்த ப்ராஹ்மணன் ஸ்த்ரீயும் தானுமாக ஒருமச்சிலே இருக்கையாயிருக்கும். ஒருநாள் உடையவர் மாத்ருகரத்துக்கு அந்த க்ருஹத்துக்கு எழுந்தருளினவாரே அந்தப்பெண் மச்ச நின்று இழிந்து இடைகழியிலே நின்று "ராக்ஷாக்கள் உம்மை தண்டனிடாதின்றார்கள். நீர்மாத்ருகரம் பண்ணாதின்றீர். இதுக்குக் காரணமேது" என்று உடையவரைக்கேட்க "நாம் அவர்களுக்கு நல்வர்த்தை சொன்னோம். ஆகையாலே தண்டனிடுகிறார்கள்" என்று அருளிச்செய்ய, "அந்த நல்வர்த்தை எனக்கு அருளிச் செய்ய வேணும்" என்று தண்டனிட்டாள். உடையவரும் அப்போது அவளுக்கு ஹிதத்தை ப்ரஸாதித்தருளினார். பின்பு அவர்களுடைய தேசம் ஸுபிஷாமாய் அவர்கள் அங்கேறப்பேரக இருக்கிறவளவிலே, உடையவரை லேவித்துப்போகப்பெற்றிலேனென்று அந்தப்பெண் வ்யாகுலப்பட்டுக்கொண்டு இருக்கிறவளவிலே மாத்ருகரத்துக்கு அங்கேற எழுந்தருளினார். அந்தப்பெண் மீளவும், "எங்கள் நாடேறப் போகாதின்றோம், முன்பு அருளிச் செய்த நல்வர்த்தை அடியேன் நெஞ்சிலே படுப்படி அருளிச் செய்து எழுந்தருளவேணும்" என்று மிகவும் அநுவர்த்திக்க,

உடையவரும் அவ்வாத்மாவை மிகவும் க்ருபைபண்ணியருளி, ஹிதத்தை நெஞ்சிலே படுப்படி ப்ரஸாதித்தருளி, எழுந்தருளப் புக்க வாரே, 'இன்னமும் அடியேனுக்கு ஆத்மரக்ஷகமாக ஏதேனுமொன்று ப்ரஸாதித்தருளவேணும்' என்று அவள் விண்ணப்பம் செய்ய, உடையவர் அப்போது சூற்றி எழுந்தருளியிருக்கிற திருவடநிலைகளைப் பெரியபிராட்டியார் என்கிற அத்தப்பெண்ணுக்கு ப்ரஸாதித்து எழுந்தருளினார். அவளும் அன்று தொடங்கி உடையவர் திருவடநிலைகளைத் திருவாராதானம் பண்ணிக்கொண்டு போந்தாளொன்றும் இவ்வுத்தாந்தம் வார்த்தாமாலையிலே ப்ரஸித்தமும். இத்தால் சொல்லிற்றேதென்னில், எம்பெருமானையுங்கூட உபேக்ஷிக்கிற ஸம்ஸாரத்திலே ஆசார்யருசி பரிக்குறவீதமானது ஏதேனுமொன்று தஞ்சமென்று விஸ்வஸித்திருக்கை அரிது. ஆசார்ய விஸ்வாஸம் உண்டானவர்கள் கொங்கில் பெரியபிராட்டியாரைப் போலே இருக்கவேண்டுமென்று சொல்லிற்று. இவ்விடத்திலே பொன்னாச் சிவார்த்துப் பிழைநடக்கொண்டி, ஏகலவ்யன், விக்ரமாதிய்யன் வந்தத்தந்தங்களை ஸ்மரிப்பது.

217. பெரியவாச்சான் பிள்ளை அருளிய கங்குயவ்யாக்ஷ யானாம் ப்ரவேணம்:- ஸ்ரீபாஷ்பாத்தில்— “தத்த்வமஸி” இத்த யாத்வி வாக்யஜந்யஜ்ஞாநமே மோக்ஷஸாதாநமென்றும், கர்ம ஜ்ஞாநஸமுச்சயமே மோக்ஷஸாதாநமென்றும் சொல்லுகிற குத்ருஷ்டிகளை நிரஸிக்கக்காக, கர்மங்குகமாய், வேதந்தாயா நோபாஸநாதியாப்யத்யஸாச்சயமாய், புக்திருபபந்தமான உபாஸநாத்மகஜ்ஞானமே வேதந்தப்ரதிபாத்யமான மோக்ஷஸாதானமென்று இவர் நிர்வசித்து அருளிச்செய்கையாலே இவர் மோக்ஷஸாதானமாக அறுதியிட்ட அர்த்தம் இதுவேயென்று கொண்டு தம்முடைய ருசிபரிக்குறவீதமான அர்த்தத்தையே விஸ்வஸித்திருக்கும் ஸாத்விகர் இத்தையே விஸ்வஸித்திருக்கக் கூடுமென்று பார்த்தருளி, ஆசார்யருசிபரிக்குறவீதமுமாய், தமக்குத் தஞ்சமாகத் தாம் அறுதியிட்டிருக்கும் அர்த்தம் பரபத்தியென்னுமிடத்தை இக்கங்குயருபேண வெளியிட்டருளினார். ஆனால், இப்பரபத்தினையேகொண்டு குத்ருஷ்டி திரஸனம் பண்ணுதொழிலானென்னெனில்: ப்ரஹ்மணன் சண்டாளனுக்கு வேதந்தை உபேத்யஸீத்தாற்போலே தூரஸ்தூரானவர்களுக்குப் பரமரஹஸ்யமான இவ்வர்த்தத்தை வெளியிடவொண்ணாதென்று பார்த்து, அவர்களிழிந்த ஸாஸ்த்ரமுகத்தாலேயே அவர்களை நிரஸித்து, ஸாஸ்த்ரதாத்தப்யமான ஸ்வஸித்தந்தத்தை இம்முகத்தாலே வெளியிடுகிறார்.

ஆக, இப்படி வேதாந்த வித்தியாபுராணம், ஸ்வரூபப்ராப்த முமாய், ஆசார்யருசிபரிக்ருஹித முமாய், ஸரண்யஹ்ருத்யாநு ஸாரியுமாயிருக்கையாலே அதிலும் இதுவே அநுஷ்டேயமென்னுமிடத்தைத் தம்மை விஸ்வஸித்திருக்கும் ஸாத்விகர் இழக்கவொண்ணாதென்று பார்த்து, தாமும் பெரியபெருமானும் அறிந்ததாக அநுஸந்தித்துவிட அமைந்திருக்க, தம்முடைய பரமக்ருபையாலே கருத்யமுக்கேந வெளியிடுகிறார்.

இதுதான் அவதரித்தபடி எங்ஙனையென்னில்: ஒரு திருவுத்தரத்திருநாளிலே, பெருமானும் நாச்சியாருமாகப் புறப்பட்டு ஏறியருளாதிருக்குமளவிலே எம்பெருமானார் எழுந்தருளித் திருவடி தொழாநின்றார். அஸ்யாம் அவஸ்தாயாம் திருவுள்ளத்திலே ஸம்ஸாரபீதி நடையாட, திருவடிகளிலே விழுந்து ஸரணம் புக்கவதுக்குப் பாசுரமிட்டபடி. ‘முதலிலே ஸம்ஸாரபுயபீதராய்க்கொண்டு பெரியநம்பிநீபாதத்தை ஆஸ்ரயித்தபோதே பெரியபெருமாள் திருவடிகளிலே ஸரணம்புக்கிலரோ? “ஸக்ருதேவ” என்றன்றோ ஸரண்ய ஹ்ருத்யமிருப்பது. ஆனபின்பு, ‘தத் தஸ்ய ஸத்ருஸம் பூவேத்’ என்றும், ‘‘உன்னாலல்லால் யாவராலும் ஒன்றும் குறைவேண்டேன்’’ என்றும் ‘‘களைவாய் துன்பம் களையாதொழிவாய் களைகண் மற்றிலேன்’’ என்றும் சொல்லுகிறபடியே உடையவன் உடைமையைச் செய்தபடி செய்கிறான் என்று ஆறியிருக்க ப்ராப்தமாயிருக்கத் திரியட்டும் இப்போது ஸரணம் புகவேண்டுவானென்’ என்னில்: அவ்வளவு ஆறியிருக்கமாட்டாத தம் ப்ராப்யத்வவையாலே ஸரணம் புகுகிறார். இதிறே ஆழ்வார்களுக்கும் ரீதி. அவர்களை அடியொற்றுகிற ஆசார்யர்களுக்கும் அதுவே ரீதியாமத்தனையன்றோ. ஸம்ஸாரபுயமும் ப்ராப்யருசியும் கனக்கக் கனக்க ஒருகால் ஸரணம் புக்காப்போலே ஒன்பதின் கால் ஸரணம் புகுமித்தனையிறே அவர்கள். ஆக, ஸம்ஸார நிவ்ருத்தி பூர்வகமாகக் கைங்கர்யஸித்திக்குப் பெரியபெருமாள் திருவடிகளிலே ஸரணம் புகுகிறார்.

218, ஷே பதினேழாவது துர்ண அவதாரிகை:- “இப்படி பெரியபெருமாள் அருளிச்செய்தாரென்று நாங்கள் விஸ்வஸித்திருக்கும்படியென்?” என்று எம்பகர் கேட்டருள, “எனக்குப் பெரியபெருமாள் தம்முடைய ஸீலாதிசூணங்களை ஹஸ்தாமலகமாகக் காட்டித் தந்தார். அங்கு திருவுள்ளமாகாதது என்

வாயால் புறப்படாதே. அவர் சொல்லுவிக்கச் சொன்ன வார்த்தை யாகையாலே அவர் அருளிச்செய்த வார்த்தையென்று நிர்வளித் திருக்கத் தட்டிவிடே" என்று உடையவர் அருளிச்செய்தார்.

219. ஸ்ரீவைகுண்ட₂ சுத்திய வ்யாசுபாஸனம் ப்ரவேஸம்- ப₄ஷ்யகாரர் தம் திருவுள்ளக்கருத்தில் அறுதியிட்ட அர்த்தம் பனைநிழற்போலே தம்மொருவரளவிலே பசுவளவியாதே, கல்பக தருச்சூயைபோலே பரோபகாரார்த்தமாக உபாயோபேயங்களை அறுஷ்டிப்பான் என்று பரோபதேஸ ப்ரவ்ருத்தராகிருர் ஸ்ரீவைகுண்ட₂சுத்தியத்திலே. பெரிய சுத்தியத்தில், ஸாமாந்ய ப₄குவத்திவிஷயமாக அவரை நோக்கி ஸ்வப்ராந்தத்துறையாக அருளிச்செய்தார். ஸ்ரீரங்க₃ சுத்தியத்தில், ஸௌலப்யத்துக்கு எல்லை நிலமான பெரியபெருமான் விஷயமாக அவரை நோக்கி ஸ்வப்ராந்தத்துறையாக அருளிச்செய்தார். இதில் பரத்வத்துக்கு எல்லை நிலமான ஸ்ரீவைகுண்ட₂நாதன் விஷயமாகப் பிறரைநோக்கிக் கர்த்தவ்யோபதேஸம் பண்ணுகிருர்.

ஸ்ரீபுராஷ்யத்தில், லோகத்தில்—துராசாரம் உபாயமென்பார், தேவதாந்தரோபாஸதம் உபாயம் என்பார், தேவதையை யொழியவே தேவல கர்மம் உபாயமென்பார், தேவலம் ஜ்ஞாநம் உபாயமென்பார். கர்மஜ்ஞாந ஸமுச்சயம் உபாயமென்பாராய்க் கொண்டு வேதாநாக்ஷங்களை விகல்பிக்கிற பூர்விய குத்ருஷ்டிகளை நிரஸிக்கக்கூடாக, "நீங்கள் சொல்லுகிற வாக்யங்களுக்குப் பொருள் நீங்கள் சொல்லுகிறபடியல்ல; யுக்திகளிருந்தபடியாலும், ப்ரமாணந்தரங்கள் இருந்தபடியாலும், கர்மஜ்ஞாநஸஹக்ருதையான ப₄க்தியே உபாயம் என்று சொல்லுகிற இதுவே பொருள்" என்று ஸாதிக்கவேண்டுமையாலே, ப்ரபத்தியும் உள்ளே ஸூசிதமாய்க் கிடக்கச்செய்தேயும், ப₄க்தியிலே நோக்காக உப பாதித்தருளினார். இவ்வளவாலே—துர்ஸஸகையான ப₄க்தியை உபாயமென்று ப₄ரமித்து, "அந்தமதிகள் ப₄யப்படாமெக்காக, இப்படிப்பட்ட ப₄க்திளித்தி₃க்திக்கும் புருஷார்த்தஸித்தி₃க்திக்கும் சரமமான உபாயம் ப்ரபத்தியே என்னுமிடத்தை உபபாதித் தருளினார் பெரிய சுத்தியத்திலே. "ப₄க்திஸாத்ருண்யத்துக்கும் ப்ர பத்தியேவேணும் என்று ப்ரபத்தி லைப₄லம்சொன்ன இவ்வளவாலே ப்ரபத்தி அங்குமாய் ப₄க்திதானே ஸ்வதந்த்ரோபாயமோ" என்னும் அதிஸங்கை பிறவாமைக்காக, ஸுஸகமாய், ஸ்வரூபாநுரூபமாய், இதரநிரபேஷமாய், ஸ்வதந்த்ரமான ப்ரபத்தி உபாயமென்னு

மிடத்தை வெளியிட்டார் ஸ்ரீரங்குகுத்யத்திலே. இனி, இதில்— இப்படி உபாயநிஷ்கர்ஷம் பிறந்தபின்பு, இவ்வுபாய ப்ராப்யமான தேஸுவிஸேஷவைபுலத்தையும், அத்தேஸாதியுபாயம், அநுபூவ்யமான அவ்வஸ்துவைபுலத்தையும், அவ்வஸ்துவைபுலவா நுபூவஜ்ஜிதமான கைங்கர்யத்தையும், ஸ்ரோதாக்களுக்கு ருசி பிறக்கக்காக அருளிச்செய்து, ‘இவ்வர்த்தத்தில் ருசிபிறக்கக்க கடியான பூக்யமுடையார் இப்பேறு பெற்று வாழ்ந்திருக்’ என்று உபாயாம்ஸத்தை ஸங்குசிதமாக அநுவதித்து, உபேயாம்ஸத்தைப் பரக்க அருளிச்செய்து தலைக்கட்டுகிறார்.

220. ஷே நாயனாராச்சான் பிள்ளை அருளிய சது:ஸ்லோகீ வ்யாக்யானம் (முதல் ஸ்லோகம்—முதல் அடி):— “தேவதேவ திவ்ய மஹிஷீர் அகிலஜகந்மாதரர்” [தேவதேவனானதெரு மானுடைய திவ்யமஹிஷியும், எல்லாவலகிற்கும் தாயாயிருப்பவ ளும், (விஸேஷமாக) எனக்குத் தாயாயிருப்பவளாக, குதியற்றவர் களுக்கு குதியாயிருப்பவளுமான ஸ்ரீதேவியை (வேடுரு) குதியற்ற அடியேன் ஸரணமடைகிறேன்] என்று பூஷ்யகாரரும் இவரு டைய (ஆளவந்தாருடைய) திவ்யஸூக்தியை உட்கொண்டு புகுவதஸ்மாஸ்ரயணத்தை ப்ரதானமாக அருளிச்செய்தாரிறே.

221. ஷே “பணிபதி: ஸய்யா” வ்யாக்யானம்:— “ஸேஷ பேராகேய ஸரியா ஸஹாஸீநம்” [ஸ்ரீதேவியுடன் திருவனந்தாழ் வான் மடியில் எழுந்தருளியிருப்பவனை...] என்று பூஷ்யகாரர்.

222. ஷே “வாஹநம் வேதாத்மா” வ்யாக்யானம்:— பூஷ்ய காரரும் “ஸ்ரீவல்லபு” என்று தொடங்கி, “ஸேஷஸேஷாஸந ப்ரமுக நானாவிதானந்த பரிஜந பரிசாரிகா பரிசரிதசரணயுகுள” [ஸேஷன், விஷவக்ஸேனா முதலான பலவிதமான கணக்கற்ற தாஸதாஸிகளால் கிஞ்சிக்கரிக்கப்பெற்ற திருவடியிணைகளை உடையவனே!] என்று அநுஸந்தித்தருளினாரிறே.

223. ஷே “ஜகந்மோஹிநீ” வ்யாக்யானம்:— ‘இவ்வர்த்த த்ரயத்தையும் பூஷ்யகாரர் “புகுவதஸ்வருபதிரோதானகரீம் விபரிதஜ்ஞாந ஜநநீம் ஸ்வவிஷயாயாஸச பேராக்யபுகுத்தேர் ஜநநீம்” [புகுவதஸ்வருபத்தை மறைப்பதும், விபரிதஜ்ஞாநத்தை உண்டாக்குவதும், தன் விஷயமாக பேராக்ய புகுத்தியை விளைப் பதுமான ப்ரக்ருதியிலிருந்து என்னைத் தாண்டிவிடப்பாயாக] என்று அருளிச்செய்தாரிறே.

224. ஷெ 2 வது ஸ்லோகம் “ப்ரபந்த்” வ்யாக்யானம்:—
இத்தை அடியொற்றியிறே பூஷ்யகாரகம் “ப்ரபந்த்யே” [ஸரண
மடைகிறேன்] என்று பற்றிற்று.

225. ஷெ 4 வது ஸ்லோகம் முதல் அடி வ்யாக்யானம்:—
“அகிலஜ்ஞேயப்ரத்யநிகல்யாணைகதாத” [தாழ்வு அனைத்
துக்கும் எதிர்த்தட்டாகவும், மங்குளங்களுக்கு ஒரே இருப்பிட
மாகவுமிருக்கும் ஸ்வரூபத்தையுடையவன்] என்று உபாயனிக்ஷ
விஸிஷ்டவஸ்துவை அநுபூவித்தருளிஞாரிறே பூஷ்யகாரர்.

226. ஷெ சுடைசியிலுள்ள விசாரம்:— “புகுவந்நாராயணாபி
மதாநுரூபஸ்வரூபரூப” [புகுவானுநாராயணனுக்கு இஷ்டமாக
வும், தகுத்தாகவுமுள்ள ஸ்வரூபம், ரூபம், (ரூப) குணம்,
விபூதி, ஐஸ்வர்யம், ஸீலம் முதலான எல்லையற்ற மேன்மையை
யுடையவையும், கணக்கற்றவைபுமான கல்யாணகுணாகுணங்கள்
ஆகிய இவற்றை உடையவனும்] என்று புகுவதஸ்வரூபாநுரூபத்
வத்தை பூஷ்யகாரகம் ப்ரத்யமத்திலே ஸாதித்தருளிஞாரிறே.

227. ஸ்ருதப்ரகாஸிகாகாரரான ஸுதூர்ஸாபுட்டர் அருளிய
வேதூர்த்துஸங்க்ரஹ வ்யாக்யானமான தாத்பர்யதீபிகை:—

‘[ந்ரபூஷ்யக்ருதுபந்தஸ்த: ய: ஸ்ரீஸைலபதே: புர: |
வேதூர்த்துஸங்க்ரஹஸ்யாஸ்ய குவே தாத்பர்யதீபிகாம்” ||

[திருமலைப்பனான திருவேங்கடமுடையான் திருமுன்பே ஸ்ரீ பூஷ
யகாரராலே உபந்த்யாஸமாகச் செய்யப்பெற்ற வேதூர்த்து
ஸங்க்ரஹத்திற்குத் தாத்பர்யதீபிகை என்னும் வ்யாக்யானத்
தைச் செய்கிறேன்.]

228. ஸுதூர்ஸாபுட்டர் ஸரணாகதீக்யத்யம் 4-வது
தூர்ஸைக்கு அருளிய வ்யாக்யானம்:— “ஸ்வஸம்பந்தி
ஸம்பந்திநிஸ்தரணமபி ஸர்வஸப்தூபிப்ரேதம்” [‘ஸர்வம்
ஸம்பதஸ்யதே’ என்று பிராட்டி அருளுகையாலே எம்பெருமானு
ரோடு பரம்பரைய ஸம்பந்தமுடையவர்களுக்கும் பேறு உண்டு
என்று உணர்த்தப்படுகிறது.]

229. ரஹஸ்யவிவேகம். பூஷ்யகாரகம் — ஸ்ரீவைகுண்ட₂ க₃த்யத்திலே “ஸேஷஸேஷாஸநாதி₃ ஸர்வம் பரிஜநம் ப₄க₃வதஸ் தத்தத₃வஸ்தே₂ாசிதபரிசர்யாயாமாஜ்ஞாபயந்த்யா” என்று ப₄க₃வத்கைங்கர்யரூப பரமபுருஷார்த்த₃ம் இவள் நியோக₃த்தின் படி நடத்தவேணுமென்று அருளிச்செய்தார்.

230. ரஹஸ்யவிவேகம். பூஷ்யகாரகம் பூஷ்யத்திலே ப₄க்தியை “ஸ்வாஜ்ஞாதிவ்ருத்திவ்யவஸாய நிவ்ருத்தி மாத் ரேண” இத்யாதி₃யாலே அதி₄காரி விஸேஷணமாக அருளிச் செய்தார்.

231 ரஹஸ்யவிவேகம். ஸ்வரக்ஷணே ஸ்வாந்வயநிவ்ருத்தி யைச் சொல்லுகிற நமஸ்ஸிலே ஸ்வரக்ஷணார்த்த₂மான ஸாத்தியோபாயத்தை ஆர்த்த₂மாகச் சொல்லுகை அஸங்க₃தம். அகிஞ்சன னான அதி₄காரிக்கு ப₄ரந்யாஸத்தையொழிய வேறென்றபேஷையிலலாத எதி₃தே₄பாயத்தை “மாமேகம்” என்று காட்டி, அவனுடைய வஸீகரணார்த்த₂மான ஸாத்தியோபாயத்தை “ஸரணம் வ்ரஜ” என்று விதி₄க்கையாலே காட்டுகிறதென்கையும், ஏக ஸப்₃த₃ஸ்வாரஸ்யவிருத்த₃த₄ம். பூஷ்யகாரகம் பதினெட்டுபர்யாயம் திருக்கோட்டியூர் நம்பி பக்கவிலே எழுந்தருளி மாஸோபவாஸம் பண்ணி குழரவுகொண்டு பெற்ற அர்த்த₃த்துக்கு விருத்த₃த₄ மாகையாலே ஸம்ப்ரத₃ய விருத்த₃த₄ம். “ஸரணம் வ்ரஜ” என்று சோதிதத்வத்தால் வருகிற அதினுடைய உபாயத்வம் ஏக ஸப்₃த₃த்தாலே அபோதி₃தம். “என்னுணர்வினுள்ளேயிருத்தி னேன்—அதுவும் அவனதின்னருளே” என்கிறவிடத்தில்—இருத் துகையும், ‘இசைவித்தென்கை’ என்கிற இசைவுமே அவனுடைய அருளின் கார்யமாகையாலே, அவ்வருளுக்கு அப்ரத₄ந மாகவும் காரணமன்றிறே. பூஷ்யகாரர் திருவாய்மொழியைக் கொண்டு ஸூத்ரவாக்யங்களொருங்கவிடுவரே. அப்படிப்பட்டவர் “ஆறெனக்கு நிற்பாதமே” “கழல்களவையே சரணாக்”, “நாகணைமிசைநம்பிரான் சரணே சரண்”, “அடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தேனே” என்கிற இத்யாதி₃ ஆழ்வார் பாசுரத்துக்கு விருத்₃த₄மாக ப்ரபத்தியை அப்ரத₄நவஸீகரணோபாயமாகவும் திருவுள்ளம் பற்றுகிறே. அப்படிப்பட்டவர் வஸீகரணோபாயமென்றால் ஆ—58

அதுக்குக் கருத்து - குத்யுஷ்டிகளுக்கு ரஹஸ்யோபாயத்தை வெளியிடவொண்ணாமையிறே. உபாஸநாத்மகஜ்ஞாநத்தை பூஷ்யத்திலே அருளிச்செய்ததுக்குக் கருத்து அதுவே கத்ய வ்யாக்யாநத்திலே ஆச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்தார். பூஷ்யகாரர்தாம் ஸ்விகாரத்தில் அநுபரயத்வமாகிற ஏகஸப்தகாத்பர்யத்தை அருமைப்பட்டிறே பெற்றது. ஆகையால் அதுவேயிறே இவர்க்குத் திருவுள்ளம். அப்படிப்பட்ட எம்பெருமானார் திருவுள்ளத்துக்கு விருத்யமாக ஏகஸப்தகாத்பர்யகல்பநம் அத்யந்த ஸாஹஸகார்யமாத்தனை.

282 ரஹஸ்யவிவேகம். “தஸ்ய ச வஸீகரணம் தச்சுரண நுதிரேவ” என்று ஸ்ரீபூஷ்யகாரர் அருளிச்செய்தது; அவ்விடத்தில் ஸ்ருதப்ரகாரணிகையில் “நதும் ஸர்வஸ்மாந் பரஸ்ய அநீஸ்வரேண ஸர்வஸரிண வஸீகர்த்தம் ஸத்யாத்வம், ஸக்யாச்சே[த்ரே]த் தத்ப்ரகாரோபி க்வசித் ஸந்யேத. ந ச ஸந்யதே, யச்சேத் வாக்மநஸீப்ராஜ்ய” இத்தபாதேன அநுபலப்தேத; இத்த்யத்ராஹ (தஸ்யசேதி) ‘யச்சேத் த்வாக்மநஸீ’ இத்தபாதேன தஸ்ய வஸீகார யத்வ ஸ்வணம் துர்ஸயிஷ்யதே. (இத்யுக்த்வா வஸீகரணப்ரகாரய ரதிபாதுகே ‘தத்யாச்சேத் ஸந்த ஆத்மநி’ இதீஸ்ருதிஸ்யாக்யாநே) தத்யாச்சேத் ஸந்த ஆத்மநி—ஸந்தே ஸ்வத ஊர்மிஷ்டிக ப்ரதிபுடே | மஹத ஆத்மநோ ஜீவஸ்ய நியமநம் நாம—தச்சே ஷதாப்ரதிபத்தி; ஸைவ தஸ்யாபி வஸீகரணம் பூவதி” என்று பட்டராலே அதிகாரி விஸேஷணமான ஸேஷத்வஜ்ஞாநகார்யமாக வ்யாக்யாதமாய்த்திறே.

283. ரஹஸ்யவிவேகம். விஷ்வக்ஸேந மந்த்ரத்திலே—“விஸ்வஸ்ருஜே” என்று இவருக்கு ஸ்ரஷ்ட்ருத்வம் கண்டேதாதம். “ஸங்கல்பமாத்ராவக்ஷுர்த ஜகஜ்ஜநம் ஸ்தித்தித்வம் ஸாதீநே ஸ்ரீமதி விஷ்வக்ஸேந ந்யஸ்தஸமஸ்தாத்மைஸ்வரீயம்” என்று ஸ்ரீவைகுண்டகத்யத்திலே பூஷ்யகாரர் அருளிச்செய்தார்.

284. ரஹஸ்யவிவேகம். ஸ்ரீபூஷ்யத்திலே பலவிடங்களிலும் ‘த்யாஹி நாம ஸ்வார்த்தநிரபேக்ஷா பரது:க்ஷாஸஹிஷ்ணுதா” என்று பூஷ்யகாரர் அருளிச்செய்தார்.

285. ஸ்ரீவேத்யாந்ததேஸிவர் அருளிய குருபரம்பராஸாரம். பெரியநம்பி வைபவம் ஐ. நி. 28 காண்க.

286. ஸ்ரீவேதாரந்ததேசிகர் அருளிய குருபரம்பரா ஸாரம் — எம்பெருமானார் — திருக்கோட்டியூர் நம்பி ஸ்ரீபாதத்திலே ஹஸ்யார்த்தங்களை ஸிஷித்தார். திருமாயாண்டான் ஸ்ரீபாதத்திலே திருவாய்மொழி கேட்டார். ஆளவந்தாராழ்வார் ஸ்ரீபாதத்திலே திருவாய்மொழியும் ஓதி, ஸ்தோத்ராக்ஷரம் அருளிச்செய்யும் நல்வார்த்தைகளும் கேட்டருளினார். திருமலைநம்பி ஸ்ரீபாதத்திலே ஸ்ரீமத்யோகாயணம் கேட்டருளினார். இவர் அருளிச்செய்த ப்ரபந்தங்கள் ஸ்ரீபாஷ்யம், தீபம், ஸாரம், வேதார்த்தஸங்க்ரஹம், ஸ்ரீகீத்யாஷ்யம், சிறியகூத்யம், பெரியகூத்யம், ஸ்ரீவைகுண்டகூத்யம், நித்யம் ஆக ஒன்பது. இவர் ஸ்ரீபாதத்தில் ஆஸ்ரயித்த முதலிகளைத் தந்தாம் ஸம்பந்த்யாப்படிகளிலே அறிந்து கொள்வது.

287. ஷெ குருபரம்பராஸாரம் — இறுதியிலுள்ள பாடல்கள் என்னுயிர்த்தந்தது அளித்தவரைச் சரணம் புக்கு யானடைவே அவர்குருக்கள் நிரை வணங்கி பின்னகுளால் பெரும்பூதார் வந்த வள்ளல் பெரியநம்பி ஆளவந்தார் மணக்கால் நம்பி நன்னெறியை அவர்க்குரைத்த உய்யக் கொண்டார் நாதமுனி சடகோபன் சேனை நாதன் இன்னமுதத் திருமகளென் றிவரை முன்னிட்(6) எம்பெருமான் திருவடிகள் அடைகின்றேனே

ஆரண நூல்வழிச் செவ்வை அழித்திடு மைதுகர்க்கோர் வாரண மாயவர் வாதக் கதலிகள் மாய்த்தபிரான் ஏரணி கீர்த்தி இராமா னுசமுனி இன்னுரைசேர் சீரணி சிந்தையி னேம்சிந்தி யோமினித் தீவினையே.

288. வேதாரந்த தேசிகர் அருளிய ரஹஸ்ய த்ரய ஸாரம் சாஸ்த்ரியநியமநாதிக்காரம். எம்பெருமானார் திருநாட்டுக்கு எழுந்தருளுகிறபோது ஸ்ரீபாதத்திலே ஸேவித்திருந்த முதலிகளுடைய ஆர்த்தியைக் கண்டருளி இவர்களை அழைத்தருளி “என்னுடைய வியோகத்தில் தேஹத்யாகம் பண்ணினுண்டாகில் ஆளவந்தார்ஸ்ரீபாதமே — என்தோடு அவர்களுக்கு ஸம்பந்த்யுமில்லை” என்றருளிச்செய்ய, இவர்களும் இத்தைக் கேட்டு மிகவும் ஸோகார்த்தராய் “இனி எங்களுக்குச் செய்ய அடுப்பது எது?” என்று விண்ணப்பம் செய்ய, இவர்

அருளிச்செய்தருளின வார்த்தை — “ஒருவன் ப்ரபந்நானால் அவனுடைய ஆத்மயாத்ரை ப₄ந₃வத்₃ந₄நயாகையாலே அதில் அவனுக்கு அந்வயமிடலை; உண்டென்றிருந்தானாகில் ஆத்மஸமாப்பணம் பொய்யாயித்தனை; தேஹயாத்ரை கர்மாதீ நையாகையாலே அதுக்குக் கரையவேண்டா; கரைந்தானாகில் நாஸ்திகனாமித்தனை; ஆகையால் உபாயயாத்ரையையுங் கொண்டு இவனுக்குக் கர்யமிடலை. ஆனால் மநோ வாக் கர்யங்களாகிற த்ரிவித₄கரணங்கனையுங் கொண்டு வேண்டிற்றுச் செய்து திரிய வமையுமோ? என்னில், அது இவனுக்கு ஸ்வரூபமன்று; உபாயாச்சத்தில் அந்வயமில்லாவிட்டாலும், ப்ரஃப்யமான கைங்கர்யத்திலே இவற்றை அந்வயிப்பிக்கும்த்தனை. அதில் இவனுக்கு இங்கிருந்த நாள் பண்ணலாம் கைங்கர்யம் அஞ்ச உண்டு; அவையாவன — (1) யோக்யத்தை வாசித்து ப்ரவர்த்திப்பித்தல் (2) அதுக்கு யோக்யதையில்லையாகில் அருளிச்செயலைக்கேட்டு ப்ரவர்த்திப்பித்தல் (3) அதுக்கு யோக்யதையில்லையாகில் உகந்தருளின திவ்யதேசங்களுக்கு அமுதுபடி சாத்துப்படி திருவிளக்குத் திருமலைகளையுண்டாக்குதல். (4) அதுக்கு யோக்யதையில்லையாகில் த்யாயத்தினுடைய அர்த்தாபிஸந்தானம் பண்ணுதல். (5) அதுக்கு யோக்யதையில்லையாகில் என்னுடையவன் என்று அபிமானிப்பானொரு ஸ்ரீவைஷ்ணவனுடைய அபிமானத்திலே ஒதுங்கி வர்த்தித்தல் செய்யலாம். இப்படி வர்த்திக்கும் அதிகாரிக்கு முன்னடி பார்த்து வர்த்திக்க வேண்டுவன மூன்று விஷயமுண்டு. அவையாவன :— (1) அநுகூலரென்றும் (2) ப்ரதிகூலரென்றும் (3) அநுபாயரென்றும். அநுகூலராவார் — ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள்; ப்ரதிகூலராவார் — ப₄ந₃வத்₃ந₄விட்டுக்கள்; அநுபாயராவார்—இவ்விரண்டுமில்லாத ஸம்ஸாரிகள். இதில் அநுகூலரைக் கண்டால் சந்த்ர குஸுமாதிகள் போலவும், நிலவு தென்றல் போலவும், அபிமத விஷயங்கள் போலவும் உகந்து வர்த்திப்பான். ப்ரதிகூலரைக் கண்டால் ஸரீரபாதிக்காக் கண்டாற் போலே வெருவி வர்த்திப்பான். அநுபாயரைக் கண்டால் கர்ஷ்டலோஷ்டாதிக்காக் கண்டாற்போலே த்ருணவத்கரித்து வர்த்திப்பான். இவர்கள் அநுகூலிப்பார்களாகில் இவர்களுக்கு ஜ்ஞாநத்தை உண்டாக்கவுந். இவர்கள் அநுகூலியார்களாகில் ‘ஐயோ’ என்று இவர்கள் பக்கவிலே க்ருபைபண்ணியிருக்கவும்

அடுக்கும். இப்படிச் செய்யவொட்டாதொழிகிறது அர்த்தகாமங்களில் ப்ரரவண்யம். அர்த்தகாமங்களடியாக ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை அநாத்ரித்திருக்குமாகில் ஸார்வபௌமனாயிருப்பானொரு ராஜா வினுடைய புத்ரனை ராஜஸந்திதியிலே பரிபுஷித்தால் ராஜா வெறுக்குமாபோலே எம்பெருமான் திருவுள்ளம் சீறும். அர்த்தகாமங்களடியாக ப்ரதிகூலரை ஆதரித்திருக்குமாகில், ராஜா ஸார்வபௌமனாயிருக்க ராஜமஹிஷி கூடூத்ரஜந்ருக்கள் பக்கவிலே மடிப்பிச்சை புக்கால் ராஜாவுக்கு அவத்யமாய் அத்தாலே அவனை அவன் வெறுக்குமாபோலே எம்பெருமான் திருவுள்ளம் வெறுத்திருக்கும். அர்த்தகாமங்களடியாக அநுபாயரை ஆதரிக்குமாகில் ரத்நத்துக்கும் பாஷாணத்துக்கும் வாசியறியாதாப்போலே இவனுக்குப் பிறந்த ஜ்ஞாநம் காச்யகரமாயிற்றில்லை (யாகாதே) யென்று அவனளவிலே எம்பெருமான் அநாத்ரித்திருக்கும்”.

239. ஷெ நிர்யாணாதிகாரம். ஆழ்வான் அந்திமத்யஸையிலே விடாயிலே நாக்கொட்டி எம்பெருமானார் திருவடிகளைப் பிடிக்க, இவர் அப்போது ஆழ்வான் செவியிலே த்வயத்தை அருளிச் செய்ய, “இப்பேறு நமக்கு வருகை அரிது, நாமென் செய்யக் கடவோம்?” என்று அப்போது ஸேவித்திருந்த முதலிகள் கலங்க, இவர்களபிப்ராயத்தைத் திருவுள்ளம் பற்றி “ஆழ்வான் ப்ரக்ருதியறியீர்களோ? இவ்வவஸ்தையில் இவருக்கு இது கர்ப் பூர்த்தையும் கண்டூஸர்க்கரையையும் இட்டமாத்ரமன்றோ? நாமிது உபரயத்துக்குப் பரி க ர ம ா க ஷ் செய்தோமல்லோம்” என்று அருளிச்செய்ய, முதலிகள் தெளிந்து நிர்ப்பரராணர்கள்.

240. ஷெ அர்த்தபஞ்சகாதிதிகாரம். இப்படி அநிஷ்ட பரம்பரைக்கு மூலங்களான ஆஜ்ஞாதிலங்குனங்களாலே வந்த புகழ்வந்திக்ரஹ விசேஷமாகிற ப்ரத்யாந விரோதிக்குச்செய்யும் பரிஹாரத்தை, “தஸ்ய ச வஸீகரணம் துச்சுரணாகுதிரேவ” [ஸ்ரீபுஷ்யம் 1-4-1] [நமக்கு அருள்புரியும்படி அவ்வெம்பெருமானை வசப்படுத்தும் ஸாத்யநம் அவனை ஸரணமடைவதேயாகும்] என்று கடவல்லியில் வஸீகாச்ய பரம்பரையை வகுத்த இடத்திலே ஸ்ரீபுஷ்யகாரர் அருளிச்செய்தார்.

241. ஷெ அபராதபரிஹாராதிகாரம். இப்படி இவனுக்குப் பரிஹரணீயங்களானவற்றில் ராஜதூர்ப்ராத்யம்போலே புகழ்வதா

பசாரம் ப்ரத₄நம் என்னுமிடத்தை, "ஏவம் முக்திபுலாநியமஸ்தத₃ வஸ்து₄வத₄ருதேஸ்தத₃வஸ்து₄வத₄ருதே:" [ப்ரஹ்மஸூத்ரம் 3-4-51] என்ற ஸூத்ரத்திலே ப₄ஷ்யகாரர் அருளிச்செய்தார்.

242. ஷெ ஸித்₃தே₄பாயஸோத₄நாதி₄காரம். "..... என்று சிலர் ஸித்₃தே₄பாய முக₂த்தாலே ஸாத₄யோபாயஸீரத்தை அழிக் கப்பார்ப்பார்கள். இவர்களை விலக்கும்படி—பரமர்ஷி₃களும், ப₄ஷ்யகாராதி₃களும் வில்லாஸபூர்வப்ரார்த்த₂நாத்மநிஷேபாதி₃களைத் தாங்களும் அநுஷ்டி₂த்து. இதுக்கு ஸாஸ்த்ரங்களையும் மூதஸிப் பித்துக்கொண்டு, உபதே₃ஸ பரம்பரையுந் நடத்திப்போருகையாலே ஸேஷத்வாதி₃ ஸம்ப₃ந்த₄ம் நித்யமேயாகிலுந், கர்மவான்களான ஜீவர்கள் விஷயத்தில் ஈஸ்வரன் ஒருஸாத₄யோபாய விலேஷத்தை முன்னிட்டல்லது ரஷியான் என்று ஸாஸ்த்ரநிஷ்ட₂ருக்குப் பரிக்₃ர ஹிக்கவேணும்.

243. ஷெ ஸித்₃தே₄பாயஸோத₄நாதி₄காரம். ஸ்ரீப₄ஷ்யகாரரும் ஸ்ரீவைகுண்ட₂க₃த்யத்தில் "ஸேஷஸேஷாஸநாதி₃கம் ஸர்வம் பரி ஜநம்ப₃ந₃வதஸ்தத்த₃வஸ்தே₂சிதமரிசர்யாயாம் ஆஜ்ஞாபயந்த்யா" என்று ப₄க₃வத்தைக்கர்யருப புருஷார்த்த₂ம் இவன் நியோக₃த்தின்படியே நடத்தவேணும் என்று அருளிச்செய்தார்.

244. ஷெ ஸித்₃தே₄பாயஸோத₄நாதி₄காரம். "எம்பெருமானைச் சொன்னவிடத்திலே பிராட்டியையும் சொல்லிற்றும்" என்று தொடங்கி உடையவர் அருளிச்செய்த வார்த்தையை ஆச்சான் பக்கவிலே கேட்டு நஞ்ஜீயர் ஸங்க்ரஹித்தார்.

245. ஷெ ஸித்₃தே₄பாயஸோத₄நாதி₄காரம். ப₄ஷ்யகாரரும் இவ்வுபாயநிஷ்டை₂யைச் சிறிய-க₃த்யத்திலும், பெரிய க₃த்யத்திலும் அருளிச்செய்து. ஸ்ரீவைகுண்ட₂க₃த்யத்திலும் இந்நிஷ்டை₂யைச் சுருக்கிக்காட்டி, இருந்ததான் ப்ராப்யருசி குறையாதே வளர்ந்துபோரும்படிக்கு ஈடான அநுஸந்த₄ானவிலேஷத்தை "ததஸ்ச ப்ரத்யஹம் ஆத்மோஜ்ஜீவநாய ஏவமநுஸ்மரேத்" என்று தொடங்கி அருளிச்செய்தார். இப்ரபந்நனுக்கு, "புசித் தும் போக்கினேன் போது" என்கிற அந்நயப்ரயோஜனமான ப்ருஜாஸிலேஷத்தை "அத₂ பரமைநாந்திநோ ப₄க₃வத₃ராத₄ந்

ப்ரயோகம் வசுஷ்யே | புகுவத்தைங்கர்யைகரதி: பரமைகாந்தி
பூத்வா” என்று தொடங்கி நித்யத்திலே “அத்யர்த்து ப்ரிய
விஸத, விஸத, தம ப்ரத்யக்ஷரூபாநுத்தியானேந த்யாயந்
ஆஸீத” என்றும் அருளிச்செய்தார்.

246. ஷெ ஸாத்யோபாயஸோதாநாதிகாரம். இப்படி அந்நய
ப்ரயோஜநநிரந்தர புகுவததுஸந்தாநபரீவாஹமான கைங்கர்யத்
திலே புகுவச்சாஸந்த்ரோக்தமுமாய், வ்யாஸ துக்ஷாதிமஹர்ஷி
மதங்கனோடும் ஸங்க்யதமாய். “மறந்திகழும்” என்கிற பாட்டி.
லும், “இருமுப்பொழுதேத்தி” என்ற பாசுரத்துக்கு விவக்ஷிதமாக
ஆசார்யர்கள் வ்யாக்யாநம் பண்ணின காலவிபூக்யத்தை,

“அபிகுச்சந்த ஹரிம் ப்ராத: பஸ்சாத் த்ரவ்யாணி சார்ஜயந் |
அர்ச்சயம்ஸச ததோ தேவம் ததோ மந்த்ராத் ஜபந்நபி ||
த்யாயந்நபி பரம் தேவம் காலேஷுல்கதேஷு பஞ்சஸு |
வர்த்தமான: ஸத்யா சைவம் பாஞ்சகாலிக வர்த்தமா ||
ஸ்வாஜிதை: கந்தபுஷ்பாத்தயை: ஸபை: ஸத்த்யநுருபத: |
ஆராத்யந் ஹரிம் புக்த்யா கமயிஷ்யாமி வரஸரந் ||”

[காலையில் எம்பெருமானை அணுகி (இது அபிகுமநம்), பிறகு
அவனது திருவாராதானத்திற்கு உறுப்பான திரவியங்களை
ஸம்பாதித்து (இது உபாதாநம்), அதற்குப் பின்
எம்பெருமானுக்குத் திருவாராதானம் செய்து (இது இஜ்யை),
அதற்குப் பின் மந்திரங்களை ஜபித்து (இது ஸ்வாத்யாயம்),
(இரவு துயில்கொள்ளுமுன்) பரமபுருஷனை தியானித்து (இது
யோகம்), இப்படி ஐவகையான காலங்களில் பஞ்சகால
பராயணராய் எப்போதும் வாழ்ந்து, தன்னால் இயன்றவரையில்
ஸம்பாதிக்கப்பட்ட மங்குளமான சந்தானம் புஷ்பம் முதலான
வற்றால் புக்தியோடு எம்பெருமானை தினந்தோறும் ஆரதித்துக்
கொண்டு நாள்களைக் கழிப்பேனாக] என்று பூஷ்யகாரர் அருளிச்
செய்யக்கேட்டு வங்கிபுரத்து நம்பி நித்யத்திலே ஸங்க்யரஹித்தார்.

247. ஷெ ப்ரபூவவ்யவஸ்துர்திகாரம் “ஸர்வதூர்மாந் பரித்
யஜ்ய” என்கிறவிடத்தில் ப்ரதமயோஜநையில் புகுத்திவிடே
ரூபமான ஸாத்விகத்யாக்யம் சொல்லுகிறது என்று பூஷ்ப
காரர் அருளிச்செய்தார்.

248. ஷே ப்ரபுஷ்வரகாதிதிகாரம். ஸ்ரீபுஷ்யகாரர் அக்ருத்ய கரணக்ருத்யாகரணங்களோடே புகுவத்பசாராதிதிகளைச் சேர எடுத்தது கோபுலீவர்த்தந்யாயத்தாலே புகுவத்பசாராதிதிகள் தீவ்ரங்கள் என்கைக்காக. எல்லாம் புகுவத்பசாரங்களாயிருக்க, முகபேதங்களை விசைத்து, சிலவற்றை இங்கு புகுவதா பசாரங்கள் என்கிறது. “யாவை சில அபசாரங்களைப் புறம்பே செய்கிறான், அப்படிப்பட்டவை தம்மையே புகுவத்புகுவத விஷயங்களிலே செய்தால், விஷயஸ்வபாவத்தாலே ராஜதிரோ ஹாதிதிகளோடே மிகவும் துண்டுவேறுதக்களாம்” என்று விஸேஷோபாத்நிதிக்ரு அபிபிராயம்.

249. ஷே மூலமந்த்ராதிகாரம். ஸேஷத்வமாவது — தனக்கு ஒருபகாரத்தை ப்ரதானமாகப் பற்றலன்றிக்கே, பரோபகாரா ற்ஹமாகை. இத்தை — “பரகூதாதிஸயாதானேச்சயா உபாதேய த்வமேவ யஸ்ய ஸ்வரூபம் ஸ ஸேஷ; பர: ஸேஷ” என்று ஸ்ரீபுஷ்யகாரர் அருளிச்செய்தார்.

250. ஷே மூலமந்த்ராதிகாரம். ஆனாலும், புவாந்த்ரபுவா பகைத்தில், ஸர்வநிஷ்டநிவ்ருத்திதானே இஷ்டப்ராப்தியா யிருக்க, தனித்துச் சொன்னால் புநருக்தி வாராதோ? “அவித்யாநிவ்ருத்திரேவ ஹி மோக்ஷ:” [அவித்யையாகிற கர்மம் நீங்குதலையன்றோ மோக்ஷம்] என்று ஸ்ரீபுஷ்யகாரரும் அருளிச் திலரோ? என்னில்: “ஏகமேவஸ்வரூபேண பரேண ச நிருபிதம் | இஷ்டப்ராப்திரநிஷ்டஸ்ய நிவ்ருத்திச்சேதி கீர்த்தயதே ||” — ஒன்று தன்னையே ஸ்வரூபத்தாலும், ப்ரதியோகியாலும் நிருபித்து ப்ரயோஜந விஸேஷாபிஸந்தியாலே பிரியச் சொல்லக் கடவ தாயிருக்கும்.

251. ஷே த்வயாதிகாரம். ஸ்ரீபுஷ்யகாரரும் “புகுவத் நாராயண” என்கிற நேரிலே “புகுவதம் ஸ்ரியம்” என்று அருளிச்செய்தார்.

252. ஷே ச்ரமஸ்லோகாதிகாரம். ஹவிநிவேதநத்திலும் ஸ்ரீபுஷ்யகாரர் “ஸாஸ்த்ரவிருத்தாநி ஸம்ப்ருத்ய” என்று அருளிச்செய்தார்.

253. ஷே சரமஸ்லோகாதி₄காரம். “தேவாந் குஷீந் பித்ருந் ப₄க₃வதூதமகாந் த₄யாத்வா ஸந்தர்ப்ய” [தேவர்க்கையும், ரிஷிக்கையும், பித்ருக்க்கையும் எம்பெருமானை அந்தர்யாமியாக உடைய வர்களாக தியானித்துத் தர்ப்பணம் செய்து] என்று நித்யப்ரப₄ருதிகளில் ஸ்ரீப₄ஷ்யகாரர் அருளிச்செய்தபடியே தத்தத்₃தேவதாஸரீரகனாகப் பரமாத்மாவை அநுஸந்தி₄த்துக்கொண்டு தத்தத் கர்மங்களை அநுஷ்டி₂க்கை ஸாஸ்த்ரப₃ல எதித்₃த₄மானவிடத்தில் “உபாஸாத்ரைவித்₄யாத்” [ப்ரஹ்மஸூத்₁—1—32] என்கிறபடியே ப்ரதர்த்த₃ந வித்₃யாதி₃களில் விஸேஷமான திவ்யாத்மஸ்வ ரூபத்தாலும், சேதநாசேதநவிஸிஷ்டனாகவும் பரமாத்மாவை உபாஸியாதின்றாலும், விஸேஷணமான சேதநாசேதனங்களில் ஆராத்₄யத்வமில்லாதாப்ஸேலே இவ்விடத்திலும் விஸேஷணமான தேவர்ஷிபித்ராதிகளை இவன் ஆராதி₄க்கிருனல்லன்.

254. ஷே சரமஸ்லோகாதி₄காரம். ப₄ஷ்யகாரஸம்ப்ரத₃ாயத்திலுள்ள குலங்களெல்லாம் இன்றுநுதியாக ஸ்வஸூத்ரோக்தமானபடியே தத்தத்₃ தேவதாமந்த்ரங்களைக் கொண்டு விவாஹ—உபநயநாதி₃கள் அநுஷ்டி₂க்கவும் காணுநின்றோம். பெரியநம்பி முதலான பரமாசார்யர்களும் தத்தத் ஸூத்ரங்களின்படியே யஜ்ஞாதி₃கள் பண்ணினார்கள் என்னுமிடம் ஸர்வர்க்கும் ப்ரஎதித்₃த₄ம். ஆனபின்பு, ப₄ஷ்யகாரருடையவும் தச்சி₂ஷ்யப்ரஸிஷ்யர்களுடையவும், உபதேஸாநுஷ்ட₂ானங்களிலே நிஷ்டையுடையார்க்கு ஆக₃மஎதித்₃த₄ந்நாநுவர்த்திகளான ஸம்ஹிதா விஸேஷங்களில் ப்ரதிநியதமாகச் சொல்லும் மந்த்ரவிஸேஷங்களைக் கொண்டு க்ரியாவிஸேஷங்கள் அநுஷ்டி₂க்கவொண்ணாது.

255. ஷே சரமஸ்லோகாதி₄காரம். ப₄ஷ்யகாரர் அந்திம துஸையிலும் வருந்தி எழுந்திருந்து ஸந்த₄யாகாலத்திலே ஜலாஞ் ஜல்ப்ரஷேபம் பண்ணியருளினார். ஆகையால், ‘வர்ணஸ்ரமத₄ம் மங்கள் ஓளபாதி₄கங்கள்’ என்று த்யஜிக்கை பூர்வாநுஷ்ட₂நாதி₃ விருத்₃த₄ம்.

256. ஷே அதி₄காரிவிப₄க₃ாதி₄காரம். “ஒருமலையில் தின்றும் ஒருமலையிலே தாவும் எம்ஹஸரீரத்தில் ஜந்துக்களைப்போலே ப₄ஷ்யகாரர் ஸம்ஸாரலங்க₄நம் பண்ண, அவரோடு உண்டான குடல் துவக்காலே நாம் உத்தீர்ணராவுதோம்” என்று முதலியாண்டான் அருளிச்செய்த பாகரம்.

ஆ—59

257. வேதாந்ததேசிகர் அருளிய ஸம்ப்ரதாயபரிஸுத்தி₄. பெரியநம்பி ஐ. நி. 28 காண்க. அதற்குமேலே — இப்படி ஆசார்யாபிமதவிஷயத்தில் ஆசார்யாநுஜ்ஞையாலே அபேஷித ஜ்ஞாநோபஜீவநம் பண்ணுமது ஸாஸ்த்ராத்த₂ம் என்னுமிடம் அந்திமதஸாவதியாக அத்யந்தாவஹிதராய்க்கொண்டு ஸதா சார்யாநுபாலநம் பண்ணின ஸ்ரீபுராஷ்யகாரருடைய அனுஷ்ட₂நத்தாலே எதித்த₃த₄ம்.

258. ஷெ ஸம்ப்ரதாயபரிஸுத்தி₄ ஸ்ரீபுராஷ்யகாரருடைய ஸிஷ்யஸம்ப்ரதாயங்களில் ஒன்றிலும் அர்த்த₂ விரோத₄மில்லை. வாக்யயோஜநாபே₄த₃மே உள்ளது. தே₃காலாவஸ்த₂ விஸேஷங்களாலே வரும் அனுஷ்ட₂ந வைஷ்ரயம் ஸாஸ்த்ராநுமதம்.

259. ஷெ ஸம்ப்ரதாயபரிஸுத்தி₄. சரமஸ்ஸோகத்தில் விதி₄க்கிற ப்ரபத்தி ஸகலபுலஸாத₄நமாகையாலே, அங்குமாகவும், ஸ்வதந்த்ரமாகவும் வ்யாக்₂யானம் பண்ணின புராஷ்யகூ₃த்யாதி₃களுக்கு விரோத₄மில்லை.

260. வேதாந்ததேசிகர் அருளிய தத்வஸந்தே₃ஸம், ஸர்வ மத்த்ர ப்ரத₄நங்களான வ்யாபக மத்த்ரங்கள் மூன்றிலும் சேர ஸர்வாத₄ரப₄தனுமாய், ஸர்வ ஸரீரியாய் நிற்கிற நிலையிலே இவனை “ஸ்வாதீ₄நத்திரிவித₄சேதநாசேதநஸ்ஸரூபஸ்தி₄திப்ரவ்ருத்தி பே₄த₃ன்” என்று ஸ்ரீஆளவந்தாரும், ஸ்ரீபுராஷ்யகாரரும் அருளிச்செய்தார்கள்.

261. வேதாந்ததேசிகர் அருளிய ரஹஸ்யரத்நாவளி. ஸ்ரீபுராஷ்யகாராதி₃த₃னும் அருளிச்செய்த நித்யங்களையும் இங்கே அநுஸந்திப்பது.

262. ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகர் அருளிய ந்யாயஸித்த₄த₄ஞ்ஜநம் முதலான பல ஸம்ஸ்க்ருத க்ரந்த₂ங்களிலும், மணிப்ரவாள நூல்களிலும் ஸ்ரீபுராஷ்யகாரர் அருளிய ஒன்பது க்ரந்த₂ங்களிலிருந்தும் ஏராளமான மேற்கோள்கள் எடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

263. ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகர் அருளிய யதிராஜஸப்ததி முழுவதும்— யதிராஜரைப்பற்றிய துதிநூல்.

264. பிள்ளைலோகம் சீயர் அருளிச்செய்த “ராமாநுஜார்ய திவ்யசரிதை” [ஸ்ரீராமாநுஜ சரித்திரத்தை மிக விரிவாகப் பலமேற்கோள்களுடன் இந்நூலில் மணிப்ரவாளநுடையில் பிள்ளைலோகம்

சீயர் அருளிச்செய்திருக்கிறார், அந்நூலின் சுருக்கத்தைத் தலைப்புகளாக அடுத்தபடி கொடுத்து ஒருசில தலைப்புக்களின்கீழ் நூலின் மிக முக்கியமான சில பகுதிகளை அச்சிடுக்கிறோம்]

1. பரமபதநாதன் திருவனந்தாழ்வானையும் பெரிய திருவடியையும் (கருடாழ்வானையும்) உலகைத் திருத்துவதற்காக அவதரிக்கும்படி நியமித்தல். திருவனந்தாழ்வான் — ஆஸூரி கேசவப்பெருமானுக்கும் (பெரிய திருமலை நம்பியின் சகோதரியான) ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டியாருக்கும் திருக்குபாரராக, கலியுகம் பிறந்து நாலாயிரத்தொருநூற்றுப் பதினெட்டு வருஷத்திற்குப் பிறகு பிங்கள வருஷம் (கிபி. 1017) சித்திரை மாதம் சுக்லபக்ஷ பஞ்சமி வியாழக் கிழமை திருவாதிரையில் கடக லக்ஷ்மீ நாயகம் திருநாவுக்கரசர் அவதரித்தல், பெரியதிருவடி—அதே வருஷம் தைமாதம் திங்கட்கிழமை புனர்பூசநக்ஷத்திரத்தில் ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டியின் தங்கையான பெரிய பிராட்டியாருக்கும், நிரந்தரவகரம் எனப்பட்ட மதுரமங்கலத்தில் வட்டமணிக் குலத்தவரான கமலநயனப்பட்டருக்கும் குமாரராக 'கோவிந்தர்' என்னும் எம்பாராக அவதரித்தல்.

2. ஸ்ரீ ராமானுஜருக்கு ஜாதகம், நாமகரணம், உபநயனம் முதலான ஸம்ஸ்காரங்களைச் செய்வித்தல், விவாஹம் செய்வித்தல்.

3. திருக்கச்சிநம்பி, பேரருளாளருக்கு அந்தரங்குகைங்கீர்யம் செய்து கொண்டிருந்தது. திருக்கச்சிநம்பி ஆளவந்தாரை ஆஸ்ரயித்தல். [பெருமாள் தியமனத்தால்] பெரியநம்பியின் அபிமானத்தைப் பெறுதல்.

4. உடையவர் பெருமாள் கோயிலில் எழுந்தருளியிருக்கும் போது 'தூஸரதி' என்னும் முதலியாண்டான், வரதுவிஷ்ணு என்னும் நடாதுராழ்வான் ஆகிய இரு மருமகன்மார்கள் (சகோதரி புத்திரர்கள்) அவதரித்தல்.

5 ஸ்ரீமுகவருஷம் சித்திரை மாதம் பதினெட்டாம் தேதி ஸூக்ல ஷஷ்டி திங்கட்கிழமை புனர்புஷா நக்ஷத்திரத்தில் வாதாசல குலத்தில் முதலியாண்டான் அவதரித்தார். கூரத்தாழ்வான் ஹாரீத குலதிலகராய் அவர் பிதாவானவர் யாக்யம் பண்ணுகையாலே, ஸ்ரீராமநாம ஸோமயாஜியானவர் ஸூத்ருவாய், ஸ்ரீவத்ஸாத்மகராய், ஸூக்ல வருஷம் தைமாதம், ஸூக்லபஞ்சமி ஞாயிற்றுக்கிழமை ஹஸ்த நக்ஷத்திரத்தில் கூரத்தில் அவதரித்தருளினார். (இருவருடைய அவதாரத்துக்கும் அவதார ஸ்லோகங்கள் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன)

6. ராமானுஜரும், கோவிந்தரும் பெருமாள் கோயில் ஸமீபத்தில் யாதுவ ப்ரகாஸன் என்னும் ஏகதூண்டியிடம் வேதாந்தவ்யாக்யானம் கேட்டல். “ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ராஹ்ம” என்கிற ஸ்ருதிக்கு யாதுவப்ரகாஸன் அவப்பொருள் கூற, அதற்கு ராமானுஜர் சரியான பொருளுரைத்தல்.

7. “கப்யாஸ” ஸ்ருதிக்கு யாதுவப்ரகாஸன் அவப்பொருள் கூற, ராமானுஜர் சரியான பொருள் உரைத்தது கண்டு யாதுவப்ரகாஸன் அவரைக் கோபித்து விலக்குதல்.

8. யாதுவப்ரகாஸன் ஸ்ரீராமானுஜரை கங்கையில் தள்ளிக் கொல்ல நினைத்து, அவரை மறுபடியும் அழைத்துச் சேர்த்துக் கொண்டு கங்கையாத்தினை செல்லும் வழியில் விந்தியமலைக் காடுகளில் கோவிந்தரால் உண்மை உணர்த்தப்பெற்ற ராமானுஜரை வேடன் லேடுவிச்சியாக வந்த பெருமானும் பிராட்டியும் காஞ்சிக்கு அழைத்துச் செல்வதாகக் கூறல். விடியற்காலையில் அந்த வேடதும்பதிகள் ராமானுஜரிடம் சாலைக் கிணற்றுத் தீர்த்தத்தைப் பெற்று மறைதல். ராமானுஜர் காஞ்சி புனயகோடி விமானத்தைக்கண்டு வியப்பெய்தல். எம்பெருமான் விரும்பிப்பெற்ற சாலைக் கிணற்றுத் தீர்த்தத்தை தினந்தோறும் பெருமாள் திருவாராதந்ததுக்கு ராமானுஜர் ஸமர்ப்பித்தல்.

9. யாதுவப்ரகாஸன் ராமானுஜரைத் தேடிக் கண்ணால் மற்ற சீடர்களுடன் கங்கைக்கரையை அடைதல். கோவிந்தருக்கு கங்காஸ்நானத்தின் போது கையில் விங்கைகப்பட, அதுவே காரணமாக அவர் “உள்ளங்கை குளிர்ந்த நாயனார்” என்று பெயரிடப்பெறுதல். தம் ஊரில் அந்த விங்குத்தைப் ப்ரதிஷ்டை செய்து பூஜித்தல். காளஹஸ்திநாதன் நியமனத்தாலே அங்கு சென்று காளஹஸ்திக்கோயில் நிர்வாஹத்தை ஏற்றுக்கொள்ளல். கங்கையிலிருந்து காஞ்சி திரும்பிய யாதுவப்ரகாஸனிடம் மறுபடியும் ராமானுஜர் வேதாந்தம் வாசித்தல்.

10. ஆளவந்தார் ராமானுஜரின் பெருமைகளைக் கேள்விப்பட்டு, கோயிலிலிருந்து பெருமாள் கோயிலுக்கு எழுந்தருளியது. திருக்கச்சிநம்பியை ஆளவந்தார் ‘யாதவப்ரகாஸனுடைய சிஷ்ய கோஷ்டியிலே இளையாழ்வார் யார்’ எனக்கேட்க, “ஆஜாநு ப்ராஹ்மவாய், சிவந்து நெடிய வலியவாய் திருவடிகள் நகர தேஜஸ்ஸோடே கூடிக்கொண்டு, முழந்தாள் தசைந்து, பழுத்த

திருப்பரியட்டமும் சாத்திக்கொண்டு, உதாரமூர்த்தியையுடையராய், அகன்ற திருமார்பும், தசைந்த திருக்கழுத்தும், சிவந்த திருவதுரமும், சந்திரமண்டலம்போலேயிருக்கிற திருமுகமண்டலமும், சந்திரகிரணம் போலேயிருக்கிற திருமுத்தின் ஒளியும், திருமுடிச் சீலையும் செவிமறையச்சாத்திக்கொண்டு நடுவிலே வருகிறவரே ராமானுஜர்” என்று நம்பி இளையாழ்வாரைக்காட்டி, அவரை ஆளவந்தார் “ஆமுதல்வனிவன்” என்றும் “சேஷாவதாரம்” என்றும் கடைபிடித்து, “இவர் துர்லாபநீரவர்த்தகரம்படி விசேஷகடாசனும் பண்ணியருளவேணும்” என்று வரதாராஜப் பெருமானை ஸரணடைதல்.

11. அந்த தேசத்து அரசன் தன் மகளுக்குப் பிடித்திருந்த ப்ரஹ்மராஷஸனைப் போக்குகைக்காக யாதுவப்ரகாஸனை அழைத்தல். ப்ரஹ்மராஷஸன் யாதுவப்ரகாஸனின் முன் ஜன்மத்தை விளக்குதல். பாகுவத ஸ்ரீபாதூர்த்தீர்த்தம் தளிகைப்ரஸாதங்களின் மஹாத்மயத்தைக் கூறுதல். யாதுவப்ரகாஸனால் விரட்டமுடியாத ப்ரஹ்மராஷஸன் இளையாழ்வாருடைய திருவடிஸம்பந்தத்தால் நீங்குதல்.

12. ‘ஸ்ரீவம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம’ முதலான வேதவாக்யங்களுக்கு விசிஷ்டாத்வைதபரமாக ஸ்ரீராமானுஜர் அருளிச்செய்த அர்த்தங்களைப் பொறுக்காத யாதுவப்ரகாஸனை விட்டு விலகி, பேரருளாளருக்குச் சாலைக்கிணற்றிலிருந்து திருமஞ்சனதீர்த்தம் கொண்டுவந்து ஸமர்ப்பித்துக் கொண்டு இருந்தது.

13. ஆளவந்தார் பெரியநம்பி முதலானார்க்குக் கோயிலிலே தஞ்சமாயிருக்கும் வார்த்தைகள் அருளிச் செய்தது, ஆளவந்தாருக்குத் திருமேனி பாங்கில்லாதிருந்து பிறகு பாங்கானது.

14. ஆளவந்தார் விசிஷ்டாத்வைதத்தை நினைநிறுத்துவதற்காகச் செய்தருளின எட்டுக் குரந்தங்களில் துவயப்பொருளை விளக்குவதான ஸ்தோத்ர ரத்னத்தைப் பெரியநம்பி திருக்கையிலே கொடுத்து, பெருமாள்கோயிலில் இளையாழ்வாருக்கு அனுப்பியது.

15. ஆளவந்தார் நோவுசாத்திக் திருநாட்டுக்கெழுந்தருளினது. ஆளவந்தாருக்கு ப்ரஹ்மமேதா ஸம்ஸ்காரம் நடந்த விதம்.

16. பெருமாள்கோயிலில் பெரியநம்பி பேரருளாளனுக்கு முன்பு ஸ்தோத்ர ரத்னத்தை அநுஸந்தித்துக் கொண்டிருக்க, ஸ்ரீ

ராமாநுஜர் “இதை அருளிச்செய்தவரை அடியேன் சேவிக்க வேணும்” என்று பிரார்த்தித்தல், பெரியநம்பி அவரை ஸ்ரீரங்கத்திற்கு அழைத்து வருதல். இனியாழ்வாரும் பெரியநம்பியும் ஆளவந்தாருடைய சரமத்திருமேனியை ஸேவித்தல். ஆளவந்தாருடைய மூன்று திருவிரல்கள் முடங்கியிருப்பதற்குக் காரணம் கேட்க ஆளவந்தார் சிஷ்யர்கள் அவரது திருவுள்ளத்திலிருந்த மூன்று குறைகளைக் கூறுதல்: அந்தக் குறைகளைத் தீர்ப்பதாக ராமாநுஜர் ப்ரதிஜ்ஞை செய்தவுடன் திருவிரல்கள் நிமித்தல், ஸ்ரீ ராமாநுஜர் ஆளவந்தாரோடு வார்த்தை சொல்லமுடியாத குறையாலே பெரியபெருமானையும் ஸேவிக்காமல் காஞ்சிக்குத்திரும்பி, திருக்கச்சி நம்பியிடம் செய்தி சொல்லுதல். திருக்கச்சி நம்பி ஆளவந்தாருக்கு ஸ்ரீ ப்ரணபரிபாலனமும், திருவத்யயனமும் நடத்துதல்.

17. திருக்கச்சிநம்பி தம் திருவடிகளில் ஆஸ்ரயிக்க விரும்பிய ராமாநுஜரை விலக்கியருளியது.

18. ராமாநுஜர் திருக்கச்சிநம்பியின் போனகம் செய்தசேடம் ஸ்லீகரிப்பதற்காக அவரைத் தம் திருமாளிகையில் அமுது செய்யப் பிரார்த்தித்தல் அவரை ராமாநுஜர் தேடிச்சென்றபோது வந்த திருக்கச்சிநம்பியை ராமாநுஜருடைய தேவி இடைகழியிலே அமுது செய்தருளப் பண்ணி, அவர் சென்றவுடன் அவ்விடத்தை ஸூத்திரபண்ணி, தாமும் நீராடி நிற்கிறதைக் கண்டு ராமாநுஜர் அவளை நிந்தித்தல்.

19. பேரருளாளர் புக்த பாரதந்தர்யத்தாலே தமக்கு அடிமை செய்வதைப் பொறுக்காமல், திருக்கச்சிநம்பி அவர் அனுமதியுடன் திருமலைக்கு எழுந்தருளுதல். திருவேங்கடமுடையானுக்குப் பூமாலைகள் ஸமர்ப்பித்து, திருக்கச்சிநம்பி திருவாலவட்டம் பரிமாற, “குளிரருளி வேங்கடத்தில் இதுநமக்குத்தேவையில்கு. உத்தரவேதியில் அக்ஷுனியிலே நாம் ஆவிப்பூவித்த காஞ்சியிலேயே இக்கைங்கரீயத்தைச் செய்துகொண்டிருக்கும்” என்று திருவேங்கடமுடையான் திருக்கச்சிநம்பிக்கு விடைகொடுத்தருள, திருக்கச்சிநம்பி காஞ்சியிலேயே கைங்கரீயம்செய்துகொண்டிருத்தல்.

20. ஸ்ரீ ராமாநுஜருடைய பிரார்த்தனையைத் திருக்கச்சிநம்பி பேரருளாளருக்கு விண்ணப்பம் செய்ய, அவர் ஆறுவார்த்தை அருளிச்செய்தது.

21. ஸ்ரீரங்கத்தில் ஆளவந்தாருடைய சிஷ்யர்கள் ஸ்ரீராமானுஜரை துர்ஸநப்ரவர்த்தகரம்படி பண்ணி அழைத்து வருவதற்காகப் பெரியநம்பியை அனுப்புதல். பேரருளாளரின் ஆருவது வார்த்தையைத் திருவுள்ளத்திற் கொண்டு ஸ்ரீரங்கத்திற்குப் புறப்பட்ட ஸ்ரீராமானுஜர் பெரியநம்பியை மதுராத்தங்கத்திலே சந்திக்க, பெரியநம்பி அவருக்குத் திருவிலச்சினை சாதித்து துவயத்தை உபதேசித்து அதன் அர்த்தத்தைத் தெளிவாக உபதேசித்தருளியது.

22. ஸ்ரீராமானுஜர் பெரியநம்பிகளை அழைத்துக்கொண்டு காஞ்சிக்குச் சென்று தம் தேவிகளைப் பெரியநம்பி திருவடிகளில் ஆஸ்ரயிப்பித்தல்.

23. பெரியநம்பி இளையாழ்வாருக்கு அருளிச்செயல் மூவாயிரத்தையும் துர்ஸநர்த்தங்கையும் அருளிச்செய்துகொண்டிருக்கும் போது அவ்விருவருடைய தேவிகளுக்கும் மனஸ்தாபம் ஓர, பெரியநம்பி இளையாழ்வாரிடம் சொல்லாமல் ஸ்ரீரங்கத்திற்கெழுந்தருளினது.

24. இளையாழ்வார் தம் தேவிகளுடைய துர்க்குணங்களைப் பொறுக்காமல் பேரருளாளர் சந்தியில் ஸந்த்யாஸாஸ்ரமம் ஏற்றுக்கொண்டது.

25. இளையாழ்வார் வைபவத்தை அல்லூரிலுள்ள ஓர் ஊமை “இவர் விஷுவக்ஸேநருடைய அவதாரம்” என்று பேசியெளியிட்டது.

26. இளையாழ்வார் கோவிந்தப்பட்டரைத் திருத்தி அழைத்து வருப்படி பெரியதிருமலை நம்பியைப் பிரார்த்தித்து ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவரை அனுப்பியது.

27. கூரத்தாழ்வானும், முதலியாண்டானும் ஸ்ரீராமானுஜரை ஆஸ்ரயித்து அவரை அகலாதிருத்தல்.

28. யாதுவப்ரகாஸருக்கும் ஸ்ரீராமானுஜருக்கும் தப்தமுத்திராதாரண விஷயமாகவும், ஊர்த்துவபுண்டூர விஷயமாகவும் பெருமான் கோயிலில் திருவனந்தஸரஸ்சரில் ஞானப்பிரான் ஸந்தியில் யாதும் நடத்தல். யாதுவப்ரகாஸர் ராமானுஜருடைய வாதுங்களுக்கு இசைந்து அவரிடம் திருவிலச்சினையும் திரி

தண்ட ஸந்யாஸமும் பெற்று, 'கேடாவிந்த்ஜீயர்' என்னும் திருநாமத் தையும் அடைந்தது. கேடாவிந்த்ஜீயர் ராமானுஜருடைய நியமனத் தாலே 'யதிதூர்மஸமுச்சயம்' என்னும் கிரந்தமிட்டருளித் திருநாட லங்கரித்தல்.

29. நம்பெருமாள் பேரருளாளருக்கு ஸ்ரீராமானுஜரை அனுப் பச் சொல்லிப்போகவிட்ட ஸ்ரீமுகம் பேரருளாளரால் ஏற்கப்படா மல் போயிற்று என்னும் விஷயம்.

30. நம்பெருமாள் திருவரங்கப்பெருமானரையரைக் கொண்டு பேரருளாளரை இசையாலே உகப்பித்து ராமானுஜரை ஸ்ரீரங்குத் திற்கு எழுந்தருளப்பண்ணிக்கொண்டு வந்தது.

31. ராமானுஜரை நம்பெருமாள் வரவேற்று, திருக்கைத் தலத்தில் எதிர்கொண்டழைத்தல். நம்பெருமாள் ராமானுஜருக்கு "உபாயவிபூதியையும் உடையவர்" என்று திருநாமம் சாத்தி, கோயில் காரியங்களை நிர்வகிக்கும்படி கட்டளையிடுதல்.

32. உடையவர் நம்பெருமானுடைய கைங்கர்யங்களுக்குத் தனித்தனியே ஒருவரை ஏற்படுத்தி, குறையற நடத்தியருளுதல்.

33. உடையவர் திருவரங்கப் பெருமானரையரிடத்திலே திரு வாய்மொழியைப் பண் இசை தாளத்துடனே ஓதி, அப்படியே பாடவல்ல பல விண்ணப்பஞ்செய்வாரை (அரையர்களை) ஏற் படுத்துதல்; பிள்ளைஉறங்காவிடலி தாஸரைப் பெரியபெருமாள் கடாஷைத்திற்கு இலக்காக்கி, பெருமாளுக்குத் திருமேனிக் காவலாய் நியமித்தல்; அவரும், அவருடைய மருமக்களான வண்டரும், சுண்டரும் மடத்திற்குத் ததீயாராதானத்திற்கு அமுதுபடி முதாலானவை நடத்திக் கொண்டு வருதல்.

34. நம்பெருமாளுக்கு ஏற்பட்டதான பாஞ்சராத்திர பாரமே ஸ்வர ஸம்ஹிதையின்படி நடந்த திருவாராதானம் ஒருகாலத்தில் வைகாநஸ ரீதியாக மாறிநடந்ததை மாற்றி, உடையவர் முன் போலவே பாஞ்சராத்திர விதிப்படி நடக்கும்படி பண்ணுவித்தல்.

35. பெரிய திருமலைநம்பி காளஹஸ்தியிலே ருத்ராபிஷேகத் திற்குக் குடமெடுத்து வருகிற கேடாவிந்த்ஜீயருட்குக் கண்டு வார்த்தை சொல்லியது. பெரியதிருமலைநம்பி திருமலைக்குத் திரும்பி மறுபடியும் காளஹஸ்திக்கு வந்து கேடாவிந்த்ஜீயருட்குப் பேசுதல். காளஹஸ்தித் தோப்பில் ஒருநாள் திருவாய்மொழியில் "தேவன் எம்பெருமானுக்கல்லால் பூவும் பூசனையும் தருமே" என்றவிடத் தைத் திருமலைநம்பி சிஷ்யர்களுக்கு வ்யாக்யானம் செய்து கொண்டிருப்பதைக் கேட்டு, கேடாவிந்த்ஜீயருட்கு "தகாது தகாது" என்று கூறி, சைவசின்னங்களைவிட்டு, திருமலைநம்பி திருவடிகளில் வணங்குதல்.

86. கோவிந்தபுட்டரும் அவர் தேவிகளும் பெரியதிருமலை நம்பி திருவடிகளில் ஆஸ்ரயித்துப் பஞ்சஸம்ஸ்காரம் பெற்றது. கோவிந்தபுட்டரும் அவரது தம்பியாரும் திருமலைநம்பியை ஆஸ்ரயித்த செய்தி சொன்ன ஸ்ரீவைஷ்ணவரை ராமாநுஜர் கொண்டாடியது.

87. பெரியநம்பி இரண்டாவது முறையாக உடையவருக்கு துஷயப் பொருளை விரிவாகச் சொல்லி, திருமந்திர சரமஸ்லோகங்கள் அர்த்தத்தைத் திருக்கோட்டியூர் நம்பி ஸந்நிதியில் கேட்டுக்கொள்ளும்படி நியமித்தல்.

88. திருக்கோட்டியூர் நம்பி உடையவருக்குத் திருமந்திரார்த்தத்தை அருளிச்செய்து, பெரியபெருமானுக்குக் கைங்கர்யம் செய்யும்படி நியமித்தல். உடையவர் சரமஸ்லோகார்த்தத்தை அருளிச்செய்யும்படி நம்பியைப் பிரார்த்தித்தல். நம்பி அவருடைய ஆஸ்திக்யத்தையும் ஆதர்த்தையும் பரீக்ஷிப்பதற்காக அவரைப் பதினேழு முறை திருவரங்கத்திற்குச் சென்றுவரும்படி அலைக்கழித்தல். பதினேழாவது முறை ஸ்ரீரங்கத்திற்கு வந்தபின்பு ஸ்ரீராமாநுஜர் படும் க்லேஸத்தை ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் மூலம் கேட்டறிந்து நம்பி துண்டிப்பனிரங்களோடு வரும்படி அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர் மூலம் உடையவருக்குச் சொல்லி அனுப்புகல். அது கேட்டு உகந்து திருக்கோட்டியூர் எழுந்தருளிய உடையவர் நம்பி திருமானிகை வாசலில் “உந்துமதகளிற்றன்” அநுஸந்தானத்துடன் எழுந்தருள, கதவைத்திறந்த நம்பி குமாரத்தி தேவகிப்பிராட்டியாரை நப்பின்னைப் பிராட்டியாக எண்ணி தண்டனிடல். நம்பியும் அவருடைய தகுதியைக் கண்டு உகந்து, “எவர்க்கும் உபதேயஸிக்கக்கூடாது” என்று சபதம் பெற்று, சரமஸ்லோகார்த்தத்தை உபதேயஸித்தல். ‘கூரத்தாழ்வானுக்கு மட்டும் ஒரு வருஷம் ஸுஸ்ருஷை கொண்டு அதை உபதேயஸிக்கலாம்’ என்று நம்பி அனுமதித்திருக்க, திருக்கோட்டியூரில் தெற்காழ்வார் (நரசிங்கன்) ஸந்நிதியில் திரண்டிருக்கிற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கெல்லாம் சரமஸ்லோகார்த்தத்தை உபதேயஸித்தல். திருக்கோட்டியூர் நம்பி உடையவரின் ஸ்வபூவத்தைச் சோதிப்பதற்காக, ‘இப்படி ஆசாரியனுடைய ஆணையை மீறியதற்குப் பழலம் என்ன?’ என்று ராமாநுஜரைக் கேட்க, ‘நரகமே பழலம்’ என்று ராமாநுஜர் அருளிச்செய்ய, ‘தெரிந்து ஏன் செய்தீ?’

என்று நம்பி கேட்க “அடியேன் ஒருவனன்றோ நரகம் புகு
கிறேன். இவ்வாற்தம் வர்க்குமெல்லாம் உஜ்ஜீவிக்குமே” என்று
ராமாநுஜர் பதில் சொல்ல, “நம்பெருமானோ நீ?” என்று
உகந்தருளிச்செய்து, ‘எம்பெருமானார்’ என்று அவருக்குத் திரு
நாமம் சாத்தி, “இந்த துர்ஸனம் எப்போதும் எம்பெருமானார்
துர்ஸனமாகவே நடக்கும்” என்று அனைவர்க்கும் அருளிச்செய்தல்.

39. கூரத்தாழ்வான் ஒரு மாஸம் உபவாஸம் இருந்து
உடையவரிடமிருந்து சரமஸ்லோகார்த்தம் கேட்டது.

40. முதலியாண்டான் திருக்கோட்டியூர் நம்பி ஸந்நிதியிலே
ஆறு மாஸம் காத்திருந்து அவரிடம் ஸ்வரூப ஸினை பெற்று அவர்
நியமனத்தாலே உடையவரிடத்தில் சரமஸ்லோகார்த்தத்தைப்
பெற்றது.

41. உடையவர் திருக்கோட்டியூர் நம்பி நியமனப்படி திரு
மாலையாண்டான் ஸந்நிதியிலே தருவாய்மொழிக்கு அர்த்தம்
கேட்டல். “அறியாக்காலத்துள்ளே” என்ற பாட்டிற்கு உடையவர்
ஆளவந்தார் நிர்வாஹத்துக்கு முரணாகச் சொன்ன அர்த்தத்தை
“விஸ்வமித்ர ஸ்டஷ்டி” என்று இகழ்ந்து திருமாலையாண்டான்
காலக்ஷேபம் சாதிப்பதைத் தவிர்தல். திருக்கோட்டியூர் நம்பி கோயி
லுக்கு எழுந்தருளின போது இதைக்கேட்டு, திருமாலையாண்டானுக்கு
எம்பெருமானார் பெருமையை உணர்த்தி, மறுபடியும் அவருக்குத்
தருவாய்மொழியின் அர்த்தத்தை அருளிச்செய்து சாற்றும்படி
செய்தது.

42. உடையவர் ஆழ்வார் திருவரங்கப் பெருமாளரையர்
ஸந்நிதியில் ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரத்திற்கு அர்த்தம், ‘ஆசார்
யனே உபாயம்’ என்னும் அர்த்தம் ஆகியவற்றைப்பெற்று
‘லக்ஷ்மணமுனி’ என்னும் திருநாமத்தையும் அடைந்தது.

43. ‘முன்புள்ளார் உடையவருக்கு ஆசார்யர்களாகவும், பின்
புள்ளார் சிஷ்யர்களாகவும் உஜ்ஜீவித்தார்கள்’ என்னும் விஷயம்;
ஆசாரிய ரத்னஹாரத்தின் நாயகரத்னம் உடையவர்.

44. உடையவர் கொங்குப் பிராட்டிக்கு இரண்டுமுறை
த்வயத்தை உபதேசித்து, திருவடிநிலைகளைப் ப்ரஸாதித்தருளியது.

45. உடையவர் நம்பெருமானுக்கு ஆசாரமாக உபசரிக்கும்
படி நிர்ப்பந்தியப்பதை ‘ஸஹியாத உத்தமநம்பியொருவர் விஷங்

கலந்த பிடிக்கையை அவருக்கு ஸாதிக்கும்படி செய்ய, அதைத் திருக்காவேரியிலே கரைத்துவிட்டு உடையவர் ஒருமாஸம் உப வாஸமிருக்க, இந்த அறிந்த திருக்கோட்டியூர் நம்பி எழுந்தருளி, எம்பெருமானார் சிஷ்யர்களில் அருடைய திருமேனியில் பரிவுடையவர் கிடாப்பியாச்சானே என்று சோதித்தறிந்து அவரை என்றும் பிடிக்கை ஸாதிக்கும்படி நியமித்தருளியது.

46. யஜ்ஞமூர்த்தி என்ற அக்ஷயதீபான மஹாவித்ஸ்வான் உடையவரிடத்தில் பதினேழுநாள் தர்க்கவாதும் செய்து, பின்பு அருளாளப்பெருமாள் அருளாலே உடையவரிடம் தோற்று அவர் திருடிகளிலே ஆஸ்ரயித்து “அருளாளப்பெருமாள் எம்பெருமானார்” என்று திருநாமம் பெற்றது.

47. அனந்தாழ்வான் முதலானார் உடையவர் நியமனத்தாலே அருளாளப்பெருமாள் எம்பெருமானார் திருவடிகளிலே ஆஸ்ரயித்தது.

48. அனந்தாழ்வான் உடையவர் திருவுள்ளப்படி திருமலைக் கெழுந்தருளி, அங்கே “ராமாநுசன்” என்ற திருநந்தவனம் செய்தருளி, புஷ்ப கைங்கர்யம் செய்துகொண்டிருந்தது.

49. கூரத்தாழ்வான் தம்முடைய சொத்துக்கள் அனைத்தையும் கைவிட்டு உடையவரையே எல்லாச் செல்வமுமாகக் கொண்டு தம்முடைய பத்னியான ஆண்டாளோடு கூட ஸ்ரீரங்கத்திற்கு எழுந்தருளி உடையவருக்குக் கைங்கர்யம் செய்து கொண்டிருந்தல்.

50. உடையவர் திருவேங்கட யாத்ரைக்கு எழுந்தருளப் போவதை நினைத்துப் பிள்ளையுறங்காவில்லி துாஸர் மதிகலங்கி நின்றது.

51. உடையவர் திருவேங்கட யாத்ரைக்கு எழுந்தருளும் வழியில் திருவெள்ளறை, திருக்கோவலூர் ஆகிய திவ்யாதேச ஸங்களைச் சேவித்தல். அங்கிருந்து புறப்பட்டு அஷ்டஸஹஸ்ரம் (எண்ணாயிரம்) குடியைச் சேர்ந்த யஜ்ஞேஸர் (எச்சான்) என்பவர் ரஜோகுணம் மிக்கவராய் இருக்கையாலே அவரை உபேகித்து, ஸாத்திகரான பருத்திக் கொல்லையம்மாள் திருமானிகைக்கு எழுந்தருளுதல். எச்சானையும் திருத்தியருளுதல்.

52. உடையவர் (காஞ்சீபுரத்தில்) பேரருளாளனை மங்குளா ஸாஸனம் செய்தல்.

53. உடையவர் திருமலையிலே திருவேங்கடமுடையானை மங்குளாஸாஸனம் செய்தது.

54. திருமலை நம்பிக்கு விரித்த படுக்கையில் அவரது சீடரான கோவிந்தப்பெருமாள் படுத்துக்கொண்டு பார்த்தது; கோவிந்தரின் ஆசாரிய புகுத்தி.

55. (பெரிய) திருமலை நம்பி உடையவருக்கு ஸ்ரீராமாயணத்தை தீவிய பரமாக அர்த்தம் அருளிச்செய்தது.

56. பெரிய திருமலை நம்பி உடையவருக்கு கோவிந்தப்பெருமானைக் கொடுத்தருளியது. அவரது பிரிவை துரிக்ஷாத கோவிந்தசுவர உடையவர் திருமலைக்குத் திரும்பிப்போகச் சொல்ல, திருமலை நம்பி அவரை ஏற்காமல் திருப்பி அனுப்பியது.

57. உடையவர் எச்சான் திருமாளிகைக்கு எழுந்தருளியது, அங்கிருந்து ஸ்ரீமுஷ்ணம், திருவாவி திருநகரி முதலான தீவிய தேயுங்களில் பெருமானையும் திருமங்கையாழ்வாரையும் மங்குளாஸாஸனம் செய்தருளியது. அங்கிருந்து திருவிந்தனூர், தேரழுந்தூர், திருக்குடந்தை, திருவிண்ணகர், திருப்பேர்நகர் முதலான தீவிய தேயுங்களை மங்குளாஸாஸனம் செய்து கொண்டு திருவரங்கம் எழுந்தருளுதல்.

58. கோவிந்தப்பெருமாள் எம்பெருமானாரடியாள் என்னும் தாலாவி பாடின உடையவர் தாலாட்டிலே ஈடுபட்டது. அதற்குக் காரணம் கேட்டு எம்பெருமானார் விசயப்பறுதல். பத்னியிடமும் ஈடுபாடு இல்லாமையறிந்து அவருக்கு உடையவர் ஸந்யாஸாஸிரமம் அளித்தல்.

59. உடையவர் சிஷ்யர்கள் அனைவரும் எம்பாருடைய ஸ்ரீஞான புகுத்தி வைராக்கியங்களையும், ஆசார்ய நிஷ்டையையும் கொண்டாடி, அவர் அதை அங்கீகரித்தது. அதன் கருத்தை விளக்குதல். 'பற்பமெனத்திகழ்' என்னும் எம்பெருமானார் திருமேனி அநுபூவமான பாட்டை அருளிச்செய்தல்.

60. அருளாளப்பெருமாள் எம்பெருமானார் "இரண்டு எம்பெருமானார் இருக்கலாகாது" என்று தம்முடைய மடத்தை இடித்து விட்டு உடையவர் மடத்திலேயே எழுந்தருளியிருந்தார் என்பது.

61. கூரத்தாழ்வான் திருவரங்கத்தமுதனாருடைய தாயார் ஏகாஹத்தில் தமக்குக் கிடைத்த துணத்தைத் தெருவிலே இறைத்து விட்டு உடையவர் மடையர் சேருதல். இதுபற்றி எம்பெருமானாருக்கும் ஆழ்வானாக்கும் ஸம்வாதம்.

62. திருவரங்கத்தமுதனார் “இராமாநுச நூற்றந்தாதி” அருளிச் செய்ததும், உடையவர் அதைத் தம் சிஷ்யர்களுக்கு நித்யானுஸந்தேயமாம்படி நியமித்தருளியதும்.

63. உடையவர் தரிசனத்தை நிலைநாட்ட திசுக்கிஜயம் எழுந்தருளுதல்.

64. உடையவர் திருமாவிலுஞ்சோலை அழகரை மங்குளா ஸாஸனம் செய்தல். தென்மதுரையில் கூடலழகரையும், ஸ்ரீ வில்லி புத்தூரில் பெரியாழ்வாரையும், வடபெருங்கோயிலுடையானையும், ரங்கமன்னாரையும் ஆண்டானையும் மங்களாஸாஸனம் செய்தல்.

65. உடையவர் திருப்புகளங்குடி முதலான திவ்யதேசங்களை மங்குளாஸாஸனம் செய்தல். திருக்குருகூரில் நம்மாழ்வாரையும், பொலிந்து நின்ற பிரானையும் மங்குளாஸாஸனம் செய்தருளியது. “மதுராகவிகள்” என்று திருநாமமாயிருந்த ஆழ்வார் திருவடி நிலைகளுக்கு “ராமாநுசன்” என்று திருநாமம் ஆகவேணும் என்று உடையவர் பிரார்த்தித்ததை ஆழ்வார் அங்கீகரித்தது. பிள்ளா னுக்குத் “திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான்” என்று திருநாமம் சாத்தி, ஆழ்வார் விஷயத்தில் நன்றியை வெளிப்படுத்தல்.

66. உடையவர் திருக்கோளூரில் வைத்தமாநிதியையும் மதுரகவியாழ்வாரையும் மங்குளாஸாஸனம் செய்தல். திருக் கோளூர்ப் பெண்பிள்ளையோடு ஸம்வாதம்.

67. உடையவர் திருத்தொலைவில்விமங்கலம் முதலான திருப்பதிகளையும், வானமாமலை திருக்குறுங்குடி எம்பெருமான் களையும் மங்குளாஸாஸனம் செய்தல்.

68. உடையவர் திருக்குறுங்குடி நின்ற நம்பிக்கு துவயத்தை உபதேசித்து “வைஷ்ணவ நம்பி” என்று திருநாமம் சாத்தி யருளியது.

69. உடையவர் திருவண்பரிசாரத்தில் திருவாழ்மார்பனையும் திருவட்டாரத்தில் திசுக்கின்ற திருமாலான கேசவனெம்பெருமா னையும் மங்குளாஸாஸனம் செய்தருளியது.

70. திருவனந்தபுரத்தில் பத்மநாபுணியும், குட்டநாட்டுத் திருப்புலியூர் திருமழிக்களம் திருநாவாய் முதலான மலைநாட்டுத் திருப்பதிகளையும் மங்களாஸாஸனம் செய்தருளியது.

71. தக்ஷிணாமூர்த்தி என்னும் மலைநாட்டிலிருந்த வித்ஸுவான் உடையவரின் க்ரந்தங்களை ஸேவித்துக் கொண்டாடியது.

72. வடநாட்டில் ஸ்ரீமத் த்வாரகை, வடமதுரை, திருவாய்ப்பாடி முதலான தீவ்ய தேஸங்களை மங்களாஸாஸனம் செய்து ஆங்காங்முள்ள புறச்சமயிகளை வெற்றி கொள்ளல்.

73. உடையவர் காஷ்மீர தேஸத்து ராஜாவை மத்யஸ்தக்ஷை வைத்து அங்குள்ள அக்ஷவைதிகளை வென்று விஸிஷ்டாக்ஷவைதத்தை ஸ்தாபித்தல். அரசன் அவரைக் கொண்டாடியது.

74. உடையவர் ஒரே ராத்திரியில் வேத்யாந்த ஸாரம் என்னும் க்ரந்தத்தை எழுதி அரசனிடம் கொடுக்க, அவனும் அங்குள்ள ஆலயத்தில் “ஸாரத்யாதேவி” என்னும் ஸரஸ்வதியின் கையில் அதை வைத்துக் கதவை மூடித் திறந்து பார்க்க, அந்த க்ரந்தம் அவளுடைய தலையிலேயிருக்க, ஸாரத்யாதேவியும் அஸரீரி வாக்காலே உடையவரைக் கொண்டாடுதல்; காஷ்மீர அரசனும் எம்பெருமானார் திருவடிகளில் ஆஸ்ரயித்து, பேராத்யாயன வ்ருத்தியின் ஸங்க்ரஹமான ஸ்ரீ கோஸத்தை உடையவர் கையில் கொடுத்தல். அந்த வ்ருத்தி ஸங்க்ரஹத்தைப் பொருமைகொண்ட அக்ஷவைதிகள் பறித்துக்கொள்ளல். அதன் அர்த்தங்களைத் தேக்கிக்கொண்டிருந்த கூரத்தாழ்வானைக் கொண்டாடுதல்.

75. உடையவர் புகுரிகாஸ்ரமத்தில் நரநாராயணனையும் ஸாஸ்க்ராமத்தில் மலையையும் ஸேவித்தருளியது. திருவயோத்யையையும் மிதிலையையும் ஸேவித்தருளியது.

76. கோயிலிலே முதலியாண்டான் முதலிய சிஷ்யர்கள் உடையவர் வரவை எதிர்பார்த்திருந்தது.

77. உடையவர் காசியிலே மாதவனை ஸேவித்து, புருஷோத்தமம் என்னும் (புரீ) ஜகந்நாதத்திற்குச் செல்ல, அந்த தேஸத்து அரசனாலே கௌரவிக்கப்பட்டார் என்பது. அங்கு கண்ணன், பாலராமன், சுபத்திரை ஆகியவர்களை மங்களாஸாஸனம் செய்தருளியது. புருஷோத்தமத்தில் கோவில் ஆசாரங்களைச் சீர்திருத்த நினைத்த

உடையவர் தூங்கும்போது எம்பெருமான் கருடனைக் கொண்டு அவரை ஸ்ரீகூர்மத்தில் கொண்டுபோய் வைக்கச் செய்தல்.

78. உடையவர் ஸ்ரீகூர்மத்தில் எம்பெருமானை மங்களாஸாஸனம் செய்தருளியது.

79. ஜகந்நாதத்தில் உடையவரைக் காணாமல் கலங்கின சிஷ்யர்களுக்கு, ஓர் அந்தண உருவில் வந்த புருஷோத்தமன் ஸ்ரீகூர்மத்தில் உடையவர் இருக்கும் விஷயம் சொல்ல, அவர்களும் ஸ்ரீகூர்மம் வந்து உடையவரைக் கண்டு அளித்தல்.

80. உடையவர் எம்ஹாசலத்தில் ஸ்ரீவராஹ நரஸிம்ஹனை மங்குளாஸாஸனம் செய்தருளியது.

81. வாரங்கல் என்ற பட்டினத்தில் “பாஞ்சால ராயன்” என்கிற எம்பெருமானை உடையவர் ப்ரதிஷ்டை செய்தல்.

82. ஸ்ரீகாஞ்ளத்தில் “ஸ்ரீவல்லபுன்” என்னும் எம்பெருமானுக்கு உடையவர் “தெலுங்கு ராயன்” என்று திருநாமம் சாத்தியது.

83. ஸ்ரீ அஹோபிலம் என்று ப்ரஸித்தமான சிங்கவேள் குன்றத்தில் உடையவர் அழகிய சிங்கரை மங்களாஸாஸனம் செய்தருளியது.

84. பெரிய திருமகையிலே திருவேங்கடமுடையானை மங்களாஸாஸனம் செய்தருளியது. இவன் சிவனே என்று வாதம் செய்த சைவரை வென்று அவன் திருமாலே என்று நிர்த்தாரணம் செய்தது.

85. திருவல்லிக்கேணியில் பார்த்தஸாரதியையும் மயிலையில் பேயாழ்வார் அவதார ஸ்தலத்தையும், திருநின்றவூர், திருவெவ்வுறூர், திருநீர்ப்பை முதலான திவ்யதேசங்களையும் மங்குளாஸாஸனம் செய்தருளியது.

86. கச்சி நகரில் அத்திகிரி அடியில் அழகிய சிங்கரையும், அதன் உச்சியில் பேரருளாளனையும், திருவெஃகா முதலான மற்ற திவ்ய தேசங்களையும் மங்களாஸாஸனம் செய்து, ஸ்ரீபெருப்பூதூர் எழுந்தருளி கேசவனைம்பெருமானைத் திருவுடி தொழுதது.

87. உடையவர் திருக்கடல்மீலையில் தலசயனத்துறை வாரையும், திருவிடவெந்தையில் வராஹப்பெருமானையும் மங்குளா ஸாஸனம் செய்தருளியது.

88. ஸ்ரீமதுராந்தகத்தில் ஏரிவாத்த ராபனையும், திருவயிந்திர புரத்தில் தெய்வநாயகனையும், திருச்சித்ரகூடத்தில் கோவிந்தராஜனையும், காழிச்சீராம விண்ணகரம் முதலான திவ்யதேஸத்து எம்பெருமான்களையும், திருவாவி திருநகரி வயலாளி மணவாளனையும், திருநாங்கூர் எம்பெருமான்களையும், தலைச்சங்க நாண்மதியத் தெம்பெருமானையும், சிறுபுலியூர் அருமாகடலமுதையும், திருக்கண்ணபுரம், திருநறையூர், திருச்சேறை, திருக்கண்ணங்குடி, திருநாகை முதலான சோழநாட்டு திவ்யதேஸத்து எம்பெருமான்களையும் மங்குளாஸாஸனம் செய்து ஆங்காங்குள்ள புறச்சமயிகளை வெற்றிகொள்ளல்.

89. திருமெய்யம், திருக்கோஷ்டியூர், திருப்புல்லாணி முதலான திவ்யதேஸங்களையும் மங்குளாஸாஸனம் செய்துகொண்டு கோயிலை நோக்கிப் புறப்படுதல்.

90. உடையவர் தென்திருக்காவேரிக் கரையிலே எழுந்தருளியதைக் கண்டு, “எதிராசர் வந்தார்; எதிராரும் இல்லாதவர் வந்தார்; மதிராசி ராமாநுசர் வந்தார். ஆமாறறியும் பிரான் வந்தார். சீமான் சரணாகதி தந்த பிரான் வந்தார். அரணாகும் கழலோன் வந்தார். முரணாகும் வாதியரை வெல்லுமவர் வந்தார். மாநிலத்தில் வேதியரின் மிக்கமகன் வந்தார்” என்று சீடர்கள் விருதும் திருச்சின்னமும் ஊதி வருவதையும் கண்டு முதலியாண்டான் முதலிய சிஷ்யர்கள் எதிர்கொண்டழைத்து, திருவடிகளிலே வணங்கிக் கொண்டாடியது.

91. உடையவர் திருக்காவேரியிலே நீராடி, திருமண்காப்பு சாத்தியருளி, பெரிய பிராட்டியார் தொடக்கமாக நம்பெருமாள்ளவும் மங்குளாஸாஸனம் செய்தருளியது. அழகிய மணவாளன் உடைய வரைக் கொண்டாடி மடமே போகவிட்டார் என்பது.

92. உடையவர் ஸ்ரீரங்கநாதனுக்குத் திருப்பாவைச் சிறப்பு முதலான உத்ஸவங்களை ஸங்கல்பித்தருளினார் என்பது.

93. பெருமாள் ஆயிரக்கால் மண்டபத்திலே எழுந்தருளியிருக்கும்போது முதலியாண்டான் ஆழ்வானுக்கு, “பொருந்தவிட்ட திருவடிமலர்கள் உபாயம்; திருமேனி உபேயம்” முதலான அர்த்தங்களை அருளிச்செய்தல்.

94. உடையவர் முதலியாண்டானுக்கு “முழுக்ஷுவாய் ப்ரபந்தனான அதிகாரிக்கு த்வய ஸரீரமே ப்ராப்யம்” என்று தொடங்கி “த்வய வைபவத்தை” அருளிச்செய்தது.

95. உடையவர் வடுகநம்பியைத் திருவீதியில் எழுந்தருளுகிற நம்பெருமானை ஸேவிக்க அழைக்க “உம்முடைய பெருமானை ஸேவிக்க வந்தால் என்னுடைய பெருமானுக்குப் பாலமுது தீய்ந்து போகும்” என்று கூறி நம்பெருமானை ஸேவிக்க மறுத்தல். வடுகநம்பி. நிஷ்டை.

96. எம்பெருமானுக்கு ஆழ்வான் தாளிணைகள், ஆண்டான் பாதுகைகள், எம்பார் பாதுச்சூரையை (திருவடி நிழல்), அருளாளப் பெருமாள் எம்பெருமானார் ஆத்மஸமர். பிள்ளை உறங்காவில்லி தூஸர் பூரஹுஸமம். பெரியநம்பி தொடக்கமான ஐந்து ஆசார்யர்கள் ஐந்து தலைகள். திருக்குருகைப் பிரான் பிள்ளான் புத்ரஸமர்.

97. ஆளவந்தார் நியமனப்படி ஸ்ரீபூஷ்யம் இயற்றும்போது கூரத்தாழ்வானை எழுதுபவராக நியமித்தல். ஓரிடத்தில் எம்பெருமானார் சீறியதும், ஆழ்வானுடைய பாரதந்தர்ய நிஷ்டையும், எம்பெருமானார் ஆழ்வான் கருத்தறிதலும்.

98. “ஆத்மாவுக்கு ப்ரதான நிருபகம் யாது” என்பதைத் திருக்கோஷ்டியூர் நம்பியிடம் கேட்டுவரும்படி ஆழ்வானை அனுப்புதல். நம்பி “அடியேன் உள்ளான்” என்னும் பாசுரத்தின்மூலம் ஸேஷத்வமே ப்ரதானம் என்று காட்டியருள, அதை எம்பெருமானிடம் விண்ணப்பித்தல். இதுபோன்று ஆழ்வார்களுடைய ஸ்ரீஸூக்திகளைக்கொண்டு ஸூத்ர வாக்யங்களை ஒருங்கவிட்டு பூஷ்யகாரர் ஸூத்ர பூஷ்யத்தை அருளிச்செய்து அதைக் கிடாம்பி ஆச்சான், கிடாம்பிப் பெருமாள் முதலானார் மூலமாக ஸாரத்யூர் பீட₂ ஸரஸ்வதிக்கு அனுப்பியது. ஸரஸ்வதி அதைத் தலையால் தூரித்து “ஸ்ரீ பூஷ்யகாரர்” என்று எம்பெருமானுக்குத் திருநாமம் சாத்துதல்.

99. ஸாரத்யா பீடத்திலிருந்து திரும்பிவரும்போது கிடாம்பி ஆச்சான் "துன்பையூர்க் கொண்டி" என்னும் இடைச்சி கொடுத்த தயிருக்கு விலையாக அவளுக்குப் பரமபதம் அளிக்கும்படி திருவேங்கடமுடையானுக்கு ஓலை எழுதிக்கொடுக்க, அதன்படி அவள் பரமபதமுடைதல்.

100. திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் எம்பெருமானாரின் அனுமதியுடன் திருவாய்மொழிக்கு ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யானம் அருளிச்செய்தல்.

101. உடையவர் எழுபத்துநாலு எம்ஹாஸனாதிபதிகளும் 700 யதிகளும், ஒன்பதினாயிரம் (புனூல் சாத்திய) ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களும், பன்னிராயிரம் சாத்தாத ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் புடைகுழ ஸ்ரீரங்கத்தில் எழுந்தருளியிருத்தல். மற்ற திருப்பதிகளில் எண்ணிறந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைத் திருத்துதல். ஓர் பங்குனி உத்தரத் திருநாளிலே சுத்யத்ரயத்தை விண்ணப்பித்து, தமக்கும் தம்மோடு நேரேயும், பரம்பரையாகவும் ஸம்புந்தம் பெற்றவர்களுக்கும் மேல்விடு உண்டு என்று ஸ்ரீரங்க திவ்ய தம்பதிகளிடம் வரம் பெறுதல்.

102. பெரிய பெருமானுடைய அக்காரவடிவில் பிரஸாத வைபவத்தாலே ஆழ்வானுக்கும் ஆண்டாளுக்கும் பட்டரும் ஸ்ரீராமப்பிள்ளையும் அவதரித்தல். ஆழ்வான் குமாரரை எழுந்தருளப்பண்ணிவரும்போது எம்பார் துவயாநுஸந்தானத்துடன் வர, எம்பெருமானார் அவரையே அக்குழந்தைக்கு ஆசார்யனாக நியமித்து அக்குழந்தைக்கு 'பராசரபட்டர்' என்று திருநாமம் சாத்துதல்.

103. எம்பாருடைய தம்பி சிறிய கோவந்தப் பெருமானுடைய குமாரருக்கு 'பராங்குஸன்' என்று நம்மாழ்வாருடைய திருநாமம் சாத்தும்படி எம்பெருமானார் நியமித்து, ஆளவந்தாருடைய முன்னுதவது குறையைத் தீர்த்தல்.

104. பட்டர்—திருமணத்தூண் அருகே தொட்டிலிட்டு நாச்சிமார் சிரட்டி வளர்க்க, பெருமான் அமுது செய்வதற்கு முன்னே, படைத்த தனிகையிலே அமுதுசெய்து வளருதல். ஐந்து வயஸ்ஸிலே ஆழ்வானிடம் "சிறுமாமனிசர்" என்னும் திருவாய்மொழிப் பாசுரத்திற்குப் பொருள்கேட்டு உணருதல். ஐந்து வயஸ்ஸிலே ஸர்வஜ்ஞபட்டனின் கர்வத்தையடக்குதல்.

105. பட்டர் உபநயனமானவுடன் ஒரேசந்தையில் நான்கு வேதங்கோயும் அப்யஸித்தல்.

106. பட்டருக்கும் ஸ்ரீராமப்பிள்ளைக்கும் பெரியநம்பி வம்சத் திலே பெண் எடுத்துத் திருக்கல்யாணம் செய்தல்.

107. பட்டர் பெருமாளையும் நாச்சிமாரையும் ஆழ்வானும் ஆண்டாளுமாக நினைத்துப் போந்தது.

108. உடையவர் முதலியாண்டானைத் திருதுண்டுஸ்தானமாக அபிமானித்தல்.

109. உடையவர் அருளிச்செயலில் ஒருபாட்டு அருளிச்செய்யக் கேட்டு முதலியாண்டான் பரவாரானது.

110. உடையவர் நம்பெருமாள் அவப்புகுத்தன்று முதலியாண்டான் திருக்கைத்தலத்தைப்பற்றி எழுந்தருளியிருந்து நீராடி, பிண்டெழுந்தருளும்போது பிள்ளையுறங்காவில்விதூஸர் திருக்கையைப்பற்றி எழுந்தருளியது. எம்பெருமானார் திருவுள்ளம்.

111. பெரியநம்பி திருமகளார் அத்துழாய்க்கு முதலியாண்டானைச் சீதனவெள்ளாட்டியாக (பிறந்தகத்து வேலைக்காரியாக) அனுப்புதல். அத்துழாயின் புக்ககத்தார் பிரார்த்தனையின்படி மறுபடியும் அவரைத் திருப்பி அழைத்துக்கொள்ளுதல்.

112. மாறநேரி நம்பி தம் சரமதசையிலே வராஹசரம மலோகம் இரண்டையும் அருளிச்செய்து துவயநிஷ்டுரீவைபவத்தைப் பெரியநம்பியைக்கொண்டு வெளியிட்டருளியது.

113. பெரியநம்பி தம் குமாரரான புண்டரீகரை உடையவர் திருவடிகளை ஆஸ்ரயிக்கும்படி செய்தது.

114. மாறநேரி நம்பி துவயாநுஸந்தானத்துடன் திருநாட்டுக்கெழுந்தருள, பெரியநம்பி அவரை ப்ரஹ்மமேதத்தானே ஸம்ஸ்கரித்தார் என்பது. எம்பெருமானாருடைய ஆகேபமுடைய பெரியநம்பியின் பதிலும். திருநாட்டுக்கெழுந்தருளும்போது மாறநேரி நம்பியின் அனுஸந்தானம் பற்றிப் பெரியநம்பிக்கு உடையவருக்கும் மற்றொரு விசாரம்.

115. உடையவர் ஓர் ஊமைக்குத் தம்முடைய திருமேனியை மனோமுகக் காட்டியருள, அதைக் கண்ட கூரத்தாழ்வார்

மூர்ச்சித்துத் தெளிந்து “ஒன்றும் அறியாத ஊமையாய்ப் பிறக்கப் பெற்றிலேனே” என்று தம்மை வெறுத்தல்.

116. பெரியநம்பி உடையவருக்கு “ஸதாசார்யனுடைய விக்ரஹமே எப்போதும் தியானிக்கத்தக்கது; அவருடைய நாமமே எப்போதும் ஜபிக்கத்தக்கது” என்று அருளிச்செய்தது. உடையவர் பட்டினிப் பெருமாளோடு புகுவதனுபவம் பண்ணிக் காலங்கழித்தல்.

117. முதலியாண்டான் குமாரருக்கு “இளையாழ்வாரான ராமாநுஜன்” என்று உடையவர் திருநாமம் சாத்துதல். கந்தாடையாண்டான் என்று பிரஸித்தி பெற்ற அவரை ஆட்கொண்ட வில்லி ஜீயரிடத்தில் ஆஸ்ரயிக்குர்ப்படி செய்தல். உடையவருடைய மற்ற சிஷ்யர்களும் தம் குமாரர்களுக்கு உடையவருடைய திருநாமம் சாத்துதல், ஸ்ரீவைஷ்ணவ வண்ணத்தானும் அப்படியே செய்ய உடையவர் அந்தப் பிள்ளைக்கு அருள்புரிதல்.

118. ராமாநுஜருடைய வைபவத்தைப் பொறுக்காத அரசனுடைய உபத்ரவத்துக்குப் பரிஹாரமாகப் பெரியநம்பி மணலை மந்திரித்து ஸ்ரீரங்கம் கோவிலைச் சுற்றித் தெளித்து, கோவிலுக்கு ரணையிட்டருளியது.

119. உடையவர் வேதாந்தார்த்தங்களைத் தெளிவுபடுத்திக் கொண்டு கோயிலிலே அறுபது ஸம்வத்ஸரங்கள் எழுந்தருளியிருந்தார் என்பது.

120. (க்ரிமிகண்ட₂) சோழன் அவைஷ்ணவப் புலவர்களிடம் “சிவரத் பரதரம் நாஸ்தி” (சிவனைக்காட்டிலும் மேலானது இல்லை) என்று கையெழுத்து வாங்கி வந்தது. நாலாரானுடைய சொற்படி ராமாநுஜரை அழைத்து வா வந்த ராஜதூதர்களோடு ராமாநுஜர் எழுந்தருளத் திருவுள்ளம் பற்றியது. கூரத்தாழ்வான் பிரார்த்தித்து அதைத் தடுத்து. உடையவருடைய காஷாயத்தைத் தான் துரித்து, பெரியநம்பியோடு கூடச் சோழராஜாவிடம் செல்லுதல். முதலியாண்டான் முதலான சிஷ்யர்களுடைய பிரார்த்தனையின் பேரில் உடையவர் வெள்ளை சாத்திக்கொண்டு மேற்கே திருநாராயணபுரத்தை நோக்கி எழுந்தருளல். “கொடுமை செய்யும் கூற்றமும்” என்னும் பாசுரத்தைச் சொல்லி, மணலாலே மந்திரித்துத் தெளித்து உடையவர் தம்மைப் பின் தொடர்ந்த ராஜ

மனுஷ்யர்களைத் தொடராமல் செய்தல். நல்லான் அடியாரான வேடமுதலிகளது இருப்பிடத்திற்கு உடையவர் எழுந்தருளல்.

121. த்ரித்யுண்டும் காஷாயம் துரித்த கூரத்தாழ்வானும், பெரியநம்பியும் சோழனைக் கண்டது. “சிவாத் பரதரம் நாஸ்தி” என்று எழுதச் சொன்ன (க்ரிமி கண்ட) சோழன் முன்னே “த்யுரோணமஸ்தி தத: பரம்” [சிவம் என்னும் குறுணிக்கு மேல் த்யுரோணம் என்னும் பதக்கு உண்டு] என்று எழுதிய கூரத்தாழ்வானையும் பெரியநம்பியையும், கண்ணைப் பிடுங்கும்படி தன் சேவகர்களுக்குச் சோழன் உத்தரவிடல். ஆழ்வான் “உன்னைக் கண்ட கண்ணுக்கு நீ சொன்ன தண்டனையை நானே விருப்பத்துடன் நிறைவேற்றுகிறேன்” என்று கூறி, தம் கண்ணைத் தா கையாலே பிடுங்கிவிடல். அவ்வரசனுக்கு உடைவாளொடுக்கும் ஒரு பெண்பிள்ளை கூரத்தாழ்வானை ஊருக்கு ளெளியில் அழைத்துச்சென்று உபசரித்தல். சோழன் பெரியநம்பியையும் அப்படி எழுத்திடச் சொல்ல, அவர் “ஸ்ரீமந்நாராயணே பரதத்வம்” என்று பல வசனங்களைச் சொல்லி நிகுநாட்ட, அரசன் அவர் கண்ணையும் பிடுங்கச்செய்தல். பெரியநம்பி திருக்குமாரத்தி அத்துழாய் பெரியநம்பியையும் ஆழ்வானையும் அழைத்துச் செல்லல். நாதமுனிகளும் குருகைக்காவலப்பனும் பரமபத்யுமடைந்த முக்திபூமியிலே கூரத்தாழ்வான் மடியில் திருமுடியும், அத்துழாய் மடியில் திருவடியும் வைத்துப் பெரிய நம்பி திருநாட்டுக்கெழுந்தருளல். அநாத் ப்ரேத ஸம்ஸ்காரம் பண்ண வந்தவர்களுக்கு ஆழ்வானின் பதில்.

122. ஸ்ரீபராந்தகனில் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பெரியநம்பிக்கு ப்ரஹ்மமேத்யு ஸம்ஸ்காரம் செய்தல். பெரியநம்பிக்கும், கூரத்தாழ்வானுக்கும் உதவிய ‘நாவல்கொடி அம்மாள்’ திறத்தில் நம்பெருமானுடைய அருள்.

123 உடையவர் ஏழுநாள் உபவாஸத்துடன் நடந்து திருமலை நல்லான் சிஷ்யர்களான வேடமுதலிகள் வாழும் மலையருகே செல்லல். எப்பெருமானார் பட்ட வருத்தத்தை ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் மூலம் அறிந்து வேடமுதலிகளும் பட்டினி கிடத்தல். எப்பெருமானார் அந்த வேடமுதலிகளைக் கடைபிடித்து, அவர்கள் அன்புடன் அளித்த திணைக்கதிரையும், தேனையும் அமுதுசெய்தருளி அங்கு தங்குதல். மறுநாள் வேடமுதலிகளில் ஒருவரையும் தம் சிஷ்யர்களில் ஒருவரையும் கோயிலுக்கு அனுப்பி அங்கிருந்து நானூற்றுநாற்பத்தைந்து சிஷ்யர்களை அழைத்து வருதல்.

124. சிஷ்யர்களோடு கூடிய எம்பெருமானார் கொங்கில் பிராட்டியைச் சந்தித்து அவளுடைய ஆசார்ய நிஷ்டையைச் சோதித்தறிந்து, அவளுடைய புகர்த்தாவையும் தம் திருவடிகளுக்கு ஆளாக்கிக் கொண்டு திரிதண்டை காஷ்யாதிர்களை ஸம்பாதித்து துரித்தருளுதல். ஆழ்வான் நியமனிய, மாருதியாண்டானியுப் அம்மங்கியம்மானியுப் கோயிலுக்கனுப்புதல்.

125. உடையவர் புகழவத்புகழுவத விநோதியான கிரிமி கண்டையழிக்கத் திருவிங்கட முடையானைக்குறித்து அர்க்யப்ரதானம் செய்தருளியது. திருவேங்கட முடையான் திருக்குற்றமுட வாளாலே சேழன் எழுத்தைக் குத்த, அவன் கிரிமி கண்டைன் ஆனான் என்பது.

126. உடையவர் மேல் நாட்டிலே சைவர் மிகுந்திருந்த போல வழுநிலே ஒரு புஷ்கரிணியிலே நீரெடுக்கும் துறையிலே முகலியாண்டானைத் திருவடி விளக்கி வரச் செய்தல். அந்த ஸ்ரீமததீர்த்தப் பரபாவத்தாலே அவ்வூராரணவரும் எம்பெருமானார ஆஸ்ரயத்தல். அவ்வூருக்கு “ஸ்ரீஸாலக்ராமம்” என்ற திருநாமம் ஏற்படுதல். அங்கிருந்த வடுநெயரிக்கு தாராநார்த்தங்களை அருளிச்செய்தல். தொண்டனாருக்கு எழுந்தருளி, தொண்டனார் நமசிக்கு அருள்புரிதல்.

127. மேல் நாட்டில் விட்டல தேவராயன் மகளுக்குப் பிசாசு பிடித்திருக்க, தொண்டனார் நரமியின புருஷகாரத்தாலே விட்டல தேவராயன் மகளுக்குப் பிடித்திருந்த பிசாசும் உடையவர் ஸ்ரீபாத தீர்த்தத்தாலே நீங்கியதும், அவன் உடையவர் திருவடிகளாலே ஆஸ்ரயித்ததும், அவனுக்கு ‘விஷ்ணுவர்த்துராயன்’ என்னும் திருநாமமிட்டதும்.

128. இதைக் கண்டு கோபங்கொண்ட அவ்வரசனுடைய குருக்கள் பன்னிராயிரம் சபணர்கள் உடையவரோடு வாதும் செய்ய, உடையவர் திரைக்கு உள்ளே ஆயிரம் தாஷ கொண்ட ஆதிசேஷனுயிருந்து அவர்களுக்கு பதில் சொல்லி, அவர்களை வெற்றி கொள்ளல். அருண் அவர்களுக்கு உபாதுஷ்டியை விதித்தல்.

129. எம்பெருமானார் திருமண கடைக்காமல மூன்று நாள் உபவாஸமிருத்தல். திருநாராயணம்பெருமாள் ஸாத்தத் சுவப்பத் தின்படி உடையவர் கட்டுகளை வெட்டி, மதுகிசியேடேறி, திருநாராய

ணப்பெருமாள் இருக்குமிடம் காணாமல் கவலையுற்றிருக்க, மறுபடி சாதித்த ஸ்வப்னத்தின்படி திருத்துழாய்க்கொழுந்து அடையாளமாகக் கல்யாணிக் குளக்கரையிலே திருநாராயணன் எழுந்தருளியிருக்கும் புற்றைக் கண்டு களித்தல். திருப்புற்றடியிலே ஸேவை ஸாதித்த திருநாராயணனுக்குத் திருப்ரதிஷ்டை² செய்வித்து, “ஒருநாயகம்” என்ற திருவாய்மொழியை அவருக்கு ஸமர்ப்பித்தல். த்ரித்யண்ட³த்தாலே கீற, திருமண் கண்டு களித்தது. திருநாராயணப்பெருமானின் ஸ்வப்னத்தின்படி உத்ஸவ மூர்த்தியான ராமப்ரியரை எழுந்தருளப் பண்ணிக் கொண்டு வர டில்லிக்குச் சென்றது.

180 ‘ஸம்பத் குமாரன்’ [செல்வப்பிள்ளை] என்னும் திருநாமம் பெற்ற ராமப்ரியர் வைபவம். ராமப்ரியர் குசனாலே தனது மகளுக்கு ஸ்த்ரீத்யுனமாகக் கொடுக்கப்பட்டார் என்பது. சக்ரவர்த்தித்திருமகன், குமான் இவர்களாலே ஆராதிக்கப்பட்டவராய், யதுவம்சத்திற்கு ஸ்த்ரீத்யுனமாகக் கிடைத்தவராய், பூலராமன், கிருஷ்ணன் முதலியவர்களால் ஆராதிக்கப்பட்டவரான ராமப்ரியர் திருநாராயணனுக்கு உத்ஸவராய் எழுந்தருளினாரென்பது.

181. டில்லியில் ‘எம்மாடுராயன்’ என்கிற துருஷ்கன் மகனது அந்தப்புரத்திலேயிருந்த ராமப்ரியர் தம்மை எழுந்தருளப்பண்ணிக் கொண்டு போகும்படி உடையவருக்கு ஸ்வப்னம் ஸாதித்தது. ராமப்ரியர் உடையவராலே ‘செல்வப்பிள்ளை’ என்று திருநாமம் பெற்றது. செல்வப்பிள்ளை தயமைப் பிரியில் துரியாத எம்மாடுராயனின் பெண்ணை துலுக்கநாச்சியாரைத் தம்மோடு சேர்த்துக்கொண்டது.

182. உடையவர் திருநாராயணபுரத்தில் செல்வப்பிள்ளையைத் திருநாராயணனுடனே எழுந்தருளப்பண்ணி எல்லா உத்ஸவங்களையும் நடத்திக் கொண்டு பன்னிரண்டு வருஷங்கள் எழுந்திருப்பிரிஞ்சார் என்பது.

183. தொண்டனார் நம்பியின் பெருமானான் ‘புண்ட³பிகைக் கேள்வன்’ தொண்டனார் நம்பிக்கு ஸ்வப்னம் ஸாதிக்க, அக்கன வின்படி திருநாராயணபுரத்திலே செல்வப்பிள்ளையுடன் அப்பெருமாள் பாடிவேட்டை கண்டருளி, எம்பெருமானாராலே ‘நம்பி நம்பிரான்’ என்று திருநாமம் சாத்தப்பெறுதல்.

134. உடையவர் அங்குள்ளார் அனைவருக்கும் திருமண் வைபவத்தையும், பெரிய திருமந்திரத்தின் வைபவத்தையும் வெளிப்படுத்தி, அனைவரையும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களாக்குதல்.

135. ஊரத்தாழ்வான் மாறொன்றில்லாமாரு திச்சிறியாண்டான், அம்மங்கியம்மாள் ஆகியவர்களிடமிருந்து உடையவர் வரலாற்றையும், சேஷன் கிரமிகண்டனனதையும் கேட்டுக்களித்தல்.

136. 'சேஷன் கிரமிகண்டனனய்ப் புழுத்துப் புரண்டான்' என்ற செய்தி சொன்ன ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குக் கைம்மாறாக உடையவர் துஷயத்தை மறுபடியும் உபதேசித்தருளியது. பெரிய நம்பி திருநாடலங்கர்த்தவாதகேட்டு உடையவர் ஸ்ரீகுர்ணபரிபாலனமும் திருவாய்மனமும் நடத்துவித்தது. "கமலாபதி கர்யமாணா" என்னும் ஸ்லோகத்தை அவர் விஷயமாக அருளிச்செய்தது.

137 திருக்கல்யாணிக் குளத்தின் கீழ்க்கரையில் உள்ள திருநிலையில் எழுந்தருளியிருக்கும் அழகியசிங்கரை மங்குளா ஸாஸநம் செய்தருளியது. 'செங்காமி' என்னுமிடத்தில் உள்ள மாலாசாஸ்திகளை ஜயித்து அங்கே ராமானுஜ மடமும் கட்டுவித்து, அப்பால்சென்று மற்ற புறமத்தவர்களைத் திருத்தும்படி முதலியாண்டானை அனுப்பியது.

138. உடையவர் விஷ்ணுவர்த்தநராயணைக்கொண்டு பஞ்சநாராயண ப்ரதிஷ்டை செய்துவித்தது. கிரமிகண்டன் மாண்டது.

139. திருநாராயணபுரத்தில் ப்ரதல்லாததுவரதுன அழகிய சிங்கரை மங்குளாஸாஸநம் செய்து, அங்கு உள்ளவர்களுக்கு, தனக்குப் பிரதிநிதியாக ஒரு உடையவர் விக்ரஹம் ஏறியருளப் பண்ணிக்கொடுத்து, திருநாராயணபுரம் செல்லப்பிள்ளை கைங்கர்யங்களைச் செய்துபோருட்படி கட்டினாயிட்டது.

140. உடையவர் திருநாராயணன் நியமநப்பெற்றுக் கோயிலுக்கெழுந்தருளியது. உடையவர் திருநாராயணனுக்கு ஸமர்ப்பித்த "ஒருநாயக"த்தை அநுஸந்தித்துக்கொண்டு அங்கு உள்ளார் வாழ்ந்துபோனார்களென்பது.

141 ஸ்ரீரங்கத்திலுள்ளவர்கள் உடையவர் மேல்நாட்டிலெடுத்து ஸ்ரீரங்கம் வந்து திருக்காலேரியிலே நீராடித் திருமண்காப்பு சாத்திக்கொண்டிருக்கிறார் என்று கேள்விப்பட்டு ஆனந்தக் கடலில் மூழ்கி அவரிடம் சென்று அரங்கன் திருச்செல்வம் குறைவற நடந்துவருகிறது என்று விண்ணப்பித்தது.

142. உடையவர் திருவரங்கச் சோலைவளங்களை அனுபவித்தருளியது. ஸ்ரீரங்கநாயகியாரை மங்குளாஸாஸனம் செய்து அழகிய மணவாளனை மங்குளாஸாஸனம் செய்தருள. அவர் தீர்த்தம் திருமாலை முதலான வரிசைகள் ப்ரஸாதித்தருளி ஆறுதல் மொழிகள் அருளியது.

143. உடையவர் — திருவடிகளில் ஸேவித்து நிற்கிற சோழ நாடு முதலியவற்றிலுள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் குழல ப்ரஸாதம் செய்தருளியது.

144. இனி கூரத்தாழ்வான் விருத்தாந்தம், ஸ்ரீபரந்தகனில் ஒருவருடம் தங்கியிருந்து அங்குள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களாலே தமது திருக்கண்களுக்கு நேர்ந்த உபத்திரவத்தை ஆற்றிக் கொண்டு, அவர்களால் கோயிலிலே எழுந்தருள் ப்பண்ணிக்கொண்டு வந்து விடப்பெற்று ப்ரஸிபீடத்தினருகே தண்டன் சமர்ப்படுத்து உள்ளேபுகுந்து எம்பெருமானை ஸேவிக்க ஆழ்வான் எழுந்தருள, “எம்பெருமானார் ஸம்பந்தமுடையார் ஒருவரும் புதரலாகாது என்று ராஜாஜ்ஞை” என்று சிலர் தடுக்க, ஒருவர் “இவர் ஆத்ம குணம் உள்ளவர்; உள்ளே புதரவிடுங்கள்” என்ன, “ஆத்ம குணம் ஆசாரிய ஸம்பந்தத்தை அறுத்துக்கொள்ளக் காரணமாகிவிடக் கூடாது” என்று திருவுள்ளம்பற்றி “என் பேற்றுக்கு எம்பெருமானார் திருவடிகளில் ஸம்பந்தமே அமையும்; அதைவிட்டுப் பெருமானை திருவடித்தொழவேண்டியதில்லை” என்று கோயிலிலிருந்து மீளுதல். அதற்குப்பின் கூரத்தாழ்வான் அழகர்கோயிலுக்கு எழுந்தருளல்.

145. ஆழ்வான் பிரிவைப்பொறுக்காமல் உடையவர் அழகர் திருமலையிலிருந்து எழுந்தருளும்படி கூரத்தாழ்வானுக்கு ஸ்ரீமுகம் ஸரதித்தல்.

146. உடையவர் ஆழ்வான் வருமளவும் திருமலையினுஞ் சோலை வளப்பத்தையும் ஸுந்தரராஜன் வடிவழகையும் அநுஸந்தித்து அனுபவித்துக்கொண்டிருத்தல்.

147. எம்பெருமானாருடைய திருமுகம் பெற்றவடன் ஆழ்வான் அழகரிடம் விடைகொண்டு ஸ்ரீரங்கம் எழுந்தருளி எம்பெருமானாரை ஸேவித்தல்.

148. பேரானந்தமடைந்த உடையவர் ஆழ்வானைப் பெரிய பெருமானிடம் அழைத்துச் செல்ல, பெரியபெருமாள் “தரிசனத் திற்காகத் தரிசனத்தை இழந்த உமக்கு நாம் கண் கொடுக்கிறோம்” என்றருளிச் செய்ய, ஆழ்வான் “கண்டகளைக்கண்ட கண்கள் எனக்கு வேண்டுவதில்லை; இராமானுசன் தந்த ஞானமாகிற உட்கண் உண்டு; நாலுரானுக்கும் எதிராஜர்க்காக வீடு தந்தருளவேணும்” என்று விண்ணப்பிக்க, அவரும் “தந்தோம்” என்று கூறி, “உம்மோடு ஸம்பந்தம் பெற்றவர்கள் அனைவருக்கும் வீடுதந்தோம்” என்றருளிச் செய்ய, இதைக்கேட்டுகந்த எம்பெருமானார், “ஆழ்வானோடு ஸம்பந்தமுள்ள எனக்கும் மேல் வீடு உண்டு” என்று உகந்து கூத்தாடுதல். “அர்வாஞ்சு” என்னும் கூரத்தாழ்வான் வைபுவபரமான ஸ்லோகம்.

149. கூரத்தாழ்வான் உடையவர் நியமனப்படி வரதூரஜஸ்தவம் செய்தருளி, நெஞ்சென்னும் உட்கண்ணால் பெருமாகாயும் உடையவரையும் காண்பதற்கும், தான் பெற்ற பேறு நாலுரான் பெறுவதற்கும் வரதூரஜனிடம் வரம்பெறுதல்.

150. உடையவர் ஸ்ரீரங்கேஸ்வர புரோஹித பதவியை அமுதனாமிருந்து பெற்று, ஆழ்வானுக்கு அளித்தல். தினந்தோறும் பெருமாள் ஸந்திதியிலே புராணம் வாசிக்கும்படியும் ஆழ்வானை நியமித்தல். (அமுதனார் ஸாதித்த) ராமானுஜநூற்றந்தாதியோடு இயற்பாவை நம்பெருமாள் சேர்த்தியிலே விண்ணப்பம் செய்யும் படி அமுதனரை நியமித்தல்.

151. குலோத்துங்கசோழன் திருச்சித்திரகூடத்தில் கோயிலைக் குலைத்தபோது, உடையவர் திருப்பதியில் கோயில் கட்டுவித்து அதில் தில்லைகோவிந்தராஜனைப் பிரதிஷ்டை செய்வித்தது.

152 உடையவர் எழுபத்து நாலு எம்ஹாஸநாதியதிகளுக்கும் அழகியசிங்கரைத் திருவாராதனமாக நியமித்தது.

153. வேங்கடாசல மாஹாத்மியம், உடையவர் திருமகையாத்திரை செய்தது. திருவேங்கடமலைக்கோயிலையும் அதின் வாயில்களையும் வலர்வருகிறவர் — மலைகுளம் நின்றான், திருவாழி பரப்பினான், பங்கயச்செல்வி, திருமலைநம்பி, திருமழிசைப்பிரான், திருவேங்கடத்துநின்றான், வண்சடகோபன், இராமானுசன் திரு

மாலிருஞ்சோலை, பேரருளாளன். அழகியமணவாளன், ஸ்ரீராமா நுசன், ஹரிஸரணலயன், ஸ்ரீபுண்டரீகன், திருப்பேர்நகரான் முத லான அநேகம் திருந்தவனங்களையும், திருப்தமண்டபங்களையும் ஸேவித்து வியப்பிற்று. ஞானப் பிராணை (வராஹப்பெருமானை) ஸேவித்து, திருக்கோனேரியில் தீர்த்தம் பருகி, கோயிலினுள் திருவேங்கடமுடையானை மங்குளாஸாஸனம் செய்தது, திருமலை யின் வளப்பம்.

154 திரும்பிவரும்போது காஞ்சீபுரத்திருப்பதிகளைத் திருக் கச்சிநம்பி புருஷகாரமாக ஸேவித்து, மற்றுமுண்டான திருப்பதி களையும் ஸேவித்து, ஸ்ரீபெருங்குதூர், திருக்கோவலூர் வழியாகத் திருவெள்ளறையடைந்து பங்கயச் செவ்வியாரை முன்னிட்டுக் கொண்டு செந்தாமரைக் கண்ணனை ஸேவித்து, கரம்பனூர் உத் தமனை ஸேவித்து, திருவரங்கம் சேர்ந்து அழகியமணவாளனை மங்குளாஸாஸனம் செய்தருளியது.

155. “இன்னவாறு திருப்பதிகள் எங்கும் வாழ்வித்து எதிராசன், தன்னதாக்கித் தரிசனமுந் தரணியெங்கும் விளங்கு வித்து, முன்னமுரைத்த பாடியத்தின் முற்றமுன்றத் தொகுசுஹ, தன்னைச்சென்னுண்டாயிரத்தாங்கெழுபத்தேழில் சாத்தினான்” என் கிறபடியே உடையவர் ஸ்ரீபுராஷ்யத்தில் எஞ்சியிருந்த ஒரு பகுதியை நிறைவுபடுத்தியருளல். “வேதார்த்ததஸ்ய ச ஸங் க்யரஹம் ம்ருதுபதம் வேதார்த்தநிபம் ததூா. வேதார்த்ததஸ்ய ச ஸாரம் அர்த்தக்யரஹம் ஸ்ரீபுராஷ்யமத்யத்யபுதம் | கீதா புராஷ்யமபி ப்ரபத்திவிஷயே க்யத்யத்ரயம் சாகரோத் நித்யம் லக்ஷ்மணலக்ஷணய முநயே தஸ்மை நம:குர்மஹே ||” [(1) வேதார்த்த ஸங்க்யரஹம், (2) மென்மைமிக்க பதங்களை யுடைய வேதார்த்தநிபம், (3) வேதார்த்த ஸாரம், (4) ஆழ்ந்த பொருளையுடையதாய், அத்யத்யபுதமான ஸ்ரீபுராஷ்யம், (5) கீதா புராஷ்யம், (6, 7, 8) ப்ரபத்தியைப்பற்றிய மூன்று க்யத்யங்கள், (9) நித்யக்யர்த்தம் ஆகிய ஒன்பது கிரந்தங்களை அருளிய ஸ்ரீராமா நுஜ முனிவர்க்கு வணக்கம்] என்னும் ஸ்லோகத்தின்படி ஒன்பது கிரந்தங்களை அருளல்.

156. பெரியபெருமான் ஸ்ரீபுராஷ்யத்தைத் திருச்செவி சாத்தி மிகவும் உகந்து உடையவர்க்கு ஸ்ரீஷ்யர்களைக்கொண்டு ஸத கலாபிடிஷேகம் பண்ணுவித்து, ப்ரஹ்மரத்தத்திலே திருவிதி வலம்வரும்படி செய்தது, “உபயனிபுதிநாத” என்று பட்டா

பிடிஷேகமும் செய்வித்து, பட்டருக்கு யுவராஜபட்டாபிடி
ஷேகமும் செய்வித்தது.

157. உடையவர் திருவடிகளிலே ஆஸ்ரயித்த முதலிகளின்
திருமுடி அடைவு. கந்தாடை ஆண்டானும் நடாதாராழ்வானும்
பட்டவர்க்கமும் கூரத்தாழ்வானும் ஸ்ரீபுராஷ்யத்திற்கு உசாத்துணை.
அருளாளப் பெருமாள் எம்பெருமானார் அருளிய ஞானசாரப்
பிரமேயசாரங்களை எம்பெருமானார் உகந்து, தம்முடைய பெருமா
ளுக்குத் திருவாராதனம் செய்து கொண்டிருக்கும்படி அவரை
நியமித்தார். கிடாம்பி ஆச்சானும் கிடாம்பிப்பெருமானும் திரு
மடைப்பள்ளி கைங்கர்யம். வடுகநம்பி திருச்சுரபிக்கு (பசுவிற்கு)
புல்லிடுவதும். எண்ணெய்க்காப்புசாத்துவதும் செய்வார், முதலியாண்
டான் திருமண்காப்பிற்கும் திருவாராதனத்திற்கும் பரிசாரகமும்,
திருவடி நிலைகள் ஸமர்ப்பித்தலும் செய்வார். எம்பாருக்குக் கைங்
கர்யம் — திருமேனி திருவடிகளைப் பிடித்தல், திருப்படுக்கை
சோதித்தல், திருப்பரியட்டங்கள் திருத்தல், திருக்கை ஸமர்ப்பித்தல்,
திருமேனிக்காவல் முதலான கைங்கர்யங்கள். கோமடத்துச்
சிறியாழ்வான் திருக்கைச்செய்யும் ஸ்ரீபாதரணையும் எடுப்பர்,
பிள்ளை உறங்காவிடவிதாஸர் கருவுகலம் நோக்குவர். அம்மங்கி
பாலமுது காய்ச்சுவர். உக்கலாழ்வான் திருத்தளிகை மாற்றுவர்,
உக்கலம்மாள் திருவாலவட்டம் பரிமாறுவர். மாருதியாண்டான்
திருமஞ்சனம் எடுப்பர். மாடுநெறில்லாச் சிறியாண்டான்
மடத்துக்கு அமுதுபடி கறியமுது நடத்திப்போருவர். வண்டரும்
சுண்டரும் ராஜசேவையால் கிடைத்த ஆயிரம் பொன்களை மடத்
திற்கு ஸமர்ப்பிப்பர். ராமாநுஜ வேளைக்காரர் திருமேனிக்காவலாய்ப்
போருவர்கள். அகனங்கநாட்டாழ்வான் பரபகஷதிரஸனம் பண்ணிப்
போருவர். பிள்ளை திருவரங்கத்தமுதனார் தம் ஆசாரியனின் வைப
வத்தை நூற்றந்தாதியிலே அருளிச்செய்து, பரம ஸாத்தவிகர்களுக்கு
உபகரித்தருளினார். மற்றுமுள்ள எல்லா சிஷ்யர்களும் நியமித்த
கைங்கர்யங்களைச் செய்து போருவர்.

158. வடுகநம்பி வைபவம்.

159. அனந்தாழ்வான் வைபவம்.

160. கூரத்தாழ்வான் வைபவம்.

161. ஆழ்வான் மேல்விடு பெறுவதற்கு உடையவர் களிப்
புற்றதும் பின்பு இருவரும் ஸம்புஷித்ததும்.

162. கூரத்தாழ்வான் தம் திருவடிகளிலே விழுந்து துன்புற்ற அமுதனுக்கு “எம்பெருமானார் திருவடிகளே தஞ்சம் என்றிரும்” என்று அருளிச்செய்து விடைகொடுத்தருளியது.

163. ஆழ்வான் திருநாட்டுக்கெழுந்தருளின செய்தி.

164. உடையவர், கூரத்தாழ்வான் திருநாட்டலங்கரித்ததைப் பற்றித் துன்புற்றது. கூரத்தாழ்வானை பூரஹ்மமேத₄ ஸம்ஸ்காரத் தாலே ஸம்ஸ்கரித்து, திருவத்₄யயனமும் பெருக்க நடத்தியருளியது.

165. அழகிய மணவாளன் பட்டரையும் ஸ்ரீராமப்பிள்ளையையும் உடையவர் திருக்கையிலே காட்டிக்கொடுத்தது.

166. பட்டர் உபந்யாஸத்தைக் கேட்டு முதலிகள் கொண்டாடியது.

167. உடையவர் பெருமானுடைய ஸ்ரீகார்யம் ஆராய்ந்து கொண்டு ஸ்ரீபூஷ்யத்தையும் திருவாய்மொழியையும் அஹோராத்ரம் நடத்திக்கொண்டு வந்தார். பகலில் ஸ்ரீபூஷ்ய காலக்ஷேபம் செய்து ராத்ரி குடிநீர் பாலமுது செய்து திருப்பள்ளியேறியருளினால் பாலோடமுதன்ன ஆயிரமான திருவாய்மொழி அநுபூவத்திலே பரவசராயிருந்து கண்வளர்ந்தருளுவர். இரவில் உறங்காவில்லி தாஸர் முதலான ராமாநுஜ வேளைக்காரர், ஸ்ரீ குமாதாஸர், ஹனுமத் தாஸர் முதலானார் அவரை நோக்கிக்கொண்டு போருவர்.

168. உடையவரைத் திருப்பள்ளி உணர்த்துகைக்காக முதலிகள் அருளிச்செய்த ஸுப்ரபூதம்.

169. உடையவர் திருப்பள்ளி உணர்ந்து ஸ்வாசார்யன் தொடங்கி எம்பெருமான் வரையில் அனுஸந்தித்து நீராட்டத் திற்குப் புறப்படுதல். நீராட்டம் செய்தருளின பின்பு ப்ராதரநுஷ்டானம் செய்தருளல்.

170. திருவீதியிலுள்ள ஆசார்ய புருஷர்கள் ஸத்கரிக்க உடையவர் திருக்காவேரியினின்றும் மடத்திற்கு எழுந்தருளுவர்.

171. கோயில் முதலான திவ்யதேஸத்தெம்பெருமான்களுடைய பவித்ரங்களைத் திருமுடியிலும் திருக்கழுத்திலும் சாத்திக்கொண்டு திருப்பல்லாண்டு திருப்பள்ளியெழுச்சி திருப்பாவை கண்ணிருண் சிறுத்தாம்பு, ஸ்தோத்ர கத்யங்கள் அனுஸந்தானத்துடன் திரு

மண்காப்பும் ஸ்ரீ சூர்ணக்காப்பும் சாத்திக்கொண்டு உடையவர் பகவத் தியானம் செய்வர்.

172. தம் திருவாராதனமான பேரருளாளனுக்குத் திருவாராதனம் தொடங்கிய பிறகு அழகியமணவாளனை மங்குளாஸாஸனம் செய்ய ஸந்திதிக்கு எழுந்தருளுவர்.

173. நம்பெருமானுக்கு ஸகல கைங்கர்யங்களும் காலகாலங்களிலே நடக்குர்படி பத்துக்கொத்திலுள்ளார்க்கும் கட்டளையிட்டருளியது; ஸந்திதிக்குப்பலவிதமான தொழிலாளிகளை ஏற்படுத்தியது.

174. பேராசு சதுராயம், நாச்சியார் பரிகரமாய்ப் போருகிற திருவெள்ளறையில் பங்கயச்செல்லி பரிகரமானவர்களைக் கொண்டு சதுர்விதானமாகச் சமைக்குர்படி கட்டளையிடுதல். இது போலவே தென்னரங்கன் செல்வமுற்றும் திருத்திவைத்தல்.

175. கோயிலிலிருந்து மடத்திற்கு எழுந்தருளின பின்பு, பேரருளாளனுக்குத் திருவாராதனத்தைப் பூர்த்தி செய்து தளிகை மாற்றிய பிறகு சிஷ்யர்களுக்குத் தீர்த்தமும், ஸ்ரீ பாதுதீர்த்தமும் ப்ரஸாதித்தருளி, தாமும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் ப்ரஸாதப்படுதல்; அதன் பிறகு யமுனைத்துறைவர் என்ற திருமண்டபத்திலே யோக்யபீடத்திலே எழுந்தருளியிருந்து ஆளவந்தார் ஸ்ரீபாதுத்தை நெடுப்போது தியானித்துக்கொண்டிருப்பர். பட்டரையும் ஸ்ரீராமப் பிள்ளையையும் கொண்டு ஸ்ரீராமாயணத்தைப் படிக்கச்சொல்லித் திருச்செவி சாத்துவர். ஸாயங்காலம் அஷ்டாஷ்டர அனுஸந்தான பூர்வமாக க்ராயதீஜபம் முதலான அனுஷ்டானங்களைச் செய்து பேரருளாளன் திருமுன்பே திருப்பல்லாண்டு முதலான நியானுஸந்தானத்தை ஸேவிக்கும்படிசிஷ்யர்களுக்குக் கட்டளையிடுதல். அதன்பிறகு அழகியமணவாளனைச் சென்றுஸேவித்து, கோயில் முழுவதும் பளபளக்கத் திருவிளக்கேற்றி, ஸந்தியிலே பொன்திருக்குத்து விளக்குகளிலே புகுதெய்யோடுகூடின புத்துருக்குப் பகனின்றெய்யும் பரிமாறி விளக்குகள் எரியும்படி கற்பித்தருளுவர். எண்பகர் பூக்களாலே தொடுக்கப்பட்ட மலர்மாலைகள் சாத்துவிப்பர். இளநீர் அமுதுசெய்வித்தருளுவர். பகலிற்போலே ராத்ரியிலும் திருவாராதனம் நடத்துவித்து, திருவரங்கச் செல்வரை எழுந்தருளுவித்து நடைப்பலிகளை நடத்தியாகசாலை ஹோமங்களையும் நடத்தச்செய்வர். பிறகு பள்ளிகொள்ளுமிடத்தில் செல்வரை எழுந்தருளுவித்து, செல்வர் சம்பா அமுதுசெய்வித்து, தன்வந்

ரியின் வழிவந்த வைத்யர்கள் கற்பித்த கஷாயமும் அமுதுசெய் வித்து ஸ்ரீரங்க நாயகியார் கோயில் திருப்பள்ளியையும் அலங்கரிப்பித்து, 'என்திருமகள் சேர் மார்ப'னுடனைச் சேர்த்தியிலே எழுந்தருளச்செய்து, பலவிதமான ஸுகூந்த₄ங்களைச் சாத்துவித்துக் கர்ப்பூர ஹாரத்தியையும் கண்டருளப்பண்ணிவைத்து, களைந்த திருமலை முதலானவற்றை ஸேனை முதலியாருக்குச் சாத்துவித்து, வெள்ளிக்கிடாரங்களிலே பாற்குழம்பு சேர்த்து அமுது செய்வித்தவுடன் ஆரம்பையர்கள் தற்குழத் தாலாட்டு ஸேவிக்க, யாழ் குழல் வீணை வாசிக்கத் திருவரங்கத்தரவணையிலே பெருமாள் பள்ளிகொண்டருளும்படி செய்து "உறகல் உறகல்" என்னும் பாசுரப்படி சங்கம் சக்ரம் முதலான ஆயுதாழ்வார்களைப் பள்ளியறை குறிக்கொண்டு நோக்கும்படி பெருமானுக்குக் காவலடைத்து, ஸ்ரீநிதி₄ கிடக்கிறவிடத்திற்குத் திருக்காப்பு சேர்ப்பித்துப் புறப்பட்டருளுவர். மட₂த்தில் பேரருளாளருக்கும் எல்லாம் செய்து பின்பு தாம் திருப்பள்ளிகொள்வர்.

176. முதலியாண்டான் குமாரரான கந்தாடையாண்டான் என்பெருமானாரை மிகவும் பிரார்த்தித்து, அவதார ஸ்தலமான ஸ்ரீபெருங்குதூரில் அவரது அர்ச்சாவிக்குரஹத்தை ஏறியருளப்பண்ண அனுமதி பெறுதல். அந்த உத்ஸவ விக்குரஹத்தை உடையவரும் மிகவுகந்து ஆலங்கூனம் செய்துகொண்டு, குருபுஷ்யத்திலே ப்ரதிஷ்டை செய்யும்படி நியமித்தல். ஆண்டானும் அப்படியே அவ்வுத்ஸவவிக்குரஹத்தை மூலவரோடு ப்ரதிஷ்டை செய்ய, அன்று உடையவருக்குத் திருமேனியில் மிகவும் தளர்ச்சியாய், பூலஹானியும் உண்டாக, ஆராய்ந்தபோது அது விக்ரஹ ப்ரதிஷ்டை செய்யச் சொன்ன குருபுஷ்யதினமாயிருப்பதைக் கண்டு உடையவர் வியப்புறுதல்.

177. இப்படி எழுந்தருளியிருக்கும் உடையவருடைய ப்ரபாவத்தை (1) நம்பெருமானும் (2) திருவேங்கடமுடையானும் (3) பேரருளாளரும் (4) திருநாராயணப்பெருமானும் (5) அழகரும் (6) திருக்குறுங்குடி நம்பியும் (7) சிஷிகளும் (8) நம்மாழ்வாரும் (9) நாதமுனிகளும் (10) ஆளவந்தாரும் (11) பெரிய நம்பியும் (12) திருக்கோட்டியூர் நம்பியும் (13) திருமலைநம்பியும் (14) திருமாலையாண்டானும் (15) ஆழ்வார் திருவரங்கப்பெருமானாரையும் (16) மற்றும் அவர் சிஷ்யர்களான ஆசார்யர்களும் (17) ஸரஸ்வதியும் (18) ப்ரஹ்மரக்ஷஸும் (19) ஊமையும்

வெளியிட்ட பிரகாரங்களின் விவரணங்கள். [(16) எம்பெருமானார் வழியந்த ஆசார்யபுருஷர்களில் (1) வடுகநம்பி (2) கணியனார் சிறியாச்சான் (3) அருளாளப் பெருமாள் எம்பெருமானார் (அநந்தாழ்வான் முதலானார்க்கு அருளியது) (4) ஆழ்வான் (5) முதலியாண்டான் (மிளகாழ்வானுக்குச் சொன்னது) (6) எம்பார் (பட்டருக்கு ஸாதித்தது) (7) பட்டர் (நஞ்ஜீயருக்கு ஸாதித்தது) (8) நஞ்ஜீயர் (நப்பிள்ளைக்கு அருளியது) (9) நப்பிள்ளை (சிவக்கறைப்பிள்ளைக்கு ஸாதித்தது) (10) திருக்குருகைப்பிரான் (சோமாசியாண்டானுக்கு ஸ்ரீபாஷ்யம் மூன்றுமுறை காலகேசுபம் ஸாதித்த பின்பு அருளியது) (11) கோமடத்துப்பிள்ளான் (தன் திருவடிகளில் மூன்றுரு ஸ்ரீபாஷ்யம் வாசித்த காக்கைப்பாடி ஆச்சான் பிள்ளைக்கு ஸாதித்தது) (12) எங்களாழ்வான் (காக்கைப்பாடியாச்சான் பிள்ளையைப் பார்த்து 'உம்மெம்பெருமாள் முனிந்தருளின போது என்ன நினைத்திருந்தீர்?' என்ன, 'எம்பெருமானார் திருவடிகளே தஞ்சம் என்று நினைத்திருந்தேன்' என்றது). (13) நடாதூரம்மாள் (தம்மிடம் ஸ்ரீபாஷ்யம் வாசித்த சிஷ்யர்களுக்கு அருளியது). (14) நடுவிலாழ்வான் (திருநாராயணபுரத்திலே உடையவர் ஸந்திதியிலே ஸ்ரீபாஷ்யம் கேட்டு 'இது அரிதாயிருந்தது' என்ற வங்கிபுரத்து ஆச்சி, சொட்டையம்மாள் உள்ளிட்டாருக்கு அருளியது) (15) ஸ்ரீ வேதூவ்யாஸ பட்டர் (திருநாராயணபுரத்தில் உடையவர் ஸந்திதியில் ஸ்ரீபாஷ்யகாலகேசுபம் ஸாதித்தபின்பு சிஷ்யர்களுக்கு அருளியது) (16) நடுவில்திருவீதிப்பிள்ளை (வெள்ளைக்குளத்தே ஆணைகாத்த சிங்கர் திருமுன்பே ஸ்ரீபாஷ்யம் ஸாதித்த போது தம் சிஷ்யரான அழகியாருக்கு ஸாதித்தது) ஆகிய பதினாறு ஆசார்யர்கள் எம்பெருமானார் வைபவத்தை அருளிய ப்ரகாரம் விவரிக்கப்பட்டுள்ளது.]

இவ்விஷயங்களில் பெரும்பாலானவை சரமோபாயநிர்ணயம், ஆரூபிரப்படி ரூபரம்பராப்பரபூவம் முதலானவற்றில் காணப்படுபவையே. ஒவ்வொரு ஆசாரியரும் தம் சிஷ்யர்களுக்கு "நீர் உம்முதைய பெருமையை நினைத்து இறுமாந்திருக்கவேண்டா; எம்பெருமானார் திருவடிகளே தஞ்சமென்று இரும்; அவ்விடமே ஆசார்யத்வமூர்த்தி உள்ளது; நாங்களெல்லாம் அவருடைய ஸம்பந்தத்தை வினைக்கும் உபகாரக ஆசார்யர்களே; அவர் ஒருவரே உத்தாரக ஆசாரியர்" என்று உபதேசரித்தனர் என்பது குறிக்கொள்ளத் தக்கது.

178. அவதாரங்களெல்லாம் ஒத்திருக்கச்செய்தே, ராமக்ருஷ்ணத்வவதாரங்களுக்கு ப்ராத்நாயமுண்டானுற்போலேயும், திவ்யதேசங்களெல்லாம் ஒத்திருக்கச்செய்தே கோயில் திருமலைபெருமாள் கோயில் திருநாராயணபுரத்திற் ப்ராத்நாயமுண்டானுற்போலேயும், ரிஷிகள் எல்லாரிலும் வ்யாஸபராஸரஸுகமௌநகநாரதர் என்கிற இவர்களுக்குப் ப்ராத்நாயம் உண்டானுற்போலேயும், ஆழ்வார்கள் எல்லாரும் ஒத்திருக்கச்செய்தே நம்மாழ்வாருக்கு ப்ராத்நாயம் உண்டானுற்போலேயும், ஆசார்யர்கள் எல்லாரிலும் காட்டில் இவர்க்கு (எம்பெருமானார்க்கு, ப்ராத்நாயம் கொள்ளக்குறையில்லை,

[இங்கு திருஷ்டாந்தமாகக் காட்டப்பட்ட ராமக்ருஷ்ணத்வவதாரங்கள் முதலானவற்றுக்குள்ள ப்ராத்நாயம் ஆரூயிரப்படி குருபரம்பரையில் விளக்கப்பட்டதுபோலே இங்கும் விளக்கப்பட்டது. (மஞ்ஜரி பக்கம் 295—298 காண்க.)]

179. உடையவர் முற்கூறியவர்கள் அனைவரைக்காட்டிலும், ஆழ்வான், ஆண்டான் முதலானவர்களைக் காட்டிலும் ப்ராத்நாயம் [இதுவும் ஆரூயிரப்படியில் விளக்கப்பட்டது. மஞ்ஜரி பக்கம் 298—299 காண்க.]

180. உடையவர் திருநாராயணபுரத்தில் உபந்யாஸம்; “ஆள்வந்தார் கோஷ்டியிலே ஒருநாளாகிலும் ஸேவிக்கப் பெற்றேனாகில் பரமபதத்துக்கும் இங்குத்தைக்கும் சுருளும்படியும் கட்டேனே”. என்று அருளிச்செய்தல் [இதுவும் ஆரூயிரப்படியில் உள்ளது; மஞ்ஜரி பக்கம் 302 காண்க.]

181. விபீஷணஸரணாகுதிபற்றி பிள்ளையுறங்காவில்வித்யாஸரின் கேள்வியும் எம்பெருமானார் பதிலும். [இதுவும் ஆரூயிரப்படியில் உள்ளது; மஞ்ஜரி பக்கம் 302—303 காண்க.]

182. இராமாநுசநூற்றந்தாதியில் சில பாசுரங்களின் விவரணங்கள் [இதுவும் ஆரூயிரப்படியில் உள்ளது; மஞ்ஜரி பக்கம் 303, 304 காண்க.]

183. கூரத்தாழ்வான் ஆள்வந்தார் ஆசார்ய நிஷ்டைக்கு அடி மதுரகவிகள். [இதுவும் ஆரூயிரப்படியில் உள்ளது]

184. சக்ரவர்த்தித்திருமகன் வைபவம்போலே ஸ்ரீராமாநுஜர் வைபவமும் அவாங்கமநஸகோசரம் என்று கூறி க்ரந்தத்தைத் தலைக்

கட்டுதல். [இதுவும் ஆரூயிரப்படியில் உள்ளது. மஞ்ஜரி பக்கம் 811 காண்க.]

185. எழுபத்துநாலுளிம்ஹாஸநாதிபதிகளின் திருநாமங்கள். [இது ஆரூயிரப்படியில் முன்பே உள்ளது மஞ்ஜரி பக்கம் 275—276 காண்க]

[இத்துடன் 264 எண்ணுள்ள ‘ராமாநுஜார்ய திவ்ய சரிதை’ யின் விவரணம் நிறைவுபெறுகிறது.]

265. மாமுனிநன் அருளிச்செய்த ப்ரமேயஸாரவ்யாக்₂ யானம். எம்பெருமானார் ஒருநாள் உகப்பிலே முதலியாண்டா னிக்கு அருளிச்செய்ததாக அந்ருடைய குமாரரான கந்தாடை ஆண்டான் பட்டருக்கு அருளிச்செய்த அர்த்தவிசேஷங்களெல் லாம் ப்ரதிபாதிக்கிற ப்ரணவஸங்க்₃ரஹமாகிற ப்ரப₃ந்த₄த்திலே ஆசார்யனை உகாரவாட்சுனாசச் சொல்லாநின்றதி₄றே. இவரும் எம்பெருமானார் திருவடிகளிலே ஸேவித்தவராகையாலே அவரரு ளிச்செய்யக்கேட்டிருக்குமது கொண்டி₄றே இப்ப்ரப₃ந்த₄த்திலே இப் படியருளிச்செய்தது.

266. வினாஞ்சோலைப்பிள்ளை அருளிய ஸப்தகாதை — 6.
அழக்சென்றிவையறிந்தேன் அம்பொன் அரங்கா
ஒழித்தருளாய் உள்ளில் விகையை—பழிப்பிலா
என்னுரியர்க்காக எம்பெருமானார்க்காக
உன்னாரருட்காகஉற்று

[பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிய இதன் வ்யாக்யானமும் காணத் தக்கது.]

267. பெரியவாச்சான்பிள்ளைக்கும் அவர் குமாரர் நாயனா ராச்சான் பிள்ளைக்கும் தீடரான பரகாலதூரஸர் என்கிற திருக் கலிகாந்தி தூரஸர் அருளிய பரகால நல்லான் ரஹஸ்யம்.

சரமஸ்ஸோகப்ரகரணம் ‘பரித்யஜ்ய’ ஸப்ததூர்த்தம்:— இப்படி ஆழ்வார்களெல்லாரும் ஸாத₄நாத்ரபித்யாகுபூர்வமாகப் பலவிடங்களிலும் ப்ரபத்தியை அருளிச்செய்துக்கொண்டு போருகை யாலே இவ்ருத்தொல்லுகிற த்யாகுவித₄நம் அத்யந்தமநுருபமா யேயிருக்குமாயாலே இவ்வாழ்வார்கள் திருவுள்ளத்தை அநு வித₄நம் பண்ணிப்போந்த யாழ்முனிநன் பூர்வாகாரர் முத லான பூர்வாசார்யர்களுர் ஸாத₄நாத்ரபித்யாகுபூர்வமாக இப் ப்ரபத்தியை அருளிச்செய்தார்கள்.

268. ஷெ சரமஸ்லோகப்ரகரணம் பூர ஷ்யகார கும்
 “பிதரம் மாதரம்” என்று தொடங்கி “ஸர்வதாரீமா ம்
 ஸ்ச ஸந்த்யஜ்ய” என்கிறதிருதியாக, சேதநாசேதநரூபங்களான
 ப்ராப்யாபூஸங்கனையும் ப்ராபகாபூஸங்கனையும் பரித்யஜித்து
 “லோகவிக்கிராந்தசரணௌ ஸரணம் தேஹ்ரஜம் விபேதா” என்று
 திருவுலகந்தருளின திருவடிகளை உபாயமாக வரிக்கிறேனென்று
 புராணவசந ப்ரக்ரியையாலே இதரோபாயபரித்யாகுபூர்வகமாக
 ஸரணவரணம் பண்ணி, ஸ்வவசநத்தாலே ஸரணம்புகுகிறவளவி
 லும் “கைங்கர்ய ப்ராப்த்யுபாயபூதபுக்தி. ததுபாயஸம்யக்ஜ்ஞாந
 ததுபாயஸமீசீநக்ரியா” என்று தொடங்கி “அத்ருஷ்டஸந்தாரோ
 பாய:” என்கிறதிருதியாக கைங்கர்யப்ராப்திக்கு உபாயமான
 புக்தி, ததுபாய ஜ்ஞாநயோகும், ததுபாயமான கர்மயோகும்,
 ததுங்குமான ஸமதுமாதிகளாகிற ஸமஸ்தாத்மகுணங்களாலும்
 விஹீநஞாயிருப்பனென்றும், அநாத்விபாவஸநையின் மிகுதியாலே
 இவற்றுக்கடியான ஆத்மஜ்ஞாநமுங்கூட இல்லாதபடி புகுவந்
 மாயாதிரோஹித ஸ்வப்ரகாஸனாகையாலே அத்ருஷ்டஸந்தாரோ
 பாயனாயிருப்பனென்றும், கர்மஜ்ஞாநாத்யுபாய விஸேஷங்களி
 னுடைய அநந்வயத்தை அருளிச்செய்து, “நிகிலஜந்துஜாத
 ஸரணய ஸ்ரீமந்நாராயண தவ சரணரவிந்த்யபுகுளம் ஸரணமஹம்
 ப்ரபத்யே” என்று ஸரணயகுணாநுஸந்தாந பூர்வகமாக ஸ்வரப
 ராத்யுபயநிவர்த்தக புருஷகாரத்தைப் புரஸ்கரித்து ஆஸ்ரயணோ
 பயோகியுக்கல்யாணகுணவிஸிஷ்டனான அவன் திருவடிகளிலே ஸர
 ணம் புக்கார்.

269. ஷெ சரமஸ்லோகப்ரகரணம். ஆனால் ப்ரபந்தனுக்கு துக்
 கஹேதுவான ப்ராப்யத்யுஸேஷம் அனுபூவிக்கவேண்டுவானென்
 னென்னில்: ப்ராப்யத்யுக்ர்மநிபந்த்யுநஸோகமொழிய ப்ராப்யத்யுஸரீ
 ரவிஷயமான ஸோகமில்லாமையாலே; உண்டாயிற்றதாகில் அப்
 பேதே நஸிக்கும்; ஆகையிறே பூர ஷ்யகாரர் “ஆரப்யத்யுகாரீயாநநா
 ரப்யத்யுகாரீயாம்ஸ்ச ஸர்வாநஸேஷத: க்ஷமஸ்வ” என்று ப்ராப்யத்யு
 மும் ப்ரபத்தவ்யனான புகுவான் க்ஷமிக்கத்தீருமாக அருளிச்செய்தது.

270. அமுதனார் அருளிய இராமாநுசநூற்றந்தாதி முழுவ
 தும். துதிநூல் (தமிழ்)

271. மாமுனிகள் அருளிய யதிராஜவிம்சதி முழுவதும்
 துதிநூல் (வடமொழி)

272. மாமுனிகள் அருளிய ஆர்த்தி ப்ரபந்தம் முழுவதும்
 [ஆர்த்தியைத் தெரிவிக்கும் தமிழ்ப் பாக்களால் அமைந்த நூல்]

273. ப்ரபந்நாங்குதம் முதல் பாகம் [ஸ்ரீராமானுஜருடைய சரித்திரத்தை வடமொழி ஸ்லோகங்களில் மிக விரிவாக விளக்கும் நூல். தமிழ் மொழிபெயர்ப்புடன் நம்மால் வெளியிடப்பட்டுள்ளது.]

274. வடிவழகிய நம்பிதாஸர் இயற்றிய ஸ்ரீராமானுஜர் சரித்திரம் முழுவதும். [அழகிய தமிழ்ப்பாக்களாலானது]

275. கருடவாஹநபண்டிதர் இயற்றிய வடமொழிக் காவியமான திவ்யஸூகிரிசரிதம் 17, 18 ஸர்க்குங்கள் முழுவதும்.

276. மாமுனிகள் அருளிய உபதேசரத்தினமலை பாட்டு 27, 28, 29

** இன்றுலகீர் சித்திரையிலேய்த்த திருவாதிரைநாள் *
என்றையினுடின் றிதனுங் கேற்ற மென்தான்*—என்றவர்க்குச்
சாற்றுகின்றேன்கொன்படி வெதிராசர் துன்புறுப்பால்
நாற்றிசையர் கொண்பாடுநாள். [27]

** அழ்வார்கள் தாங்க எவதரித்தநாள்களிலும்*
வாழ்வான் நாள் நமக்கு மண்ணுலகீர்*—ஏழ்பாரு
முய்ய வெதிராசகுதித்தருளும்* சித்திரையில்
செய்ய திருவாதிரை [28]

** எந்தையெதிராச பின்புலகி லெந்தமக்கா*
வந்துதித்த நாளென்னும் வரசியினால்*—இந்தத்
திருவாதிரை தன்வின் சீர்மைதனைநெஞ்சே*
ஒருவாம லெப்பொழுதுமோர்* [29]

277. இயல்சாத்தில் பிள்கையுறங்காவில்விதாஸர் அருளிய முதற்பாட்டு.

நன்றுந்திதுவுடையோம் நாலிலத்தில் எவ்வுயிர்க்கும்*
ஒன்றும் குறையில்லை ஒத்யோம்*—குன்றம்
எடுத்தாடடிசேரிராமானுஸ்தான்*
பிடித்தார்பிடித்தாரைப்பற்றி. [1]

[ஸ்ரீராமானுஜரைப்பற்றி அவருடைய சிஷ்யப்ரசிஷ்யர்கள் தம் கீர்த்தங்களிலும் தலையாகவும் அருளிய முக்கியமான ஸ்லோகங்கள்]

278. கரத்தாழ்வான் அருளிய ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவம் முதல்ஸ்லோகம். “யேநிதயம்” [பக்கம் 179-180 காண்க]

279. கூரத்தாழ்வான் அருளிய ஸுந்தரபாஹுஸ்தவம்
ஸ்லோகம் 1.

ஸ்ரீமந்தௌ ஹரிசுரனௌ ஸமாஸரிதோ஽ஹம்
ஸ்ரீராமாவரஜ முநீந்த்ரலப்தபேபாதா: |
நிர்பிகுஸ்தத இஹ ஸுந்த்ரோநுபாஹும்
ஸ்தோஷ்யே தச்சரணவிலோகநாபிகுலாஷி ||

[எம்பெருமானுடைய திருப்பொலிந்த சேவடியை அடைந்தவனான
யான் ஸ்ரீராமானுஜமுனிஸ்ரேஷ்டரால் அறிவுபெற்றவன்; அது கார
ணமாகவே அடியேன் அந்த ஸ்ரீராமானுஜாசார்யருடைய திரு
வடிகளை ஸேவிக்க விரும்பியவனாய், பயமில்லாமல் சுந்தரத்
தோளுடையானைத் துக்கிக் கொடங்குகிறேன்.]

280. ஷே ஸுந்தரபாஹுஸ்தவம் ஸ்லோகம் 129.

விஜ்ஞாபநாம் வநகி?ஸ்வர்! ஸத்யஞ்ஞபாம்
அங்கிசுருஷ்வ கருணார்ணவ! மமமகிநாம் |
ஸ்ரீரங்குதாமநி யதாபுரமேகதோ஽ஹம்
ராமாநுஜார்யவஸக: பரிவர்த்திஷ்ய ||

[கருணைக்கடலான திருமாவிருஞ்சேகலைப் பெருமானே!
உண்மையான அடியேனது விண்ணப்பத்தைத் திருவுள்ளம்
பற்றியருள வேணும்: — “அடியேன் முன்போலே திருவரங்கம்
பெரிய கோயிலிலே ஒரு புறத்திலே ஸ்ரீராமானுஜாசார்யரை
அண்டைகொண்டு வாழவேணும்” (என்பதே அவ்விண்
ணப்பம்).]

281. கூரத்தாழ்வான் அருளிய வரதராஜஸ்தவம்
ஸ்லோகம் 102.

ராமாநுஜாங்கீரிஸரணோடஸ்மி குலப்ரதீபஸ்—
த்வாஸீத் ஸ யாமுநமுநே: ஸ ச நாத,வம்ஸ்ய: |
வம்ஸ்ய: பரங்குமமுநே: ஸ ச ஸோடபி தேஷ்யா:
த்யாஸஸ் தவேதி வரத்யாஸ்மி தவேஷுணிய: ||

[வரதராஜனே! (அடியேன்) எம்பெருமானுருடைய திருவடிகளைப்
பற்றியவன்; அவரோவெனில் ஆளவந்தாருடைய ஞானவம்சத்திற்கு
அணிநீளக்காயிருப்பவரீ; அவ்வாளவந்தாரும் (பிறப்பாலும்,
ஞானத்தாலும்) நாதமுனியின் வழிவந்தவர்; அந்த நாத
முனியும் நம்மாழ்வாருடைய (ஞான) வம்சத்தில் வந்தவர்;

அவ்வாழ்வாரும் உன் தேவியான பெரியபிராட்டியாருடைய சீடர்; இந்தப் பரம்பரா ஸம்பந்தத்தைப் பார்த்து, அடியேன் தேவரீரால் கடைஷிக்கத்தக்கவன்.]

282. ஸ்ரீபராசரபுட்டர் அருளிய ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் [1-8]
ராமாநுஜமுநிர் ஜீயாத் யோ ஹரேர் புக்தியந்தரத: |
கலிகோலாஹலகீர்டுசா முதுகூர்ஹமபாஹரத் ||

[யாவரொருவர் ஹரிபுக்த்யாகிற யந்த்ரத்தாலே, கலிபுருஷனுடைய கோலாஹலவிளையாட்டாகிற பாடும் பிசாசை விரட்டினாரோ, அவ்வெம்பெருமானார் பல்லாண்டு வாழ்க.]

283 ஸ்ரீபராசர புட்டர் முத்தகஸ்லோகம்.

ஸ்ரீரங்கம் கரிசைலமஞ்ஜநகிரிம் தார்சுயாத்ஸரி
ஸிர்ஹாசலௌ
நீசர்மம் புகுஷோத்தமம் ச புகுநாராயணம் நைமிஸம் |
மந்தித்யுவாரவதி ப்ரயாகு மதுராயோத்யா க்யபா
புஷ்கரம்

ஸாளக்ராமகிரிம் நிஷேவ்ய ரமதே ராமாநுஜோதயம் முநி: ||

[திருவரங்கம், திருவத்திகிரி, திருவேங்கடமலை, கருடாசலம் என்னும் திருநாராயணபுரம், ஸிர்ஹாசலம், ஸ்ரீகூர்மம், புரீஜகந்நாதம், புகுநிகாஸ்ரமம், நைமிஸாரண்யம், த்யுவாரகை, ப்ரயாகை, வடமதுரை, அயோத்யை, கயை, புஷ்கரம், ஸாளக்ராமமலை ஆகிய இந்த திவ்ய தேஸங்களுக்கு யாத்திரை செய்து ஸ்ரீராமாநுஜமுனிந்திரர் இன்புகிறார்.]

284. துபாபஞ்சகம் [கூரத்தாழ்வான் முதலான ஸ்ரீராமாநுஜ சிஷ்யர்கள் ஐவர் ஒவ்வொருவர் ஒவ்வொரு ஸ்லோகமாக அருளிச் செய்தது என்பர்.]

1. பாஷண்டித்யுருமஷண்டி த்யாவதஹந: சார்வாக

ஸைலாஸநி:

பெளத்ததத்யவாந்தநிராஸவாஸ ரயதிர் ஜைநேபு

கண்டரவ: |

மாயாவாதி புஜங்கு புகங்குகுருடஸ் த்ரைவித்ய

குடாமணி:

ஸ்ரீரங்கேஸ ஜயத்யவஜே விஜயதே ராமாநுஜோதயம் முநி: ||

[மறைக்கு முரணாகப்பேசும்) பாஷண்டிகளான மரக்கூட்டங்களை வேரோடு அழிக்கும் காட்டுத்தீபோன்றவரும், (ப்ரத்யக்ஷம் ஒன்றையே ஒப்புக்கொள்ளும்) சார்வாகர்களாகிற மலைகளை அழிக்கும்

இடிபோன்றவரும், பெளுத்தூர்களாகிற இருளைத் தொலைக்கும் ஸுரீரயன்போன்றவரும், ஜைனர்களாகிற யானைகளை அழிக்கும் சிங்கம் போன்றவரும், மாயாவாதிகளாகிற பாம்புகளை மாளச் செய்யும் கருடன் போன்றவரும், பரமவைதிகர்களுக்குத் தலையில் கொள்ளும் சிரோமணியாய் விளங்குகின்றவரும், ஸ்ரீரங்க நாதனுக்கு அனைத்துச் சிறப்புகளும் விளங்கச்செய்யும் வெற்றிக் கொடியாயிருப்பவருமான ஸ்ரீ ராமானுஜர் வீறுபெற்று விளங்குகிறார்.]

2. பாஷண்ட்ஷண்ட்ஷ கி3ரித2ண்ட்ஷத வஜ்ரத3ண்ட்ஷா:
ப்ரச்ச2ந்நபெளுத்தூமகராலய மந்த2த3ண்ட்ஷா: |
வேதாந்தஸார ஸுக2த3ர்ஸந தீ3பத3ண்ட்ஷா:
ராமாநுஜஸ்ய விலஸந்தி முநேஸ் த்3ரித3ண்ட்ஷா: ||

[பாஷண்டிகளின் திரள்களாகிற மலைகளைப் பிளப்பதில் வஜ்ர தண்டம் போன்றவையும், வைதிக வேஷத்தில் மறைந்து நிற்கும் பௌத்தர்களான மாயாவாதிகளாகிற கடல்களைக் கலக்குவதற்குரிய மத்துத்தடிகள் போன்றவையும், வேதாந்தத்தின் ஸாரப்பொருள்களைத் தெளிவாகக்காட்டும் தீபதண்டங்கள் போன்றவையுமான எம்பெருமானாருடைய த்ரித3ண்ட்ஷங்கள் அழகியவையாய் விளங்குகின்றன.]

3. சரணிரோத்3த4ரத3ண்ட்ஷம் சதுரநயபத2ாலங்க்ரியா
கேதுத3ண்ட்ஷம்
ஸத்3வித்3யாதீ3பத3ண்ட்ஷம் ஸதலகலிகத2ாஸமஹ(ஹரு)தே:
காலத3ண்ட்ஷம் |
த்ரய்யந்தாலம்ப3த3ண்ட்ஷம் த்ரிபு4வநவிஜயச் ச2த்ர
ஸௌவர்ணத3ண்ட்ஷம்
த4த்தே ராமாநுஜார்ய: ப்ரதிகத2கஸிரோவஜ்ரத3ண்ட்ஷம்
த்ரித3ண்ட்ஷம் ||

[நன்னடத்தைகளை உயர்ந்த வல்ல (உபாத்தியாயர் கையில்) பிரம்பு போன்றதும், நல்ல (மீமாம்ஸா) நியாய மார்க்கங்களை அலங்கரிக்கவல்ல கொடியின் த3ண்ட்ஷம் போன்றதும், ஸத்3வித்யை முதலான வித்யைகளை (அல்லது மிக உயர்ந்த வித்யையான உபநிஷத்தைக்) காட்டித்தரும் தீ3பத3ண்ட்ஷம் போன்றதும், கஸிரின் கோலாஹலங்கள்

அனைத்தையும் அழிக்கும் யமதண்டும் போன்றதும், வேதாந்தமாகிற புருஷனுக்கு ஊன்றுகோலான தண்டும் போன்றதும், முவுலகையும் வெற்றி கொண்டமை தோன்றத் தாங்கிநிற்கும் கொற்றக்குடைக்கிட்ட பொந்தடி போன்றதும், துர்வாதிகளின் தலைகளைத் தகர்க்கும் வைரத்தடி போன்றதுமான த்ரிதண்டத்தை எம்பெருமானார் திருக்கையில் ஏந்தியுள்ளார்.]

4. த்ரய்யா மாங்க்ஸ்யஸுத்தரம் த்ரியுக்யபத்யுக்யா

ரோஹஸூலம்ப்யஸுத்தரம்

ஸத்ஸுவித்ஸ்யாதீத்யஸுத்தரம் ஸகலகலிதத்யாஸம்ஹ(ஹ்ரு)தே:

காலஸுத்தரம்|

ப்ரஜ்ஞாஸுத்தரம் புத்தாநாம் ப்ரஸ்மத்யநமந: பத்ஸமித்நாஸ

ஸுத்தரம்

ரக்ஷா ஸுத்தரம் முத்நாம் ஜயதி யதிபதேர்வக்ஷஸி

ப்ரஹ்மஸுத்தரம் ||

[வேதமாகிய பெண்ணுக்குத் திருமாங்கல்யக்கயிருய் இருப்பதும், ஆறு குணங்களை உடைய எம்பெருமானுடைய திருவடிகளில் ஏறுவதற்குரிய கயிருயிருப்பதும், ஸத்ஸுவித்யை முதலானவற்றை (அல்லது உபநிஷத்தைக்) காட்டும் விளக்கின் திரியாயிருப்பதும், கலிகோலாஹலங்கள் அனைத்தையும் அழிக்கும் யமனின் பாசக்கயிருயிருப்பதும், அறிவாளிகளுடைய பேரறிவை விளங்கச்செய்யும் ப்ரஹ்மஸுத்தரமாயிருப்பதும், புலனடக்கத்தைச் செல்வமாகக் கொண்ட யோகிகளின் மனமாகிற தாமரைக்குளத்திற்கு அலங்காரமான தாமரைத்தண்டாயிருப்பதும், முனிவர்களுக்குக் காப்புக் (ரக்ஷாபந்த்யனக்) கயிருயிருப்பதுமான பூணூல் எம்பெருமானருடைய திருமார்பில் வீறுதோற்ற விளங்காநிற்கிறது.]

5. பாஷண்ட்ய ஸாக்யா மஹாப்யுட்யப்யாமுக்யாக்ஸுநி:

ஸ்ரீரங்க்யாஜசரணம்ப்யஜ்யுலத்யாஸ: |

ஸ்ரீவிஷ்ணுலோக மணிமண்டபமார்க்க்யத்யாயீ

ராமாநுஜோ விஜயதே யதிராஜ ராஜ: ||

[பாஷண்டிகளாகிற கடலின் கொந்தளிப்பை அடக்கும் ப்யுட்யப்யாமுக்யாக்ஸுநி போன்றவரும், ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய திருவடித்தாமரைகளுக்குப் பழவடியாரசாயிருப்பவரும், ஸ்ரீவைகுண்டத்திலுள்ள திருமாமணிமண்டபம் சேரும் வழியைக் காட்டுபவரும், சிறந்த யதிகளுக்கும் தலைவராயிருப்பவருமான எம்பெருமானார் வெற்றி பெற்று விளங்குகிறார்.]

285. அநந்தாழ்வான் அருளிய ஸ்ரீராமாநுஜசது:ஸிலோக்

1. அநிஸம் பஜதாமதந்யபாஜாம்

சரணும்போருஹமாதாரேண புர்ஸாம் |
விதரந்நிப்டுருதம் விபூதிமிஷ்டாம்
ஜய ராமாநுஜ! ரங்கதாமநி நித்யம் ||

[உபயவிபூதியையும்) உடையவரே! உமது திருவடித் தாமரையை அன்போடு எப்போதும் ஆஸ்ரயித்திருப்பவர்களாய், வேறு புலற்றவர்களான அடியார்களுக்கு (உபயவிபூதிகளில்) அவர்கள் விருட்பும் விபூதியை நிச்சயமாக அளித்துக் கொண்டு திருவரங்கத்தில் என்றும் வீறுதோற்ற வாழ்வீராக.]

2. புவி நோ விமதாப்ஸ்தவதீயஸுலக்தி:

குலிஸ்பூய குத்ருஷ்டிபிஸ் ஸமேதாந் |
ஸகல்குருதே விபஸ்சிதீட்யா
ஜய ராமாநுஜ! 'ஸேஷஸைஸருங்கே ||

[எம்பெருமானாரே! பேரறிவாளர்கள் புகழ்த்தக்க தேவரீருடைய ஸ்ரீஸுலக்தியானது வஜ்ரயுக்தம் போலே வேதத்திற்குப் புறம் பான மதங்களையும், வேதத்திற்கு அவப்பொருள் கூறும் மதங்களையும் பெடியாக்குகின்றது. (இப்படிப்பட்ட ஸ்ரீஸுலக்திகளை அருளிய தேவரீர்) திருநெங்கடையையுச்சியிலே பல்லாண்டுகள் வெற்றியுடன் விளங்குவீராக.]

3. ஸருதிஷு ஸ்ம்ருதிஷு ப்ரமாணதத்த்வம்

க்ருபயாஸ்டலோக்ய விஸுத்ரதாயா ஹி புத்ரதாயா |
அக்ருதா: ஸ்வத ஏவ பாய்ஸ்யரத்நம்
ஜய ராமாநுஜ! ஹஸ்திதாமநி நித்யம் ||

[ஸ்ரீராமாநுஜரே! நிர்ஹேதுககருணையினாலே, ஸருதிஸ்ம்ருதிகளில் காணப்படும் ப்ரமாணங்களின் உண்மையை நடுவுநிலைவாருத குற்றமற்ற மதியினாலே ஆராய்ந்து ஸுத்தரபாய்ஷயங்களில் தலை சிறந்ததான ஸ்ரீபாய்ஷயத்தை நீர்தாமே அருளிச்செய்தீர். (இப்படிப்பட்ட தேவரீர்) ஸ்ரீஹஸ்திக்ரியையிலே என்றும் வெற்றி பெற்று விளங்கவேணும்.]

4. ஜய மாயிமதாந்தாகாரபானோ!

ஜய பாய்ஷயப்ரமுக்ஷாடவிக்குஸாதேர ! |
ஆ-64

ஜய ஸம்ஸரிதஸிந்து₄ ஸதப₄தே₁!

ஜய ராமாநுஜ! யாத₃வா₃த்₃ரி₃சு₃க₃தே₃ ||

[மாயாவாதிகளின் மதமாகிற இருளுக்கு ஸுரீயன் போன்றவரே! பூ₃ஹ்யகு₃த₃கு₃ஷ்டிகளாகிற காட்டிற்கு நெருப்புப் போன்றவரே! உமதடியார்களாகிற கடலைப் பூரிக்கச்செய்யும் சந்திரனாயிருப்பவரே! யதிராஜரே! (மேலக்கோட்டை) திருநாராயணபுரத்தில் வெற்றியுடன் நீடுழி விளங்கவேணும்.]

ராமாநுஜசது:ஸிலோகீம் ய: பட்டே₂ந் நியதஸ்ஸதா₁ |

ப்ராப்நுயாத பரமாம் புக்தி₁ம் யதிராஜபதா₃புஜயே: ||

[இந்த ஸ்ரீராமாநுஜசது:ஸிலோகியை எப்போதும் பாராயணம் செய்பவர்க்கு யதிராஜருடைய திருவடிகளில் பரமபுக்தி உண்டாகும்]

286 ஆர்வான்ப்ளிை அருளிய முத்தக ஸிலோகம்

புரா ஸுத்தரைர் வ்யாஸ: ஸருதிஸதஸிரோர்த்ததும்

கூரதி₂தவாந்

விவவ்ரே தம் ஸ்ராவ்யம் வகுளதரதாம் ஏத்ய ஸ புந: |

உபாவேதௌ கூரந்தௌ கபயிதுமலம் யுக்திபிரஸௌ

புநர் ஜஜ்ஞே ராமாவரஜ இதி ஸ பூரஹ்மமுகுர: ||

[முன்னொரு காலத்தில் வேதவியாஸர் பூரஹ்மஸுத்தரங்களைக் கொண்டு பல வேதவாக்யங்களின் பொருளை விவரித்தருளினார்; அவரே (கலியின் ஆதியில்) மறுபடியும் நாட்கமழ் மகிழ்மாலைமார் மினரான சடகோபராகி அந்த வேதவாக்யப்பொருளை செவிக்கினிய செஞ்சொற்களாலே தமிழ் வேதங்களில் விவரித்தார். பூரஹ்மஸுத்தரங்களும், தமிழ்வேதங்களாகிற இவ்விரு க்ரந்தங்களையும் யுக்திகளாலே நன்கு பொருந்தவைப்பதற்காக அவரே மறுபடியும் ஸ்ரீராமானுஜராக அவதரித்தார். அவர் பூரஹ்மம் (1 பரம் பொருள்; 2. வேதம்) பிரதிபலிக்கும் கண்ணாடி போன்றவரன்றோ.]

287. பூர்வர்கள் அருளிய மற்றொரு முத்தக ஸிலோகம்.

அர்வாஞ்சோ யத்பத₃ஸரஸிஜத்துவந்த்₃வமாஸ்ரித்ய பூர்வே

பூர்த்த₃நா யஸ்யாந்வயமுபக₃தா தே:ஸரிகா முக்திமாபு: |

ஸோத்யம் ராமாநுஜமுநிரபி ஸ்வீயமுக்திம் கரஸ்தாம்

யத்ஸம்பந்தாத் அமநுத கதம் வர்ண்யதே கூரநாத: ||

[எந்த எம்பெருமானாருடைய திருவடித்தாமரையோடு ஸம்பந்தம் பெற்றுப் பின்னுள்ள ஆசார்யர்களும், எவருடைய திருமுடியோடு ஸம்பந்தம் பெற்று முன்னுள்ள ஆசார்யர்களும் முக்தியடைந்தனரோ, அந்த எம்பெருமானாரும் எவருடைய ஸம்பந்தத்தால் தமக்கு மோஷம் கைப்பட்டதாக நினைத்தாரோ, அத்தகைய பெருமையையுடைய கூரத்தாழ்வானை எப்படி வர்ணிக்கமுடியும்?]

288 மற்றொரு முத்தக ஸ்லோகம்.

காஷாயஸோபி, கமநீய ஸிக்ஷாநிவேசம்

தூண்டூத்ரயோஜ்ஜ்வலகரம் விமலோபவீதம் |

உத்யத்யூதிநேசநிப, முல்லஸதூர்த்வபுண்டரம்

ரூபம் தவாஸ்து யதிராஜ த்ருசோர் மமாக்ரே ||

[யதிராஜே! காஷாயத்தினால் பிரகாசிப்பதும், அழகிய சிகையை உடையதும், திரிதண்டத்தால் விளங்கும் திருக்கையை உடையதும், பரிசுத்தமான பூணூலை உடையதும், உதிக்கும் சூரியன் போன்றதும், விளங்காநிற்கும் (பன்னிரு) திருமண்காப்பு களை உடையதுமான தேவரீருடைய திருமேனி என் கண்முன்னே (எப்போதும்) பிரகாசிக்கட்டும்.]

289. வேறொரு முத்தக ஸ்லோகம்.

நம:ப்ரணவஸோபி, தம் நவகாஷாய கூண்டூரம்பரம்

திரிதூண்டூ பரிபண்டிதம் திரிவித, தத்தவ நிர்வாஹகம் |

தூயாஞ்சிதத்ருகஞ்சலம் தூளிதவாதிவாக்வைபவம்

ஸமாதி, குணஸாக்ரம் ஸரணமேமி ராமாநுஜம் ||

[‘ஓம்’ ‘நம:’ என்னும் ஸப், தூங்களின் (அல்லது ஓங்காரம் போன்ற திருப்பல்லாண்டு, நம: பதம்போன்ற கண்ணினுண்சிறுத்தாம்பு ஆகிய இரண்டின்) அநுஸந்தானத்தால் விளங்காநிற்பவராய், புதிய காஷாய வஸ்திரம் தரித்தவராய், திரிதூண்டூத்தால் அலங்கரிக் கப்பெற்றவராய், சிதூசிதீஸ்வர தத்வத்ரய நிர்வாஹகராய், கருணை திறைந்த கண்ணினராய், வாதுகளின் வாக்கின் செருக்கை அடக்கியவராய், ஸமம், தூமம் முதலான குணங்களுக்குக் கடலான ஸ்ரீராமானுஜரை ஸரணமடைகிறேன்.]

290. பிற்தொநு முத்தக ஸ்லோகம்.

ஏதாநி தாநி புலநத்ரயபாவநாநி
ஸம்ஸார ரோக்யஸ்கலீகரணௌஷதாநி |
ஜிஹ்வாதலே மம லிக்ஷாநி யதா ஸிலாயாம்
ராமாநுஜேதி சதுராண்யம்ருதாஶுராணி ||

['ராமாநுஜ' என்னும் வல்லமையிடுக நாலு அமுதர்பேன்ற
எழுத்துக்களான இவையே மூவுலகையும் பரிசுத்தப்படுத்தும்;
ஸம்ஸாரவியாதியைப் போக்கடிக்கும் ஓளஷதாமாசும்; (இவற்றை)
கல்லிலே பொறித்தாற்போலே என் நாலிலே எழுதிக்
கொள்ளுக.]

291. ஈரணாகுதி கங்குயத் தனியன்.

வந்தேஷ வேதாந்தகர்ப்பூர சாமீகரகரண்டுகம் |
ராமாநுஜார்யமார்யாணம் சூராமணி மஹர்நிஸம் ||

[வேதாந்தங்களாகிற கர்ப்புரத்தைச் சேமித்துவைக்கும் தங்கச்
செப்புப்போன்றவரும், நல்லோர்கள் தலையில் குடுகுடா
மணியாயிருப்பவருமான ஸ்ரீராமாநுஜாசார்யரை எப்போதும்
வணங்குகிறேன்.]

292. ஸ்ரீரங்ககங்குயத் தனியன்.

சித்சித்பரதத்த்வாநாம் தத்த்வயாதார்த்யவேதி,நே |
ராமாநுஜாய முநயே நமோ மம காரீயஸே ||

[சித்,அசித், ஈசுவரன் என்னும் மூன்று தத்துவங்களின் உண்மையை
உள்ளபடி அறிந்தவராய், என் ஆசார்யரான ஸ்ரீராமாநுஜ முனி
வரை வணங்குகிறேன்.]

293. ஸ்ருதப்ரகாசிகைத் தொடக்க ஸ்லோகங்கள்.

1. தஸ்மை ராமாநுஜார்யாய நம: பரமயோக்யேநே |

ய: ஸ்ருதி ஸம்ருதி ஸூத்ராணம் அந்தர்ஜ்வரமஸீஸமத் ||

[யாவரொருவர் ஸ்ருதி, ஸம்ருதி, ஸூத்ரங்கள் ஆகியவற்றினுடைய
(மேலெழுத்தோன்றும்) முரண்பாடுகளாகிற உள்வெதுப்பைப்
போக்கினாரோ, அத்தகைய பரமயோகியான ஸ்ரீராமாநுஜரை
வணங்குகிறேன்.]

2. ப்ரபத்யே ப்ரணவாகாரம் ப்ராஷ்யம் ரங்க்யமிவாபரம் |

பரஸ்ய ப்ரஹ்மணோ யத்ர சேஷித்வம் ஸ்புட மீக்ஷயதே ||

[('அகில' என்று தொடங்கி, 'ஸமஞ்ஜஸம்' என்று முடிகையாலும், மற்றும் பல காரணங்களாலும்) மற்றொரு ஸ்ரீரங்க்ய (ப்ரணவாகார) விமானம்போலையிருப்பதாய், (அவ்விமானத்திற்போலே) பரப்ரஹ்மத்தின் சேஷித்வத்தைத் தெளிவாகக் காட்டுவதாயிருக்கும் ஸ்ரீ ப்ராஷ்யத்தை (மனத்தால்) அடைகிறேன்.]

3. ஸ்ருத்யந்தேஷு ஸ்ருதம் ப்ராஷ்யே மதம் த்யாதம்

ஹ்ருதம்புஜே |

லக்ஷ்மீதரம் ப்ரபத்யேஹம் த்யுஷ்டம் ஸ்ரீரங்க்ய தாமநி ||

[வேதாந்தங்களில் கேட்கப்படுவதாய், ப்ராஷ்யத்தில் ஆராயப் படுவதாய், இதயக்கமலத்தில் தியானிக்கப்படுவதாய், திருவரங்கம் பெரியகோயிலில் காணப்படுவதான லக்ஷ்மியை தூரிக்கும் பரவஸ்துவை ஸரணமடைகிறேன்.]

4. அவிஸ்த்ருதா: ஸுக்யம்பீரா: ராமாநுஜமுநேர் கீர: |

தர்ஸயந்து ப்ரஸாதேந ஸ்வம் பாவமகிலம் த்யுடம் ||

[மிகவும் விரிவில்லாமல், மிக ஆழ்த்த பொருளுடையவையான ஸ்ரீராமானுஜ ஸ்ரீஸூக்திகள் நிஹேதுக்கிருபையால் தமது கருத்து அனைத்தையும் அடியேற்குக் காட்டட்டும்.]

294. ப்ரார்த்தநா பஞ்சகம். [வரத்யுருவை ஆசார்யராகக் குறிப்பிடுகையால், நடாதூரம்மானின் ப்ரதூரான சிஷ்யரான ஸ்ருதப்ரகாசிகாசார்யரால் இந்த ஐந்து ஸ்லோகங்கள் அருளிச் செய்யப் பட்டவையாயிருக்கத்தகும்.]

1. யதீஸ்வர! ஸ்ருணு ஸ்ரீமந்! க்ருபயா பரயாதவ |

மம விஜ்ஞாபநமிதம் விலோக்ய வரத்யம் குரும ||

[ஜ்ஞாநபூக்தி வைராக்யச்) செல்வம் மிக்க யதிராஜரே! எனது ஆசார்யரான வரத்யரை (நடாதூர் அம்மானை) நோக்கி, உமது மேலான கருணையாலே அடியேனுடைய இந்த விண்ணப்பத்தைக் கேட்பீர்.]

2. அநாதிபாபரசிதாம் அந்த:ஃரணநிஷ்டிதாம் |

யதிந்த்ர! விஷயே ஸாந்த்ராம் விநிர்வாஸய வாஸநாம்||

[யதிராஜரே! அநாதியான எனது பாபத்தால் உண்டானதாய், என் மனத்தில் பேர்க்கமுடியாதபடி நிற்பதாய், (ஸப்ரத்யாக்) விஷயங்களில் உறுதியாயுள்ள வாஸனையைப் பேர்க்குவீராக.]

3. அபி ப்ரார்த்தயமாநாநாம் புத்ரகேஷத்ராதிஸம்பத்யாம் |

குரு வைராக்க்யமேவாத்ர ஹிதகாரிந்! யதிந்த்ர! ந: ||

[(அனைவர்க்கும்) ஹிதத்தைச் செய்யும் யதிராஜரே! எங்களால் பிரார்த்திக்கப்பட்ட பேர்திலும், பிள்ளை, நிலம் முதலான செல்வங்கள் விஷயத்திலும் வைராக்க்யத்தையே வினைப்பிராக.]

4. யதாபராதா ந ஸ்யுர்மே புக்தேஷு புகுவத்யபி |

ததா லக்ஷ்மணயோகேந்த்ர! யாவத்ரேஹம் ப்ரவர்த்தய||

[ஸ்ரீராமானுஜமுனிவரே! அடியேற்கு புகுவதாபசாரமோ, புகுவதபசாரமோ இந்த ஸாரம் உள்ளவரை வினாயாதபடி நடத்துவீராக.]

5. ஆமோக்ஷம் லக்ஷ்மணார்ய த்வத்ப்ரபந்த்யபரிஸீலநை: |

காலகேஷபோஸ்து ந: ஸத்யபி: ஸஹவாஸமுபேயுஷாம் ||

[ஸ்ரீராமானுஜாசாரியரே! நல்லவர்களோடு கூடிவாழும் பேறுபெற்ற நமக்கு, மோக்ஷமடையும் வரையில் உமது ப்ரபந்தங்களின் ஆராய்ச்சியிலேயே பொழுது கழியட்டும்.]

புலிஸ்ருதி

இத்யேதத் ஸாத்ரம் வித்வாந் ப்ரார்த்தயநாபஞ்சகம் படந் |

ப்ராப்நுயாத் பரமாம் புக்திம் யதிராஜபத்யாப்ஜயோ: ||

[அறிவாளியாயிருக்கும் எவனொருவன் இந்த ப்ரார்த்தயநாபஞ்சகத் தைப் படிக்கிருனோ, அவன் யதிராஜருடைய திருவடித்தாமரைகளில் பரமபுக்தியை அடைவான்.]

295. வேத்யாந்ததேயஸிகர் அருளிய கீதாப்யாஷ்ய தாத்பர்ய சந்த்யஸிகையின் முதல் ஸ்லோகம்.

யதிபரிபுருடேய யத்யூதாநாம் அதர்ஸயத்யஞ்ஜஸா
நிக்ஷமபரிஷந்நேத்யாம்ஸம் ஸுத்யாமயமாஸயம் |
ஜநநபத்யவீயாதாயாதஸ்ரமாபஹராம் தியம்
ஜநயது ஸ மே தேயவ: ஸ்ரீமாந் தநஞ்ஜய ஸாரதி: ||

[எந்ந தேவனுடைய கீதைக்கு யதிராஜர் வேத்யஸமுஹத்திற்கு அருகிலிருப்பதாய், அமுதமயமான கருத்தை நன்கு காட்டினாரே, திருவின் நாயகனான அந்தப்பார்த்தத்யஸாரதியான தேயவன் பிறந்தும் செத்தும் நின்றிடரும் பேதைமையைத் தீர்க்கும் அறிவை எனக்கு உண்டாக்குவானாக.]

296. வேத்யாந்ததேயஸிகர் அருளிய கத்யப்யாஷ்யத் தொடக்கத்தில் உள்ள ஸ்லோகம்.

லக்ஷ்மீபதேர் யதிபதேர்ஸ த்யைகத்யாம்நோ:
யோ஽ஸௌ புரா ஸமஜநிஷ்ட ஜகத்யதிதார்த்தம் |
ப்ராச்யம் ப்ரகாஸயது வ: பரமம் ரஹஸ்யம்
ஸம்வாத்ய ஏஷ ஸரணாக்ஷிமந்த்ரஸார: ||

[கருணைக்கோர் இருப்பிடமான லக்ஷ்மீபதிக்கும், யதிபதிக்கும் உலகின் நன்மையின் பொருட்டு யாதொரு ஸம்வாத்யம் முன்னொரு கால ஏற்பட்டதோ, த்யவயமந்திரத்தின் ஸாரமான அந்த ஸம்வாத்யம் முன்னோர்கள் உபதேசித்த பரமரஹஸ்யத்தை நமக்கு வெளிப்படுத்தட்டும்.]

297. வேத்யாந்ததேயஸிகர் அருளிய ந்யாயபரிஸுத்தியின் தொடக்க ஸ்லோகம்.

பத்யு: ஸம்யமிநாம் ப்ரணமய சரணௌ
தத்பாத்யகோடரயோ:
ஸம்ப்யந்தேந ஸமித்யமநவிபுவாந் தந்யாம்ஸ்
தத்யாந்யாந் குருந் |
ஸுத்த்யம் ஸம்ஸ்ரிதப்யாத்யாயணதநோர்
நாராயணஸ்யோக்திபி:
ஸ்ரீமாந் வேங்கடநாயக: ஸ்திதிபத்யம் நிர்மதி
நிதே: ஸுப்யம் ||

[யதிராஜரை வணங்கி, அவருடைய திருவடிஸம்பூந்தத்தாலும், திருமுடிஸம்பூந்தத்தாலும் (முக்திபர்யந்தமான) பெருமைகளைப் பெற்றுப் பேறுபெற்ற மற்ற ஆசார்யர்களையும் வணங்கி, பூதராமணராகிய வேத்யயாஸரை ஸரீரமாகக் கொண்ட நாராயணனுடைய ஸ்ரீஸூக்திகளைக்கொண்டு ஸ்ரீமானுன வேங்கடநாதர் தியாய பரிசுத்தியை இயற்றுகிறார்.]

298. வேதாந்ததேஸரி+ர் அருளிய அதிகரண ஸாராவளி முதல் ஸ்லோகம்.

ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீரங்கபுர்த்து: கிமபி துததுஹம்
 ஸாஸநம் தத்ரஸத்தயை
 ஸத்யைகாலம்பிபு பராஷ்யம் யதிபதிகதிதம்
 ஸஸ்வததுத்யாப்ய யுக்தாந் |
 விஸ்வஸ்மிந் நாமருபாண்யநுவிஹிதவதா
 தேந தேவேந துத்தாம்
 வேதாந்தாசார்யஸம்ஜ்ஞாம் அவஹிதபுஹுவித்
 ஸார்த்ததுமந்வர்த்ததுயாமி ||

[உலகில் எல்லாப்பொருள்களுக்கும் நாமருபங்களை அளித்த ஸ்ரீரங்கராஜனால் அளிக்கப்பெற்ற “வேதாந்தாசார்யர்” எனும் பெயரை—அப்பெருமானுடைய ஒப்பற்ற நியமனத்தைப் பெற்ற வனாய், அவனுடைய உகப்பிற்காக, யதிராஜரால் அருளப் பெற்ற ஸத்யத்தையே பற்றிநிற்கும் ஸ்ரீபராஷ்யத்தைப் பலமுறை சீடர்களுக்குக் கற்பித்தபிறகு, குறிக்கொண்டு பார்க்கும் பேரறிவாளர்களின் குழுவினே (இந்த ஸாராவளியின் மூலம்) பொருளுடையதாக்குகிறேன்.]

299. ஸ்ரீவேதாந்த தேசிகர் அருளிய தத்த்வ முக்தா கலாபத்தின் இறுதி ஸ்லோகம்.

கூதா தாதூகூதாநாம் கௌதி காமநிகா காபிலீ
 க்வாபி லீநா
 க்ஷீண காணாதுவாணி த்ருஹிணஹரகிர: ஸௌரபும
 நாரபுந்தே |
 க்ஷாமா கௌமாரிலோக்தி: ஜகதி ருருமதம்
 கௌரவாத் தூரவாந்தம்
 கா ஸங்கா ஸங்கராதேர் பஜதி யதிபதௌ பதூரவேதீம்
 த்ரிவேதீம் ||

[யதிராஜர் வேதங்களாகிற ப₄த்₃ரவேதியை அடைந்தபோது ப₃த்₃த₄ மதம் நழுவுகிறது: கபிலமதம் ஓடி ஒளிந்தது. கணத₃மதம் அழிகிறது; பிரமன் தோற்றுவித்த யோக₃மதமும், பசுபதிமதமும் மணமற்றதாகின்றன; சூரியமதம் நசிக்கிறது; சூருமதம் பெருமைக்கு வெகுதூரத்தில் தள்ளப்பட்டது; சங்கரர் முதலானோருடைய மதங்களின் நிலையைப்பற்றி ஐயுறவும் வேண்டுமோ?]

300. வேதாந்ததே₃ஸிகர் அருளிய ந்யாஸதிலக ஸ்லோ-6-22.

உக்த்யா த₄நஞ்ஜய விபீ₄ஷண லக்ஷயயா தே
ப்ரத்யாய்ய லக்ஷமணமுநேர் ப₄வதா விதீர்ணம் |
ஸூத்வா வரம் தத₃நுப₃ந்த₄ மத₃ாவலிப்தே
நித்யம் ப்ரஸீத₃ ப₄க₃வந் மயி ரங்க₃நாத₂ ||

[அரங்கநகரப்பனே! அர்ஜுனனுக்குச் சொன்ன (ஸ்ரீக்ருஷ்ண) சரமஸ்லோகத்தையும் விபீ₄ஷணனுக்குச் சொன்ன (ஸ்ரீராம) சரமஸ்லோகத்தையும், சொல்லி நம்பச்செய்து, ஸ்ரீராமாநுஜருக்கு (ஓச பங்குனி உத்தரத் திருநாளில்) தேவரீர் அளித்த வரத்தைக் கேள்விப்பட்டு, அந்த ராமாநுஜரோடு உள்ளஸம்பந்த₄த்தையிட்டுப் பெருமிதங்கொண்டிருக்கும் அடியேனிடம் எப்போதும் அருள்புரிவாயாக;]

301. ஸ்ரீ ப்ரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணன் அருளிச்செய்த ஸ்ரீ ராமாநுஜ ஸுப்ரபாதம்:

ஸ்ரீ ராமாநுஜஸுப்ரபாதம்

1. ஜயஜய யதி ஸார்வபெ₄ள்மாமஸ்வரந்த! துப்யம் நம:
ஜய ஜய ஜநிஸிந்து₄மக்₃நாத்மஸந்தாரகக்₃ராமணி: |
ஜய ஜய ப₄ஜநீய கூ₃ரேஸமுக்யை: ப்ரஸீத₃ ப்ரபே₄!
ஜய ஜய விதுஷாம் நிதே₄! ஜாக்₃ருஹி ஸ்ரீநிதே₄!

ஜாக்₃ருஹி ||

[யதிகட்கரசரே! தூயநெஞ்சினரே! உமக்கு வணக்கம்; வெற்றிமேல் வெற்றி பெறுவீராக. பிறவிக்கடலில் அழுந்திநிற்கும் ஆத்மாக்களைக் கரையேற்றுவதில் தலை சிறந்தவரே! கூரத்தாழ்வான் முதலானவர்களால் ஆஸ்ரயிக்கப்படும் தலைவரே! அருள்வீராக. பேரறிவாளர்க்கு நிதி₄போன்றவரே! கைங்கர்யச் செல்வத்திற்குக் கொள்கலமாய் இருப்பவரே! பள்ளியெழுந்து வெற்றிமேல் வெற்றி பெறுவீராக.]

2. பூர்ணாய பூர்ண கருணா பரிலப்த₄பேத₄!
வைராச்ய₄ ப₄க்தி முக₂தி₃வ்யகு₃ணம்ருதாப்தே₄!
ஸ்ரீயாமுநார்ய பத₃பங்கஜ ராஜஹம்ஸ!
ராமாநுஜார்ய ப₄க₃வந்! தவ ஸுப்ரப₄ரதம் ||

[பெரியநம்பிகளின் நிறைந்த கருணையினால் பேரறிவு பெற்றவரே! வைராச்யம், பக்தி முதலான சிறந்த நற்குணங்களாகிற அமுதம் நிறைந்த கடல்போன்றவரே! ஆளவந்தாருடைய திருவடித் தாமரையில் வீற்றிருக்கும் ராஜஹம்ஸமாயிருப்பவரே! ஞானம் முதலான குணங்களால் நிறைந்தவரே! ராமாநுஜாசார்யரே! பள்ளி யெழுந்தருள்வீர்.]

3. ஆநேத்யமத்ய வரத₃ஸ்ய க₃ஜா த்₃ரி ப₄ர்த்து:
மாந்ய மச்சமதிஸ்தமக₃ாத₄கபாத் |
த்₄வாந்தம் நிரஸ்தமருணஸ்ய கரைஸ்ஸமந்தாத்
ராமாநுஜார்ய! ப₄க₃வந்! தவ ஸுப்ரப₄ரதம் ||

[பகவத் ராமாநுஜாசார்யரே! அருணனுடைய கிரணங்களாலே எல்லாவிடங்களிலும் இருள் நீங்கிற்று. அத்திகிரியப்பனான வரதனுக்கு ஆழமுள்ள சாலைக்கிணற்றிலிருந்து தெளிந்த குளிர்த் தீரை இன்று கொண்டு வருவதற்காகப் பள்ளியெழுந்தருள்வீர்.]

4. ஸ்ரீரங்கராஜ பத₃பங்கஜயோரஸேஷகைங்கர்ய-
மாகலயிதும் ஸகுதாஹலஸ்த்வம் |
உத்திஷ்ட₂ நித்யக்ருதிமப்யகி₂லாம் 'ச கர்த்தும்
ராமாநுஜார்ய! ப₄க₃வந்! தவ ஸுப்ரப₄ரதம் ||

[பகவத் ராமாநுஜாசார்யரே! திருவரங்கராஜனின் திருவடித்தாமரையினைகளில் கைங்கர்யம் செய்வதற்கு உதஸாஹம் கொண்டிருக்கும் தேவரீர் நித்ய கர்மாநுஷ்டானங்கள் அனைத்தையும் செய்வதற்குப் பள்ளியெழுந்தருள்வீர்.]

5. த்வம் விக்ரிதம் ஸமுபயாதி வ்ருஷாசலேந்த்ர:
த்வத்ஸம்ப்ரக்லுப்தவர ஸங்க₂ரத₂ாங்க₃பாணி: |
ஸம்யோஜிதாமுரஸி மாம் ப₄வதைவ பி₃ப்ரத்
ராமாநுஜார்ய! ப₄க₃வந்! தவ ஸுப்ரப₄ரதம் ||

[பகவத் ராமாநுஜாசார்யரே! தேவரீரால் அளிக்கப்பெற்ற ஸங்க சக்ரங்களைக் கையில் ஏந்திடவனாய், தேவரீரால் சாத்தப்பட்ட லக்ஷ்மியைத்திருமார்பிலே தரித்தவனாய், தேவரீரைக் கடைக்கிப்பதற்காகத் திருமலையப்பன் வருகின்றான். பள்ளி யெழுந்தருள்வீர்.]

6. ஸ்ரீமத்குரங்கு பரிபூர்ணவிபுஸ்த்வதுக்தம்
ஸ்ரீபாஷ்ய ஸாஸ்த்ரமமலம் த்வயி புக்தியுக்த: |
ஸ்ரோதும் ஸமிச்சுதி யதீந்த்ர! ஸிதோர்த்வு புண்ட்ர:
தம் பேராதயார்த்தம் மகிலம் தவ ஸுப்ரபாதம் ||

[யதிராஜரே! திருக்குறுங்குடி தம்பியெம்பெருமான் தேவரீரிடத்தில் பக்தியுடையவராய், (தேவரீர்சாத்திய) லெனத்த திருமண்காப்பையுடையவராய், தேவரீர் அருளியகுற்றமற்றஸ்ரீபாஷ்ய ஸாஸ்த்ரத்தைக் கேட்பதற்கு விருப்புகிறார். பள்ளி யெழுந்தருள்வீர்.]

7. ஸ்ரீபாஷ்ய மாலிகிதுமாத்த விஸாலலேக்ய:
ஸ்ரீவத்ஸசிஹ்நகுருநாத திவ்யகூதர: |
வேதூந்த ஸுத்ரமபி வக்துமமுஷ்ய ஸர்வம்
உத்திஷ்ட லக்ஷ்மண முநே! தவ ஸுப்ரபாதம் ||

[லக்ஷ்மண முனிவரே! வணங்கிய திருமேனியையுடைய கூரத்தாழ்வான் ஸ்ரீபாஷ்யத்தை எழுதுவதற்காக விசாலமான எழுதுகோலைக் கைக் கொண்டவராய் எழுந்தருளியிருக்கிறார். அவருக்கு வேதாந்த ஸுத்ரங்கள் அனைத்தையும் அருளிச் செய்வதற்குப் பள்ளி யெழுந்தருள்வீர்.]

8. ஸ்ரீமாந் ஸ பூர்ணவருராதரத: ப்ரக்ருஹ்ய
ஸ்ரீபாதுகாம் யதிபதே! பத்யோ: ப்ரயோக்தம் |
த்வாரி ஸ்திதிம் விதநுதே ப்ரணதார்த்தி ஹாரிந்!
ராமாநுஜார்ய! புகுவந்! தவ ஸுப்ரபாதம் ||

[யதிராஜரான ராமாநுஜாசார்யரே! கைங்கர்யச் செல்வம் நிறைந்த வடுகநம்பி தேவரீருடைய திருவடிகளில் சேர்ப்பதற்காக ஸ்ரீபாதுகைகளை ஆர்வத்துடன் கைக்கொண்டு வாயிலில் நிற்கின்றார். பள்ளி யெழுந்தருள்வீர்.]

9. காஷாயவஸ்த்ரகடிஸுத்ர கமண்டலுஸ்ச
ஸ்ரீதந்தகாஷ்டமபி தேஸிக ஸார்வபௌமா: |
பாணௌ நிதூய நிவஸந்தி விஸுத்ந்த காத்ரா:
ராமாநுஜார்ய! புகுவந்! தவ ஸுப்ரபாதம் ||

[பகவத் ராமாநுஜாசார்யரே! பரிசுத்தமான திருமேனியை உடைய ஆசார்ய ஸ்ரேஷ்டர்கள் காஷாய வஸ்த்ரம். அரைநாண் கயிறு, கமண்டலு, பல்துலக்கும்குச்சி ஆகியவற்றைக் கையில் ஏந்தி நிற்கின்றார்கள்; பள்ளி யெழுந்தருள்வீர்.]

10. த்வாம் பேராதாயந்தி குரவ: ப்ரதி₂தா மஹாந்த: |
 ஸ்ரீவைஷ்ணவாஸ்ச யமிநஸ்தவ பாத₃பு₄க்தா: |
 ஏகாந்திநஸ்ச விமலாஸ்த்வத₃நந்ய ப₄ரவா:
 தாந் பாலயாத்ய யதிஸேக₂ர! ஸுப்ரப₄ாதம் |

[யதிகட்கிறைவரே! புகழ்பெற்ற பெரியவர்களான ஆசார்யர்களும், உம்முடைய திருவடியில் அன்புடைய ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களான ஜீயர்களும் குற்றமற்றவர்களாய் உம்மையல்லது அறியாத ஏகாந்திகளும் உம்மைப் பள்ளியெழுப்புகிறார்கள். அவர்களை இப்போது காத்தருள்வீர். பள்ளியெழுந்தருள்வீர்.]

11. ப்ரஹ்மே ப்ரபு₃த்ய விபு₄தா: ஸ்வகு₃ருந் ப்ரணமய
 ராமாநுஜாய நம இத்யஸக்ருத₃ ப்₃ருவாண: |
 அஷ்டாஷ்டரம் ஸசரமம் த்வயமுச்சரந்தி
 ராமாநுஜார்ய! ப₄க₃வந்! தவ ஸுப்ரப₄ாதம் ||

[பகவத் ராமாநுஜாசார்யரே! பேரறிவாளர்கள் ப்ரஹ்ம முஹூர்த்தத்தில் விழித்தெழுந்து தமது ஆசார்ய பரம்பரையை வணங்கி “ராமாநுஜாய நம:” என்றுபலகால்சொல்லுகின்றவர்களாய், திருவஷ்டாஷ்டரத்தையும் த்வயத்தையும், சரமஸ்லோகத்தையும் அநுஸந்திக்கிறார்கள். பள்ளியெழுந்தருள்வீர்.]

12. ப்ராத: பட₂ந்தி பரமத்₃ரவிட₃ப்ரபந்ந-
 க்யதிரி மந்த்ர ஸதமஷ்டஸீரஸ்கமச்ச₂ம் |
 ஸ்ரீவைஷ்ணவாஸ்தவ பத₃ாப்₃ஜ நிவிஷ்டப₄ரவா:
 ராமாநுஜார்ய! ப₄க₃வந்! தவ ஸுப்ரப₄ாதம் ||

[பகவத் ராமாநுஜாசார்யரே! தமிழினால் ஆன தூய்மையான நூற்றெட்டுப் பாடல்கள் கொண்ட ப்ரபந்ந க்யதிரியான இராமாநுச நூற்றந்தரதியை, தேவரீர் திருவடித்தாமரைகளில் செலுத்திய நெஞ்சை உடையவரான ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் பாராயணம் செய்கிறார்கள். பள்ளியெழுந்தருள்வீர்.]

13. ஆராத₄நம் ரசயிதும் கமலாஸக₂ஸ்ய
 ஸ்ரீயாத₃வாசலப்தேர்விவிதே₄பசாரை: |
 பாதும் ச த்₃ருஷ்டிகமலேந நதாநஸேஷாந்
 ராமாநுஜார்ய! ப₄க₃வந்! தவ ஸுப்ரப₄ாதம் ||

[பகவத் ராமாநுஜாசார்யரே! ஸ்ரீதேவிநாதனாய் யாதவகிரியில் (திருநாராயணபுரத்தில்) எழுந்தருளியிருப்பவனான திருநாராயணனுக்கு,

பலவகைப்பட்ட உபசாரங்களோடு திருவாராதனம் செய்வதற்கும், உம்மை வணங்கி நிற்கும் அனைவரையும் தாமரைபோன்ற கண்களாலே நோக்கிரகிப்பதற்கும் பள்ளியெழுந்தருளுவீர்.]

14. ஸம்ஸேவ்ய! ஸப்தஸுதஸம்யாமிஸார்வபௌமை:
ஸத்யதேஸிகைஸ் ஸகலஸாஸ்த்ரவித்யூரம் வரிஷ்டை:
ஏகாந்திபி: பரமபுரகுவதைர் நிஷேவ்ய!
ராமாநுஜார்ய! புகுவந்! தவ ஸுப்ரபுராதம் ||

[பகவத் ராமாநுஜாசார்யரே! எழுநூறு யதிரேஷ்டர்களாலும், எல்லா ஸாஸ்த்ரங்களையும் அறிந்தவர்களில் தலைசிறந்தவர்களான ஸிம்ஹாஸனாதிபதிகளான ஆசார்யர்களாலும், தலைசிறந்த ஏகாந்திகளாலும் ஸேவிக்கப்படுபவரே! பள்ளியெழுந்தருளுவீர்.]

15. க்யுத்யத்ரயம் நிகுமஸேகூர தீபஸாரௌ
வேதூர்த்து ஸங்க்ரஹமபி ப்ரதிதம் ச நித்யம் |
கீதூர்த்து மூஷ்யமபி தேஸிக புங்குவாநாம்
தூதும் ப்ரஸீத்ய யதிஸேகூர! ஸுப்ரபுராதம் ||

[யதிகட்கிறைவரே! கத்யத்ரயத்தையும், வேதாந்ததீபஸாரங்களையும், புகழ்பெற்ற வேதூர்த்து ஸங்க்ரஹத்தையும், நித்யக்ரந்தத்தையும், கீதாபாஷ்யத்தையும் ஆசார்யஸ்ரேஷ்டர்களுக்குக் காலகோபம் ஸாதிப்பதற்கு அருள்கூர்ந்து பள்ளியெழுந்தருளுவீர்.]

16. பாதுரம்புஜம் யதீயதே! ஸரணம் விஹர்த்தம்
ஸங்க்யத்ய ஸம்ஸரணவசரிதிஹங்குநோத்தகா: |
ஆயாந்தி ஹஸ்தகமலாபித்யுதோயசாரா:
தாந் பாஷி தே கருணயா தவ ஸுப்ரபுராதம் ||

[யதிபதியே! ஸம்ஸாரக்கடலைத் தாண்டவிரும்பியவர்களாய், தங்களுடைய தாமரைபோன்ற கைகளிலே உபசாரத்ரயங்களை ஏந்தியவர்களாய், தஞ்சமான உம்முடைய திருவடித்தாமரையில் சேர்ந்து இன்புறுவதற்கு (பலபெரியவர்கள்) வருகிறார்கள், உமது கருணையினால் அவர்களைக் காக்கப் பள்ளியெழுந்தருள்வீர்.]

17. ஸ்நாதும் கவேரதநயா ஸலிலேஷு ஸிஷ்யை:
ஆசார்ய பூருஷ வரையதிபிர் விஸுத்தை:
பூநைஷ்ணவைஸ்ஸ ஸஹ ஸேவ்ய! மஹாநுபுரவை:
ராமாநுஜார்ய! புகுவந்! தவ ஸுப்ரபுராதம் ||

[பகவத் ராமாநுஜாசார்யரே! பெரியவர்களால் ஸேவிக்கப்படுபவரே! சிஷ்யர்களோடும், தலைசிறந்த ஆசார்யர்களோடும், பரிசுத்தமான

ஜீயர்களோடும், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களோடும் காவேரி தீர்த்தத்தில்
நீராடுவதற்குப் பள்ளியெழுந்தருள்வீர்,]

18. ராமாநுஜாசார்ய! ரமணிய குணபிராம!
ராக்ஷாதித்வாக்ஷ! குரோ! குருஸார்வபெளம! |
ஸத்தவ ப்ரதாந! ஸரணாக்ஷவத்ஸல! த்வத்
பாத்ராப்யேயோரிஹ பரத்ர ச கிங்கர: ஸ்யாம் ||

[ராமாநுஜாசார்யரே! அழகிய கல்யாணகுணங்களை உடையவரே!
விஷயங்களில் ஆசை முதலான துர்க்குணங்களுக்கு வெகு தூரத்தில்
விலகி நிற்பவரே! ஆசார்யபதத்திற்கு முக்கியப் பொருளா
யிருப்பவரே! ஆசார்ய ச்ரேஷ்டரே! ஸத்வகுணம் நிறைந்தவரே!
ஸரணாக்ஷ வத்ஸலரே! உமது திருவடித்தாமரைகளில் இம்மையிலும்
மறுமையிலும் அடியேன் அடிமைசெய்யக் கடவேன்.]

ஸ்ரீராமாநுஜ ஸுப்ரபாதம் முற்றிற்று.

302 ஸ்ரீ பாஷ்யகார மங்களம் (பூர்வர்கள் அருவியது)

1. ஸ்ரீபரமங்குஸ பாத்ராப்ய ஸுரபீக்ருத மௌனயே |
ஸ்ரீவத்ஸசிஹந நாத்ராய யதிராஜாய மங்குளம் ||

[நம்மாழ்வாரின் திருவடித்தாமரைகளாலே மண்மூட்டப்பெற்ற
திருமுடியை உடையவராய், கூரத்தாழ்வானுக்கு நாத்ரான யதிராஜ
ருக்கு மங்குளம் உண்டாகுக.]

2. நாத்ர பத்ரமாஷு ராமார்ய பாத்ரபங்கஜ ஸேவிநே !
ஸேவ்யாய ஸர்வயமிநாம் யதிராஜாய மங்குளம் ||

[நாத்ரமுனிகள், உய்யக்கொண்டார், மணக்கால் நம்பி ஆகியவர்
களின் திருவடித்தாமரைகளை ஸேவிப்பவராய், முக்கோற்பகவர்கள்
அனைவராலும் ஸேவிக்கத்தக்கவரான யதிராஜருக்கு மங்குளம்
உண்டாகுக.]

3. பூர்ணார்ய பூர்ண் கருணா பாத்ராய அமிததேஜஸே |
மாலாத்ர ப்ரியாயாஸ்து யதிராஜாய மங்குளம் ||

[பெரியநம்பியின் பூர்ணகருணைக்கு இலக்கானவராய், ஒப்பற்ற
ஒளியுடையவராய், திருமாலையாண்டானுக்கு இனியவரான யதிராஜ
ருக்கு மங்குளம் ஆகுக.]

4. ஸம்ஸேவ்ய யாமுநாசார்யம் ஏகலவ்யோதஸ்யஹம்

குரோ: |

இத்யேவம் வதாதே நித்யம் யதிராஜாய மங்குளம் ||

[யாமுனாசார்யரான ஆளவந்தாரை ஸேவித்து, 'நான் ஆளவந்தாருக்கு ஏகலவ்யன்' என்று கூறும் யதிராஜருக்கு என்றும் மங்களம் ஆகுக.]

5. ஸ்ரீ காஞ்சீபூர்ணம்ஸுரோக்த ரஹஸ்யார்த்தவிதே₃ ஸதூ₃ |

தே₃வராஜப்ரியாயாஸ்து யதிராஜாய மங்குளம் ||

[திருக்கச்சிநம்பி (வரதனிடமிருந்து கேட்டு) உரைத்த (ஆறுவார்த்தைகளாகிற) ரஹஸ்யார்த்தங்களை அறிந்தவராய், தேவப் பெருமாளுக்கு எப்போதும் இனியவரான யதிராஜருக்கு மங்குளம் ஆகுக.]

6. ஸ்ரீமத்கோஷ்ட₂ புரீபூர்ண திவ்யாஜ்ஞாம் குர்வதே ஸதூ₃ |

ஸுலோகார்த்தம் க்ருஷ்ணாதே தஸ்மாத் யதிராஜமங்குளம் ||

[திருக்கோட்டியூர் நம்பியின் சிறந்த ஆணையை எப்போதும் நிறைவேற்றுகிறவராய், சரமஸுலோகார்த்தத்தை அவரிடமிருந்து உபதேஸம் பெற்றவரான யதிராஜருக்கு மங்குளம் உண்டாகுக.]

7. கூரேஸ குதகாநாத₂ துஸார்த்தயாதி₃ தே₃ஸிகா: |

யச்சிஷ்யா: பூர்ந்தி தே தஸ்மை யதிராஜாய மங்குளம் ||

[கூரத்தாழ்வான், திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான், முதலியாண்டான் முதலான ஆசார்யர்கள் அனைவரும் எவருடைய சீடர்களாயிருந்து நிறம் பெறுகிறார்களோ, அந்த யதிராஜருக்கு மங்குளம் ஆகட்டும்.]

8. சரமஸுலோக தத்த்வார்த்தம் ஜ்ஞாத்வா ஆர்யாஜ்ஞாம்

விலங்க்ய ச |

த₃த₃தே தம் ஸ்வகீயேப்யோ யதிராஜாய மங்குளம் ||

[சரமஸுலோகத்தின் உண்மைப்பொருளை (திருக்கோட்டியூர் நம்பியிடமிருந்து) அறிந்து, (இதை அனைவருக்கும் சொல்லிவிடாதே என்னும்) அவருடைய ஆணையமீறி, (ஆசையுடைய) தம் சீடர்கள் அனைவர்க்கும் உபதேசித்த யதிராஜருக்கு மங்களம் உண்டாகட்டும்.]

9. ஸ்ரீஸைலபூர்ணக்ருபயா ஸ்ரீராமாயண மர்த்ததத: |

ப₄க்த்யா யேந ஸுகுதம் தஸ்மை யதிராஜாய மங்குளம் ||

[திருமலை நம்பிச்சின் கருணையாலே, அவரிடமிருந்து ப₄க்தியுடன் ஸ்ரீராமாயணப் பொருளை உபதேசம் பெற்ற யதிராஜருக்கு மங்களம் வினாக.]

10. ஸ(ர)ங்கராதி குத்ருஷ்டநாம்பு₄ஷ்யநாம் நித₄நாய ச |

ஸ்ரீபு₄ஷ்ய மகரோத் தஸ்மை யதிராஜாய மங்குளம்||

[வேதத்திற்கு அவப்பொருள் கூறும் சங்கராதி முதலானாரும், வேதத்தை ஒப்புக்கொள்ளாத பெளத்த₄ர் முதலானாரும் தோல்வியடையும்படி ஸ்ரீபு₄ஷ்யத்தை அருளிய யதிராஜருக்கு மங்களம் ஆகுக.]

11. குர்வந்ருபநிஷத்₃பு₄ஷ்யம் ஜகத்₃ரக்ஷாம் கரோதிய: |

த்யாயாய: பரதந்த்ராய பு₄ஷ்யகாராய மங்குளம் ||

[வேதார்த்தஸங்க்ரஹம், ஸ்ரீபு₄ஷ்யம் முதலான தமது நூல்களிலே) உபநிஷத்₃வாக்யங்களுக்கு உரை எழுதி உலகை ரக்ஷிப்பவராய், கருணைக்கு வசப்பட்டவரான ஸ்ரீபு₄ஷ்யகாரருக்கு மங்களம் வினாக.]

12. த்ரமிடே₃ரபநிஷத்₃வ்யாக்யாம் காரயேதி க்ருபாபுலாத் |

ஸாஸதே குருகேஸம் தம் யதிராஜாய மங்குளம்||

[கருணைக்கு வசப்பட்டவராய் —‘திருவாய்மொழிக்கு உரையிடுவிராக’ என்று திருக்குருகைப்பிரான் விள்ளனை நியமித்த யதிராஜருக்கு மங்களம் ஆகுக.]

13. கத்வா து ஸாரத₃பீட₂ம் வ்ருத்திம் பே₃ரத₄யநஸ்ய ச |

அவலோக்யாகுதாயாஸ்து பு₄ஷ்யகாராய மங்குளம் ||

[(காஷ்மீரில்) ஸாரத₃பீட₂த்திற்குச் சென்று பே₃ரத₄யனருடைய (புரஹ்மஸூத்ர) வ்ருத்தியை ஸேவித்துத்திரும்பியவரான ஸ்ரீபு₄ஷ்யகாரருக்கு மங்களம் உண்டாகட்டும்,]

14 பரமானும்குஷாவாதி₃ வாதஸம்ஹாரகாரிணே |

தஸ்மை ப₄குவதே ஸ்ரீமத்₃ பு₄ஷ்யகாராய மங்குளம்||

[‘பரமானுக்களே காரணம்’ என்னும் தார்க்கிகர்கள், ‘உலகம் பொய்’ என்னும் மாயாவாதிகள் முதலானவர்களின் விதண்டாவாதங்களை அழித்தவரான கைங்கர்யச் செல்வம்மிக்க ஸ்ரீபு₄ஷ்யகாரருக்கு மங்களம் வினாக.]

15. ஸ்ரீமத் குரங்கு பூர்ணய ஸ்ரீபூஷ்யம் வதுதே ஸ்வயம் |
பித்ரே ஸம்பத்ஸு தஸ்யாபி பூஷ்யகாராய மங்குளம் ||

[திருக்குறுங்குடி நம்பியெம்பெருமானுக்குத் தாமே ஸ்ரீபூஷ்யத்தைக் காலசேபம் ஸாதித்தவராய், (திருநாராயணபுரம்) செல்வப் பிள்ளைக்குத் தகப்பனான ஸ்ரீபூஷ்யகாரருக்கு மங்குளம் ஆகுக.]

16. துத்வா வ்ருஷகிரீஸஸ்ய ஸங்குசக்ரே ர்மரபதே: |
பரமப்ரீதியுத்தாய பூஷ்யகாராய மங்குளம் ||

[அலர்மேல்மங்கை நாயகனான திருமலையப்பனுக்குச் சங்காழிகளை அளித்து மிகவுகந்தவரான ஸ்ரீபூஷ்யகாரருக்கு மங்குளம் ஆகுக.]

17. ஸந்ந்யாஸம் குர்வதே காஞ்ச்யாம் அநந்தஸரஸ்தடே |
வரதே: ந்யஸ்தபூராய பூஷ்யகாராய மங்குளம் ||

[காஞ்சியில் அநந்தஸரஸ்ஸரின் கரையில் ஸந்யாஸாஸ்ரமத்தை ஏற்றுக்கொண்டவரும், வரதராஜப்பெருமானிடம் தன்னையும் தன் உடைமைகளையும் ஸமர்ப்பித்தவருமான ஸ்ரீபூஷ்யகாரருக்கு மங்களம் ஆகுக.]

18. ஸ்ரீமந் மஹாபூதபுரே ஸ்ரீமத் கேஸவ யஜ்வந: |
காந்திமத்யாம் ப்ரஸுதாய யதிராஜாய மங்குளம் ||

[ஸ்ரீபெரும்புதூரில் ஸ்ரீமத் கேசவ ஸோமயாஜிக்கும் காந்திமதி தேவிக்கும் பிள்ளையாகப் பிறந்தவரான யதிராஜருக்கு மங்குளம் ஆகுக.]

19. ஸேஷோவா ஸைந்யநாதே: || வா ஸ்ரீபதிர்வேதி ஸாத்விகை: |
விதர்க்யாய மஹாப்ராஜை: யதிராஜாய மங்குளம் ||

[பேரறிவாளர்களான ஸாத்விகர்களாலே "இவர் திருவந்தாழ் வானோ, அல்லது ஸேனைமுதனியாரோ, அல்லது லக்ஷ்மீநாதனோயோ" என்று ஒவ்வொருவிதமாகப் பேசப்படும் யதிராஜருக்கு மங்குளம் ஆகுக.]

20. ப்ரக்குஷ்ட குணபூர்ணய ப்ராப்யாய ஸ்வாங்குரி-
ஸேவிநாம் ||

ப்ரபந்த ஸார்த்த, வஹாய யதிராஜாய மங்குளம் ||

[கல்யாணகுணங்கள் நிறைந்தவரும், தன்திருவடிகளை அடைந்த வர்களுக்கு மேலான பயனாய் இருப்பவரும், ப்ரபந்த ஸமுஹத்தை மோக்ஷத்திற்கு அழைத்துச் செல்லும் தலைவராயிருப்பவருமான யதிராஜருக்கு மங்குளம் ஆகுக.]

21. வேதாத்தமகப்ரமாணேந ஸாத்விகைஸ்ச ப்ரமாத்ருபி₄: |
ப்ரமேயேண ஸஹ ஸ்ரீமாந் வர்த்துத₄த₄ம் யதிஸேக₂ர: ||

[உபயவேதங்களாகிற ப்ரமாணத்தோடும், அவற்றைக் கரைகண்ட ஸாத்விகர்களான ஆழ்வார்களும், ஆசார்யர்களுமான ப்ரமாதாக்க ளோடும், அர்ச்சாவதார பர்யந்தமாய் நிற்கும் ப்ரமேயமான எம் பெருமானோடும் கூட கைங்கர்யச் செல்வம் நிறைந்த யதிராஜர் வீறு பெற்று விளங்குவாராக.]

303. எம்பெருமானார் அருளிய பெருமாள் திருமொழித்
தனியன்

இன்ன முதழுட்டுகேன் இங்கேவா பைங்ளியே ! *
தென்னரங்கம் பாடவல்லசீர்ப்பெருமாள் *—பொன்னஞ்
சிலேசேர்நுதலியர்வேள் சேரவுர்கோன் * எங்கள்
குலசேகரனென்றே கூறு.

304. எம்பெருமானார் அருளிய பெரிய திருமொழி
திருவெழுக்கூற்றிருக்கைத் தனியன்

வாழிபரகாலன் வாழிகலிகன்றி *
வாழிகுறையலூர்வாழ்வேந்தன் *—வாழியரோ
மாயோனை வான்வலியால் மந்திரங்கொள் மங்கையர்கோன் *
தூயேசன் கூடர்மான வேல்.
சீரார்திருவெழுக்கூற்றிருக்கையென்னும் செந்தமிழால் *
ஆராவமுதன் குடந்தைப்பிரான்தனடியிணைக்கீழ் *
ஏரார்மறைப்பொருளெல்லா மெடுத்திவ்வுலகய்யவே *
சோராமல்சொன்ன அருண்மாரிபாதம் துணை நமக்கே.

305. எம்பெருமானார் அருளிய பெரிய திருவந்தாதித்தனியன்

முந்துற்றநெஞ்சே! முயற்றிதரித்துரைத்து *
வந்தித்து வாயாரவாழ்த்தியே *—சந்த
முருகும்சோலைதழ் மொய்ப்பும்பொருநல் *
குருகூரன் மசறன்பேர் கூறு.

306 எம்பெருமானார் அருளிய சாத்துமுறைத் தனியன்.

ஸ்ரீமந் ஸ்ரீரங்குப்ரியமநுபத்ரவாமநுதிநம்

ஸம்வர்த்தய |

ஸ்ரீமந் ஸ்ரீரங்குப்ரியமநுபத்ரவாமநுதிநம்

ஸம்வர்த்தய ||

307. எம்பெருமானார் திருநகைத்தரத் தனியன்.

மேஷார்த்ர ஸம்பவம் விஷ்ணோர்

தர்ஸந ஸ்த்ராபநோத்ஸுகம் |

துண்ட்ரமண்ட்ரலே ஸேஷ

மூர்த்திம் ராமாநுஜம் பஜே ||

308. எம்பெருமானார்பற்றிய வாழித்திருநாமங்கள்.

சீராருமெதிராசர் திருவடிகள்வாழி

திருவரையிற் சாத்திய செந்துவராடை வாழி*

ஏராரும்செய்யவடிவு எப்பொழுதும்வாழி

இலங்கிய முந்துல்வாழி இணைத்தோள்கள் வாழி*

சோராத துய்ய செய்ய முகச்சோதி வாழி

தாமுறுவல் வாழி துணைமலர்க் கண்கள் வாழி*

ஈரானு திருநாமமணிந்த எழில்வாழி

இனிதிருப்போடெழில் ஞானமுத்திரை வாழியவே.

அறுசமயச் செடியதனை யடியறுத்தான் வாழியே

அடர்ந்துவரும் குதிட்டிகளையறத்துரந்தான் வாழியே*

செறுகலியைச் சிறிதுமறத் தீர்த்து விட்டான் வாழியே

தென்னரங்கர் செல்வமுற்றும் திருத்திவைத்தான்

வாழியே*

மறையதனில் பொருளனைத்தும் வாய்மொழிந்தான்

வாழியே

மாறனுரை செய்த தமிழ்மறை வளர்த்தோன் வாழியே*

அறம்மிகுநற்பெரும்பூதார் அவதரித்தான் வாழியே

அழகாரும் எதிராசர் அடியிணைகள் வாழியே.

சங்கர பாற்கரயாதவ பாட்டப்பிரபாகரர் தங்கள் மதம்
சாய்வுற லாதியர் மாய்குவரென்று சதுமறைவாழ்ந்திடு
நாள்

வெங்கலியிங்கினிவீறு நமக்கிலை யென்று
மிகத்தளர் நாள்

மேதினி நஞ்சுமையாறுமெனத்துயர் விட்டு
விளங்கியநாள்

மங்கையராணி பராங்குச முன்னவர் வாழ்வு
முனைத்திடுநாள்

மன்னிய தென்னரங்காபுரி மாமலைமற்றுமுவந்திடுநாள்
செங்கயல் வாவிகள் சூழ்வயல் நாளும் சிறந்த

பெரும்பூதூர்ச்
சீமானியாழ்வார்வந்தருளியநாள் திருவாதிரை
நாளே.

அத்திகிரி யகுளாள ரடி பணிந்தோன் வாழியே*
அருட்கச்சி நம்பியுரை யாறு பெற்றோன் வாழியே*
பத்தியுடன் பாடியத்தைப் பகர்ந்திட்டான் வாழியே*
பதின்மர் கலையுட் பொருளைப் பரிந்து கற்றான் வாழியே*
சுத்தமகிழ் மாறனடி தொழுதுய்ந்தோன் வாழியே*
தொல் பெரிய நம்பி சரண் தோன்றினான் வாழியே*
சித்திரையி லாதிரைநாள் சிறக்க வந்தோன் வாழியே*
சீர்பெரும்பூதூர் முனிவன் திருவடிகள் வாழியே.

எண்டிசையெண் ணினையாழ்வார் ரெதிராசன் வாழியே*
எழுபத்து நால்வர்க் கெண்ணான் குரைத்தான் வாழியே*
பண்டை மறையைத் தெரிந்த பாடியத்தோன் வாழியே*
பரகால னடியிணையைப் பரவுமவன் வாழியே*
தண்டமிழ்நூல் நம்மாழ்வார் சரணானான் வாழியே*
தாரணியும் வீண்ணுலகும் தானுடையோன் வாழியே*
தெண்டிரைசூழ் பூதூ ரெம்பெருமானார் வாழியே*
சித்திரையிற் செய்ய திருவாதிரையோன் வாழியே.

ஆசார்ய வைபவ மஞ்ஜுரியில்
எம்பெருமானார் வைபவ மீடுகவுள்ள
முதல் பாகம் நிறைவுற்றது.

ஆசார்ய வைபவம் ஞானி

ஸ்ரீ இராமாநுஜர் - தொண்டனார்